AZ ALKOTÓ KRÓNIKÁJA

Joseph Farewell

AZ ALKOTÓ KRÓNIKÁJA

Copyright © 2022 Ignácz József

Joseph Farewell: Az Alkotó krónikája

Weboldal: https://azalkoto.hu

Minden jog fenntartva. A jogtulajdonos írásbeli engedélye nélkül tilos ezt a könyvet vagy ennek bármely részletét sokszorosítani, vagy bármely formában közzétenni.

Bár a regény – stílusát tekintve – tudományos-fantasztikus alkotás, néhol szükség volt arra, hogy a létező tudományos tényeket a történetvezetés oltárán feláldozva módosítsam vagy egyszerűsítsem, akár teljesen új technológiákat találjak ki. Szóval inkább fantasztikus, mint tudományos, ezért kérem, senki se keresse benne az új térhajtómű tuti receptjét.

Élvezd az olvasást!

Úgy tűnik, az ember egész élete a lehetőségekről szól, arról, hogy ki mit kap, és azt hogyan tudja felhasználni.

AZ ALKOTÓ

I.

Denise élete könnyebb volt, mint a legtöbb emberé. Rendkívül gazdag családból származott, ami lehetővé tette, hogy a legkiválóbb iskolákba járjon. Sokan azt gondolták volna, hogy mindezt kihasználva gondtalanul él – de Denise nem ezért tanult. Ő tényleg élvezte a tanulást. Maximalista volt, az iskolai tananyag soha nem elégítette ki, több témában évekkel megelőzte a kortársait. Falta a tudást: bármit talált a Hálózaton, az agya úgy szívta magába, mint a szivacs a vizet.

Ehhez még az is hozzájárult, hogy tizenhat évesen megkapta a saját ajándékát. Néhány nappal a születésnapja után már érezte, hogy a gravitáció lesz az ő eleme. Sokat töprengett, melyik képesség illene leginkább hozzá; a levitáció is az elsők között merült fel benne. Megvolt hozzá a kecsessége, bár a hajával sosem volt kibékülve: vállig érő, göndör fürtjei folyton a szemébe lógtak, ha pedig összefogta, tipikus „gömbfejet" varázsolt magának. Néha irigykedett a rövid vagy egyenes hajú lányokra, de ez volt ő: barna haj, barna bőr, apró, fitos, kissé széles orr. Az ilyen lányokra mondják, hogy „egzotikus", de ő soha nem tartotta magát különlegesnek – bármit is jelent ez. Sokkal többre becsülte a műveltséget, mint a külsejét, ami a kapcsolataira is rányomta a bélyegét. Egyetlen fiú sem volt igazán megfelelő; szerinte azért, mert nem volt rájuk ideje, mások szerint viszont túl magasan hordta az orrát, és senki sem érte el, hogy rákoppintson.

Nem kellett sok idő, hogy a képességében is kiemelkedjen. Pár hónap alatt mindenkit lekörözött az iskolában, a tanárokat is bőven túlszárnyalta. Míg a többiek legfeljebb 3-4 méterig emelkedtek, neki már a 8 méter is könnyedén ment; az átlagos sebesség 15 km/óránál megállt, Denise viszont az autók fölött repült, akár 30-35 km/órával. Eleinte senki sem hitte, hogy a

levitációval ilyen eredményeket is el lehet érni, de egy idő után már mindenki természetesnek vette a városkában, hogy „ott repül Denise”. Ő maga imádta a képességét, szinte mindenhová így közlekedett a városon belül – otthon is gyakran egyszerűen kilibbent az emeleti ablakon, és hangtalanul siklott tova a levegőben. Édesanyja persze minden alkalommal aggódva figyelte; sehogy sem tudta megszokni, hogy lánya ilyen magasságban és sebességgel közlekedik. „Bezzeg az ő idejükben…”

Sarah rettenetesen izgult. No, nem azért, mert lassan itt a közép hatodik vége, hanem mert ma van a születésnapja. Alapjában nem volt egy izgulós típus – születésnapok miatt meg pláne nem –, inkább elfogadta a dolgok folyását, megpróbálva a legjobbat kihozni minden helyzetből. Sokan emiatt „koraérettnek” tartották, mások egyszerűen csak „apja lányának” nevezték. Ő azonban inkább „kiegyensúlyozottnak” látta magát. (Egy tizenhat éves lány egyáltalán használ olyan szavakat, mint a „kiegyensúlyozott”?)

Sokan úgy gondolják, hogy ebben a korban a lányok csak a barátaikkal, a szórakozással és persze a Hálózattal törődnek. Ez persze nem azt jelentette, hogy Sarah-nak ne lettek volna barátai, vagy ne tudott volna szórakozni – csak épp sokkal többre tartott egy közös sütizést és őszinte beszélgetést, mint egy zajos házibulit tele félig ismeretlenekkel.

A lényeg mégis az, hogy ma van a tizenhatodik születésnapja! Mintha maga a természet is vele ünnepelne: a vidék virágba borult, nárciszok és jácintok színesítették a kerteket, a fák között lágyabb lett a szél, az apró rügyek pedig – kissé bátortalanul – kidugták fejüket a gallyak végén. Március volt. Mindenki várta már a tavaszt, de Sarah-t most

egészen más tartotta izgalomban: ma kapja meg az ajándékát. Ma derül ki, milyen képességgel élheti majd élete második felét. Sokan úgy tartják, valójában ekkor kezdődik a nagybetűs Élet.

A születésnapi összejövetelen barátaival listát írtak – ilyenkor ez már-már hagyomány: mindenki bedobta a saját tippjét, vajon Sarah melyik képességet kapja a kilenc közül. A klasszikusok kerültek elő: mecha, thermál, elektró, esetleg absorber. Egyedül Jack ötlete volt igazán szokatlan: szerinte Sarah képes lesz megsokszorozni magát. Mindenki jót nevetett rajta – micsoda butaság! Jack persze rögtön meg is magyarázta: és mi van az ikrekkel? Lehet, hogy némelyik ikerpár valójában ugyanaz a személy?

De Jack már csak ilyen: mindig másfelé jár az esze, nem csoda, hiszen ő is a levitátorok közé tartozott, akárcsak az apja – ő is általában pár méterrel a föld fölött járt.

A baráti körből csak Sarah és Vilma nem kapta még meg az ajándékát; Sarah ma, Vilma majd májusban tölti be a tizenhatot. Sokan mondják, hogy ez az ember életének legfontosabb születésnapja – a kapott képesség gyökeresen átírja a jövőt. Az új tulajdonság rendszerint a születésnap utáni hetekben jelentkezik, és az elkövetkező hónapok (néha évek) során válik véglegessé. Általában tizennyolc éves korra már mindenki tudja, milyen területen lesz a legjobb, ehhez választanak iskolát, később pedig szakmát, munkahelyet.

A változásokat mindenki a természet megmásíthatatlan rendjeként fogadta el; a szabályok világosak és kötelező érvényűek voltak mindenkire nézve. A jelek mindenkinél másként jelentek meg, ezért sokan csak későn, utólag vették észre, hogy valami bennük is megváltozott.

A szintlépés elhozta az ajándékot – és szinte mindenki elégedett volt vele. Persze mindig akadtak elégedetlenkedők, de előbb-utóbb ők is belátták: a természet akaratát nem lehet befolyásolni. A kapott tulajdonságok nem függtek genetikától, nemtől vagy testalkattól; a természet tudta, mit csinál, és senkinek sem volt oka kételkedni benne.

II.

– Hatvan kilométer óránként? Ugye csak viccelsz?

– Szerintem még többre is képes lennék, de előbb szereznem kell valami sisakot. Ilyen tempónál már a legkisebb ütközés is komoly bajt okozhat.

– Ebben tudok segíteni – sőt, valószínűleg jobbat tudok ajánlani, mint az iskolai sisakok. Azokat eleve nem ekkora sebességekre tervezték. Nemrég tértünk át egy új építőipari anyagra, a neve PolyConstruct. Nagyon jó tulajdonságai vannak: könnyen formázható, mégis rendkívül kemény és erős. Kiindulási alapnak tökéletes.

George egy tervező-gyártó cégnél dolgozott, így hozzáfért a legmodernebb anyagokhoz.

– Ráadásul beszéltem egy barátommal Amerikában – ott már évek óta kísérleteznek vele. Tudod, mire a fejlesztések ide, vidékre is leérnek… – nevetett fel. – A lényeg, hogy nem szeretném, ha bármi bajod esne repülés közben – mondta, miközben gyengéden megsimogatta Denise vállát.

– Siklás. Ez a pontos terminológia – javította ki Denise, már automatikusan.

– Tudom, de hadd hívjam így, ha egyszer thermál vagyok! Én maximum a kellemesen meleg tenyeremmel próbálok kitűnni, te meg… te minden mással.

– Ugyan, George, te vagy a cég legjobb tervezője, és puszta kézzel égetsz lyukat bármilyen anyagba! Nem ismerek nálad erősebb thermált. Akkor segítesz?

– Kérdés volt ez valaha is? – kacsintott George.

Sarah félig lecsúszva az ágyáról, halkan mormolta a statisztikákat:

„…a legnagyobb esély valamelyik kinetikai tulajdonságra van: a thermál és a mecha a leggyakoribb… Hm. A spektrálnak sokkal jobban örülnék. A mechától nagyon megizmosodnék, és nem maradnék ilyen csinos.” – nézett mosolyogva magára. Egy teljesen átlagos tizenhat éves lány volt, ahogy a tükör is mutatta. Egyedül a félhosszú, lángvörös haja emelte ki valamelyest a többiek közül, mivel ilyen árnyalat ritka volt az iskolában. Az ő csoportjában ő volt az egyetlen, a „C”-ben Maggie, a „D”-ben pedig Peter, aki ráadásul jóképű is – és pont thermál lett tavaly novemberben. Három nappal a születésnapja után már gond nélkül tudott meleget létrehozni, bár egy teát még nem tudott felmelegíteni vele. Őstehetség, mondták a tanárok.

„Bezzeg én! Három hónap telt el, és még mindig semmi” – morogta magában Sarah.

Állítólag a potenciális energiával kapcsolatos képességek aktiválódnak a leglassabban. Egy cikk szerint akár négy-öt hónap is eltelhet, míg az energiaátalakítási képesség vagy a gravitációs energia módosításában történő jártasság a felszínre tör. Titkon Sarah abban reménykedett, hogy ugyanúgy a gravitációt kapja, ahogy anyja – akkor együtt repülhetnének. „Nem repülés, siklás!” –hangzott fel azonnal a fejében, anyja tiltakozása, majd a magyarázat: „A madarak repülnek, mi csak siklunk a levegőben, vagy lebegünk – a gravitáció manipulálásával.”

Tegnap este Sarah még próbálkozott: ugrált, hátha érzi az energiát. De pont olyan gyorsan huppant vissza a földre, mint mindig. Se magasabbra nem tudott szökellni, se lassabban esni… Ez sem jött be.

„Most pont úgy nézek ki, mint egy lajhár, ahogy próbálok visszamászni az ágyra! Lehet, hogy valami extra lustaság lesz az ajándékom?” – vigyorgott huncutul. A halványzöld mintás

ágytakaró szinte teljesen lecsúszott, Sarah-val együtt. „Akkor nem kellene továbbtanulnom, sőt, dolgozni sem… Királyság!”

Persze ez csak vicc volt – mindenki tudta, hogy az ajándékok mind hasznosak, pozitívak. Lehetett volna rosszra is használni őket, de az valahogy ritkán fordult elő. Minden ajándék – nem véletlenül nevezték így – szó szerint a társadalom javát is szolgálta, nem csak az egyén boldogságát. Persze nem volt kötelező, hogy valaki a saját területén helyezkedjen el, de a legtöbben így tettek.

Ott volt például Susan anyukája: ő elektró, képes elektromos energiát vezetni a kezein keresztül. Amikor megkapta az ajándékát, épp mérnöknek tanult, és mindenki azt hitte, ebben az irányban folytatja majd. De Susan születése után inkább az oktatást választotta, visszament az egyetemre tanítani, és immár tizennyolc éve élvezi ezt a munkát.

„Én is szívesen tanítanék! És hétvégente világot látnék, élvezném a repülést!” – gondolta Sarah, miközben a párnáját a feje alá gyűrte.

A gondolat azonban hirtelen kellemetlenné vált: tegnap véletlenül meghallotta, hogy anyja aggódik, vajon egyáltalán kap-e majd valamilyen tulajdonságot. Szerencsére apa mindig logikusan és reálisan áll a dolgokhoz – talán sikerült megnyugtatnia.

Sarah utánanézett: volt egy Vadim Leonov nevű fiú, aki csak tizenhét éves és négy hónapos korában jött rá, mi az ajándéka. Az is teljesen véletlenül történt: Vadim elesett biciklivel, és azt hitték, eltörte a karját, de a kórházban kiderült, hogy a csontja tökéletesebb lett, mint újkorában. Végül csak pár horzsolása lett, és akkor derült ki, hogy az elaster tulajdonsága stressz hatására tört felszínre. Ráadásul nemcsak az izomenergiát tudta manipulálni, hanem –

bizonyos határokon belül – a csontjait is. Bár nem ő volt az egyetlen ilyen képességgel, ritkaságnak számított.

A statisztikák szerint a legritkább ajándék a foton-képesség: a fény manipulációja. Ők képesek fényt aktiválni a tenyerükben, sőt bizonyos mértékig láthatatlanná válni.

Sarah már bármilyen ajándéknak örült volna – csak végre tudja már, mi lesz az övé! Kívülről türelmesnek látszott, de belül egyre erősebben mocorgott benne a kíváncsiság.

Sam, Sarah anyukája, már harmadszor olvasta ugyanazt a mondatot: „A képességek megjelenési ideje jelentős összefüggést mutat a szervezet hormonháztartásával; az alacsony giftotropszint kitolja az aktiváció idejét." De mi történik, ha valakinek egyáltalán nincs giftotrop a szervezetében? Egyszer ez is bekövetkezhet…

Természetesen mérni tudják, de senki sem rajongott az agyalapi mirigy babrálásáért. Szerencsére vannak más, közvetett mérési módszerek is.

Különben is, négy hónap még nem a világ, csak ki kell várni! Tizenhat éves korban óraműpontossággal indul el a giftotrop-termelés a szervezetben – legalábbis eddig mindig így volt. „A hormon termelődése beindítja a hipotalamusz kapcsolódó részét, ami aztán láncreakcióként indítja be a változást… Bla-bla-bla…" – olvasta tovább a cikket. A giftotrop mindenkinél véletlenszerű ajándékot aktivál, sem megállítani, sem befolyásolni nem lehet. Voltak vizsgálatok, próbálták összefüggésbe hozni a giftotrop-szintet az éppen mérhető hormonokkal, de ez sem vezetett eredményre.

„Lassan már szakértő vagyok a témában… A saját képességem előtt nem gondolkodtam ezen ennyit. Nekem szerencsére gyorsan megjelent; tizenhét évesen már teljes

biztonsággal tudtam lebegni." – gondolta, miközben eltolta magától az szakirodalmat.

Sam levitátor volt, könnyedén mozgott a föld felett. A sebessége nagyjából futásnak felelt meg, sokan elérték a 15-20 km/órát is, ráadásul akár négy méteres magasságban! Sam átlagosnak számított: általában két-három méternél nem ment magasabbra, és csak olyan tempóban közlekedett, amellyel kényelmesen kerülhette ki az akadályokat. Mindig a biztonságot választotta, sosem volt „vagány" típus.

Ennek a képességnek köszönhetően nagy távolságokat tudott megtenni, sokkal kevésbé fáradt el, mintha futott volna. Míg futva néhány kilométer után már alig volt ereje, lebegve akár ennek a tízszeresét is könnyedén megtehette.

Hector orvos volt – méghozzá az elektrók egyik ritka, speciális ága, aki elektromos képességét gyógyításra tudta használni. Ezt a különleges elektromos energiát már „gyógyító energiának" is nevezték, és nagyon kevesen birtokolták.

Sokan azt hinnék, a gyógyítónak csak annyi a dolga, hogy a beteg testrészre teszi a kezét, és máris elindul a gyógyulás… Bárcsak ilyen egyszerű lenne! Kisebb sérülések, felületi sebek valóban gyorsan helyrejönnek akár képzés nélkül is, de a test belsejében zajló problémákhoz már igazi tudás kell: ismerni kell a belső szerveket, a nyirokrendszert, a kiválasztást, és így tovább.

Ilyenkor általában egy spektrál – aki maga is orvosi végzettséggel rendelkezik – röntgenképességével felismeri és láthatóvá teszi a problémás területet, majd az orvos próbálja meggyógyítani azt. Néha vágás nélkül is megoldhatók az egyszerűbb esetek, de a belső szervi elváltozások legtöbbször csak műtéttel kezelhetők – pontosan a fentiek miatt.

A gyógyító így közvetlenül hozzáfér a beteg területhez, és a szükséges energiát átadva helyreállíthatja annak működést.

Az orvosi egyetem első szabályai között van: „Amit nem értesz, azt nem tudod meggyógyítani sem!” Ez alapján specializálódnak az orvosok is – van, aki ehhez, van, aki ahhoz ért jobban.

Hector a legnehezebbek közül választott: az agy a specialitása. Az agy, amely a legbonyolultabb, ezért még ma is számos gyógyíthatatlan betegséget hordoz magában…

– Samantha! – Hector szinte sosem használta a beceneveket, mindig teljes néven szólított mindenkit. – Ugye, nem megint a giftotrop aktiválásáról olvasol? – A hangjában aggodalom csendült.

– Nem kell aggódnod, Hector! Csak felfrissítem az ismereteimet a témában. Tudom, még rengeteg időnk van.

– Azért ez nem volt túl meggyőző… Szívem, tényleg nincs okod aggódni! – ült mellé Hector, majd átölelte Sam vállát, aki egy puszit nyomott férje arcára.

– Mégiscsak az anyja vagyok. Ennyi idő után már mindenkinek megjelent a képessége a környezetünkben. Különben is, olyan kíváncsi vagyok!

– Tudom… – sóhajtott Hector, felidézve néhány korábbi anya-lánya beszélgetést. „Miért kell a nőknek mindent túlgondolniuk?” – villant át az agyán.

– Szerinted mit kap Sarah? – Samantha szeme elrévedt a beszűrődő napsütés sugaraiban.

– Fogalmam sincs. Statisztikailag…

– Jaj, ne már! – csattant fel Sam, viccesen Hector combjára csapva. – Ismerem a statisztikákat, de engem most a te véleményed érdekel!

– Tudod, hogy nem szeretek és nem is tudok találgatni. Miért, te mire gondolsz? – dobta vissza a labdát Hector.

– Nem is tudom… Valamilyen sonar-képesség jól állna neki, annyira szereti a zenét. Az biztos, hogy mechát semmiképpen sem szeretnék. Képzeld el, ahogy dagadnak az izmai a ruha alatt! Az egész ruhatárát le kellene cserélni!

– Nahát, sejtettem, hogy ez a legfontosabb! – mosolyodott el Hector, és egy puszit nyomott Sam feje búbjára.

– Miért, te el tudnád képzelni egy száz kilós izomkolosszusként? – fordult felé Sam.

– Ha azt kapja, hát azt kapja. Nem mi döntünk, és egyébként sem kell megizmosodnia, ha nem akarja. Nem kötelező súlyokat emelgetnie.

– Szörnyen pragmatikus vagy, Hector Farewell! – nevetett Sam felszabadultan. Hector megcsókolta – imádta benne ezt a könnyedséget, csilingelő kacagását, a haja illatát, karjai szorítását.

– Egyébként hol lehet most Sarah? Reggel láttam utoljára.

– Ha jól tudom, Vilmával olvasgatnak a könyvtárban. Legalábbis remélem! Szerintem hamarosan hazaér. Mi legyen a vacsora?

A könyvtár igazából nem is volt valódi könyvtár. A középiskola egyik épületét nevezték így, mert az egyik falat teljes magasságban és szélességben régi, papír alapú könyvek borították. Már senki sem olvasta őket; talán néha a takarítók portalanítottak rajtuk. Valaha léteztek igazi könyvtárak, ahol az emberek kényelmes fotelekben ülve olvastak papírkönyveket. Ma már elég egy olvasó és több ezer könyv azonnal elérhető – ehhez régen egy egész épület kellett. Akkoriban még rengeteg könyv jelent meg, különböző

nyomtatási technikákkal papírra vetve. Mostanra minden a csuklópántról – mindenki csak "pántnak" hívja – érhető el. Ez tartja a kapcsolatot a központi szerverekkel, amelyek egymással összeköttetésben egy óriási tudásbázist alkotnak. Gyakorlatilag minden elérhető, ennek nagy része ráadásul publikus.

A pánt lényege, hogy a legközelebbi szerverhez kapcsolódik, egyénre szabottan tárolja a személyes fájlokat, és folyamatosan monitorozza az alapvető életjeleket: pulzust, véroxigén-szintet, vérnyomást. Az egyedi fájlok közt ott a címjegyzék, levelezés, dokumentumok, fotók, videók – és még megannyi lehetőség. Ezekhez csak megfelelő azonosítás után lehet hozzáférni, bizonyos adatokat pedig a hatóságok is lekérhetnek, például egészségügyi vészhelyzet esetén. Természetesen minden hozzáférést szigorúan naplóznak, így ritka a visszaélés; a rendszer nyomkövető funkciója miatt hamar lelepleződik bármi gyanús. A pánt holografikus kijelzője fix méretű, pont elég, hogy videóhívásnál lássák egymást, vagy kényelmesen olvassanak dokumentumokat. Ha nagyobb méret kell – például filmnézéshez –, egy mozdulattal át lehet küldeni a tartalmat a fix otthoni eszközökre, vagy ki lehet vetíteni a levegőbe a holoprojektorral.

Sarah és Vilma épp egy régi, szórakoztató filmet néztek Vilma pántjáról. A képernyőn a főhős szuperképességekkel mentett embereket, de nem holmi szokványos képességekkel – neki nem csak egy, hanem rengeteg adottsága volt, ráadásul mind maximális hatékonysággal működött. Repült, de nem csak pár métert és nem emberi sebességgel: villámgyorsan száguldott, akár az űrig is feljutott. Nyilván vagy nem is lélegzett, vagy elképesztően sokáig vissza tudta tartani a levegőt. Vajon mi történne vele, ha ekkora sebességgel nekiütközne valaminek? Komoly mecha-erőre volt szüksége,

hogy elnyelje az energiát, és ne essen baja. Sőt, a szeméből lézersugarakat lőtt ki, fél kézzel emelt fel hatalmas tömegeket – igazi acélember volt.

– Mekkora lenne, ha mi is több ilyen ajándékot kapnánk! – lelkendezett Vilma vékony, magas hangján. – Vagy legalább azt az egyet jó nagyra növelve! Simán elviselném!

– Ugyan, semmi értelme – legyintett Sarah. – Ha így tudnék repülni, sebezhetetlennek kellene lennem. Ha pedig felgyorsulnék, leégne a ruha rólam. Most képzeld el, hogyan mentenék meztelenül embereket! – vihogott fel.

– A híroldalak csak veled lennének tele – nevetett Vilma. – A ReVid sem szólna másról, csak a meztelen szuperhősről!

– Tuti, hogy csinálnának nekem éghetetlen ruhát – vágott vissza Sarah.

– Tudod, mi a baj? Ha sebezhetetlen lennél, a hajadat sem lehetne levágni. Egyetlen szőrszálat sem tudnál eltüntetni magadról – borzongott bele Vilma a gondolatba.

– Szerinted ő tudott enni? – bökött Sarah a kijelzőre. – Vagy egyáltalán volt szüksége ételre? Mert ha többé nem ehetnék pizzát, inkább nem kérek ilyen képességet!

A két lány önfeledten nevetett a szuperemberen, aki egyik karját előre tartva, fénycsíkot húzva száguldott a kijelzőn, vörösen lobogó, éghetetlen köpenyben.

– Apa, miért csak egy ajándékot kapunk? – kérdezte vacsora közben Sarah.

– Ilyen a felépítésünk – morogta Hector az orra alatt.

– De miért? Te, mint orvos, foglalkoztál ezzel?

– Én magam nem. Elődeim annál inkább. Még azelőtt, hogy kialakultak volna a fejlesztő képzések, sok vizsgálat zajlott, hogy mi okozza a képességeket. Próbálták befolyásolni a

kialakulásukat, de mivel sosem látunk teljesen az agy működésébe, kudarc lett a vége. Azt gondoljuk, bizonyos hormon-kombinációk döntik el, ki milyen képességet kap. Még ha nem is mindig egyértelmű, a személyiség és a képesség közt néha felfedezhető egy halvány kapcsolat. Próbálták növelni például a tesztoszteronszintet, hátha több lesz a kinetikus adottság, de nem igazán sikerült bizonyítani. És minden ember csak egyszer lesz tizenhat éves – vagyis kevés a tesztalany. Végül leálltak a kísérletekkel, mostanra csak statisztikai adataink vannak. Mindenki képességét nyilvántartják, a tiedet is rögzítik majd, ha betöltöd a tizennyolcat. Ez ugyanolyan adat, mint a neved vagy a születésed ideje.

– Volt már olyan, hogy valaki egyáltalán nem kapott ajándékot? Vagy hogy többet is?

– Nem, ilyen soha. Amióta létezik a giftotrop rendszer, minden pontosan a szabályok szerint zajlik, nem volt még kivétel. Kilencféle lehetőség közül választ a természet – vagy, ha tudományosan nézzük, az agy és a hormonháztartás aktuális állapota dönti el, melyik lesz az.

– De szerinted lehetséges, hogy...

– Ez így megy már több ezer éve. Miért változna meg most?

– Mert az emberek is változnak, fejlődnek – vetette ellen Sarah. – Ráadásul vannak legendák, hogy régen voltak olyanok, akik egyszerre több képességgel is rendelkeztek. Mi van, ha ebben tényleg volt valami?

– A mese csak mese – legyintett Hector. – Akárcsak a filmek, ezek csak vágyak, álmok. Persze, ki ne szeretne több képességet magának? Én például remekül tudnám hasznosítani a röntgenlátást. Nem kellene röntgengép vagy egy spektrál ahhoz, hogy lássam, mit kell gyógyítani.

– Én is el tudnék képzelni még valamit a levitáció mellé – szállt be Sam is. – Ha például foton lehetnék, este is simán repülhetnék, világítanám magamnak az utat, nem kéne lámpa. – Elmosolyodott. – Persze, nem mintha sűrűn vágynék sötétben repülni…

– Szerintetek én mit fogok kapni? – kérdezte Sarah óvatosan. Egy pillanatra mindenki elnémult, az evőeszközök is megálltak a levegőben. Hector éppen nagy darab húst rágott, így Sam válaszolt helyette.

– Hát, az biztos, hogy nem mecha képességet – mosolygott. – Annak örülnék, ha te is levitátor lennél. Repülhetnénk együtt az egyetemre. Jó oktató mindig kell. Mr. Brown különben is kedvel téged – ha persze ide akarnál jönni tanulni, vagy akár tanítani.

– Azért ilyen messzire még nem tervezek – mondta Sarah, aztán elmosolyodott. – De egy spektrál képességgel is kiegyeznék. Segítenék apának a laborban, röntgenezném az embereket… És persze azonnal látnám, ha valaki beteg.

– Hidd el, a spektrálok élete nem olyan vidám – szólt közbe Hector, két falat között motyogva. – Ha hozzáérsz valakihez, és nem figyelsz, máris a csontjait látod. Roger tudna erről mesélni.

Roger a kórház egyik röntgenszeműje, nagy becsben tartják őket – ritka képesség ez. Elvileg száz emberből három-négy születik spektrálnak, és abból is csak egy képes olyan finom tartományokban látni, mint a pár tíz nanométer vagy néhány tíz pikométer. A legtöbben inkább infravörösben vagy ultraibolyában látnak. A valóságban még ennél is kevesebb: háromszáz emberből egy spektrál, közülük is csak minden tizedik igazi röntgenlátó. Vagyis jó, ha háromezerből egy alkalmas röntgenezésre.

– Bezzeg a mechák! Minden harmadik ember erős. Mennyivel könnyebb nekik, hogy szinte bármit fel tudnak emelni. Jó, nem mindent, de ha sokat gyakorolnak, legalább szép izmosak lesznek – rázta a fejét Sarah, majd lesütött szemmel hozzátette: De legalább a lányok odavannak értük…

Sam mosolyogva kanalazta tovább a vacsoráját.

III.

– Nagyon sajnálom, ami édesanyáddal történt. Túl fiatalon ment el.

– Köszönöm, George. – Denise napok óta képtelen volt sírni, most is csak szomorúan lehajtotta a fejét. Az édesapját ötévesen veszítette el egy gyógyíthatatlan betegségben.

Miért léteznek még mindig olyan betegségek, amikre nincs gyógymód? Miért? Az orvostudomány folyton fejlődik, mégis vannak vakfoltok, amiket nem sikerül legyőzni. Az anyja alapítványa már több mint húsz éve kutatja a betegség ellenszerét, de csak egyes változatokra találtak hatásos kezelést. És most ő is elment.

A balesetben nem hibázott senki. A mesterséges intelligencia döntött: vagy ő, vagy az a harminckét ember a buszon. Nem volt más választás, ezerszer átnézte a nyomozati anyagokat. Elkerülhetetlen volt. Csak azt nem tudta az MI, hogy ezzel őt teljesen egyedül hagyja…

– Szólj, ha bármiben segíthetek!

– Nagyon hálás vagyok, George. Tudom, hogy mindig számíthatok rád. Most egyelőre a temetés és az ügyvédek lekötnek. Néha tényleg a hatalmas vagyon a legnagyobb teher… Amit csak lehet, eladok, és megpróbálom valami értelmes dologba fektetni a pénzem. Nem tudom, mikor jövök vissza a céghez, de szerintem nélkülem is kibírjátok egy darabig… – szomorúan elmosolyodott, és átölelte George-ot.

A következő hetek a gyász mellett leginkább jogi hercehurcákkal teltek. Először a régi rezidenciát adta el. Soha nem szerette ezt a hatalmas hodályt – egyedül a parkot sajnálta belőle, pedig itt nőtt fel, ide kötötte minden gyerekkori emléke. Vagy talán éppen ezért akart ennyire megszabadulni tőle?

Végül egy kis lakást vett a cég közelében. Nem volt sok saját dolga – az új otthona félig sem telt meg azokkal a holmikkal, amiket áthozott. Sosem ragaszkodott a tárgyakhoz: ami nem kellett, ott hagyta a házban, eladta vagy elajándékozta. Csak a személyes tárgyai maradtak vele. Nem volt szüksége semmi másra.

Hogy felejtsen és kiszellőztesse a fejét, úgy döntött, utazni fog. Régóta vágyott Amerikába – vonzotta a nyüzsgés, a különleges helyek és emberek. Összeállított magának egy listát a legnagyobb városokról és nevezetességeikről. Ideje volt kilépni a vidéki valóságból, és közelebbről is megismerkedni az „amerikai álommal".

– Úgy látom, elkélne egy kis útmutatás – szólította meg egy fiatal férfi, miközben Denise tanácstalanul nézte a park hatalmas tábláit, ide-oda forgolódva.

– Hm… Igaza lehet! – nevetett Denise. A férfi picit idősebbnek tűnt nála, de biztosan nem volt harminc. A tartása, a keze – Denise mindig megnézte az emberek kezét – fizikai munkát sejtetett, de nem volt mecha, nem volt elég robusztus hozzá. A szeme barátságosan és vidáman csillogott, ettől azonnal szimpatikus lett Denise számára.

– Jó a szeme, tényleg idegen vagyok itt. Sőt, nemcsak a városban, ezen a földrészen is – felelte mosolyogva Denise.

– Nocsak, esetleg Európából? Tulajdonképpen a kiejtése is elárulta volna… – vigyorgott Steve.

– Bizony! Denise vagyok – nyújtotta a kezét.

– Steve. Szóval? Segítsek kijutni a parkból, vagy hozzak inkább pár napi hideg élelmet, és boldogul egyedül?

– Köszönöm, örömmel elfogadom a segítséget. De igazából nem kijutni akarok – csak egy kávézót keresek. Valahol itt kell lennie.

– Csak nem a Wake Me Up!-ra gondol? – mutatott az egyik irányba Steve. – Akkor ön valóban európai, mindenki ki akarja próbálni az ottani kávét. Higgyen nekem, az a puccos kávézó csak a nevében híres, sokkal finomabb kávékat is kap, ha tudja, hol kell keresnie.

– Akkor vezessen, Steve, hívjon meg egy finom kávéra! – emelte magasra az orrát Denise, elkényeztetett hanghordozást mímelve.

– Kisasszony, örömmel. Vihetem a táskáját? – hajolt meg után a férfi.

Steve egy kis mellékutcába vezette Denise-t. A kávézó ajtaja annyira keskeny volt, hogy egyszerre csak egy ember fért be rajta, viszont legalább két embernyi magasságba nyúlt. Az ajtó fából készült, fűzöldre festve, és látszott rajta, hogy jó ideje nem esett át felújításon. Odabent mindössze négy kerek asztal állt, mindegyik mellett két-két szék. A bútorok mind ugyanolyan stílusúak voltak: vékony, de masszív fémlábakon, zöldre festett fa ülőrészekkel és asztallappal – pont, mint az ajtó.

A kinti erős fény csak szűrten jutott be; főleg a pultot világította meg, az asztalok csak a maradék fényben fürödtek. A pult mögött épp senki sem állt, de hátulról motozás hallatszott.

– Máris jövök! – szólt ki egy fiatal női hang.

– Á, Steve! Látom, nem bírsz szabadulni a kávémtól! – nevetett a lány, amint előbújt a raktárból. Talpig érő, egyrészes ruhában jelent meg, amilyet már régen nem hordanak a nők – legalábbis az utcán. Teljesen egyszerű, egyszínű zöld volt, de

picit sötétebb árnyalatú, mint a berendezés, nagy, kerek, fehér gallérral, mandzsettával és a szoknyarészen legalább tíz centiméteres, szintén fehér szegéllyel. – A hölgy a barátod? – csicseregte vidáman.

– Inés, ő Denise, Denise, Inés. Inés főzi a legfinomabb kávét a városban, Denise pedig Európából tévedt erre, és sikerült lebeszélnem a Wake Me Up!-ról.

– Jól tetted, az a kávé csak egy puccos lötty. – Steve egy „ugye, én megmondtam?" mozdulattal reagált. – Azt hiszik, hogy egy jó kávéhoz elég egy iszonyatosan drága kávéfőző gép. Egyetlen gépük többe kerül, mint az én egész kis üzletem – azzal máris elkezdte főzni a kávét. Látszott, hogy nem először csinálja, bámulatos ügyességgel rakta össze a darabokat, tömte meg a kis csészét, öntötte bele a vizet. – Tudta, hogy az egyik legmeghatározóbb összetevő a víz? Ez ugyanis nem sima csapvíz, ezt én „gyártom". Absorber vagyok, rengeteg időt töltök azzal, hogy megszűrjem a vizet.

– Denise és Steve az ablak melletti asztalkát választották. A nap a fejük felett húzódó ablakon keresztül szűrődött be, a levegőben táncoló porszemeket aranyra festette. Inés az asztal közepére tette az édesítőket, majd egy kis porcelánkancsót hozott tejjel. A helyiséget közben finom kávéillat töltötte be.

– Örülök, hogy találkoztunk, legalább nem egyedül kell kávéznom.

– Néha az is jó tud lenni. Ülni a teraszon, egy jó nagy pohár kávéval a kezemben, és csak élvezni a csendet – merengett Denise.

– Ó, csak nem egy introvertált? Én inkább társasági ember vagyok, jobban szeretek barátokkal elmenni valahová, meginni egy jó sört, vagy – mutatott körbe – egy finom kávét, itt az Inés' Corner-ben.

– Vihetek egy szelet süteményt is? Természetesen a ház ajándéka. – Steve Denise-re nézett, aki bólintott. – Kérünk! Inés epres sajttortája messze földön híres. Legalábbis az lesz, ha elkezdi majd terjeszteni a hírét Európában is.

Pár pillanat múlva megérkezett két csésze gőzölgő kávé, két szelet sajttortával.

– Meséljen magáról, Denise. Meg kell mondjam, furcsa, hogy valaki egyedül kirándul egy ekkora nagyvárosban. Vagy esetleg a szüleivel érkezett?

– Nem, egyedül vagyok itt. Egy kis körutazást engedélyeztem magamnak – kíváncsi alkat vagyok. Már lassan egy hónapja utazgatok, megnézem a legfontosabb látnivalókat. Most viszont úgy látom, majdnem kihagytam a legjobbat! – emelte meg a csészéjét. – Ez valóban finom. Egyébként – kérdésére válaszolva – rengeteg érdekes emberrel találkoztam már, szóval annyira nem vagyok introvertált. Egyébiránt levitátor vagyok.

– Az jó! – válaszolta Steve, miközben az ujjai között egy elektromos ív jelent meg sisteregve. – Elektró. Ráadásul a legjobb.

– Mindenki ezt állítja magáról. Például én is…

– Nocsak, eléri az 5 méteres magasságot?

– Legyen 85 méter.

– Viccel.

– Nem, s ehhez nagyjából 70 km/óra tartozik.

– Ugyan! – Steve hitetlenkedve rázta a fejét. – Ilyen sosem történhet meg.

– Egyszer majd megmutatom önnek – mosolygott Denise. – És ön miben különleges?

– Különleges? Nem. Legjobb? Igen. Simán tudok például villámot generálni. Nem nagy, de villám. És nem a megszokott

elektromos ívre gondolok. Fel tudok tölteni egy átlagos házat egy hétre.

– Ó, az tényleg jó. Ezek szerint ön legalább nyolc-tízszer erősebb, mint egy átlagos elektró. És mégsem hiszi el, hogy én 80-85 méter magasra tudok emelkedni. „Ó, csak nem egy kételkedő?" – próbálta utánozni Steve hangját. Mindketten nevettek. A sajttorta a legfinomabb édesség volt, amit hónapok óta evett.

Az elkövetkező nyolc hónap – legnagyobb bánatára – eseménytelenül telt. Sarah egyre lehangoltabban vette tudomásul, hogy semmi különös nem történt vele: nem lett erősebb, sem okosabb, még a gravitáció is pontosan ugyanúgy hatott rá, mint korábban. Pedig tényleg mindent kipróbált. Az összes ismert ajándékot próbálta „érezni" – néhányat naponta többször is –, de sikertelenül. Nem látott semmi szokatlant, az anyagi világ egyáltalán nem reagált a kísérleteire. Hosszú percekig tapogatta a combját és a kezét, hátha meglátja a csontokat vagy ereket; szuggerálta a levegőt, hátha egyszer csak feltűnnek a rádióhullámok – mindhiába.

Közben a nyár hűvösbe, majd hidegbe fordult, aztán újra enyhülni kezdett, teret adva a melegebb levegőnek. A kopasz fák lassan rügyeket, majd leveleket hajtottak.

– És már megint szülinapom lesz… – mondta, de most egészen más hangsúllyal, mint egy évvel korábban. Nem volt benne izgatottság; nem várta sem a baráti összejövetelt, sem a családi vacsorát. Ugyanazok a barátok jöttek el, mint tavaly: Jack, és természetesen az öccse, Jeremy; Vilma, aki május óta büszke thermálként bontogatja a szárnyait – energetikai pályára vagy talán oktatónak készül –, és megjelent Will és Maggie is. Will, ahogy mindig, most is szűk izompólóban jelent meg, és szokás szerint bármikor segített egy-egy bútort

vagy nehezebb tárgyat arrébb tenni. Imádta az ajándékát, hiszen gyakorlati emberként rengeteget profitált az erejéből.

Mivel már elmúlt 18 éves, egyetemre járt, felső elsőévesként specializálódott a mechára alapozva. A felsőoktatásban az első évben mindenki általános ismereteket kap, aztán három-négy év alatt a választott szakmára fókuszálnak. Sokan az első – az egyetlen kötelező – év után otthagyják az egyetemet – ők inkább betanított munkásként helyezkednek el, ahol kell az erő, például építkezéseken vagy költöztetőcégeknél.

Will még vacillál: három hónapja van eldönteni, hogy erősportokra vált – ott viszont nem engedélyezik a képességek használatát, de mivel elég izmos lett, már a saját ereje is figyelemre méltó –, vagy apja őrző-védő cégébe száll be. Sarah szerint valószínűleg végül úgyis a családi vállalkozásnál marad.

Maggie elasterként már több mint egy éve könnyedén manipulálja a testét. Tervei között szerepel, hogy a PolyTech cégnél helyezkedik el, amint befejezi az egyetemet. Mindig is tudatos volt – ezért is csodálta őt Sarah. Ahogy megkapta az ajándékát, teljes lendülettel vetette bele magát a fejlesztésébe. Egy hónap után már tudta, hogy a PolyTech fejlesztési részlege lesz az ő világa, de nem csak, mint egyszerű vegyész, hanem vezetőként.

Sarah könnyen el tudta képzelni Maggie-t főnökként: barnásvörös haj, makulátlan márkás ruha, kék szem – és a mostani cicás szemüveg. Na jó, talán egy komolyabb szemüveg jobban illene a pozícióhoz… – mosolyodott el magában, elképzelve a felnőtt, szigorú Maggie-t narancsszínű, cicás szemüvegben.

Jack éppen Jeremy-vel vitatkozott valamin a sarokban – ők mindig találnak okot egy jó kis civódásra –, amikor Sergei

megérkezett. Meglepően szőke haja egészen a válláig ért, amitől kissé lányosnak tűnt. Vékony testalkata csak fokozta ezt az érzést, egyedül kiugró ádámcsutkája árulkodott férfias vonásairól.

– Srácok, ő Sergei! – jelentette be Sam, majd visszalépett a konyhába. Sarah rögtön rájött, ki ő: pár hete költöztek a szomszédba, Sergei anyukája pedig az anyja kollégája lett az egyetemen – ugyanott, ahol Sergei is tanul. „Szegény, még nincs egyetlen barátja sem, úgyhogy őt is meghívjuk a vacsorára!" – ragaszkodott hozzá Sam, aminek Sarah nem igazán örült, hiszen semmit sem tudott a srácról.

– Sziasztok! – Hangja ellentéte volt az alkatának, mély volt és nyugodt. Mintha a nagy ádámcsutka jobban felerősítette volna az áthaladó hangokat. A testvérek is befejezték a marakodást, minden szem az új érkezőre vetődött. Sarah érezte, hogy – mivel ő van otthon – neki kell bemutatni az új jövevényt.

– Will, Maggie, Jack, Jeremy – mutatott végig a társaságon. Ő pedig Sergei, aki nemrég költözött a szomszédba. Ha jól tudom, az európai, pontosabban eurázsiai kontinensről, ugye?

– Igen, édesapám itt kapott munkát, ezért költöztünk ide – s bár ugyanazt a nyelvet beszélték, érezhető volt, hogy a távolság bizonyos fokú módosulást okoz a nyelv használatában. Egy picit máshogy ejtette a magánhangzókat, talán egy picit nyíltabban, mint kellene, illetve ahogy az amerikai kontinensen megszokott volt. Emiatt, ha valaki nem a tökéletes irodalmi nyelvet beszélte, könnyen ki lehetett szúrni, hogy melyik kontinensről érkezett. A nyelvészek állítólag még azt is meg tudták mondani, hogy a kontinensen belül, annak melyik szegmensében beszélik az adott változatot, de ahhoz már nagyon profinak kell lenni.

– Will mecha, Maggie elaster, Jack pedig levitátor. Jeremy még nem kapta meg az ajándékát, ahogyan én sem… – fejezte be Sarah szemlesütve a bemutatást, miközben egy székre mutatott. És te?

Ebben a pillanatban Sergei – éppen a leülés folyamata közepén – eltűnt. A meglepetés hangjai hallatszottak mindenki felől, a fotonok fölöttébb ritkák voltak, ráadásul regisztrációs kötelezettségük volt a szerencsére igen ritkán történő visszaélések miatt. Ha az ember erősen koncentrált, láthatta, hogy a levegő folyamatosan vibrál a helyükön, de messzebbről vagy felületesen szemlélve bizony teljesen láthatatlanná tudtak válni. Sarah látni vélte a vibrációt, de mire jobban megfigyelhette volna, Sergei már a széken ült és szélesen vigyorgott. Élvezte a meglepetés erejét.

– Aztaaa, én is szeretnék ilyet! – kiáltott fel Jeremy. Alig múlt tizennégy, még várnia kell, mire kiderül, milyen ajándékot kap.

– Mennyi ideig tudod megtartani? – kérdezte Jack izgatottan.

– Majdnem hat percig tudok eltűnni, a legjobb időm öt perc negyvennyolc másodperc – húzta ki magát Sergei. – Ms. Gibbs szerint, ha még ügyesebb leszek, simán meglehet a nyolc perc is. A foton képességhez nagyon erős koncentráció és belső nyugalom kell, alig néhányan érik el a tíz percet – őket aztán azonnal elkapkodják a jól fizető állami cégek. Az sem mindegy, mennyire tudod elnyelni a fényt: ha gyengébb vagy, akkor akár tíz percig is bírhatod, de nem tűnsz el teljesen – magyarázta. Érezhető volt a kiselőadásán, hogy nagyon erősen beleásta magát a témába.

– Állítólag Ms. Gibbs egyszer sikeresen eltűnt 12 percre. És teljesen, még az energiamező sem látszott! Osztálytársam

bátyja mesélte! – lelkendezett Jeremy csillogó szemmel, miközben egy citromos sütit majszolt lelkesen.

– Ó, ezt neked hoztam! – Sergei átnyújtott egy kis, rózsaszín papírba csomagolt dobozkát. Belőle egy vékony, ezüstszínű nyaklánc került elő, apró, zölden forgó gömb medállal.

– Sergei, ez gyönyörű! Köszönöm! – hálálkodott Sarah, és puszit nyomott Sergei arcára.

Ajándék… Sarah ismét érezte a szokásos, gyomorszorító érzést. A legfontosabb ajándékra még mindig várnia kellett. „Négy hónap, és megdöntöm Leonov rekordját!" – gondolta keserűen, miközben bekapcsolta a nyakláncot.

A többiektől már megkapta a szülinapi ajándékot. Maggie meghívta a helyi élményfürdőbe (no vajon miért pont egy vizes helyre?), ahol tavaly is nagyon vidám és pihentető napot töltöttek. Szerette az Aquatikumot, Maggie pedig mindig aranyos kunsztokkal szórakoztatta. Az a lány egy emberi testbe született delfin, annyira imádta a vizet. Ha létezne olyan képesség, ami kopoltyút növeszt, biztosan azt kapta volna. Willtől egy saját kezűleg készített citromtortát kapott, ami szintén nem volt meglepetés, hiszen régóta tudta, hogy Will imád édességet készíteni. Meglepően ügyesen mozog a konyhában, annak ellenére, hogy az ujjai nem pont erre tökéletesedtek, de legalább a nehéz lábasokkal nincs problémája, könnyedén emelgeti őket. Jack és Jeremy közös ajándékkal kedveskedtek, Sarah kedvenc üdítőjéből – ez az O-Range Maxx – egy kartonnal hoztak. Úgy tűnt, elsősorban a kis Jeremy-nél aratott nagy sikert a citromtorta, már a harmadik szeletet gyűrte be, miközben tele szájjal kérdezgette Sergei-t a képességéről. Maggie és Sarah a fürdőt egyeztették, március utolsó hétvégéje tűnt mindkettőjük számára a legjobb időpontnak. Jack és Will azon vitatkozott, hogy melyik holofilmet kellene megnézni, végül úgy döntöttek,

megszavaztatják. Három lehetőség is adódott: egy akció, egy dráma és egy animációs film. A drámát gyorsan elvetették, ráadásul valami tragikus alkotás volt, nem pont szülinapra való. Az akciót Will és Maggie leszavazták, ők már látták a holót, s nem voltak tőle nagyon elragadtatva, amolyan középkategóriás, jól összerakott, pörgős alkotás lett, de semmi extra. Börtönbe vetett emberek eltúlzott képességekkel, gonosz vezető, lázadás a bánásmód ellen, néhányan meghalnak, de hősünk mindenkit megment – uncsi! Így az animációs film lett a kiválasztott, a rövid leírás szerint egy első kapcsolatfelvételről szól egy csápos idegen fajjal, hosszra is pont jó, közben lehet eszegetni, iszogatni az O-Range-et, s csendben élvezni egymás társaságát.

– Akkor tíz perc múlva kezdünk, addig mindenki intézze el a dolgait! – rikkantotta Jack, miközben beizzította a lejátszót, és kikereste az online adattárolóról az animációs filmet.

– Ne haragudj, ha tolakodó a kérdés… Te ugye ma lettél tizenhét? Ezek szerint még nem derült ki a képességed? – kérdezte Sergei, miközben a tányérjára halmozott néhány halas szendvicset.

Sarah gyomra ismét görcsbe rándult, de a tőle megszokott udvariassággal bólintott:

– Így van. Semmi változás, egyetlen ismert képességet sem kaptam meg. Lehet, hogy valami újat kapok – csak még nem tudom, mi az. – Nevetése csilingelt, de közel sem volt olyan őszinte, mint szerette volna.

– Az én régi osztályomban volt egy fiú, aki tizenhét évesen sem kapta meg a képességét. Aztán, nem sokkal a szülinapja után, egyszer csak jelentkezett nála a fokozott erő. Reméljük, nálad sem húzza sokáig… És hogy nem pont az erőt kapod! – mosolygott Sergei.

Sarah csak bólintott, s hogy elkerülje a további kérdéseket, inkább belekortyolt az italába.

IV.

– Gyorsan eltelt ez a három nap, itt az ideje hazatérnem. Azt kell mondjam, ez az utolsó állomás volt a legkellemesebb, amit neked köszönhetek, Steve. - Steve viccesen meghajolt Denise felé, mintegy kedvesen kifigurázva annak európai stílusát.

– Von Hubbard kisasszony, állok rendelkezésére – majd komolyan folytatta: – Sajnálom, hogy már el kell menned. Ígérd meg, hogy azért néha meglátogatsz minket.

– Minket?

– Nos, Inés-t és természetesen engem. Azt hiszed, Európában kapsz ilyen finom kávét? Vagy találsz olyan vicces fickót, mint Steve Clarkson? – bökött magára.

– Biztos vagyok benne, hogy nem. És itt a kávéra gondoltam – viccelődött tovább Denise.

– Komolyan nem tudnál még legalább néhány napot maradni?

– Nem, már így is hónapok óta távol vagyok a munkámtól.

– Persze, megértem. Néha dolgozni is kell…

– Így van. Ráadásul még azt is ki kell találnom, mihez kezdjek az örökséggel. Valami értelmes befektetés kellene, nem jó ötlet, ha csak a bankban hever.

– Ezt rád bízom, én nem értek a pénzügyekhez.

– Pedig azt mondtad, mindenhez értesz! Te becsaptál engem? – ütötte meg viccesen Steve vállát Denise. Steve megragadta a kezet, és magához húzta a lányt. Átölelte, fejét a vállára hajtotta. Denise először bátortalanul, majd egyre szorosabban tartotta a férfit, szinte érezte, hogy annak hevesebben dobog a szíve. Egy darabig álltak, majd, amikor már kezdett kellemetlenné válni a helyzet, szétrebbentek, mintha mi sem történt volna, zavartan egymásra mosolyogtak.

– Von Hubbard, akkor én most kiviszlek a repülőtérre. Megvan a számod, szóval zaklatni foglak éjjel-nappal. – Denise nevetett, beültek egy autóba, és elindultak a repülőtér felé.

A repülési idő kicsivel több mint 5 óra volt. Denise kényelmesen elhelyezkedett, s lehunyta a szemét. Az idők során hozzászokott a szonikus repüléshez, amely még mindig a leggyorsabb utazási lehetőség volt két pont között. Az utóbbi években a szonárok nagy eredményeket értek el a fejlesztésben. Sikerült a légiközlekedés sebességét jelentősen növelni, ahogy mondták: „a szonárok lekicsinyítették a bolygót". Egyre kevesebb idő kellett ahhoz, hogy az ember eljusson A-ból B-be, ráadásul ennél biztonságosabb módszer nem is létezett a hosszabb távú közlekedésre. Egyre több volt az utakon az önvezető autó, de a még megmaradt hagyományos vezetési mód miatt bizony előfordultak balesetek. Denise-be belehasított a fájdalom: édesanyja is egy ilyen közúti balesetben vesztette életét. Elhessegette az érzést, inkább megpróbált másra gondolni. Steve. Szimpatikus srác. Vicces. De nem túl okos, ezt be kell vallani, ahogyan az is igaz, hogy nem saját magához kellene mérnie mindenkit. Neki a legjobb iskolák, a legjobb tanárok jutottak, Steve viszont teljesen átlagos srác… vagy mégsem… Az elektró képességei magasan túlmutattak mindenkin, akit ismert. Csakúgy, mint George thermál képessége. Mindketten különlegesek…

Mire leszálltak, Denise fejében egy komplett terv fogant meg, hogy mire fogja elkölteni a pénzét. Merész terv, még bőven kidolgozásra szorul, és rengeteg segítségre lesz szüksége, de ha működik…

Alig maradt már néhány hét az iskolából. A hetedik év vége gyorsan közeledett, a tavasz lágyan meleg napjait lassan felváltotta a nyár perzselő hősége. Éjszaka szinte csak a

kontroller segítségével lehetett aludni, már május végére 30 fok fölé emelkedett a nappali hőmérséklet. Szerencsére a fák – köztük a Sarah ablaka előtt magasodó hatalmas tölgy – valamennyi védelmet nyújtottak a forróság ellen, bár a kilátást szinte teljesen kitakarta az emeleti ablakból. A fa törzse közvetlenül a ház mellett nőtt, koronája jóval a tető fölé emelkedett. Édesapja minden évben kora tavasszal hívott szakembereket, hogy igazítsanak rajta – nehogy a lomb kárt tegyen a házban vagy a tetőszerkezetben. Ősszel a bíborvörös levelek selymes szőnyeget borítottak az ablak alatti kertre. Sarah kiskorában előszeretettel turkált a lehullott lombban, makkokat keresgélt, rendszerint alaposan összekoszolva magát – Sam nem kis bosszúságára. Tavasz végére megjelentek a fa hosszú barkái is, szétporzva a környéket. Ilyenkor, a nyár elején a hatalmas levelek megszűrték és megfogták a déli nap fényét, apró táncoló foltokat varázsolva a szoba padlójára.

Sarah éppen az újkori történelmet tanulta, hanyatt fekve az ágyán, a levegőbe vetítve a délelőtti óra vázlatát. Elindított egy videóanyagot, amely egy legalább száz évvel ezelőtt élt politikus beszédét sugározta. „Közös, együtt, demokrácia, nép, hatalom, egymásért…” – csak szavak, foszlányok értek el a tudatáig. Mióta betöltötte a tizenhetet, nehezebben koncentrált bármire. Néha sikerült kizárnia a negatív gondolatokat, de legtöbbször ott motoszkáltak a tudatalattijában. A legrosszabbak az elalvás előtti és az ébredés utáni percek voltak: este az járt a fejében, hogy ma sem történt semmi változás, reggel pedig az aggodalom fúrta bele magát a gondolataiba. Mi lesz, ha nem kap képességet? Mi van, ha már történtek ilyen esetek, csak eltitkolták őket? Az, hogy semmit nem talált erről a Hálózaton, nem jelent semmit – de akkor legalább pletykaszinten hallania kellett

volna „képességtelenekről”. Még önálló szó sem létezik rá, annyira elképzelhetetlennek tartják.

Közben a videó is véget ért, nyom nélkül. Valami demokrata politikus – ennyi maradt meg benne –, aki a nép hatalmáról beszélt. Hurrá! „Ezt azért még egyszer át kell néznem…” – morogta magában, majd hasra fordulva bámulta tovább a padlón mozgó fényjátékot.

A július emberemlékezet óta az év legmelegebb hónapja volt, de Sarah számára idén nem emiatt volt különös jelentőségű. Ebben a hónapban lesz tizenhét éves és négy hónapos. Ha addig sem kapja meg az „ajándékát”, ő lesz a „képességtelen” – vagy legalábbis egy új világrekordot állít fel egy olyan teljesítménnyel, amire senki sem vágyik. Ahogy közeledett július tizenkilencedike, úgy nőtt az aggodalma. Hector már júniusban ismételgette: még soha, senki nem maradt képesség nélkül a világon. Az ajándék a génjeinkben van, mint a lélegzés, vagy a vér áramlása. Július közepére már odáig jutott, hogy azt mondta: akkor sem lenne gond, ha valaki – no persze nem Sarah! – nem kapna képességet, hiszen sokan az életük során egyszer sem használják, vagy legfeljebb nagyon ritkán. Amúgy is vannak olyan szakmák, amelyekhez nem szükséges semmilyen ajándék – képesség nélkül is el lehet látni őket.

Sam viszont egyre kevesebbet beszélt erről. Már nem böngészte a kiadványokat, az utóbbi évben összegyűjtött, giftotróppal kapcsolatos ajánlások is olvasatlanul porosodtak az online fiókjában. Ha feljött a téma, többnyire semleges, lényegtelen mondatokkal zárta le a beszélgetést. Sarah gyakran észrevette, hogy Sam szomorúan bámul maga elé – sőt, néha mintha pityergett volna, bár ebben sosem volt biztos. Sarah számára a legmélyebb pont mégis az volt,

amikor már az alatta járó évfolyam minden tanulója is megkapta az ajándékát, valamikor május végén, június elején.

Az iskolában éppen matematikafelmérés előtt álltak, és mivel Sergei kiváló volt a számtanban, Sarah néha átsétált hozzá a szomszédba segítségért. Sergei-ék pár házzal mellettük laktak, egy egészen egyszerű, földszintes épületben. Anna, Sergei anyukája egy szőke, göndör hajú nő volt, korai ötvenes éveiben, de korántsem látszott annyinak. Ugyanolyan gödröcskék voltak az arcán, amikor mosolygott, mint Sergeinek, ami elég sűrűn előfordult, talán ezért tűnt annyira fiatalosnak. Amikor pár hónapja ideköltöztek, azonnal kapott helyet az egyetemen, a kiváló ajánlásoknak köszönhetően. Sokan vannak, akik remekül át tudják adni a képességüket, vagy rendkívül jól megy számukra a kutatás, fejlesztés, az ő feladatuk az, hogy a különböző képességeket tanulmányozva újabb találmányokkal, felfedezésekkel gazdagítsák a világot. A Hálózat, a holotechnológia, sőt, a quantumtöltés is így született: utóbbi nélkül a mai energiaellátás elképzelhetetlen volna. Ma már egy csuklópántban is olyan energiacella van, amellyel tíz évig gond nélkül működik a készülék. Ezek a cellák skálázhatók: egy emberfejnyi quantumcella egy egész házat is elláthat évekig, és ha merül, a QuantumCharge szakemberei egy hétvége alatt újra feltöltik – Sarah emlékei szerint náluk is legalább háromszor jártak már a QC-sek, és mindig gyorsan elintézték.

Sergei apja, Ivan, igazi „mecha” alkat volt: zömök, széles vállú, hatalmas karú, sűrűn szürkülő szakállal és tar fejjel. Néha kicsit félelmetesnek tűnhetett, de Sarah-val mindig kedvesen bánt. Még mindig nem tudta tökéletesen kimondani a nevét, valahogy mindig „Sára” lett belőle, de Sarah ezt sosem bánta – a széles mosoly mindig feloldotta.

– Szóval matekfelmérés. Hol jártok most az általános matekban? – kezdte Sergei, miközben két pohár üdítőt hozott be, és letette az asztalkára. Az egyiket Sarah elé tolta.

– Ne is mondd, valószínűségszámítás! Nem is arról van szó, hogy nem értem, csak a lényegét nem látom. Egyszerűen nem tudom, hogy a gyakorlatban mire fogom tudni használni.

– Az attól függ, hogy… – Sergei elharapta a mondat végét.

– Nyugodtan fejezd be a mondatot, nem te tehetsz róla – legyintett Sarah félszegen elmosolyodva. – Attól függ, hogy milyen ajándékot kapok, igaz?

– Tudom, hogy számodra ez kényes téma, nem akartalak vele felzaklatni – vonult vissza Sergei, kezeit védekezően maga elé emelve.

– Ugyan, tényleg nem te tehetsz róla, ráadásul nem igazán szoktam erről senkivel beszélni. Apa próbál felkészíteni a csalódásra, anya inkább magába fordult az utóbbi időben, a barátaim pedig kerülik a témát, csak te vagy ilyen érzéketlen! – bokszolt bele játékosan Sergei vállába.

– Hé, ez fájt! Biztos, hogy nem vagy mecha? – kiáltott fel Sergei, a vállát dörzsölve, aztán mindketten elnevették magukat a helyzet abszurditásán.

– Na, akkor kombinatorika… Számoljuk ki mondjuk, hogy mennyi az esélye annak, hogy nem kapok semmit – váltott vissza Sarah a témára.

– Ugyan, ilyenre gondolni se merj! De tudod, mit? Számoljuk ki! Legalább meglátod, milyen csekély az esélye egy – hogy is szoktad mondani? – „képességtelen” ember megjelenésének a világban. Mire van szükségünk a megoldáshoz?

– Gondolom, tudnom kellene, hány gyermek van a világon, aki ebben az évben betölti a 16. évét. A megoldás csupán egy

osztás, a kedvező eseteket, elosztom az összes esettel. Máris mondom! – mosolyodott el Sarah, amint látta Sergei jóváhagyó bólintását, majd megnyitotta a Hálózatot.

A Hálózat minden emberről pontos nyilvántartást vezet. Most úgy tízmilliárd ember él a Földön – ez a szám már jó ideje alig változik. A születések és halálozások aránya egyensúlyban van, részben a születésszabályozás, részben a józan belátás alapján. Sokan vagy nem vállalnak gyereket, esetleg egyet, maximum kettőt. Ez először szabályozással ment, de amint kialakult az egységes jólét, inkább önkéntessé vált. Az átlagéletkor mostanra közel 110 év, és az emberek 90-95 éves korukig egészségesek, sokan a nyolcvanas éveikig dolgoznak. A háborúk már a múlt homályába vesztek – a régi katonai költségvetések most az oktatást, az egészségügyet, az egyenlőséget szolgálják. A Hálózat szerint az évfolyamok aránya egyenletes: akik most töltik be a 16-ot, azok a lakosság 0,86%-át teszik ki, vagyis mintegy 86 millióan vannak.

– Szóval az esély, hogy nem kapok semmit, egy a 86 millióhoz – olvasta fel Sarah, és maga is meglepődött, milyen kevés ez. – De igazából a valószínűségszámítás azzal is foglalkozik, ami szinte lehetetlen, igaz? Ami lehetséges, az előbb-utóbb, bármilyen kicsi is az esély, egyszer megtörténik.

– Látod, nem is vagy olyan rossz matekból! – dicsérte meg Sergei, majd komolyabb hangon folytatta: – És ha tényleg nem kapsz ajándékot, mi lesz veled?

Sarah lesütötte a szemét.

– Ezen még sosem gondolkodtam igazán. Apa szerint sokan nem is használják a képességüket, nem is szükséges a mindennapokhoz.

– De azt ugye tudod, hogy akkor híres leszel? Mehetsz a holókba, elmesélni, hogy „Az egyetlen ember, aki nem kapott

ajándékot!” – mondta Sergei, mintha szalagcímet olvasna, a levegőben is mutogatva.

– Azért nem biztos, hogy ezzel szeretnék híres lenni…

– Nem is hangzik olyan rosszul az a holocelebritás… – morfondírozott Sergei vigyorogva. – Legalább anyagilag nem lenne semmi problémád.

– Ugyan, mennyi ideig tartana ez a hírnév? Tizenöt percig? Jó esetben egy hét, egy hónap után már senkit sem érdekelne. – Sarah keserédesen mosolygott a felvetésen, de belül érezte, hogy szükség volt egy ilyen beszélgetésre ahhoz, hogy helyre tudja magában tenni az érzéseit.

Otthon még tovább gondolkodott a témán – természetesen tanulás helyett, a padlón villódzó fényeket bámulva. Előfordult, hogy valaki a 17. születésnapja után nem sokkal kapta meg a képességet, tehát annyira nem volt ritka az eset, bár a közvetlen környezetében még nem volt rá példa. A Hálózaton sem volt sok információ róla, néha megemlítették, hogy a hormonháztartás miatt elcsúszhat akár a 17. születésnap után is valamennyivel, de Leonovot leszámítva senki ajándéka nem váratott túl sokáig magára. Leonov is csak azért tudta meg ilyen későn, mert rendkívül ritka képességet kapott, amire senki sem számított. Valószínűleg már ott volt az ajándék 16 éves kora után, csak nem jöttek rá. Ez valahol Sarah számára is biztató volt, mert lehet, hogy már rég megvan a képessége, csak nem tud róla. Ennek viszonylag ellentmond az, hogy már minden ismert képességet letesztelt magán, de egyikkel sem jutott semmire. De ismerjük az emberi elmét: sokkal inkább azt fogadja el, ami pozitívan erősíti meg a saját elképzelését, hitét. Vagy valamit rosszul csinált? Mi van, ha teljesen rosszul állt neki az egésznek?

V.

– Denise, végre visszaérkeztél! Úgy látom, jót tett neked ez a két hónap.

– George, örülök, hogy újra látlak! – Denise lazán megölelte régi barátját. – Igen, sikerült kicsit pihennem. És ígérem, egy darabig nem fogok megint elmenni. Viszont szükségem lesz a segítségedre. Megkérhetlek, hogy munka után gyere át hozzám?

A munkahelyen minden a régi volt. A PolyConstruct már régen túljutott a bevezetési fázison, egyre több terméket dobtak piacra. Az emberek szerették az új termékcsaládot – szinte minden területen alkalmazható volt. Az új gépsorok képesek voltak egyedi igényekre gyártani darabokat, mégis inkább a tömegtermelés felé tolták a hangsúlyt. Denise gyorsan visszarázódott a tervezési folyamatokba; a világ többi PolyConstruct gyárával együtt próbálták kitágítani az anyag felhasználási lehetőségeit. A legnagyobb gondot az okozta, hogy az apró elemek könnyen elpattantak – a matéria még mindig túl merev volt bizonyos felhasználásokhoz. Ugyanakkor, ha fémmel, üveggel vagy műanyaggal kombinálták, kiváló eredményt nyújtott, és egyre szélesebb körben terjedt.

Este George egy üveg rozéval érkezett. Denise sosem volt nagy borfogyasztó – igazából az alkoholt sem szerette –, de egy hideg rozé most jól esett ebben a melegben. Pár évvel ezelőtt még a hatalmas kúria verandáján iszogattak, és az élet „nehézségeit" vitatták meg. Így visszagondolva, nevetséges gondjaik voltak: leginkább magánéleti nyűgjeik, néha az egyetem, később a munkahely jelentette a fő problémát. Most viszont egy apró lakás még kisebb konyhájában ültek, egy üveg bor és két pohár társaságában.

– Legalább lehetne egy udvarod, ahová kiülhetnénk – jegyezte meg George fanyalogva.

– Tudod, hogy mennyit vagyok itthon… Szinte csak aludni járok haza, nem lenne időm gondozni.

– Bérelhetnél egy kertészt, aki megoldja neked. De te tudod…

– Jó ez így, egyelőre… De nem erről akarok veled beszélni – mondta Denise, és kortyolt a poharából. A rosé picit pezsgősebb volt a szokottnál, ám kellemesen áradt szét a szájában. – Tudod, hogy sokat gondolkodtam azon, mit kellene kezdenem az örökségemmel. Van egy ötletem, de a te fejedre is szükségem lesz.

– Mesélj! Ha te találtad ki, rossz nem lehet… – mosolygott biztatóan George. Denise letette a poharát.

– George, gondolkodtál már a képességeinken? Nem konkrétan a tiedről vagy az enyémről, hanem általában. Miért van az, hogy egyesek alig tudják használni a saját képességüket, míg mi nagyon erősek vagyunk? És ismersz-e mást a környezetünkben, aki hasonlóan erős lenne?

– Ebből a szemszögből még nem gondolkodtam el rajta – húzta össze a szemöldökét George. És… Nem, nem tudok más, hasonlóan erős képességű emberről. Esetleg az egyik barátom húga, de ő még fölöttébb fiatal, alig múlt 20 éves. Kedves és okos hölgyike… Ő például gyógyító elektró, állítólag hihetetlen erővel bír - mosolygott George a lány említésére.

– Pontosan erről beszélek! Senki sem mérte még fel a képességek szintjét. És – most kapaszkodj meg! – mi lenne, ha egy hálózatot hoznánk létre az erősebb képességűekből? Biztos vagyok benne, hogy nem véletlenszerű, ki milyen erővel születik, csak a szakirodalom sem tudja még megmagyarázni.

– Érdekes ötlet… – George elgondolkodott, meredten nézte az asztalt, még akkor is, amikor belekortyolt a borba. – Van benne

logika, sőt, ötleteim is vannak a megvalósításra. De ehhez jogászok is kellenek majd – nézett fel végül Denise-re.

– Jogászok? Egyelőre elég volt belőlük. De miért gondolod, hogy szükségünk lesz rájuk?

– Nem hiszem, hogy engedélyek nélkül belekezdhetnénk bármiféle genetikai kutatásba, tudod, hogy ezeket különösen komolyan veszik. Átláthatónak, elszámoltathatónak kell lennünk. Ráadásul, ha egy hálózatot akarsz kiépíteni olyan emberekből, akik sokkal erősebbek, mint az átlag, nos, az akár nemzetbiztonsági kockázatnak is tekinthetik.

– Nemzetbiztonsági kockázatnak? – Denise kikerekedett szemmel nézett George-ra. De hát nem akarunk megtámadni senkit! Csupán tudományos céllal dolgoznánk.

– És ezt ők is tudják? – emelte fel mutatóujját a mennyezet felé George. Pár másodpercre teljes csend telepedett a konyhára, aztán Denise elmosolyodott.

– Nem is gondoltam, hogy egy jogász veszett el benned. Lehet, hogy neked kellene ezzel foglalkoznod.

– Bármit, csak azt nem! – hárította el nevetve George a felvetést. De tudok pár nagyon jó szakembert, ez nem akadály. Előbb viszont ki kellene dolgoznunk a főbb irányelveket, figyelembe véve az aktuális jogi szabályozásokat.

– Mondtam! Tiszta jogász! – nevetett Denise, majd George is bekapcsolódott, miután rájött, hogyan fogalmazott az előbb.

George főleg a cégalapítást, jogosultságokat és engedélyeket intézte, addig Denise a hálózat kiépítésén dolgozott, és egyre inkább rájött: egy igazán gyakorlati embert kellene bevonni a csapatba.

– Von Hubbard! Micsoda meglepetés! Örülök, hogy hívtál! Máris hiányoztam? Ugye, megmondtam! – kacsintott Steve. – Miben segíthetek?

– Igen, kicsit hiányoztál! – mosolyodott el Denise. És tényleg hiányzott, ha jobban belegondolt. Senki mellett nem érezte magát ilyen szabadnak és felszabadultnak – kötöttségek és megfelelési kényszer nélkül –, mint Steve-vel. De most kimondottan a képességedre lenne szükségem. Sőt, jó lenne, ha el tudnál jönni ide. Ha meg tudod oldani…

– Hűha, erre nem számítottam. Miről van szó? – Steve elővette az „okos" arcát, megigazította nemlétező nyakkendőjét, de rögtön elnevette magát.

– Emlékszel, mondtam, hogy az örökségemet valami értelmes célra szeretném fordítani. Hazafelé a repülőn ki is találtam, hogy mire. – Denise elmondott mindent, ami eddig történt, Steve pedig végig hallgatott, néha bólintott, néha elcsodálkozott, de nem szólt közbe, míg Denise be nem fejezte.

– És miben tudnék én segíteni? A genetika kifejezetten messze áll tőlem, az alapokon kívül semmit sem tudok a témáról.

– Rád a hálózat koordinálásában lenne szükségem. Ha tudnál abban segíteni, hogy összeszedjük azokat az embereket, akik erősebb képességekkel rendelkeznek… Azt mondtad, ügyes vagy a hálózati kommunikációban.

– Denise, én sosem voltam szervező vagy vezető személyiség. Én csak egy egyszerű munkás vagyok, aki szeret bolondozni és elcsábítani a lányokat egy kávéra.

– Viszont olyan képességekkel rendelkezel, amivel mások még megközelítőleg sem. Nem akarsz végre igazán élni velük? Felfedezni, mire vagy képes? A munkahelyeden ezt soha nem tudnád kipróbálni. Lehetőséget kínálok, Steve. – Denise komoly maradt, nem engedte, hogy Steve viccelődése elterelje a témát.

– És ha nem tudok megfelelni az elvárásaidnak? – Steve lesütötte a fejét. – Soha nem éreztem magam különlegesnek, sem igazán tehetségesnek. A villámaim csak mutatványnak jók, semmi hasznuk… – Szikrázó gömböt formált a tenyerébe.

– Éppen ezért van rád szükségem. Ki kell derítenünk, mire képes az erőd, és kihozni belőle a legtöbbet. Valószínűleg ide is kellene költöznöd… – mondta Denise, miközben féloldalasan Steve-re nézett, és figyelte a férfi reakcióját.

– Komolyan? Akarom mondani…, illetve azt mondod, adjak fel mindent itt? És mi lesz a családommal, a munkámmal?

– Természetesen a családodat is hozhatod, ha szeretnének jönni. Szerintem itt is találunk munkát számukra, vagy dolgozhatnak a kutatócsoportban. Mindent meg tudunk oldani, de szükségem van rád – hangsúlyozta ki az utolsó mondatot.

– Kaphatok pár napot, hogy átgondoljam?

– Természetesen. Addig is átküldöm, amit eddig kidolgoztunk. Kíváncsi vagyok a véleményedre, főleg hálózati kérdésekben.

– Nem mintha a genetikához hozzá tudnék szólni! – Steve újból a régi, humoros, komisz kölyök volt.

– Bocs, hogy azonnal letámadtalak a munkával. Mi van veled? Hogy vagy? – kérdezte Denise, miközben magában megjegyezte: „Denise, ki tanított jó modorra?”

– Nem sok minden történt az elmúlt 8 nap és 13 óra alatt. Dolgozom, ennyi. És köszi, hogy értesítettél, amikor leszálltál.

– Mi nekifogtunk megvalósítani a tervet, egész nap jogászokkal kell beszélnem.

– Ki van még a csapatban kettőnkön kívül?

– Van egy jó barátom, George, ő a harmadik alapító. Okos srác, ráadásul olyan erős thermál, mint te elektróban. Az egész tenyere csuklóig izzik, ha használja a képességét. Szerinte

sokkal többre is képes lenne, de még nem mert mindent beleadni. Látod, emiatt lenne szükség egy olyan helyre, ahol bárki meg tudná ismerni a képességei maximumát.

– Hó, hó! Alapító tagok? Mi hárman lennénk az alapító tagok? – kérdezte Steve, miközben egy másik kérdés is motoszkált a fejében: „George jó barátom, aki okos és szuper erős, mi?"

– Egyelőre igen. Aztán ahogy újabb tagokat találunk, őket is bevonjuk a szervezésbe. De majd látod az átküldött anyagban.

– Denise, én csóró vagyok. Nem tudok se pénzzel, de igazából mással sem – mutatott a fejére – hozzájárulni az alapítványhoz.

– Ezt már megbeszéltük. A pénz nem akadály, azzal el vagyunk látva. Olyan emberekre van szükségem, akik látják a célt és tenni is akarnak érte. Pont, mint te. És erről nem akarok többet hallani. Steve Clarkson, kellesz nekem! – Denise szemében mosoly bujkált, de egészen komolyan gondolta.

Még elcsevegtek pár percig teljesen hétköznapi témákról, de Denise érezte, hogy Steve megértette, mit szeretne tőle, s hogy mennyire fontos, hogy része legyen a csapatnak.

Másnap éjjel megcsörrent a telefonja. Már lefekvéshez készülődött, így inkább csak hangra kapcsolta a hívást. Steve jelentkezett be, és közölte, holnapután érkezik. Egyelőre egyedül.

Eljött a július 19-e is. Tizenhét év, négy hónap – és még mindig semmi. Sarah meglepően jól viselte, hogy egy olyan rekordot döntött meg, amelyet a világon senki sem akart elérni. Talán azért, mert a nyári szünet minden percét igyekezett lefoglalni, hogy ne gondoljon túl sokat a hiányzó ajándékára.

Az évzáró eredményei sem lettek rosszabbak a vártnál; a tanárok is valószínűleg elnézőbbek voltak – tekintettel a helyzetére. Végül is ő lett „az a lány, aki még mindig nem kapott ajándékot”. A kényszer szülte kíváncsiságtól vezérelve vizsgálatokon is átesett, de az orvosok sem tudtak okosabbat mondani. Minden érték rendben volt: a hormonháztartása teljesen tipikus a tizenhét évesekhez képest – magas, de ez ebben a korban természetes. A giftotropszint is átlag feletti volt – már amennyit az agy „megbabrálása” nélkül mérni lehetett. Orvosilag tehát semmi sem indokolta az ajándék hiányát, ezért a jelentésbe azt írták: „lappangó, még fel nem fedezett képesség”.

– Lappangó… Micsoda hülyeség! – fakadt ki Maggie, mikor elolvasta a diagnózist, majd hitetlenkedve csóválta a fejét. – Hiszen mindent kipróbáltunk, semmire sem volt semmi reakció! Egyesével végignéztük az összes lehetséges ajándékot, többször is, de mindhiába! Milyen orvosok ezek? Csak ennyit tudnak?

Sarah igyekezett nyugtatni Maggie-t, bár belül egyetértett vele. Az orvosok szidása azonban nem vitte előre a dolgokat. Sam, Sarah anyja, még mindig nehezen viselte a helyzetet, de már nem tűnt annyira fáradtnak – inkább a csendes beletörődést, talán a feladást választotta. Soha nem beszélt róla, csak némán elfordult, ha szóba került.

A nyári szünet a kívülálló számára teljesen átlagos tinédzserprogramokból állt: Maggie-vel és Vilmával gyakran jártak az Aquatikumban, egész nap a vízben vagy a napfényben fürdőzve, mintha a megszokott, gondtalan nyár lenne. Ha nem víz mellett voltak, akkor holókkal ütötték el az időt; uborkaszezon lévén a filmek világában, ilyenkor sorra nézték újra a régi kedvenceket. Esténként Sarah elővette Anton Mirron holoköteteit – szerette az író közvetlen

hangvételét, a történetei egyszerűségét. Nem kedvelte a felolvasás funkciót; inkább olvasott a kijelzőről, mert a felolvasó mindig más hangsúlyokat tett, mint ahogy ő tette volna. Ráadásul, ha csak hallgatta a könyvet, hamar elálmosodott…

Sarah a földön ült, hátát az ágy támlájának támasztotta. Mozdulatlanul figyelte a padlóra vetülő, folyamatosan változó fénymintákat, amelyeket az ablak előtti fa levelei szűrtek meg. A minták hol sűrűsödtek, hol elvékonyodtak, ahogy a kinti szellő mozgatta az ágakat. A világos, törtfehér polycon parketta szinte élesen verte vissza a fényt: a levelek árnyéka hűvös volt és puha, a köztük áttörő napsugarak pedig vakító, szinte égető fehérséggel foltokat szórtak az ablak előtti részre.

Aztán valami megváltozott. A szoba szélei mentén, mintha lassan feloldódna a világ, minden elmosódni kezdett, a homály beúszott a sarkokból, egyre közelebb araszolt a szoba közepe felé. Sarah meg akarta fordítani a fejét, hogy követni tudja ezt az elmosódást, de mintha minden izma egyszerre dermedt volna meg – a nyaka, a vállai, a hátizmai egyszerre mondtak nemet. Nem tudta levenni a tekintetét egy vakítóan fénylő foltról, amely mágnesként ragadta magához a tekintetét. Olyan volt, mint egy bogár, amely ellenállhatatlanul vonzódik a fényhez – de közben belül valami szorítani kezdte a gyomrát, a fény intenzitásával arányosan nőtt a belső feszültség.

Ekkor egy különös, zümmögő hang törte meg a csendet. A hang dallama elnyújtott, lassuló ritmusban hullámzott a levegőben. Sarah-t egyre

erősebb, megmagyarázhatatlan félelem járta át; minden izma megfeszült, ahogy kétségbeesetten próbált szabadulni a növekvő szorongás markából, amikor…

Fokozatosan erősödő hang ébresztette. A reggeli ébresztő először felerősíti a szoba világítását, s csak utána kezdi a nagyon halk, de fokozatosan erősödő dallam lejátszását, mely a mennyezeten körbefutó audiopanelből árad addig, amíg nem állítják le. Szerencsére a jelenlétérzékelő kiválóan végezte a dolgát, ha nem volt a szobában senki, el sem indította az ébresztési folyamatot.

Sarah kábán feküdt az ágyában. Egy darabig azt sem tudta, hol van, mintha az álom visszahúzta volna, de a zene egyre hangosabb lett, amíg végül már kellemetlenül betöltötte a teret. – Rendben, fent vagyok! – morogta, épp elég hangosan ahhoz, hogy a szoba MI-je, Henry meghallja és lekapcsolja az ébresztőt.

A lakás MI-je minden szobában folyamatosan érzékelte a lakókat, a központi számítógép pedig feldolgozta a kapott adatokat, majd ezek alapján hozta meg döntéseit. Mivel a lakás zárt rendszerként működött, csupán néhány adat jutott ki a házból, s az is csak akkor, ha nagyon szükséges volt. Ilyenek voltak például, ha a lakó elesett, megsérült, vagy valamilyen egészségügyi értéke veszélyes zónába került, továbbá tűz esetén, illetve direkt, szóbeli utasítás által is aktiválódhatott a külső panel. Ezek természetesen mind előre programozható események voltak, sok ember életét mentették meg az idők folyamán, főleg az idősek és az egyedül élők látták nagy hasznát. A rendszer folyamatosan tanult – ahogyan a mesterséges intelligenciák általában –, s a szerzett

tapasztalatoknak megfelelően javaslatot tudott tenni a ház lakóinak.

– Mi történik velem…? – Sarah még mindig érezte, mennyire felkavarta az álma: a szíve hevesen vert. – Henry, mutasd az egészségügyi értékeimet!

A MI azonnal csatlakozott Sarah csuklópántjához, és a levegőbe vetítette az adatokat: név, születési dátum, lakcím, de ami most érdekes volt, az a vérnyomás és a pulzus. Vérnyomása csak kicsit emelkedett, pulzusa viszont még mindig százhoz közelített, noha már pár perce ébren volt. Egy kézmozdulattal eltüntette az adatokat. Ült az ágy szélén, üres tekintettel bámulva maga elé. Próbálta visszaidézni, mit álmodott… Fények, lelassuló világ, szűkülő tér, mintha valami el akarta volna nyelni. Nem volt jó érzés – de szerencsére lassan normalizálódott a pulzusa.

A reggelinél csak testben volt jelen; lélekben még mindig az álomvilág peremén sodródott. Gépiesen bámulta az asztalon futó mintát, gondolatai valahol egészen máshol jártak.

– …két hét. Mit szólsz hozzá, drágám? – kérdezte Hector, érdeklődve felé fordulva. Sarah lassan felnézett, miközben megpróbálta visszaidézni a beszélgetést.

– Már csak két hét? Gyorsan elszaladt ez a nyár is! – felelte, remélve, hogy valóban az iskolakezdésre gondoltak.

– Valami baj van? Olyan csendes vagy ma reggel. – Sam, úgy tűnik, észrevette a kihagyott figyelmet, vagy talán nem a megfelelő választ adta a kérdésre. Sarah letette a villát, és megpróbált a lehető legnyugodtabb hangján válaszolni:

– Á, csak valami butaságot álmodtam és azon tűnődtem. De semmi komoly.

– Elmeséled?

– Nem is igazán emlékszem, inkább csak egy érzés maradt meg. Valami fény, valami szorítás, mintha el akart volna nyelni a szoba, miközben minden lelassult…

– Szörnyeset álmodtál, mint kiskorodban? – próbált viccelődni Hector.

– Most nem, apa! Mintha a szobám akart volna beszippantani. De tényleg nem lényeges, csak egy buta álom volt.

Négyéves lehetett, amikor rövid ideig – talán csak néhány hétig – visszatérő, rossz álmai voltak. Már magukra az álmokra nem emlékezett, csak arra, hogy ilyenkor mindig átosont a szüleihez, és bebújt közéjük az ágyba. Néha el is pityeredett, de apa ilyenkor mindig meg tudta nyugtatni – egy öleléssel, egy csendes szóval. Ahogy jöttek a rossz álmok, ugyanúgy el is múltak. Azóta is csak elvétve voltak ijesztőbb álmai, akkor is többnyire a megszokott iskolai félelmek, leginkább dolgozatok és felmérések előtt.

Most viszont semmi különös ok nem volt a nyugtalanságra. Még két hét hátra van a nyárból – rengeteg idő, számtalan lehetőség. Ráadásul mára valami izgalmas is várt rá: végre mehetnek látogatóba Sergei apukája munkahelyére, a szomszéd város mesterségesintelligencia-üzemébe.

– Sára, szeretnéd megnézni, hogyan készülnek az MI-k? – kérdezte Ivan bácsi még a múlt hétvégén, amikor Sarah és Sergei egy nagy baráti fagyizás után beesett hozzájuk. Ilyenkor összegyűltek a barátok – legalábbis azok, akik épp nem voltak valahol nyaralni –, és az iskola melletti cukrászdában tömték magukba az édességet. Sarah általában beérte egy adag fagyival; süteményt ritkán evett, inkább megivott két-három üveg O-Range Maxx-et. Abból viszont bármennyit el tudott volna fogyasztani – csak sajnos

mostanában nem tartozott a menő italok közé, nem mindenhol lehetett kapni.

Szóval Ivan meghívta őket az üzembe. Sergei és Vilma is jöttek, majd hívtak egy autót. Sergei bediktálta a cég nevét és pontos címét, az önvezető pedig már gördült is velük a cél felé. A város forgalma most egészen gyér volt, csak néhány autó suhant mellettük: az egyikben valaki élénken magyarázott egy holografikus képnek, a másikban teljesen sötét volt (talán az utasa aludt), egy harmadikban pedig egy férfi és egy nő ültek egymással szemben, beszélgetve. A robotpilóta minden járműben tette a dolgát: optimális sebességgel, rezzenéstelenül falta a kilométereket, miközben szenzorai folyamatosan pásztázták az utat.

Ivan munkahelye a város szélén állt, egy hatalmas, félig elkerített ipari területen. Amint kiszálltak az autóból, Sarah kíváncsian vizslatta a környezetet: mindenhol szögletes, rideg, szürke épületek sorakoztak egymás mellett, mintha valaki egy építőkockás dobozból rakta volna össze őket. Egyikmásik annyira leegyszerűsített volt, hogy még csak funkcióját sem lehetett kitalálni. Azonban velük szemben egy tökéletes, gömb alakú épület állt, amelynek alsó része a szokásos piszkosszürke, míg felső félgömbje tengerkék színben pompázott – olyan volt, mintha egy másik világból pottyant volna ide. Sarah rögtön kiszúrta rajta az otthoni MI logójára emlékeztető mintát.

A bejáratnál már ott várta őket Ivan és egy fehér laborköpenyes nő, aki mosolyogva nyújtott kezet.

– Gyerekek, bemutatom Kimet, ő felel a technológiáért, és ő vezeti majd a túrát. Sajnos nekem most mennem kell – sok a dolgom –, de jó kezekben lesztek – búcsúzott Ivan, majd átadta Kimnek a csapatot. A szokásos üdvözlő mozdulattal mindenki összeérintette a csuklópántját.

– Sziasztok, örülök, hogy találkozunk! Sarah, Vilma – és persze Sergei, veled már összefutottunk. Én mutatom meg, hogyan is készülnek az MI-k. Itt már a végső összeszerelés, a szoftverek feltöltése és a tesztelés folyik. Az alkatrészek, panelek nagy részét európai üzemekből kapjuk – mutatott körbe Kim, miközben a gömb alakú épülethez indultak.

Sarah sok holófilmet látott már MI-gyárakról, de most először lépett be egy ilyenbe. Mindig foglalkoztatta, hogyan működik Henry – vajon tényleg csak érzékelők és programozás kérdése? Itt végre kérdezhetett is, ha valami nem világos.

Kim először a tervezőszobába vezette őket – ez a gömbépület egy külön szegmense volt, ahol az adminisztrációs részlegek is helyet kaptak. A legnagyobb irodában Kim mellett négyen dolgoztak: egy fekete, göndör hajú nő és három férfi. Az egyik srác alig lehetett több huszonötnél – Sarah meg is jegyezte magában, hogy Jacknek, az osztályuk zsenijének, talán itt lenne a helye. Vajon ő is tervező lesz, vagy egészen más pályán köt ki? – futott át rajta a gondolat, miközben figyelte, ahogy a fiatal tervező egyetlen kézmozdulattal kiemel egy részletet a levegőben lebegő bonyolult ábrából, áthúzza egy üres területre, majd kinagyítja. A kinagyított rész is éppoly összetettnek tűnt, mint az egész rendszer.

A mennyezeten működő holoprojektorok jóval erősebbek és részletgazdagabbak voltak, mint amit otthon megszokott – itt nem holofilmet vetítettek, hanem a valóságban is működő technológia minden titka kézzelfoghatóvá vált. Kim folyamatosan magyarázta a részleg feladatait, de Sarah-t újra és újra elterelték a levegőben kavargó, színes jelek – ezek a kódok, diagramok, mintha saját életet éltek volna a térben.

– Az MI-k programozását csak a felső utolsó három évében tanulják az elektró tervezők – magyarázta Kim, látva, mennyire lekötik Sarah-t a színes jelek. – Ez az egyik legbonyolultabb programozási környezet, csak nagyon kevesen értenek hozzá igazán. Mint David – mutatott a fiatal férfira, aki zavartan elpirult a dicséret hallatán, de a szemét le sem vette a kódsorokról.

Sarah közelebb lépett, hogy lássa, mit csinál. David egy forráskódot elemzett: a sorok és jelek bonyolult, pulzáló mintázata valami megmagyarázhatatlan szabályszerűséget sugallt. Ahogy Sarah figyelte, az egyik rész furcsán felfényesedett, mintha valaki feltekerte volna a fényerejét.

– Mi történik azzal a résszel? – mutatott a világító blokkra. David nem szólt, csak közelebb húzta a területet, és tüzetesen átvizsgálta.

– Semmi különös, elvileg. Ez a hőmérséklet-érzékelő egyik szubrutinja, csak akkor aktív, ha hirtelen, extrém mértékben emelkedik a hőmérséklet. Miért kérdezed?

– Csak elkezdett világítani az előbb, s most is jelentősen fényesebb, mint a többi rész.

David kicsit közelebb hajolt a kódhoz, majd átbújt rajta, és megnézte a másik oldalról is. Megigazította a szemüvegét, majd Sarah-hoz fordult:

– Nem látok semmi változást, ugyanolyan fényes, mint a többi. Meg tudod mutatni pontosan, hol látod a világosabb részeket? Sarah rámutatott az egyik pontra, majd egy vonallal körbekerítette a kérdéses részt. David úgy nagyította ki a kódot, hogy csak a kijelölt rész lebegett a levegőben.

– Miből jöttél rá…? – kérdezte hitetlenkedve. Közben már a többiek is érdeklődve figyelték őket.

– Én? – Sarah a többieknél is jobban csodálkozott David kérdésén. – Mire jöttem rá?

– Hibás az algoritmus. Ha negatív hőmérsékleti értékről kiindulva, kevesebb mint 3 másodpercen belül 1023 fok fölötti változást észlel az érzékelő, csak az 1023 fok fölötti rész plusz a negatív érték abszolútértéke tér vissza, ami egyértelműen hibás eredményhez vezet… Sima túlcsordulás, és senki sem vette észre eddig. A gyakorlatban ritkán fordul elő ilyesmi, de például egy robbanás előidézheti az állapotot. De még mindig nem értem, hogy vetted észre a kódsorok között pont ezt a hibát… Lenne kedved ránézni a többi algoritmusra is? – Egyetlen mozdulatára a levegőben újabb kódsorok jelentek meg, teljesen betöltve a teret.

Sarah megszólalni sem bírt, a rengeteg információ mintha befurakodott volna az agyába, ahol értelmetlen adatokként cikáztak. Csak annyit látott, hogy bizonyos részek felragyogtak, majd elhalványultak, mozogtak a levegőben, mint a fények a szobája padlóján. A rengeteg adat vibrált, táncolt, mozgott – Sarah utolsó gondolata az volt, hogy kizárja ezt a kavalkádot, mielőtt elnyeli a terem. Aztán minden elsötétült.

– Sarah, Sarah! – egy távoli hang a nevét ismételgette. – Jól vagy? Mi történt?

Még mindig homályos volt minden, a homály pedig villogó gömbökkel volt tele, mint egy nyári tűzijáték a sötét égbolton. Érezte, hogy fekvő helyzetben van, egy kanapén feküdt a pihenőben. Felfedezni vélte a barátait és Kimet, miközben egy idegen nő hajolt fölé.

– Sarah, kérlek, kövesd a szemeddel az ujjamat! Meg tudod tenni? – Sarah engedelmesen próbálta követni a sötét foltot a szeme előtt, amit a nő ujjának vélt. Lassan tisztult a feje, jobban meg tudta nézni a föléje hajoló, rövid, barna hajú nőt.

– Nora vagyok, a Meta Industries orvosa. El tudod mondani, mi történt?

– Néztem a forráskódot, elkezdtek villogni a kivetített sorok, majd minden elsötétült. Legalábbis azt hiszem…

– A többiek nem láttak semmilyen villogó részt a kivetített kódban. Csak az összeesését látták, s azonnal hívtak engem. Csupán pár percig voltál eszméletlen. Szeretnék pár vizsgálatot elvégezni, ha nincs ellene kifogásod.

– Természetesen – válaszolta Sarah halkan, hálásan, hogy még feküdhet. Amíg Nora a mediscan adatait gyűjtötte, Sarah gondolatai zakatoltak: Vajon köze van az egésznek a ki nem fejlődött ajándékához? Lehet, hogy valami különleges, programozói képesség kezd ébredni benne? De hát még nem is tanult programozni… És miért csak ő látott fényeket? Vagy valami spektrál képességről van szó? És mi köze a szobája padlóján táncoló fényekhez – talán csak az agya próbálja értelmezni azt, amit nem ért?

– Nincs semmi komoly eltérés. Egy kis pihenés jót fog tenni, egyébként minden rendben. Ismerem az édesapádat a kórházból – ő is gyógyító, ugye? Javaslom, hogy tartson szemmel pár napig, készítsen újabb ellenőrzéseket. Az eredményeket csatolom az adatbázisához.

– Köszönöm, már teljesen rendben vagyok – Sarah nem szerette volna elrontani a kirándulásukat, inkább erőt vett magán. – Mikor megyünk tovább?

– Javaslom, hogy ebédeljetek meg először a közös ebédlőnkben, csak utána induljatok tovább, ha mindenképpen ragaszkodsz hozzá.

– Sarah, nem muszáj ezt folytatnunk, azért egy ájulás nem játék! – mondta Vilma. Sergei szintén bólogatott: – Jöhetünk máskor is, inkább menjünk haza, otthon is tudunk mindenfélét csinálni. Pihenned kellene!

– Sára, mi történt? – viharzott be Ivan a pihenőbe. – Azt hallottam, elájultál! Csak nincs valami baj? – fordult Norához.

– Nem, semmi probléma, múló rosszullét.

– Most azonnal hazaviszlek titeket! – Ivan határozott, ellentmondást nem tűrő hangon jelentette ki, vitának nem volt helye. Pár perc múlva már a kihívott autóban ültek, csak most Ivan is velük utazott, hiába tiltakoztak, hogy az automata rendszer gond nélkül hazaviszi őket. – Szeretnék róla meggyőződni, hogy minden rendben lesz! – mondta, azzal betuszkolta a fiatalokat az autóba.

VI.

Sosem volt egyszerű dolga a jogászokkal! Már hetek óta jártak hozzájuk, de ha jobban belegondol az ember, semmit sem haladtak előre. Folyton akadékoskodtak, mindig találtak valami jogi kifogást, amivel megmagyarázták, miért nem lehet semmit sem megoldani. Denise már halálosan elfáradt. Amikor csak lehetett, hárman mentek a megbeszélésekre – a legtöbb ügy egyszerre érintette a kutatási és a szervezési részleget is –, de mostanában inkább George-ra bízta ezeket a találkozókat. Az már világos volt, hogy laborokra, tesztközpontokra és közösségi létesítményekre lesz szükségük. Még mindig azon tanakodtak, hogy inkább egy nagyobb, összefüggő területet vásároljanak, ahol mindent a saját igényeik szerint építhetnek fel, vagy meglévő irodaházakat béreljenek. Nem a pénz volt az akadály, hanem az, hogy eddig nem találtak megfelelő helyszínt. A jogászok persze addig semmilyen konkrétumot nem akartak mondani, amíg nem látták a hivatalosan bejegyzett létesítményeket.

Egyedül Steve ért el eredményeket a csapatban. Folyamatosan olvasta a Hálózat híreit, figyelte az adásokat, és kereste azokat az embereket, akik az átlagnál erősebb képességekkel rendelkeznek. Bár a legtöbb ilyen bejelentés túlzásnak bizonyult, Steve mindegyiknek a végére járt. Elutazott a megadott városba, beszélt az érintettekkel, tesztelte őket, naplót vezetett róla, így Denise és George véleményét is kikérhette szükség esetén. Mint kiderült, George talált egy húszéves lányt – ráadásul helyben –, aki meglepő gyógyító képességekkel rendelkezett. Mivel még két éve volt hátra az iskolából, egyelőre csak külső tagként szerepelt a kutatók névsorában, de nagyon ígéretesnek tűnt. „Mia-Rose Jordan” – írta fel magának Steve a lány nevét, majd pár mondatban leírta

a tapasztalatait. Szükség lesz rá, főleg, ha az egyetemen el tud majd indulni a genetika irányába. „Kérdés, hogy két év múlva is lesz-e még kedve csatlakozni a mi kis akciónkhoz…" – gondolta magában.

Éppen Ázsia keleti része felé szállt a szonikus gép; ez már a harmadik repülése volt a héten, és még csak péntek volt. Egy fotont készült meglátogatni – olyasvalakit, aki állítólag teljesen el tud tűnni, annyira, hogy még a levegő rezgése sem árulja el a jelenlétét. Steve már annyi mindent látott, hogy vagy eszébe sem jutott kételkedni, vagy egyszerűen nem vesződött azzal, hogy előre ítéletet mondjon. Pár hónappal ezelőtt még azt hitte, ő az egyetlen „mutáns", aki erőteljes villámokat képes generálni, most pedig már a sokadik különleges képességű embert keresi fel. A fotont még nem látta akcióban – ők egyébként is ritkák voltak, és bármennyire lenyűgözőnek hangzik ez a képesség, a gyakorlati haszna egyelőre kérdéses maradt. Vagy csak még nem jöttek rá. De nem baj, a kutatási részleg éppen azért jön majd létre, hogy ilyen kérdéseket is megválaszoljon.

A repülőtérről egy önvezető autóval egészen gyorsan eljutott a család házához. Egy szűk, kis utcában laktak, rendezett, de szemmel láthatóan szegényes környezetben. Pár perccel azelőtt, hogy megérkezett, telefonált nekik, így a családfő már a kerítés előtt várta. Bevezette a lakásba (amilyen szegényes volt az egész utca kívülről, belülről is hasonló volt a látvány), majd a nappaliban ültek le. A legszükségesebb bútorokon kívül nem volt szinte semmi a nappaliban. Wongék egy kétszemélyes ülőgarnitúrán ültek, amelyen jól látszott, hogy legalább húszéves – néhol teljesen kikopott rajta a szövet. Steve-et egy székre ültették, amire egy párnát tettek, hogy kényelmesebb legyen. A nappaliban ezen kívül még egy másik szék volt, illetve egy fél falat beborító, régi szekrény. Szinte biztos volt benne,

hogy a többi szoba is hasonlóan szerény körülmények között van berendezve.

Wong úr már egészen idős volt, 80 fölöttire tippelte, és a felesége is hasonló korúnak tűnt. „Régen bizonyára nagyon szép asszony lehetett!" – gondolta Steve, ahogy a mély ráncok mögött is felismerte a bájos vonásokat. Forró teavizet kapott, különböző teafilterek sorakoztak egy ósdi fadobozban, a szokásos ízesítők pedig egy kis tálcán álltak. Kiválasztott egy illatos fekete teát, vizet öntött rá és várt. Közben beszéltek pár szót, Steve elmesélte, hogy már többen vannak a közösségben, s hogy egyáltalán mi a céljuk. Egy picit betanult szövegnek tűnt, de már annyiszor elmondta, hogy észre sem vette, hogy gondolkodás nélkül darálja a tudnivalókat. Egy fiatal, körülbelül húsz-huszonöt éves férfi lépett be a szobába, köszönt, váltott pár szót az apjával, majd távozott. Steve nem igazán értette a helyzetet – végül is ő azért érkezett, hogy találkozzon a fiúval. Mikor ezt szóvá tette a házigazdának, az a feleségével együtt elmosolyodott. A Steve melletti székre mutatott – ott ült egy férfi. Steve biztos volt benne, hogy az előbb még nem volt ott senki! Nevetni kezdett, rájött a trükkre.

– Bocsásson meg, Mr. Clarkson, hogy megtréfáltuk – szólt a férfi, szintén mosolyogva. Én vagyok Wong Lee. A fiatalember, akit az imént látott, a fiam.

– Meggyőző előadás volt, el kell ismernem – válaszolta Steve, és megkönnyebbülten kifújta a levegőt. – Gondolom, itt volt végig, így nem kell újra elmondanom a litániát arról, kik vagyunk és mit szeretnénk.

– Természetesen, mindent tudok, amit tudnom kell. Szívesen csatlakozom a mozgalmukhoz, ha ebből nekem is hasznom származik. Mint látja, nem élünk fényűzésben, és ha részt akarok venni a kutatásukban, a munkámat is itt kellene

hagynom – gondolom, megérti. Még valami: a családomtól nem szeretnék elszakadni.

– Kedves Lee, ezzel nálunk nyitott kapukat dönget. Vezetőnk, Denise von Hubbard nagyon megértő ezen a téren. Természetesen az egész családjuk részt vehet a programban, biztos vagyok benne, hogy mindenkinek találunk megfelelő feladatot, munkát. Mit szólnak hozzá?

– Mikor költözhetünk?

– Jelenleg még csak a felméréseknél tartunk, de bízom benne, hogy legkésőbb fél éven belül elindíthatjuk a költözéseket is. Ugye, ezt megértik?

– Nem akarjuk siettetni a dolgokat, nekünk is le kell zárnunk az itteni életünket, ráadásul a fiam is most végzi az utolsó évét. Okos fiú, az élelmiszeriparban szeretne dolgozni, absorberként.

– Akkor hamarosan értesítjük önöket a további teendőkről. Köszönöm, hogy fogadtak. Hamarosan újra találkozunk – mondta Steve, és elköszönt.

Még volt néhány órája a visszafelé induló gépig, így először egy étteremben ebédelt, aztán a reptéren, egy bárban töltötte az időt. Megivott egy korsó csapolt sört – valamilyen helyi specialitás volt, de nem is volt olyan rossz, mint várta. A gondolatai újra és újra a Wong család körül forogtak. Ő sem jött gazdag környékről, de hozzájuk képest akár jómódúnak is mondhatta magát. Régóta nincsenek háborúk, a felszabadult erőforrásokat – állítólag – az elmaradottabb régiók felzárkóztatására fordítják. De vajon tényleg eljut oda, ahová kell? Vajon Wongék látnak ebből valamit? Javult az életminőségük az elmúlt generációk során? Volt rendes munkájuk, kaptak érte elegendő fizetést, vagy továbbra is három generáció él egyetlen apró házban? Talán csak a sör szállt a fejébe – biztosan erősebb volt, mint amit megszokott –, és ezért támadtak szomorkás, mélabús gondolatai. Régen azt

mondták volna: „filozófusra itta magát…”. Steve nagyon remélte, hogy a projekt hamarosan beindul, és Wongék valóban egy jobb élethez jutnak. „De vajon mikor?” – futott át rajta a gondolat, amikor hirtelen háromszor csipogott a beszállásjelző. Ideje volt indulni.

Az út szinte teljes csendben telt. Eleinte Ivan próbált érdeklődni, mi történt az üzemben, de amikor pár szóban elmesélték neki a lényeget, már csak halk hümmögés hallatszott a részéről.

Sarah minden látható probléma nélkül szállt ki az autóból, Sergei és Vilma követték be a házba. Ivan elbúcsúzott, de még a lelkükre kötötte, hogy azonnal szóljanak, ha történik valami, és ne felejtsenek el beszámolni Sarah szüleinek a délelőtti eseményekről.

A három fiatal a konyhában ült, és csendben evett a rendelt ebédből. Egyikük sem akart megszólalni, egyikük sem akarta elsőként szóba hozni a délelőtti eseményeket. A csendet végül Sergei törte meg:

– Na jó, most komolyan, mi történt?

– Tényleg csak annyi, amennyit elmondtam a többieknek is. Illetve volt egy kis előzménye is… – Sarah elmesélte az álmát, és hogy ugyanazt a fényjelenséget látta a kódsorokban is. Tanácstalanul néztek egymásra, és még az is felmerült, hogy talán semmi köze az egésznek a meg nem kapott ajándékhoz.

– Apa egyszer mesélte, hogy az epilepszia az agy egyik betegsége, amit nehéz gyógyítani. Az egyik kiváltó oka a villódzó fény. Mi van, ha epilepsziás vagyok, csak eddig nem vettük észre?

– Ugyan már, nem kell rögtön a legrosszabbra gondolni! – mondta Vilma. – Eddig is láttál villogó fényeket, mégsem lett semmi bajod. Nem azt mesélted, hogy a szobádban, a padlón szoktad bámulni a leveleken átszűrődő fényt? Akkor miért nem történt eddig semmi?

– És ha a képességem zavart bele az agyamba, és ez okozza az egészet?

– Egyetértek Vilmával! – mondta két falat között Sergei. – Először is szükséged lesz egy alapos kivizsgálásra, amit apukád úgyis el fog végezni. Utána ráérünk elméleteket gyártani.

– Van egy ötletem! Három óra körül már megjelennek az árnyékok a szobámban. Akkor le tudom ellenőrizni, hogy a villódzó fények okoznak-e problémát. Bár azt akkor sem tudom megmagyarázni, hogy ti miért nem láttátok a kódsorokban a fényesebb részleteket. Pedig tényleg ott voltak!

– Na igen, az már bonyolultabb! – mondta Sergei, arca felderült. – Ha feltételezzük, hogy nem képzelted…

– Biztosan nem, hiszen észrevettem a hibát a hőmérsékletrutinban! – vágott közbe Sarah.

– Szóval biztosan nem képzelted, de akkor mi lehet az oka annak, hogy te láttad, mi meg nem? Nem hiszem, hogy valami más frekvenciatartományban világítanának a hibás részek – honnan tudná a holoprojektor, hogy melyik a hibás szubrutin? Tehát feltételezhetjük, hogy csak az agyadban volt világosabb az a rész.

– Na, hova lyukadtunk már megint? Tényleg az agyammal van a baj?

– Mindig is azzal volt! – vágta rá Sergei, mire mindhárman felnevettek.

– Azért azt javasolnám, hogy ne legyél egyedül a teszt során. Alig egy óra múlva már láthatóak lesznek a fények – ha gondolod, maradok veled – ajánlotta fel Vilma.

– Én is itt vagyok, ráadásul szomszéd vagyok – tette hozzá Sergei.

– Akkor megegyeztünk: maradjatok mindketten! Felmegyünk, és nézzük a fényeket! Micsoda szuper délutáni program! Bár néhány holónál ez is izgalmasabb! – nevetett Sarah.

Sarah szobája volt a lakás legkisebb helyisége, inkább csak félszobának számított. Épphogy befért egy dupla ágy, egy éjjeliszekrény, egy beépített szekrény és egy asztal két székkel.

A falak és a bútorok mind ugyanabból az anyagból, vagy legalábbis annak változataiból készültek. A polycon – eredeti nevén PolyConstruct – az elmúlt hatvan év leggyakrabban használt alapanyagává vált: olcsó, tartós, rugalmas, ráadásul színezhető, matt és fényes felületek is kialakíthatók belőle. Kiválóan formázható, ezért előregyártott paneleket készítettek belőle, amikből szinte bármilyen használati tárgyat pillanatok alatt elő lehetett állítani – falakat, bútorokat, bármit. A gyártósorokon csak be kellett tölteni a sablont, és a bonyolultságtól függően két-öt perc alatt elkészült a kész darab. A konyhai falakhoz például fényes, nagy paneleket használtak, míg a szobákba inkább kisebb, matt, melegebb tapintású és akár színezett lapok kerültek. A bútorok már szinte készen gördültek le a gyártósorról; csak a szerelvényeket és az ajtókat kellett utólag felszerelni. Az utóbbi években a polycon gyártástechnológiája is óriásit fejlődött: ma már néhány perc alatt kész egy panel, míg ötven évvel korábban akár órákat is várni kellett rá. Nemcsak a gyártás gyorsult fel, de a lehetőségek is kibővültek: színezés, különféle felületek, keménység, kopásállóság – és a sablonok

választéka is óriási lett. Bármi is kellett az embernek, a Hálózatban biztosan talált hozzá ingyenes vagy olcsón megvásárolható sablont. A tervezőipar is fellendült: cégek százai dolgoztak azon, hogy egyre modernebb, praktikusabb eszközök terveit készítsék el. A lakóknak csak annyi volt a dolguk, hogy a terveket kiválasztva beballagtak a legközelebbi polycon-gyárba, és leadták a megrendelést. Szerencsés esetben azonnal, de forgalmasabb napokon legfeljebb másnap vagy harmadnap át is vehették a kész terméket. A visszaforgatás is megoldott volt: a régi, megunt vagy eltört darabokat ezek a cégek visszavették, beolvasztották, és újra alapanyagként használták fel. Bár mindent azért nem lehetett polyconból készíteni, az anyag sokoldalúsága miatt mára ez lett a legelterjedtebb alapanyag. Már csak néhány elvetemült hagyományőrző ragaszkodott például a fából készült bútorokhoz – egyrészt, mert ezek drágák voltak, másrészt mert rengeteg fát kellett volna kivágni hozzájuk, ami a környezetnek sem tett jót. Manapság a polycon, a fém, az üveg és a szövetek a leggyakoribb anyagok egy háztartásban – de a polycon már a fémeket is kezdi kiszorítani, hiszen szilárdsága már apró alkatrészek esetén is elegendő a komolyabb terheléshez. Persze még mindig van hová fejlődni – szerencsére sokan dolgoznak azon, hogy egyre jobb legyen. Ez az iparág egyike volt azoknak, ahol szinte bármilyen képességgel biztosan el lehetett helyezkedni: rengeteg mecha, thermál, absorber és elektró dolgozott az üzemekben.

Sarah egy tálban narancsgerezdeket vitt be a szobába – előzőleg együtt pucolták meg őket a konyhában. Kis nasi ebéd után, tökéletes a beszélgetéshez. Mindhárman várták már a közelgő fényjátékot, de a nap még túl magasan járt, hogy be tudjon sütni az öreg tölgy lombjai között Sarah ablakába. Sarah és Vilma az ágyon ültek, vagy inkább félig feküdtek,

Sergei pedig az asztalnál helyezkedett el, és szorgalmasan majszolta a gyümölcsöt.

– Ugye tudjátok, hogy jövő héten már kezdődik a suli? – cukkolta Sergei a lányokat.

Vilma és Sarah az utolsó, középső nyolcadik évet kezdik, Sergei pedig már a felső harmadik évfolyamot. Vilma már döntött: mérnöki iskolába megy tovább, és előre tanulja a szakanyagokat. Legutóbb például a kondukció–konvekció–radiáció témaköréből tartott kiselőadást Sarah-nak. Sarah ebből annyit szűrt le, hogy ezek a hő átadásának módjai, de a részletek elszálltak a feje fölött.

„Bárcsak én is tudnám már, merre induljak!" – gondolta Sarah sokadszor. Szerencsére még ott az utolsó év, és márciusig, amikor betölti a tizennyolcat, van ideje dönteni. A mai nap történései legalább egy kis reményt adtak: végre történt valami, talán ez jelenthet valami újat, nem csak egy egyszerű gyomorrontás áll az ájulása mögött. A gondolaton Sarah hangosan felnevetett, majd, amikor megosztotta a többiekkel, együtt nevettek tovább.

Az idő lassan késő délutánba fordult. A szél kicsit feltámadt, enyhítve az augusztusi forróságot, de a klímavezérlőnek még mindig dolgoznia kellett, hogy elviselhető legyen a szobában a hőmérséklet. Ahogy a nap lejjebb ereszkedett az égen, végre megjelentek a fények Sarah padlóján.

– Belevágunk? Nem kellene egy felnőttet is bevonni? Mondjuk édesapádat? – kérdezte Sergei kissé aggódva.

– Miért, te nem vagy felnőtt? – csipkelődött Sarah.

– Hehe, tudod, mire gondolok. Ha bármi történne, nem venném a lelkemre. Azért hozok egy kis vizet a konyhából.

– Szerintem minden rendben lesz! – biztatta Vilma Sarah-t, amikor Sergei kiment. – Különben is, itt leszünk veled, és amit Nora csinált az MI-ben, azt mi is meg tudjuk tenni.

Közben Sergei visszatért a vízzel. Sarah átült az egyik székre, ahonnan jobban látta az ágya előtt táncoló fényeket. Sergei ugrásra készen foglalt helyet a másik széken, Vilma pedig az ágyon ülve figyelte a kísérletet.

Sarah kényelembe helyezte magát, majd mereven figyelni kezdte a padlón táncoló, egyre kontrasztosabb fényjátékot. Egyre több részletet vett észre: a bal oldalon, közelebb az ablakhoz, az árnyékok elnyúltak, a jobb oldalon viszont rövidebbé váltak, és az élességük is folyton változott.

Megpróbált elkapni a szemével egyetlen fénypászmát, de a feltámadó szél állandóan elmozdította őket. Először a levegőben táncoló porszemeket vette észre, ahogy a légáramlat szárnyán úsznak keresztül a szobán. Lassan, nyugodtan lebegtek, a fényfoltok pillanatokra megvilágították őket, aztán eltűntek az árnyékban – majd egy másik ponton ismét feltűntek.

„Semmi. Ezek csak fények és árnyékok” – futott át Sarah agyán. Eszébe jutott az az érzés, amit az álmában és a laborban tapasztalt: ahogy a világ beszűkült körülötte, a tudata elhomályosult, majd – mintha védekezne – egyszerűen kikapcsolt. Most semmi ilyesmit nem érzett.

Kicsit előrébb csúszott a széken, hogy jobban lásson, és igyekezett koncentrálni. Elkezdett mintákat keresni a foltokban. Az egyik pillanatban egy kutyát látott ki belőle – aztán a folt nyaka megnyúlt, és már inkább zsiráfra emlékeztetett, vagy egy nagyon hosszú nyakú kutyára. Egy szempillantás múlva a zsiráf is eltűnt, a szomszédos folttal összeolvadva már inkább egy homályos emberfejet idézett. Most inkább egy torony… vagy nem is, talán egy…

Az idő lelassult. A fények és árnyékok játéka mintha csigalassúsággal mozogna a padlón. Sarah megpróbált felnézni, de a nyaka és a teste alig engedelmeskedett. Kínosan lassan emelte fel a fejét, és észrevette, hogy Vilma is ugyanilyen lassan mozdul. Sergei is felé fordította a fejét; a szája valamilyen hangot próbált formálni, de annyira lassan, hogy Sarah képtelen volt felismerni, mit akart mondani.

Sarah visszafordította a fejét a padlóra. Minden mozdulat mintha ecsetvonás lenne, a levelek árnyéka is kínosan lassan vándorolt. A porszemcsék tánca már inkább lassú mászásnak tűnt, szinte észrevétlenül úsztak a levegőben. Mintha a szoba is egyre kisebbé zsugorodott volna; ahogy szűkült a tér, úgy lassultak benne a dolgok.

Sarah érezni kezdett valami furcsát a gyomrában, de a lassulás okozta döbbenet elnyomott minden mást. Amikor már szinte teljesen megállt a világ körülötte, csak akkor vette észre, hogy a furcsa érzés egyre erősebb. Mintha a testében minden megállt volna: a vérerei tömör gumicsővé merevedtek, a szíve két dobbanás között megakadt.

Mielőtt bepánikolhatott volna, rájött: a teste megállt, de nem érezte a szervezet leállásának valódi következményeit. Egy ilyen helyzetben már rég halottnak kellene lennie, mégsem érzett mást, csak azt, hogy mozdulni sem tud. Az utolsó, amit képes volt megtenni, hogy beszívja a levegőt – ettől megfeszült a hasfala. A kavargó érzés lassan alábbhagyott, helyét zsibbadtság vette át – pont, mint amikor az ember túl sokat matekozik, és zsong a feje. Utolsó mozdulatként kínosan lassan oldalra fordította a fejét, és Sergei szoborszerű arcára meredt. Nézte a fiú tengerkék szemét, ahogy pislogás nélkül a semmibe bámult, talán éppen Vilma felé akart nézni.

Az idő teljesen megadta magát, minden mozdulatlanná vált a szobában. Sarah tudta: bármilyen apró mozdulat most szinte végtelenségig tartana, ezért meg sem próbált mozdulni. Egyedül az agya pörgött teljes sebességgel – ez lepte meg a legjobban, hiszen a teste már rég lefagyott, még a szemeit sem tudta mozgatni. A meglepetést lassan pánik váltotta fel, amikor rádöbbent: teljesen mozdulatlanná vált, miközben az agya tovább pörgött. Pont, mint egy rossz álomban, amikor a test még alszik, de a tudat már ébren van. „Alvási paralízis…?” – villant be, mintha apja említette volna így ezt az állapotot. „Már az is meglepő, hogy ilyenekre emlékszem…” – gondolta.

Majdnem tizennyolc éve alatt talán kétszer érzett ehhez hasonlót – mindig nyomasztó, kellemetlen emlék maradt utána. Megpróbálta lecsendesíteni magát, tudatosította: minden rendben van. A következő felismerés viszont egyáltalán nem nyugtatta meg – sőt, újra ráhozta a pánikot: meddig marad így? Ő lassította le az időt maga körül, vagy maga az idő lassult le? Egyáltalán mi történt? Miért lassult le mindenki? Csak a szobára vonatkozik ez, vagy az egész világra? Mi lehet most odakint? Kérdések özöne ömlött át az agyán, miközben a szemét nem tudta levenni Sergei arcáról.

„Nyugi, nyugi, minden rendben lesz!” – ismételgette magában. Sergei vonásai némileg megnyugtatták. Most vette csak észre a fiú szemöldöke felett azt az apró heget – talán egy régi baleset nyoma lehetett. Máskor fel sem tűnt volna, de most volt ideje alaposan szemügyre venni. A szeme sarkából látta, ahogy Vilma félbemaradt mozdulata megdermed a levegőben. Félig felemelkedett az ágyról, karjai kitárva – mintha tényleg el akarna repülni. Valószínűleg valamit épp Sergeinek próbált mutatni, aki épp felé fordította a fejét. Az egész olyan volt, mint egy 3D-s holofotó: hárman ülnek a szobában, a megfagyott időben és térben.

A Sergei szemöldöke feletti heget Sarah már vagy egy perce figyelte, miközben az agya lassan lenyugodott. Arra gondolt, hogy talán most nagyon kellene pánikolnia – de valahogy már nem érezte rosszul magát. Elmúlt a gyomrában a feszültség, a fejében a zúgás halk morajjá szelídült. Csak ő létezett, vagyis a gondolatai – semmi más. Figyelte a heget, a szemöldök bozontos vonalát, a szem irányát, az arc és az orr formáját.

Lassan minden elhalványult, mintha egy projektor halvány képet vetítene egy holofilmben. Sergei fején átsejlett a mögötte lévő fal és a szekrény körvonala. Sarah tudta, hogy most meg kellene ijednie, de semmi ilyesmit nem érzett. Mintha nem is a valóságot látná, hanem ő maga is egy holofilm szereplője lenne. A következő pillanatban Sergei teste körül világító körvonal jelent meg – Sarah biztos volt benne, hogy nemcsak a felsőtestét, hanem az egész alakját körbeveszi. A fény derengő, melegsárga volt, mint a mennyezeti MI világítása.

Ugyanekkor Sergei mellett egy lebegő tábla jelent meg, rajta a fiú neve és születési dátuma. Alatta két további információ: „Képességek: FOTON”, valamint egy skála, amely tízesével 1-től 100-ig volt beosztva – az értékjelző valahol a 10-es fölött állt. A tábla alján három gomb is láthatóvá vált: „Visszaállítás”, „Módosítás”, „Kilépés”. Sarah szeme elkerekedett – most már világos volt, hogy amit lát, az Sergei képességét mutatja. Kissé megrettent, amikor észrevette a „Módosítás” gombot is az ablakban. Mivel még mindig mozdulatlan volt, úgy döntött, a legbiztonságosabb a „Kilépés” gomb lenne. De hogyan, ha meg sem tud mozdulni? „Talán, ha erősen rágondolok…” – és az ablak azonnal eltűnt, ahogy a Sergeit körülölelő arany derengés is. Az egész világ, mint egy lelassított film, lassan újraindult: a hangok

felerősödtek, Vilma karjai még magasabbra lendültek, minden mozgás újra életre kelt.

– …és akkor azt mondtam: „Azt hiszed, csak neked vannak problémáid?" – Hát ne tudd meg, mennyire haragudtam rá – fejezte be Vilma a mondatot, ahogy a mozgás újraindult.

Sergei elmosolyodott, és nyugodt hangon válaszolt:

– Szerintem nem szabad ennyire komolyan venned az akadékoskodását. Tudod, mennyire szeret élcelődni, és sokszor nem is gondolja komolyan.

– Persze, ismerem már annyira, de ez még tőle is túlzás volt. – Aztán Sarah felé fordult. – Na, történt már valami, vagy még mindig csak álmodozol? – kérdezte, miközben mosoly jelent meg az arcán.

Sarah rendkívül izgatottá vált. Az előbbi hideg, nyugodt állapot helyét olyan érzés vette át, mintha épp egy rémálomból ébredt volna. Érezte, ahogy szíve vadul kalapál – pont, mint az előző heti furcsa álma után. Riadtan pillantott Vilmára, de amikor észrevette barátnője érdeklődő tekintetét, igyekezett a lehető legnyugodtabb hangon megszólalni:

– Bocsánat, csak kicsit elkalandoztam. Lemaradtam valamiről?

Sergei és Vilma egy pillanatra meglepetten néztek rá, majd Vilma – komolykodó arccal, de vidám hangon – folytatta:

– Á, dehogy! Csak éppen a legnagyobb bánatomat próbálom kiönteni a barátaimnak, de valaki rám se hederít!

– Tényleg bocsi, elkalandoztam – ismételte Sarah, kissé feszengve. Vilma azonban nem bírta tovább, kitört belőle a nevetés, Sergei is csatlakozott hozzá, és hamarosan mindhárman együtt nevettek – Vilma „óriási" bánatán, meg Sarah savanyú arckifejezésén.

– Szóval nem jutottunk előrébb – állapította meg Sergei. – Fél órája bámulod a foltokat a padlón, én is próbáltam, de legfeljebb elalszom tőle.

– Szerintem semmi bajom – vont vállat Sarah –, de azért majd megvizsgáltatom magam apával, hogy biztos legyen.

Ezzel le is zárta a témát, és igyekezett a beszélgetést a szokásos, hétköznapi dolgok felé terelni – miközben belül lázasan pörgette magában az előbb történteket.

Délután megérkezett Sam és Hector is, mindketten aggódva faggatták Sarah-t a reggeli eseményekről. Hector gyorsan átnézte a Nora által feltöltött eredményeket, de ragaszkodott hozzá, hogy saját maga is alapos vizsgálatot végezzen. Elővette az orvosi mediscant, és húsz percig vizsgálta Sarah-t. Az eszköz minden létező egészségügyi paramétert beolvasott, rögzített, statisztikázott, a normálértékekkel összevetett, majd jelentést, diagramokat és táblázatokat generált Sarah adatbázisába. Hector kivetítette az eredményeket, mereven nézte a lebegő adatokat: bólogatott, hümmögött, néha nyomkodta a csuklópántját, rákeresett néhány témára, összevetette az értékeket… Néha leült, máskor felállt – látszott, valami nyugtalanítja. Sarah végül nem bírta tovább, rákérdezett:

– Apa, mit találtál? Miért vagy ilyen ideges? Kezdesz megijeszteni.

– Semmit. Tényleg semmit – és ez zavar a legjobban. Minden tökéletes, minden adat a normál tartományban, sőt, az egyik legegészségesebb páciens vagy, akit valaha vizsgáltam. Szerencsére… Azért még egy dolgot szeretnék megnézni. Egy agyi scan talán mutat valami eltérést. Leülnél ide egy fél percre? – mutatott egy székre, majd fémes, kör

alakú pántot helyezett Sarah fejére. – Most nézz egy pontra, és lehetőleg ne mozogj.

Sarah csendben leült a székre, tekintetét a szemközti falon egy polycon panel apró pontjára szegezte. És akkor – megint elkezdődött. Az idő lelassult, a szoba beszűkült, csak annyi ideje maradt, hogy Hector felé pillantson. A világ megdermedt. Hector körül az arany szegély és a lebegő panel szinte azonnal megjelent, rajta a név, a születési adatok, és a „Képesség: Elektró – gyógyító", a skála pedig 25-nél állt. Sarah csak próbaképpen „megfogta" gondolatban a jelzőt, és jobbra húzta. A skála elindult, majd 30 fölött megállt. Meglepődve a „Visszaállítás" gombra gondolt, mire az érték azonnal visszaugrott. Most óvatosan, lassan megint elkezdte növelni az értéket – 32, 33, 34… Negyvennél megállt, majd visszafelé indította – 28, 27, 26, 25… Ekkor a „Kilépés" gombra gondolt. A világ újra életre kelt.

– Köszönöm, leveszem az eszközt. Itt sem jutottunk előrébb. Annyit kérek, hogy ha bármi szokatlant tapasztalsz, azonnal szólj, rendben?

– Rendben, apa, de tényleg nem kell aggódni, jól vagyok.

– Azt majd én eldöntöm, elvégre én vagyok az orvos! – mondta Hector felemelt ujjal, miközben elpakolta a vizsgálati eszközöket.

A nap további részében Sarah alig volt jelen a valóságban – gondolatai folyamatosan azon jártak, vajon hogyan lehet, hogy képes megállítani az időt maga körül – vagy talán jóval távolabb is –, és látja az emberek képesség-értékeit. Sőt – bár még alig merte kimondani – elvileg módosítani is tudná őket. Mi van, ha ez az ő igazi képessége? – hasított bele a felismerés. „Meg tudom változtatni az emberek képességének erejét?"

Korán lefeküdt – Sam és Hector ezt nem is bánták, ilyen nap után ráfért a pihenés. Az ágyban aztán újra eszébe jutott:

minden képesség fejleszthető. Hirtelen ötlettől vezérelve, a sötétben megpróbálta visszaidézni az érzést, amikor elindult a lassulás. Egy beszűrődő fénysugárra koncentrált az ablak sarkában, és érezte, ahogy minden újra lassulni kezd. Kívülről nem látszódott semmi, de belül érezte, ahogy minden elnehezül. Ez most már csak pár másodpercig tartott – az első alkalommal közel tíz percbe telt, mire sikerült, most pedig öt másodperc alatt a világ sebessége nullára csökkent.

Egy pillanatra átfutott benne: „Nincs Kilépés gomb!” – de ahogy jött, el is illant a félelem, mert minden újra gyorsulni kezdett. Mintha a víz alól bukkanna fel, nagy levegőt véve visszakapcsolta a környezetet az eredeti tempóra. „Szóval megy oda és vissza is…” – örült magában. Még párszor elpróbálta a lassítást és a visszagyorsítást – csak azután aludt el.

VII.

George bosszúsan csapta be maga mögött az ajtót. Odavágtatott az asztalához, és olyan lendülettel huppant le a székbe, hogy az fájdalmában csak halkan nyekkent egyet, majd elhallgatott.

– Nem hiszem el, hogy még mindig itt tartunk! – csattant fel. – Miért kell nekünk ezekkel a tökfejekkel foglalkoznunk?

– Mi történt? – kérdezte Denise, felnézve a jegyzeteiből.

– Jogászok! Most az a fő bajuk, hogy minden laboreredményünket kötelezően meg kell majd osztanunk az állami szervekkel. Persze visszafelé ez soha nem működik – mintha az elmúlt évszázadok, évezredek alatt bármi használhatót alkottak volna. Fogadni mernék, hogy húsz év alatt többet megtudunk a képességeinkről, mint ők tíz emberöltő alatt. A nyakunkon fognak ülni, minden mozdulatunkat figyelik, és azonnal ránk csapnak, ha csak egy hajszálnyit eltérünk a hagyományos módszereiktől. Akkor miért nem csinálják ők?

– Ne idegeskedj, George. Kitalálunk valamit, meglátod.

– De látod, mi folyik itt! Több mint fél éve csináljuk, és alig haladtunk. Szerintem szándékosan akadályoznak minket, sőt, egészen biztos vagyok benne. Valaki nem akarja, hogy előrébb jussunk!

– Ugyan már! Gondolj bele, Steve már közel harminc speciális képességű embert tudott bevonni a projektbe. Legalább ennyi ígéretünk van, és ha a családtagokat is nézzük, az már hetven-nyolcvan fő. Hamarosan egy egész lakónegyedre lesz szükségünk, hogy mindenkinek jusson hely. Most legutóbb például egy levitátort keresett meg, aki állítólag majdnem olyan

erős, mint én. Szerintem Steve hamarosan hazaér, kíváncsi vagyok, mit talált.

– De hová tesszük őket? Ennyi embernek enni kell adni, fizetést adni, személyzet kell, és ki tudja, még mi mindenre nem gondoltunk.

– Meg fogjuk oldani.

– Remélem, minél előbb, mert kezd elfogyni a türelmem! – azzal kiviharzott az irodából.

Denise is dühös volt – jól látta, hogy mostanában csak egy helyben topognak. A kettőjük közötti különbség csak annyi, hogy ő még mindig őszintén hitt a közös tervben. Észrevette, hogy George már inkább üzletként tekint az egészre, talán azért, mert a szervezési feladatok zöme rá hárult. Denise sem értette igazán a jogi szaknyelvet, ezért mostanában szinte mindig George beszélt a jogászokkal. Nem csoda, ha teljesen kimerítette őt az állandó akadékoskodásuk.

A telefonjára pillantott: új üzenetet kapott. Steve írta, hogy hamarosan megérkezik. Az utóbbi időben meglepően közel kerültek egymáshoz. Denise maga is elcsodálkozott ezen – sosem volt az a típus, aki „úgy" kereste volna a férfiak társaságát. Steve mellett viszont mindig igazán jól érezte magát. El tudott lazulni mellette, amire mostanában igen nagy szüksége volt.

Pedig rengeteg minden különbözött bennük. Steve mindig laza volt – sőt, néha már-már nemtörődöm –, Denise megfontolt, kissé merev, és ezzel gyakran az őrületbe kergette Steve-et. Míg Denise többnyire morózus, nehezen lelkesedő, nehezen barátkozó volt, addig Steve bármilyen társaságban azonnal megtalálta a hangot. Pár perc beszélgetés után az addig ismeretlen partner már a legmélyebb titkait osztotta meg vele. Talán a saját háttere tette ilyen szociálisan érzékennyé – nem véletlenül ő volt a kommunikációért felelős a projektben.

Sorolhatná még a különbségeket, de ott voltak a hasonlóságok is, amelyek összekötötték őket: a hit a közös tervben, a segíteni akarás – és a jó kávé. Steve sörös volt, Denise inkább a bort szerette, de a kávé mindkettőjük számára különös jelentőséggel bírt. Talán ez hozta össze őket fél évvel ezelőtt is?

Ami igazán számított: Steve soha nem vette túl komolyan az életet. Pontosan tudta, mikor kell egy-egy problémát elengedni vagy félretenni. Ez az, ami Denise-ből mindig hiányzott – ha valamibe belekapaszkodott, nem eresztette. Ha esténként együtt ültek egy étteremben, bárban, vagy csak valamelyikük lakásán, Steve azonnal „laza üzemmódba" váltott, és Denise is sokkal könnyebben el tudta engedni magát mellette.

Persze amikor arra volt szükség, Steve is beleállt a munkába – de pontosan érezte, mikor van itt a pihenés ideje, mikor kell benyomni a „na most álljunk le, itt a lazulás ideje!" gombot. Ez például valahogy mindig is hiányzott George-ból. Valószínű, hogy ezért tudtak kiválóan együtt dolgozni, de ezért nem volt közöttük soha semmilyen, romantikus jellegű kapcsolat.

„Kegyetlenül elfáradtam, mit szólnál, ha ma nálad vacsoráznánk? Bármit megeszek, rád bízom. Viszek neked valamit, 8-ra ott vagyok." – állt az üzenetben.

Steve mostanában szinte állandóan úton volt, heti három-négy utazás is belefért, ha a helyzet úgy kívánta. Volt, hogy csak a semmiért repült a világ másik végére, de néha tényleg kincset talált. Ideje lenne már a jogi részleteket is rendbe tenni, és végre elindítani a munkát – most olyan, mintha egy házat próbálnának a tetőnél kezdeni, alap és falak nélkül.

Pár perccel nyolc előtt megállt az autó Denise háza előtt, Steve egy dobozzal a kezében szállt ki, majd becsöngetett. Denise kinyitotta az ajtót – és rögtön Steve nyakába ugrott.

– Hé, csak óvatosan, kényes ajándék van nálam! – vigyorgott, és a dobozt óvatosan oldalra tartotta. A konyhába

érve átadta Denise-nek. Steve egyébként sem volt nagy ajándékozó, így Denise meglepődött. A doboz sem volt feldíszítve, csak egy ragasztócsík tartotta össze. Gyorsan feltépte. Két dolog volt benne: egy termosz és egy kopott műanyag dobozban egy eléggé viharvert, nyolcszeletes torta.

– Csak nem…? – Denise izgatottan kinyitotta a termoszt, és mélyen beleszagolt. Nem volt kétség: ez Inés kávéja. – Elmentél Inéshez? – kérdezte, de közben nem bírta abbahagyni a kávé szagolgatását. Újabb mély szippantás, szinte látta maga előtt a kis zöld kávézót, a napfény játékát, a levegőben lebegő porszemeket.

– Ha már a közelben jártam! – felelte Steve. – Csak kávét akartam, de Inés nem engedett el az epres sajttorta nélkül. Emlékezett rád, te voltál nála az „európai lány”, aki… – Itt Steve eltartott kisujjal, elegánsan imitálta a kávéivást, fejét kissé oldalra döntve.

– Nem is ilyen vagyok! – tört ki nevetésben Denise. Irtó vicces volt, ahogy Steve oldalra nézett, de a szemét a másik irányba fordította.

– Hát, akkor azért közel álltál hozzá. És különben is ezt nem én mondtam, hanem Inés – hárította el a felelősséget magáról, s közben tovább folytatta a vicces, úriaskodó pózokat.

– Büntetésül nem kapsz a tortámból, egyedül fogom megenni az egészet – nyújtotta a nyelvét Denise, és a műanyag tartóval a konyha legtávolabbi sarkába vonult.

– Most nem is kérek, de annál inkább ennék egy jó vacsorát. Rendeltél, főztél, vagy étterembe megyünk? – komolyodott el Steve.

– Főztem, volt rá időm. Délután hazajöttem, ki akartam szellőztetni a fejem, a főzés jót tett. George ma kicsit lelombozott. Egy ideje elég feszült, csak a pesszimizmust hallom

tőle. Valami történt, de nem mondja el. Remélem, nem a jogászok mondtak valamit, amit nem mer nekünk elmondani…

– Alig vagyok itthon, de én is észrevettem a változást. És hidd el, nem a jogászokkal van baja.

– Mire gondolsz? Mi más lehet az oka?

– Nincs egy hónapja, hogy elkezdett így viselkedni. Mi történt akkortájt?

Denise hiába törte a fejét, semmi nem jutott eszébe.

– Na jó, akkor segítek: december 7.

– Ne mondd, hogy az miatt…? – Denise-nek beugrott az az este. Steve az afrikai útjáról hozott jó híreket: egy családban két mecha is volt, mindketten különlegesek, vállalták a részvételt. Az utazás részleteiről mesélt, amikor – hogy, hogy nem – Denise hirtelen Steve karjaiban találta magát. Épp egy csók közepén voltak, amikor George benyitott. Persze azonnal szétrebbentek, de nem lehetett nem érteni a helyzetet. Nem mintha bármit is szégyellniük kellene, hiszen felnőtt emberek… George egy pillanatra ledermedt, elvörösödött, majd sietve bocsánatot kért és kisietett. Denise és Steve csak nevettek, mint a csintalan gyerekek, akiket valami rosszaságon kaptak. De vajon ez lenne a változás oka? Soha nem beszéltek róla, mindketten kerülték a témát. Steve-vel a kapcsolatuk csak erősödött azóta, George pedig ezt is láthatta. Már a munkahelyen sem titkolták: egy ártatlan simogatás, egy puszi vagy rövid ölelés bármikor belefért.

– Ha nem akarsz, nem kell válaszolnod: volt köztetek valaha valami komolyabb? – kérdezte Steve halkan.

– Soha. George-ot mindig barátomnak tekintettem. Okos srác volt már gyerekként is, sokat tanultunk együtt, csak a képességeink vittek minket más irányba. Volt, hogy pár évig nem is találkoztunk, aztán a munka hozott össze újra. De sosem

történt köztünk semmi. Legalábbis nem vettem észre, hogy szeretett volna tőlem bármit is.

– Remélem, ez nem lesz gond a kapcsolatotokban. Talán nem ártana beszélni vele rólunk – csak egy ötlet. Viszont most van még egy ötletem: együnk végre, mert éhen halok!

Az elkövetkező napok a szokásosnál is gyorsabban peregtek le. Elkezdődött az iskolai hét, de az első napok még csak adminisztratív teendőkkel teltek. A gyerekek örültek egymásnak: új barátságok szövődtek, régiek éledtek újjá.

Sarah teljes lendülettel vetette bele magát az új ajándék feltérképezésébe. Amikor csak lehetősége volt, lelassította az időt, és végignézte az embereket. Már szinte minimális koncentrációval is ment, mintha csak fejben kellett volna elvégeznie egy egyszerű összeadást.

Akik még nem kaptak ajándékot, azoknál a képességek mezője üres maradt, a „Visszaállítás” és „Módosítás” gombok inaktívak voltak, csak a „Kilépés” működött.

Egyszer azt is kipróbálta, vajon látja-e magát a tükörben ilyenkor – de ahogy sejtette, még az aranysárga jelölőt sem látta maga körül. Olyan érzés volt, mintha teljesen eltűnt volna a szobából, mintha csak külső szemlélője lenne a lefagyasztott világnak.

Eddig még sosem mert beleavatkozni más értékébe – a lehetséges következmények mindig visszatartották. Mi történne, ha az apja huszonötös orvosi képességét felemelné hetvenre vagy nyolcvanra? Sergei is csak egy középkategóriás foton, az értéke 12. Megnézte Mr. Gibbs értékét is – pontosan 22 volt, pedig ő már 12 percig képes láthatatlan maradni.

A kísértés mindig ott motoszkált benne, hogy mi lenne, ha… De még nem volt elég bátor. Majd egyszer – ellenőrzött körülmények között, valakivel, akiben teljesen megbízik.

A közép utolsó éve inkább összefoglaló évnek számított. Az alap négy év célja elsősorban az volt, hogy megszerettessék a tanulást a gyerekekkel, és kialakítsák az ehhez szükséges alapkészségeket: olvasás, írás, számolás, testi és zenei fejlődés, informatika – mindezt a gondolkodás fejlesztésével együtt. Természetesen a nevelés is fontos volt, ami – a szülők mellett – az iskola feladata is maradt.

A közép nyolc éve során a legfontosabb ismeretek témakörök szerint, blokkokban jelentek meg: természettudományok (fizika, kémia, biológia, földrajz, csillagászat stb.), történelmi és társadalmi tanulmányok, nyelvi és irodalmi tantárgyak, valamint fejlett informatikai ismeretek alkották a tananyag gerincét. Ezekben az években, főként a közép felsőbb osztályaiban, általában már kialakultak a gyerekek képességei is.

A felső első évében mindenki olyan intézménytípusban kezdhette meg tanulmányait, amely a képességéhez leginkább passzolt – bár volt némi átjárás a rendszerek között, ez valójában csak a tanulók egy kis részét érintette. A felső második évtől kezdődött a valódi specializáció: ilyenkor már konkrét szakmai ismeretek kerültek előtérbe, hiszen addigra szinte mindenki profi módon használta a saját képességét.

Sarah külön örült, hogy végül nem maradt képesség nélkül – bár még nem igazán tudta, mire lesz jó mindaz, amit most tanul. Egy ideje már senki sem faggatta, hogy megkapta-e a képességét, mindenki elkönyvelte „képességtelennek”. A kifejezés mára megszokottá és elfogadottá vált; ami az előző év végén még szenzációnak számított, az mostanra beleolvadt a mindennapokba. A kevésbé tájékozottak néha rákérdeztek,

változott-e valami a nyáron, de igazából már senkit sem lepett meg a válasza.

Szombat este Sarah édesanyjával vacsorázott. Hector hétvégi ügyeletben volt, csak vasárnap reggel számítottak rá itthon. Ezért anya és lánya korán ültek asztalhoz – lányos estét terveztek: egy romantikus film, egy pizza, és hosszú beszélgetés az élet nagy dolgairól.

Sarah örömmel töltötte az ilyen estéket édesanyjával. Az átlagos tizenhét évesekkel ellentétben neki ő volt az első számú bizalmasa – bármilyen kérdéssel, problémával hozzá fordult először. Bár Hectorral is kiváló kapcsolatban állt, az érzelmi témákban mindig Sam volt a jobb választás. Apja inkább a tudományokban volt verhetetlen: nem igazán akadt olyan probléma, amire ne tudott volna kapásból két-három megoldást javasolni.

Sam magának egy pohár bort töltött, míg Sarah poharába valami szirupos gyümölcslé került, mivel elfogyott az O-Range–készlet, és elfelejtette feltölteni. Rendelhetett volna újabb kartonnal, de a meglévő is megfelelő volt a pizzához. Ritkán rendeltek pizzát, Sam általában maga főzött – az egyetem azonban a délelőttjeit többnyire lekötötte, így néha kénytelenek voltak egyszerűbb vacsorát választani.

A levitáció oktatása felső elsősöknek főként biztonsági protokollokból állt, illetve a technikai megoldások jelentették a foglalkozás nagyobb részét. Mivel nagyobb csoportok részére az oktatás kivitelezhetetlen volt, a gyakorlati órákat négyfős csoportokban tartották. Ez volt az az optimális létszám, amelyre még oda lehetett figyelni, korrigálni az esetleges hibákat, tesztrepüléseket végrehajtani, technikai oktatást végezni. Csak abban az esetben volt több tanuló a csoportban, ha elméleti képzés folyt, vagy ha az adott

évfolyamban nem lehetett máshogy megoldani, de akkor is csak szigorúan időlegesen, hogy a létszám ne menjen a minőségi oktatás rovására. Az egyetem erre nagyon ügyelt, nem véletlen, hogy az egyik legjobbként tartották számon a helyi intézményt. Elég volt annyit mondani, hogy itt végzett, s máris örömmel fogadták a legtöbb munkahelyen.

– Sarah éppen a hét fontosabb eseményeiről mesélt: az osztályban történt változásokról, az új osztálytársról, a szövődő szerelmekről – miközben váltig tagadta, hogy neki bárki is tetszene.

– Most komolyan azt mondod, hogy senki sem dobogtatta meg a szíved az elmúlt évben? Sergei-jel is egész jól kijöttök. Tudod, nekem bármit elmondhatsz. Vagy esetleg Will? – kacsintott Sam.

– Nem, tényleg, anya! Persze, Will jól néz ki, odáig vannak érte a lányok, Sergei meg tényleg menő, de egyikük sem az én esetem. És kérlek, ne hozd fel újra az „esetleg a lányok?" témát – ott sincs semmi újdonság.

– Esetleg a lányok? – nevetett fel Sam. – Tudod, hogy nincs abban semmi, ha jól érzed magad, mi csak örülünk neki. Aki az én drágámat boldoggá teszi, őt mi is szeretjük. Tudod, hogy…

– Tudom… „Linda nénikém is így élte le az életét, boldogságban, örömben" – fújta Sarah a szokásos szöveget. Tudod, hányszor hallottam ezt a mondatot már tőled? – Sam tétován elkezdett az ujjain számolni:

– Esetleg háromszor? – mondta csodálkozást színlelve.

– Anyaaa! Legalább ezerszer! – nevettek, majd belekortyoltak az italukba. Ivás közben Sarah-nak beugrott valami. Lelassította az időt, majd megnézte anyja adatait.

Meglepő, hogy pont őt hagyta ki az elmúlt két hétben. Sam képessége a levitáció, értéke 21. Igen, Sam sosem volt túl ambiciózus a repülés terén, de inkább a bátortalanságára fogták, nem volt igazán vakmerő a megvalósításában.

– Anya, te milyen magasra tudsz felrepülni? – kérdezte, miután visszaállította az időt.

– Jó napokon négy méterig gond nélkül. De ez nem repülés, csak siklás – válaszolta Sam. – Nem csapkodok a nemlétező szárnyaimmal, mint egy madár, hagyjuk meg nekik a repülést.

– Tudom, de sokkal egyszerűbb így hívni. Viszont… tennél velem egy kísérletet?

Sam kissé gyanakodva összehúzta a szemöldökét:

– Miféle kísérletet?

– Nyugi, semmi veszélyes. Csak szeretnék letesztelni valamit.

– Azt, hogy borozás után mennyire megy a siklás?

– Miért, az is számít?

– A magasságot és a sebességet aligha befolyásolja, de a vakmerőséget biztosan! – nevetett Sam. – Szóval milyen kísérleten töröd a kobakodat?

– Gyere velem! – Sarah felpattant és elindult a hátsó udvarba, a tölgyfa melletti, füves területre. Leült a kerítés melletti padra, majd mielőtt Sam is leülhetett volna, megkérte, hogy emelkedjen fel a tölgy magasságába.

– Sarah, ez a tölgy megvan akár 20 méter is, erre senki sem képes.

– Mutasd!

Sam ruganyosan elrugaszkodott a földtől. Látszott rajta, hogy nem véletlenül tanítja – mozdulatai könnyedek, elegánsak voltak. Ahogy emelkedett, fokozatosan lassult, és

körülbelül négy méter magasságban megállt; ez épp csak a tölgy alsó ágaihoz volt elég. Sam megérintette az egyik ágat, majd mintha csak egy lépcsőfokról lépett volna le, máris visszaért a földre.

– Nos, vizsgabiztos asszony, milyen következtetést vont le a kísérletből? Átmentem a vizsgán? – kérdezte mosolyogva.

– Anya, gyönyörűen repülsz, öröm nézni, ahogy mozogsz! – dicsérte meg, mire Sam bájosan meghajolt. – De nem is erre vagyok kíváncsi. Mennyi az a maximum magasság, amit el tudsz érni?

– Amit láttál, annál nem többet. Ismerek olyat, aki simán felmegy öt méterig is, és a sebessége is 30 fölé emelkedik, bár csak rövidebb időre. De most áruld el végre, miért kellett iskolán kívül is repülnöm!

– Elmondom, de csak ha megpróbálod még egyszer! – kérte Sarah.

– Szerencséd, hogy már megittam két pohár bort… – azzal Sam újból elrugaszkodott, majd pár centivel a föld fölött megállt, mint egy kimerevített holofilm. Sarah belépett a panelbe. „Képességek: gravitációs energia. Növeljük meg a 21-et legalább 30-ra… Majd megnyomjuk a Módosítás gombot…” – gondolta, nem kevés aggodalommal. Kész, kilépés!

Sam ugyanolyan kecsesen indult, mint először, de most valami megváltozott. Elérte a tölgy alsó ágait, de tovább emelkedett. Sarah szeme elkerekedett, ahogy anyja átbukott a lombkoronán – és még mindig csak emelkedett, mintha sosem akarna megállni. Sarah ráirányította a csuklópánt lézeres magasságmérőjét, és kivetítette az értéket: 20, 22, 25, 28, 33… A mérő 49-50 méter között állt meg, Sam aprónak látszott a földről, de Sarah biztos volt benne, hogy anyja retteg a magasságtól, amit elért. Végül ereszkedni kezdett, és pár

másodperc múlva könnyedén landolt a pad mellett. A szája elkékült a stressztől, maga elé meredve csak ennyit mondott:

– Nem tudtam megállni... nem tudtam megállni...

– Anya! Itt vagyok! – Sarah átölelte anyja vállát, magához húzta, és puszit nyomott a hajára.

Sam, mintha álomból ébredt volna, végre képes volt mást is mondani.

– Sarah, mi történt? Tényleg felemelkedtem a tölgy fölé? – suttogta csendesen, mintha valami tiltott dolgot tett volna, amit ő maga sem akart elhinni.

– Igen, anya, ötven méterig emelkedtél. És minden rendben volt. Tényleg minden rendben van.

– De hogyan? Ez egyszerűen lehetetlen. Ilyen nem fordulhatna elő… Nem lehetséges... És ha meglátott volna valaki?

– Anya, ez a képességem – mondta ki végre a szavakat Sarah. Még sosem beszélt erről senkinek, anyja volt az első, akinek volt bátorsága elmondani. Sam magában morzsolgatta a szavakat, szipogott párat, majd megkérdezte:

– Az a képességed, hogy halálra rémíted az anyádat?

– Nem... Bocsánat, ha megijesztettelek, egyáltalán nem ez volt a szándékom. Csak... te vagy az első, akinek el mertem mondani, mert tudom, hogy te meg fogod érteni.

Sam összeszedte magát, most már határozottabb volt a hangja:

– No, akkor most mondd el, mi volt ez!

Sarah mindig tudta, hogy az anyja sokkal erősebb, mint amilyennek mutatja magát. Egy ideig játssza a törékeny nőt, de ha kell, igazi anyatigrissé válik. Erre ritkán volt szükség, de az elmúlt tizenhét és fél évben már többen megtapasztalhatták.

Sarah mindent elmesélt. Az álmot, a Meta Industries-ben történteket, az itthoni próbálkozásokat, az idő lassítását, a különös panel megjelenését, a benne lévő értékeket – és azt, hogy ő volt az első, akinek módosította az értékét. Sam álmélkodva nézte a lányát, és csak úgy záporoztak belőle a kérdések. Pontosan hallani akarta az idő leállításának folyamatát, az érzéseket, a panelt, a lehetőségeket, a gombokat – mindent, amit csak Sarah tudott.

– Sarah, tudod te, mit jelent ez? Olyan ajándékot kaptál, amihez foghatót még senki! Nem is tudtuk, hogy létezik ilyesmi. Ezzel olyan lehetőségek nyílnak meg előtted, amiket el sem tudunk képzelni! – Sam hangja egyre lelkesebb lett, minden félelem elszállt belőle. Már nem volt megtört vagy bizonytalan, hanem kihúzta magát, a mozdulatai nagyok, energikusak lettek. – Ha nálam a harmincas érték ötven métert jelentett, vajon egy még magasabb érték mire lehet képes? És... a sebességem is megnőtt közben?

– Anya, ez nagyon komoly dolog. Eddig pont azért nem változtattam senki értékén, mert tartottam a következményektől – mondta Sarah komolyan.

– És engem nem féltettél? – kérdezte Sam, most már félig nevetve, félig sértődést tettetve.

– Dehogynem! Épp ezért nem emeltem harminc fölé – válaszolta Sarah, komoly arccal, de a hangjában már némi oldottsággal.

Sam csak még jobban belelkesült:

– Ki kellene próbálnom a sebességet is! Szerinted mennyi ideig marad így a módosítás?

– Szerintem addig, amíg nem állítom vissza vagy változtatom meg. De nem ajánlom, hogy most a városban teszteld a sebességedet... – Sarah végre elmosolyodott. – Ha egy tízpontos növelés tízszeres magasságot adott, szerinted

mekkora sebességre lennél képes? Kétszáz kilométer per órára?

Sam is kezdett visszaváltani komolyabb hangnemre:

– Nem hiszem, hogy itt is ilyen egyszerű lenne a szorzó. Az egészséges magasság nagyjából kétezer méterig tart, utána már a légzés is problémás lehet. Ötezer méter felett, főleg, ha gyors az emelkedés, akár eszméletvesztés is lehetséges – sőt, szélsőséges esetben akár a halál is. Nyolcezer méter fölött pedig oxigén nélkül szinte lehetetlen életben maradni – ezt hívják halálzónának. Tudod, ezt is szoktam tanítani… – mosolygott most már Sarah-ra, oldva az előző pillanatok feszültségét.

– Anya, egyáltalán miért tanultok olyan magasságokról, amit amúgy sem érhettek el? – kérdezte Sarah.

– Mert nem mindegy, honnan indulsz – magyarázta Sam. – Ha például egy kétezer méter magas hegyről szállsz fel, máris 2005 méteren vagy. Ez még nem nagy különbség, de ki tudja, mikor lehet szükség egy levitátorra nagyobb magasságban? Az elmélet fontos, még akkor is, ha a legtöbbünk sosem próbálhatja ki a határokat.

Aztán visszakanyarodott a sebesség témájára:

– Egyébként a sebesség sosem nő akkora mértékben, mint a magasság. Nem véletlenül van a levitátoroknál a 15-20 km/órás maximális sebesség – ez körülbelül egy gyorsabb futó tempója. A kivételesek akár 35-40 km/óráig is felmehetnek, de ilyenből nagyon kevés akad a világon. Szerintem a harmincas levitátorérték sem növeli meg sokkal jobban a sebességet. – Sam most már elmosolyodott. – De mit szólnál, ha kipróbálnánk valahol?

– Anya, te olyan vagy, mint egy nagy gyerek! Persze, hogy kipróbáljuk! – végre Sarah is megnyugodott annyira, hogy belement Sam játékába.

A legközelebbi nyílt terület autóval alig negyedórára volt. Ilyenkor már csak az automata biztonsági rendszer működött, legfeljebb néhány éjszakai műszakos vigyázó lehetett volna szemtanúja annak, ahogy Sam repked. Szerencsére a nap már majdnem eltűnt a horizonton, kellemes, nyáresti fények borították be a rétet – tökéletes idő egy kis tesztelésre.

Sam úgy ugrott fel a földről, mintha pár órája nem is remegett volna a félelemtől. Néhány másodperc múlva már ötven méter magasban lebegett. Bekapcsolta saját magasság- és sebességmérőjét – ezt a készüléket kifejezetten levitátoroknak tervezték, sokkal fejlettebb volt, mint a szokásos csuklópántok.

Ahogy elérte a maximális magasságot, Sam hangja csendült fel Sarah fülében:

– Negyvenkilenc egész nyolc méteren vagyok, Sarah!

Sam célba vette a legüresebb területet, majd előrehajolt, és elkezdte növelni a sebességét. Tényleg siklott a levegőben, mintha csak egy ágyon feküdne – karjait a teste mellett tartva suhant egyre gyorsabban, miközben maga elé vetítette a pánt adatait.

– Húsz… huszonöt… harminc… – hallotta Sarah, ahogy anyja folyamatosan mondja a sebességértékeket. Aztán hirtelen csend lett.

Sam ekkor már messze járt, de Sarah még látta, ahogy a horizont felett szinte száguld. Egyszer csak Sam megállt a levegőben, felegyenesedett, és a hangja újra megszólalt a fülhallgatóban:

– Bocsánat, egyszerűen nem tudtam beszélni, annyira meglepődtem… Sarah, közel ötven kilométer per órát értem el!

A következő percben Sam már ismét Sarah mellett állt – mintha csak egy könnyed sétát tett volna, nem pedig majdnem nyolc kilométert repült volna ötven méter magasan.

– Úgy gondolom, harminc fölé nem szabad ezt az értéket emelni – mondta végül, kissé lihegve. – Elég erős volt az ellenszél, nagy sebességnél bármikor megtörténhet, hogy nekimegyek valaminek… vagy akár egy bogárnak. Ha sisakot viselnék, valószínűleg még magasabb sebességet is elérhetnék.

Sarah agya azonban már máson járt.

– Anya, szerintem nem ez a legnagyobb gond. Inkább azon kéne gondolkodnunk, hogyan mondjuk ezt el apának.

Másnap reggel, amikor Sam és Sarah felébredtek, Hector már javában hortyogott a harmadik szobában. Az éjszakai műszakok után mindig itt aludt, hogy ne zavarja meg Sam nyugalmát – Samantha ugyanis rendkívül rossz alvó volt. Ha egyszer felébredt, nagyon nehezen tudott visszaaludni. Szerencsére kevés alvással is beérte, bár ritkán sikerült hat óránál többet aludnia. Ezt néha napközbeni szunyókálásokkal pótolta, főleg hétvégente.

Bezzeg Hector! Alig ért a feje a párnához, máris elaludt, és reggelig fel sem ébredt. Most is békésen aludt, míg a két nő már órák óta ébren volt. Persze Sam fél éjszaka most sem aludt: a hazaérkezésük után órákon át beszélgettek Sarah-val, arról ábrándoztak, hogyan lehetne a képességet felelősen használni.

Ötletek sora született – az erősebb képességek mindig is hatalmas jelentőséggel bírtak. Hiszen a legjobbak magas fizetést, elismerést, népszerűséget kaphattak, ha képességük publikus volt, például a sportolóknál. De közben végig ott motoszkált bennük a kérdés: mekkora felelősség belenyúlni

ezekbe a természetadta képességekbe? Hol a határ és hol a felelősség? Sarah megígérte, hogy csak olyan képességekhez nyúl majd, ahol biztosan nincs kockázat.

Sorra vették a lehetőségeket. Apa gyógyító képességeinek vajon van határa? Ha nem 25 lenne, hanem a maximális 100, akkor mi változna? Gyorsabban gyógyítana, vagy pontosabb beavatkozásokat tudna végezni? Egy mecha vajon képes lenne 500 kilót felemelni anélkül, hogy összeroppanna a csontozata? A szonárok vajon mire lennének képesek magasabb értékkel? És azoknál, ahol nincs egzakt mérőszám – például a kreatív, vagy érzelmi képességeknél –, ott mit jelentene a növekedés?

Sarah azt is elmesélte Samnek, hogy az eddig látott értékek maximum 25 körül mozogtak. Ennél nagyobbal még senkinél sem találkozott – Hector például elismert agysebész a maga huszonötös értékével. Felvetették: vajon ez az érték pillanatnyi állapot? Lehet növelni tanulással, gyakorlással? Csökkenhet fáradtsággal?

A reggelt végül egy stratégiai megbeszéléssel zárták: hogyan mondják el mindezt Hectornak? Sam szerint a legcélravezetőbb a „rögtön a közepébe” módszer, hiszen Hector sem szerette a kerülőutakat. Úgyhogy a megoldás: röviden, gyorsan! Így is történt.

– Hogy mi??? Mi az, hogy megvan a képességed? Mióta? Mi az? És erről én miért nem tudok? – záporoztak Hectorból a kérdések.

– Két hete tudom, és azóta – kisebb-nagyobb sikerrel – használom is – felelte Sarah.

– És? Mit kaptál? – Hector kezdett türelmetlenné válni, ami ritka volt nála.

– Nos, ezt nehéz röviden elmagyarázni… – Sarah lesütötte a szemét, Sam pedig mintha ki akarna maradni a beszélgetésből, de a háttérből figyelt. Hagyta, hogy Sarah intézze a bevezetést, természetesen neki is lesz vallanivalója, aztán majd úgyis hallgathatja Hector rosszalló megjegyzéseit a felelőtlenségéről.

– Drágám, akkor is szeretni foglak, ha acélos izmokat növesztesz – próbálta oldani a feszültséget Hector.

– Nem, apa, erről szó sincs – mondta Sarah, aztán végre kimondta: – Egy olyan képességet kaptam, ami nem létezik a mai tudásunk szerint. Módosítani tudom mások képességének erősségét.

– Rendben, értem… És mit akartok elérni ezzel a viccel? – Hector rosszallóan nézett rájuk.

– Hector, ez nem vicc – mondta komolyan Sam. Ezúttal Hector mosolya is eltűnt: már látta, hogy komoly a dolog.

– Elmagyaráznátok?

– Apa, inkább megmutatjuk. Kijönnél velünk az udvarra?

Hector – bár láthatóan zavarban volt – követte őket. A tölgyfa alatt Sam elmosolyodott, majd a rá jellemző könnyedséggel, egyetlen mozdulattal felrepült a fa tetejére – húsz méter magasba. Magasabbra nem is ment, hiszen nappal volt, nem akartak szemtanúkat.

Hector döbbenten hátrált pár lépést, és csak bámulta feleségét a magasban. Mire tudatosult benne, hogy ez egyszerűen lehetetlen, Sam már újra a földön állt, lábai könnyedén érintették a talajt.

– Mindent hallani akarok!

VIII.

– Mr. Chapelle, valóban úgy gondolja, hogy – idézem: „A vizsgálatok lehetőséget adhatnak arra, hogy azonosítsuk a humán genom azon szekvenciáit, amelyek a különleges képességekért felelősek. A megfelelő beavatkozással akár bárki számára drasztikusan növelhetővé válhatnak ezen képességek szintjei.”?

– Ha azt is figyelembe vesszük, hogy ezek az emberek többnyire egy helyen, közös irányítás alatt dolgoznak, a helyzet még fenyegetőbbé válik. Von Hubbard kisasszony tulajdonképpen egy magánhadsereget épít, ami komoly nemzetbiztonsági kockázatot jelenthet.

– Tudja ezt bizonyítani? A rendelkezésünkre álló információk szerint eddig semmi sem támasztja alá az ön által említett eseményeket.

– Ha megnézi a beszervezési listát, láthatja, hogy már 23 különleges képességű embert gyűjtöttek össze. Mindegyikük messze erősebb, mint egy átlagos képességhasználó. Van, aki fizikailag három-négyszer annyit bír, mint egy átlagember; van, aki úgy képes eltűnni, hogy semmilyen nyomot nem hagy maga után – akár 48 percen át is. Köztük van olyan is, aki villámokat generál, és akkora energiát tud létrehozni, ami egy épületet is lerombolhat. Soroljam tovább? Ha Hubbard kisasszony aktiválja őket, megállíthatatlanok lesznek. Ráadásul folyamatosan nő a számuk – nem tudhatjuk, kikre bukkannak még világszerte.

– Mr. Chapelle, tévedek, ha azt gondolom, hogy önnek is ilyen erősített képessége van? Ráadásul nem is akármilyen.

– Úgy vélem, önöknek kellene ezt a helyzetet kézben tartani: nyilvántartást vezetni a különleges képességű emberekről, és

folyamatosan figyelemmel kísérni őket. Még egyszer hangsúlyozom, Mr. Smith: ha ez a csapat magánkézbe kerül, annak olyan következményei lehetnek, amelyeket most még elképzelni sem tudunk. Meg kell állítani őket, mielőtt mindez visszafordíthatatlanná válik.

– Mi az ön szerepe ebben? Miért mondja el ezeket nekünk?

– Egyszerűen nem akarok a történelem rossz oldalára kerülni. Higgye el, sokat gondolkodtam rajta – ez az egyetlen helyes út.

– Köszönöm, Mr. Chapelle. Hamarosan jelentkezünk önnél, és – ahogy kérte – a nevét semmilyen dokumentumban nem fogjuk említeni.

A délután azzal telt, hogy immár hármasban vitatták meg a helyzetet. Hector tárgyilagos gondolkodásával most is számos hasznos meglátással szolgált – legelsőként azt javasolta, hogy mindez maradjon szigorúan családi titok. Ha ugyanis elterjedne, Sarah élete pokollá válhatna: a kormányzat folyamatosan vegzálná, a környezete pedig könyörögne neki, hogy növelje az „értékeket" – ami akár végzetes következményekkel is járhatna.

Ettől függetlenül a képesség tesztelése, fejlesztése elengedhetetlen. Szerencsére Sam képessége számszerűsíthető, míg Hector gyógyításának inkább minőségi mutatói vannak. Egyelőre más értékéhez nem nyúlhat, nehogy lebukjon. Ha pedig valaki rákérdez a képességére, tagadni kell – ami bizonyos fokig igaz is, hiszen az ismert spektrumból egyik kategória sem illik rá. Emellett ideje lenne kialakítani egy megfelelő terminológiát is; nem hivatkozhatnak rá mindig úgy, hogy „az a képesség, amivel mások képességét lehet erősíteni vagy gyengíteni". Sam ilyesmiben mindig is jó volt, agya máris beindult. Felmerültek

különféle elnevezések: módosító, alakító, sőt – valljuk be – a kissé vicces „befolyásoló” is. Végül az „erősítő” mellett döntöttek; ez hangzott a legelfogadhatóbban. Úgyis csak hárman használják majd ezt a szót, a többiek nem is sejtik, mit jelent az „erősítő”. A folyamatok is új nevet kaptak: lassítás, fagyasztás, gyorsítás, panel, érték – mindegyik kódolt üzenet. Rengeteg időt spórolhatnak így, a környezetük pedig legfeljebb furcsán néz majd, ha nem érti az összefüggéseket.

A következő héten Hector kibérelt egy hétvégi házat egy távoli hegység lábánál, az erdő mélyén. Itt remélték, hogy elbújhatnak a világ elől, és nyugodtan tesztelhetik Sarah képességeit hétvégenként.

Szombat reggel autóval indultak útnak, s az ebédet már a házban fogyasztották el. Innen gyalog folytatták útjukat a hegység lábához. Egy völgyben vertek tábort, mellettük magas sziklafal emelkedett, körös-körül sűrű fenyvesek zárták őket körbe. A hóhatár valahol 3000 méter magasan húzódott – odáig előbb erdők, aztán sziklás területek váltották egymást. A hegység legmagasabb pontja 4400 méteren volt, a déli oldal kiépített túraútvonalakat kínált, az északi viszont szinte teljesen érintetlen maradt. Itt, a természet védelmében, zavartalanul tesztelhették a levitációt, anélkül, hogy bárki megláthatná őket.

Hector persze ebben is perfekcionista volt: mindent aprólékosan előre megtervezett. Erre a hétvégére Sam tesztjei kerültek sorra: sebesség, magasság, kitartás – suhanás a végsőkig.

A tesztet a már beállított 30-as értékkel kezdték. Sam hiába próbálkozott, az 50 méteres magasságot semmilyen módon nem tudta átlépni. A sebességpróbához szüksége volt egy speciális sisakra, amit még a hét folyamán szerzett be – ugyanolyat, amilyet az egyetemi gyakorlatokon is használtak.

Ez védte a fejét még a legnagyobb sebességnél is. Ruhaként egy szürke mintás, fűthető kezeslábast viselt, amely szorosan simult a testéhez: nem zavarta a siklásban, és a hűvös szélben sem fázott.

Most már sokkal bátrabban emelkedett el a földtől. Rámosolygott a lent maradókra, lecsapta a sisak napellenzőjét, és maximális sebességre kapcsolt. A napellenzőbe épített panel folyamatosan mutatta a repülés paramétereit. Pár pillanat alatt elérte a 49,8 km/órás végsebességet, majd egy autó tempójával száguldott végig a hegység oldalában, 50 méteres magasságban. Olyan útvonalat választott, ahol minél több egyenes szakasz volt, hogy ritkábban kelljen irányt váltania. Egy idő után megfordult, és teljes sebességgel indult vissza. Az egész alig húsz percig tartott, Sam kipirulva, széles mosollyal ért földet. Az élmény semmihez sem volt fogható – olyat élt át, amit előtte talán senki más.

– Srófoljuk feljebb! – rikkantotta Sam, ragyogó arccal.

– Csak óvatosan, lépésről lépésre! – intette nyugalomra Hector. – Nem akarunk komplikációkat, igaz?

– Ugyan, Hector, tudok vigyázni magamra. Itt úgysem lát minket senki ezen a kietlen vidéken – körbenéztem, csak erdő és érintetlen hó mindenütt.

– Anya, tényleg készen állsz?

– Srófoljuk magasabbra! – ismételte Sam.

Az értéket csak kicsit, 30-ról 35-re emelte, amit a többiek észre sem vettek. Amikor végzett, intett Samnek:

– Készen vagyunk.

– Még mindig megdöbbentő, hogy semmit sem érzek ebből. 35-re állítottad, ahogy megbeszéltük?

– Igen! No, repülj! – Sarah mosolyogva intett az ég felé.

Sam egy pillanatig ki akarta javítani a hibás terminológiát, de inkább csak mosolyogva a levegőbe emelkedett, és másodpercek alatt elérte a maximális magasságot.

– Figyelitek? 90 méteren vagyok! – szólt Sam örömteli hangja a fülükbe. – Most jön a sebességteszt! – azzal hirtelen megiramodott, és néhány percig úgy száguldott a lejtők mentén, mint egy sugárhajtású gép. – Nem sikerült 75 fölé mennem, pedig nagyon próbáltam. Úgy tűnik, a sebesség kevésbé nő, mint a magasság. Szerintem ezzel a sisakkal még 40-ig emelhetjük az értéket. Aztán szeretnék egy újabb tesztet 50-nel is, de ígérem, nem megyek a végletekig – csak addig, amíg bírom szuflával.

– Egy darabig még látták Samet cikázni a hegyoldalban, aztán eltűnt szem elől.

– Sam, merre jársz? Nem látunk!

– Nyugi, minden rendben, csak felderítem a hegyoldalt. Nem megyek át a déli oldalra, ahhoz több száz kilométert kellene repülnöm. Most csak kicsit kikapcsolok – hadd élvezzem a tájat! – Aztán a kommunikációs csatorna elnémult.

Hector és Sarah letelepedtek a sziklafal tövébe beszélgetni. Sam mindkettőjük számára fontos volt – jó volt látni, mennyire élvezi a repülést. Hector azonban hirtelen egy érdekes kérdéssel állt elő:

– Sarah, gondolkodtál már azon, miért van egyáltalán mindenkinek ilyen panelje, amin állítani lehet az értékeket? És miért olyan alacsonyak ezek az alapértelmezett értékek? Már régóta foglalkoztatnak ezek a kérdések, de nem találok rájuk magyarázatot.

– Bennem is felmerültek ezek a kérdések, de ahogy a képességek eredetét sem értjük, lehet, hogy ezt sem kell megfejteni. Az alacsony értékek talán arra utalnak, hogy többre lennénk képesek, csak nem használjuk ki a

lehetőségeinket. Engem egy harmadik dolog is foglalkoztat: miért pont én? Néha kényelmetlen ez a felelősség, amit nem én választottam magamnak. Miért nem lehetnék egyszerű levitátor? Az még az alkatomhoz is jobban illene. Ehelyett teljesen új, ismeretlen területen vagyok… csak szerencse, hogy ilyen szüleim vannak – ezzel megölelte az apját.

– Én meg örülök, hogy te kaptad ezt a képességet – ki lehetne méltóbb, és ki tudná jobban kezelni ezt az erőt, mint te? – válaszolta Hector.

Sam egy szendvicsnyi idő múlva tért vissza, meglehetősen hangosan érkezett meg Sarah mögé.

– Kaphatok én is egyet? – mutatott a Sarah kezében még életben lévő szendvicsmaradékra. – Tudtátok, hogy így sokkal több kalóriát égetek, mint sima siklás közben? A pánt szerint legalább ötven százalékkal többet – és tényleg érzem is! – közben jóízűen beleharapott a szendvicsbe. – Szóval 90/75. Ez azért elég nagy különbség az 5/20-hoz képest! Őszintén szólva kedvem lett volna valakinek megmutatni ezt, de végül győzött a józan ész. Végignéztem az alattunk lévő tájon – még mindig egy árva turistát sem láttam. És ti mivel töltöttétek az utolsó fél órát?

Csak feltettünk néhány kérdést, amire még nem jött válasz – felelte Hector. – És az sem biztos, hogy valaha kapunk…

Ezután Sam lelkesen mesélt a repülés új módszereiről és lehetőségeiről, miközben előbújt belőle az oktató is: máris a fejében pörögtek a tankönyv új fejezetei és a módosított tantervek.

– Jelentősen bővíteni kell a biztonsági protokollokat – a nagyobb sebesség és magasság jóval több problémát vet fel, mint amikor csak cammogtunk az autók fölött.

– Anya, elég gyorsan belejöttél ebbe a módosított képességbe! Milyen cammogás? Eddig te voltál a legnagyobb

ellenzője, hogy valaki akár csak a húsz kilométer per órás „száguldozást” kipróbálja! Most meg már lenézed a cammogókat?

Sarah összehúzott szemöldökkel, csücsörített szájjal nézett az anyjára. Sam pontosan ismerte ezt a nézést – ilyenkor Sarah „huncutkodott”. Ez még néhány éves korából maradt meg, ilyenkor puszit várt anyától, aki természetesen összevissza puszilta a kis rosszaságot. És most már lassan tizennyolc éves nagylány lesz…

Sam pontosan emlékezett arra a napra, amikor elmondta Hectornak, hogy gyermeket várnak. Az év egyik legforróbb nyara volt: június vége felé jártak, a nappali hőmérséklet már 32-34 fok között mozgott, és a kontroller is alig tudta tartani a lakásban a 25 fokot. Hector este ért haza, és épp a vacsoránál ültek, amikor Sam végre elő merte hozni a hírt. Aznap reggel Sam mediscannel ellenőrizte a gyanúját, és az eredmény kétséget kizáróan pozitív lett. Alig két éve voltak együtt, és eredetileg csak 2-3 év múlva akartak gyermeket vállalni, amikor már mindketten megállapodtak.

Hector már fiatalon nagy tehetségnek számított, a helyi egészségügyi központ pedig tárt karokkal várta a fiatal agysebészt. Sam sikeresen bekerült az egyetemre, éppen hiány volt oktatóból, többen kezdték el pihenési időszakjukat, mint ahányat terv szerint pótolni tudtak. Az elmúlt két évben elég kreditet gyűjtöttek össze ahhoz, hogy le tudjanak foglalni egy sorházi lakást. Több lakást is megnéztek, de egy udvaron álló fehér tölgy rögtön elnyerte a tetszésüket. Ráadásul még kedvezményt is kaptak miatta – sokan épp a fa miatt nem akarták megvenni a lakást, mert túl sok „szemetet” hullajtott.

Még csak néhány hónapja laktak az új lakásban, alig rendezkedtek be, de legalább a ház MI-jét már sikerült

beüzemelni – többé-kevésbé. Hector nem akart szakembert hívni, inkább maga próbálkozott a beállításokkal, bár nem túl sok sikerrel. A világítás, a hőmérséklet-szabályozás és a riasztások már működtek, de a személyes beállítások még mindig „fejlesztés alatt” álltak. Úgy voltak vele, majd Henry – az MI – az évek során megtanulja a szokásaikat. Tulajdonképpen ők maguk sem tudták még, milyen szabályokat szül majd az együttélés. Egyébként Henry Hector egykori professzora volt az egyetemen, aki a legtöbbet tette azért, hogy Hector ilyen kitűnő sebésszé váljon. Az MI hangja persze semmiben sem emlékeztetett az igazi Henryre, de Hector nem is akarta, hogy így legyen: csak tiszteletből adta neki a nevet. Sam eleinte furcsállta, hogy egy MI-t is el kell nevezni, de végül megszokta.

Éppen vacsoráztak, amikor Sam két korty között egyszerűen csak kijelentette:

– Hector, szeretném, ha tudnád: szülők leszünk.

A férfi keze a levegőben megállt, a borospohár nem ért el a szájához. Először úgy tűnt, fel sem fogja, mit mondott Sam, de a homlokán átfutó ráncok hamar kisimultak.

– Komolyan? – tette le óvatosan a poharat. – Ez… Ez csodálatos! De mégis, hogyan?

– Tudod, amikor két ember szereti egymást… – kezdte Sam játékosan.

– Samantha, nem a technikai részletek érdekelnek, hanem… De hát védekeztünk, nem?

– Tudod, hogy nincs százszázalékos módszer – kivéve a sterilizálást. Most így alakult… Mit gondolsz?

Hector sosem volt a túláradó lelkesedés híve, ellentétben Sammel, aki minden apróságnak tudott örülni. Most azonban egyértelműen látszott rajta, mennyire megérintette a hír:

könnyek gyűltek a szemébe. Felállt, odalépett Samhez, megfogta a kezét, majd magához húzta. Belefúrta az arcát Sam nyakába, és csak ennyit súgott:

– Szülők leszünk!

A nap következő része újabb tesztekkel telt el. Sarah 40-re állította az értéket, de Hectorral együtt nagyon megígértették Sammel, hogy csak fokozatosan tolja ki a határokat. Az előző, 35-ös értékkel Sam 90/75-ös értékeket ért el, a 40-essel viszont végre sikerült átlépnie a 100 km/órás sebességet (a vége 104,9 lett), és elérte a 150 méteres magasságot. Sam, ahogy ígérte, valóban lassan emelkedett, a végsebességet is fokozatosan, óvatosan érte el. Ezért Sarah bátran módosította az értéket 50-re. Ekkor valami furcsa dolog történt: amikor a panelen az érték elérte az ötvenet, a csúszka színe az eddigi szürkéről narancssárgára váltott. Más nem változott, csak a szín – illetve az, hogy innen már nem lehetett tovább növelni az értéket, csak csökkenteni.

– Anya, valami történt, amikor ötvenre állítottam – még ne indulj el! – szólt rá Sarah.

– Mi történt? – kérdezte Sam, hangjában némi aggodalommal.

– A csúszka narancssárgára váltott. Szerintem itt már elérjük az emberi fiziológia határait – és úgy tűnik, itt a képesség végállása is, nem lehet tovább emelni az értéket, csak visszavenni.

– Maradjunk is egyelőre ennél, ez is bőven elég veszélyes! – kapcsolódott be Hector. – Bár furcsa, hogy akkor miért százig tart a skála… Ha jól saccolom, valahol 300 méter feletti magasságra és legalább 200 km/óra fölötti sebességre számíthatsz.

– Remélem, a sisak kibírja majd. Nem is a magasság miatt aggódom, hanem inkább az ekkora sebességnél: ilyenkor már tényleg szükség lenne teljes védőruházatra. Ne aggódjatok, vigyázok magamra – eddig sem volt semmi baj.

– Egy dolgot viszont vegyél figyelembe – szólt közbe Hector, miközben rápillantott a kijelzőre. – A nap már közel van a látóhatárhoz, visszafelé pont a szemedbe fog sütni. Kiszámoltam: nagyjából negyven perced van, ha világosban akarsz visszaérni.

– Szurkoljatok, most újabb csúcsokat döntök meg! – kiáltotta, majd elrugaszkodott az ég felé. Emelkedés közben lassan, elegánsan megpördült a saját tengelye körül, mintha belefúrná magát a felhők közé. Az alatta kavargó avar és levelek egy darabig követték a mozgását, majd hamar visszahullottak, akár a szárnyaszegett madarak.

– Elértem a legmagasabb pontot, Hector, igazad volt! 349,7 méter – bár ha nagyon erőlködöm, még hozzáadok húsz centit. Mondhatjuk, hogy kereken 350. Innen elképesztő a kilátás! Látom a tisztást, ahogy integettek, a hegygerincet, az erdő sávját… A légmozgás elég erős. Figyeljetek, most kipróbálom a gyorsulást!

Ezzel hasra fordult, karjait szorosan a teste mellé zárta, és belevetette magát az ereszkedésbe. Alig húsz másodperc alatt már átlépte a korábbi maximális sebességét (105 km/óra), de tovább gyorsult.

Sarah beleszólt a kommba:

– Anya, csak addig, amíg biztonságos – ahogy megbeszéltük!

Választ nem is várt, és nem is kapott; pontosan tudta, hogy Sam most minden erejével a repülésre koncentrál, és próbál ellenállni a csípős szélnek. Sam közben a kijelzőn futó sebességet figyelte: már 180 fölött járt.

Olyan érzés kerítette hatalmába, mint amikor először repült. Akkor még alig mert elszakadni a földtől – fél méternél többre nem is emelkedett, és a sebessége… Nos, édesapja erőfeszítés nélkül sétált mellette, miközben vigyázott a tizenhat éves lányára. Az a pár kilométer per órás suhanás akkor elképesztőnek tűnt, hiszen nem a lába vitte előre, csak a gondolatai. Amikor fordulnia kellett, szinte teljesen megállt, irányba fordította a testét, majd újra felgyorsult. Néhány hét leforgása alatt azonban minden megváltozott: a fél méteres magasságból két méter lett, és már nem is húzta fel a lábát, ha akadályhoz ért, egyszerűen csak feljebb emelkedett. Gyorsan ráérzett a technikára – nyár volt, volt ideje gyakorolni. Apa már nem kísérte mindenhová, de a szeme rajta volt egészen az iskola kezdetéig. Amikor először elérte a 15 km/órás sebességet, szinte családi ünnepséget tartottak: mindenki rettentően büszke volt rá. „Ha apa most látna…” – villant át Sam gondolatain, de tudta, ez a titok egyelőre csak hármuké lehet.

A sebesség most már majdnem 247 km/óráig kúszott fel, amikor úgy döntött, nem erőlteti tovább. Érezte, hogy maradt még benne tartalék, egy hirtelen lökéssel 249-ig gyorsult, de csak néhány pillanatra. Kicsit visszavett a tempóból, majd egy merész fordulóval máris visszafelé vette az irányt. Néhány helyen a felszálló légáramlat melegebb levegőt sodort alá – most ez kifejezetten jólesett. A testhez simuló ruhája korántsem védte eléggé; ilyen magasságban és ilyen sebességnél senki nem számított arra, amit ő most átélt. Olyan értékeket produkált, amilyet még soha senki a világon.

A jövő héten Hector lesz a soros, kiderítik, az ő ajándékánál mit jelentenek a megnövelt értékek. Már látnia kellett volna a hegyfalat és a tisztást, de most olyan oldalról közelített – ráadásul száz kilométer per órával –, ahonnan a hegység

egyik vonulata eltakarta előle a kilátást. Úgy tűnt, ezúttal jobban követi a hegy gerincét, mint korábban. Egy enyhe forduló után végre feltűnt a körülbelül két kilométerre lévő tisztás, de Hectort és Sarah-t még nem látta – talán behúzódtak a fák alá.

A nap lassan lebukott a fák mögé, az égbolt színei szinte percről percre változtak. Sam egy pillanatra lelassított, hagyta, hogy elárassza az a különös, lebegő boldogság, amit csak a repülés közben érezhetett. Magasan a föld felett, a szél szinte tépte a testhez simuló ruháját, de őt most ez sem zavarta – a szabadság érzése elnyomott mindent.

Ahogy átsuhant a hegység vonulata felett, a táj lélegzetelállító látványt nyújtott. A tisztás odalent már árnyékba borult, a fák lombja sötétzöldbe váltott, de a hegyoldalakat még elérte a lemenő nap aranyló fénye.

A napkorong már alig látszott a látóhatár felett; az ég alján szikrázó vörös, narancs és sárga csíkok olvadtak egymásba, akár egy gigantikus festményen. A felhők szélén arany és rózsaszín fény villant, a távolban a felhők alja mélylilára sötétedett. Sam minden érzéke kiélesedett – hallotta a szél zúgását a sisakján, érezte a hideg levegőt az arcán, és azt is, ahogy a nap utolsó sugarai szinte simogatják a bőrét.

Miközben újra felgyorsult, a színek szinte táncoltak körülötte – a sötétedő erdő fölött, a fénybe borult hegygerincen, és a tisztáson, amelyet még utoljára megvilágított a nap.

Egyfajta béke és öröm árasztotta el, amit szavakkal nehéz volna leírni. Nem csak repült, hanem mintha egy lett volna ezzel a pillanattal, a tájjal, a színekkel, a természettel. Úgy érezte, mintha az egész világ, az egész naplemente, csak neki szólna – egy titkos, ünnepélyes ajándék, amit csak ő láthat ebből a szögből, ebben a pillanatban.

A színek kavalkádja szinte túlzó volt – „Ez már-már giccses” – gondolta, de közben hálát érzett azért, hogy mindezt átélheti.

Sam lassítani kezdett. A tisztás fölött megállt a levegőben, karjait oldalra tárta, érezte, ahogy a szél még mindig simogatja a testét, ahogy a színek lassan kihunynak körülötte. Szinte ösztönösen elkezdett lassan forogni saját tengelye körül – mintha táncolna a levegőben, teljesen átadva magát a szabadságnak. A forgás egyre gyorsabb lett, a világ elmosódott körülötte, csak a saját légzését és a szíve dobbanását érezte.

A következő pillanatban valami elsuhant mellette – Sam fel sem fogta, mi történik, csak azt érezte, ahogy éles lökéssel csapódik neki oldalról. Az ütés ereje kiszakította a megszokott ritmusból; a teste oldalra lendült, a levegő zihálva szakadt fel körülötte. Minden elsötétült.

IX.

– Nem tehetik ezt velünk! Hogy képzelik? – kiabálta Denise, miközben minden porcikája remegett a dühtől. – Az a parancs teljesen téves feltételezésekre épül! Legalább azt mondják meg, kitől kapták ezeket az iratokat!

– Sajnálom, asszonyom, de a parancs szerint minden dokumentumot be kell szolgáltatniuk, és minden eszközt le kell foglalnunk. Természetesen minden tételről kapnak elismervényt, és a tárgyalás után – a döntés függvényében – mindent visszakapnak – válaszolta a hivatalnok, arca rezzenéstelen maradt.

Denise tudta, hogy a férfi csak a munkáját végzi, de ez nem enyhítette a dühét. A feketébe öltözött kormányzati emberek fél óra alatt teljesen kipakolták az irodákat. Még egy széket sem hagytak, amire leülhetett volna – így még a lehetőségét is elvették, hogy lerogyhasson. Egy év kemény munkája, minden álma, amiben hitt, most egyetlen parancs miatt semmivé lett. Az életét vették el tőle! Nem tudott sírni, egyszerűen dühösebb volt annál.

Az irodák előtti lépcsőn ült, amikor szinte egyszerre bukkant fel George és Steve. Denise felpattant, Steve nyakába borult, s csak ekkor szakadt fel belőle az eddig elfojtott zokogás. Jó darabig kapaszkodott belé, majd hüppögve elengedte, és George felé fordult.

– George, mi történt? Hogyan történhetett meg, hogy ilyen könnyen kihúzták a lábunk alól a talajt? Olyan vádakat soroltak fel, amik teljesen abszurdak. – Az orra alá tolta a parancsot. – Te beszéltél folyamatosan a jogászokkal, hogyhogy erről semmit sem tudtunk?

George átvette a papírt, szemével gyorsan végigfutotta a sorokat: „a humán genom képességekért felelős szekvenciáit”, „drasztikus növelése”, „jelentős nemzetbiztonsági kockázat”… Majd Steve felé nyújtotta, aki csak belelapozott.

– Tehát attól tartanak, hogy hadsereget hozunk létre a résztvevőkből? Teljesen őrültek ezek – morogta Steve, közben gyengéden simogatta Denise haját, mintha így akarná csillapítani a vihart. – Ne aggódj, nem lesz semmi baj! – próbálta vigasztalni. – Előbb-utóbb rájönnek, hogy hibáztak, és folytathatjuk, ahol abbahagytuk. Sőt, dupla sebességre kapcsolunk!

– Nem vagyok benne biztos, hogy ez ilyen egyszerű – szólalt meg végre George, hangja sötétebb volt a megszokottnál. – Ha az állam ilyen váddal lép fel, és mindent elvisznek, nem hiszem, hogy valaha is visszakapjuk az eszközeinket. Ez sokkal komolyabb, mint ahogy most tűnik. Ha pedig valami csoda folytán vissza is adják őket, engedélyt és jogosultságokat már biztosan nem kapunk többet.

– Ezzel azt mondod, hogy vége mindennek, elúszott a projekt? – Steve hitetlenkedve nézett George-ra.

– Ez nem történhet meg. Harcolni fogunk az igazunkért! – Denise összeszedte magát, letörölte a könnyeit. – Még van pénzünk, csak találnunk kell egy olyan jogászt, aki képes bizonyítani, hogy nem jelentünk fenyegetést senkire.

– Denise, most hazaviszlek. Pihenj egy kicsit, rendezzük a gondolatainkat, aztán együtt döntünk a folytatásról – mondta Steve határozottan. – George, kérlek, intézd el, hogy minden folyamatban lévő ügyet zárjunk le vagy függesszünk fel, nehogy még ebből is baj legyen. Holnap hármasban beszéljük át a teendőket, rendben?

George bólintott, és szó nélkül távozott. Steve átkarolta Denise-t, óvatosan a kiérkező autóba segítette. Denise mintha

már nem is lett volna jelen – tekintete üresen tapadt a semmire, némán utazott haza Steve mellett. Még akkor sem szólt, amikor Steve bevezette a lakásba, és óvatosan leültette a nappali kanapéjára. Csak ült ott, mozdulatlanul, a kezét ölébe ejtve, üveges szemmel nézett maga elé. Steve leguggolt, két kezébe fogta Denise arcát, magára irányítva a figyelmét. Egy pillanatra mintha megrezzent volna a lány – zavartan pislogott Steve-re, majd lassan magához tért, és halkan megszólalt:

– Ugye tudod, hogy ki jelentett fel minket?

Steve elengedte Denise-t, aztán vállat vont.

– Valószínűleg valakinek ráléptünk a tyúkszemére. Talán valamelyik állami szervezet megijedt, hogy jobban csinálnánk, mint ők maguk.

Denise a fejét rázta.

– Nem, nem hiszem. Egy kifejezést olvastam a feljelentésben, ami túlságosan ismerős: „jelentős nemzetbiztonsági kockázat". Tudod, ki mondta ezt először, még amikor először elmeséltem az ötletemet? George Chapelle. Senki más nem szokott ilyen jogi fogalmakkal dobálózni.

Steve arca megkeményedett.

– Denise, ez nagyon súlyos vád. Azon kívül, hogy tőle hallottad ezt a mondatot, nincs semmilyen bizonyítékod. Lehet, hogy ez csak egy sablon, amit minden hasonló ügyben leírnak – hogy veszélyesek vagyunk.

– Ki fogom deríteni. Rá fogok jönni, méghozzá gyorsan. Arra kérlek, pár napig falazz nekem. Ha George keresne, mondd azt, hogy még mindig nem vagyok túl az egészen, és majd csak később tudunk leülni hármasban. Fel kell hívnom valakit…

Steve aggódva nézte Denise-t.

– Pillanat! Miért tenne ilyet George? Hiszen annyi munkát tett bele, ráadásul a legjobb barátod… – hangja bizonytalanul csendült.

Denise elhúzta a száját, hangja keserűvé vált.

– Pontosan ez a baj. Ő volt a legjobb barátom. Te is mondtad, hogy mióta mi együtt vagyunk, furcsán negatívan viszonyul a projekthez. Sosem voltak sikerei, a jogászok mindig keresztbe tettek neki – nekünk is, de főleg neki. Mindig te hoztad a tagokat, nélküled nem haladtunk volna előre. Most már minden világos! Ha tönkreteszi a projektet, eltávolít minket egymástól, és újra ő lesz a legközelebbi barátom – visszaállhat a régi rend. Újra együtt dolgozhatunk a régi cégnél, te pedig visszamész Amerikába… Miért nem láttam ezt korábban? Figyelhettem volna jobban!

Steve lágyan megfogta a kezét, megpróbált mosolyogni.

– Nyugi, drágám! Ez még messze nem biztos. Bár igazad lehet, azért ne vonj le elhamarkodott következtetéseket, rendben?

– Kérem a telefont! – szólt szinte türelmetlenül Denise, már egyáltalán nem figyelve Steve aggodalmaira. Gyors mozdulatokkal kezdte pörgetni a névjegyzéket. – Hogy is hívták… hogy is hívták…? Megvan! – ujjai ráböktek a megfelelő névre, és már hívta is.

– Igen, Denise von Hubbard vagyok. Üdvözlöm! Igen, nagyon rég beszéltünk, örülök, hogy elértem. Köszönöm a részvétét, tényleg nehéz időszak volt. Egy projektben dolgozom most, és őszintén szólva szükségem lenne a segítségére. Feljelentették a cégünket, és tudni szeretném, ki állhat mögötte. Nem, nem mondtak semmit – feltehetően névtelenséget kért az illető. Ezért is sejtem, hogy valaki közeli, valaki, akit jól ismerünk. Nem, nem mondanék neveket, nem akarom befolyásolni a munkáját. Csak annyit kérek, hogy mozgósítsa a felsőbb kapcsolatait, és

próbálja meg kideríteni, ki jelentett fel minket. Küldöm az összes adatot az ügyről, és várom a hívását! Bocsánat, csak még egy dolgot – ez most igencsak sürgős, csupán néhány napom van, hogy reagáljak a feljelentésre. Nagyon köszönöm! – letette a telefont, és mélyet sóhajtott.

Steve csendben figyelte őt, de nem érezte át a helyzet igazi súlyát. Szinte biztos volt benne, hogy csak valami félreértés történt, s hamarosan mindent visszakapnak, és az élet ugyanúgy folytatódhat, mint eddig. Továbbra is hitt benne, hogy a projekt csak átmenetileg akadt el – minden visszatérhet a normális kerékvágásba.

Denise viszont már tudta, hogy ennek itt vége. Nemcsak a projektnek, hanem talán a saját tudományos karrierjének is. Tisztában volt vele, hogy mostantól persona non grata lesz a szakmában, mint aki titkos, tiltott genetikai kísérletekbe fogott. Keserű iróniával gondolt rá: legalább a kormányzat időben közbelépett, mielőtt valami komolyabb baj történhetett volna – legalábbis ezt fogják mondani, ha kérdezik. De Denise már biztos volt benne, hogy mindez nem a véletlen, és nem is csak a hatóságok ébersége: Chapelle keze munkája ez, érezte a zsigereiben. Minden apró mozaikdarab a helyére került, minden gyanú beigazolódott. Már csak egyetlen bizonyítékra volt szüksége – egy névre. Tudta, hogy azt fogja hallani a vonal túloldaláról. Nem lehet más.

Hector és Sarah egyszerre futottak ki a fák alól. Az előbbi csattanás semmi jót nem ígért. Csak annyit láttak, hogy Sam teste a tisztást körbevevő fák vonaláig csapódott, mellette egy hatalmas madár csapkodott – valószínűleg – törött szárnyával. Közelebb érve a sas – fehér feje és hatalmas teste alapján legalábbis annak tűnt – a fák közé bicegett, de őket csak Sam érdekelte. Sarah füle élesen, szinte fájdalmasan

sípolni kezdett, az egész jelenet mintha elhomályosult volna körülötte. Nehezen értette meg Hector kiáltását:

– Sarah, hozd a dobozomat!

Mintha valaki messziről, víz alól szólna hozzá. Megtántorodott, de a parancs végül utat tört a zűrzavarban. Látta, ahogy apja anyja testéhez rohan, letérdel mellé, ő pedig – szinte önkívületben – visszafordult a tábor felé. Minden lépés egy örökkévalóságnak tűnt, mintha sűrű, ragadós szirupban futna. „Nem szabad pánikolni, nem szabad pánikolni, nem szabad pánikolni!” – mondogatta magában, miközben kétségbeesetten kutatta a fehér dobozt. Amikor végre a kezébe akadt, már rohant is vissza a szüleihez.

– Samantha, hallasz engem? – Hector közben már leemelte Sam fejéről a sisakot, vizsgálta az arcát, jeleket keresve, de szerencsére komoly fejsérülést nem látott. Gyorsan elővette a mediscant, rutinos mozdulatokkal végigpásztázta Sam testét a fejétől lefelé. Csak annyit mert mozgatni rajta, amennyi feltétlenül szükséges volt – félt, hogy egy rossz mozdulattal súlyosbíthatja a sérüléseket.

A saját csuklóján lévő pántot rákattintotta a mediscanre, ujjlenyomatával engedélyezte a részletes egészségügyi adatok elérését. Egy pillanatra elállt a lélegzete, majd halkan, megkönnyebbülve sóhajtott: a pulzus, vérnyomás, légzésszám – mind extrém alacsony, de legalább mérhető volt. Sarah eddig szinte sokkban állt mellette; apja sóhaja végre kizökkentette a bénultságból.

– Apa, mi történik? – kérdezte elcsukló hangon, könnyekkel a szemében.

Hector nem szólt, csak némán vezette le a szkennert Sam lábaihoz, újabb adatokat keresve.

– Apa? Apa! Kérlek, mondj valamit!

Hector végül felemelte a fejét, arca feszült volt, de határozott.

– Úgy tűnik, a medencéjével csapódott neki egy kidőlt fának. Megsérült a gerince, eltört a combcsontja – több helyen is. Sajnos nem mozdíthatjuk, a legközelebbi kórház is elérhetetlenül messze van, és nem vagyok biztos benne, hogy a mentők könnyen ránk találnának. Azért a mediscannel már riasztottam őket. Szerencsére a fején nincs komolyabb sérülés, csak enyhe agyrázkódást mutat az eszköz, de egy röntgenre vagy egy spektrálra lenne szükségem, hogy megfelelően ellássam. Nem kockáztathatok – nem akarok még nagyobb bajt okozni.

Ebben a pillanatban a mediscan éles, magas sípolásba kezdett, a kijelzőn a vérnyomásértékek meredeken zuhanni kezdtek.

– A francba! – sziszegte Hector. Ritkán káromkodott, most azonban Sarah azonnal érezte, hogy nagy a baj. Hector gyorsan visszairányította a mediscant Sam törzséhez, néhány beállítást módosított rajta, majd lassan végighúzta Sam oldalán, amíg a készülék újra sípolni kezdett – ezúttal tompább, sötétebb hangon. Pár mozdulattal behatárolta a problémát: a hasi régióban, a trauma következtében belső vérzés alakult ki.

„Nincs sok időnk, valamit tennem kell!” – villant át Hector agyán. Először kikapcsolta Sam agyának fájdalomérző és mozgató központjait, és mesterséges mélyalvásba helyezte. Ezután tenyerét a mediscan által jelzett területre tette, és minden erejével koncentrálni kezdett. A gyógyító energia – mely máskor engedelmesen szétáradt a szövetekben – most valahogy mintha falakba ütközött volna. Általában ilyenkor érezni szokta, ahogy a szervezet szinte „magába szívja” az

energiát, lassan csillapítva a sérüléseket, egészen addig, míg már nincs szüksége többre. De most… most semmi. Már legalább egy perce próbálkozott, de Sam teste nem fogadta el az energiát. A vérnyomás tovább süllyedt, veszélyesen közelítve a kritikus ponthoz, ahonnan már nincs visszaút.

– Sarah, kérlek, hozz egy lámpát is, és segíts, hogy lássak! – szólt rekedten, anélkül, hogy felnézett volna. A tisztás egyre sötétebb lett, a fák árnyékában szinte elvesztek a formák.

Sarah botladozva, de visszatalált a táborhelyhez. Kétségbeesetten túrta fel a hátizsákot, végül megtalálta a lámpát, bekapcsolta, és remegő kézzel világította meg az utat visszafelé. A zseblámpa aranysárga foltot vetett Hector alakja köré, aki görnyedten ült Sam fölött, láthatóan minden erejével próbálkozva – de továbbra is eredménytelenül.

Sarah ekkor érezte meg igazán a tehetetlenség súlyát. De ahogy a fény a kezeire esett, hirtelen bevillant egy gondolat – villámcsapásként hasított belé a felismerés.

– Apa, várj! – lihegte. – Eszembe jutott valami… Megpróbálom megnövelni a gyógyító értékedet!

– Csináld! – Hector hangja kemény volt, de nem fordult felé. A fényben azonban, ahogy Sarah rápillantott, látta, hogy apja szeme csillog – könnyezett.

Sarah először magát igyekezett megnyugtatni. Pár másodpercbe telt, mire sikerült lelassítania a gondolatait, majd még néhányba, hogy eljusson a teljes „fagyasztásig”. Ekkor, akár csak a múltkor, az apja feje mellett megjelent a lebegő panel: rajta az „Elektró – gyógyító” felirat és a csúszka, amely most stabilan a 25-ös értéken állt. Sarah gondolatban megragadta a csúszkát, és egyetlen mozdulattal a maximumra, 50-re húzta. Már meg sem lepődött azon, hogy apjánál is ugyanúgy narancssárgára váltott a kijelzés – ez most lényegtelen volt. Ennyinek elégnek kellett lennie!

– Most próbáld, apa! – szólt, ahogy „visszagyorsította” a világot. – Ötvenre állítottam, nálad is narancssárga a kijelzés, szóval nagyon óvatosan!

Hector mély levegőt vett, és újra koncentrálni kezdett: a speciális elektromos, gyógyító energiát igyekezett Sam testébe irányítani. Szinte azonnal megérezte, hogy a tenyere szinte forrósodik – mintha láthatatlan csápok nyúltak volna ki belőle, és behatoltak volna Sam hasfalán keresztül a sérült területre. Soha nem tapasztalt ekkora erősségű energiaáramlást, mintha a saját testében is végigfutott volna az áram.

Ugyanakkor egy furcsa, aggasztó érzés is végigfutott rajta: a saját vérnyomása is emelkedni kezdett – nem az izgalomtól, hanem az energia átadása miatt. Hector pontosan tudta, milyen tünetei vannak a túl magas vérnyomásnak, és azt is, hogy ezt a folyamatot nem folytathatja a végletekig. A narancssárga figyelmeztetés egyáltalán nem volt véletlen…

Sam vérnyomásának kijelzője végre zöldre váltott – Hector tudta, hogy a beavatkozás sikerült, legalábbis egyelőre. De érezte, hogy a teste nem bírja tovább: feje ólmosan elnehezült, tarkójában lüktető fájdalom jelent meg, füle pedig vadul, szinte elviselhetetlenül csengeni kezdett. „Abba kell hagynom, különben elájulok” – futott át rajta a gondolat. Lassan, fokozatosan kezdte visszavenni a kibocsátott energia mennyiségét, tekintete közben le sem vette Sam vérnyomásának kijelzőjéről. Úgy tűnt, Sam állapota stabilizálódott – de Hector pontosan tudta, hogy ez csak az első lépés volt.

– Sarah, el sem tudod képzelni, mit jelent ez az ötvenes szint – lihegte, halántékát masszírozva. – Mintha eddig csak gyengéden érintettem volna a betegeket, most pedig… most szinte tényleg a testükbe nyúlok. Ha nem jut eszedbe ez az

emelés, nem tudom, mi lett volna. Most legalább rendben van – legalábbis egyelőre. És azt is értem már, miért figyelmeztet a rendszer a narancsszínnel: ha csak még egy percig így dolgozom, agyvérzést kaphattam volna. Éreztem, mennyire meglódult a vérnyomásom.

– Visszavegyem? – kérdezte Sarah gyorsan. – Talán egy negyvenes érték is elég lenne ahhoz, hogy a belső vérzést megállítsd.

– A belső vérzés már nem okoz gondot, de a törésekkel… nos, azokat már csak az orvosi csapat tudja rendbe hozni. Az általunk küldött adatokból látják a többszörös csonttörést – biztos vagyok benne, hogy hozzák a szükséges felszerelést vagy akár szakembert is. Nekünk most csak várnunk kell.

– De mennyi ideig? – Sarah hangja remegett. – Ugye nem romlik tovább anya állapota addig? Nem lesz baj abból, hogy ilyen sokáig eszméletlenül fekszik?

– Nem tudok mindent megoldani, még ezen az ötvenes szinten sem – suttogta Hector megtörten, miközben fejét lehajtotta, és kezét óvatosan a mozdulatlanul szuszogó Sam vállára tette. Lassan újra elővette a mediscant, és az előbb kezelt hasi területre irányította. Az eszköz most már csak halkan pittyegett – most legalább nem azt a rémisztő, éles sípolást produkálta. Mindketten némán, tehetetlenül vártak: Hector reménytelen nyugalommal, Sarah egyre feszültebb gondolatokkal, amíg az orvosi csapat meg nem érkezik. A mediscan narancssárga helymeghatározó fénye lassan, monotonul pislogott, mit sem tudva a tragédiáról, ami körülötte zajlott.

Narancssárga. Sarah újra lelassította, majd megfagyasztotta az időt. Apja értéke még mindig narancsszínű maradt; a csúszka középen, mozdulatlanul állt, mintha felkínálná magát: „húzz tovább, próbáld meg!”. Sarah

gondolkodás nélkül megragadta, és óvatosan elkezdte jobbra húzni – hátha van még tartalék. De amint elérte a maximumot, a „Gyógyító” felirat vörösen felvillant, majd visszaugrott a narancssárgára. Ismét próbálkozott: először csökkentette, mire a narancsszín azonnal eltűnt, aztán hirtelen felfelé rántotta, de az érték sehogyan sem akart 50 fölé menni.

„Igaza volt apának, ha nem lehet 50 fölé húzni, akkor miért tart százig a skála?” – nézett végig a kijelzőn. A skála végén, a 100-as érték mellett ekkor egy apró, zöld pluszjel jelent meg. „Ez biztosan eddig nem volt itt!” – döbbent meg. Gondolatban rákattintott a zöld ikonra, mire a „Gyógyító energia” felirat alatt egy üres, legördíthető lista jelent meg, oldalán egy apró nyíllal. Sarah automatikusan rá is bökött, mire a lista legördült: benne ábécésorrendben az összes ismert képesség.

Egy pillanatra megállt benne az ütő. Csak nézte a listát – összesen nyolc sor. A már meglévő képesség természetesen hiányzott, logikus is, hiszen ugyanazt felesleges lenne ismét választani. „Spektrál, hol vagy?” – futott át rajta, s már meg is találta a felkínált lehetőségek között.

Amint a „Spektrál” lehetőséget kiválasztotta, a csúszka alatt most egy ötelemű új lista jelent meg, „Tartomány” felirattal. Rádió, mikro, infravörös, ultraibolya, röntgen. Gondolkodás nélkül a röntgent választotta. Ettől a csúszka is aktívvá vált, és most már nem csak egy, hanem két ikon jelent meg a sor végén: egy zöld plusz és egy piros mínusz. „Az alap ajándékot nem lehet törölni, csak az újakat. Úgy tűnik, akár többet is hozzáadhatok…” – morfondírozott. „Ezt majd ki kell derítenem, de most fontosabb dolgunk van.”

Gyorsan 50-re állította a spektrál értéket is. „Egyelőre ez elég kell, hogy legyen. Ha mégsem, legalább már tudom,

hogyan bővíthetem apa képességeit, és javíthatom az esélyeinket.”

Sarah bizonytalanul toporgott. Az elmúlt évezredek során csak legendák szóltak olyan emberekről, akik több képességgel is rendelkeztek – minden történelemkönyv azt tanította, hogy ezek csak mítoszok, vágyak, amik az emberi fantázia szüleményei. Soha semmi sem támasztotta alá, hogy tényleg éltek volna ilyenek. Most viszont, itt és most, Sarah kezében volt a bizonyíték: mégis van valami igazság a régi mesékben. Vagy ha eddig nem is volt, mostantól már van.

– Apa, figyelj! Ne haragudj, de… kicsit változtattam rajtad – mutatta mutató- és hüvelykujja között a minimális különbséget, mintha csak egy morzsányit mozdított volna rajta.

– Mennyire állítottad? – kérdezte Hector, gyanakodva pillantva Sarah-ra. – Nem hiszem, hogy akár magasabb szinten is képes lennék összeforrasztani a csontokat, ha nem látom, mi történik odabent. Nekem tényleg röntgenre van szükségem!

– Csak próbáld meg! – biztatta Sarah. – Próbálj átlátni a felületen, mintha keresztülnéznél rajta… talán így látod a csontokat is.

Sarah még nem merte elárulni, hogy egy teljesen új képességgel vértezte fel az apját. Hector habozott, de nem volt mit veszítenie – ha a vérnyomása túl magasra szökik, abbahagyja. Kezét Sam combja fölé emelte, lehunyta a szemét, és koncentrálni kezdett.

A megszokott forróság helyett most valami egészen mást érzett: hűvös, bizsergető fuvallat áradt szét a tenyeréből, végigfutott Sam testén, s ahogy odanézett, szinte elállt a lélegzete. A nadrág anyaga átlátszóvá vált, majd mintha a bőr, a szövetek és az izmok rétegein keresztül nézne, egyre

mélyebbre látott. Eljutott a combcsontig – tisztán kivehette, ahogy több darabra tört.

Meglepetten húzta vissza a kezét, hitetlenkedve bámulva Sam összekoszolódott nadrágját. Sarah látta az apja tekintetében a kérdést, és tudta, hogy magyarázattal tartozik.

– Mit tettél velem? Miért láttam át a szöveteken, amikor csak gyógyítani akartam? – kérdezte Hector, hangjában döbbenet és csodálkozás keveredett.

– Apa, ne aggódj! – nyugtatta Sarah. – Most már mindkét kezedre szükséged lesz: az egyikkel röntgenezz, a másikkal gyógyíts! Hidd el, működni fog – csak próbáld ki, kérlek!

Hector bal kezét Sam combja fölé helyezte; azonnal érezte a kellemes, hűvös áramlatot, mintha mindig is ezt csinálta volna – nem is a gyógyítást, hanem a röntgenezést. A jobb kezét mellé tette, pontosan a már feltárult, szilánkos csont fölé, majd koncentrálva elkezdte sugározni az energiát. Ahogy a két képesség egyszerre működni kezdett, Hector előtt szinte megjelent a csont szerkezete: látta, ahogy az energianyalábok finoman megkapaszkodnak a szilánkokban, a törött darabokat apránként visszavonják a helyükre, majd amikor mind tökéletesen illeszkedett, egy pillanat alatt összepattannak – mintha sosem törtek volna el.

Hector izzadt a koncentrációtól, de most nem volt ideje tűnődni azon, miként lehetséges egyszerre két képességet használni. Inkább a teste visszajelzéseire figyelt: a vérnyomása nem emelkedett, sőt, mintha a bal keze hűvöse kiegyensúlyozta volna a jobb kéz forróságát. Egyetlen pillanatig sem érezte magát veszélyben – a folyamat mintha magától működött volna, harmóniában.

Amint végzett a combbal, áttért Sam gerincére. Itt szerencsére csak egy egyszerű diszlokációt talált, amit most – a megnövelt energiával és a röntgenlátással – alig egy perc

alatt helyre tudott igazítani. Emlékezett, az egyetemi gyakorlatokon, alacsonyabb értéken, egy ilyen művelet fél órába is telt volna – most minden villámgyorsan ment.

Minden lépését gondosan ellenőrizte: bal kezével tovább vizsgálta Sam testét, főleg a törések után kutatva. A medencénél egy repedést fedezett fel, ezt is gyorsan fixálta. Átnézte az előzőleg gyógyított belső vérzést is – szerencsére mindent rendben talált. A biztonság kedvéért az érfalakat is megerősítette a környéken, csak éppen annyira, hogy biztosan tartsanak. A sisak is védelmet nyújtott, bár a becsapódó ágak a nyakrész közelében néhány kisebb sérülést okoztak – ezeket is gyorsan eltüntette.

Teljesen elmerült a munkában, az időérzékét is elvesztette. Nem tudta, mennyi ideig tartott a gyógyítás – csak arra lett figyelmes, hogy erős zúgás tölti be a tisztást. Felnézett: felettük egy kopter lebegett, erős reflektora fehér fénybe vonta az egész helyszínt. A gép aljából egy lift indult el lefelé – rajta három egyforma ruhás ember és egy méretes láda. A logó alapján rögtön felismerte: a MediCorp munkatársai érkeztek.

A MediCorp volt a világ egyik legnagyobb egészségügyi központja, nemcsak a gyógyításban, de a fejlesztésben is élen jártak: nekik köszönhetően használhatott most Hector is ilyen fejlett mediscant. Otthoni használatra is kapható volt a mediscan, de az orvosi változat sokkal fejlettebb, speciális funkciókkal is rendelkezett, amelyek az otthonival nem voltak elérhetőek, vagy csak erősen korlátozottan. Ugyancsak a MediCorp fejlesztette a csuklópántok egészségügyi programjait, amelyek folyamatosan figyelték a viselőjük állapotát, és vészhelyzet esetén azonnal jelezték, hol van szükség beavatkozásra.

A doktorok leérkeztek a tisztásra, egy gyors, gyakorlott mozdulattal leemelték a méretes ládát a liftről. A lift azonnal

visszaindult a gépbe, amely továbbra is csendesen lebegett felettük, reflektorával ragyogó fénykört rajzolva a fák között. A három orvos közül az egyik spektrál volt, a másik kettő pedig traumás és törési sérülésekre szakosodott specialistaként mutatkozott be.

Hector agya villámgyorsan felmérte a helyzetet, és magabiztosan szólalt meg:

– Nagyon köszönöm, hogy jöttek, de már valószínűleg megoldottuk a problémát a lányom segítségével! – mutatott Sarah felé, aki tétován visszaintett. Sejtette, mire akar az apja kilyukadni. – A lányom még kezdő spektrál a röntgen tartományban, segítségével felderítettem a töréseket, majd helyreraktam mindent. – Az érkező spektrál közben már Sam mellett térdelt, és a kérdéses területet vizsgálta.

– Nem a bal combcsontja volt eltörve? Vagy közben megfordították? – kérdezte zavartan, ránézve a baleset után kapott mediscan eredményekre. Hector bólintott, látta, hogy a kolléga gyanúsan méregeti a helyreállított, előzőleg szilánkosra tört combcsontot. A végén csak annyit mondott:

– Kiváló munkát végeztek!

Hectorból egyszerre szakadt fel a megkönnyebbülés sóhaja. Sarah megpróbált egy lépéssel hátrébb húzódni, remélve, hogy minél kevésbé vonja magára az orvosok figyelmét.

– Úgy látom, nincs már több dolgunk – mondta a spektrál –, de a biztonság kedvéért beadunk egy revitalizáló komplexet. A vitális paraméterei teljesen rendben vannak, most csak alszik, de hamarosan fel fog ébredni.

A másik orvos már elő is készítette az injekciót, miközben a harmadik a szállításról érdeklődött:

– Meg tudják oldani a hazaszállítását? A közelben laknak?

– Igen, nem messze innen béreltünk egy hétvégi házat – válaszolta Hector, már sokkal nyugodtabban.

– Rendben, tegyük fel egy hordágyra! – mondta a vezető orvos. – Mivel ön is orvos – és úgy látom, remek munkát végzett –, nem szükséges kórházba szállítani a feleségét. Azért kérem, figyelje ébredés után legalább huszonnégy órán át – magyarázta, miközben Samet óvatosan átemelték az ágyra. A másik két orvos tétlenül figyelte őket, majd az egyikük kivetítette az orvosi kartont a levegőbe, és néhány rövid kérdést tett fel a balesetről, valamint a gyógyítás menetéről. Hector csak annyit árult el, amennyit feltétlenül muszáj volt: a felesége levitátor, leszállás közben egy fehérfejű rétisas ütközött vele – ezt a helyszínen talált tollak is igazolták. Ezek után a lányával közösen azonosították és kezelték a sérüléseket a lehetőségekhez mérten. A törések kezeléséről részletesen beszámolt, hangsúlyozva, hogy semmilyen komplikáció nem lépett fel. Szerencsés baleset – vonta le végül a következtetést.

Az orvos minden elhangzott információt rögzített, a jelentést csatolta Sam betegkartonjához, és felvezette a friss beavatkozásokat. Miután mindannyian elköszöntek, a lift elindult felfelé, a kopter reflektora kihunyt, s a gép zaja lassan beleveszett a sötétbe. Akkor vették észre, hogy teljes sötétség állt be, csak egyetlen zseblámpa vékony fénye világította meg a fákat, félredobva a fűben.

Hector egy fa törzsének dőlt, testét teljes kimerültség járta át. Fejét lehajtva hallgatta Sam egyenletes, mély szuszogását – most ez volt a legszebb hang a világon. Sarah a zseblámpa mellett guggolt, fejét a tenyerébe temetve zokogott, vállait hangtalan sírás rázta. Eddig tartotta magát, most minden felszínre tört.

Hector lassan mellékuporodott, átölelte a lányát, óvatosan megsimogatta a haját. Legszívesebben ő maga is sírt volna, de már ezt sem tudta kipréselni magából. Érezte, mennyire kiszívta belőle minden energiáját ez a rendkívüli beavatkozás. Egy ilyen mértékű traumakezelést legalább két orvos végez, speciálisan az adott területekre kiképezve, s akár órákon át folytatják a beavatkozásokat. Ő egyedül, alig egy óra alatt mindent megoldott, bár ez az egy óra örökkévalóságnak tűnt mindkettőjük számára. Sarah zihálása lassan alábbhagyott, csak néha hallatszott a vörös hajsátor alól egy-egy hüppögés, de a légkör már sokkal nyugodtabb, feszültségmentesebb volt, mint korábban.

Aztán hirtelen, egészen váratlanul, a sötétségből halk, rekedt hang szólalt meg:

– Szépen repültem?

X.

Másnap, kora délután megcsörrent a telefon. A vonal túloldalán mindössze két szó hangzott el: George Chapelle. Denise érezte, ahogy a vérnyomása az egekbe szökik, arca lángolni kezd. Számított rá, hogy igaza lesz, de valahogy a bizonyosság még így is nagyon rosszulesett számára. Gyermekkoruk óta ismerte George-ot – aki most mégis elárulta. Értette az indítékait, de képtelen volt elfogadni, hogy ezért feláldozta őt, sőt, az egész projektet, csakhogy ne lehessen együtt Steve-vel. Valószínűleg George nem gondolta, hogy valaha fény derül az árulására; talán abban reménykedett, hogy végül ő lesz az, akinek Denise kisírja magát a vállán. Hát nem!

Délután – mivel az iroda éppen nem állt rendelkezésre – George házában találkoztak. Steve és Denise együtt érkeztek. George a dolgozószobába vezette őket; a helyiségben még a régi, klasszikus, fából készült bútorok uralkodtak. Manapság kevesen engedhették meg maguknak az efféle luxust, de George mindig is vonzódott a különleges, időtálló tárgyakhoz. Denise lehuppant az egyik puha, bőrkanapéra.

– Sikerült valamit kiderítened, George? – kérdezte Denise, arca kifejezéstelen maradt.

– Nos, annyi bizonyos, hogy nem állunk valami fényesen. A feljelentés alapján szinte biztos, hogy nem kapjuk vissza a korábbi kutatási anyagainkat, és az eddig beszervezett tagok adatbázisát sem. – George az íróasztala mögötti forgószékben ült, de még így is jól látszott rajta az idegesség. Ilyenkor mindig dobolt az ujjaival – ezzel vezette le a feszültséget.

– Arról van másolatom – szólt közbe Steve, de George úgy tett, mintha észre sem vette volna, és folytatta:

– A tárgyi eszközöket várhatóan egy-két héten belül visszaszállítják – persze teljesen letörlik róluk az adatokat.

– És a benyújtott engedélykérelmeink? Lesz egyáltalán jogunk kutatásokat folytatni a közeljövőben?

– Erről egyelőre nem tudok semmi biztosat mondani. Valószínűleg lesz egy meghallgatás, ahol mindenkit kihallgatnak, és annak eredményétől teszik függővé, mennyire számítunk veszélyesnek.

– Vagyis: mennyire vagyunk „nemzetbiztonsági kockázat"? – vágott közbe Denise, hangja élesen csengett, inkább kérdés volt, mint kijelentés. George köhintett, de nem válaszolt. A hatalmas, fából készült íróasztal mögött szinte eltűnt a nagy forgószékben, az ujjai is abbahagyták az ideges dobolást.

– George, tudjuk, hogy te voltál. – Denise hangja halkan, szomorúan csengett. Csend telepedett a szobára; senki sem szólt, mindenki maga elé bámult, ki-ki a saját gondolataiban rekedve. Végül ismét Denise törte meg a hallgatást:

– Legalább mondj valamit!

– Nem tehettem mást – felelte George lehajtott fejjel, kezeit az ölébe süllyesztve.

– Én sem – mondta Denise, majd felállt, és egy mappát tett az asztalra. – Ki vagy rúgva! A többit már elintézik a jogászaink. Hangja csendes volt, de szinte tapintható volt benne a fájdalom: mégiscsak egy régi barátot veszített el.

Vasárnap reggelre Sam már sokkal jobban volt – mintha előző este meg sem történt volna az a baleset: mintha nem törtek volna el a csontjai, nem lett volna belső vérzése, és nem lett volna eszméletlen legalább egy órán át. Csak kapkodta a fejét, amikor elmesélték neki, mi minden történt; de a kettős képesség említésére egy pillanat alatt teljesen éberré vált.

– Hogyhogy több képességet is hozzá tudsz adni a panelhez? Mennyit lehet egyszerre?

– Anya, ne éld bele magad – már látom, hogy jár az agyad! – Sarah elmosolyodott. – Még nem próbáltam ki, pontosan hány ajándékot lehet egy emberhez rögzíteni. Kettőt biztosan, de lehet, hogy hármat is, mert ott volt az a zöld pluszjel a második lehetőség mellett.

– Holnap muszáj lesz kipróbálnunk valamit! Addigra már teljesen felgyógyulok – hála apádnak… és persze neked is! – mondta Sam, majd Sarah fejét a kezébe fogva, egy nagy, cuppanós puszit nyomott a homlokára.

Sokáig beszélgettek még az előző estéről; Hector is úgy tűnt, végre kialudta magát. A bőséges reggeli után hívtak egy autót, és pár óra múlva már otthon is voltak. Sam úgy pattant ki a kocsiból, mintha csak egy kellemes nyaralásból tértek volna vissza: lendületesen nyitotta az ajtót, és már pakolta is be a táskákat. Hector és Sarah összenéztek, majd egy mosollyal nyugtázták – jó munkát végeztek.

Délután Hector kicsit játszott az új röntgenlátásával: végighúzta a tenyerét a karján, átvilágította a másik kezét – mindkét kezével képes volt röntgenezni és gyógyítani is, ráadásul olyan természetességgel, mintha az elmúlt harminc évét csak ennek szentelte volna. Biztos, ami biztos, Samet is végignézte tetőtől talpig, hátha maradt nyoma a balesetnek. De ahogy Sam is mondta: jobb is, mint új korában. A combcsontján semmi sem árulkodott arról, hogy korábban több darabra tört. Nem csoda, hogy a röntgenes orvos is meglepődött – talán azt hitte, Hector eltúlozta a szilánkos törés súlyosságát.

Sarah ebéd után kicsit elszundított – nem is csoda, hogy még mindig fáradtnak érezte magát az elmúlt napok stressze

után. Mikor kiment a konyhába, az ablakon át meglátta, hogy a szülei egymás mellett ülnek az udvari padon, békésen beszélgetnek. Töltött magának egy pohár vizet, és a kezében a pohárral csatlakozott hozzájuk.

– A mi hősünk! – emelte fel a karját Hector, amikor meglátta Sarah-t. – Gyere, ülj közénk!

– Ugyan már, miért lennék hős? – hárított Sarah. – Hiszen te csináltad a lényegi részt.

– No, ebben vitatkoznék – mosolygott Hector. – Hiába vagyok harminc éve orvos, ekkora sérülésekkel nem tudtam volna mit kezdeni. De most… az 50-es szinttel olyan, mintha egyszerre három-négy orvos dolgozna bennem, és akkor a röntgenlátásról még nem is beszéltünk.

– Ha már itt tartunk… – szólt közbe Sam. – A tegnapi baleset főleg annak köszönhető, hogy a reflexeim egyszerűen nem voltak elég jók. Nem is láttam, hogy a sas zuhanórepülésben rám ront. Egy ekkora sebességnél már sokkal gyorsabban kellene reagálnom, szóval valószínűleg nem véletlen, hogy a 25-ös érték a maximum. Ezzel kapcsolatban két dolog jutott eszembe. Először is, logikus, hogy csak az ötvenes szint után jelenik meg az új képességek hozzáadásának lehetősége – ezek a képességek mintha egymásra épülnének. Ha például repülni akarok, nyilván kellenek a jobb reflexek is. És talán a mecha-képesség sem ártana – tompítaná a külső erőbehatásokat. Ígérem, nem fogok ólomsúlyokat emelgetni.

– És a második? – kérdezte Sarah.

– Nos… előbb-utóbb úgyis nyilvánossá kell tennünk a képességedet. Tudod, hogy mindenkinek kötelező a felső első év, ahol mindenki a képzettségek technikai hátterét tanulja, és fejleszti a szintjét. Most még van majdnem egy éved, de nemsokára regisztrálnod kell, egyetemet választani, kitölteni

a nyilvántartásokat… Mit írjunk be? Ha valamit eltitkolunk, azt hamar ki fogják deríteni.

Hector fészkelődött a padon; látszott rajta, hogy nem ért egyet Sammel, és akaratlanul is egy kicsit távolabb húzódott tőle.

– Látom, máshogy gondolod – jegyezte meg Sam. – Tudom, hogy ez most kellemetlen, de én legalább kimondom, hogy bajban vagyunk. Viszont van rá egy ötletem, amivel mindannyian csak nyerhetünk!

– Mire gondoltál? – Hector érdeklődése azonnal felé fordult.

– Azt javaslom, mondjuk el az igazat… de nem az egészet, csak annyit, amennyit még vállalni tudunk. Mondjuk azt, hogy a legmagasabb érték, amit eddig találtál, 25. Ha pedig azt mondjuk, hogy a 30 a maximum, vagyis a 100%, és elhallgatjuk, hogy lehet még újabb képességeket hozzáadni, akkor ebből nem lesz komoly gond. Ha pedig azt is hozzávesszük, hogy senkinek sem szabad a képességértékét nyilvánosan elmondani – hiszen ez személyes, érzékeny adat –, akkor talán kevesebb kellemetlenség ér majd téged – fordult Sarah-hoz.

Sarah félrefordította a fejét, látszott, hogy elgondolkodik.

– Akár még valami jó is kisülhet ebből – mondta végül, elmosolyodva. – Először is: híres leszek! – nevetett. – Ki tudja, mióta nem volt már új képesség, amit nem tanítanak az oktató holókban? Nekem is eszembe jutott már hasonló, csak abban a változatban csak kiolvasni tudnám az értékeket, módosítani viszont nem. Azért vetettem el, mert úgysem hinne nekem senki: azt gondolnák, csak hasraütésszerűen mondok számokat. Ráadásul még az sem biztos, hogy az értékek változnak az évek során – ez is kérdéses. Így viszont tényleges változást is fel tudok majd mutatni.

– Hadd tegyek hozzá én is valamit! – jelentkezett Hector, mintha csak egy iskolai órán lenne. – Azt javaslom, hogy a baráti körödben, az osztályban kezdd el terjeszteni az új képesség hírét. Tudom, hogy ez kényelmetlen lesz, sőt, talán hazugságnak tűnik majd – de ne feledd, a teljes igazság túl veszélyes lehet mindenkire. Ha fokozatosan vezeted be a köztudatba, sokkal elfogadhatóbb lesz, mintha egyszer csak mindenki rájönne, hogy már egy ideje a birtokodban van. És anyádnak igaza van: ez érzékeny, személyes adat – csak négyszemközt mondhatod el bárkinek, hogy mennyi a szintje, függetlenül attól, hogy mindenkinél változhat ez az érték az élete során. Mondd, hogy érted, mire gondolok – ez tényleg fontos.

– Értem. Kicsit hazugság, de muszáj. Hidd el, apa, nem véletlen, hogy ti voltatok az elsők, akiknek elmondtam. Attól még lehet, hogy néha rosszul érzem magam, amiért a barátaimnak nem mondhatok el mindent – de megoldom. Tudom, hogy sok múlik rajta, és azt is, hogy számíthatok rátok.

XI.

A tárgyalás meglepően rövid volt. Denise szerint az állami szervekkel teljesen fölösleges vitatkozni – végül úgyis nekik lesz igazuk. Visszakapták ugyan az eszközeiket, de persze mindent letöröltek róluk, így az irodát ismét a nulláról kellett berendezniük. Szerencsére a kapcsolatok listája megmaradt Steve privát gépén: rengeteg munka, utazás, kapcsolatépítés és – élmények – álltak mögötte. Steve olyan embereket ismert meg az évek során, akik maguk sem tudták, milyen kivételes képességek birtokában vannak. Ő tudta: ezeknek az embereknek szükségük van támogatásra, vezetésre, mert egyedül nem boldogulnának. Lehetőséget kell adni nekik – pont úgy, ahogy egykor Denise is neki adott lehetőséget ezzel a munkával.

A kutatás terén már nem voltak ilyen szerencsések: minden engedélyüket visszavonták, így gyakorlatilag ellehetetlenítették a működésüket. Az alapítványban mostanra csak ketten maradtak; a többiek jogviszonyát kénytelenek voltak megszüntetni. Steve – ahogy ilyenkor szokása – lecsúszva terpeszkedett az egyik irodai fotelben, a körmeit nézegette, látszott rajta, hogy nem tud magával mit kezdeni. Denise a Hálózatot böngészte, mintha onnan várná a megoldást – de valójában már mindketten tudták, nincs következő lépés. Vagy mindent teljesen új területen kell kezdeniük, vagy egyszerűen abbahagyni és élvezni az életet. Papíron akár ezt is megtehetnék: ha életük végéig csak pihennének, akkor sem tudnák elkölteni a Hubbard család vagyonát. De egyikük sem az a típus. Mindkettőjüknek szüksége volt arra, hogy valami értelmes, hasznos dolgot csináljon. Denise-t a tudományba vetett hite és kíváncsisága hajtotta, Steve-et a szociális

érzékenysége és tenni akarása – de végül is mindkettő ugyanoda vezette őket. Tenniük kell valamit és Denise ezen töprengett.

– Mit szólnál hozzá, ha végre kihasználnánk a szuperképességeinket? – szólalt meg Steve, bár látszott rajta a bizonytalanság. – Én segíthetnék az építkezéseken, te lehetnél futár… vagy akár felhozhatnád nekem a szerszámokat az emeletekre.

– Én inkább felülről fotóznék valami újság számára – nevetett Denise. – Sokkal jobb lennék, mint egy drón, nem gondolod?

Steve próbálta oldani a hangulatot, Denise pedig érezte ezt. Odament hozzá, hátulról átölelte, egy puszit nyomott a fejére.

– Ki fogjuk találni, tudom. Csak egy kis idő kell, összeszedjük magunkat, és megoldjuk ezt is – ahogy mindig.

– Nagyon rosszul érzed magad George miatt?

– Inkább maradjunk annyiban, hogy haragszom rá – sóhajtott Denise. – Idővel biztos elmúlik, akkor majd fájni is fog, hogy elveszítettem… de most csak haragszom. Legszívesebben felképeltem volna!

– Kicsit úgy érzem, én is hibás vagyok, hogy így alakult a kapcsolatotok. Ha én nem lettem volna…

– Ugyan már! – vágott közbe Denise. – Ha te nem lennél, valaki vagy valami más miatt lett volna féltékeny. Ne is gondolj erre! Ez az ő döntése volt, nekünk ehhez semmi közünk. Ráadásul névtelenül tette… – Denise keze ökölbe szorult a gondolatra is.

– Tudod mit, van egy ötletem – szólalt meg Steve, és fel-alá kezdett járkálni a szobában. – Annyi energiát fektettem a különleges emberek felkutatásába… Most csak úgy dobjuk ki ezt az egészet, és kezdjünk bele valami teljesen másba? Miért nem próbáljuk meg Amerikában? Ismerek ott pár embert,

biztosan segítenének. Ott is vannak ügyvédek, jogászok, ráadásul szerintem szabadabb a rendszer is, mint itt. Könnyebben tudnánk engedélyeket szerezni, a hely sem lenne gond. És legalább magunk mögött hagyhatnánk az összes rossz emléket – mindent újrakezdhetnénk egy másik helyen. Mit szólsz hozzá?

Denise szeme elkerekedett, aztán széles mosoly terült szét az arcán. Odarohant Steve-hez, szájon csókolta, Steve meglepetten visszacsókolt. Aztán Denise átölelte, és csak tartotta egy darabig.

– Ez most azt jelenti, hogy valami jót mondtam? – kérdezte Steve, még mindig lihegve.

– Valami nagyon jót. Te vagy a leggyakorlatiasabb, legokosabb, legleleményesebb ember, akit ismerek, Steve Clarkson – mondta Denise, és megsimogatta a férfi arcát. – Ezért is szeretlek.

– Szeretlek! – válaszolta Steve, és újból egy hosszú csók következett.

Egész éjjel a délutáni beszélgetés járt Sarah fejében. Igazat adott a szüleinek, de mégis keserű ízt érzett a szájában, valahányszor arra gondolt, hogy a barátait is manipulálnia kell. Bár néha megfordult a fejében, hogy talán mindent elmondhatna nekik, tudta: túl kockázatos lenne. Bárki, akár akaratlanul is, elárulhatná a titkot. Végül úgy döntött, ragaszkodik az eredeti tervhez.

Másnap az iskolában csak ebéd után gyűjtött elég bátorságot, hogy a többiek elé álljon:

– Srácok, tudom, mi a képességem!

Maggie és Vilma azonnal lelkesen reagáltak, Jack elmosolyodott:

– Na végre! – mondta, Will pedig a maga szokásos, mogorva stílusában csak valamit morgott a nem létező bajsza alatt. Maggie és Vilma egymást túlkiabálva próbálták kiszedni Sarah-ból, mi lehet az ajándék, de Sarah csak határozottan felszegte a fejét, és minden kérdésükre nemet intett.

– Mondtam én, hogy meg tudja magát sokszorozni! – szólt közbe Jack, a 16. szülinapos fogadásukra utalva.

– Sajnálom, Jack, de te sem találtad el! – vágta rá Sarah nevetve.

– Szerintem már mindent felsoroltunk… – gondolkodott hangosan Maggie, miközben próbálta felidézni a kilenc képességet. – De te mindenre nemet mondtál! Valamit eltitkolsz előlünk, ugye? Na, ki vele!

– Kapaszkodjatok meg: ez egy tizedik képesség! – Sarah hangja szinte ünnepélyesen csendült.

Ekkor már Will is felpillantott a Hálózat böngészéséből, hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Viccelsz…

– Nem, komolyan mondom. Képes vagyok kiolvasni bárkinek a képességét, sőt, meg tudom változtatni a szintjét is.

Mind a négyen döbbenten bámultak Sarah-ra. Végül Vilma tért magához először, és mosolyogva megcsóválta a fejét.

– Á, értem. Jó vicc… – mondta, látszott rajta, hogy egyáltalán nem hiszi el.

– Vilma, ez most nem vicc. Tényleg látom és képes vagyok módosítani a képességeket. Mármint a szintjüket. – Sarah egy pillanatra elhallgatott, majd Vilma felé fordult. – Te thermál vagy, ugye?

– Persze, de ezt mindenki tudja.

– Ha akarod, a szintedet is megmondom – majd odahajolt Vilma füléhez és belesúgta.

– Öö… És mennyiből? – kérdezte Vilma kissé zavarodottan.

– Harminc a legmagasabb érték.

– Akkor még van hová fejlődnöm, gondolom… De nem azt mondtad, hogy tudod módosítani is?

– Igen, tudom, de itt most nem szeretném kipróbálni. Mit szólnátok hozzá, ha suli után nálunk folytatnánk?

A lányok együtt indultak Sarah-ékhoz, a fiúk viszont útközben még tették egy kis kitérőt, így csak pár perccel később csatlakoztak hozzájuk. A nappaliban végül mindannyian leültek, és – mintha ösztönösen érezték volna – próbáltak úgy helyezkedni, hogy szemben legyenek Sarah-val.

– Emlékeztek, amikor az MI-ben elájultam? – kezdett bele Sarah, kicsit feszült hangon. – Na, ott indult el minden. A villódzó fények kiváltottak valamit bennem, aminek hatására egy másik állapotba kerültem. Azóta már tudatosan is képes vagyok előidézni ezt. Le tudom lassítani az időt.

A többiek kétkedve néztek rá, de senki sem szólt közbe.

– Sőt, amikor minden megáll körülöttem, képes vagyok megnézni mások képességszintjét, sőt, akár módosítani is tudom.

– De várj! Ha lelassítod az időt, te magad hogyan mozogsz közben? – kérdezte Jack, szemöldökét felvonva.

– Jó kérdés! – vigyorgott rá Sarah. – Sehogy. Én is ugyanúgy lelassulok, csak azt tudom befolyásolni, akit éppen látok. Például most néztem meg Will mecha-képességét! – mondta, és közben pár másodperc alatt kiolvasta az értéket.

– És mit találtál? – kérdezte Will, még mindig hitetlen mosollyal.

– Szerintem ez csak arra tartozik, akit kiolvastam – felelte Sarah, de látta, hogy a többiek szinte fúrják a tekintetükkel.

– Részemről nyugodtan mondhatod, tényleg egymás között vagyunk – mondta Will, és a többiek is helyeslően bólogattak.

– Hát, ha mindenki egyetért… Will 10-es mecha, Vilma 9-es thermál, Maggie 11-es elaster, Jack pedig 10-es levitátor.

Egy pillanatra csend lett, majd Vilma kissé szomorkásan lehajtotta a fejét.

– Mintha azt mondtad volna, hogy harminc a legmagasabb érték… Akkor mi szinte gyengék vagyunk – motyogta, aztán szinte azonnal felcsillant a szeme. – De… te meg tudod növelni, ugye?

Sarah a maradék teáját Vilma kezébe nyomta.

– Melegítsd fel!

Vilma két kézzel szorította át a bögrét, mély levegőt vett, majd becsukta a szemét. Homlokán a koncentráció ráncai jelentek meg, tenyere alatt halványan izzani kezdett a porcelán. Fél perc is eltelt, de a tea hőfoka meg sem moccant.

– Miért nem történik semmi? Mennyire módosítottad? – pillantott fel csalódottan Vilma.

– Egyelőre semmennyire. Szeretnéd, hogy megnöveljem?

Vilma szeme felcsillant, s alig észrevehetően bólintott. Sarah azonnal 20-ra állította a szintjét – ami már egy tapasztalt, felnőtt képességhasználó szintje volt. Intett Vilmának, hogy próbálkozhat újra.

Ezúttal alig három másodperc kellett, mire a tea gőzölögni, aztán hirtelen vadul zubogni, bugyborékolni kezdett. Vilma szélesen vigyorgott, ahogy felnézett:

– Hihetetlen! Mintha évek óta csinálnám, egy cseppet sem volt nehéz.

– Pedig ez még csak a húszas szint. Ezzel már taníthatnál másokat – mosolygott vissza Sarah.

– Engem is! – pattant fel Maggie. – Én is kipróbálom! Nálam vajon mit fog változtatni?

– Nem tudom pontosan, de próbáljuk meg – felelte Sarah, és Maggie elaster szintjét is 20-ra emelte.

Maggie egy pillanatra elgondolkodott, majd lassan maga elé emelte a kezeit. Az ujjai nyúlni, vékonyodni kezdtek, mintha madárkarommá változnának; pár centivel hosszabbak lettek, a bőre szinte áttetszővé vált. Ezután két kézzel eltakarva az arcát, mintha maszkot húzna fel, majd hirtelen szétnyitotta a tenyerét – és ahol eddig Maggie arca volt, most Vilma nézett vissza rájuk.

Vilma elképedve sikított fel:

– Te jó ég, ez én vagyok!

Pár másodperc múlva Maggie arca, és az ujjai is visszaformálódtak az eredeti alakjukra, mintha csak egy gumimaszkot húzott volna le.

Will képességét igazán egyszerű volt kipróbálni: Sarah csak annyit mondott neki, hogy emelje fel a kanapét, amin a többiek éppen kényelmesen elhelyezkedtek. Will egy pillanatig sem habozott, két kezével alányúlt a bútornak, és minden erőlködés nélkül felemelte őket néhány centivel a padlótól. A társaság először döbbenten kapaszkodott a karfába, majd kitört a nevetés, ahogy rájöttek, milyen könnyedén boldogul most Will az erejével.

Jack már rutinos levitátornak számított, ezért az ő erejét az udvaron tesztelték. Sarah 20-ra emelte a szintjét, és Jack gond nélkül felugrott a tölgyfa alsó ágaira. A sebességet már kicsit nehezebb volt mérni a házak között, de így is simán hozta a 18-20 km/órás tempót. „Olyan jó lenne elmondani, hogy

anyával mire voltunk képesek…” – futott át Sarah agyán a gondolat, de végül elfojtotta a sóhajt, és tartotta magát a megbeszéltekhez.

A barátai valósággal lubickoltak a képességeik új szintjének felfedezésében. Sarah csak nézte őket, ahogy egymásnak mutogatják és magyarázzák, mennyivel ügyesebbek lettek a módosítás után. Közben akaratlanul is azon gondolkodott, mennyire szereti őket – mégis, nem bízik meg bennük annyira, hogy a teljes igazsággal eléjük álljon: „Figyeljetek, srácok, ez csupán húsz százaléka annak, amire képesek vagytok. Ha akarnám, több képességet is hozzáadhatnék az ajándékotokhoz. Igaz, eddig csak ötven százalékig mertem emelni, mert… gyáva vagyok? Nem, nem gyáva. Óvatos. Ismeretlen vizeken hajózunk – nem ugorhatok fejest az ismeretlenbe megfelelő tesztek nélkül…”

Sarah ebben teljesen Hectorra ütött: gyorsan lehűtötte a saját lelkesedését, és kívülről, higgadtan szemlélte az eseményeket. Hát igen, „apja lánya” – mondaná ilyenkor Sam.

– Felemelnéd harmincra? – kérdezte Vilma, hangját hirtelen elmélyítve, közelebb búvva Sarah-hoz. – Légysziiii!

Sarah elmosolyodott, de intett a többieknek, hogy üljenek vissza a kanapéra.

– Megoldható, de előtte beszéljünk át néhány dolgot – kezdte, majd mindenkire komolyan végignézett. – Tudnotok kell, hogy a legjobbak is nagyjából 25-ös értéket érnek el, még a tanárok között sem láttam magasabbat. Talán egy-két kivételes ember lehet 26-27-es szinten. Anyával már kipróbáltuk a levitációt harmincas szintnél… ott egészen megdöbbentő dolgok történtek: négy-öt méter helyett ötven méternél is magasabbra emelkedett, és a sebessége is majdnem elérte az ötven kilométer per órát. Jack, te pontosan tudod, ez mit jelent. Ekkora tempóval ütközni már halálos is

lehet – nemcsak rád, hanem bárkire, aki az utadba kerül. A többieknél sem tudom, milyen változásokat okozna, de gyanítom, hasonlóan elképesztő eredmények születnének.

Sarah egy pillanatra elhallgatott, majd halkabban folytatta:

– Csak azt szeretném, ha megígérnétek, hogy óvatosak lesztek. Szívesen felemelem harmincra, de ez már nem játék.

A társaság néma csendben ült; mindenki magába mélyedve, komoran gondolkodott a hallottakon.

– Nos, mi legyen? – kérdezte végül Sarah, a csendet megtörve.

– Mivel mi legyen? – szólalt meg hirtelen egy új hang az ajtóból.

XII.

– Hölgyem, őszintén mondom, ennél jobb befektetést el sem tudok képzelni. Az előző tulajdonos sajnos hónapokkal ezelőtt elhunyt, a család pedig nem tart igényt rá, így került a piacra. Egyetlen épület található a szigeten, de az minden igényt kielégít, teljes komforttal felszerelve. Higgye el, ha önöknek nem kell, másnap már új gazdája lesz.

A nő egy pillanatig elgondolkodott, majd megszólalt:

– Mit is mondott, mekkora területről van szó?

– Nem egyszerű megmondani, erősen tagolt a partvidék, de legalább hatvannégy négyzetkilométerről – válaszolta a férfi, büszkén kihúzva magát. – Ennek 98%-a erdős rész, a többi maga az épület, néhány kiszolgáló létesítmény és egy nagyobb, gondozott gyepes terület.

– Köszönöm, megbeszéljük a férjemmel. Az ő beleegyezése is elengedhetetlen, remélem, ezt megérti. Amint döntöttünk, jelentkezni fogunk.

Az ingatlanos kissé félénken, de kíváncsian nézett rá:

– Ne haragudjon, szabad tudnom, mire szeretnék felhasználni? Természetesen nem köteles válaszolni, csupán érdekességképp kérdezem – elvégre kevesen vesznek csak úgy egy lakatlan szigetet.

A nő elmosolyodott.

– Csak szeretnénk elvonulni néhány barátunkkal a világ szeme elől. Néha jó kicsit eltűnni.

– Hallottam már ilyen csoportokról… – kuncogott a férfi, majd gyorsan hozzáfűzte: – Elnézést, nem akartam tolakodni vagy bármi bántót mondani.

– Ugyan, semmi gond – felelte a nő kedvesen. – Hamarosan jelentkezünk!

Egy déltengeri sziget, immár az övék. A klíma kellemes, a terület pedig elég tágas ahhoz, hogy akár 2-3000 ember is kényelmesen elférjen rajta – bár ez még csak távoli jövőkép volt. Denise azonban szeretett hosszú távon gondolkodni. A sziget megvásárlása az örökség közel harminc százalékát felemésztette, és a lakóépületek, laborok, valamint az önellátó rendszer kiépítése további jelentős összeget igényelt.

Steve számára maga a tervezés volt az igazi örömforrás. Fél év alatt megálmodta az épületek elhelyezkedését és az egész sziget önfenntartó működését. A meglévő főépületet megtartotta, mellé pedig egy különleges, tizenkét házból álló lakókomplexumot tervezett: a házak szabályos körben helyezkedtek el, a kör szemközti pontjain négy nagyobb, míg a többi helyen nyolc kisebb házzal. A középpontban egy közös pihenőövezet kapott helyet. A nagyobb épületek 3-5 fős családok számára készültek, míg a kisebbek 1-2 lakót szolgáltak ki ideálisan. Ha a jövőben szükség lesz rá, ezt a tizenkét házas mintázatot lehet majd tovább bővíteni.

A kezdetekkor négy ilyen lakókomplexumot építettek fel, így május elsejére összesen negyvennyolc ház állt készen, hogy fogadja leendő lakóit. Az építkezéshez rengeteg polycont – Amerikában így nevezték a PolyConstructot – használtak, amivel nemcsak jelentősen csökkentették a költségeket, hanem évtizedekkel megnövelték az épületek tartósságát is.

A főépület közelében kaptak helyet a közösségi és munkahelyi létesítmények: kísérleti laboratóriumok, kutatóállomások, számítógépes központok. Steve még egy fedett, többcélú sportcsarnokot is betervezett, de ennek kivitelezése egyelőre váratott magára.

A sziget a tervek szerint közel önellátó lett. Az energiaellátás szinte korlátlan volt, így az ivóvíz előállítása sem okozott

gondot. Az energiát a 12-es komplexumok részére külön-külön biztosította egy darab nagyméretű quantumtöltő. Egyetlen töltéssel akár három-négy évig is működhettek, ráadásul Steve ötletének köszönhetően a cellák töltését idővel maguk is el tudták végezni. Egyelőre még csak az jelentett kihívást, hogyan lehetne a generált villámokat hatékonyan a töltőrendszerbe vezetni – erről Steve órákig tudott volna beszélni, ha hagyják.

Csak bizonyos élelmiszereket kellett időnként a szárazföldről beszerezni, de mivel az mindössze félórányi repülőútra volt, ez nem jelentett különösebb gondot. Egyelőre a heti ellátmány elegendőnek bizonyult, de ahogy nő majd a létszám, egyre több növényt termesztenek helyben – sőt, hosszú távon akár állatokat is tarthatnak. Ez azonban még távoli terv maradt.

Denise úgy döntött, hogy a főépület – amit csak „Ház"-nak neveztek – egyik kisebb részébe költöznek be, a nagyobb részt pedig közösségi célokra tartják fenn. Ez az épület még a hagyományos módszerekkel, a szigeten kivágott fából és kőből épült, de előbb-utóbb szükség lesz a felújítására, amit már polyconnal terveznek majd kivitelezni. Belül annyi változtatást hajtottak végre, hogy több nagyobb helyiséget összenyitottak, így akár több száz fő számára is alkalmas lett közösségi gyűlések tartására.

Úgy határoztak továbbá, hogy minden jogosultságot a lakók fognak gyakorolni. Ehhez lakókörönként 2 személyt delegálhattak, akik együttesen döntöttek a lakhatási és élelmezési kérdésekben. Ezenkívül a szakmai kérdésekben egy 11 fős tanács volt hivatott eljárni. Ebből kilenc fő a kilenc képesség egy-egy választott képviselője, továbbá Denise és Steve, mint állandó tagok. Együttesen határozták meg a kutatási irányokat és a fejlesztési lehetőségeket.

– Menedék! Szerinted jó név lesz a szigetünknek? – kérdezte Denise halkan, miközben kinézett a nagy ablakon a fák közé.

Mindenki riadtan fordult az ajtó felé, mintha valami tiltott dolgon kapták volna őket.

– Hó, hó, csak nem rosszkor jöttem? – mentegetőzött Sergei, mindkét kezét magasba tartva. – Nem akartam senkit megijeszteni! – tette hozzá, amikor meglátta a döbbent arcokat. Sarah intett, hogy csatlakozzon. Sergei beljebb lépett, és leült a kanapé melletti székre, miközben a „bocsánatnyitvavoltazajtó" magyarázatot súgta Sarah felé.

– Gyere csak, Sergei, hamarosan téged is beavatunk! – mosolygott Sarah a többiekre is, akik hirtelen elfelejtették az előző riadalmukat. – Mit szólnátok egy gyors bemutatóhoz Sergei kedvéért?

– Csak nem valami új koreográfiát találtatok ki? – cukkolta őket Sergei, de már követte is a többieket az udvarra.

– Álljatok sorba, mindenkit 30-ra állítok! Csak egy dolgot kérek: vegyétek komolyan, amit mondtam, és haladjatok fokozatosan! – figyelmeztetett mindenkit Sarah, majd amint a sorba álltak, egyesével mindegyikük szintjét 30-ra emelte.

Sergei csak kapkodta a fejét, fogalma sem volt, miről van szó. Miféle bemutató? Mi az a harminc? Mit állít Sarah és hová?

– Jack, csak a tölgyfa csúcsáig, kérlek, nem akarunk feltűnést! – szólt Sarah, mire Jack egyetlen mozdulattal vagy 20 méter magasra röppent. Lebegett egy kicsit, majd könnyedén leereszkedett a földre.

– Vilma, adj neki! – bólintott Sarah.

Vilma a kezében lévő polycon poharat kezdte melegíteni. A benne lévő víz pillanatok alatt erős sistergéssel párologni

kezdett, majd a pohár anyaga is megolvadt, kellemetlen szagot árasztva. Vilma a tenyere közé fogta a maradványt, összenyomta, és amikor kinyitotta a kezét, már csak egy izzó, vörös, borsószemnyi salakdarab maradt az egészből.

Maggie következett. Sarah-ra nézett, koncentrált, és az arca a bőr alatt hullámzani kezdett. Pillanatokon belül két Sarah állt egymással szemben – még tűzvörös hajának esése is tökéletesen egyezett. Egyedül a ruha különböztette meg őket, na meg az igazi Sarah elképedt arckifejezése, amikor „magával" találta szemben magát. Maggie elégedetten vigyorgott, majd Sergeire pillantott, és Sarah-t imitáló hangján megszólalt:

– Legközelebb téged választalak!

Sergei ijedten ugrott fel a padról, és hátrálni kezdett. Sarah – az igazi – megfogta a karját, míg Maggie visszaváltozott önmagává.

– Will, te mutatsz nekünk valamit? – kérdezte Sarah.

– Szerintem most kihagyom, szegény Sergei már így is eléggé kiakadt – nevetett Will. – Hé, Sergei, simán kiemelnék most egy tonnát is, ha lenne itt valami, amit megmozdíthatnék – tette hozzá, de Sergei még mindig értetlenül pislogott a társaságra.

Sarah leültette Sergei-t a padra. Úgy érezte, eljött az idő, hogy beavassa őt is abba, ami itt történik. A többiek eközben már visszatértek a házba, és lelkesen áradoztak egymásnak a felturbózott képességeikről.

Sergei csak némán ült, és maga elé bámult. Sarah óvatosan a kezébe vette a fejét, maga felé fordította, és világoskék szemébe nézett. Mosolyogva mondta:

– Ilyet már láttam egyszer… Anya is pontosan így nézett rám, amikor először látta, mire vagyok képes. Nyugi, minden rendben lesz, mindent elmagyarázok.

Ezután Sarah röviden összefoglalta a képességét, ugyanúgy, ahogy korábban a többieknek is. Sergei először tátott szájjal, hitetlenkedve hallgatta, majd végül megköszörülte a torkát, és óvatosan megkérdezte:

– Tényleg minden képességet fel tudsz erősíteni?

– Elméletileg igen, de eddig csak néhányat próbáltam. A fotont például még egyáltalán nem. Kipróbálhatom rajtad? – kérdezte Sarah.

Sergei bólintott. Sarah harmincra emelte az értékét.

– Sikerült. Próbáld ki! – bátorította.

Sergei mély levegőt vett – és egy szempillantás alatt eltűnt. Sarah mégis pontosan tudta, hogy ott ül mellette, mert hirtelen egy láthatatlan kéz megérintette az övét. Majdnem elrántotta, de végül meggondolta magát. Lenézett a kezére, de semmilyen jele sem volt Sergei jelenlétének; nem hullámzott a levegő, nem torzult a fény.

– Sergei, egyáltalán nem látlak, ez elképesztő! Bocsi… – nevetett Sarah, mikor érezte, hogy valószínűleg Sergei orrát találta el.

– Olyan, mintha mindig is tudtam volna – mondta Sergei kissé bátortalanul, de egyre felszabadultabban. – Jobban kell koncentrálnom, de szinte semmilyen erőfeszítést nem igényel, hogy ebben a fázisban maradjak. – Sergei kezdte igazán élvezni a képességét. – Bemegyünk a többiekhez?

Odabent a többiek továbbra is a saját képességeik határait feszegették. Jack és Will éppen arról tanakodtak, hol lehetne biztonságosan letesztelni Jack új, elképesztő sebességét, miközben Vilma és Maggie – aki most tökéletesen Vilmának

nézett ki – a tükör előtt gyakorolták Maggie „vilmás” hangját. A ruhájukon kívül alig lehetett különbséget találni köztük.

– Én vagyok Vilma, és imádom az anyukámat! – jelentette ki Maggie-vilmaként, affektálva.

– Nem is ilyen a hangom! – nevetett az igazi Vilma.

– Nem is ilyen a hangom! – próbálkozott Maggie is, majd saját hangján hirtelen sikított egyet, és Vilma karjaiba vetette magát.

Ekkor Sergei is felbukkant, nevetve jelent meg mellettük, kezeit karomszerűen előre tartva.

– Megvagy! – kiáltotta Maggie felé, aki a meglepetéstől kiesett a koncentrációból, és egy pillanat alatt visszaváltozott önmagává.

Sarah mosolyogva figyelte őket. Jó érzés volt látni, hogy a barátai gond nélkül elfogadták a képességét, sőt, élvezték az új lehetőségeket. Kicsit tartott tőle, hogy a harmincas szint túl sok lesz nekik, de bízott bennük: tudta, hogy óvatosak lesznek, és hamarosan közösen megbeszélik, mire kell különösen figyelniük. Mindenkinek időre volt szüksége, hogy megszokja az új erejét – ahogy neki sem ment egyik napról a másikra a barátkozás ezzel a rendkívüli adottsággal.

Eszébe villant anyukája rémült arca, amikor először ugrott a tölgyfa tetejére, és Sergei döbbent pillantása, amikor látta, mire képesek lettek a többiek. Mindkettőjük szemében ugyanaz a félelem tükröződött: a változástól való riadalom, a bizonytalanság, amikor valami ismeretlen közepébe csöppensz, amire nem készít fel semmi. Sarah sem értette igazán, mi történik vele. Miért pont ő kapta ezt a képességet? Csak véletlenül történt, vagy valami feladat, cél húzódik mögötte? Vajon az elmúlt évezredekben akadt már valaki, akinek ilyen ajándéka volt – vagy ő az első ilyen ember?

Ezek a kérdések minden este elkísérték elalvás előtt, és reggelente is ezekkel ébredt. Hiába kutatott a Hálózaton, böngészett orvosi és pszichológiai kiadványokat, értekezéseket, nem talált semmit, ami akár csak távoli hasonlóságot mutatott volna azzal, amit ő átélt. Úgy tűnt, a tudománytörténetben senki sem találkozott még ehhez foghatóval.

Sarah gondolatait Sergei szakította félbe.

– Beszélnünk kell – mindannyiunknak – szólalt meg halkan, de határozottan, miközben leült a nappaliban a kis asztalhoz. Az arca komoly volt, sötét árnyék vetült rá. – Ugye tisztában vagytok vele, hogy ez mennyire komoly? Sarah, te most óriási veszélybe kerülsz. Ezek a felfokozott tulajdonságok annyira erősek, hogy a világon senki sem tudna a közelébe érni. Ez elképzelhetetlen hatalom – már bocsáss meg – egy kislány kezében.

A többiek csendben, gondterhelten néztek maguk elé. Végül Sarah szólalt meg:

– Ne aggódj, sokat gondolkodtam ezen, a szüleim is segítettek. Jelenleg csak ti tudtok a képességemről, de előbb-utóbb elkerülhetetlen, hogy kiderüljön: a továbbtanulási regisztrációnál például fel kell tüntetni. Ezzel együtt az is biztos, hogy az állam vagy a kormány előbb-utóbb megpróbálja majd megszerezni magának. Nem tudom, mi lesz a következő lépés, de nem félek. Különben sincs más választásom.

– És ha kitalálnánk valami hétköznapi képességet neked? – vetette fel Maggie.

– Az úgyis lebukna jövőre – ingatta a fejét Will, Sarah pedig bólintott. – Egy egész iskolát nem lehet átverni egy nem létező képességgel.

– Akkor mondjuk azt, hogy nincs képessége! – makacskodott Maggie.

– Ez tetszik! Majd mi segítünk! – csatlakozott Vilma is.

– Jack, Will, Sergei? – nézett körbe Sarah, de már látta a komoly bólintásokat. Mindhárman egyetértettek.

– Akkor tehát senkinek nem mondjuk el, hogy van képességem? Rajtatok kívül csak anya és apa tudja. Összesen hét ember van a világon, aki tényleg tud róla. De mit mondotok a szüleiteknek, ha észrevesznek valamit?

Sergei elgondolkodva válaszolt:

– Ha kérhetem, mindenki fogja vissza a képességét, tanulja meg uralni, és csak fokozatosan mutassa meg a külvilágnak. Ez nem csak rólunk szól, ez főleg Sarah élete – az ő titka, és mi megtartjuk.

Sarah szemébe könnyek gyűltek; mély hálát érzett, hogy ilyen barátai vannak. Mindenki bólogatott, Maggie és Vilma két oldalról átölelték. Sergei töltött mindenkinek a poharába, Will pedig megkérdezte:

– Sarah, van már neve az ajándékodnak?

– Igen! Anya csak erősítőnek hívja.

– Akkor éljen Sarah és az erősítő képessége! – emelték egyszerre poharukat, mosolyogva.

– Na majd kitalálunk rá valami jobban hangzót… – morogta Will, a szemét forgatva.

A következő pillanatban már mindenki felszabadultan nevetett.

XIII.

– Mr. Chapelle! Az elmúlt években rendkívül sokat tett az Államvédelmi Hivatalért. Önnek köszönhetően tevékenységünk már Amerikában is megvetette a lábát – és hamarosan Afrika sem lesz kivétel. Mit gondol, végre meg tudjuk nyitni az ottani irodánkat?

– Mr. Smith, úgy látom, egy-két hónap, és jogilag minden rendeződik. A fedőcégeknek azonban legalább két évig kell szabályosan működniük, csak utána tudunk beolvadni. Addig a laboratóriumokat sem hozhatjuk létre. Európában már tizenkét helyszínen dolgozunk – Chapelle gyorsan fellapozta a jegyzeteit –, összesen kétszáztizenhat pácienssel. Amerikában egyelőre csak három központunk van, tizenkét vizsgált személlyel; Ázsiában hét cégünk működik, harmincnégy alannyal. Folyamatosan keressük a különleges képességű embereket, de mintha valaki mindig megelőzne minket. Természetesen ezt a problémát is meg fogjuk oldani.

– Ön szerint, Mr. Chapelle, hány éves vagyok én?

Chapelle meglepődött a váratlan kérdésen. Ritkán nézett ilyen szemmel főnökére; Smith ránézésre is legalább nyolcvan lehetett, jócskán túl élete derekán. Amikor megismerkedtek, legfeljebb ötvenötnek tűnt, mint az édesapja. Nem válaszolt, hagyta, hogy Smith folytassa.

– Bizony, elmúltam nyolcvanöt. Sokan ebben a korban már a nyugdíjas éveiket élvezik. Úgy döntöttem, az év végén én is visszavonulok. A felsővezetés már tud róla – és egyenesen beszélek: azt szeretném, ha maga venné át a helyemet. Meglepődött? Több mint harminc éve dolgozunk együtt, együtt indítottuk el ezt a hivatalt. Ez idő alatt maga bizonyult a legalkalmasabbnak a vezetésre. Amit lehetett, átadtam, és úgy látom, ön sokkal progresszívebb, mint én valaha voltam. Maga

fiatal, alig hatvan, bőven van ideje megtalálni a válaszokat, amiket keresünk. Egyetlen feladata lesz: továbbvinni ezt a haladó szemléletet. Szükségünk van arra, hogy megértsük a speciális képességűek titkát – még akkor is, ha ehhez néhányukat fel kell áldoznunk.

Smith az asztalra helyezte a következő genetikai kísérletek részletes dokumentációját.

Este Sarah beszámolt a szüleinek a barátaival történtekről. Hector nem fogadta kitörő örömmel:

– Bennem is felmerült, hogy mondjuk azt, nem kaptál képességet. Melyik hihetőbb szerinted? Az, hogy semmit sem kaptál, vagy az, hogy valami újat, amit ráadásul bizonyítani is tudsz? Gondold át azt is, mi történik, ha valaki miatt kiderül a hazugság… Rövid távon talán ez a ti megoldásotok a legjobb, de hosszabb távon szerintem a féligazság az, ami működik. Viszont – Hector hangja most elcsendesedett –, te döntesz. Mi támogatunk, akárhogy is határozol. Ez azon múlik, mennyire bízol a barátaidban.

Sarah hosszú percekig csendben ült. Mindig bízott az apjában, tudta, hogy alaposan átgondolja a véleményét, a lehető legtöbb kimenetelt figyelembe véve. Sarah-nak is folyamatosan ezt tanította, alsós korában már kénytelen volt megismerkedni az „eseménytér” fogalmával, bár akkor még nem volt számára egyértelmű, hogy mire lesz ez jó számára. De vajon attól, hogy látjuk az összes kimenetelt, látjuk-e az összes következményt is? És egyáltalán: kiszámítható-e valaha az emberek viselkedése?

Természetesen bízott a barátaiban – de néha elég egy rosszkor elejtett szó, egy pillanatnyi óvatlanság, és minden, amit titokban akart tartani, napvilágra kerülhet. És akkor

nem csak magának okoz bajt, hanem mindenkinek, aki közel áll hozzá. Már megint az emberek viselkedése a kérdés.

Megfordult a fejében, hogy egyszerűen visszaállítja a barátai képességét, aztán letagad mindent. Elveszítené őket, de legalább saját magát megmentené. Vagy – kegyetlenebb ötlet – maximalizálja mindannyiuk erejét 25-re, hogy még véletlenül se tudják elárulni magukat.

De most már egyik út sem tűnt egyszerűnek. Bármit tesz, valaki biztosan sérül.

Hector szerint az egyik megoldás csak rövid távon segít, a másik hosszabb távon is működhet. Ha mindenki letagad mindent, talán éveken át nyugalom lesz – legfeljebb időnként megkérdezik, hogy előjött-e már valamelyik képessége a kilencből. Addig is, talán lesz ideje kitalálni, mihez kezdjen az életével.

Szíve szerint az egyetemen tanítana, ha találna olyan területet, amit képesség nélkül is el tudna végezni. Attól még, hogy nincs saját ereje, megfigyelhetné másokét – segíthetne megérteni, fejleszteni őket. Ha pedig néha titokban mégis használná a „nemlétező" képességét, talán tényleg hozzáadna valamit a kutatásokhoz.

A másik lehetőség, ha – ahogyan apja is tanácsolta – bevallanak egy olyan képességet, amelyet még soha, senki. Akkor szinte biztos, hogy kormányzati ellenőrzés alá kerülne. Talán a barátait, sőt, a szüleit sem látná többé, és valami kutatóintézetben élné a napjait, orvosok, tudósok között, elszigetelten a világtól. Kísérleteket végeznének rajta, megpróbálnák másokba is átültetni ugyanazt a képességet. Vagy csak túl sok holofilmet nézett…

Kétségeit megosztotta apjával is. Hector, miután végighallgatta, csak egy dolgot mondott:

– Tudod, hogy te döntesz. Ez a te életed.

Napközben Sergei-től kapott egy üzenetet: „Beszélnünk kell, délután átmegyek!” A többieket is áthívta, hiszen, ha döntenek, akkor együtt kell megtenniük. Ismét a nappaliban gyűltek össze, ugyanazon az asztal körül, ahol korábban is a legfontosabb dolgokat beszélték meg.

Sarah röviden összefoglalta a két lehetőséget. Nem várta el, hogy mások döntsenek helyette – csak azt szerette volna, hogy bármit választ is, értsék, miért teszi, és maradjanak mellette.

Tavaszig még jó néhány hónap hátravolt; akkor kell véglegesíteni a továbbtanulási jelentkezéseket. Sarah ebből indult ki:

– Van egy ötletem – mondta, és a barátaira nézett. – Márciusig még van fél évünk. Addig kipróbálhatnánk azt, hogy elhallgatjuk a képességemet. Nem beszélünk róla senkinek, és ha valaki kérdezi, azt mondjuk: még nem kaptam semmit. Ha valahogy mégis kiderülne, akkor hivatkozhatunk arra, hogy csak márciusban akartuk bejelenteni – hogy addig se zaklassanak a kíváncsiskodók. Ha pedig kibírjuk gond nélkül márciusig, utána leülünk, és közösen eldöntjük, hogyan tovább. Mit gondoltok?

Mindenki egyetértett Sarah tervével, így hamar átterelődött a szó az új képességeikre.

Vilma szinte sugárzott az örömtől – láthatóan imádta a megnövelt thermál erejét. Ez nemcsak a hő létrehozását, hanem a hő elnyelését is jelentette: mostantól végre nem kellett többé a fagyoskodástól tartania. Októberben még kellemes volt az idő, de már előre örült, milyen jó lesz majd télen, amikor mások vacognak.

– Régen akárhogy öltöztem fel, mindig fáztam, ha húsz fok alá ment a hőmérséklet – nevetett. – Most viszont… – és cinkosan kacsintott a többiekre.

A harmincas szintet még csak titokban próbálta ki. Két dolgot vett észre: egyrészt elképesztően magas hőmérsékletet tudott teremteni magának, másrészt a környezete hőjét is hatékonyan el tudta vonni. Egyszer véletlenül jégcsappá fagyasztotta az üdítőjét – de aztán szerencsére vissza tudta változtatni.

Maggie az utóbbi időben szinte állandóan a tükör előtt állt, ha épp nem iskolában volt vagy nem aludt. A harmincas fokozattal már nemcsak a testének egy-egy részét tudta átalakítani, hanem szinte az egész alakját is.

– Amit egyszer megfigyelek, azt könnyen le tudom utánozni – újságolta –, csak a hangommal vannak még bajok.

Vicces volt, amikor Will arcával, Maggie hajával és hangjával jelent meg – a többiek alig bírták nevetés nélkül. Vilmával pedig azt játszották, hogy ismerősök arcát párosították mások hajával – az eredmény néha egészen bizarr, de többnyire inkább mulatságos lett.

Jack egyelőre még nem tudta – vagy talán nem is merte – igazán kihasználni a kapott extra lehetőséget. Ahhoz, hogy magasabbra emelkedjen és gyorsabban tudjon siklani, mindenképp valami eldugott, elhagyatott hely kellett volna, ami csak a hétvégén lesz elérhető. Meg is beszélték, hogy majd kimennek Will családjának hétvégi házához – ott ilyenkor alig fordul meg valaki, így nyugodtan kísérletezhetnek.

Will-nél is hasonló volt a helyzet. A legtöbb tárgyat már eddig is könnyedén felemelte, amit pedig nem, azt úgysem kellett gyakran mozgatni. Most viszont úgy tűnt, szinte bármit képes megemelni, és ha rendszeresen gyakorol, az izmai is hamarosan követni fogják a változást. Otthon egy ideje már a bútorokat is próbálgatta; a harmincas szint nemcsak az erejét, hanem a kitartását is növelte. Sokkal tovább tudott

megtartani egy-egy nehezebb darabot, és közben alig fáradt el.

– És te? Kipróbáltad már a harmincas foton szintet? – kérdezte Sarah Sergei-t halkan, miközben egy rövid időre egyedül maradtak.

– Nem nagyon foglalkoztam vele, mostanában elég sok a dolgom – vont vállat Sergei. – De igazából nem is ezért akartam beszélni veled. Emlékszel, amikor az udvaron mesélted el a képességedet? Már akkor is valami furcsán ismerős volt az egész történetben. Otthon megkérdeztem anyát – nyugi, csak általánosságban –, és képzeld, ahonnan ő származik, van egy ősi népmese egy gyerekről, aki képes volt befolyásolni mások képességeit. Szerintem a Hálózaton simán megtalálhatjuk az eredeti változatot is. Anyám is mesélte nekem, amikor kicsi voltam.

Sarah döbbenten nézett rá. Nem a tudományos kutatások, hanem a régi mesék, mondák között kellett volna keresnie a képessége eredetét? Hogy ez eddig nem jutott eszébe! Talán túlságosan is ragaszkodott a tudományos magyarázatokhoz – pedig tudta, hogy nem mindenre adnak választ.

– Komolyan? Tényleg van egy ilyen mese? Ezt azonnal meg kell néznünk!

Már nyitotta is a Hálózatot.

A Hálózat felépítése rendkívül egyszerű volt – legalábbis annak, aki tudta, mit keres. Elég volt néhány kulcsszót beírni, és pillanatok alatt megnyílt a teljes, publikus adatbázis. Ha túl sok találat bukkant fel, újabb keresőszavakkal lehetett szűkíteni a listát.

A virtuális térben szinte felfoghatatlan mennyiségű adat hömpölygött: irodalmi művek, tudományos tanulmányok, videók, képek milliárdjai – mind elérhető egyetlen kattintással. Minden nap új hírek, friss híradások töltötték

meg a digitális világot. Egy egész bolygónyi információ, amelyben az eligazodás néha lehetetlennek tűnt. A legtöbben úgy gondolták: ami a Hálózaton nincs fenn, az egyszerűen nem is létezik. Ráadásul amit egyszer feltöltöttek, azt szinte lehetetlen volt eltüntetni. Lehet, hogy egy oldalról törölték, de valahol máshol biztosan újra megjelent – vagy az ABS rendszerek mentették el az örökkévalóságnak. Ezek az automatizált archiváló egységek mindent rögzítettek, amíg csak volt szabad helyük – márpedig a holografikus tárolók bevezetése óta a kapacitás gyakorlatilag végtelen volt.

– Mesék, mondák, regék, kitalált történetek, képességek, módosítás… – sorolta Sergei, miközben pötyögött a keresőbe. – Negyvenhat milliárd találat… Ez így nem fog menni – sóhajtott fel, és hátrébb dőlt a székben.

Pár pillanatig csend volt, aztán Sergei más irányból közelítette meg a dolgot. Megkereste, honnan származtak édesanyja ősei, és hogy hívták azt a vidéket, mielőtt a világ egyetlen állammá vált volna. Ma már csak földrészek vannak – földrajzi határok, amelyeknek alig van jelentősége. „Egy világ, egy emberiség, egy akarat!” – hirdeti a világkormány, de a régi hagyományok, mesék, legendák sok helyen még mindig élnek, színesebbé téve a látszólag egységes világkultúrát.

Sergei visszaemlékezett néhány részletre, amit anyja gyerekkorában mesélt. Ezzel már könnyebb volt szűkíteni a keresést. Kiderült, hogy a történetnek rengeteg változata létezik – de mind ugyanarra az ősi magra épül. Most a legrégebbi, legkorábbi változatot próbálták megtalálni, mert valószínű, hogy a többi csak ennek a torzított, újraírt változata.

– Nézd, ez sokkal régebbinek tűnik, mint a többi – mutatott rá Sarah az egyik, a levegőbe vetített dokumentumra. A szöveg régies nyelvezettel, több oldalon át sorakozott a

holografikus lapon. Sajnos az alsó részek teljesen elmosódtak, de szerencsére ott volt mellette egy átirat is, amelyben a hiányzó részeket is rekonstruálták.

– „Az Alkotó”… Lássuk csak, miről is szól!

Réges-régen, mikor a föld még összeért az éggel, csak két birodalom létezett: egy itt lenn, a földön, s egy ott fenn, az égben.

A földi birodalmat a hatalmas cár uralta, akinek bölcsessége messze földön híres volt; a legokosabb emberfők is hozzá zarándokoltak tanácsért. Egyetlen fia, a cárevics, éppen a tizennyolcadik évét töltötte be, mikor apja elé járult:

– Édesapám, házasodni kívánok! Szeretném feleségül venni az égi király leányát.

– Édes fiam, cárevics! Ha az égi király leányára fáj a szíved, három próbát kell kiállnod. Ezer meg ezer vitéz bukott már el a próbákon, de talán neked sikerülhet. Eriggy hát, s keressed fel az égi királyt!

A cárevics útra kelt, és harminc országon vándorolt keresztül, míg végül a harmincegyedikben el nem érte az égi birodalomba vezető lépcsőt. A lépcső olyan fehér volt, mint a frissen hullott hó, s olyan erős, mint a hideg, téli fagy. A cárevics csak mászott, mászott, éjjel s nappal, nappal s éjjel. Mikor már minden ereje elfogyott, megérkezett az égi birodalom kapujához.

A kapu olyan magasba nyúlott, hogy a csillagokat is elérte, a tetejét emberi szem nem is láthatta. Mit tudott mit tenni, hát bekopogott.

– Ki meri háborgatni az égi birodalom uralkodóját? – mennydörgött egy hang a kapu mögül.

– Én lennék az, a földi birodalom cárevicse. Szeretném feleségül venni a hercegkisasszonyt!

– Ivan cárevics, hallottam már hírét bátorságodnak! Ha valóban van benned elég kurázsi, lépj a színünk elé! – harsant újra a hang, s nagy robajjal kitárult a kapu két szárnya. A csillagok szétváltak, a felhők felkavarodtak, de a cárevics bátran átlépett rajta.

Az égi király trónján ült, fején koronát viselt, melyet csillagokból kovácsoltak, palástja az ég színeiben tündökölt. Mellette ült a hercegkisasszony, aki oly szép volt, hogy ecset nem festhet, toll nem írhat nála szebbet. Vörös haja, mint a napnyugta fénye, kecses vállára omlott…

Itt véget ért az első oldal – a folytatás teljesen elmosódott, csak néhány felismerhetetlen karakter, széttöredezett szófoszlány maradt a régi lapokon.

– Mindegy, szóval tényleg gyönyörű volt – mondta végül Sergei, kissé csalódott mosollyal. – Nézzük, megtaláljuk-e, hol folytatódik!

– …akarod feleségül venni? Akkor bizony teljesítened kell a három próbát, ami még senki emberfiának nem sikerült.

– Felséges királyom, nevezd meg próbáidat! – felelte a cárevics, szemét le nem véve a hercegkisasszony varázslatos pillantásáról.

– Először is el kell hoznod a félelmetes Baba Yaga, a vasorrú bába szamovárját, másodszor a

rettenetes hegyi sárkány tüzét, s végül el kell ragadnod a Haláltól az élet vizét. Csak ha mindhármat megszerezted, kapod meg Vaszilisza kezét, s vele a fél királyságomat.

– Királyom, kiállom a próbákat, s elnyerem gyönyörű leányod kezét – mondta bátran a cárevics. Felnyergelte hűséges lovát, s elindult a Sötét Erdő mélye felé. Emlékezett, hogy a Baba Yaga az erdő mélyén lakik, és az arra járókat megfőzi üstjében.

– Ez a lap erősen sérült… – bökte ki Sergei, ahogy a hiányos sorokra pillantott. – De emlékszem, minek kellene itt lennie. Mindig úgy mesélte, hogy a cárevics a lova segítségével szerezte meg a szamovárt, aztán átkelt a tűzfolyón, és eljutott a hegyi sárkányhoz, ahol éjszaka ellopta annak tüzét is. A végén pedig a világ peremére ment, ott találkozott a Halállal…

Sergei közelebb hajolt a kivetített oldalhoz.

– Nézd, szerintem ez az a rész! Itt egy majdnem hibátlan oldal.

A cárevics a helyeken túli völgyeken át egy kiszáradt, sárgán csillogó síkságra ért, ahol egy széles, zavaros folyó szelte ketté a tájat. A parton egy alak állt – fekete, foszlott köpenybe burkolózva, lehajtott fejjel.

– Merre visz az utad, ifjú cárevics? – szólalt meg a furcsa szerzet, hangja egyszerre volt hideg és időtlen.

– A világ végét keresem, találkozni szeretnék a Halállal – válaszolta bátran a cárevics.

– No és mi dolga lehet egy magadfajtának a Halállal? – kérdezte amaz.

– Biza, én az élet vizét keresem, talán hallottál már róla.

– Hallottam ám… – mondta a lény, s köpenyét lassan szétnyitotta. A köpeny mély sötétséget árasztott, mintha a világ minden árnya belesűrűsödött volna; a cárevics kis híján leesett a lováról a rémülettől. – Mert én vagyok a Halál! De nem kapod meg tőlem csak úgy, fiatalember: ára van a kívánságodnak!

– Bármit képes vagyok megadni, csak Vaszilisza az enyém lehessen! – mondta a cárevics, szíve hevesen dobogott.

– Bármit? – emelte fel fejét a Halál, s vörösen izzó szeme villant a köpeny árnyékában. – Mit szólnál a legelső újszülöttedhez? Ha majd eljön a tizennyolcadik esztendeje, küldd hozzám – s máris tied lehet az élet vize!

– Áll az alku, de csak ha megígéred, hogy semmi baja nem esik a gyermekemnek.

– Semmi baja nem lesz, sőt, a legbecsesebb ajándékként tisztelem majd! – s e szavakkal kinyújtotta csontos, fehér kezét.

A cárevics elfogadta a feltételt, s így megszerezte a Haláltól az élet vizét. A három varázslatos tárggyal – a vasorrú bába szamovárjával, a sárkány tüzével, s a fiola éltető vízzel – visszatért az égi király színe elé.

– Uram, királyom, íme, teljesítettem a három próbádat – s a király lába elé helyezte a megszerzett kincseket.

– Ígéretemhez híven, tied a leányom keze és a fele királyságom – felelte az égi király.

Harmincszor harminc falura szóló lakodalmat csaptak: meghívták a bölcs cárt és egész udvartartását, jelen voltak az ég csodálatos lényei is: óriások, tündérek, manók, varázslók, s mindenféle mágikus teremtmények. A menyegző örömében még a csillagok is táncra keltek az égen; folyt a sör, bor, étel, muzsikaszó, s mindenki éltette az ifjú párt.

A lakodalom végén Ivan cárevics és Vaszilisza hercegnő a föld és az ég szeme előtt hajtották végre a varázslatos ceremóniát: Baba Yaga szamovárjában felmelegítették az élet vizét a sárkány tüzével, s mindketten ittak a főzetből. Ettől fogva király és királynő lettek, s mindkét birodalom az ő uralmuk alatt virágzott tovább.

Háromszor három hónap telt el, s csodaszép leánygyermekük született. Ahogy nőtt, cseperedett, egyre bölcsebb és szebb lett; anyja szépsége, apja esze sugárzott belőle, s mindenki csodájára járt. Mire betöltötte a tizenhetet…

Itt jó néhány sor teljesen hiányzott, a történet egy darabig olvashatatlanná vált. Sarah kíváncsian fordult Sergeihez:

– Mi történt vele tizenhét éves korára? Történt valami különös?

– Nem igazán emlékszem – rázta meg a fejét Sergei. – Annyi rémlik, hogy nagyon okos lett, és mindenkinek segített, de a részletekről anya sem mesélt. Várj csak, ez viszont ismerős! – bökött a következő oldalra.

A király már el is feledkezett a Halálnak tett ígéretéről, amikor egy szép napon megjelent előtte

tépett, fekete köpenyében, arca sötét árnyékba rejtve.

– Ivan király! Emlékszel még rám? Holnap eljövök a leányodért! – károgta kellemetlen, hideg hangján, majd egy pukkanás kíséretében eltűnt, mielőtt még a király bármit szólhatott volna.

Volt nagy sírás-rívás! Az egész udvart megrendeítette a hír. Mindkét birodalom gyászba borult, hiszen tudták, hogy a Halál elől nincs menekvés. Ígéretéhez híven, másnap reggel meg is jelent, annak rendje és módja szerint.

– Felkészültetek, hogy teljesítsétek az ígéretet? – Vaszilisza királynő egy egész folyót sírt tele, Ivan pedig vigasztalni próbálta, de mind sikertelenül. Mit volt mit tenni, szavatartó népség lévén, be kellett tartaniuk, amit ígértek.

– Vidd hát gyönyörűséges és bölcs leányunkat – mondta a király –, de ne feledd, mit ígértél: nem eshet semmi bántódása.

Ekkor a Halál felemelte csontos kezét, hátravetette rongyos köpenyét – s a terem megtelt fényességgel. A Halál alakja átalakult: fekete ruhája hófehérré vált, hosszú, ragyogó lepel borult rá, arca tiszta lett, szinte túlvilági szépséggel ragyogott. Köpenye szárnyakká nyílt, amelyek beleolvadtak az ég kékjébe. Mindenki elnémult a csodától.

– Raziel arkangyal vagyok, Isten titkának őrzője – szólalt meg, hangja békét árasztott. Halkan beszélt, mégis mindannyian hallották és értették. – Nem kell félnetek, gondját viselem gyermeketeknek. Olyan célra rendeltetett, amely az eget, a földet és a mennyeket is megmenti. Ő az Alkotó, a világok

formálója, az élet őrzője, az ajándékok adományozója, aki képes az emberek és az istenek képességeit befolyásolni. Rajta múlik a világaink sorsa, az ő kegyelmességére vagyunk bízva – mutatott rá a hercegkisasszonyra.

Aranyszínű aurája felizzott, miriádnyi csillag fényével vakította el az eget és a földet. Az emberek eltakarták szemeiket, s mire átmeneti vakságuk csillapodott, Raziel és a királykisasszony eltűntek.

A király és a királyné rettentően szomorúak voltak, de az arkangyal szavai büszkeséggel és melegséggel töltötték el a lelküket. Megértették: lányuknak magasabb célja van – hogy megvédje az ég és a föld teremtményeit. Így hát, ha meg nem haltak, ma is élnek, de meséjük fennmarad minden világban az örökkévalóság számára.

– „Ő az Alkotó, a világok formálója, az élet őrzője, az ajándékok adományozója, aki képes az emberek és az istenek képességeit befolyásolni…” – olvasta fel Sarah, és nevetve nézett Sergeire. – Most komolyan, ebből az egy mondatból gondolod azt, hogy a királykisasszony rám hasonlít?

– Várj csak, hadd mutassak valamit! – Sergei arca komoly maradt. Elővette a különböző időkből származó többi meseverziót, és mindegyikben rámutatott Raziel beszédére. – Nézd, ez az egyetlen rész, ami minden változatban pontosan ugyanaz, szó szerint! Sőt, anyám is rengeteg dolgot átírt a mesében, de Raziel szavait ő is mindig szó szerint idézte.

– Ugyan már! – legyintett Sarah, még mindig mosolyogva. – Mégis mi közöm lehetne egy több ezer éves mese kitalált szereplőjéhez? Ezek szerint egy eurázsiai csodatévő királylány vagyok, aki megmenti az eget, a földet és a mennyeket? Ismerd be, Sergei, hogy semmi összefüggés nincs

köztünk, azon kívül, hogy én is képes vagyok befolyásolni mások képességeit.

– Csak abba gondolj bele, hogy kaptál egy olyan képességet, ami – tudomásunk szerint – soha, senkinek nem volt még a történelemben. Ha ez most előfordulhatott, akkor miért ne történhetett volna már meg egyszer, még ha nagyon-nagyon régen is? Emlékszel, mit mondtál, amikor a valószínűségeket tanultuk? Hogy valaminek bármilyen kicsi a valószínűsége, az bekövetkezhet. Nem akarlak meggyőzni semmiről, hiszen még magam sem vagyok benne biztos, csak érdekes a történet kimenetele. Sokat kérdeztem anyát, hogy rendben, de akkor mi történt a királylánnyal, miután Raziel elvitte. Erre mindig csak annyit mondott, hogy ez legyen a mennyek titka. Nem érdekes, hogy soha, senki sem akart folytatást írni a történethez?

– Milyen történet? – libbent oda hozzájuk Maggie érdeklődve. Sergei rámutatott a mesére, Maggie villámgyorsan elkezdte átfutni az utolsó oldalt. „…képes az emberek és az istenek képességeit befolyásolni…" – mormogta magában. – Ezt rólad írták? – nézett meglepetten Sarah-ra, amikor végzett az olvasással.

– Na mit mondtam? – kérdezte Sergei.

– Nem, nem rólam írták! Ez csak egy buta, ősrégi mese, amit az emberek azért írtak, mert túl élénk volt a fantáziájuk! – csattant fel Sarah türelmetlenül. Maggie meglepődve nézett vissza, nem igazán értette, mivel érdemelte ki a hangot.

– Bocsánat – mormogta Sarah, majd faképnél hagyta őket. Kiment az udvarra, s leült a padra. „Miért kapott ilyen képességet? Miért nem kaphatott valami normális ajándékot, amit mások is?" Az elején örült neki, hiszen egy picit különlegesnek érezhette magát. Valóban ajándéknak érezte, amikor az apjának és anyjának megnövelte az értékeit, majd

mindkettőjüknek még egy-egy extra tulajdonságot is hozzátett. Apja már gond nélkül tudta röntgenezni a betegeit, de csak akkor használta a képességét, ha senki sem tudott róla. Anya a levitátor mellé szükségesnek érezte a mecha képességet, illetve azon részét, amelyik a mechanikus energia elnyerését segíti. Nem mintha használnia kellett volna bármikor is a munkájában, de úgy voltak vele, hogy inkább legyen meg, ha bármikor szükség lenne rá. A legnagyobb probléma nem az volt, hogy mit kezd a képességével. Sarah inkább azon kesergett, hogy titkolóznia kell, ráadásul olyan emberek előtt, akikben vakon megbízott: a barátaiban. Egyszerűen nem talált olyan megoldást, amelynek következményeképp valaki ne sérült volna. Tehetetlenség érzése járta át, legszívesebben kikapcsolta volna a képességet, eldobta volna magától, s kért volna helyette egy szalonképes ajándékot. Olyat, amivel senkinek sem okozott volna gondot, amivel bátran kiállhatott volna a világ elé. Ehelyett…

Mindegy, egyelőre akkor ragaszkodnak a megbeszéltekhez. A 18. születésnapjáig eltitkolják mindenki elől az erősítő képességet, aztán vagy felvállalják, vagy továbbra is tagadásban maradnak. Az idő eldönti.

XIV.

Minden évben nagy ünnepséget rendeztek a Menedék alapításának évfordulóján. Bár a 34. évforduló önmagában nem számított különlegesnek, jó volt látni, mennyit gyarapodott a közösség évről évre. Denise magában elmosolyodott: eszébe jutott, hogy valaha a legmerészebb álma is csak kétezer főről szólt. Most, ahogy az emelvényen álltak, már közel háromezer áldott lakta a települést – ráadásul a családtagjaikkal együtt. Ki gondolta volna, hogy 34 év elteltével itt állnak majd, és ennyi mosolygó ember néz vissza rájuk?

„Steve megemberesedett, felszedett néhány kilót, de még mindig ugyanaz a szeretni való csibész – pedig év elején már a 61. születésnapját ünnepelte," gondolta Denise, miközben ránézett férjére. „A kis szemtelen, majdnem egy évvel fiatalabb nálam!" – mosolygott tovább. Steve pont elkapta ezt a mosolyt, odalépett hozzá, és megpuszilta.

– Mi az oka ennek a mosolynak? Minek örülsz ennyire?

– Nincs jogom örülni? Hiszen harmincnégy évesek vagyunk – felelte Denise, félig tréfásan.

– Drágám, kezdesz szenilis lenni – kacsintott Steve. – Én februárban töltöttem a hatvanegyet, a te születésnapod meg szeptemberben van. Bár most, hogy így nézlek, akár a harmincnegyediket is elhinném – mondta, és megcsókolta a feleségét. – Mondd, hogy bírsz el egy ilyen vénemberrel?

Ez volt az, amit Denise a legjobban szeretett Steve-ben: mindig fel tudta vidítani, de ha kellett, komoly tudott maradni.

– Hol van Moses? – nézett körbe Steve. – Az imént még itt futkározott valamelyik Fuller fiúval – mondta, miközben felemelte a csuklópántját, hogy beleszóljon.

– Hagyd csak, drágám. Egy tizenkét éves gyereknek az a dolga, hogy a saját barátaival lógjon – legyintett Denise. – De nézd csak, ott jön Mia! Talán ő tud róluk valamit.

– Denise, hogy érzed magad? – kérdezte Mia-Rose Jordan, aki a Menedék egyik legerősebb gyógyítója volt. Három évvel fiatalabb Denise-nél, az egyik első csoporttal érkezett ide – még George hozta magával. Ó, George… Mi lehet vele most? Denise emlékezett, hogy egy ideig még üzeneteket kapott tőle a Hálózaton. Soha nem válaszolt, túl nagy volt benne a neheztelés az árulása miatt. Később az üzenetek elmaradtak, és lassan mindenki elfelejtette Denise régi azonosítóját.

– Denise, jól vagy? – kérdezte Mia-Rose, aggódva Denise-re pillantva. – Mintha szellemet láttál volna.

– Ó, semmiség, csak épp eszembe jutott valami… pontosabban valaki a múltból. Szerintem te is emlékszel rá: George Chapelle. Ismerős a név?

– Chapelle? Még Európából? – töprengett Mia-Rose, majd egyszer csak beugrott neki. – Csak nem az a furcsa fickó a bátyám barátai közül? Hosszúkás arc, magas termet, rövid barna haj, amit mindig jobban felnyírtak az egyik oldalon… A bátyám kedvelte, de nekem nem volt szimpatikus. Pedig próbáltak összehozni vele – mosolygott, ahogy visszagondolt a régi emlékekre.

– Igen, ő az. Két évig dolgoztunk együtt egy polycon cégnél. Mondhatni, az ő… khm, „döntései" miatt vagyunk most itt. De nem róla akartam beszélni. Mosest nem láttad valahol?

– Szerintem Jacobbal együtt a süteményes asztal körül vannak – mosolygott Mia-Rose, és a terem szélén lévő asztalok felé mutatott.

Steve éppen a thermál csoport vezetőjével beszélgetett; egyik kezében pezsgőspoharat tartott, a másikkal hevesen gesztikulált, miközben valamit lelkesen magyarázott. Denise

úgy döntött, kicsit kivonul a forgatagból. A terem szélén, egy fal melletti pad szélére ült, és lassan, szinte elmerengve kortyolgatta italát.

Vajon George mit tudhat róluk? Nem véletlen, hogy sosem avatta be sem a projekt újraindításába, sem a település pontos helyébe. Aki egyszer megüti a bokáját, utána már sétálni is óvatosabban fog... Denise gondolatai a régi időkbe kalandoztak, amikor még barátok voltak.

A középiskolás évek alatt barátkoztak össze igazán, valamikor a harmincas évek közepén – bár már elsőtől egy osztályba jártak. Denise mindössze öt éves volt, amikor elveszítette édesapját; az ő dolgozószobájából lett később a tanulószobája. Az egész szoba tele volt nehéz, sötét fabútorokkal, a polcokon megszámlálhatatlan könyvvel – amiket manapság már alig olvas bárki, hiszen mindent elnyelt a digitalizáció.

Iskola után George szinte mindennap egyenesen hozzájuk ment, és éveken át együtt tanultak. Felkucorodtak a hatalmas bőrkanapéra, onnan böngészték a tananyagot, vitatkoztak, nevetgéltek. Az érdeklődési körük szerencsére hasonló volt; gyakran egymást vezették be új, izgalmas témákba.

Most, ahogy visszagondolt, szinte biztos volt benne, hogy az apja dolgozószobája ihlette George saját szobáját is. Igaz, a papíralapú könyvekből már jóval kevesebb sorakozott: otthon három teljes falat töltöttek meg, míg George-nál csak egy fal alsó felét borították be. Denise biztosra vette, hogy George soha nem olvasott bele egyikbe sem; legfeljebb akkor nyúlt hozzájuk, amikor port törölt róluk. Talán státuszszimbólumnak szánta őket, vagy egyszerűen csak őt, Denise-t akarta lenyűgözni?

Szomorúsággal gondolt vissza arra a napra, amikor szembesítették George-ot az árulásával. Akkor is ebben a szobában ültek: ő és Steve a nagy bőrkanapén, George pedig a

masszív fa íróasztal mögött, a forgószékében. Ez a jelenet mélyen beleégett az emlékezetébe, de a régi harag és düh mára már csak távoli emlék maradt. Most inkább csak szomorúságot érzett, ha rá gondolt – szerencsére ez már nagyon-nagyon régen történt, a férfit pedig szinte teljesen elfelejtette.

– Drágám, miért vagy ilyen szomorú ezen a gyönyörű napon? – Steve szinte a semmiből bukkant fel mellette, csípőjét ügyetlenül tekergetve a háttérben szóló zenére. – Az én feleségem ne szomorkodjon, amikor mindenki – körbemutatott – minket ünnepel. Ez a mi ünnepünk is, hiszen mi raktuk le az alapokat.

– Gyere, ülj ide! – hívta magához Denise. – George jutott eszembe.

– Melyik George? A szakács srác a 36/2-ből?

– Ugyan már, te bolond! George Chapelle. Még Európából, emlékszel? Vele kezdtük a projektet.

– Á, az a George… – Steve arca elkomorodott; látszott, nem szívesen idézi fel a múltat. – Hogyhogy most éppen ő jutott eszedbe?

– Nem is tudom, talán csak a nosztalgia… Tudtad, hogy anyám mindig abban reménykedett, hogy hozzá megyek feleségül? Folyton dicsérte, hogy milyen jóképű, milyen okos… Én meg csak nevettem rajta. Pedig tényleg nagy koponya volt, és rengeteget versenyeztünk, hogy ki tud többet egy-egy témáról. Persze, mindig én nyertem… – Denise mosolya inkább szomorkás volt. – Kíváncsi lennék, mi lehet vele. Persze nem akarok kapcsolatba lépni vele, csak tudni szeretném: megházasodott-e, van-e családja, született-e gyereke… ilyesmik. Szerinted butaság?

– Sok-sok évig barátok voltatok, miért lenne butaság? Én persze nem csinálnám, de vannak kapcsolataink, akik ki tudnak deríteni ezt-azt, ha tényleg szeretnéd. Felhívok egy barátomat,

aki már évek óta segít nekünk az áldottak lenyomozásában. Szerintem most is tud segíteni. De most inkább ünnepelj velünk, ne húzódj a sarokba! – ezzel felhúzta Denise-t a padról, megpörgette, majd hátradöntve megcsókolta. – Ha pedig mindenképp bujkálni akarsz, akkor veled tartok…! – búgta elmélyített hangon a fülébe.

Gyorsan beköszöntöttek a hideg hónapok. Ennek igazán csak Vilma örült. „Végre, nem fogok fázni a hidegben!" – mondogatta folyamatosan, mintha ezzel is próbálná meggyőzni magát. A hőmérséklet időnként nulla fok alá is lesüllyedt a zordabb napokon, ami Sarah számára kész büntetés volt. Ezt leszámítva csendesen teltek a hetek, hónapok.

Sarah barátai – ahogy ígérték – visszafogottan használták az erejüket. Egyedül Sergei közel tökéletes láthatatlansága okozott néha kisebb meglepetést a felsőben, de mindig ügyesen kivágta magát azzal, hogy rengeteget gyakorolt – és persze azzal, hogy csak hat percig tudja tartani ezt az állapotot. Ha tudták volna, hogy valójában majdnem fél órán át is képes láthatatlan maradni harmincas szinten… Szerencsére akadt olyan csoporttárs, aki hét percnél is tovább bírta, így a figyelem nem mindig Sergei-re irányult. A többieknél nem volt ilyen gond: könnyedén játszották a fejlődő képességű végzős diák szerepét. Néha egy kis fejlődést is beiktattak, éppen csak annyit, hogy hihető legyen – de a harmincas szinttel még mindig csak a felszínt kapargatták.

Hector és Sam teljes mértékben támogatták Sarah döntését. Hector szerint, ha a barátoknak elmesélt változatot publikussá tennék, a következmények talán korántsem lennének olyan sötétek, mint ahogyan Sarah elképzelte. Az elhurcolástól, a laboratóriumi kísérletektől éppen a

közvélemény védené meg – az, hogy sokan tudnak róla, és figyelemmel kísérik a különleges képességű lányt. Ha viszont a kormány szerezne tudomást róla először, gondolkodás nélkül rátenné a kezét.

Sam viszont mindenben bízott Sarah döntésében. Bármikor nyilvánossá lehetett tenni a képességet, de ez nem olyan ajándék, amit az ember szívesen világgá kürtöl. Teljesen érthető volt, ha valaki nem akarja, hogy mindenki zaklassa, vagy kérje, hogy erősítse fel a képességét. Valószínűleg nem véletlenül működtek eltérően ugyanazok a képességek különböző embereknél – talán ez a természet rendje. Hector persze ilyenkor mindig eljátszotta az ördög ügyvédjét:

– Bezzeg a mi képességeink ötvenes szinten vannak…

De ezt már senki sem vette igazán komolyan.

Egyre többen érdeklődtek, mi a helyzet Sarah képességével, megjelent-e már valamilyen jele. Ilyenkor Sarah csak szomorúan annyit mondott: még nem sikerült kideríteni, hogy a kilenc képesség közül melyiket kapta. Két dologban mondott igazat: valóban szomorú volt, és valóban nem kapta meg egyiket sem a kilenc közül. Bár próbálta palástolni, még mindig rossz érzésekkel töltötte el, hogy titkolóznia kell a környezete előtt. Ahogy közeledett a márciusi beiratkozás, egyre inkább aggasztotta az is, hogy egy hivatalos iraton kell majd hazudnia.

Sergei, aki már régen túllépett ezen, próbálta vigasztalni: „Ez a dokumentum csak a kilenc lehetőséget tartalmazza – tehát lényegében nem hazudsz, ha egyiket sem jelölöd be.” Az, hogy a rendszerben mindez milyen gondot okoz majd, már nem az ő problémája lesz – majd megoldja az iskola. „Ha lenne egy 'egyéb' lehetőség is, de erre persze senki sem gondolt.” Szerencsére. Mindez azonban nem szüntette meg Sarah rossz érzését, de nagyon igyekezett megbékélni a helyzettel.

Ahogy kiderült, a jelentkezés a felső iskolába sem volt egyszerű. Mivel a kilenc képesség közül egyiket sem tudták bejelölni, az is problémát okozott, hogy melyik, képességet fejlesztő első évfolyamba írassák be Sarah-t. Az iskolában sem tudtak tanácsot adni, így a vezetés az oktatásért felelős minisztériumtól kért állásfoglalást, de ők is csak tanácstalanul ingatták a fejüket.

Sarah-t végül beutalták egy többnapos vizsgálatra, ahol megpróbálták előhozni valamelyik képességet – természetesen eredménytelenül. Innentől kezdve nem volt visszaút: az iskola és a minisztérium is elkönyvelte, hogy létezik egy gyermek, aki nem kapott képességet. Mivel szeptemberig még több mint fél év volt hátra, egyelőre nem rögzítették a jelentkezését a rendszerben, bízva abban, hogy az elkövetkező hónapok alatt csak megmutatkozik majd valami csekély jele valamelyik ajándéknak.

A furcsa helyzetet Sarah sokszor kielemezte a szüleivel és a barátaival is. A szüleivel szinte mindenről tudott beszélni: a százas skáláról, az újabb képességek hozzáadásáról, a rendszer határairól. Kísérletképpen Sam két újabb képességet is kapott: a thermált és az absorbert. Ezeket otthon aztán ki is próbálta – a thermál képesség hőgenerálását és hőelnyelését főzés közben hasznosította, az absorber energiává alakító erejét pedig a maradékok eltüntetésénél. Igazából egyik sem volt nélkülözhetetlen, egyszerűen csak kíváncsiak voltak, mit lehet még kipróbálni.

A közös kísérletezés közben azt tapasztalták, hogy a rendszer még mindig nem engedte egyetlen képességnél sem az 50 fölötti érték beállítását. Hector szerint ennek az volt az oka, hogy Sarah képessége is fejlődés alatt áll, és még nincs azon a szinten, hogy ekkora erőt birtokolhasson. Talán egy bizonyos szint felett a mennyiségi növekedés már minőségi

változásba csap át – ez a gondolat egészen elfogadhatónak tűnt, hiszen kezdetben még a képességek hozzáadását sem ismerték.

Hector egyébként nem igényelt további képességeket; elégedett volt a kettővel, ami már megvolt, és azok közül is az egyiket csak ritkán tudta használni anélkül, hogy lebukást kockáztatott volna.

Sarah barátai úgy kezelték az ő különleges képességét, mintha a világ legtermészetesebb dolga volna – mintha minden harmadik ember erősítő lenne, nem mecha vagy thermál. Egyedül arra figyeltek, hogy csak egymás között hozzák fel a témát, és a lopva kipróbált, felerősített képességekről szóló élménybeszámolók lettek a kedvenc beszédtémájuk. Végre Jack is kipróbálhatta a sebességét és a maximális magasságot; lelkendezve mesélte a sikeresen elért ötvenméteres és ötven kilométer/órás eredményeit. Ebben nagyszerű partnerre talált Samben, aki – oktatóként – szívesen adott tanácsokat, főleg arra figyelmeztetve Jacket, mire ügyeljen ilyen sebességnél.

Maggie náluk tudott a legjobban gyakorolni: ahogy belépett a lakásba, máris valaki más arcát öltötte magára, és ezzel szórakozott folyamatosan. Ha megunta, arcot cserélt; néha két Sarah vagy két Vilma üldögélt egymás mellett, és csak a viselt ruhájukról lehetett megkülönböztetni őket – na meg a hangjukról, ami még mindig messze volt a tökéletestől.

Sarah tizennyolcadik születésnapja ebben az évben vasárnapra esett, így már szombaton el kellett kezdenie előkészíteni a vendégek fogadását, minden apró részlettel együtt. Ezért aznap szokatlanul korán kelt – máskor akár nyolcig is húzta volna az ágyat, de most már hét előtt magától ébredt.

Birtokba vette a felső fürdőszobát, majd fél óra múlva már a konyhában főzte a reggeli kávét. Körülbelül fél éve szokott rá a kávéra; bár korábban is megivott néha egy-egy csészével, tavaly szeptember óta már naponta elkészítette magának. Talán azért, mert a barátai is inkább kávét ittak tea helyett, vagy egyszerűen csak megszerette a kávé kesernyés ízét.

Ahogy a szülei is mozgolódni kezdtek, három csészével főzött, mellé pedig abból a teasüteményből rakott ki néhányat, amit még Sergei anyukájától kaptak az előző hétvégén. Anna kiválóan főzött, de az édes teasüteménye mindenki szerint felülmúlhatatlan volt: könnyű, kellemesen édes, de mégsem túlzottan, pont a megfelelő arányban.

Már jól indult ez a szombat.

– Jó reggelt! – köszönt Sarah. Hector és Sam még kócosan, pizsamában csoszogtak ki a konyhába, hogy megigyák a napindító kávéjukat. Hector csak álmosan bólintott, miközben ujjaival próbálta rendbe tenni a haját, Sam pedig szeretettel átkarolta Sarah vállát, és egy puszit nyomott a feje búbjára. Csendben kortyolgatták a kávét, a nap első perceinek nyugalma lengte be a konyhát. Az asztalon a frissen elővett teasütemény illata keveredett a kávéével, a reggeli fény lágyan világította meg a családtagok arcát. Mindannyian elmerültek saját gondolataikban – ki az éjszakai álmokat, ki az aznapi teendőket gondolta át újra.

– Jól aludtál? – törte meg a csendet Sam, kedvesen megsimítva Sarah kezét.

Sarah bólintott, majd két korty között válaszolt:

– Megint egész éjjel álmodtam. Próbálom visszaidézni, de csak valami kellemetlen érzés maradt meg az egészből. Szerintem a szülinapi stressz az oka. Még szerencse, hogy csak az „erősített csapat” jön – egy ideje így hívták egymás között a Sergei, Jack, Will, Maggie és Vilma ötösfogatot.

– Jeremy most nem jön? Majdnem minden évben elkíséri Jacket. Szerintem tetszel neki! – csipkelődött Sam, játékosan.

– Ugyan, anya, több mint két évvel fiatalabb nálam… Különben sincs időm ilyenekre! – méltatlankodott Sarah.

– Pedig lassan ideje lenne… – szólt közbe Hector is.

– Apaaa! Más apuka inkább tiltja a lányát a fiúktól, te meg erőlteted?

– Dehogy erőltetem, csak finoman noszogatlak. Tudod, hogy megbízunk benned! – mondta Hector, majd felállt, és kiürült csészéjét a mosogatóba tette. Ahogy elhaladt Sarah mellett, megsimogatta a haját. – Maradjatok csak, én felöltözöm, még be kell ugranom a kórházba. Ígérem, egy órán belül visszaérek! – A választ meg sem várva elindult a szobája felé.

Sam csak a szemét forgatta – mikor volt utoljára, hogy Hector tényleg egy órán belül hazaért a kórházból? –, de nem szólt semmit.

– Anya, akkor segítesz megsütni a tortát? Sergei aprósüteményt hoz, Will nem ér rá, ma érkezik vissza valamilyen mecha gyakorlótáborból.

– A szokásos citromtorta? – Sam nagyon sóhajtott, majd felidézte az otthoni készletet. – Akkor ma vennünk kell friss citromot. Ha jól emlékszem, fenyőmag még van itthon, de majd nézzünk rá arra is. Ja, és valami üdítőt is be kell szereznünk, mert ami van, az nem lesz elég hat embernek. – A pántjára nézett. – Mit szólnál, ha kilenc körül bemennénk a központba? Bevásárolunk, majd nekiállunk a sütésnek. Szerintem kora délutánra elkészülünk, és akár pihenhetünk is egy kicsit – még egy jó holofilm is beleférhet.

– Benne vagyok, bár lassan meg kellene tanulnom legalább a citromtortát egyedül megsütni. Tudod mit? Ma én leszek a

főszakács, te pedig a kukta! Csak annyit kérek, segíts, nehogy elrontsam – fogta meg Sarah Sam kezét.

Miközben a konyhában pakoltak, Hector is elkészült az induláshoz. A kabát még jól jött ebben a hűvös reggelben, így felkapta az előszobában, és visszaszólt a lányoknak:

– Ha jól hallom, már itt van az autóm, indulnom kell! Sietek vissza!

Ahogy kinyitotta a bejárati ajtót, három férfi állt vele szemben.

– Hector Joseph Farewell?

XV.

A május gyorsan elsuhant, a kellemes nyárelőt forró június követte. Az idei június több szempontból is jelentős volt, de mindenekelőtt Moses 12. születésnapja tette igazán különlegessé ezt az időszakot. Moses rajongott a születésnapokért, élvezte a körülötte zajló felhajtást – és persze az ajándékokat is.

Nem kis fejtörést okozott Denise és Steve számára, hogy milyen ajándékkal lephetnék meg Moses-t, mivel egyikük sem volt igazán gyakorlott az ajándékozásban. Mindketten ritkán kaptak meglepetést gyerekkorukban: Denise-nek mindig megvolt mindene, amire szüksége volt, Steve pedig inkább praktikus holmikat kapott, a szülei szerint pont azt, amire épp szüksége lehetett. Soha nem panaszkodott emiatt, sőt, benne is kialakult az a gondolkodás, hogy az ajándék legyen hasznos, ne csak egy újabb porfogó a polcon.

Denise rendszerint hallgatott Steve-re, sőt, többnyire rá is bízta az ajándékválasztást – neki még ennyi affinitása sem volt hozzá, mint Steve-nek.

– Majd könnyebb lesz az ajándékozás, ha már megkapja a képességét… De az még négy év – sóhajtott Steve. – Addig minden évben kitalálunk majd valamit.

– Csak egy ötlet: az elektrók a következő hónapban egy új, érdekes találmánnyal rukkolnak elő. Az első piackutatások szerint egészen jövedelmező lehet a Menedék számára – már az amerikai gyártósorok is készen állnak. Egy digitális könyvet fejlesztettek ki, amely szinte teljesen úgy néz ki, mint a hagyományos papíralapú könyvek.

– Most elvesztettem a fonalat – mondta Steve, „bután" nézve, ahogy mindig, amikor olyasmiről volt szó, amit már túl bonyolultnak talált.

– Szóval létrehoztak egy lapozható könyvet, de a papír valójában nem igazi papír – viszont a mellékelt íróeszközzel pont úgy lehet rá írni, mint egy hagyományos jegyzetfüzet lapjaira. A csuklópántoddal össze lehet kapcsolni, át lehet küldeni a fájlokat egyik könyvről a másikra, de van egy nagy különbség: a könyvből nem lehet lapokat törölni, ha egyszer már átléptél egy új oldalra. Legfeljebb archiválni tudod a tartalmat, akkor a teleírt oldalak felszabadulnak, és újra írni lehet bele. Persze a régieket is bármikor elő lehet hívni a pántod segítségével – szóval ügyes kis kütyü! És tudod, mi a neve? Kis szójáték: diAry. Amolyan digitális, elektronikus napló.

– A gondolatolvasó képességem azt súgja, hogy ezt szánod ajándékba Mosesnek – mondta Steve, miközben két ujját játékosan a halántékára szorította. – Ahogy ezt a kölyköt ismerem, még tetszene is neki. Folyton firkál a számítógépen, most legalább megismerhet egy kis „őskori" technológiát is.

– És még egy ötlet: írjunk neki valami kedveset az első oldalakra, hogy amikor kinyitja, mindig eszébe jussunk!

– Ó, ne zaklasd már szegénykét, hiszen így is mindennap lát minket.

– De egy nap majd nem leszünk itt vele.

– Denise, addig még rengeteg időnk van! Mire megöregszünk, ezek az eszközök már rég eltűnnek, sokkal modernebb készülékeket fognak használni a fiatalok. Gondolj csak bele, amikor elindítottuk a Menedéket, hol tartott a technológia! Emlékszel, mennyit fejlődött a polycon azóta? A QC-akkumulátorok hatásfoka megduplázódott, a számítógépek csuklópánt méretűre zsugorodtak, és ma már holografikus kivetítők vannak a kijelzők helyett.

– Ebben igazad van, ráadásul mindez ismét a mi mérnökeink érdeme. A holokijelzők jogdíjaiból éltünk az elmúlt tíz évben – és ki tudja, meddig még. Mégis azt mondom: az emlékek fontosak. Lehet, hogy csak pár évig fogja használni, aztán a polcán porosodik majd – de ha egyszer, sok év múlva előveszi, nemcsak magát, hanem minket is látni fog benne.

– Most nincs ennél jobb ötletem, bízom benned. De a rajzolás rád vár, én még mindig csak pálcikaembereket tudok.

– Megoldom, ne aggódj! – sóhajtott fel Denise, megkönnyebbülve, hogy végre lekerült a vállukról az ajándékozás terhe.

Június utolsó napja volt. A születésnapot már maguk mögött tudták – Moses különösen örült a diAry-nek. Már az első este tele volt a készülék skiccekkel, és azóta szinte mindenhová magával vitte. Talán az is hozzájárult a lelkesedéséhez, hogy a világon elsőként lehetett ilyen eszköze, de ki is használta: szinte teljesen leszokott a csuklópántos jegyzetelésről, minden fontosat inkább a diAry-be mentett.

A Menedékhez hasonló déltengeri szigeten a nyár talán még forróbb, mint a szárazföldön. A júniusi hőség tikkasztó volt, de szerencsére mindig akadt alkalom, hogy a sziget déli lagúnájának strandján felfrissüljenek. Denise is éppen egy ilyen pihenőt engedélyezett magának, amikor felvillant a csuklópántja. Kivetítette az üzenetet – a hologram tisztán lebegett a levegőben a pánt fölött. Egyetlen mondat jelent meg Steve-től: „Híreket kaptunk George-ról."

– Érdekes történet… – kezdte Derek.

A magánnyomozó apró, jelentéktelen figura volt. Rendkívül vékony arcából természetellenesen nagy, görbe orr emelkedett ki, ritka, kevés haj és elálló, nagyméretű fülek társultak hozzá. Most is egy asztal mögött ült, így a magassága

– vagy inkább alacsonysága – csak sejthető volt. Derek mindig azt mondogatta, hogy sikere titka éppen az, hogy az emberek észre sem veszik. Talán igaza is volt; ehhez persze az is hozzájárult, hogy elasterként jó néhány ügyes trükk volt a tarsolyában.

– Szóval, amit megtudtam: '48-ban hirtelen felmondott a munkahelyén egy polycon cégnél. Egy ideig teljesen eltűnt a radarról, de pár évvel később néhányan felismerni vélték – akkor már egy állami cég megbízottjaként tűnt fel. Olyan embereket kerestek, akiknek erősített képességük van, vagy ahogy önök mondják: „áldottakat".

Derek megnyomott valamit a gépén és folytatta:

– Egyelőre csak pletykák szólnak arról, hogy ezek az emberek sorra eltűntek – a családjuk sem hallott róluk többé. Próbáltam több forrásból is megerősíteni ezt, de kevés sikerrel jártam, egyetlen szálat leszámítva: egy eltűnt áldottat fél évvel később megtaláltak egy apró faluban. Súlyos sérüléseket szenvedett – olyanokat, amiket laboratóriumi mintavételkor használt eszközök okozhattak, illetve erőszak nyomait is viselte: zúzódásokat, töréseket, égési sérüléseket, tűszúrásokat. Állítólag mindkét karján annyira tönkrementek a vénái, hogy szinte teljesen használhatatlanok lettek.

A nyomozón látszott, hogy kellemetlenül érzi ő is magát azzal kapcsolatban, amit kiderített.

– Beszélni már nem tudott, csak valamit motyogott, de senki sem értette. Egy órán belül kormányzati emberek jelentek meg, és minden nyomot eltüntettek. A település minden érintett lakójával titoktartási nyilatkozatot írattak alá – de hát tudják, milyenek az emberek… Az eljáró hivatal neve is előkerült: egyes forrásokban „Államvédelmi Hivatal", vagyis ÁVH-ként emlegették. Ugyanazt a rejtőzködési módszert használják, mint a Menedék: különböző legális cégek mögé bújnak.

– Azért ez óriási különbség – mi segítünk az áldottaknak, fejlesztjük őket, és lehetőséget adunk nekik, hogy kibontakoztassák a képességeiket, ők viszont… eltüntetik őket.

Denise arcán látszott a megrendülés – az imént elhangzott szörnyű részletek őt is mélyen felkavarták.

– Bocsánatot kérek, asszonyom! – hajtotta le a fejét Derek. – Semmiképp nem akartam összehasonlítani az önök munkáját az ÁVH-éval.

Denise morcosan bólintott, de nem szólt semmit. Derek folytatta:

– Sikerült egy kis „motivációval" szóra bírnom az egyik alacsonyabb beosztású tisztviselőt a Hivatalnál. Nem sokat tudott, de arra emlékezett, hogy Mr. Chapelle idén január óta elég magas pozícióba került. Valószínűleg vezető lett, de még a szervezet alsóbb szintjein dolgozók sem tudnak szinte semmit a többiekről. Ez is gyanús: egy törvényesen működő cég nem titkolja ennyire az intézményi felépítését. A tisztviselő említett néhány fedőcéget is itt, Amerikában, de úgy tűnik, az egész világot behálózták. A teljes jelentést már átküldtem – mondta Derek, és abban a pillanatban Steve és Denise csuklópántján is felvillant az üzenetjelzés.

– Köszönöm, Derek! Mindig öröm veled dolgozni – mondta Steve.

Derek bólintott, majd bontotta a kapcsolatot.

Denise és Steve egymásra néztek. Mindketten pontosan tudták, mit jelent ez rájuk nézve. George és ők ugyanazt a tevékenységet végezték – csak éppen más céllal.

Steve-nek hirtelen eszébe jutott egy amerikai fiatalember. Áldott volt, szonár képességgel. Felhívta, hogy találkozzanak; Steve miatta a fél kontinenst átutazta, majd órákon át várt a

megbeszélt étteremben. Többször próbálta hívni, de már nem tudta elérni. Furcsállta is: ha nem akart volna beszélni vele, elég lett volna egyszerűen nemet mondani. Egy kicsit meg is orrolt rá, és többet nem kereste. De most… lehetséges, hogy az ÁVH hamarabb ért oda, mint ők?

– Steve, szerintem nagy bajban vagyunk. Ha George valóban az áldottak eltüntetésére tette fel az elmúlt harminc–harmincöt évét, akkor veszélyben vagyunk. Egyetlen dolgon csodálkozom: miért nem keresett még fel minket? Ha másért nem, legalább hogy megfenyegessen, megzsaroljon, eláruljon… vagy – mit tudom én – csak úgy, ahogy szokta. – Denise hangja remegett, szinte pánikba esett.

– Nyugodj meg! – próbálta átölelni Steve, de Denise kibontakozott a karjából. Steve a lehető legnyugodtabb hangon folytatta:

– Szerintem csak azért nem talált még meg minket, mert fogalma sincs, hogy itt folytattuk a projektet. Eszébe sem jut, hogy keresnie kellene minket. Dereknek igaza volt: mi is elbújtunk a világ elől, és a fedőcégeken keresztül szinte lehetetlen visszakövetni a Menedéket. Most annyit tehetünk, hogy még jobban eltüntetjük a nyomainkat. Folyamatosan fizetünk egy csomó szakembert – legyen hát munkájuk!

Denise leült, arcát a kezébe temette. Fáradtnak és zaklatottnak tűnt. Egy percig csendben maradt, aztán hirtelen kifakadt:

– El tudod képzelni, mit tesznek azokkal az emberekkel? Most örülök csak igazán, hogy a hálózatunkat ennyire jól kiépítettük. Garantálom, hogy egyetlen áldottat sem fognak a jövőben megtalálni előttünk! – Ökölbe szorította a kezét, és fenyegetően megrázta. – Hívjuk össze a Tanácsot. Minél hamarabb!

A Tanácsot a képességek csoportvezetői alkották, ők hozták meg a szakmai döntéseket. Denise-nek és Steve-nek ugyan vétójoguk volt, de ezt a jogot csak nagyon ritkán kellett használniuk, már évek óta nem is volt rá szükség.

A Ház tanácstermében gyűltek össze, ahogy mindig is szoktak. Steve ismertette a helyzetet: részletesen beszélt az ÁVH-ról, a feltételezett tevékenységeikről, és nem hallgatta el George szerepét sem. Mindenki döbbenten hallgatta; a visszatért, megkínzott áldott története sokakban ugyanazt a zaklatottságot váltotta ki, amit Denise is érzett.

Ő most rezzenéstelen arccal hallgatta végig Steve beszámolóját, csak annak végeztével szólalt meg:

– Agnes, te vezeted a keresési részleget. Eddig is kiválóan dolgoztatok, de most azt kérem, dolgozzatok ki egy tervet, hogyan lehetne még hatékonyabban kiterjeszteni a keresést. Nem akarom, hogy egyetlen áldott is a karmaik közé kerüljön.

– Helmut, beszéljetek a jogászainkkal! Tüntessenek el mindent – és mindenkit – a térképről. Ha megoldható, tüntessék el magát a szigetet is. Nem viccelek: tegyetek meg mindent, hogy a Menedék eltűnjön a világ szeme elől.

– Mia-Rose, neked kell beszélned a lakókkal. Tudniuk kell a fenyegetésről, és felelősségteljesen kell viselkedniük. Szerintem érteni fogják, mit kell tenniük, de adjunk nekik némi útmutatást.

– László, kérlek, erősítsétek meg a biztonsági protokollokat. A belső hálózat kívülről ugyan nem elérhető, de amikor kint vagyunk a világban, további védelemre van szükségünk. Ellenőrizzétek a csuklópántok anonimitását, és ha kell, biztosítsátok azt. A hálózati hozzáférést folyamatosan figyeljétek, a tűzfalszabályokat frissítsétek.

– Természetesen minden csoport megkapja a szükséges erőforrásokat – most ez a legfontosabb. És még valami:

szeretnénk, ha a szervezetünk struktúrája redundánsabb lenne. Ha valaki kiesik a Tanácsból, ne teljenek el napok vagy hetek pótlás nélkül. Nem akarom, hogy ez megtörténjen, de tudjuk: Mr. Chapelle fél éve az ÁVH egyik vezetője lett, és ismerve a módszereit, megpróbálhat minket is felkutatni. Ezt a kérdést Steve-vel ketten dolgozzuk ki. Ehhez azt kérem, mindenki adjon le javaslatot a saját pótlására – természetesen csak Tanácson kívüli személyek közül. A végső döntést mi hozzuk, de ti ismeritek legjobban a szakterületek szakértőit. Van kérdés?

Agnes emelkedett szólásra:

– Denise, ezek a hírek szerintem mindenkit megráztak. Ugyanakkor néhány dolgot is helyre tettek bennem. Többször előfordult, hogy találtunk egy áldottat, aztán egy idő után egyszerűen elvesztettük a kapcsolatot vele. Egy darabig még szerepeltek a keresőrendszerben, de a protokoll szerint harminc nap után automatikusan kikerültek a látókörünkből. Pontosan meg tudom mondani a számukat – csuklópántján kivetítette a táblázatokat, majd folytatta: – Az elmúlt harmincnégy évben, vagyis amióta a Menedék működik, 318 ilyen eset volt. Azt gyanítom, ezek többsége az ő közbeavatkozásuk miatt történt, a kisebb részük pedig talán egyszerűen meggondolta magát és letiltott minket. Nem mondhatnám, hogy a jelenleg 2927 áldott lakóhoz képest ez kevés – hiszen egyetlen ember megkínzása is, legyen áldott vagy sem, felfoghatatlan szörnyűség.

– Köszönöm, Agnes, az adatokat. Legalább látjuk, milyen nagyságrendről beszélünk. Első cél, hogy ez a szám nullára csökkenjen. Van még kérdés vagy hozzászólás?

– Köszönöm a szót! – szólt Mia-Rose. – Egy ötlet: eszembe jutott, hogy Mr. Chapelle talán felismerné a nevemet, ha látja valahol. Ezért javaslom, hogy először a régi ismeretségeket tüntessük el a rendszerből – kezdve veletek. A mikéntjét majd

kidolgozzuk, a jogászaink elég leleményesek, és Helmut is segíthet ebben. – Helmut bólintott.

– Akkor munkára! – zárta le Denise az ülést. A Tanács tagjai lassan távoztak.

Steve csak nézte a feleségét. Hogy lehet valaki egyszerre ennyire sérülékeny, védtelen, ugyanakkor kemény és határozott? Mi hajtja ezt a nőt, milyen energia? Már majdnem negyven éve ismerte, és még mindig képes volt meglepni. Denise valószínűleg megérezte Steve pillantását.

– Sok voltam? – kérdezte halkan; most újra az a törékeny, bizonytalan nő állt Steve előtt.

– Dehogy! Tökéletes voltál, mint mindig – s magához húzta a feleségét.

Denise most egyáltalán nem bontakozott ki az ölelésből.

Az elöl álló férfi egy logóval ellátott, kormányzati igazolványt vetített ki a csuklópántjával, miközben a másik kettő némán sorakozott mögötte, kétoldalt.

– George Smith ügynök vagyok, az Államvédelmi Hivataltól. Beszélhetnénk pár szót?

Hector meghökkent. Mit keres itt egy államvédelmis? Tétován intett, mire mindhárman beléptek az előszobába.

– Szívem, látogatóink vannak! – kiáltott be Samnek.

Sam kidugta a fejét a konyha ajtaján, és ugyanolyan döbbent arccal nézett, mint Hector.

– Öööö… Jó reggelt! Hector, bevezetnéd az urakat a nappaliba? Egy pillanat, máris jövök.

– Asszonyom, Önre is szükségünk lenne, és szeretnénk, ha a lányuk is jelen lenne a beszélgetésen.

Hector bevezette a férfiakat a nappaliba, közben alaposabban szemügyre vette őket.

George Smith egy hórihorgas, őszülő férfi volt. Ránézésre nem lehetett megmondani, milyen képességet kapott, de a másik két férfi szinte biztosan mecha lehetett. Egyikük az ajtóhoz legközelebbi székre ült, a másik Smith mellett foglalt helyet a kanapén – mindketten közel maradtak hozzá.

Ugyanazt az elegáns, fekete öltönyt viselték, hófehér inggel és fekete nyakkendővel. Hector észrevette, hogy mindhármuk nyakkendőjén – ha elég közelről nézte az ember – ott volt az Államvédelmi Hivatal előbb látott logója.

Smith keresztbe tett lábán ujjai türelmetlenül doboltak. Az arca szinte mozdulatlan volt, mint egy szoboré, egyetlen kivétellel: a bal arcán egy mély forradás húzódott végig, a hajtövétől egészen az áll vonaláig, közvetlenül a fül előtt.

– Egy kávét, esetleg? – próbálta oldani Hector a feszültséget.

– Nem. – A válasz rövid és határozott volt. A két mecha ugyanolyan csendben, mozdulatlanul ült tovább.

– Megtudhatom, milyen ügyben keresnek minket? Egy autó vár rám, be kell mennem a munkahelyemre.

– Az autót már elküldtük, a kórházban jeleztük, hogy késni fog – vágta el Smith a témát, minden további kérdezősködést megelőzve.

Hector érezte, hogy fölösleges tovább próbálkozni, így inkább türelmesen várt, míg Sam és Sarah megjelentek. Látszott rajtuk a kapkodás: Sam éppen lecserélte pizsamáját egy nadrágra és pólóra, a hajával sem bajlódott sokat. Mindketten leültek, várakozva néztek Smith-re.

– Csak a pontosság kedvéért: Hector Joseph Farewell, Samantha O’Brien és Sarah Sophia Farewell?

Megvárta, amíg mindhárman bólintanak, aztán folytatta:

– Tudomásunkra jutott, hogy Sarah leányuk eddig semmilyen képességet nem mutatott fel, ezt pedig – szüleiként – a továbbtanulási jelentkezési lapon is megerősítették. Pontosak ezek az információink? – kérdezte szenvtelenül, fel sem nézve a kivetített adatokból.

Még egyikük sem látott ilyen eszközt: az asztalra helyezve a levegőbe vetítette az információt, ahogy a legtöbb hasonló eszköz, de csak egy irányból lehetett leolvasni az adatokat. A hátoldala egyszínű, sötétszürke képet mutatott, mintha egy polycon lap választaná el Smith-t a családtól.

Hector bólintott, de mivel senki más nem szólalt meg, az ügynök lassan felnézett, mintha hangos, egyértelmű választ várna.

– Igen, helyesek az információk – mondta végül Hector.

Legalább egy percig csend volt. Smith az adatokat böngészte, lassan lapozgatva a számukra láthatatlan anyagot.

– Semmilyen képesség nem jelent meg? – kérdezte hirtelen, szúrós tekintetét Sarah-ra szegezve. Sarah önkéntelenül hátrébb húzódott a székén.

– Semmilyen – felelte Hector. Még mindig ő érezte magát felelősnek a válaszokért ebben a feszült helyzetben.

Újabb hosszú másodpercek teltek el, aztán Smith kikapcsolta a vetítőt, és mereven rájuk nézett.

– Ugye tisztában vannak vele, hogy bármilyen hamis adatközlés vagy információ szándékos elhallgatása súlyos következményekkel jár? – mondta, mintha csak azt közölné, hogy ma szombat van.

Hector a hangjából kiérezte a burkolt fenyegetést.

– Természetesen, Smith ügynök. A lányom több vizsgálaton is átesett, sajnos eredménytelenül. Higgye el, mi örülnénk a legjobban, ha…

Smith hirtelen felemelte a kezét, jelezve, hogy maradjon csöndben.

– A lánya közvetlen barátai – mindannyian rendelkeznek képességgel?

– Nem tudom, konkrétan kikre gondol, de feltételezem, hogy igen. Csak Sarah-ról tudunk, aki semmilyen képességet nem kapott.

Hectort bosszantotta Smith ügynök lekezelő hangneme, de nem igazán tudott mást tenni, mint válaszolni a kérdésekre, teljes mellszélességgel védve a lányát és a feleségét.

– Önök milyen képességekkel rendelkeznek?

– A feleségem levitátor, én pedig gyógyító vagyok. Azaz elektró – mondta Hector. Úgy érezte, felesleges a kérdés, biztos volt benne, hogy már mindent kinyomoztak róluk.

– Ön nem spektrál? Pontosabban röntgen? – Smith ügynök egyenesen a szemébe nézett.

– Nem – felelte Hector tömören, igyekezett rezzenéstelen maradni, miközben belül úgy érezte, mintha bomba robbant volna a gyomrában. Látta, hogy Sarah hirtelen nagyot lélegzik, majd köhögéssel álcázza a kifújást. Sam mereven előre nézett, az ügynök nyakkendőjének mintázatát figyelte, mintha semmit nem hallana.

– Hölgyem, Ön a helyi egyetemen tanít?

Sam ránézett, majd bólintott.

– Meg tudná mondani, hogy a levitációnak milyen magassági és sebességi korlátai vannak?

– Természetesen. A jelenlegi, hivatalosan elfogadott maximális magasság Jonathan Walsh nevéhez fűződik: 14,25

méter. Sebességrekordból kettő van: az elfogadott csúcs Francisco Martinezé, 37,8 km/óra, a nem hivatalos rekord Dilan Mehrlichté, 38,35 km/óra.

– Mit gondol, lehetne ennél magasabbra vagy gyorsabban repülni?

– Nem értem a kérdését. – Sam próbált ártatlanul nézni.

– Ön szerint mennyivel lehet ezeket a rekordokat felülmúlni?

– Sok gyakorlással biztosan lehet rajtuk javítani.

– Mennyit? – A kérdés hideg és parancsoló volt.

– Legfeljebb pár százalékot, vagy talán annyit sem – mondta Sam, és érezhetően nem örült a hangnemnek.

Smith hirtelen Sarah felé fordult.

– Ön ebben az évben végez a középső nyolcadikban. Ha választhatna, milyen képességet szeretne?

Sarah meglepődött, de már sokszor gondolkodott ezen, ezért azonnal válaszolt:

– Szeretnék levitátor lenni, mint az anyukám.

– Vagy mint Jack Wade, az osztálytársa.

– Igen, ő is levitátor – mondta Sarah, majd nyelt egyet.

– Mit gondol, Jack tehetséges levitátornak számít?

– Gondolom, igen…

– Nem szokott önnek mesélni arról, mennyire ügyesen repül?

– Csak ha megnyer valami versenyt az osztályban.

– És gyakran nyer versenyeket?

– Nem tudom.

Smith még egy ideig nézte Sarah-t, mintha azt fürkészné, igazat mond-e. Sarah szerette volna megvizsgálni az ügynököt, vajon milyen képessége lehet, de nem merte

megkockáztatni, hogy lebukik a koncentrációval – még ha csak pár pillanatig is tartana. Úgy érezte, Smith figyelmét a legapróbb részletek sem kerülik el, mintha mindhármukat egyszerre pásztázná.

Sarah még egyszer ránézett Hectorra, aztán Samre. Smith ekkor váratlanul felállt.

– Köszönöm a türelmüket! Ha felmerülne még valamilyen kérdés, keresni fogjuk önöket.

Az ajtó felé indult, a két mecha – akik eddig szinte mozdulatlanul ültek – egyszerre pattant fel, és együtt vonultak ki a lakásból. Hector utánuk nézett az ajtóból: látta, ahogy beülnek egy sötétített üvegű, nagyméretű autóba, majd elhajtanak. Az autón nem volt semmilyen azonosító.

Az egész nem tartott negyedóráig sem, mégis úgy érezték, mintha órákig faggatták volna őket. Egy ideig csak néztek egymásra, aztán Sarah zokogásban tört ki. Sam átölelte a vállát, simogatta a haját. Ő is alig tudta visszatartani a könnyeit. Hector csak állt, nézte a lányokat, miközben a gondolatai kavarogtak.

Úgy tűnt, most elvesztették a lehetőséget, hogy bevallják az új képességet. Csak a tagadás maradt, s mostantól ehhez kell tartaniuk magukat.

– Anya, szerinted tudnak a képességemről? – kérdezte Sarah két szipogás között.

– Nem tudom, kicsim. Szerintem csak tapogatóztak.

– De annyira faggatózott az erősített képességeitekről. Apánál azonnal a spektrálra kérdezett rá.

– Szerintem tudják. – Hector a szoba közepén állt, nem tudott leülni a feszültségtől.

– Miből gondolod? – Sam összehúzott szemmel nézett rá, némán formálta a „ne!” szót, miközben a térdén kuporgó Sarah felé intett a fejével.

Hector kivetítette a csuklópántjára érkezett üzenetet, hogy a többiek is lássák: „Induljatok! Most!” – alatta pedig egy csomó szám jelent meg.

XVI.

Sam és Sarah döbbenten nézték a levegőben villódzó, vészjósló üzenetet. A feladó helyén csak ennyi állt: „ismeretlen” – ami a megszokott technológiai környezetben elvileg lehetetlen lett volna.

Ebben a pillanatban két halk pukkanás hallatszott. Mindkettejük csuklópántjából vékony füstcsík szivárgott ki.

– Nem működik a pántom! – kiáltotta Sarah.

– Az enyém sem! – mondta Sam, majd levette a használhatatlan eszközt, és az asztalra tette. Sarah követte a példáját.

– Úgy tűnik, csak az enyém működik... Vagy mégsem. Már csak ezt az üzenetet tudom megnyitni, minden más funkció halott. A szobámban még lennie kell két tartalék pántnak, azokat vegyétek fel.

– Hector, szerintem valaki szándékosan blokkolta a csuklópántokat – mondta Sam, felismerve a helyzetet.

– De akkor honnan tudjuk, hová kell mennünk? – kérdezte Sarah.

Sam közelebb hajolt és azonnal látta.

– Az üzenetben szereplő számok egyszerű koordináták: hosszúsági és szélességi értékek. Levitátorként ismerjük őket, nem egy bonyolult rendszer. Szerintem azt akarják, hogy oda menjünk.

– De mégis honnan tudjuk, pontosan mi a helyszín? – kérdezte Sarah bizonytalanul.

Hector hozzáért a kivetített adatokhoz, mire egy ismerős kép jelent meg.

– Ez nem az a hétvégi ház, amit anyád tesztjéhez béreltünk?

– De, pontosan az – ámult el Sam. Miért kellene oda mennünk?

– Nem tudom, de úgy tűnik, nincs más választásunk – mondta Hector, miközben egy éles hangjelzés harsant fel az utcán.

Egy autó állt meg a ház előtt.

– Meleg ruhára lesz szükségünk, és némi élelmiszerre! – kiáltotta Sam, miután kinézett, és látta, hogy az autó valóban értük jött. Villámgyorsan elővette a legnagyobb bőröndöt, amit talált. Mindenki öltözzön fel! – parancsolta pattogó hangon. – Vegyetek fel annyi ruhát, amennyit csak tudtok. A hegység lábánál legalább tíz fokkal hidegebb lesz.

A tegnapról megmaradt ebédet és minden fellelhető készételt is bepakolta a bőröndbe. „Szerencse, hogy bármikor bármit fel tudok melegíteni…" – gondolta magában.

Hector egy pillanatig csak nézte a feleségét. Sam érzékeny nő volt, könnyen zavarba lehetett hozni – ilyenkor elpirult, gyorsan lelkesedett, de ugyanilyen gyorsan el is szomorodott. Egyvalami viszont mindig igaz volt rá: ha baj volt, sosem vesztette el a fejét. Mindig ő volt az első, aki kívülről, józanul kezdte szemlélni a helyzetet.

Hector még az elmúlt percek súlyát emésztette, de Sam már az üzenetre koncentrált: indulniuk kell, most azonnal.

Alig öt perc múlva már pakolták a bőröndöt az autóba, majd beültek. Hector próbálta elindítani a járművet, de az irányítópanel teljesen inaktív volt, semmire sem reagált. Amint becsukták az összes ajtót, az ablakok elsötétedtek, és az autó magától indult – teljes sebességgel.

– Ugye tudjátok, hogy most akár kelepcébe is sétálhatunk? – kérdezte Sarah. – Mi van, ha egyenesen valami kormányzati létesítménybe visznek minket?

– Azt nem tudom, de örülök, hogy alaposan felöltöztünk – felelte Sam, miközben a hideg autóban láthatóvá vált a leheletük, annyira gyenge volt a fűtés.

– Régen nagyon érdekelt a technika, elektróként volt is hozzá affinitásom – szólalt meg Hector. – Amit a csuklópántjainkkal műveltek, az üzenet forrásától egészen a fizikai megsemmisítésükig, az egyértelműen profi munka. És az autót még nem is említettem… szerintem senki sem tudja, hová tartunk most valójában. De ha már így vagyunk… Nem kellene reggeliznünk?

A kinti hőmérséklet bőven nulla fok alá süllyedt. Legutóbb október elején jártak erre – akkor még kellemes, enyhe volt az idő, most viszont a tél végén, tavasz elején járnak, és a reggelek dermesztően hidegek.

Az út mentén a hó vastag, magas falakban tornyosult, de maguk az utak teljesen tiszták voltak. Erről a folyamatos energiaáramlás gondoskodott: az aszfaltba épített elektromos fűtőszálak mindig melegen tartották a felületet. Ez minden közlekedő autóra jó hatással volt – hiába az önvezetés, a rossz útviszonyok néha így is kellemetlen helyzeteket okozhattak, de a karbantartás szükségessége jelentősen csökkent.

A hegyi utak amúgy sem voltak népszerűek: ide csak az jött, akinek tényleg dolga volt itt. A legnagyobb vonzerő a csend és a nyugalom – épp ezért választotta ezt a helyet Hector is Sam tesztjére.

Mintha mindez egy másik életben történt volna…

Hector maga előtt látta Sam arcát, ahogy boldogan szállt egyre magasabbra – aztán felrémlett az is, amikor a kidőlt fa tövében meglátta a felesége mozdulatlan testét.

Sarah képessége mindent megváltoztatott. Most éppen menekülnek – valószínűleg a kormány elől. Valahol mindig ott motoszkált benne, hogy ez is megtörténhet, de korábban legalább még látott kiutat. Most… csak a menekülés maradt.

Reménytelenül.

Az autó lelassított, majd begurult a hétvégi ház elé. Hector kiemelte a nagy bőröndöt, és bevitte a házba. Egy pillanatig sem gondolta, hogy zárva lenne a bejárat – biztos volt benne, hogy mindent nyitva talál.

A csomagot a konyhába vitte, hogy könnyebb legyen kipakolni az élelmiszert. A lányok közben a nappaliban kezdték levenni magukról a vastagabb ruharéteget; kellemes meleg fogadta őket a házban. Mire kinéztek az ablakon, az autó már el is tűnt, valószínűleg visszaindult.

– No, és most mit fogunk csinálni? Pihengetünk? – kérdezte Sam, miközben kényelmesen elterült a kanapén. Látszott rajta, hogy a feszültség egy pillanatra kiszállt belőle, mintha most már minden megoldódott volna.

Sarah egészen másként reagált. Ő még mindig kicsire összehúzva ült a kanapé másik sarkában, lábait átkarolva. Maga elé bámult, próbálta értelmezni a történteket. Még dél sincs, de már egy csomó kellemetlen dolog történt velük ezen a napon. Ráadásul holnap lesz a tizennyolcadik születésnapja is.

Vajon a barátai mit fognak gondolni? Mi lesz, ha őket is megkeresi egy „Mr. Smith”? Sarokba tudja szorítani annyira,

hogy elmondják az igazságot? Azt az igazságot, amit csak ők tudnak?

Sarah ekkor megértette, hogy apjának igaza volt már a legelején: nem baj, hogy a barátai nem tudnak mindent. Ezzel csak megvédte őket az ilyen helyzetekben.

– Remélem, kényelmesen berendezkedtek! – A hang a nappali ajtajából félbeszakította Sarah gondolatait.

Az ajtóban egy vékony testalkatú, harmincas évei elején járó, barna, göndör hajú fiatalember állt. Öltözéke meglepően egyszerű volt: középszürke, egyenes szabású nadrág, fehér, kerek nyakú póló és egy a nadrágjával azonos színű, rövid kabát – valószínűleg ugyanabból az anyagból. Úgy nézett ki, mintha egy harminc évvel ezelőtti divatlapból lépett volna elő. Cipője is egyszerű, belebújós, oldalt fehér csíkkal díszítve.

Láthatóan élvezte a meglepetés hatását; mosolyogva figyelte a három döbbent házfoglalót, akik egyelőre szólni sem tudtak.

– Moses vagyok. Én hívtam önöket ide, tőlem kapták az üzenetet, és… bocsánat, a csuklópántjaikat is én inaktiváltam. Sarah, nyugodtan nézd meg az értékemet, tudom, hogy képes vagy rá – tette hozzá, és bátorítóan Sarah-ra mosolygott.

Sarah meglepődött, de igyekezett koncentrálni. Most nehezebben ment, mint máskor, de tíz másodperc sem telt bele, és máris minden megfagyott körülötte: a természet, a ház, a nappaliban is mindenki mozdulatlanul állt.

Moses valóban elektró volt, ahogy sejtették is. A képessége értéke: 42. A csúszka alatt az „elektromos manipuláció” opció villogott – így már érthető, hogyan tudta befolyásolni az eszközeiket.

– Nos? Mi a véleményed? – kérdezte Moses.

– Moses egy negyvenkettes elektró – mondta Sarah, hogy a szülei is tisztában legyenek a helyzettel. – Ráadásul manipulálni tudja az elektromos eszközöket.

– De hogyan? – csodálkozott Sam.

– Talán üljünk le! – intett Moses, majd lehuppant a legközelebbi fotelba. – Mennyit tudnak az Államvédelmi Hivatalról?

– Semmit. Ma jártak nálunk, előtte azt sem tudtuk, hogy léteznek – válaszolta Hector.

– Ezzel nincsenek egyedül. Senki sem tudja igazán, kik ők – illetve majdnem senki. Jó néhányan már szembekerültünk velük. De erről majd később.

– Van egy közösség, amit mi csak „áldottaknak" hívunk. Olyan emberekből áll, akiknek a képessége messze túlmutat az átlagon. Minden képességcsoportból vannak tagjaink – legalábbis azok, akiket az ÁVH nem kapott el, és nem tüntetett el nyomtalanul.

– Hogyan jutottak el hozzánk? – kérdezte Hector.

– Egyszerűen. Amikor leadták az iskolai jelentkezési lapot, amin szerepelt a képességek hiánya, a rendszer azonnal riasztott. Ez nemcsak minket, hanem – sajnos – az ÁVH-t is figyelmeztette. Amikor Sarah-t vizsgálatra küldték, mi is ott voltunk. Emlékeznek arra, amikor egyedül maradtak a váróteremben? Azóta tudjuk, hogy Sarah képes kiolvasni és módosítani bárki képességét, sőt, már többek értékét megváltoztatta – köztük az önökét is. Jó, ha tudják, hogy az ÁVH is hallotta, amit ott beszéltek, mi ugyanis az ő eszközeikre csatlakoztunk fel.

– Lehallgattak? – ingatta Hector keserűen a fejét. Moses bólintott, de folytatta:

– Megpróbáltuk önöket elérni az ÁVH előtt, de addig nem akartunk lépni, amíg nem voltunk biztosak a Hivatal szándékában. Ja, és utólag is elnézést kérek, a nappalijukba egy erősítőt telepítettünk.

– Szóval önök is megfigyeltek minket? – Sam egyáltalán nem örült annak, hogy a privát szféráját így megsértették.

– Nem, arra mi sem vagyunk képesek, az MI rendszere azonnal riasztotta volna a hatóságokat. Csupán arra szolgálnak az erősítők, hogy távolról közvetlenül elérhessük az eszközeiket. Így tudtuk önöket kimenekíteni, még időben. Annyit tehettünk, hogy megfigyelés alatt tartottuk a házukat az elmúlt két hétben.

– Mit akar tőlünk a Hivatal? – kérdezte Hector.

– Teljesen egyértelmű. Ma csak felmérték a terepet, és lehetőséget adtak, hogy maguk vallják be Sarah képességét. Mivel ezt nem tették meg, holnap már konkrét paranccsal jöttek volna. Akkor viszont semmi sem mentette volna meg önöket az ÁVH karmaiból.

– Akkor… úgy tűnik, köszönettel tartozunk – mondta Sarah halkan, aki eddig csendben figyelte az eseményeket.

Moses bólintott, majd Sarah felé küldött egy halvány mosolyt.

– Gondolom, rengeteg kérdésük van. Igyekszem mindenre válaszolni. Viszont jó lenne, ha elindulnánk innen – valószínűleg hamar feltörik az autó biztonsági rendszerét, ami idehozta magukat. Most kimegyek a ház elé, el kell intéznem néhány dolgot. Nyugodtan beszéljék meg, hogyan döntenek.

– Dönthetünk úgy is, hogy nem megyünk önnel? – kérdezte Sam.

– Természetesen. Mi nem vagyunk hatóság. Csak lehetőséget kínálunk azoknak, akik különlegesek – és az ÁVH elől menekülnek. – Ezzel Moses kilépett a nappaliból.

Hector, Sam és Sarah egy darabig csak csendben nézték egymást. Mindannyiukon látszott, mennyire megviselte őket az elmúlt néhány óra.

A korábbi, nyugodt életük már csak emlék: amikor a legnagyobb gondjuk az volt, hogy be kell ugrani a központba friss citromért a szülinapi tortához. Most egy állami szervezet elől menekülnek, és egy titokzatos csoport kínál segítséget – állítva, hogy náluk többen is vannak, akiknek a képessége jóval magasabb az átlagnál.

Hector szólalt meg először:

– Azon gondolkodom, hogy milyen lehetőségeink vannak. Ha itt maradunk, a Hivatal előbb-utóbb biztosan ránk talál. Hogy mihez kezdenének velünk, azt nem tudom, de Mr. Smith viselkedéséből kiindulva semmi jóra nem számíthatunk. A másik út, hogy Moses-szel tartunk az „áldottak" közé. Nem ismerjük őt, de talán a két rossz közül ő a kevésbé rossz. Esetleg valakinek van jobb ötlete?

– Nekem szimpatikus a fiatalember, és én sem látok harmadik opciót. Nézzük meg ezeket az áldottakat! Sarah?

– Nekem sincs jobb ötletem, szerintem menjünk. Már csak egyetlen kérdésem van: mi lesz a barátaimmal?

– Erről ráérünk később gondolkodni – mondta Hector halkan. – Legyünk előbb mi magunk biztonságban.

A ház előtt már várt rájuk egy kopter. A tisztás fölött lebegett, csak a liftet eresztették le a földre.

Sarah-ban rossz érzéseket keltett a látvány. Eszébe jutott anyja balesete: a stressz, a sokk, édesapja riadt tekintete… Ha akkor nem jut eszébe, hogy módosítani tudja a képességek szintjét – és újabbakat is hozzáadni –, most talán nem hárman indulnának a lift felé.

Sarah elhessegette a rossz emlékeket, és rálépett a platformra.

A kopter hosszasan repült a sötétedő ég alatt. Alattuk előbb lassan eltűntek a hegyvonulatok, a jeges, fehér tájat felváltotta a végtelen örökzöld erdőség.

Sarah valószínűleg el is szunyókált, mert amikor felébredt, már este volt, és a gép alacsonyan siklott valami hatalmas, sötét víztükör fölött. Egy idő után ereszkedni kezdtek, és végül szilárd talajra értek.

– Gondolom, jól jönne már egy rendes vacsora, az a pár szendvics valószínűleg rég elfogyott. És talán mosdóba is mennének – fordult feléjük Moses, főleg Sarah-ra nézve, aki bólintott. – Jöjjenek velem, a csomagokat hagyják csak itt, elintézzük – azzal elsőként kilépett a kopterből.

Sarah, amikor kiszállt, alaposan körbenézett. Már sötét volt, de látta, hogy vízparton landoltak: tőlük úgy ötven méterre sötét hullámok fodrozódtak, ameddig csak a szem ellátott. Mögöttük sűrű erdő húzódott, a fák között fények szűrődtek át, valahol nem messze emberek lehettek – Sarah halk beszélgetéseket, távoli hangokat is hallani vélt.

– Ha nem gond, előremegyek. Kérem, kövessenek! – szólt Moses, majd a fák közé indult. Ahogy közeledtek az erdő széléhez, egy keskeny ösvény rajzolódott ki a sötétben.

Követték Mosest, míg egy masszív, körülbelül kétméteres kerítéshez nem értek. Láthatóan polyconból készült, színe a környezetéhez idomult: sötétzöld, szinte beleolvadt a tájba.

Egy széles kapu kinyílt előttük, feltárva a kerítés mögötti területet.

– A sziget neve Menedék – magyarázta Moses, miközben továbbhaladtak. – Mintegy tízezren lakunk itt. Egy részük áldott, a többiek pedig az áldottak családtagjai, tehát nem mindenkinek van különleges képessége. A vezetők mindig a képességek csoportvezetői – hozzájuk megyünk majd holnap, ha kipihenték magukat. Az elektrók helyettes vezetője egyébként én vagyok, igyekszünk minden akcióból kivenni a részünket. De visszatérve a szigetre: ötvenhat évvel ezelőtt alapította Denise von Hubbard, talán ismerős a név.

– Nem ő volt az a milliárdos európai levitátor, aki sok-sok évvel ezelőtt rejtélyes körülmények között eltűnt? – kérdezte Sam tűnődve. – Nem tananyag, de mintha olvastam volna róla… Azt állította, háromszor-négyszer gyorsabban repül, mint mások. Ma már nem is tűnik olyan lehetetlennek…

– De, valószínűleg ő volt az. De igazából nem eltűnt, hanem ezen a szigeten telepedett le. Na jó, hivatalosan eltűnt – a külvilág számára mindenképpen. Talált valakit, aki szintén kiemelkedő képességekkel rendelkezett, csak más területen. Tulajdonképpen ketten együtt építették fel a Menedéket. Ők voltak a szüleim – mosolygott Moses. – Sajnos, már egyikük sem él; tizenkét éves voltam, amikor egy balesetben meghaltak. De még ők fektették le annak a rendszernek az alapjait, amivel ma is figyelni tudjuk a hasonló képességű embereket.

– Közben megérkeztünk az átmeneti szállásukhoz! – mondta Moses, és megállt egy apró, de takaros ház előtt. Olyan volt, mint egy tipikus hétvégi ház: pár éjszakánál többet nem

töltene itt szívesen az ember, de a szükséges kényelmet megadja.

Kívülről szürke falai nem voltak túl hívogatóak, belül azonban meglepően otthonos volt – egy apró nappali, két kis háló, egy konyha és egy fürdőszoba, vagyis minden alapvető helyiség megtalálható volt benne.

– Fél óra múlva jövök önökért – folytatta. – Elmegyünk vacsorázni, szerintem még kapunk valamit Inés mamánál. Addig nyugodtan nézzenek körül, pihenjenek, és intézzék el, amit kell.

Sarah elsőként a fürdőszobába sietett, Sam pedig a nappaliba húzta be a közben megérkezett bőröndöket. Hector közben kíváncsian járta körbe az új otthont.

Odabent minden kényelmesnek tűnt, de rögtön feltűnt néhány hiányzó dolog. Például valószínűleg nem volt MI a házban: a mennyezetről hiányzott a megszokott, derengő világítás.

– Komputer! – próbálkozott az általános hívószóval, de senki sem válaszolt. Gyorsan belátta, hogy ezen a szigeten talán nem is szükséges mesterséges intelligencia, főleg, ha nem akarnak feltűnést kelteni.

Hector kilépett a házból, és a többi épületet, illetve a közöttük mozgó embereket kezdte figyelni.

A környéken hasonló, kör alakban elrendezett házak sorakoztak, a körök közepén közösségi tér nyomait vélte felfedezni. Távolabb is ugyanez a megoldás ismétlődött: minden körben nagyjából 10–12 ház, közöttük meghagyott fákkal, eredeti növényzettel.

Az emberek semmiben sem különböztek a kisvárosiakétól, legfeljebb a ruházatuk volt szokatlanabb. Míg a városokban

színes, mintás ruhák divatosak voltak, itt mindenki egyszínűt viselt – sehol sem látott mintákat, díszítéseket. A színek is inkább a szürke, fekete, fehér, és néhány visszafogott árnyalat között váltakoztak.

A felnőttek néha rápillantottak, de legtöbben szó nélkül elhaladtak mellette. Csak néhány gyerek állt meg egy pillanatra, végigmérte őt, aztán ők is továbbmentek.

Sam a konyhában pakolászott, felmérte, mennyi élelmiszerük van. Szinte biztos volt benne, hogy a falu ellátja majd őket, ahogy a szállást is megoldották – de felkészült arra is, ha ez valamiért mégsem történne meg.

Közben eszébe villant: mindent maguk mögött hagytak. Házat, munkát, egész eddigi életüket. Bizonytalan volt abban, hogy egyáltalán valaha visszatérhetnek-e – de most nem akart erre gondolni.

Nem is volt rá ideje. Az események olyan gyorsan követték egymást, hogy csak sodródtak mindhárman, át sem tudták gondolni, mi lesz döntéseik következménye. Vajon mi lett volna, ha akkor máshogy döntenek? Ha bevallják Sarah képességét – még ha csak a finomított verziót is? Valószínűleg akkor is ide jutottak volna… vagy talán az ÁVH-sok már rég elvitték volna Sarah-t. De ezt már sosem tudják meg.

Éppen ő jött be a konyhába, engedett magának egy pohár vizet, és lassan kortyolni kezdte.

– Úgy látom, te is azon gondolkodsz, lehetett volna-e másképpen… – mondta, miután visszarakta a poharat a mosogatóba.

– Ennyire látszik? – Sam mosolya kicsit fáradt, kicsit keserű volt. – Igen, ez jár a fejemben. Mindent otthagytunk. Amit húsz év alatt felépítettünk, most mind mögöttünk maradt.

– Nekem mondod? Holnap születésnapom lesz, és a barátaimnak fogalmuk sincs, hol vagyok. Üzenni sem tudok nekik.

– Sajnálom, kicsim! Ráadásul a tizennyolcadik születésnap…

– Ugyan, anya, csak vicceltem. A barátaim fontosak, de… bárcsak tényleg a születésnapom lenne a legnagyobb problémánk. Tudod, hogy sosem rajongtam az ünnepekért. Sokkal jobban fáj, hogy az elmúlt húsz évetek minden munkája odaveszett.

– Valahogy meg fogjuk oldani, biztos vagyok benne – nyugtatta Sarah-t Sam. – Különben is, emiatt neked nem kell aggódnod, ez legyen a felnőttek dolga.

– Holnaptól már én is felnőttnek számítok, ugye tudod?

– Nekem mindig a kicsi lányom maradsz! – csatlakozott a beszélgetéshez Hector, elmosolyodva. – Szerintem hamarosan itt lesz Moses, és megyünk vacsorázni. Bevallom, nekem már nagyon jólesne valami ennivaló.

Aztán egy kicsit komolyabbra fordította a hangját:

– De mielőtt megérkezik, szeretnék valamit megbeszélni. Emlékeztek? Moses mondta, hogy az ÁVH és ők is lehallgatták azt a beszélgetésünket, amit a kórház várójában folytattunk, a vizsgálatod szünetében, Sarah. Egyébként már akkor is furcsa volt, hogy miért nincs más a váróban – most már értem. Próbáljatok visszaemlékezni: miről beszéltünk ott pontosan?

– Az biztos, hogy az erősítésről tudnak – illetve arról, hogy megerősítettem a képességeteket – próbált Sarah visszaemlékezni.

– Ez nagyon fontos! – suttogta Hector, közben körbepillantott a konyhában, mintha keresne valami rejtett mikrofont. – Képességről vagy képességekről beszéltünk?

Vajon tudhatnak arról is, hogy képes vagy több képességet átadni?

– Nem emlékszem, apa.

– Szerintem nem tudnak róla – szólalt meg Sam, közben lassan felemelte a mutatóujját, ahogy elgondolkodott. – Emlékeztek arra, amit Mr. Smith kérdezett? Ő is csak a képességerősítésről érdeklődött, nem úgy tűnt, hogy tudna a többiről.

– Amikor veled beszélt – mutatott Hectorra –, külön kérdezte az elektró és a spektrál képességet.

– Mintha még meg is lepődött volna azon, hogy elektró vagy. Megkérdezhette volna, hogy a gyógyítás mellett nem tudsz-e röntgenezni is – de nem tette.

– Lehet, hogy igazad van, de ezt könnyen ellenőrizhetjük – mondta Hector, most már mosolyogva. – Bízzátok rám, van egy ötletem.

Moses hamarosan megérkezett, a családot a nappaliban találta. Egy szék és egy kétszemélyes kanapé került egy szögletes, barna asztal köré, épphogy elfértek hárman.

– Bocsánat, lehet, hogy nagyobb kényelemhez vagytok szokva. Itt inkább a funkció számít, nem a luxus, ráadásul ez inkább egy egyszemélyes lakás. Persze, nem azt jelenti, hogy nem törekszünk a kényelemre – csak egyelőre ennyit tudunk önöknek adni – mondta Moses bocsánatkérő mosollyal.

– Moses, megoldható lenne, hogy ne magázódjunk? Jobb lenne, ha közvetlenebbül beszélhetnénk. Elvégre köszönettel tartozunk, amiért kimentettél minket az ÁVH karmaiból – kérte Hector.

– Természetesen, én örülnék legjobban – és köszönöm. Akkor… Üdvözöllek titeket a Menedékben!

– Köszönjük. Igazából még be sem mutatkoztunk rendesen, de gondolom, te már mindent tudsz rólunk: a munkánkról, a képességeinkről, Sarah ajándékáról… Van valami, amit most kérdeznél?

– Később úgyis sokat fogunk beszélgetni – most elég, amit tudok. Várnak minket Inés mama konyhájában – fejezte be Moses, majd már vezette is őket kifelé. Hektor fancsali képpel nézett a lányokra, amely egyértelműen a „most nem jött be, nem sikerült a nyulat kiugrasztani a bokorból” üzenetet hordozta magában.

Inés mama konyhája a szomszéd „házkör” egyik nagyobb épületében volt. Olyan volt, mintha két házat építettek volna össze: az egyik valószínűleg Inés mama lakása, a másik valami ebédlőféle. Most épp étkezőként szolgált, a térben csak néhány masszív polycon oszlop választotta el a két részt.

Az egyik oldalon egy átjáró vezetett valahová, minden bizonnyal a konyhába, mivel onnan jött ki egy idősebb hölgy széles mosollyal, fehér kötényben.

– Á, szóval önök az új vendégek! Inés mama vagyok – legalábbis mindenki így hív – mutatkozott be.

Moses udvariasan bemutatta őket:

– Hector gyógyító, Samantha levitátor. Mindketten igen erős képességgel bírnak. A lányuk Sarah… nos, ő különleges, de ha lehet, erről beszéljünk később, Inés mama.

– Látom ám, hogy titkolózol, fiam! De nem baj, majd elmondjátok, amikor eljön az ideje. Most hozok valami vacsorát! Sajnos ilyenkor már nincs nagy választék, de remélem, ízleni fog – azzal eltűnt a konyhában.

– Bocsánat, hogy nem szóltam előre – fordult Moses Sarahhoz halkan. – Sarah képességét egyelőre csak a Menedék vezetői ismerik. Majd ők döntenek, mikor mondjuk el a

többieknek. Nem szeretnénk, ha mindenki megrohanna titeket, hogy erősítsd a képességüket.

– Köszönöm, hogy ilyen figyelmesek vagytok – mondta Hector. – Mi is ezért döntöttünk a képességnélküliség mellett, bár már nem tudom, jól tettük-e.

– Szerintem jól döntöttetek – különben most már rég az ÁVH barakkjaiban lennétek.

Közben visszatért Inés mama: egy tálcán többféle húst, egy mély tálban friss zöldségsalátát tett eléjük.

Mindenki örömmel látott neki a vacsorának – nemcsak Sarah-ék, de Moses sem evett egész nap. Szinte teljes csendben ettek, csak az evőeszközök halk neszezése hallatszott.

Gyümölcslevet is kaptak két üvegkancsóban, amit gyaníthatóan mostanában facsart Inés mama. Amikor visszatért, Sarah gyorsan levizsgálta, kíváncsi volt, milyen képességgel rendelkezik. Nem lepődött meg túlságosan, 34-es szintű absorber volt. Rengeteg absorber választja a gasztronómiát, sokan szakácskodnak közülük. A vacsorát hálásan megköszönték, és Moses visszakísérte őket a házukig.

– Akkor holnap találkozunk. Aludjatok nyugodtan, reggel kilenc előtt nem jövök – holnap sok dolgunk lesz, szükségetek lesz az erőtökre – mosolygott, majd intett és elsétált.

A család visszament a nappaliba, ahol az asztalkán három névre szóló csuklópánt várta őket.

– Végre! – örült Sarah. – Legalább üzenhetek a többieknek!

– Nem biztos, hogy ezek alkalmasak külső kommunikációra – forgatta a sajátját Hector. – Szerintem csak a helyi hálózatban működnek – szólt, mielőtt Sarah aktiválta volna a sajátját. – Egy pillanat… Csak én érzem úgy, vagy Moses tényleg csak egyetlen képességről tud? Vagy csak nem

akarta Inés mama előtt felfedni – ahogy Sarah képességét is elhallgatta?

– Nekem is úgy tűnt, hogy nem is merült fel benne a több képesség lehetősége – mondta Sam. – De majd holnap úgyis lesz rá lehetőségünk kideríteni.

Mindhárman aktiválták a csuklópántot. Hectornak igaza volt: a globális kommunikáció ikonja át volt húzva, mintha a hálózatról le lennének választva.

Legalább azt megtudták, hogy már elmúlt este tizenegy – ideje volt lepihenni.

A nyár és az ősz eleje szinte teljesen a biztonsági intézkedések szigorításával telt. A csapatok kidolgozták a Menedék teljes izolációjának terveit, és sorra zárták le a fölösleges kommunikációs csatornákat. Egyedül a keresők nem állhattak le: az áldottak felkutatása továbbra is elsődleges maradt. Denise és Steve is folyton úton voltak, hol a keresőket segítették, hol a helyettesítési terv részletein dolgoztak.

A Menedék működése mindaddig egyszerű maradt. A csoportok vezetői – a tanácstagok – folyamatosan tájékoztatták tagjaikat a legfontosabb teendőkről, és hidat képeztek a teljes Tanács (vagyis a vezetés) és a lakók között. Törekedtek arra, hogy a döntési struktúra minél átláthatóbb és egyszerűbb legyen. Ha valamelyik tanácstag valamilyen okból kiesett, általában egy-két héten belül sikerült pótolni, így a váltás sosem jelentett komolyabb fennakadást a Menedék életében. Bár minden tanácstag belevitte a maga filozófiáját és vezetési stílusát a döntéshozatalokba, az információ szabad áramlását semmi sem akadályozta.

Július közepéig mindenkinek ki kellett jelölnie maga mellé egy „helyettest”. Az ő feladatuk egyelőre csak annyi volt, hogy

segítsék a tanácstagot a döntésekben – különösen most, amikor a döntések száma az egekbe szökött.

Denise és Steve is választottak maguk mellé helyettest: egyikük Mia-Rose lett, a másik pedig a szemtelenül fiatal, ám annál tehetségesebb levitátor, Jesse Dahl. Amikor Denise és Steve épp terepen voltak, Mia-Rose és Jesse vigyáztak a Menedékre, ők tartották kézben a mindennapi ügyeket. Ezek a küldetések sosem voltak igazán megterhelőek – inkább lehetőséget adtak egy kis kiszakadásra a szigetről és a napi rutinból. Nem utolsósorban együtt lehettek.

Most is egy ilyen „kiruccanásra" készülődtek. A keresők az ausztrál kontinensen találtak egy mechát, aki állítólag gigászi sziklákat dobált gyakorlásként. Először kopterrel utaznak egyik part menti vállalatukig, onnan autóval mennek tovább a repülőtérre, majd egy menetrendszerinti járattal repülnek tovább – ez tűnt a legkevésbé feltűnő megoldásnak. Bár saját szonikus gépet is használhattak volna, inkább igyekeztek nem pazarolni a Menedék erőforrásait, és amúgy sem szerettek volna gyanús kérdéseket felvetni maguk körül – pont most nincs szükségük figyelemre.

Szerencsére július óta semmilyen incidens nem történt, s arról sem érkezett hír, hogy az ÁVH gyorsabb lett volna náluk az áldottak felkutatásában. Talán George, az új vezető, finomabb módszereket alkalmaz, mint elődje…

Moses vidáman szaladt be a szobába, kezében a diAry. Csillogó szemmel mutatta meg anyjának a legújabb rajzát, amely egy tizenkét éves gyerektől igazán ügyesnek számított. Steve is rápillantott, és azonnal megállapította, hogy a fia tehetségét biztosan nem tőle örökölte.

Amikor Moses megkapta a digitális naplót, Denise és Steve is írtak és rajzoltak az első két oldalra. Denise egy idézetet jegyzett le az anyaságról, majd – egy fénykép alapján –

megrajzolta a kedvenc képét hármójukról: apa, anya, középen pedig egy ráncos, alig pár szál hajjal rendelkező, bebugyolált kisbaba. A rajz szinte életre keltette a pillanatot, ahogy a születés után, néhány órával készült fénykép is.

Steve ezzel szemben egy amerikai zenekar négy dalsorát írta bele, ami arról szólt, hogy az élet annyit ad vissza, amennyit te is beleteszel. A szöveg mellé próbált egy gitárt is rajzolni – de az inkább hasonlított egy érett, felhúrozott lopótökre, mint valódi hangszerre. A lényeg mégis az volt: megpróbálta, szeretettel.

Moses azóta már a sokadik oldalt rajzolta tele, rajzait rendszeresen mutatta meg anyjának is. Jó kis ajándék lett ez a kütyü – januártól az egyik cégük már forgalomba is hozza, egyelőre még csak piackutatási céllal.

– Ne feledd, fogadj szót Miának! Gyorsan visszaérünk, holnapután már együtt vacsorázunk. Ha lesz rá lehetőségem, hozok neked valami ajándékot Ausztráliából – mosolygott Denise.

– Nem szeretem, amikor elmentek – nyafogta Moses, és kissé lebiggyesztette az ajkát.

– Tudom, kicsim, de most nekünk is részt kell vennünk a keresésben. Egyszer majd te is útra kelsz, és rengeteg különleges embert hozol a Menedékbe. Addig is vigyázz magadra, rendben? – Denise megsimogatta Moses vállát.

A fiú csak lehajtotta a fejét és bólintott. Denise tudta, hogy nem lesz vele semmi gond – a délelőtti tanulás után valószínűleg a Fuller gyerekekkel – Mia-Rose és Jack gyerekeivel – tölti majd a napot, rohangálnak, videójátékoznak vagy 3D holofilmet néznek. Tizenkét évesen mi mást is kellene csinálnia?

Remélte, hogy Mia-Rose időben ágyba parancsolja őket, hogy pénteken is bírják az iskolát. Hétvégére majd úgyis kitalálnak valamit közösen – Steve már régóta ígéri, hogy együtt bejárják a sziget új építési területeit. Tökéletes alkalom lesz egy közös kirándulásra.

Denise egy puszit nyomott Moses kobakjára, majd Steve kezébe nyomta a bőröndöt. Steve is adott egy gyors puszit a fiának, mire Moses átölelte őt – Steve pedig kissé esetlenül, de annál szeretetteljesebben ölelte vissza a szabad kezével.

A szonikuson ülve Steve elővette az ausztrál mecha aktáját. Mack, negyvennégy éves, egyedülálló férfi, építkezéseken dolgozott, de sosem maradt sokáig egy helyen. A lakcím rovatban mindössze egy koordináta szerepelt, valahol Ausztrália keleti részén. A mellékelt felvételek sárgás, sivár tájat mutattak: végtelen, üres föld, csak néhány szívós bokor, néhol sziklatömbök – minden arról árulkodott, hogy gazdájuk szándékosan választotta az elszigeteltséget.

A keresők csak egy bejelentés alapján jutottak a nyomára; magával Mackkel eddig még nem sikerült beszélniük, most jött el az első személyes találkozás ideje. Steve ebben mindig jó volt – az elmúlt években száznál is több embert sikerült meggyőznie, hogy csatlakozzanak. Akár egyedül is útnak indulhatott volna, de Denise ragaszkodott hozzá, hogy július óta minden küldetésre ketten menjenek. Steve néha túlzásnak érezte a szigorú biztonsági intézkedéseket; nem értette, miért kell ennyire elővigyázatosnak lenni, amikor már hosszú hónapok óta semmilyen incidens nem történt. Ami az ÁVH-t illeti – azzal már nem volt érdemes foglalkozni, a Menedék célja csak annyi, hogy az ő embereik gyorsabbak legyenek.

A keleti parton szálltak le, majd autót hívtak, hogy Mack háza felé induljanak. Steve a biztonság kedvéért többször is

próbálta hívni, de hiába: nem vette fel senki. Csak remélhette, hogy otthon találják. Denise szerint Mack tipikusan az a típus, aki legfeljebb a saját portája környékét járja, magánakvaló, elzárkózó alkat lehet.

A távolban lassan kibontakozott Mack birtoka: egy szerény, magányos ház, mellette egy hatalmas, régóta elhagyott pajta vagy csűr. Az egykori gabonatároló már alig állt a lábán, teteje több helyen beszakadt, rozoga ajtaját csak a szél lökdöste ki-be. Az egész telek kihalt, rég elszállt belőle az élet zaja.

Közvetlenül a bejárat előtt állt meg az autó, s mivel egészen messze kellett jönniük, a visszaút miatt egy órát fog itt rájuk várni – addig csak végeznek.

Steve elsőként lépett a ház ajtajához, kopogott, de nem jött válasz. Megpróbált benézni az ablakon, de vastag függöny takarta el a kilátást. Semmi mozgás, semmi zaj. Hallózott párat, aztán intett Denise-nek, hogy a pajta felé néz körül, hátha Mack ott gyakorol.

– Álljanak meg! – A parancs egyszerre hasított a levegőbe, és szinte a semmiből jelent meg legalább nyolc, feketébe öltözött, maszkos fegyveres. Steve és Denise döbbenten torpantak meg, reflexből emelték fel a kezüket. Rendőrség? Nem, sehol egy jelzés, semmi hivatalos az egyenruhájukon.

A házból ekkor egy öltönyös férfi indult feléjük. Ő biztosan nem Mack, egyértelműen nem mecha. Lassú, megfontolt léptekkel közeledett. Mozgása valahonnan ismerős volt Denise-nek, és ahogy közelebb ért, lassan összeállt a kép…

– George? – Steve, aki eddig inkább a katonákat figyelte, azonnal feléjük fordult.

– Denise és Steve? Erre aztán végképp nem számítottam. Hát persze… Ki más vadászná össze az erősítetteket, ha nem ti? Továbbvittétek a projektet, igaz? – George hangja keserűen

gúnyos volt, a szakáll mögül félmosoly bujkált, inkább sértett, mint szomorú.

Steve és Denise szótlanul, felemelt kézzel álltak, próbálták felfogni a helyzetet. George nem várt válaszra, folytatta:

– Azt hittük, valami szakadár csoport szerzi meg előlünk az erősítetteket… Erre kiderül, hogy ti voltatok az egész mögött! – szinte már élvezte a jelenetet. – Mack remek csali volt, csak ki kellett eresztenünk a hírét, és már itt is vagytok. Meséljetek, mi újság veletek? Hol bújkáltok mostanában?

– George, mit akarsz tőlünk? Tudod, hogy nem mondunk semmit. – Steve hangja határozott volt, de belül azért aggasztották a körben álló katonák.

– Biztos vagy te abban? – csattant fel George. – Azt gondolod, hogy tétlenül ültem az elmúlt majdnem 40 évben? Én megvalósítottam azt, amit hármunknak kellett volna. Nem felkarolni, babusgatni, fejlesztgetni az erősítetteket, hanem kiaknázni a tudásukat, megismerni és használni a képességeiket. De ti? Inkább elromantikázgattatok, ahelyett, hogy a projektre figyeltetek volna.

– Mi történt veled, George? Amit állítasz, teljes nonszensz. Mindhárman úgy indultunk, hogy segítünk az erősítetteken, nem kihasználjuk őket.

– Szóval szerinted én beszélek butaságokat? – George közelebb lépett Denise-hez, arcuk szinte összeért. Denise szinte érezte a belőle áradó dühöt és sértettséget, még most, harmincnyolc év után is. Hogy torzult így el benne minden emlék?

Denise el akarta fordítani a fejét, de George megragadta, és kényszerítette, hogy a szemébe nézzen.

– Szerinted nem miattatok szakadt szét a csapat? Nem ti léptetek ki, hogy a saját utatokat járjátok, és ketten vittétek végig, amit hárman terveztünk?

– Nem, George, nem így volt! – Steve vette át a szót, próbálta elvonni George figyelmét Denise-ről. – Te árultad el a csapatot, miattad kellett mindent magunk mögött hagynunk.

George Steve elé lépett, a szeme szinte lángolt a haragtól. Felemelte a kezét – egy pillanatig úgy tűnt, megüti Steve-et, de aztán a mozdulat félúton megállt. Steve ekkor vette csak észre, hogy George tenyerét forró, fehér izzás járta át, mintha minden dühét ebbe a pillanatba sűrítené. De végül csak hátat fordított nekik, hangja most már dermesztően higgadt volt:

– Vigyétek őket. Indulunk.

Két katona határozott mozdulattal ragadta meg Steve-et és Denise-t, a könyöküknél fogva szinte végigtaszították őket a csűr felé. Steve megpróbált kiszabadulni, de egy másik katona azonnal a bordái közé nyomta a fegyver csövét: a testbeszéd világos volt, nincs értelme ellenkezni.

A csűr mögött katonai kopter várakozott – szögletes, matt fekete, félelmetesen néma, belseje legalább tucatnyi embernek biztosított helyet. Steve-et és Denise-t középre ültették, mindkét oldalukon felfegyverzett katonák sorakoztak. Velük szemben George foglalt helyet, egyik lábát a másikra vetve, ujjaival idegesen dobolt a térdén. Arca feldúlt volt, tekintete elkerülte őket, mintha inkább az ablakokon át bámulná a tájat, mintsem a múltjával kellene szembenéznie.

A kopter halk lökéssel emelkedett a magasba. Az ilyen jellegű jármű elsősorban rövidebb távok megtételére készült, így szinte biztos, hogy fél-egy órányi repülés után egy szonikushoz kell érkezniük valami titkos magánrepülőtérre. Steve fejében csak úgy cikáztak a gondolatok. Az ÁVH központja biztosan

Európában van valahol, tehát sokórányi út vár rájuk. Egy laborjukba viszik őket? Mivel ők is áldottak – vagy erősítettek, ahogy George hívta őket –, valószínű, hogy velük is kísérletezni szeretnének. Engedné vajon George, hogy Denise-t kínzásoknak vessék alá? Mert hogy őt gondolkodás nélkül a kutyák elé dobná, afelől nincs kétsége. A külsős csuklópánt volt rajtuk, de ahogy látta, az eszköz offline módban állt, a kopter saját rendszere bizonyára teljesen blokkolta az összes többi kommunikációs csatornát. Ráadásul feltűnő lett volna, ha elkezdi nyomogatni…

Denise George arcát figyelte. A férfi nem nézett rá, mint a magát bűnösnek érző gyermek, kerülte a tekintetét. Sokat változott az idők során. Fogyott, szakállt növesztett, talán csak a szeme az, ami ugyanolyan maradt. Mégis volt valami zavar abban a kék szemben, amit olyan régóta ismert. Remélhetőleg csak a feszültség okozta…

– George, hová viszel minket? Ugye tudod, hogy keresni fognak?

– Ugyan, kik keresnének? A kis csapatod? Ne aggódj, értük is elmegyünk – vágta oda gúnyosan.

– Hallgass ide, George! Ők sem ártottak neked, ahogy mi sem – Denise hangja könyörgő volt, de eltökélt.

– Ugyan, ne manipulálj! Már rég nem vagy rám akkora hatással, mint negyven éve – morogta George, végre felnézve. Denise egy pillanatig valami mély, szinte kétségbeesett szomorúságot látott a szemében.

– Csak azt akarom, hogy gondolkodj! Ugyanazt akarjuk: segíteni az erősítetteken. Nem vagyunk ellenségek, George.

– Nem? Tudod te, mit teszünk azokkal a szerencsétlenekkel? – George hangja egyre emelkedett, megtelt keserűséggel. – Megpróbáljuk kivonni belőlük a képességekért felelős gént, de eddig… semmit sem találtunk! Érted? Semmit! Több száz

embert szedtünk szét, boncoltunk fel, de a lényeg még mindig rejtve van. – Már a kopter zaját is túlüvöltötte. – És akkor most ti, negyven év után, kéz a kézben, még mindig együtt… Még mindig ugyanazt játsszátok? Ti vagytok az árulók! Magamra hagytatok, pedig csak azt akartam, hogy engem is bevonjatok a kis belső köreitekbe. Hát nem ez az igazi árulás?! – George kezei hófehéren izzottak a dühtől.

– Tudod, mi ez, George? Lojalitás. Tisztelet. Barátság. Szerelem! – csattant fel Denise, majd dacosan Steve felé fordult, és tüntetően szájon csókolta.

Egyetlen szívdobbanásnyi csend után a világ kifordult önmagából. A kopter belsejében vakító, fehér villanás hasított át a levegőn, amit azonnal követett egy elementáris erejű robbanás. A lökéshullám körkörösen, brutális erővel tört ki a géptestből, legalább húsz méteres sugarú körben mindent elsöpörve.

Az ablakok üvege szinte porrá vált, a szilánkok szikrázó záporban csapódtak a kabin falának, majd ragacsos, olvadt cseppek formájában hullottak alá. A fémváz előbb meghajlott, majd vadul összegyűrődött a felszabaduló energiától, mintha egy láthatatlan kéz formálná torz szoborrá a géptestet. A belső falakat pillanatokra elborította a fény, az üléskárpitok lángra kaptak, a műszerek egy utolsó szikrával olvadtak el.

A forgószárnyak, mintha csak madzagon lógtak volna, egyszerre szakadtak le a törzsről, forogva, sisteregve zuhantak a mélybe, miközben a kabin maradványa – füstölgő, szétgörbült fémtömbbé torzulva – egyetlen, hosszú, fémes sikollyal vetette magát az alattuk elterülő, addig békés, zöldellő erdőre.

A lökéshullám letarolta a közeli fák koronáit, néma csend maradt utána – csak a távolban hallatszott, ahogy a lehulló fém és üveg darabjai az avarra potyognak. Egy pillanatra minden

mozdulatlanná vált, a pusztítás lenyomata örökre beleégett a tájba.

„Denise…”

XVII.

Másnap reggel Sarah kipihenten, mégis szokatlan izgalommal ébredt. Ahogy kinyitotta a szemét, az előző nap eseményei – mintha egy mozi peregne a fejében – azonnal eszébe jutottak. Ránézett az új csuklópántjára, s látta, hogy 8 óra 12 perc van rajta. A tegnap kapott hálóing kissé nagy volt rá, de legalább kényelmesen tudott aludni benne. Kikászálódott az ágyból, valamennyire visszaigazította a lepedőt és a takarót, majd – jobb híján – visszavette a tegnapi ruháit, s kilépett a konyhába. Apját és anyját már ott találta – mindketten a szigetre jellemző, jellegtelen színű ruhákban ültek az asztalnál, kezükben gőzölgő kávéval.

Sam egy „Jó reggelt!” után egy dobozra mutatott a konyhapulton. Sarah óvatosan kinyitotta: tiszta ruhák voltak benne. Visszavonult a fürdőszobába – amilyen kicsi volt, talán inkább fürdőfülkének lehetne nevezni –, hogy felvegye a tisztákat. Egy könnyed, fehér szövetnadrágból, egy mindenféle díszítést nélkülöző, szintén fehér blúzból és egy halványkék, kabátkának tűnő felsőből állt a szett. A doboz alján egy belebújós, fehér cipő rejtőzött, világosszürke csíkkal az oldalán, pontosan, mint a szüleié a konyhában.

Sarah gyorsan ledobálta magáról a ruháit, és beállt a fürdőszoba nagyobb részét elfoglaló zuhany alá. Kellemes, meleg víz jött szinte azonnal a csapból, pára lepte el a kis helyiséget. A fal egy beszögellésében szappant is talált, amivel végre lemoshatta magáról a tegnap minden izgalmát és feszültségét. Úgy érezte, mintha napok óta nem fürdött volna, pedig csak egy nap telt el. De micsoda nap…

Mielőtt felvette volna, Sarah megszagolta a ruhákat – csak egy nagyon halvány, talán öblítőre emlékeztető illatot érzett. Tiszták voltak, ami most mindennél fontosabbnak tűnt, és –

meglepetésére – minden tökéletesen illett rá. Egy pillanatra a tükörbe nézett, de idegen arc nézett vissza rá; mintha egy másik Sarah lett volna, akit még csak most kezd igazán megismerni. Egyetlen apró tárgy emlékeztette még a régi Sarah-ra: a 17. születésnapjára kapott nyaklánc, amit Sergei adott neki. Kezébe fogta a medált, és megpörgette a zöld gömböcskét. Jó, hogy maradt valami, ami még a régi életéhez kötötte.

Amikor tisztán, frissen kilépett a fürdőszobából, Sam egy kávét nyújtott feléje. Érdekes, hogy ez a nap is pontosan úgy indult, mint a tegnapi: fürdés, öltözködés, közös reggeli. Mégis, milyen messzire jutottak azóta.

– Boldog születésnapot, drágám! – mondta Sam, és átölelte Sarah-t. Hector is magához szorította, s csak annyit súgott: „Üdv a felnőttek között!”

És valóban! Sarah mától hivatalosan is nagykorú. Mégis, miért nem tölti el örömmel és reménnyel ez a gondolat? Miért érzi úgy, hogy menekültként kell felnőnie, örökké bizonytalanságban? Gyorsan elhessegette a sötét gondolatokat, és próbált mosolyogni a szüleire – akiken szintén észrevette, hogy ugyanúgy csak erőltetik a jókedvet, miközben belül őket is a kételyek emésztik.

Pár perc, és megérkezik Moses, hátha akkor többet tudnak meg a Menedékről és a jövőjükről.

Moses ruházata ma is pontosan olyan volt, mint tegnap: ugyanaz a szabás, ugyanaz a szín, még a méret is mintha egy sablonból készült volna. Bár Sarah sosem vágyott feltűnő öltözékre, most mégis elgondolkodott, vajon tényleg minden nap fehér blúz, nadrág és kék felső, meg ez a teljesen kényelmes, de semmilyen cipő lesz-e a jövője.

– Először meglátogatjuk Inés mamát, jól fog esni egy kiadós reggeli – jelentette ki Moses. – Tíz órától a tanácstagok várnak

minket a Házban. Úgy készüljetek, hogy mindent tudni akarnak rólatok, szóval ebédig biztosan elhúzódik. Utána ebédelünk, aztán majd meglátjuk, hogyan tovább. Én mindvégig veletek maradok – legalábbis egyelőre. Van kérdésetek?

– Moses, ezek a ruhák tényleg kényelmesek, de… – kezdte Sarah tétován.

– Túl konzervatívak, igaz? Megértem, hidd el! Nekem sem ezek a kedvenceim, de itt a szigeten csak ilyesmit gyártunk. Ez valahogy megmaradt még a szüleim idejéből: kényelmes, nem hivalkodó, könnyen tisztítható, és ami a legfontosabb – olcsó és gyorsan előállítható. Később majd válogathatsz színekből, amik jobban tetszenek – most ezt találtam nektek, méretben.

Inés mama konyhája nappal már sokkal forgalmasabbnak tűnt, mint az éjszaka. A reggelizők java már végzett, de Sarah-éknak is jutott mindenből: frissen sült szalonna, tojás, ropogós pirítós, házi lekvár, és egy üvegben tegnapihoz hasonló, illatos gyümölcslé.

Moses büszkén mesélte, hogy ezeknek a nagy részét itt, a szigeten termelik – teljesen vegyszermentesen. A biogazdálkodás a közösség egyik legnagyobb büszkesége, bár minden igényt így sem tudnak kielégíteni, a fogyasztásuk jelentős részét maguknak biztosítják. Hetente indul hajó a szárazföldre, hogy élelmiszer-kiegészítést hozzanak a „kommunába”. Odakint sokan furcsának tartják őket – csak néhány magába zárkózó embernek tűnnek, akik békésen, csendben élik a maguk életét. Azt senki sem sejtené, hogy innen származik a holografikus vetítés technológiája, az akkumulációs rendszer teljes megújítása, a polycon lakossági bevezetése és még számtalan más fejlesztés.

Mindhárman csak kapkodták a fejüket, ahogy Moses a Menedék újításairól mesélt. Hectort különösen lenyűgözték a technikai részletek – mintha végre igazi kincsesbányába csöppent volna.

Moses szinte gyermeki lelkesedéssel mutatta be a Menedéket, úgy beszélt az eredményekről, mintha maga is részese lett volna minden találmánynak. Előhúzott a táskájából egy adattárolót, ami első ránézésre egy régi, papíralapú könyvre emlékeztetett. A borítón a „diAry" felirat világított, belül pedig a papírhoz megszólalásig hasonló lapok sorakoztak. Az első oldalon egy néhány soros üzenet és egy gyönyörű rajz fogadta Sarah-t: egy férfi, egy nő és egy baba látszottak rajta, finom vonalakkal megrajzolva. A következő oldalon verssorok jelentek meg, kissé bizonytalan betűkkel írva – alatta pedig egy hangszer: talán egy gitárt szeretett volna megjeleníteni a „művész".

– Ezt is itt fejlesztették ki – mutatta Moses az eszközt. – Digitális naplónak szánták, de nem lett akkora siker, mint reméltük. Csak néhány évig volt forgalomban.

– Ó, én emlékszem erre! – nevetett fel Sam. – Hector, nem emlékszel? Sarah születése előtt vettél nekem egy ilyet, hogy ebben rögzítsem Sarah első éveit. A diAry! Rengeteg fotót mentettem rá, de túl sok időt vett el, így egy idő után abbahagytam. Szerintem még meg is van otthon! Vagyis volt… – tette hozzá, egy pillanatra elszomorodva.

– Ők voltak a szüleim – mondta halkan Moses, miközben a napló első oldalán lévő képre mutatott. – Denise és Steve. '81-ben haltak meg. Azóta Mia néniék lettek a fogadott szüleim – velük is meg fogtok ismerkedni, Mia most is tagja a Tanácsnak, sőt, ő a legrégebbi. Ötvenöt éve vezeti az elektró csapatot, én pedig mostanában a helyettese vagyok, csak

segítem a munkáját. De most már indulnunk kell – zárta le a történetet, és visszatette az eszközt a táskába.

A Ház a sziget közepén állt, időtlenül, mintha mindig is ott lett volna. Sok részletén látszott, hogy régi: a falak, a gerendák még természetes anyagokból készültek, de az idő nem hagyott rajtuk komolyabb nyomot. Ahogy beléptek, egy tágas, fényes csarnokba jutottak – Moses elmondása szerint itt tartják a kisebb közösségi eseményeket, például a közelgő május elsejei alapítási ünnepséget.

A terem most nagyrészt polyconból épült, szinte világítottak az új anyag selymes, halványan derengő felületei az ablakokon át beszűrődő fényben. A falak mellett hosszú padok és asztalok álltak, középen pedig egy kis csobogó, amely körül ülőhelyeket alakítottak ki. Sarah figyelmét rögtön megragadta a két alapító szobra a csobogó mellett: egy padon ültek, egymás kezét fogva, és a víz épp a kezeik közül tört elő. A nő elegáns egyberuhát viselt, a férfi fehér inget és mellényt. A nő lábánál piknikkosár, a padon pedig egy porcelán kávéskészlet állt, csészéiben mintha még most is gőzölgő ital lenne.

– Ezt a kis emlékművet a sziget lakói állították a haláluk utáni évben – magyarázta halkan Moses, tekintete egy pillanatra elidőzött a szobron. – Még egészen gyerek voltam, de máig emlékszem arra a különös októberi napra. – Nagy levegőt vett, és visszatért a jelenbe. – De most nem ezért vagyunk itt – mondta szomorkás mosollyal az arcán, és bevezette őket egy szobába, amely közvetlenül az előtérből nyílt.

Amint Sarah-ék beléptek a nagy terembe, az első, ami szinte megbabonázta őket, a bejárattal szemben húzódó, mennyezettől padlóig érő üvegfal volt. A tiszta üvegen át mintha maga a természet lépett volna a terem határába: a fák

sűrű, zöld lombkoronája mozaikszerűen töltötte meg a látóhatárt, a reggeli fény pedig foltokban szűrődött be a levelek résein át, s ezernyi apró fénypontot szórt szét a csarnok belsejében. Az üvegen túl az erdő egészen közelinek tűnt, néhány madár árnya néha meg-megjelent a zöld háttér előtt, mintha a természet odakint is kíváncsian figyelné, mi történik odabent.

A terem közepe néhány fokkal lejjebb helyezkedett el, mint a bejárati szint: keskeny lépcsők vezettek lefelé ebbe a tágas, süllyesztett ülőrésbe, ahol a padok körívet alkottak, teret adva a közös beszélgetésnek. A lépcsők halványan visszaverték a kinti fényt, a mélyedésben szinte fészekként gyűltek össze a bent ülők. A terem bal oldalán egy hosszú, bárszerű pult húzódott végig, de most senki sem tartózkodott ott – csak halvány derengés jelezte jelenlétét.

A helyiség már most is élettel telt: néhányan csoportokban, halkan beszélgetve ültek a kör alakú ülőgödör peremén, időnként egy-egy halk nevetés csendült fel, megtörve a visszafogott beszélgetések monotonitását. Minden mozdulat, minden szó visszhangzott a tágas térben, miközben a kinti erdő csendje és a bent zajló élet furcsa, megnyugtató harmóniában olvadt össze.

Ahogy Sarah-ék beléptek a terembe, a beszélgetések hirtelen elhaltak. Minden fej feléjük fordult. A kinti fény foltokban táncolt végig az arcokon, miközben a körben ülők vizsgálódva, kíváncsian nézték az érkezőket.

Moses megállt, kihúzta magát, és ünnepélyes hangon szólalt meg:

– Tisztelt tanácstagok! Örömmel mutatom be Sarah Farewellt és családját. Gondolom, mindenki olvasta a jelentésemet, így a lényeg már ismerős előttetek. Kérem,

fogadjátok őket szeretettel. – Ezután Mia felé fordult, egy bátorító bólintással jelezve átadta a szót.

Sarah azonnal felismerte a nőt – „Szóval ő az a bizonyos Mia-Rose, aki a szülei halála után örökbe fogadta Mosest" – villant át rajta. Szinte ösztönösen belépett Mia felületére, és néhány pillanat alatt átfutotta a főbb adatokat: ugyanaz a képesség, mint az apjának – elektró, azon belül gyógyító, 42-es szinttel. Negyvenkettő! Milyen magától értetődőnek hangzik most. Pedig nem is olyan régen az édesapja még huszonötös szinttel számított az egyik legjobb agysebésznek, most pedig már ötvenes szinten áll, ráadásul egyszerre képes röntgenezni is. Persze ezt a többiek – remélhetőleg – még nem tudják.

– Szívből üdvözöllek benneteket! – kezdte Mia meleg, derűs hangon. – Remélem, nem bánjátok, ha mellőzzük a formaságokat, és a tegeződés mellett döntünk az egyszerűség kedvéért. Itt, a Menedékben mindenki egyenrangú – csak a vállalt és kapott feladatkörök döntenek arról, kinek milyen súlya van a közös döntésekben. – Mondandója végén Mia finoman meghajtotta a fejét Sarah-ék felé, amit ők tiszteletteljesen viszonoztak, majd tovább figyeltek a nőre.

– Mia-Rose Jordan vagyok, a sziget első lakói közül való. A Menedéket Denise von Hubbard és Steve Clarkson hívta életre – éppen azért, hogy a hozzátok hasonlóan különleges embereket megvédjék a külvilág negatív hatásaitól, s néha akár a saját erejüktől is. Segítünk megismerni és fejleszteni a bennetek rejlő képességeket. Tudósok és feltalálók egész csapata dolgozik velünk, akik az ajándékainkat kutatják, próbálják megérteni és a közösség javára fordítani. De persze nem csak az „áldottak" élnek a szigeten – családtagok, barátok, átlagos emberek ugyanúgy részei ennek a közösségnek. Így alkotunk együtt egy igazán nagy, összetartó

családot. – Itt Mia széttárta a karját, mintha szavaival valóban átölelné a teremben ülőket – és az egész szigetet.

– De milyen udvariatlan is vagyok! – nevetett fel halkan. – Itt magamhoz ragadom a szót, de hellyel még nem is kínáltalak benneteket. Foglaljatok helyet, kérlek! – invitálta őket a kör alakú ülőgödör felé, majd egy mozdulattal a terem bal sarkában húzódó bárszerű rész felé mutatott. – Frissítő teák és kávé vár rátok, ha megkívánnátok valamit!

– Köszönjük, éppen Inés mamától jöttünk, szóval semmire nincs szükségünk – hárította el mosolyogva az invitálást Hector.

– Ó, tudjátok, hogy Inés mama éppen egy hete ünnepelte a nyolcvanadik születésnapját? – mosolyodott el Mia, mintha a név puszta említésétől is jobb kedve támadna. – Még mindig ő főzi a legfinomabb kávét az egész környéken. De ne vesztegessük az időt! Szeretném, ha megismernétek a többieket is. Ők az egyes képességek megbízott vezetői.

Ezután Mia sorra bemutatta Sarah-nak és a szüleinek a Tanács tagjait. Sarah minden alkalommal diszkréten ránézett az illető képességeire: mindenkinek legalább harmincötös szint feletti értékei voltak. A legerősebbek közé tartozott Mia és Moses, mindketten a saját területükön 42-es szintet képviseltek. A levitátorok vezetője, Jesse Dahl, egy ötvenes éveiben járó, jókedélyű férfi, 41-es szintű volt – a többiek kicsit alacsonyabb értékekkel rendelkeztek.

A tagok mind barátságosan, őszinte kíváncsisággal fogadták őket, kezet fogtak mindenkivel. Úgy tűnt, nem volt szükség külön bemutatkozásra – Moses részletes leírásai alapján mindenki ismerte Sarah-ék történetét.

Miután mindenkit körbevezettek és bemutattak, Sam halkan, de őszinte érdeklődéssel kérdezett rá:

– Mia, megkérdezhetem, pontosan milyen információkat tudnak rólunk a Tanács tagjai? – szólalt meg Sam kissé tétován. – Csak szeretném elkerülni, hogy valamit véletlenül kihagyjunk, vagy épp olyasmit mondjunk, ami nem publikus…

Mia elmosolyodott, és barátságosan legyintett:

– Ezen igazán ne aggódjatok! Itt semmi sem titkos – legalábbis a Menedéken belül –, de ez persze nem jelenti azt, hogy kiteregetjük a világnak a részleteket. Ami fontos, az rövid időn belül úgyis elterjed, például Sarah képessége vagy a ti kiemelkedő erőtök. Itt nyugodtan válaszolhattok minden kérdésre, teljes bizalommal vagyunk egymás iránt.

Aztán – láthatóan könnyedén, mégis céltudatosan – Mia máris kérdezett:

– Hadd kérdezzem meg: mennyi most a te levitációs értéked, Sam? Gondolom, Sarah a maximumot állította be nálad.

Sam egy pillanatra elhallgatott, a gondolatai vadul cikáztak. Vajon pontosan mit tudnak? Most tesztelnek minket? Vagy csak kíváncsiak?

Végül igyekezett természetesen válaszolni, s közben halvány mosolyt erőltetett az arcára:

– Így van, mindkettőnknél a lehető legmagasabb értéket állította be. Valakin ki kellett próbálnia, mire képes. – Ez tulajdonképpen igaz is volt: Sarah eddig nem tudott ötvenes szint fölé menni, így túlzástól nem kellett tartania.

– Kíváncsi lennék, hogy ez például a gyógyításban milyen változásokat okoz.

– Szerintem Hector erről bármikor képes lyukat beszélni a hasadba, de egyszerűbb, ha Sarah megemeli az értékedet.

– Köszönöm, sort kerítünk erre is! – biccentett Mia. – De most inkább élvezzétek az összejövetelt, beszélgessetek, érezzétek jól magatokat. Mindenki nagyon várta már, hogy megérkezzetek – szóval, ha nem nagy gond, kicsit elárasztathatunk benneteket a kérdéseinkkel?

Ahogy Sam magára maradt a forgatagban, Hector hirtelen ott termett mellette, arca komoly volt.

– Baj van! – súgta oda halkan.

– Tudom – felelte a nő suttogva. – Keressük meg Sarah-t!

Gyorsan átvágtak a terem zsibongó csoportjai között a frissítősarokig, ahol Sarah éppen egy üdítőt kortyolt, és Moses-szel beszélgetett.

– Hector, Sam! – köszönt rájuk Moses mosolyogva. – Hogy érzitek magatokat nálunk? Ugye tudjátok, hogy hamarosan beszélnünk kellene a jövőtökről is? Ne haragudjatok, hogy ezt most hozom fel, de ha szeretnétek maradni, mihamarabb el kell kezdenünk a folyamatot. Gondolom, a házatokból is szükségetek lenne néhány dologra…

– Moses, nagyon kedves vagy – válaszolta Hector udvariasan, de egyértelmű hangsúllyal. – Fogunk róla beszélni. Megengeded, hogy Sarah-val váltsunk pár szót?

– Természetesen, úgyis találkoznom kell a biztonsági vezetővel – mondta Moses, és egy apró biccentéssel magukra hagyta őket. – Szóljatok, ha bármire szükségetek van!

Sarah kíváncsian fordult a szüleihez, miközben halkabbra vette a hangját:

– Történt valami?

– Úgy tűnik – felelte Samantha, és közelebb hajolt Sarah-hoz. – Gondolkodtál már rajta, milyen maximális szintet mondjunk nekik? Legalább az biztosnak látszik, hogy a

képesség hozzáadásáról nem tudnak. De az előbb Mia konkrétan rákérdezett, hogy a mi értékeink maximumon vannak-e. Mondtam, hogy igen, de számot nem mertem mondani. Ez viszont csak a kisebb gond.

Samantha egy pillanatra elhallgatott, tekintete aggodalmas lett.

– A nagyobbik baj, hogy ha Mia gyógyítási értékét ötvenre állítod, és ki is próbálja, abból rögtön komoly probléma lehet a vérnyomásával. Emlékszel apád esetére? Ott a röntgen kellett ahhoz, hogy egyáltalán túlélje a gyógyítást ezen a szinten. Biztosan vannak képességek, amiket csak kombinálva lehet biztonságosan magasabbra emelni – magyarázta halkan.

Sarah tágra nyílt szemmel hallgatta végig anyját. Először a félelem, aztán fokozatosan a felismerés és egy kis mosoly ült ki az arcára.

– Anya, végre! Örülök, hogy ilyen válaszút elé kerültem! – súgta halkan, de már ott volt a hangjában az elszántság. Hector is mosolyogni kezdett, ahogy rájött, mire gondol Sarah.

– Tied a pálya, drágám! – mondta biztatóan, majd halkan váltott néhány szót Samanthával, amitől az ő vonásai is kisimultak.

Sarah lassan felállt, majd megpróbálta magára vonni mindenki figyelmét.

– Bocsánat, kérhetném a figyelmeteket? – szólt, hangját kissé megemelve. A beszélgetések először csak elhalkultak, aztán egy percen belül minden szempár rászegeződött. – Ma már mindenkivel beszéltem itt a teremben. Tudjátok, hogy Sarah-nak hívnak, s hogy nem vagyok birtokában egyik képességnek sem. Kaptam viszont egy olyan ajándékot, amellyel eddig még senki sem rendelkezett, vagy legalábbis én nem tudok róla. – Halk nevetés futott végig a termen. –

Tudom módosítani a képességek szintjét. A szüleimmel egymás között ezt az adottságot csak „erősítőnek” hívjuk. Képes vagyok arra, hogy egy általam látott kijelzőn megnézzem és megnöveljem bárki erejét.

– A hétköznapi életben eddig a huszonötös szint volt a legmagasabb, amivel valaha találkoztam, de itt a negyvenkettes érték sem ritkaság. A teremben most a szüleimnek van a legmagasabb elérhető szintje, a lehetséges maximumot állítottam be számukra, ami az ötvenes érték.

Hirtelen mindenki elkezdett beszélni a másikkal, nagyrészt hitetlenkedésüknek adtak hangot. Jesse jelentkezett szólásra:

– Ezen azt érted, hogy az ötven a maximum egy százas skálán?

– Igen, ez lenne a következő, amiről szeretnék beszélni. Tapasztalataink szerint a hétköznapi emberek számára a harmincas szint a legmagasabb, amit még biztonságosan lehet használni. Ennél feljebb már komoly veszélyekkel járhat a képességhasználat. Ötvenes szintre emelve két dolog is történt: az egyik, hogy a rendszer ennél magasabbat már nem engedett beállítani – mintha egy láthatatlan falba ütköztünk volna. A másik viszont sokkal aggasztóbb volt…

– Elmondhatjuk nyugodtan, szívem! – lépett előrébb Hector. – Konkrétan az ötvenes gyógyítóerő sugárzása közben veszélyesen elkezdett emelkedni a vérnyomásom, talán két, de legfeljebb három percig lettem volna képes gyógyítani úgy, hogy nem ájulok el vagy kapok agyvérzést.

– Tehát az ötvenes szintnél letiltott a rendszer, azóta sem sikerült ezt az értéket felülmúlnom. Viszont legalább az egészségügyi korlátnál rájöttem a megoldásra. – Sarah egy pillanatra elhallgatott, majd nagy levegőt vett, és kimondta:

– Hozzáadtam egy röntgen képességet is!

A teremben síri csend lett. Egy pillanatig mindenki csak némán pislogott, aztán egyszerre robbant ki a hangzavar: mindenki kérdezett, kiabált, egyszerre akarták tudni a részleteket.

Sarah egy székre rogyott, fejét a tenyerébe temetve próbálta kizárni a zajt. Alig hallotta a kérdéseket – inkább csak azt látta, hogy apja próbál rendet tenni, a többieket csillapítani. Moses a terem szélén állt, és csöndesen figyelte őt. Mosolygott.

A terem végre elcsendesedett, a kérdések és találgatások helyét most várakozó figyelem váltotta fel. Közös megegyezéssel Mia-Rose lépett előre, és átvette a szót:

– Sarah, jól értjük, amit mondtál? Ezek szerint egy embernek több képessége is lehet? – nézett a lányra, arca egyszerre volt kíváncsi és elképedt.

Sarah csak némán bólintott.

– Anya, megmutatnád? – kérte halkan.

Sam azonnal tudta, mi a dolga. Egy pillanatra lehunyta a szemét, majd könnyedén felemelkedett a padlóról – éppen annyira, hogy mindenki számára egyértelmű legyen a levitátor képessége. A következő pillanatban a tenyerében finom, vibráló hő jelent meg: a levegő enyhén hullámozni kezdett körülötte, és a közelebb ülők a bőrükön is érezhették a sugárzó meleget.

– Ezenkívül mecha képességem is van, ami jól jön nagyobb sebességű repülésnél, ha tompítani kell a becsapódásokat. És az absorber – hát, az leginkább a konyhában hasznos – magyarázta Samantha, ezúttal már kicsit tréfás hangon.

A terem hangulata láthatóan oldódott, néhányan felnevettek vagy elismerően bólintottak.

– Minden képességünk ötvenes szinten van, és ahogy Sarah is mondta, nem sikerült ezt az értéket túllépni – tette hozzá, most már egészen oldottan.

Sarah megszólalt, mire azonnal minden tekintet rászegeződött.

– Azt gyanítjuk, hogy ötven fölött a mennyiségi módosítás valamilyen minőségi változásba megy át. Ezért is tilthat le a rendszer – vagy talán csak én nem vagyok még elég ügyes a használatához.

– Próbáltátok már, hogy hány képességet lehet felhalmozni egy embernél? – kérdezte valaki a Tanácsból.

– Nem, de valószínűleg mind a kilenc képességet meg lehet kapni – felelte Sarah, és ahogy végignézett a termen, izgatott suttogás futott végig a hallgatóságon.

Ebben a pillanatban az ajtó hirtelen kivágódott. Egy férfi rohant be – arcán zaklatottság, lélegzete szinte kapkodó –, és egyenesen Miához sietett. Valamit a fülébe súgott, Mia arca elkomorult. Csak ennyit mondott halkan, de határozottan:

– Ne hozzátok be a faluba, tartsátok a gépnél. Azonnal küldök valakit.

A férfi azonnal visszafordult, sietve távozott.

– Mi történt? – kérdezte Jesse, aggodalommal a hangjában.

– Mindjárt megoldjuk, utána folytatjuk – válaszolta Mia, majd Moseshez hajolt közelebb, és csendesen a fülébe súgta.

– Valaki látni szeretné a családot. Egy „barátjuk” jelent meg, beszélni akar velük. Elkíséred őket a kopterhez? És próbáld megtudni, hogyan talált ránk.

– Természetesen, utánajárok – bólintott Moses, majd már hangosan Hectorhoz fordult:

– Hector, megtennétek, hogy velem jöttök egy percre?

Hector bólintott. Sarah, Samantha és ő, Moses kíséretében, négyesben elhagyták a termet.

– Moses, hová is megyünk pontosan? – kérdezte Sam kíváncsian, miközben igyekeztek tartani Moses tempóját.

– Valaki leszállt a parton egy kopterrel, és mindenáron veletek akar találkozni – válaszolta Moses, hangjában némi feszültséggel.

Hector aggodalmasan pillantott a férfire.

– Tudjátok, ki az? Egyáltalán… bárki is tudhat arról, hogy itt vagyunk?

– Név szerint keresett titeket. Azt mondja, barátotok, és csak veletek hajlandó beszélni. Egyedül jött, de többet én sem tudok – felelte Moses, széttárva a kezét.

Ahogy közeledtek a parthoz, a kopter sötét sziluettje már kirajzolódott a part mentén. Mellette egy magányos alak állt, öltönyben, kezét a zsebébe dugva, mereven bámulta a vizet. Magas termete, kissé görnyedt tartása Hectornak rögtön ismerősnek tűnt. Még mielőtt megszólalhattak volna, az idegen lassan megfordult.

Sarah lélegzete elakadt, szinte a földbe gyökerezett a lába, de valahogy mégis ment tovább. Mindannyian felismerték: Mr. Smith állt előttük. Csakhogy most eltűnt belőle minden mogorvaság – szélesen mosolygott, integetett feléjük, arca egészen más, szinte meleg kifejezést öltött.

– Hector, Samantha, Sarah! Micsoda öröm titeket viszontlátni! – kiáltotta, miközben elindult feléjük. – Egy pillanatra már azt hittem, rossz helyre küldtek…

Amint odaértek, Moses határozottan lépett előre:

– Moses Clarkson vagyok, a település helyettes vezetője. Kihez van szerencsém?

– George vagyok, Hectorék régi barátja – felelte Smith, majd röviden végigmérte Moses-t. – Clarkson… – ismételte el, kissé összevont szemöldökkel, aztán mintha elengedte volna a gondolatot, egy nagy levegő után máris a Farewell családhoz fordult. – Őszintén szólva nem tudtam, merre lehettek, de szerencsére egy közös barátunk segített megtalálni benneteket. Beszélhetnék veletek négyszemközt? Tényleg nagyon fontos lenne.

Smith közelebb lépett hozzájuk; Moses ösztönösen hátrébb húzódott, így szinte mögéjük került. Smith ekkor hirtelen félrehúzta az öltönye bal oldalát – csak egy pillanatig, de pont elég ideig ahhoz, hogy a fegyver villanása mindenkit emlékeztessen: most a régi, veszélyes Mr. Smith áll előttük. Arca kemény, szeme fenyegetően villant – egyértelművé tette, hogy nincs választásuk: vagy vele mennek, vagy valaki meghal.

– Biztos benne, hogy egy közös barátjuk árulta el, hol találja őket? – kérdezte Moses, kétkedő hangon, miközben próbálta leplezni a feszültségét. – Alig néhány ember tudta, hol vannak, és egyikük sem árulhatta el ezt önnek. – Kétkedően nézett szembe Smith-szel. Valószínűleg megérezte Hectorék meglepetését, de az is lehet, hogy csak nem volt neki szimpatikus az öltönyös férfi.

Smith gúnyos félmosollyal vonta meg a vállát.

– Nézze, fiatalember, én nem tehetek arról, hogy valaki elszólta magát. Hogy ki volt, az már a maguk gondja. Az én feladatom csak az, hogy beszéljek a barátaimmal. – Ahogy beszélt, jobb keze lassan elindult a fegyver felé – nem fenyegetően, de éppen eléggé határozottan ahhoz, hogy mindenki értse az üzenetet.

– Semmi gond, Moses, beszélünk vele! – szólalt meg Hector villámgyorsan és a helyzet súlyától kissé emelt hangon, majd

felismerve a helyzetet, igyekezett visszavenni a tempóból. – Pár percről van szó, igaz? – kérdezte Smith-től, miközben próbált teljesen nyugodtnak tűnni.

– Pontosan, csak váltanék velük – négyesben – pár mondatot és már itt sem vagyok. – Smith szinte nyájas volt. Moses bólintott, és az erdősáv felé indult, magukra hagyva őket.

A csendet Smith szavai törték meg, miközben hangja hideg, gúnyos éllel csengett:

– Ugye tudják, hogy most mentettek meg egy emberéletet? – tekintete fagyosan vándorolt végig rajtuk. – Lehetőséget adok, hogy válasszanak: vagy erővel viszem el önöket, de akkor rengetegen meg fognak sérülni, vagy önként jönnek velem, és akkor megígérem, hogy békén hagyom a többieket. Most felszállok a kopterre, és várom a döntésüket.

Sarah azóta sem tudott megszólalni, amióta meglátta Smith-t. Olyan volt, mintha valami rémálomba zuhant volna: a torkát fojtogatta a tehetetlenség, érzékelte, hogy valami sötét, elkerülhetetlen esemény felé sodródnak, de nem tudott tenni ellene. Sam aggódva figyelte férjét, ahogy Hector arca megkeményedett, tekintete ide-oda cikázott a kopter és a tábor között. Látszott rajta, hogy lázasan gondolkodik, mérlegeli az esélyeket, minden kimenetelt végiggondol. Pár pillanat után meg is szólalt:

– Sarah, ezt a döntést neked kell meghoznod – szólalt meg halkan Hector, tekintete komoly, de meleg volt. – De elmondom, mit gondolok: ha nem megyünk vele, biztos, hogy katonákkal jön vissza, és feldúlja a Menedéket. Ha viszont vele tartunk, az ismeretlenbe indulunk, viszont legalább senki sem hal meg miattunk.

– Apa, én… nagyon félek! – Sarah hangja remegett, szemeiben látható volt a rettegés.

– Tudom, kicsim… – Hector gyengéden Sarah vállára tette a kezét. – Bárhogy döntesz, mi itt leszünk melletted. Nem vagy egyedül.

Sarah hosszan nézett az apjára, majd mély levegőt vett.

– Apa, a döntés már megszületett, és csak remélhetem, hogy helyesen választottam. Viszont biztosítékot szeretnék, anélkül nem vagyok hajlandó követni. Szeretném négyszemközt megbeszélni vele.

Hector bólintott, szemében büszkeség és aggodalom keveredett. Sarah elindult a kopter felé, egyre határozottabb léptekkel, majd beszállt Smith mellé. Hector és Samantha a parton maradtak, egymás kezét keresték, mindkettőjük arcán feszültség és bizonytalanság tükröződött. Közben Moses is visszaindult az erdősáv felől; Hector elébe sietett, megpróbálta megnyugtatni, hogy minden rendben lesz.

A következő pillanatban a kopter rotorjai hangosan felpörögtek, a homok és a kavargó por mindenkit beterített. Egy szívdobbanás alatt a gép már a levegőben volt, és maximális sebességgel szelte a vizet, egyre távolodva a parttól.

Hector néhány másodpercig dermedten állt, aztán hirtelen ráeszmélt Sarah tervére – de már késő volt beavatkozni. Térdre rogyott a homokban, karjával védte a szemét a felkavarodó portól. Fel sem tűnt neki, hogy Sam eközben hangtalanul a levegőbe emelkedik, és – a rotorok zúgásába olvadva – követni kezdi a koptert, eltökélt arccal, némán.

– Süllyedjen pár méterrel a víz fölé! – Sarah egyáltalán nem akarta, hogy az anyja kövesse őket. Megegyeztek Smith-szel: ő megy, de mindenki más marad. Smith a szavát adta, hogy nem bántja, zaklatja, keresi őket.

– Mit akar tenni?

– Azt mondtam, ereszkedjen! Tudom, mit csinálok! – Sarah hangja határozott és ellentmondást nem tűrő volt, már szinte dühös. Smith lesüllyedt és csökkentette a sebességet. Sarah az ablakon át látta, hogy az anyja a víz felett közeledik hozzájuk, kitartóan, eltökélten, még mindig a levegőben siklik. Sarah torka elszorult, könnyek gyűltek a szemébe.

– Bocsánat, anya! – suttogta szinte hangtalanul, leginkább magának. – Bocsáss meg!

Ujjai remegtek, ahogy belépett a felületre, és egyetlen mozdulattal visszaállította Samantha levitátor értékét 21-re, az eredeti szintre.

Sam azonnal lassulni kezdett, mintha láthatatlan kéz húzná vissza. Pár méterrel a víz fölött megállt, lebegve, tehetetlenül nézett a távolodó kopter után. Néhány hosszú másodpercig csak nézték egymást – anya és lánya –, aztán szinte egyszerre emelték fel a kezüket. Búcsúztak.

GYÓGYÍTÓK

I.

Ahogy egyre távolabb került a szüleitől, Sarah-ból fokozatosan elszivárgott a szigeten még oly erősnek hitt bátorság és határozottság. Tudta, hogy ezt most egyedül kell végigcsinálnia – a szüleit semmiképp sem vonhatja bele abba, ami ezután következik. Smith a pilótafülkében nem hagyott kétséget afelől, hogy csak ő érdekli. Keserű iróniával villant át rajta a gondolat: miért vinné magával az aranytojásokat, ha magát az aranytojást tojó tyúkot is megszerezheti? Beleborzongott, hogy ez a hasonlat jutott eszébe, de sajnos túlságosan is pontosan leírta a helyzetét.

A helikopter egy kihalt repülőtéren tette ki őket. Innen egy szonikus repülőbe szálltak át, ahol rajtuk kívül egy lélek sem utazott. „Sarah, magángépen repülsz Európába!" – villant át az agyán a helyzet abszurditása. Máskor talán még nevetett is volna ezen, de most mosolyogni is képtelen volt.

Smith az egész út alatt szinte meg sem szólalt; úgy tűnt, az ő agya is éppolyan lázasan dolgozik. Sarah legszívesebben megkérdezte volna, merre tartanak egyáltalán, de sejtette, hogy nem jutna sokkal közelebb a válaszhoz. Egy dologban azonban biztos volt: csakis egy katonai bázison köthetnek ki – máshol elképzelni sem tudta az ÁVH vezetőjének természetes közegét. Ebben végül nem is csalódott.

A szonikus repülővel több mint hat órán át szelték az eget, míg végül landoltak a következő repülőtéren. Ott már egy sötétített üvegű autó várta őket, amely közel két órán keresztül vitte tovább az utasait, míg el nem érték egy piszkosszürke katonai létesítmény kapuját. Azonnal az irodába mentek, ahol a férfi Sarah-val szemben foglalt helyet, majd minden bevezetés nélkül sorolni kezdte az utasításokat.

– Szeretném a figyelmét felhívni néhány igen fontos szabályra, amelyek az ittlétét vagy megkönnyítik, vagy igencsak megnehezítik. Ha betartja őket, nem lesz semmi baj – én tartom magam ahhoz, amit a pilótafülkében ígértem: békén hagyom a Menedéket, nem avatkozom bele a működésükbe. Elsőként egy kérdés: ránézett már az én képességemre?

Tekintetével szinte átfúrta Sarah-t, aki rémülten megrázta a fejét. Esze ágában sem volt éppen Smith képességét vizsgálgatni – már attól is elég nyugtalanító volt a tudat, hogy az öltönye alatt fegyver lapul. Ennél több „képesség” nem is kellett ahhoz, hogy az ember ne ugráljon.

– Helyes. Maradjon is így. Soha, semmilyen körülmények között ne nézzen bele a fejembe, és még véletlenül se jusson eszébe, hogy módosítson rajta… Megértette?

Sarah megszeppenten bólintott.

– Következő szabály: az alanyok értékeit csakis az én utasításomra módosíthatja, és minden tesztsorozat végén kötelezően visszaállítja nullára. Harmadik szabály: a tesztekről folyamatosan feljegyzést készít, amit a nap végén Leah – az előző irodában ülő, rövid, szőke hajú, fiatal hölgyre utalva – részére kell elküldenie. És végül: amennyiben minden szabályt betart, hetente egyszer, vasárnap egy órát beszélhet a szüleivel holón keresztül. Látja, nem vagyok vadállat! – próbált mosolyt erőltetni magára, de Sarah-nak ez inkább úgy hatott, mintha egy oroszlán vicsorogna a prédájára, mielőtt belemélyesztené a fogait. – Megértett mindent, amit mondtam?

– Igen, uram – felelte Sarah halkan, kissé rekedten; maga sem ismerte fel a saját hangját. Legalább nyolc-tíz órája meg szólalt, utoljára a pilótafülkében beszéltek.

– Továbbá: tudok a több képesség hozzáadásáról is, és arról is, hogy eddig csak ötvenig sikerült feltornászni az értékeket – mondta Smith olyan hangsúllyal, mintha csak a napi menüt ismertetné.

Sarah-t meghökkentette a kijelentés. Erről csak a szülei tudtak, meg most már a Menedék vezetése. Honnan tudhat Smith minderről? Valaki elárulta neki? A szüleit kizárta a gyanú alól. Vagy a Menedékben is van valaki, aki az ÁVH-nak jelent? Csak egy villanásnyi gondolat volt, de ahogy jött, úgy el is illant.

– Leah, legyen szíves, intézze el Sarah lakhatását, és adjon neki valami ennivalót is! – szólt ki az asszisztensének.

Leah villámgyorsan feltűnt az ajtóban, megfogta Sarah könyökét, és már indultak is kifelé. Smith még utánuk szólt:

– A következő héten még nem lesz semmilyen feladata, és én sem leszek a bázison. Használja ki az időt, ismerkedjen meg a komplexummal – már ameddig a jogosultsága engedi. Ha bármire szüksége lenne, Leah majd segít!

Ahogy a két lány kilépett, visszaült a számítógépe elé, elindította a kommunikációs programot, és beírta:

„Elsődleges prioritás begyűjtve, személyes találkozó szükséges!”

Néhány másodperccel a küldés után csak ennyi érkezett vissza: „HQ hétfő 0900.”

Hátradőlt, majd egy mély sóhaj után előhúzott néhány papírlapot a fiókból, és csendben jegyzetelni kezdett a másnapi találkozóra.

A „főhadiszállás” elnevezés túlzás volt erre az irodára: egy jellegtelen kormányzati épület még jellegtelenebb sarkában bújt meg, szinte láthatatlanul. Nem volt itt semmiféle

központosított csodapalota – az ÁVH egészen másként működött, mint a többi kormányzati szerv, és ennek jó oka volt.

A bejáratnál azonosította magát, beszállt a liftbe, fel a harmadik emeletre, majd balra fordult. Az iroda előterében automata ajtó várta: közeledtére hangtalanul kinyílt, majd mögötte ugyanolyan halkan becsukódott. A kommunikációs csuklópántját és táskáját letette a kis asztalkára, csak egy mappát vett ki – azt hóna alá csapva lépett be a sötét helyiségbe.

Érkezésére a mennyezet rejtett világítása felkapcsolódott, egyenletes, semleges fény öntötte el a hatalmas, téglalap alakú, sötétbarna asztalt. Körülötte tizenkét szék sorakozott. Smith elfoglalta a megszokott helyét az asztal végében, tenyerét a megfelelő pontra helyezte: ez jelezte, hogy megérkezett.

A többi tizenegy szék lassan, egymás után „kapcsolt be". Egy idegen szemlélőnek fel sem tűnt volna, hogy a tanácstagok pusztán hologramok – a terem valójában üres maradt. Smith mereven ülve, egykedvűen nézte végig, ahogy az igazgatótanács tagjai sorra belépnek a kommunikációba; rezignáltan, türelmesen futotta át a jegyzeteit.

Utolsóként az asztalfőn ülő elnök jelent meg – de az ő arca sem volt felismerhető, ahogy a többieké sem. Smith gyakran elgondolkodott már rajta, vajon kik lehetnek ezek az emberek, de csak a hangjukat ismerte – már ha az valóban a sajátjuk, és nem csak digitálisan generált hang.

A vetítés minden tag számára ugyanazt a fehér, egyszerű maszkot varázsolta az arcok helyére. Sokan használták ezt a módszert, ha titokban akarták tartani a kilétüket. Ez a

titkosítási mód erősebb volt a megszokottnál: itt a maszk nem utánozta a beszélő arckifejezését sem.

A gyerekek között is elterjedt ez a technológia: sokan ismert híresség vagy épp állatok arcát vették fel, és így beszélgettek egymással. Sosem értette igazán, mit szeretnek ebben a fiatalok, de elfogadta. Talán tényleg szórakoztató, ha egy macska és egy kutya társalog egymással…

A szabályok szerint mindig Egyes kezdte a beszélgetést.

– Üdvözlöm az igazgatótanácsot. Köszönöm a gyors reagálást, az ügy kiemelt jelentőségű. Mr. Smith, kérem, számoljon be a fejleményekről!

– Köszönöm a szót, Egyes.

Smith már régen nem gondolkodott azon, miért csak számokat használnak a neveik helyett, vagy hogy az ÁVH mindenkori vezetője miért mindig „Smith”. Huszonegy éve időnként még eljátszott a kérdéssel, de sosem érdekelte igazán. Az előző Smith sem magyarázta el, sőt, lehet, hogy maga sem tudta – csak átvette a szerepet és a szokásokat. Hivatalosan sosem kérdezték meg tőle, mi a valódi neve; a papírokon sem George Chapelle, hanem George Smith szerepelt.

– A tegnapi napon sikerült felkutatnunk és begyűjtenünk az elsődleges célpontot – kezdte a beszámolót. – A szóbeszéd igaznak bizonyult: Sarah Sophia Farewell valóban képes látni és módosítani mások képességeit.

A maszkok mögül semmiféle reakció nem árulkodott a bejelentés súlyáról.

– A lányt az Európa-I-es bázisra szállítottuk, a jövő héttől bevethető lesz.

– Miből gondolja, hogy hajlandó segíteni a kísérleteinkben? – szólalt meg Négyes.

– A szüleit és a barátait megfigyeljük, de csak addig garantáljuk a biztonságukat, amíg együttműködik.

– Azaz zsarolás. És biztos benne, hogy elég lesz? – kérdezte szinte gúnyosan Négyes. Soha nem finomkodott: a kérdései gyakran csak a látszatot szolgálták. Smith egy pillanatra elhúzta a száját – nem különösebben kedvelte a nőt, de a hangja most is nyugodt maradt.

– A lány – a korához képest – feltűnően érett gondolkodású. Tisztában van a helyzettel, sőt, ő maga javasolta, hogy a szüleit hagyjuk ki az ügyből, ő pedig ellenállás nélkül dolgozik nekünk.

– Ön elhiszi ezt neki? – Négyes szinte már vádlón mondta, de Smith nem válaszolt.

– Konkretizálja, kérem, mire képes Ms. Farewell! – Egyes élesen visszaterelte a szót a lényegre.

– Ms. Farewell egyetlen, általunk ismert képességet sem kapott. Ez a továbbtanulási jelentkezésében is szerepelt, majd emiatt indultak kivizsgálások – így került a látókörünkbe. A szülei házának mesterséges intelligenciájába telepített kód segítségével heteken át lehallgattuk a családot. Ebből derült ki, hogy Sarah nagyjából fél éve tud a saját, új képességéről, ami három részből áll: először is, képes bárkinek a képességét – és annak szintjét – „kiolvasni”, néhány további adattal együtt. Az átlagos személyek értéke 25 körül mozog egy százas skálán – úgy tűnik, a lehetőségeknek csak a felszínét kapargatjuk. Másodszor: képes a meglévő szintet módosítani, egyelőre 50-ig – legalábbis elmondása szerint sosem sikerült ezt túllépnie. Harmadrészt: több képességet is hozzá tud adni a már meglévőkhöz. Még nem világos, pontosan mennyit, de

eddig a legtöbb, amit rögzítettünk, négy volt – ezeket saját édesanyjának adta, a meglévővel együtt.

– Ezekhez az információkhoz csak a lehallgatásból jutott? – kérdezte Egyes.

– Így van. Mindegyiknek van ismert alanya: módosította a szülei és néhány barátja képességeit is. A szülők ötvenes szintet értek el, míg a barátoknál – véleményem szerint nagyon bölcsen – csak harmincas szintig ment el.

– Nem lehetséges, hogy az ötvenes maximumot csak… füllentette?

– Nem hiszem. A családjával folytatott beszélgetésekből egyértelműen kiderült: soha, semmilyen témában nem volt ráutaló jel, hogy hazudna.

– Mr. Smith, köszönöm a beszámolót. Holnap ugyanebben az időpontban kérem, hogy ismét jelentkezzen. Átbeszéljük a további teendőket – gondolom, ön is egyetért, hogy a lány új perspektívát jelent, beleértve a KRIO-2100-as projekt lehetséges aktiválását is.

A férfi bólintott, felállt, tenyerét az asztal egy pontjára helyezte, és megszakította a kapcsolatot. Megtörölte a homlokát, aztán összegyűjtötte a mappát. Az előtérben felvette a kommunikátorát, majd online lefoglalt egy szobát a szokásos szállodában. Ez néhány másodperc alatt megtörtént – már rég megszokta, hogy ilyenkor nincs értelme hazautaznia, ha reggel időben vissza akar érni, és legalább valamennyit aludni is szeretne. Az üres lakás most nem hiányzott – a szállodában legalább valakihez szólhatott pár szót.

– Mr. Smith, örülök, hogy újra látom! – a recepciós hölgy régi ismerősként üdvözölte. – Egy kis időt még várnia kell, míg elfoglalhatja a szobáját.

– Köszönöm, Alina, addig a kávézóban leszek. Küldene nekem egy kávét?

– Természetesen, uram, ahogy látom, a szokásos helye továbbra is szabad – válaszolta a lány. Alina már legalább 3-4 éve dolgozik recepciósként az Édenben, néha váltanak pár mondatot a kedves, idős úrral.

Smith végigpásztázta a szálloda kávézóját. Kedvenc helye – a legtávolabbi, egyben legsötétebb sarok – most is szabad volt. A harminc asztal közül mindössze négynél ültek, csendes társalgás és halk zene töltötte be a levegőt. Az asztalok körül, a fal mentén kényelmes, plüss padok sorakoztak – ezért is kedvelte ezt a helyet.

Letette táskáját maga mellé, a mappáját az asztalra, amivel véletlenül aktiválta az asztal közepén világító menügombot. Az asztal fölött azonnal megjelent a bársonyzöld kezdőképernyő: rajta arany és barna vonalakkal rajzolt, stilizált kávéscsésze és csészealj, alatta az „Éden Kávézó” felirat. Egyetlen mozdulattal eltüntette a vetített képet.

Miközben belemerült a gondolataiba, egy fiatal pincérlány jelent meg mellette, kis tálcán hozva a kávét. Megvárta, míg Smith a mappát az asztal szélére tolta, majd óvatosan elé helyezte a rendelést. Ahogy várta: a kávéhoz most is járt a pohárka hideg tej és a kókuszos sütemény. Húsz éve törzsvendég ebben a szállodában és kávézóban – a személyzet pontosan tudja, melyik szobát foglalja, hová ül le, hogyan issza a kávéját. Kidolgozott karaktere és fedősztorija van az ilyen alkalmakra: George Smith, 81 éves, három évtizede egy dél-európai polykonüzem igazgatója, örökké úton, és rabja a

kókuszos süteménynek. A hazugság mindig annál hihetőbb, minél közelebb áll az igazsághoz…

Belekortyolt a kávéba, pár pillanatra lehunyta a szemét. Élvezte az ital telt, kesernyés ízét, hagyta, hogy az aromák átjárják – szinte szertartás volt számára minden korty. Aztán eltolta magától a tálcát, és kinyitotta a mappát.

Már ötvennégy éve dolgozik az ÁVH-nál, huszonegy éve a szervezet élén. Még ma is élénken emlékszik arra a napra, amikor az előző Mr. Smith – akkor már nyolcvanöt éves – átadta neki a stafétát. Akkoriban az ÁVH működése sokkal sötétebb, kegyetlenebb szabályok szerint zajlott. Számtalan orvos, számtalan kísérlet – legtöbbjük az agy és a giftotróp közötti rejtélyes kapcsolatot boncolgatta, gyakran szó szerint és végzetes áron.

Bár az ÁVH papíron kormányzati cég volt, a valódi irányítás sosem került az állam kezébe. A hatalmon lévők inkább csukott szemmel várták az eredményeket, amelyeket a Hivatal mindig „az eljárásrendnek megfelelő módszerekkel” ért el. Amikor átvette a vezetést, átnézte a korábbi jelentéseket – de a sok hangzatos ígéreten kívül kevés kézzelfogható eredményt látott. Nem csoda, hogy a támogatás évről évre apadt.

A fellendülést két fordulópont hozta el. Az első akkor következett be, amikor az ÁVH úgy döntött: előremenekül, és az európai befolyást világméretűre terjeszti ki. Több alany, több vizsgálat, több beszervezett – és kivételes – orvos. Igaz, ezzel a szervezet bizonyos szempontból felhígult, de Smith ezt nem bánta. A módszereik sokat finomodtak, eredményeiket már nemcsak saját előnyükre használták fel, hanem a gyógyászatban is áttöréseket értek el.

Senki nem firtatta, milyen áron születtek ezek a sikerek. Valószínűleg fel sem merült bennük, hány ember áldozata

rejtőzik egy-egy új kezelés mögött – örömmel építették be az eljárásokat a mindennapi orvoslásba.

A második áttörés már az ő vezetése alatt, szinte véletlenül történt. Ekkor derült ki, hogy képes akár -200 °C-ig is lefagyasztani élő alanyokat – vagyis bármikor kriosztázisba helyezhet valakit.

A thermálok között ismert képesség, hogy el tudják vonni a hőt a környezetükből, de a gyakorlatban eddig a -100 fokos határ volt az elérhető legalacsonyabb hőmérséklet. Ez pedig messze nem volt elég a valódi krioállapothoz.

Egyszer saját magát is alávetette egy tesztnek. A vizsgálatok szerint mínusz 200 és plusz 600 fok közötti tartományban képes manipulálni a hőenergiát – ez világszinten is kivételes. Biztosra vette, hogy ő az egyik legerősebb thermál a világon. Majd egyszer megnézeti a lánnyal, de még nem bízik benne annyira, hogy ezt megtegye.

A kriosztázis ígéretes jövőt hozott, az ÁVH támogatottsága ugrásszerűen megnőtt. Hiába költöttek világszerte milliárdokat orvosi kutatásokra, még mindig léteznek olyan betegségek, amelyekre nincs gyógymód. Így – ha az ügyfélnek elegendő pénze volt – az ÁVH lehetőséget kínált arra, hogy a gyógymód felfedezéséig sztázisba helyezzék az alanyt. Amint elérhetővé válik a kezelés, a pácienst felolvasztják, és elvégzik rajta a szükséges beavatkozásokat.

Húsz éve fagyasztják már az embereket, és a jelentkezők száma mára meghaladta a százat. Volt, aki saját magát kérte kriosztázisba, más a családtagját; az egyetlen feltétel az volt, hogy folyamatosan fizessék a sztázis fenntartásának költségeit. A szerződés tartalmazta azt is, hogy jelenleg még nincs biztos módszer a felélesztésükre – de a legújabb tesztek szerint a megoldás már nincs messze.

Smith elmosolyodott – ami ritka reakció volt nála. A fiatal és egyben különleges hölgy váratlan felbukkanása új korszakot nyitott az ÁVH történetében. Eddig rengeteg energiát fordítottak arra, hogy felkutassák az erősítetteket – de innentől akár teljesen le is lehetne állítani ezt a divíziót. A lány most már bárkiből ötvenest készíthet egyetlen mozdulattal. A felszabaduló erőforrásokat pedig át lehet csoportosítani a védelemre. A magasabb szintű képességek ugyanis komoly biztonsági kockázatot jelenthetnek.

Letette az írószerét, majd újból belekortyolt a kávéjába. A csésze porcelánja halkan koppant az asztalon. Egy pillanatra elidőzött a kesernyés íz zamatán, s hagyta, hogy a gondolatok szabadon áramoljanak benne. Odakint már alkonyodott, az üvegen túl halványan megcsillantak a város fényei. Úgy érezte, mintha minden egyes korty távolabb vinné a múlt súlyát – de tudta, igazából sosem lehet igazán szabad attól, amit eddig tett.

Eszébe jutott a reggeli tanácskozás, biztos volt benne, hogy az új lehetőségeket a tagok is felismerték. Azon tűnődött, vajon a friss jelentése után mennyi szabadságot ad majd neki az igazgatótanács a kísérletek megkezdéséhez. Az új eljárások már most is radikálisan eltérnek a korábbiaktól – ez világosan látszott a riport minden sorából –, de ő tudta, hogy ez az egyetlen járható út.

Ahhoz, amit tervez, rengeteg gyógyítóra lesz szükség. Olyanokra, akik a tesztek és beavatkozások után vissza tudják állítani a résztvevők egészségét. Új eszközöket is ki kell fejleszteniük a kiértékeléshez – ezt még ki kell dolgoznia, de szerencsére most nem korlátozzák az anyagi lehetőségek.

– Uram, a szobája a rendelkezésére áll. Kívánja, hogy felvigyem a csomagjait? – egy fiatal londiner bukkant fel váratlanul az asztalánál.

– Köszönöm, csak ez az egy táskám van – ütött rá finoman a mellette lévő irattáskára.

A fiú udvariasan meghajolt, és távozott. Smith nem sietett el semmit. Gondolatai már a jövő körül forogtak, miközben lassan elfogyott előtte a sütemény, a kávé, a papírok pedig sűrű jegyzetekkel teltek meg.

Soha nem igényelte a luxust, de ez a hely – a maga diszkrét kényelmével – valóban megnyugtatta. Itt senki nem sürgeti, de bármire szüksége van, azonnal megkapja. Holnap az igazgatótanács valószínűleg új ötletekkel, friss feladatokkal áll majd elő, amiket részleteiben neki kell majd kidolgoznia. A megbeszélés után hazamegy, összepakol néhány dolgot, és visszatér ide, hogy a hét hátralévő részét ebben a csendes szállodában töltse el.

Itt, ebben a magányos, mégis ismerős közegben mindig hatékonyabban tudott dolgozni, mint otthon, vagy az Európa-I. irodájában. Miután befejezte a jegyzetelést, felállt, és a recepció felé indult, hogy meghosszabbítsa a foglalását.

– Alina, lenne kedves megnézni a hét többi napját is? Szeretnék maradni még néhány napot.

– Természetesen, uram! Egy pillanat… Igen, úgy tűnik, minden nap szabad. Milyen időszakra gondolt pontosan?

– Egész héten maradnék, vasárnap éjszakával bezárólag.

– Tökéletes, máris rögzítem… Ééés kész is van! Kérem, érintse ide a csuklópántját. Örülünk, hogy ismét minket választott. Remélem, nem lesz gond, hogy tovább marad. Nem fogják hiányolni a munkahelyén? – váltott át csevegő hangra Alina.

– Ó, már nem vagyok annyira pótolhatatlan, szerintem nélkülem is boldogulni fognak – mosolyodott el Smith. Az

évek során sokszor beszélgettek a munkájáról, amíg az adminisztráció tartott, így felkészült volt bármilyen kérdésre.

– És ha jól láttam, még mindig a papírt részesíti előnyben a digitális technológia helyett – jegyezte meg mosolyogva a recepciós lány.

– Nem szeretném azt mondani, hogy megöregedtem, inkább úgy fogalmaznék: egy elmúlt évszázad gyermeke vagyok.

– Ugyan már! Messze van még ön az öregedéstől – nevetett fel Alina. – Higgye el, rengeteg papír vár még önre!

A lány egy pillanatra elhallgatott, majd újra felragyogott az arca:

– Hogy van a felesége? Jól emlékszem, Denise a neve?

– Minden rendben van vele, most ő maradt a cégnél, vigyáz mindenre – válaszolta Smith, és próbált visszamosolyogni, de most valahogy mesterkéltnek érezte a saját mosolyát. – Tényleg minden rendben van vele…

Másnap reggel egészen kipihenten ébredt, ami nem volt jellemző rá az utóbbi időben. Az elmúlt három napban olyan változások történtek, amelyekhez foghatóak talán az előző húsz évben sem igazán. Tegnap délután még kidolgozott pár módosítási javaslatot, amit tisztázás után továbbított az igazgatótanács részére. Tudta, hogy az utolsó pontot ők fogják kitenni, de mivel ő látja át az ÁVH teljes működését, meghallgatják a javaslatait és a legtöbb esetben támogatják is azokat.

Kilenc előtt kettő perccel érkezett az iroda előterébe, ahol szokás szerint letette a kommunikációs eszközét és a táskáját. Úgy döntött, a mappáját sem viszi be, nem lesz rá szüksége, mégiscsak ő dolgozta ki a folyamatot.

A tanács tagjai szépen bejelentkeztek, utoljára Egyes, aki át is vette a szót:

– Üdvözlöm újra az igazgatótanács tagjait. Folytatjuk a tegnap elkezdett megbeszélést. Köszönjük Mr. Smith-nek az építő javalaslatokat, a választ – apró módosításokkal – hamarosan elküldjük. A tanács egyöntetű véleménye, hogy Sarah Sophia Farewell megjelenése óriási lehetőséget teremtett az ÁVH jövőbeli működésében. Megjegyzendő továbbá, hogy a legerősebb kockázati tényező Ms. Farewell aktív közreműködése, illetve annak hiánya. A következőkben javaslatot kérünk arra vonatkozóan, hogyan biztosítják fent nevezett biztonságát az Európa-I. intézményében, illetve milyen biztosítékokat tudnak adni arra, hogy Ms. Farewell megfelelő módon végzi el a munkáját.

Smith előtt, az asztal fölött megjelent a tanács általi tervezet. Kiválóan értelmezte a jogi szövegeket, bár nem szerette a terjengősségét, többértelműségét. Valószínűleg a többiek előtt is megjelent helyben a szöveg, mivel a kézmozdulataik a lapozást imitálták. Láthatóan minden kérését elfogadták, itt-ott nyúltak csak bele – a beavatkozások eredményességét firtatták, az átcsoportosítások szükségességét kérdőjelezték meg. Mély levegőt vett. Már most tudta: a mai nap is végtelennek ígérkezik.

II.

A második héten Smith kész tervekkel tért vissza a bázisra. Kifejezetten kipihentnek tűnt, sőt, szinte derűsen kiegyensúlyozottnak – Sarah még soha nem látta ilyennek. Egy vaskos mappát nyitott ki előtte, amely tele volt kézzel írt papírokkal – a férfi kézírása ritka kivétel volt manapság. A kézzel írást ma már alig használják; ha mégis, sablonos és sietős vonásokkal, gyakran olvashatatlanul. Smith kivétel volt: kézírása szabályos, szinte művészi – a rutin és a gondosság lenyomata.

Sarah már az előző héten is találgatta, milyen feladatokat szánnak majd neki az E-1-ben. A sejtései nem is voltak messze a valóságtól, egy dologra azonban nem számított: ahogy kilépett a főépület ajtaján, két fegyveres katona árnyékként tapadt mellé – új szabály, kimondatlan indokokkal. Csak akkor váltak le róla, amikor visszatért az adminisztrációs épületbe. Korábban, a múlt héten még kíséret nélkül járhatta be a komplexum határait, találkozott jó néhány munkatárssal és kísérleti alannyal is, de senki nem szólt hozzá, sőt, a legtöbben még csak rá sem néztek. Persze, ő sem töltött sok időt az épületen kívül – a legtöbb, amire szüksége volt, megtalálható volt az adminisztrációs épületben: a saját lakrésze és az ebédlő. Ha unatkozott, Leah segített neki hozzáférni a Smith által engedélyezett dokumentumokhoz; Sarah ezeket próbálta értelmezni, amíg nem akadt más dolga.

Mától kezdve – Smith utasításainak megfelelően – tényleg beindultak az események. Most, hogy Sarah segítségével már mérni is tudták a képességek szintjeit, az első projekt rögtön a thermál képességűek határainak felderítése lett: vajon milyen

hőfokot képesek előállítani, és mennyi hőenergiát tudnak elnyelni.

Kora reggel egy külön terembe hívták, ahol tizenkét tesztalany várakozott három sorban a padokon. Szigorúan csak „lakóknak” vagy „bentlakóknak” volt szabad nevezni őket – a „rab” és a „fegyenc” tiltólistán szerepelt. Háromszor négy, különböző korú és nemű ember ült a halványszürke, polycon anyagú padokon, mindegyikükön ugyanolyan, egyszerű szabású, tengerzöld, bő, rövid ujjú felső és hozzáillő hosszúnadrág.

A legtöbben fejüket lehajtva, mozdulatlanul gubbasztottak; még akkor sem néztek fel, amikor Sarah felolvasta a nevüket – puszta formalitás; a panel úgyis mindent kiírt, amikor „beléjük látott”. Nem lepte meg, hogy az erősített thermál szintek többsége harminc körül mozgott, a legjobbak is csak 35–36-ig jutottak.

De Sarah nem csak kiolvasta, hanem – a teszt miatt – át is állította az értékeket: mindenkinek 20-as szintet kellett beállítania az első próba előtt. Miután mindenkinél sikerült a módosítás, a táborban állandóan jelen lévő fegyveres őrök átkísérték az alanyokat a fő teszthelyiségbe, miközben Sarah személyes testőrsége a háttérben maradt. A reggeli gyülekező idején még annyit látott, hogy a laborba több új elektronikai eszközt – köztük kamerákat is – bevittek, és négy mecha súlyos, zárt ládákat cipelt a helyiségbe.

Miután elvégezte az értékek átállítását, Sarah visszaindult a főépületbe. Az E-1 környezete még mindig idegen és nyomasztó volt számára – nem véletlenül húzódott inkább vissza a szobájába, amikor csak tehette. Odakint egyetlen fa vagy pad sem törte meg az épületek közötti sivár tereket; csak polycon, beton és az a mindenhová befurakodó, porszerű,

finom homok, amely mindent belepett. Dél-Európa félsivatagos pereme lehetett – március végén is fullasztó hőséggel.

A dolgozók legtöbbje katonai egyenruhát hordott: a meleg miatt fehér, rövid ujjú pólót és galambszürke nadrágot viseltek, a szürke zubbonyt pedig csak hűvösebb reggeleken vagy a legfázósabbak vették fel – amire mostanában alig akadt példa.

A katonák azonban kivételt képeztek. Ők négyórás váltásban járőröztek, mindig homokbarna nadrágban, hozzá illő zubbonyban, bakancsban és az arcukat eltakaró sisakban. Fegyverrel a kezükben, folyamatosan akcióra készen figyelték a környezetet. Sarah ittléte alatt szerencsére még nem volt szükség fegyveres beavatkozásra – csak néhány alkalommal kellett szóban rendre utasítaniuk néhány alanyt.

A főépület egy hosszú, földszintes, mintegy száz méter hosszú építmény volt, amelynek közepén helyezkedett el a főbejárat. Sarah már rutinosan eligazodott benne: a bejárattól jobbra, valahol félúton húzódott Smith irodája, balra pedig, egészen az épület legvégén az ő saját lakrésze.

A tesztobjektumok felé néző folyosót csak a rengeteg apró ablakszem törte meg, de maga az egész, sötétre festett épület rideg, barátságtalan benyomást keltett – és valószínűleg éppen ez volt a cél.

A bejárat jobb oldalán húzódott az „A barakk”, balra a „B barakk”, míg a háta mögött a tesztépületek sorakoztak, és – bár Sarah még nem járt arra – talán a katonák létesítményei is ott lehettek.

Még innen, tisztes távolságból is jól látszottak a barakkok mögött húzódó, többméteres magasságú, homokszürke kerítések: a világ túloldala éppúgy láthatatlan maradt, mint maga a bázis, mindkét irányban áthatolhatatlanul.

Sarah visszatért a szobájába, és csendesen várta, mikor érkezik a hívás, hogy lenullázza az értékeket. Leült az asztalához, gyorsan összerendezte a mai alanyok kezdő adatállományát, majd egy mozdulattal továbbította Leah-nak.

Az E-1-en kívül továbbra sem tudott kapcsolatba lépni a külvilággal – eszközei minden kommunikációs lehetőséget blokkoltak. Hogy ne unatkozzon teljesen, legtöbbször a vizsgálatok eredményeit böngészte, legalább ennyivel közelebb érezve magát az általa beállított szintekhez és a rendszer logikájához.

Az első napokon szinte csak teljesítménytesztet végeztek: mérték a thermálok hőfejlesztési és fagyasztó képességét. A 20-as szint (átlagos thermál) -10 és +100 fok között mozgott. Volt, aki -12 fokig is képes volt lehűteni, mások viszont -8-nál lejjebb nem jutottak. A felső tartományban is legfeljebb tíz fokos szórás mutatkozott.

A harmincas szinteken már -50 fokos fagyasztás is ment, a legerősebbek másodpercek alatt csonttá dermesztettek tárgyakat. Hőkamerákkal követték az extrém változásokat; a legmagasabb hőértékek +300–400 fokig emelkedtek.

Ahogy Sarah emelte a szinteket, a fagyasztás és a hőtermelés is ugrásszerűen megnőtt: negyvenes értéknél már -150-től +500 fokig terjedt a skála, ötveneseknél -250-től akár +1000 fokig is eljuthattak. Ilyen hőmérsékleten már az alumínium vagy az ezüst is megolvadt, bár a vas és a platina továbbra is ellenállt. Sarah gyakran elgondolkodott: vajon mekkora szint kellene ezekhez?

Az egész hét – péntekig bezárólag – ebben a ritmusban telt. Sarah átment, beállította az értékeket, aztán végrehajtották a tesztsorokat; újabb növelés, újabb próbák, naponta kétszer,

négy órán át. Közben egyetlen szünetet tartottak: ebéd a közös étkezdében, legtöbbször Leah-val.

A lány nem volt éppen jó társaság, de hasonló korú és nőnemű – ami ritkaságnak számított a főépület falai között. Rajtuk kívül legfeljebb öt nő dolgozott az adminisztráción, illetve, ha beleszámítjuk a teljesen férfias kinézetű és viselkedésű Elenort is az informatikai részlegről, akkor talán összesen nyolc nő volt a teljes egységben. Ehhez legalább harminc férfi tartozott, többségük a katonai műveletekben dolgozott – vagyis maguk is katonák voltak.

Leah – valószínűleg a Smith-hez fűződő kapcsolata miatt – Sarah-t valamiféle magasabb rangú vezetőnek tekintette. Ez az érzés csak erősödött benne, mióta tudta, mire képes Sarah – bár érdekes módon erről sosem beszélgettek. Talán Smith tiltotta meg neki, vagy egyszerűen nem volt kíváncsi az ilyesmire; Sarah szerint igazából más sem igen érdekelte.

Kedves volt, mindent igyekezett a legjobb tudása szerint elintézni, de sosem lehetett vele a hétköznapi ügyeken túl bármiről beszélgetni. Egyfajta láthatatlan fal választotta el a személyesebb témáktól – ahogy mindenki mástól is.

Sarah már napok óta a vasárnapot várta. Végre láthatja a szüleit – még ha csak egy holo-híváson keresztül is. Smith előre figyelmeztette, hogy óvatosan beszélhetnek a benti dolgokról, de nem is akart semmilyen titkot megosztani velük. Azt, hogy emelgetnie és csökkentenie kell az alanyok képességeinek értékeit, egyébként sem titkolják – ez a hivatalos feladata, ezért hozták ide.

Őt sokkal jobban érdekelte, mi történik odahaza: a családjával, a barátaival, a régi életével. Sam szerencsére kitalált egy hihető magyarázatot: az iskolának azt mondták, Sarah hiányzó képességét vizsgálják egy európai, zárt létesítményben. A barátoknak annyit árultak el, hogy egy

kormányzati laborban tanulmányozzák az erősítő képességét. Így mindenki elfogadta, hogy Sarah most nem elérhető – és csak a szülein keresztül lehet vele kapcsolatba lépni.

Ez volt a második vasárnapja az E-1-ben – leszámítva az érkezése napját. Az első alkalommal leginkább az elválás körülményeiről és a következő lépésekről beszélgettek. Volt néhány könnyes perc, de a helyzethez képest mindhárman meglepően erősen tartották magukat.

– Sarah, drágám! – Sam kitárta karjait, mintha a holón keresztül is át tudná ölelni. Hector a háttérben mosolygott és integetett.

– Anya, apa! Végre vasárnap! Már napok óta ezt vártam. Meséljetek, mi újság otthon?

– Lényegében semmi különös. A barátaid mind puszilnak, a lányok nagyon hiányolnak, szerintem a fiúk is – de hát tudod, milyenek… – mosolygott Sam. – Az iskolában sikerült elintéznünk a távolmaradásodat, hálásak vagyunk Smith-nek az igazoló iratokért. Bár furcsán néztek, amikor meglátták az Államvédelmi Hivatal nevét, végül elfogadták, és ez a lényeg.

– Hogy fogadták a távozásotokat a munkahelyen?

– Pont úgy, ahogy vártuk – válaszolt Hector. – A kórházban mindig nagy szükség van gyógyítókra, reméljük, találnak valakit a közeljövőben, aki át tud jönni másik intézményből.

– Nálam sincs nagy gond – vette át a szót Sam. – Az egyetemen gyorsan találnak majd új levitátor oktatót. Mia-Rose nagyon kedves volt, kiutaltak nekünk egy nagyobb házat – főleg abban bízva, hogy te is hamarosan hazatérsz. Persze tudom, valójában azért, mert a mi régi otthonunkhoz képest nagy visszalépés ez a kétszemélyes lakás is. Tudtad, hogy a kisebb ház ötven négyzetméteres, a nagyobb viszont épp a duplája? Sőt, néha össze is nyitnak egy kis és egy nagy házat, de azt csak nagyon indokolt esetben engedik.

– Nem így van Inés mamánál is? Mintha ott a nagyobb lenne az ebédlő, a kisebb pedig a konyha és a lakás.

– De, pontosan így van. A születésnapod utáni héten ott ettünk, amíg vissza nem költöztünk. Azóta sem tudom megszokni az itthoni kávét – Inés mama valóságos csodát művel vele.

Sam elmosolyodott, majd visszakérdezett:

– De mesélj inkább te! Mi történik veled?

– Itt sem túl izgalmas az élet… Erősítek, nullázok, egész nap csak tesztelik az alanyokat. Részleteket nem mondhatok – ki tudja, lehallgatnak-e –, de nem szeretnék Smith-szel ujjat húzni – mosolygott keserűen Sarah. – Egyébként a lakrészem teljesen rendben van, kényelmes – már amennyire egy katonai támaszponton lehet –, mindenem megvan. Illetve… majdnem mindenem. Nagyon hiányoztok! – lehajtotta a fejét.

– Te is nagyon hiányzol nekünk, drágám! – Sam szeme is elfelhősödött egy pillanatra, de aztán gyorsan visszanyerte vidámságát. – És sikerült már barátkoznod valakivel?

– Nem igazán. Tulajdonképpen csak Smith-szel és Leah-val szoktam beszélni. Leah kedves lány, de nem igazán az én világom – odavan a divatért, az ékszerekért, én viszont nem sokat adok ezekre. Smith… hát ő Smith. Teszem a dolgom, ő pedig kiadja a feladatokat, és meghallgatja a beszámolóimat.

– Nem próbáltad még ötven fölé vinni az értékeket?

– De igen, de csak a saját szakállamra – senki sem tud róla. Egyelőre semmi változás, nem tudom feljebb vinni. Ráadásul csak egy képességet tesztelünk egyszerre, nincs sok lehetőségem. A rendszer ilyenkor mindig narancssárga jelzést ad, de nem történik semmi különös. Valószínűleg még fejlődnöm kell…

– Vagy csak a megfelelő képességeket kell párosítani – tűnődött Hector.

– Bármi lehet, majd kísérletezem tovább.

– Tudom, hogy nem beszélhetsz részletekről, de mondd, látsz valamit abból, hogyan mérik az „áldottakat”?

– Itt „erősítetteknek” hívják őket. Nem, magát a folyamatot nem látom – csak beállítom az értékeket, aztán visszaállítom, ha végeztek. Az eredményeket viszont megmutatják: pontosan dokumentálják, milyen erősek az adott szintek. A múlt héten például a thermálokkal dolgoztak, volt, aki -250 fokig fagyasztott bármit.

– Nekem még nem jutott eszembe ilyen alacsony hőfokot előállítani hőelvonással, de érdekes ötlet – gondolkodott el Sam.

– Ami még izgalmasabb, hogy ilyen alacsony hőmérsékleten már embert is le lehet fagyasztani – mondta elmerengve Hector. – A krioprezerváció elméletben működik, de emberi módszerekkel eddig nem sikerült jégkristályok megjelenése nélkül lefagyasztani egy élő szervezetet – ehhez legalább -196 °C kell, amit szerintem csak egy képesség segíthet elő. A nagyobb gond a felolvasztás: a tudomány még nem tud egy kriosztázisból embert maradéktalanul, károsodás nélkül visszahozni. Kíváncsi lennék, vajon nekik sikerült-e már. Bár ehhez inkább egy erős gyógyító kéne, nem csak egy thermál, a sejtek regenerációja miatt…

– Apát elvesztettük! – nevetett Sarah, látva, mennyire beleélte magát Hector a témába. – A krio-izéről nem tudok semmit, de azt láttam, hogy fagyott kart vissza tudtak állítani… Látod, apa, ez nagy különbség a Menedék és az ÁVH között. A Menedéknél mindent gátolnak az erkölcsi szabályok, itt viszont az ÁVH-nál nem számít: ha meghal az alany, lesz helyette másik.

– Ezt úgy mondod, mintha egyetértenél velük – lepődött meg Sam.

– Nem, persze hogy nem. Akkor sem, ha rövid távon jó eredmények születnek. De az sem feltétlenül jó, ha a fejlődés útjába mindig erkölcsi gátakat állítunk. Néha muszáj feladni bizonyos elveket, hogy előbbre lépjünk.

– Tudod, Sarah, a legnagyobb kérdés mindig az, hogy ki dönti el, hol vannak a határok. Az egyén? Egy hivatal? Vagy a társadalom? Mi történik, ha valakinek ezek túl tágak vagy épp túl szűkek? Ezek az erkölcsi normák a történelem során folyamatosan változnak, finomodnak. Ezért fontos, hogy mindig az esemény korának szabályai szerint ítéljünk – ne mai fejjel. Ami régen elfogadott volt, ma már elképzelhetetlen, főleg, ha szándékos ártásról van szó, még ha csak egy százalék is az esélye. És még akkor sem – intette le Hector Sarah-t, amikor közbevágott volna –, még akkor sem, ha ezzel emberek életét menthetnénk meg a jövőben.

Sarah lassan leengedte a kezét, és elgondolkodott: vajon, ha anya gyógyíthatatlan beteg lenne, apa kriosztázisba tenné-e – még akkor is, ha a thermál kriót eddig sosem próbálták emberen? Ha csak így lenne esély a megmentésére?

Nem akarta tovább boncolgatni ezt a dilemmát. Inkább bízott abban, amit apja mondott: Hector tapasztalata és tudása sokkal nagyobb volt az övénél.

Az engedélyezett kommunikációs időből még fél óra hátra volt. A hátralévő percek hétköznapi témákkal teltek: munka, iskola, barátok üzenetei, Sarah válaszai – minden pont úgy zajlott, mintha csak egy távoli országban tanulna, és bármelyik pillanatban hazatérhetne.

Milyen különös az ember – gondolta egy pillanatra kizökkenve a kedves hangulatú társalgásból –, akármilyen idegen vagy fenyegető közegbe kerül, legyen bármilyen

félelem – akár a halál közelsége, akár egy kilátástalan helyzet –, előbb-utóbb a hétköznapiság takaróját mindenre ráborítja. A szorongás nem tűnik el – csak csendesebb lesz alatta.

III.

A következő hétfőn a thermálok helyett a mechák kerültek sorra. A második projektben elektromágneses mérleggel mérték, mekkora tömeget képesek felemelni és megmozdítani.

Sarah ilyenkor mindig akaratlanul is a múltjára gondolt. Még a barakk előtti életéből több mecha ismerőse is volt – emberek, akikkel régen sokat beszélgetett, nevetett, együtt edzett. Most már csak Will maradt, akiről a szülein keresztül hallhatott, és akihez így – közvetetten – kapcsolódhatott.

A tesztek érdekes eredményeket hoztak: a mecha-képesség szórása meglehetősen nagy volt: alig mutatkozott összefüggés a képesség szintje és a megmozgatott tömeg között. A szintek inkább csak egy tág intervallumot jelöltek ki, ezen belül a leggyengébbtől a legerősebbig bármi előfordulhatott. Gyorsan kiderült, hogy a test aktuális fizikai állapota – vagyis az edzettség – erősen befolyásolta a mecha-erőt: elég volt a képességet rendszeresen használni, és a testi fejlődés szemmel láthatóan beindult.

Húszas szinten a fizikailag fejlettebbek nagyjából 150 kg-ot emeltek. Harmincas szinten az átlag 290–300 kg, ötvenesen pedig már az 1000 kg határát feszegették. A testi erő növekedése nagyjából egyenes arányban járt a kitartás fejlődésével is – de ez szinte magától értetődő volt.

Sarah újra a szobájában üldögélt. Reggel az első hat résztvevőnek beállította a megfelelő szintet – ma a negyvenes szint volt soron –, majd eljött. Mielőtt azonban végleg elhagyta volna a termet, még észrevette, hogy négy újabb katona

érkezett a terembe, akik az ajtó előtt lecövekelve, mozdulatlanul őrködtek.

Gyorsan rájött az okára: a szint emelkedésével nőtt a mechákra jellemző ütés- és becsapódási energia elnyelése. Egy ilyen alany az ütések jelentős részét gyakorlatilag meg sem érezte. Sarah-ban felmerült a kérdés: vajon milyen teszteket terveznek, ha már megerősített őrségre van szükség? Vagy csak attól tartanak, hogy a 40-es mechák megpróbálnak kitörni a komplexumból? Kissé elhamarkodott tervnek tűnt, hiszen Sarah is jól látta a falak mentén felszerelt automata gépfegyvereket és a szögletes őrtornyokat. Ráadásul biztos volt benne, hogy olyan területen vannak, ahonnan jó esetben is csak egy 40–50-es levitátor tudna kijutni; a többiek még a lakott terület közelébe sem érnének.

Apja múlt vasárnapi mondatai újra és újra visszhangoztak benne. Azóta is rengeteg kérdés kavarog a fejében… Miért van az, hogy az erkölcs nem objektív? Miért számít most bűnnek az, ami régen teljesen elfogadott volt? Ölni, gyilkolni tilos – de vannak szervek, emberek, akik számára mégis megengedett. Természetesen csak a megfelelő helyzetben, és csak akkor, ha az alkalmazott erő arányban áll a fenyegetéssel.

Ritka, de előfordulhat, hogy tényleg indokolt a halálos erő alkalmazása – például, ha ártatlanok életét kell megmenteni. De vajon egy éles helyzetben bárki is képes végiggondolni, hogy az, amit tesz, jogszerű-e vagy arányos-e?

Egy erős mecha nemcsak a képességgel rendelkezik, hanem – a fogvatartottság miatt – a szándékkal is, hogy veszélyt jelentsen az őrök, a katonák szemében. Egyetlen dolog hiányzik ahhoz, hogy tényleges fenyegetéssé váljon: a lehetőség. Ezt a lehetőséget hivatott elvenni az őrök jelenléte.

A pénteki napon már csak délelőtt folytak kísérletek, ezért Sarah délutánja szabaddá vált. Úgy döntött, felfedezi kicsit az objektumot. Az első héten még inkább a szobájában ücsörgött és sajnálta magát, mintsem hogy éljen Smith engedélyével, és körbejárja új „otthonát” és munkahelyét. Most azonban elhatározta, hogy a heti beszámoló után engedélyt kér a felfedezésre.

Már csak néhány perc, és Smith irodájában kell lennie. Felmarkolta a digitális jegyzetfüzetét, és elindult a hosszú folyosón. Érezte, hogy az irodákban zajlik a munka, de fogalma sem volt, ki mivel foglalkozik. Néha kinyílt egy ajtó, valaki kilépett, ránézett, majd ment tovább. Pár arc már ismerős volt a harmadik hét végén, de sosem szóltak egymáshoz; nevüket, feladatukat sem ismerte.

– Jó napot, Leah!

– Ms. Farewell! Mr. Smith már várja! – pattant fel a titkárnő, és szélesre tárta Smith irodájának ajtaját.

Sarah belépett, megállt az íróasztal előtt. Smith, papírjaiba temetkezve, fel sem nézett, csak régimódi tollával intett az egyik szék felé. Sarah helyet foglalt, és türelmesen várt. Az elmúlt két hétben szinte mindennap járt ebben az irodában. A helyiség kevés bútort rejtett, de Smith-hez nem illett a takarékos rend: egy hatalmas, homokszürke íróasztal, rajta számítógép, mögötte nagy irodai fotel, előtte két kisebb szék, valamint a hátfalat teljesen eltakaró polcrendszer. A polcokon felcímkézett irattartók sorakoztak katonás rendben – Sarah el sem tudta képzelni, hogyan lehet ezek között eligazodni. Egy ideig a címkéket böngészte; mind a kilenc képességhez tartozott néhány sornyi mappa, évszámok szerint rendezve. A legrégebbi dosszié több mint húsz éves volt – Sarah ebből arra következtetett, hogy Smith legalább ennyi ideje vezeti a kutatási részleget.

A férfi végre letette az írószert, és felnézett. Sarah mindig úgy érezte, mintha a férfi a fejébe látna – vagy talán csak a hosszan kitartott pillantás miatt, amit Sarah „lassú nézésnek” hívott magában. Smith másodpercekig nézett az ember szemébe, mintha valamit keresne, vagy várna egy kimondatlan kérdésre adott választ. „Lassan kezdem megszokni…” – gondolta Sarah, bár még mindig kénytelen volt félrenézni a szúrós tekintet elől. Jobbra, hátul az ablakon át csak a barakk hűtőrendszerének egyforma dobozait látta.

– Kiválóan dolgozott az elmúlt héten is. – Smith szájából ez volt a dicséret netovábbja. Sarah csak bólintott. – A hő- és mechanikus energia után az elektromos és elektromágneses energiákkal foglalkozunk a következő két hétben. Kérem, hogy a megküldött tájékoztató alapján folytassa le az erősítéseket, más dolga most sem lesz. Az elektromos energiát használók között a gyógyítókat nem vontam be, velük külön terveim vannak – ebben önnek is jelentős szerepe lesz. Ugyanúgy tizenkét-tizenkét embert tesztelünk, és kérem a szokásos beszámolókat. Van-e kérdése?

– Nincs, uram. Illetve... nem a tesztekkel kapcsolatban.

– Mondja csak bátran! – pillantott fel a férfi meglepetten.

– Szeretnék néhány eszközt, használati tárgyat hozatni a városból. Például... női dolgokat – sütötte le a szemét, az ujjait bámulva.

Smith először értetlenül nézett, majd hirtelen felismerés villant a szemében. Sarah az egyetlen az alanyokon kívül, aki sosem hagyhatja el az E-1 területét...

– Természetesen, csak adja le a listát Leah-nak, ő beszerzi önnek a szükséges dolgokat – köhintett zavartan, s elfordította a tekintetét.

– Köszönöm, uram, összeállítom a listát. Ha nincs más...

– Egyelőre nincs. A hétvégén pihenjen sokat, és... üdvözlöm a szüleit!

Sarah bólintott, felállt, és kiment az irodából. Az előtérben rámosolygott Leah-ra, aztán – amilyen gyorsan csak tudott – visszasietett a szobájába.

IV.

Sarah csuklópántja felvillant, ugyanakkor megszólalt az üzenetet jelző hang is: „Ms. Farewell! Mr. Smith kéreti az irodájába!” – Leah üzent. A múltkor volt alkalmuk egy picit beszélgetni, és kiderült, hogy a lány még csak év eleje óta dolgozik Smith-nek. A teljes adminisztráció az ő nyakában landolt, de állítólag szerette ezt a munkakört, nem volt igazán megerőltető, sok mindenre maradt ideje emellett. Sarah csak mosolygott, mert tudta, hogy ez a „sok minden” nagyrészt a magazinok böngészését jelentette.

Sarah eltolta maga elől az egyik statisztikát tartalmazó kijelzőt. Hátradőlt, ujja a nyaklánc zöld üveg-golyócskáján időzött. Az ötödik hét kezdődött azóta, hogy otthagyta a Menedéket – és mégis: mintha évekkel korábban történt volna.

Mindenkit otthagyott, aki fontos volt neki. A szüleit, a barátait, a tanulmányait, a jövőjét. Azt mondják, ha egy ajtó becsukódik, máshol kinyílik egy másik. De mi van, ha pontosan tudod, mi vár mögötte – és nem akarsz belépni? Ha nincs harmadik választás, csak átlépni a küszöböt, és remélni a legjobbat? Most úgy érezte, pontosan ezt teszi.

Apró lakrésze és Mr. Smith irodája az épület két, majdnem legtávolabbi pontján volt, mintha az elhelyezkedésük a kettőjük véleményének különbségét is tükrözte volna. Persze igazából csak annyi oka volt, hogy minden fontos dolog az adminisztrációs komplexum közepéhez közel helyezkedett el, ahogyan Mr. Smith irodája is. Amikor Sarah idekerült, már csak egy távoli irodablokkot sikerült kiüríteni és lakhatóvá tenni, aminek Sarah kimondottan örült. Egyrészt nem volt semmi mozgás a lakrész előtt, másrészt volt ideje ilyenkor, reggelente összeszedni a gondolatait, mire a kb. 70-80 méterre

található irodába megérkezett. Ha ehhez még hozzávesszük azt, hogy egyáltalán nem sietett, nem csoda, hogy közel három percbe telt elérnie először Leah, majd Mr. Smith irodájáig. Sarah az írótábláját magához szorítva sétált a hűvös folyosón. Az építők vagy építtetők valószínűleg direkt fokozni akarták a dolgozók bezártságát, csupán kicsiny, négyzet alakú ablakok szakították meg néha a sötétszürke falakat. Amikor Sarah egy-egy ilyen előtt elsétált, akaratlanul is mindig a fény felé fordította az arcát, kinézett rajtuk, mintha egy cellából bámult volna a szabadságot jelentő külvilágba. Pedig nem nagyon volt mit nézni a komplexum középső részén, amerre az ablakok néztek. A távolban, balra látni lehetett az „A" barakk szintén sötét tömbjeit, míg középen a gyakorló- és tesztelőépületeket terültek el. Néha elsuhant egy fehér-szürke osztag az udvaron, belőlük csak egy foltot látott, majd a mögöttük felvert port, ahogy lassan ismét leülepedett a talajra.

– Igenis, uram! Teljes mértékben! – Smith pattogó hangja ütötte meg a fülét. – A thermál és a mecha csapatokkal végzett kísérletek első fele sikeresen befejeződött. Az elektró és a spektrál pedig most kezdődik. Köszönöm, uram! – majd egy váratlan, hangos kiáltás ijesztette meg Sarah-t: – Leah! Most, azonnal!

Sarah megállt, várt pár másodpercet, hogy elcsendesedjenek a kiszűrődő zajok, majd besietett Leah irodájába, ami üresen állt, az asszisztens éppen nem volt a helyén. Smith irodája ebből nyílott, félig behajtott ajtajából Smith morgása hallatszott ki:

– Leah, azonnal hozza a jegyzeteit, a heti tervet vegyük át újra!

– Bocsánat, uram, csak én vagyok az – Sarah kopogott kettőt a belső ajtón.

– Ah, maga az, Sarah! Nem látta Leah-t valahol? Mindegy, jöjjön csak be! – Sarah kijjebb nyitotta Smith ajtaját, aki a halántékát dörzsölve ült az asztala mögött, egy csomó papírt böngészve. Sarah már régebben észrevette, hogy Smith sokkal jobban szereti a régi, papíralapú jegyzeteket, mint a modern, digitális technológiát. Egyik alkalommal azt mondta, hogy a papírnak van egy kiváló előnye: nem lehet meghackelni. Nem akart vele vitatkozni, hogy „de el lehet lopni, meg lehet gyújtani…”, mert semmi értelme nem lett volna. Ő marad a saját digitális írótáblájánál, sokkal használhatóbb, ráadásul ezek a katonai változatok olyan masszívak, hogy talán azt is kibírják, ha egy autó hajt át rajtuk. Sajnos, csak a belső hálózaton képesek működni, de a munkájához tökéletesen megfelelnek, a heti egyszeri kommunikációs lehetőség a szüleivel pedig – bár nagyon kevésnek tűnt – legalább nyújtott némi kitekintést a külvilágra.

Smith elkezdte összeszedni a néhol gyűrött papírlapokat, de közben nem nézett Sarah-ra. A hevenyészett módon összeigazított csomagot az asztal bal szélére helyezte, majd Sarah válla fölött a másik iroda felé bámult.

– Gondolom, nem találkozott Leah-val – majd választ sem várva folytatta: – Nem is nagy baj, először úgyis önnel akartam beszélni. Hogy vannak a szülei? Ugye, tegnap beszélt velük?

– Köszönöm, minden rendben van velük. Visszaköltöztek a városba, újra dolgoznak. – Sarah nem akart többet elárulni, mint ami feltétlenül szükséges.

– Helyes – mondta minden lelkesedés nélkül. – Már egy hónapja van itt, s meg kell mondjam, a kutatási lehetőségeink megsokszorozódtak azóta. – Ezt már a „hivatalnokos” hanghordozásával mondta, ami után mindig valamilyen feladatot kellett Sarah-nak végrehajtania, valami új

tesztsorozatot indítottak el. – Szeretném, ha összeállítana egy-egy 6 főből álló csapatot az első hetekben vizsgált thermál és mecha alanyokból. Mindegyikőjüket állítsa 50-es értékre, majd jelentkezzen, ha készen van.

– Igen, uram! – Sarah emlékezett a második és harmadik héten végzett kísérletekre a thermál és mecha képességűekkel. Hogyan is felejthetné el? – Mik legyenek a kiválasztás kritériumai?

– A legerősebbekre van szükségem.

Sarah a szobájában elővette a vizsgálati eredményeket. A thermáloknál a maximális hőfok szerint, a mecháknál pedig a megmozgatott tömeg szerint rendezte sorba. Hat-hat ember. A kérését elküldte az aktuális ügyeletes tisztnek, aki tíz percen belül az egyik tesztszobába vitte a kiválasztottakat. Sarah már ott várta őket, egy percen belül mindenkinek 50-es értékre állította a képességét. A két csapatot egy-egy osztag katona kísérte tovább a gyakorlati tesztek helyszínére. Sarah-nak nem volt további teendője az ügyben, így visszatért a lakókörzetébe. Szerencsére minden teszthez teljes hozzáférést kapott, ezt is jogosult volt nyomon követni. Kíváncsi volt, milyen teszteket találtak még ki számukra, s miért pont a legerősebbekre volt Smith-nek szüksége. A folyamatot természetesen nem maga Smith irányította, egy megadott forgatókönyv szerint a megbízott szakemberek foglalkoztak a felerősítettekkel. A tesztsorok két külön helyiségben zajlottak, Sarah mindkét kamera képét kivetítette a szobája távoli fala elé, azt tervezve, hogy néha ránéz az eseményekre. Eközben a csuklópántjáról egy könyvet is betöltött, Smith engedélyével hozzáférhetett egy közeli város könyvtári állományához. Úgy gondolta, sosem baj, ha szinten tartja magát, függetlenül attól, hogy mennyi ideig lesz bezárva… Próbálta a pozitív oldalát nézni: olyan, mint egy

bentlakásos iskola vagy egy, a családjától nagyon távoli munkahely. Úgy tervezte, hogy egy megfelelő alkalommal megkéri Smith-t, engedélyezze a szüleivel való személyes találkozásokat is. Túl sokszor nem is lenne rá alkalmuk, hiszen Dél-Európa és Észak-Amerika nem 1-2 órás autóútra vannak egymástól.

A könyv az egyik kedvenc témájáról szólt, a csillagászatról. Mindig szívesen ábrándozott arról, milyen lehet idegen világokat felfedezni, űrhajósként bejárni a galaxist. Sajnos, ez az aktuális technikai színvonalon több szempontból sem volt megvalósítható: egyrészt nem voltak képesek olyan sebességű hajót készíteni, amely belátható időn belül elérhetné akár a legközelebbi lakható bolygót, ráadásul ez a kisebbik probléma. Pár száz évvel ezelőtt még csak álmodoztak az emberek arról, hogy elhagyják a Földet. Aztán a technika odáig fejlődött, hogy nemcsak elhagyták, de űrállomásokat építettek körülötte, ahonnan kiindulva már könnyebb volt a környező, közeli bolygókat, holdakat megközelíteni. Az álmodozók még várhatnak kicsit, hiszen a legközelebbi lakható bolygót tartalmazó rendszer legalább 4,2 fényévnyire van, azaz egy fénysebességgel közlekedő űrhajónak 4 évbe és 3 hónapba telne odaérni. Sajnos, a mai technikai színvonal leggyorsabb járművével is legalább ezer év lenne, mire eljutnánk a szomszédba, s még nem említettük a távolabbi csillagrendszereket.

A másik probléma sajnos akkor is fennállna, ha az űrhajóik a fénysebességhez közeli sebességgel tudnának haladni. „A galaxis nem a barátunk!” – mondta egyszer egy híres űrhajós, s mindenki igazat adott neki. A probléma maga az ember. Pár év alatt olyan egészségügyi degenerációk merültek fel az űrben dolgozóknál, hogy kénytelenek voltak korlátozni a súlytalanságban töltött időt. Egy-két év, és még az erősebb

mechák is megszenvedték az izomsorvadás problémáját, a csontváz és a teljes szervezet ásványi anyagainak veszteségét, az immunrendszer és a keringési rendszer jelentős romlását. A kísérletek azt mutatták, hogy a legerősebb szervezetek sem lennének képesek 2-3 évnél hosszabb ideig tolerálni az űr okozta veszélyeket. Persze lehet építeni olyan eszközöket, amelyek az itthoni környezetet szimulálják, de egy veszélyforrás még akkor is megmarad: a kozmikus sugárzás. Ezek az űrből érkező nagy energiájú részecskék folyamatosan bombázzák bolygónkat, de elenyésző mennyiségben. Ugyanez a világűrben nagyságrendekkel magasabb arányú és kivédhetetlen. Fénysebességgel vagy azt megközelítő sebességgel csapódnak be mindenbe, és rövid időn belül egészen súlyos degeneratív betegségeket okoznak, ráadásul még megfelelő árnyékolási védelmet sem találtak rá, mert annak növelése…

Sarah felnézett a könyvből, és a mechák kijelzőjén történteket kezdte figyelni. A hat mechát egy sorban állították fel, félmeztelenre vetkőztetve. Mind a hat masszív, kidolgozott izmokkal rendelkezett. Egy géppel álltak szemben, amely egyszerre volt képes mind a hat alany testére erőt kifejteni. Mintha egy hatalmas ütést kaptak volna. A szerkezet mérte az ütés erejét, és figyelték, mekkora százalékát képes az alany elnyelni. Még az elején tartottak, a kijelző minden esetben 50 kg-ot mutatott. Ötven kiló csapódott egyszerre hat ember hasfalának. Sarah felpattant az ágyról, közelebb ment a vetítőhöz. A mechák meg sem moccantak, úgy tűnt, semmilyen hatással nem volt rájuk az adott ütőerő. Tízkilónként léptették felfelé a súlyokat. Sarah felnagyította a képet, hogy lássa, okozott-e az ütés fizikai problémát az alanyoknál, de egyelőre kis pirosodáson kívül semmit sem vett észre. Minden ütés előtt befeszítették a hasfalukat, a gép

pedig ütött. És újra ütött. Száz kiló fölött már látható volt a hatás. Néhányan kimozdultak a befeszített állapotból, de panasz nélkül tűrték a tíz másodpercenként ismétlődő ütéseket. Sarah eltüntette a thermálok kijelzőjét, a mechákat tette ki teljes méretben. Szinte le sem tudta venni a szemét a jelenetről: 200 kilónál jártak, de már egyikük sem volt képes mozdulatlanul állni. Az ütések közötti időt 30 másodpercre növelték, hogy legyen lehetőségük regenerálódni. Aki nem bírt visszaállni, azt fegyverrel kényszerítették a katonák, nem volt lehetőségük kiállni a sorból. Háromszáz kilótól egy percre növelték a regenerációs időt, de már csak két mecha állta az ütéseket, a többiek a földön feküdtek, még fegyverrel sem voltak képesek az eszméletüket vesztett vagy súlyosan sérült alanyokat újra sorba állítani. Az utolsó előtti 330 kilónál esett ki. Hangos csattanással ért földet a majdnem háromméteres repülés után, s nem mozdult többet. Sarah rémülten figyelte a jelenetet. Nem volt orvos, de tudta, hogy olyan belső szervi károsodást szenvedhettek az alanyok, amelyek akár azonnali halált eredményezhettek. Csak remélni merte, hogy egyikük sem halt bele a tesztbe, már csak azért is, mert bizony ő választotta ki ezeket az embereket…

Az utolsó mecha egy tagbaszakadt, legalább kétméteres óriás volt, 350 kilónál is felállt, letörölte a vért a szája sarkából, majd a visszaszámlálóval szinkronban befeszítette a hasfalát. Hatalmasat repült, de azonnal feltámaszkodott az alkarjára, s megrázta a fejét. Állig érő, ritkás haja összeállt az izzadságtól, belelógott a szemébe. Egyetlen mozdulattal hátracsapta a nedves tincseket, és újból felállt. Sarah-t szinte lebénították a látottak, mozdulni sem bírt. A mecha láthatóan nem tudott kiegyenesedni, rogyadozó lábakkal lépett a gép elé, amely 360 kilón állt. Szemét becsukta, és megfeszítette testének összes izmát. A gép ütött. A mecha, mintha egy

kötéllel rántották volna hátra, karjait előrelendítve repült a terem túloldalára. Testéről a verejték, mintha elfelejtett volna megmozdulni meglepetésében, a gép felé fröccsent, arca eltorzult, az izmok az ütéstől fodrozódva továbbították a hasfalról az energiát a test többi részéhez. A hátára esett, feje csattant a padlón, és nem mozdult. Vér szivárgott a szájából, lecsurogva az arcán, a parkettára csöpögve.

Sarah végre magához tért, feltépte az ajtót, és végigrohant a folyosón. A holó alapján a C3-as teszthelyiségben voltak a mechák, egyenesen oda futott. Az ajtó előtt álló katonák nem tudták mire vélni a dolgot, de nem álltak az útjába, mindannyian tudták, hogy az E-1 legfontosabb erőforrása a lány. A teremben élőben láthatta, amit a holón keresztül, így még rosszabbnak tűnt a helyzet. A hat mechából hárman a polycon padlón ültek, hátukat a falnak vetve, valószínűleg kisebb zúzódásokkal megúszták. Kettő fölött a kirendelt gyógyítók ügyködtek, stabilizálták a sérülteket. Sarah viszont az óriáshoz rohant. Nyaki verőerére tapasztotta az ujjait, nagyon halványan, de érezte a pulzusát.

– Gyógyítót ide! Azonnal! – Mivel senki sem mozdult, újra elkiáltotta magát: – Most! – Végre az egyik nő bátortalanul közelebb ment hozzá.

– Milyen gyógyítói tapasztalata van? – Sarah türelmetlenül, kapkodva beszélt.

– Orvos voltam több mint 16 évig – mondta a nő rendkívül halkan.

– Rendben! Most, kérem, figyeljen nagyon arra, amit mondok: meg fogom növelni a gyógyítói szintjét, továbbá képessé teszem arra, hogy egyúttal röntgenezni is tudjon. Mentse meg ennek az embernek az életét! Értette?

A gyógyító zavartan nézett visszafelé a többiekre, akik szintén abbahagyták a vizsgálatokat, majd a második

„Értette?” kérdésre bólintott. Sarah belépett a felületére, és átállította a gyógyítót 50-re, majd hozzáadta a röntgenezési képességet is, szintén 50-es szinten. A nő ebből semmit sem érzett, semmit sem vett észre.

– Kezdje el! Javaslom, hogy egyik kézzel röntgenezzen, a másikkal pedig próbálja helyrehozni a károkat. – A gyógyító még mindig hitetlenkedve és zavartan térdelt le a mechához, és a hasfala fölé helyezte mindkét kezét. Amikor bekapcsolódott a röntgenezés, meglepetésében rövidet sikkantva a fenekére ült. Kellett pár másodperc, mire megértette, mi történik, s hogy mi a feladata. Centiről centire vizsgálta át az óriás testét, és megpróbált mindent helyreállítani. Alig negyedóra telt el, ez idő alatt a többi gyógyító felváltva jött ámulni, hogy a kollégájuk milyen gyógyításokat végez. Sarah mindhármukat felvértezte az 50/50-es értékekkel, s hagyta őket dolgozni. Fél óra kellett hozzá, mire mindenkit sikeresen összefoltoztak. Az óriás már magától ült, egy üvegből folyadékot kortyolt, hálásan nézett Sarah-ra, miközben a gyógyító elmesélte neki a hihetetlen akciót. Hatalmas, izmos karjával Sarah felé intett, aki mosolyogva közelebb ment.

– Ifjú hölgy, kinek köszönhetem az életem? – Az óriás dörmögő hangja illett az alkatához.

– Sarah vagyok, de nem nekem kell megköszönnie, hanem az orvosának – mutatott a nőre, aki megértve az utalást, bemutatkozott:

– Diana vagyok, de ha ön nincs, akkor már semmit sem tudtam volna tenni, olyan erősek voltak a szervi sérülések.

– Mindegy, én mindkettőjüknek adósa vagyok a mai naptól. Zachary Byrd nem felejt! – mutatott a mellkasára húsos ujjával. Sarah és Diana csak mosolyogtak, örültek, hogy nem történt komolyabb baj.

Mielőtt visszaállította volna a gyógyítók értékeit, kiballagott a folyosóra, hogy friss levegőt szívjon, miközben belül nagyon örült, hogy a kegyetlen tesztnek nem lett halálos áldozata. Eszébe jutott Smith, hogy mit fog szólni, amiért terven kívül beleavatkozott a tesztbe. Azzal vigasztalta magát, hogy a gyógyítás már nem a teszt része volt, hanem annak a következménye, a teszt eredményes volt, nem befolyásolta Sarah megjelenése. A folyosó fordulóján túlról hangzavar támadt: kicsapódott egy ajtó, katonák csizmái hallatszottak, majd egy hordágy jellegzetes, eltéveszthetetlen hangja furakodott be a tudatába. A thermálok! A katonák elvágtattak mellette, csizmájuk visszhangzott a padlón. Két gyógyító egy hordágyat tolt utánuk, amelyen egy felismerhetetlenségig összeégett alak feküdt. Látható volt, hogy már semmilyen orvosi beavatkozás nem segít rajta, arca félelmetes vicsorba torzult, hajának maradéka szinte ráolvadt a koponyájára. Az egyik katona menet közben visszahúzta a lepedőt a megégett fejre, majd rohantak tovább. Az idő lelassult – de most nem ő lassította le. A katonák csizmája, a hordágy kerekének kattogása egyetlen kakofóniába olvadt össze, amelyet a teremből a folyosóra kiáramló emberi beszéd és fel-felhangó zokogás kötött fájdalmas csokorba. És a szag! Az égett emberi hús szaga. Mire az egész eljutott Sarah tudatáig, a menet befordult a következő sarkon, és már csak a sírás maradt, ami végre észhez térítette.

– Diana! Jöjjenek azonnal! – de ők már ott álltak ugrásra készen. Két katona előrement a terembe, utánuk Sarah és a három gyógyító. Ahogy kitárták a helyiség ajtaját, szinte hátralökte őket az előbb már a folyosóra is kigomolygott égett szag. Bent egyetlen gyógyító próbálta ellátni az életben maradt öt thermál sebesüléseit, miközben folyamatosan zokogott. Diana és a társai azonnal tudták, mi a dolguk,

elkezdték a sebesültek gyógyítását. A thermálok gyógyítója végre abbahagyta a sírást. Egy rendkívül fiatal fiú volt, szemei kivörösödtek, ami még inkább kiemelte világoskék színüket.

– Mi a neve, fiatalember? – kérdezte Sarah gyengéden.

– Milo – nyelt egyet, majd folytatta. – Milo Jenkins, hölgyem. – Láthatóan kicsit megnyugodott, amikor azt látta, hogy a többiek is gyógyítják a sérülteket.

– Milo, most meg fogom emelni a gyógyító erejét! Ne aggódjon, folytassa csak tovább a gyógyítást! – azzal belépett a felületre, és beállította az értéket. Milo eredeti értéke 36 volt, ami a többiekéhez képest egészen jó értéknek számított. Sokkal gyorsabban ment a gyógyítás, 20 perc sem kellett, és minden égési sérülést orvosoltak. Közben az eredeti csapat is visszaérkezett, a katonák a tizenegy alanyt és a hat gyógyítót a thermálok helyiségébe terelték, ahol a biztonság kedvéért visszaállította a nullás értéket az alanyoknál.

– Szeretném tudni, ki volt az elhunyt thermál – fordult a tesztsor vezetőjéhez. A férfi kivetítette az alanyok adatbázisát, a megfelelő oldalra lapozott, majd Sarah felé fordította. – Sanah Kapoor, 33 éves… – olvasta Sarah. – Mi történt a lánnyal?

– A tesztek a hőenergia elnyelését vizsgálták. Ötszáz fok feletti hőmérsékletet volt képes elviselni, amikor egyszeriben, mintha kikapcsolt volna minden ellenállása, és mint az égő fáklya…

– Rendben, köszönöm, értettem. Most visszaállítom az eredeti gyógyítási értéküket. – Sarah a gyógyítók felé fordult, majd mindenkinél elvégezte a visszaállításokat – már nem volt szükségük az emelt szintre.

Kilépett a folyosóra, és a kijárat felé kezdett baktatni. Megtörölte a szemét, Sanah arca jelent meg előtte. Egy gyönyörű, fiatal lányé, akinek ő okozta a halálát. Hát ez volt

Smith terve! Nem volt elég az, hogy a kockázatmentes teszteket elvégezte rajtuk, ezekre a vizsgálatokra is szükségük volt.

Mire észrevette magát, Leah irodája előtt állt.

– Már várja önt! – intett Smith ajtajára a lány. Sarah kopogott, majd a jelzésre kitárta az ajtót. Smith még mindig a teszthelyiséget mutató holó felé fordulva rámordult:

– Üljön le!

V.

Sarah két kezét az ölében nyugtatva, fejét lehajtva nézegette a körmeit. Egyáltalán nem ijedt meg Smith-től, inkább a megégett lány miatti érzések kavarogtak benne folyamatosan. Szomorú volt. Az események képei kergették egymást a fejében, ez volt az első alkalom, hogy ilyen közeli kapcsolatba került a halállal. Ráadásul ez az ő lelkén szárad… Ha nem válogatja be Sanah-t a csoportba, még mindig élne. Könnycsepp gördült végig az arcán, de szinte észre sem vette.

– Bűzlik – Smith megállapítása helyes volt, a teljes ruházatát átjárta a thermál helyiségből származó szag. A füst és az égett, emberi hús szaga. Sarah nem szólt semmit, csak nézett maga elé. Smith szólalt meg újból, de a hangja nem vádló, inkább dorgáló volt:

– Ezt meg hogy gondolta? Ötvenes szintű mechák és thermálok közé berohan, ráadásul mindenféle katonai őrizet nélkül? Azt gondolnám, az itt töltött egy hónap alatt felfogta, hogy a teljes ÁVH jövőbeli működése az ön szerepén áll vagy bukik. Mi lett volna, ha az alanyok valamilyen meggondolásból megtámadják?

– Ez nem történhetett volna meg. Ebben a helyzetben azt sem tudták, hol áll a fejük. Különben is mindkét teremben ott voltak a katonák, vigyáztak volna rám. – Sarah hangjából minden tisztelet eltűnt, csak a harag és a düh maradt. – De inkább kérdeznék valamit én is: mi szükség volt arra, hogy a múltkoriak után ilyen erőszakos, veszélyes tesztet is lefolytassanak? Ráadásul úgy, hogy nekem kellett kiválasztanom hozzá az alanyokat! – Sarah felháborodása Smith-ben – furcsa módon – inkább derűt váltott ki.

– Csak nem magát hibáztatja a történtek miatt? – kérdezte könnyed hangon.

– Nem, inkább önt hibáztatom! – mondta élesen Sarah, majd egy másodperccel később, sokkal halkabban tette hozzá: – De, igen… Figyelnem kellett volna a másik helyiségre is – és újból a kezeit kezdte bámulni, majd megtörölte az arcát a kézfejével. Smith komolyabb hangon folytatta.

– Mit gondol, milyen dolgok történtek itt, mielőtt ön idekerült? Nagy nehezen sikerült hat gyógyítót találnunk, akik azóta is magasan, erejükön felül teljesítenek. És igen, ön előtt is sokan meghaltak az elégtelen ellátás miatt, nem ez a lány volt az első. Röntgenünk például egy sincs jelen pillanatban, ami nem könnyíti meg a sérültek ellátását. De szerencsére itt van ön, tehát a következőkben ezzel sem lesz probléma.

– Azt a lányt Sanah-nak hívták. Harminchárom éves volt.

– Önnek kiváló az erkölcsi iránytűje, s megértem a felháborodását, de biztos vagyok benne, hogy elég okos ahhoz, hogy tudja, nem fog megváltozni egy teljes rendszer, mert ön betette ide a lábát – mondta nyersen, majd sokkal finomabb hangon folytatta: – Legalábbis nem azonnal… Lesznek változások, sőt, már történtek is, és igen, ez mind az ön érdeme. Adjon nekünk időt, és higgye el, ha egyszer ön is meglátja a céljainkat, meg fogja érteni a módszereinket is – hangulata komor higgadtságba váltott át. – Amíg ilyen lelkiállapotban van, nem fogom hasznát venni… A hét további részében és a következő héten új feladattal bízom meg, így lesz ideje elgondolkodni az ÁVH prioritásain és céljain. Megkapja az Európa-I. alanyainak teljes adatbázisát, névvel, képességgel. A feladata az lesz, hogy pontosítsa az adatokat, rögzítse az alanyok képességének értékét, és mindenkit állítson nullára. Illetve még egy fontos része lesz a feladatának: minden alanynál próbálja ki, lehet-e 50-nél magasabb szintre húzni az értékeket. Van ötlete, hogy miért nem tud efölé menni?

– Nincs – rázta a fejét Sarah. – Próbálkoztam, de még sosem sikerült. Apa szerint vagy az én szintem kevés, vagy valamilyen képesség-kombináció szükséges ahhoz, hogy 50 fölé emeljem. – Mogorván válaszolt, nem örült a „büntetésnek”.

– Rendben. Kísérletezzen – és ne felejtsen el megfelelően dokumentálni. Látom, nem ért egyet a döntésemmel, de higgye el, így mindannyian jobban járunk. Ígérem, óvatosabbak leszünk a tesztek során. Elfogadom, hogy magukra hagytuk a gyógyítókat, s ez nem hozott kielégítő eredményeket a munkájuk során. Ezért minden reggel állítsa be számukra az 50/50-es értéket, így biztonságosabban és hatékonyabban tudnak majd dolgozni. És nem, nem fogjuk egyelőre abbahagyni a rizikós, veszélyes teszteket. Vannak olyan célok, amelyekért bármilyen áldozatot hajlandó az ember meghozni. Nem gondolja?

Sarah nem válaszolt, csak szúrósan nézett Smith szemébe. Szomorúságot vélt felfedezni benne, bár nem értette az okát. Az eddigi tapasztalatok nem azt mutatták, hogy Smith sajnálná az alanyokat, semmilyen szimpátiát, együttérzést nem mutatott feléjük, sőt, bárki felé. Smith, mintha megérezte volna, hogy Sarah felismerte a hangulatát, elfordította a fejét, és lekapcsolta a még mindig futó kivetítést a C4-es thermál teszthelyiségről.

– Egyébként szeretném megdicsérni. Láttam, hogy a végén mindenkinek visszaállította az eredeti értékét.

Sarah felállt, és köszönés nélkül távozott az irodából.

A gondolatok nem hagyták nyugodni. Annyi impulzus érte az elmúlt egy órában, mint máskor akár évek alatt. Smith azt mondta, nem tudhatja, milyen dolgok történtek itt előtte. Szinte biztos, hogy sok haláleset történt, látszott, hogy semmilyen hatással nem volt rá, egyszerű járulékos

veszteségként könyvelte el Sanah tragikus halálát is. Sarah visszaemlékezett, amikor apjával beszéltek az itt folyó tesztekről. Apja az ellenkező oldalt képviselte, a másik végletet: soha, semmilyen körülmények között nem okozhatunk kárt szándékosan semmilyen érző lénynek, még akkor sem, ha milliók életét mentenénk meg vele. Hol lehet az igazság? Biztosan egyik véglet sem egészséges, sem az ÁVH „bármit a cél érdekében", sem az apja túlzottan humánus hozzáállása. Mit tehetne azért, hogy ne forduljanak elő a jövőben ehhez hasonló, tragikus események? Egy dologban viszont egyetértett Smith-szel: bizonyos célokért az ember hatalmas áldozatokat képes hozni – és eszébe jutottak a szigeten történtek.

VI.

Még aznap este megkapta a jogosultságot az E-1 teljes személyi adatbázisához, amibe azonnal bele is nézett. Az aktuális létszám 308 volt, képességek szerint csoportosítva. Hat gyógyító volt a nyilvántartásban, de csak egy volt közülük orvosi végzettségű, aki segített Zacharyt visszahozni. Diana Pataki, 42 éves, Közép-Európából származik, 16 évig dolgozott egy helyen, egy állami kórházban, általános sebészként. Az adatbázis szerint egy gyermeke van, aki 9 éves, férjével éltek együtt, mielőtt az ÁVH rátalált. Tavaly októberben hozták el, azaz hét hónapja… Thermál és mecha volt a begyűjtött alanyok nagy része, de jelentős számban képviseltették magukat a klasszikus elektrók és a spektrálok is, bár röntgen képességűből egyetlenegyet sem voltak képesek összeszedni. Sarah közben rájött, hogy a nyilvántartás teljesen felesleges, hiszen bárkiből bármilyen képességűt tud „készíteni”, csak megadja neki a szükséges képességet, megemeli a kívánt értékre és kész. Ez két dolgot is jelenthet: egyrészt nem kell erősítettekre vadászni, másrészt az sem lényeges, hogy kiket vonnak be a tesztekbe. Bárkiből lehet bárki.

Közel éjjel 11-ig böngészte az adatokat, majd legalább még egy órán át nézte a mennyezetet a sötétben. Változásokra lenne szükség, de neki egyedül nincs semmilyen ráhatása az ÁVH működésére. Vagy mégis? Smith is azt mondta, hogy megindultak a változások, s nagyrészt miatta. Egyszer el kellene beszélgetnie vele, elmondaná a saját gondolatait – ha csak egy kicsit is sikerülne javítani a bent lévők helyzetén, már megérné.

Újból a folyosón volt, a thermál teszthelyiség felé futott. A folyosó megnyúlt, a forduló egyre messzebb került, ahelyett hogy közeledett volna a

kanyarhoz, inkább távolodott tőle. Váratlanul egy szobában találta magát. Csak egy hordágy volt benne, rajta egy test, lepedővel letakarva. Akaratlanul is vitte a lába az ágy felé, nyúlt a keze a takaró után, de mielőtt elérte volna, a hordágyon fekvő beteg felült, lecsúszott a felsőtestéről a lepedő, és Sarah felé fordította az arcát. Egy ismeretlen nő volt, bár mintha már látta volna valahol… Ránézésre legalább ötvenes-hatvanas lehetett, barna bőrű, hosszú, sötét, göndör haj keretezte arcát. Kedvesen nézett Sarah-ra, felemelte a jobb kezét, rámutatott, és valamit mondani próbált, de az első hangoknál megmerevedett, s az ujja hegyéből kiindulva az egész teste elkezdett megfagyni. Látszott, ahogy a karja, majd az egész törzse megkeményedik, a dermesztő hideg felfelé kúszott a nyakon, az állon. A felismeréstől a szeme először rettegéssel, majd könyörgéssel telt meg, de hamarosan az is kikristályosodott, és a semmibe meredve vált jégszoborrá. Sarah már nem a szobában volt. Eltűnt a nő, eltűnt a hordágy, egy minimálisan megvilágított, alacsony mennyezetű helyiségben állt, és rengeteg, hordágyhoz hasonló, de fedett, zárt dobozt látott a falak mentén elhelyezve. Megpróbált közelebb menni, hátha belelát valamelyikbe, de csak egy kijelzőt látott, amin talán betűk voltak, de nem tudta őket elolvasni. Ekkor egy suttogó női hang szólalt meg, mintha a mennyezetből jött volna, de áthatotta az egész helyiséget: „Steve”.

Sarah felriadt. Még sötét volt, a csuklópánt szerint alig múlt hajnali három óra. Nem szerette az ilyen álmokat, szerencsére

csak ritkán látogatták meg. Ki lehetett az a nő, és ki az a Steve? Megnyitotta az adatbázist, és csak a Steve nevű alanyokat listázta ki. Ketten voltak mindössze, az egyik egy elektró, a másik pedig egy levitátor. Az elektró két hónapja van az E-1-ben, míg a levitátort majdnem egy éve hozták be. Gyorsan leszűrte nem alapján is a teljes listát, majd szűkítette életkor szerint, legalább 50 éves nőket keresett. Harmincegy fő, de egyikük sem hasonlított az álmában szereplő nőre. Ki volt ő, és miért fagyott meg? Aztán arra gondolt, hogy az apjával beszéltek miatt látta a fagyást, a thermálok krio képességével lehet összefüggésben. De hogy ki az a Steve, arról fogalma sem volt. Ráadásul manapság már elég ritkán használt névről van szó, inkább az idősebb generáció körében elterjedt. S mi van, ha az idős hölgyhöz van köze Steve-nek, és ő mondta a nevét? Ha lenne hozzá tehetsége, most lerajzolhatná az arcát, és körbe tudná mutatni, hátha valaki felismeri. Megpróbált visszaaludni, ami meglepően könnyen és gyorsan ment.

Reggel 8-kor kezdett neki az adattisztításnak, és úgy döntött, a thermálokkal indít. Ők az A1-től az A5-ös blokkig voltak elszállásolva, jelentős létszámbeli arányuk miatt. Emlékezett rá, hogy egy blokkban egy maximum húszfős hálóterem, négy mosdóhelyiség, egy közös tusoló és egy nagyobb méretű ebédlő lett kialakítva. Az étkezési időkön kívül az ebédlő töltötte be a közösségi szoba szerepét is. Természetesen minden helyiséget saját maguknak kellett takarítaniuk és rendben tartaniuk. A blokkok előtt két fegyveres őr vigyázta a bejáratot, akik Sarah közeledtére csuklópántjaikkal kinyitották az ajtót, és beengedték őt, illetve a két árnyékát – a szokásos két testőrt.

Belül egy folyosóról nyíltak a helyiségek, Sarah az ebédlőben ült le egy asztalhoz, és kivetítette az itt lakók

névsorát. A belső őrök beterelték a lakókat a helyiségbe, és mindenkit leültettek.

– Üdvözlök mindenkit, Sarah Farewell vagyok, a feladatom az lesz, hogy frissítsem a nyilvántartást. A nevüket fogom megkérdezni, illetve esetleg még felteszek egy-két kérdést – semmi mást. – Érezte, hogy kicsit sutára sikerült a bevezető, de elsőre megteszi. Az A1-es blokkban húszan voltak, egyesével elkezdte a neveket felolvasni. Minden alkalommal belépett a felületre, majd a nevet és a születési időt összehasonlította az adatbázisban tároltakkal. Egyelőre minden egyezett. Majd, ahogy Smith-nek ígérte, a kiolvasott képességet és a hozzá tartozó értéket is rögzítette, illetve a biztonság kedvéért az 50 fölötti szintet is leellenőrizte. Sajnos, sehol sem tudta magasabbra húzni a csúszkát, de már meg sem lepődött rajta. Az lett volna az érdekes, ha valakinél egyszer csak sikerül, de semmi. Pirosra váltott a csúszka, majd ahogy elengedte, narancsszínű maradt. Ahogy 50 alá esett, visszatért az eredeti, szürke színhez. Egy ötlettől vezérelve megpróbált újabb képességet hozzáadni, hátha apjának volt igaza, és csak bizonyos párosítások esetén lehet feljebb húzni. Semmi sem történt, bármit párosított a thermál alapképességhez. A következő ötlete az lett volna, hogy több képességet is hozzáad. A meglepetés ekkor következett: egyik alanynál sem sikerült mind a kilencet felvennie, mert egy idő után eltűnt a sor végéről a zöld pluszjel. Volt, akinél már a másodikat sem tudta hozzáadni, míg volt, akinél hatot is sikerült, mielőtt lezárt volna a rendszer. Nem időzött sokat egy embernél, bár, mivel megállította az ilyen módosításoknál az időt, csak az ő agyában teltek a percek, de úgy döntött, inkább nagyobb merítéssel teszteli az újonnan felfedezett problémát. Annyit tudott tenni, hogy minden alanynál felírta a maximálisan rögzíthető képességek számát, ami 1-től 6-ig

terjedt az első csoportnál, majd mindet eltávolította, és lenullázta az eredeti thermál képesség értékét is.

A második csoport nem sokban különbözött az elsőtől. Frissítette az esetleges elírásokat, tévedéseket, rögzítette az alapértelmezett képességet és annak szintjét, megpróbálta az ötvenes érték fölöttieket – sikertelenül –, majd elkezdte hozzáadni a többi képességet. Ugyanolyan eredményt kapott, mint az előző blokkban. Itt is volt egy-két egyes és hatos, míg a többi a kettő között helyezkedett el, inkább hármasok és négyesek voltak nagyobb számban.

Úgy gondolta, a mai negyven fő éppen elég lesz ahhoz, hogy jelentést készítsen. Smith ezt és a jövő hetet adta a feladat elvégzéséhez, fölösleges lett volna pár nap alatt mind a 308 alany vizsgálatát elvégeznie, inkább lassan és precízebben fogja csinálni. Az első lépés, hogy beszélnie kell Smith-szel. Kommunikátorán felvette a kapcsolatot Leah-val és időpontot kért. Smith azonnal tudta fogadni.

– Sarah, jöjjön nyugodtan. Hogy halad a projektjével? – kérdezte kedélyes hangon. Úgy tűnik, vannak jó napjai, vagy legalább jó percei.

– Éppen emiatt jöttem, uram. Egy érdekességet vettem észre az adatlekérések során – majd kivetítette az első 40 vizsgált adatbázisát.

– Látom, minden adatot begyűjtött… – böngészte Smith a táblázatot. – Név, születési idő, képesség, annak szintje és… Megkérdezhetem, hogy ezek itt mit jelentenek? – mutatott az utolsó oszlopra.

– Ez az érdekesség. Megpróbáltam újabb képességeket hozzáadni a meglévőkhöz, hátha akkor 50 fölé tudom húzni az értékeket. De nem ez történt. Ehelyett kiderült, hogy csak meghatározott számú képességgel tudom a meglévőket

bővíteni. Volt, akinek egyáltalán nem tudtam újat hozzáadni, míg másoknál hatot is sikerült.

– Ez fölöttébb érdekes… A szüleinél nem próbált újakat hozzáadni?

– De igen! Apa nem kért kettőnél többet, bár egy harmadikra biztosan lett volna lehetőség, ott volt a kis hozzáadás jel. Anyánál négyet rögzítettem, többet nem akart, de az ötödik lehetőség ott is megjelent.

– Jól látom, hogy van bizonyos összefüggés az eredeti képességérték és a maximálisan hozzáadható képességek száma között? Nem minden esetben, de megérne egy statisztikai kiértékelést. Mondja, önök tanultak ilyet a középső osztályokban?

– Nem igazán, talán nagyon felületesen érintettük a statisztikai számításokat. De azt gondolom, ha szükséges, utána tudok járni az eljárásoknak.

– Hagyja csak, van emberem erre a feladatra. Átküldöm neki az értékeket, hátha tud vele valamit kezdeni. Vajon miért a hatos volt a maximális szint?

– Fogalmam sincs, de hetest sem sikerült találnom. Azt gondolom, az utolsó három szint már nagyon ritka lehet.

– Rendben, azt kérem, hogy folytassa a kiértékeléseket. Ne siessen, a következő hetet is töltse ezzel. Egyébként, hogy érzi magát? Sikerült aludnia?

– Köszönöm, már sokkal jobban vagyok. Volt egy kellemetlen álmom egy nőről meg egy Steve nevű férfiról…

– Steve? – Smith hirtelen Sarah felé fordult, megszakítva beszámolóját.

– Ismer valakit, akit Steve-nek hívnak? Egy barátja talán?

– Ismertem, de nem a barátom. De ugyan miért álmodott volna ön az én „nem barátomról”?

– Nem tudom, de leellenőriztem, a barakkokban két Steve van, az egyik egy elektró, a másik egy levitátor. Sosem találkoztunk, de majd rákérdezek, ismerik-e a nőt az álmomból. Neki az arcát is láttam, mielőtt jégszoborrá vált volna.

Smith elfehéredett, alig tudta kipréselni a kérdést magából:

– Hogy nézett ki?

– Sötétebb bőre volt, és hosszú, göndör haja. Olyan 50 és 60 közöttinek becsülném a korát, nagyon szép vonásai voltak, és ilyen kis pisze orra – nyomta meg ujjával Sarah az orra hegyét.

A férfi szinte lerogyott a székre, megköszörülte a torkát, és csak annyit szólt:

– Bocsásson meg, most van egy kis dolgom – majd elkezdte az előtte lévő papírlapokat vizsgálgatni. Sarah furcsának találta a szituációt, de udvariasan elköszönt és visszament a szobájába. Két dolog járt az eszében: ki az a Steve, s honnan volt ismerős a nő? Biztosan látta már valahol, de bármennyire koncentrált, nem jutott eszébe.

A hét többi napja is hasonlóan telt, mint a legelső, a thermálok után a mechákat vette sorra. Végre talált egy alanyt, aki hét képességgel bírt el, ráadásul a mecha értéke csupán 33-as volt, tehát megdőlni látszott a korreláció az alapképesség értéke és a maximálisan rögzíthetők száma között. De ezt majd megmondja egy statisztikus.

Viszont, hogy ne kelljen folyton a „maximálisan hozzáadható képességek száma” kifejezést használnia, egyszerűen a K1, K2, K3 stb. jelöléseket kezdte használni a jegyzeteiben.

Alig várta a vasárnap délután négy órát, amikor a holón keresztül a reggeli Amerika jelent meg a szobájában. Hector

és Sam széles mosollyal köszöntötték lányukat. Talán egyszer majd odáig fejlődik a technika, hogy ekkora távolságokat másodpercek alatt meg lehet tenni, mint a filmekben a teleportáció. Amíg viszont ez nem lehetséges, marad az ötórányi repülőút vagy a holó. Sarah-nak megint eszébe jutott, hogy meg kellene kérnie Smith-t, engedélyezze bizonyos időnként a személyes találkozást, hiszen tisztában van vele, hogy úgyis visszajönne. Valószínűleg azt mondaná, hogy csak akkor találkozhat a szüleivel, ha a két testőre is vele megy… Tényleg, mi történne, ha valami baja esne?

– Végre, megint itt a vasárnap! – örvendezett Sam. – Minden rendben nálad? Hogy telt a heted? Eszel rendesen?

– Anya, minden rendben, ne aggódj annyit. Látod, hogy nincs semmi bajom. Az ételről inkább nem szeretnék beszélni… – mosolyodott el Sarah. – Viszont történt itt egy-két fontos dolog, amit el szeretnék mesélni – majd beszámolt a hétfői kísérletről. Kicsit persze finomított rajta, elhallgatta a durva részleteket a szülei elől, csak a lényegről számolt be. Így is mindketten elszörnyedve hallgatták, mi történt a két csoporttal, Sanah halálánál pedig Sam majdnem sírva fakadt.

– Anya, egy 33 éves fiatal lány volt, és én választottam be a csapatba!

– Nem tudhattad, mire készülnek, nem te tehetsz róla.

– Ezzel vigasztalom én is magam, de néha elfog a kétség. – Sarah most megint az a kislány volt, aki hónapokkal ezelőtt.

– Gondolj arra, hogy amióta ott vagy, mennyi dolog változott pozitív irányba. Ha pedig ki tudod majd használni a képességedet, még többet tehetsz azért, hogy kicsit elviselhetőbb legyen az ottlétük. Persze a legjobb az lenne, ha hazamehetnének a családjaikhoz, ha nem lennének bezárva. – Hector sosem tudta letagadni humanizmusát, de nem is akarta.

– Ha már a képességemről van szó... Van egy új dolog, vagyis régi, vagyis nem is tudom… Na, a lényeg, hogy sosem próbáltuk ki, hány képességet tudunk egy embernek adni.

– Elvileg kilencet, nem? – kérdezte Sam.

– Nos, nem. Eddig a legtöbb hét volt. Egyszerűen egy idő után nem enged a rendszer több képességet hozzáadni a listához. Sőt, voltak néhányan, akiknek egyáltalán nem lehetett bővíteni a képességlistáját.

– Nos, ez fölöttébb érdekes, de talán megmagyaráz egy dolgot. – Hector összehúzta a szemöldökét, miközben a bal oldali külső szélét kezdte kapirgálni. „A megszokott gondolkodó fej” – jegyezte meg magában Sarah. – Szóval szerintem nem fogod tudni az értékeket 50 fölé húzni, csak akkor, ha mind a kilenc képességet engedélyezni tudod. Csak az bírja el ezeket a magas értékeket, aki a kilenc képességgel is elboldogul.

– Azaz csak a K9-eseknek lehet ötvennél magasabb értéke? Érdekes elgondolás, de akár lehet is benne valami. A heti szűrések alapján viszont azt látom, elég kicsi annak az esélye, hogy valaki a K8-as, s még kisebb, hogy a K9-es kategóriába tartozzon.

– Nem csodálnám, ha csak néhány K9-es lenne az egész világon, vagy hogy is hívod őket. Na de ez kiderül hamarosan. A 300 fő, aki az E-1-ben van, nem igazán elegendő minta, a tízmilliárd emberből azért sokkal többet kellene felmérni, hogy következtetéseket lehessen levonni. Például a Menedék lakossága már egész jó lehetne, de ott ugye nagyrészt válogatott emberek vannak. Ha a családtagjaikat is beleszámítjuk, akik nem feltétlenül áldottak, akkor már egy tízezres csoportot lehetne vizsgálni… – Hector elmélázott a lehetőségen, miközben magában számolgatott.

– Remélem, egyszer lesz rá lehetőségem, hogy ezt kiderítsem. – Sarah alig egy hónapja volt az ÁVH barakkjában, de máris úgy érezte, mintha sosem tudna innen kiszabadulni, mintha hátralévő életét itt kellene leélnie. Közben pedig abban reménykedett, hogy valamilyen módon sikerül az ÁVH működését vállalható szintre hozni. Ebben pedig csakis neki kell szerepet vállalnia, neki van meg a képessége arra, hogy változtasson.

VII.

A következő hét nagy részét továbbra is az adatbázis frissítése és a K9-esek keresése töltötte ki, bár az utóbbival kapcsolatban már nem táplált különösebb reményeket. Az elektrók két részre lettek osztva, az elsőben voltak a klasszikus elektrók, akik az elektromosságot tudták manipulálni, illetve a hat gyógyító, akiket egyelőre kihagyott a vizsgálatból. Úgy gondolta, velük úgyis nap mint nap találkozik, amikor beállítja a gyógyító- és röntgenszinteket ötvenes értékre, így a végén lesz lehetősége jobban megismerkedni velük. Ráadásul – mivel folytak Smith kísérletei az erősítettekkel – folyamatosan helyt kellett állniuk a Sarah által megemelt értékű alanyok mellett.

Az egyik Steve nevű férfit az elektrók között találta, és rögtön rákérdezett, ismer-e egy barna bőrű, göndör hajú, legalább ötvenes férfit, de hiába – nem járt eredménnyel. A másik Steve pénteken került sorra, amikor a levitátorokkal végezte el az egyeztetést, de neki sem volt olyan ismerőse, aki megfelelt a leírásnak. Legalább megpróbálta.

Eljött a hét vége is, pontosabban a péntek délután. A levitátorok voltak az utolsó csapat, de ott csak kilenc embert kellett rögzítenie, szóval egészen gyorsan végzett a napi feladatokkal. A szobájában rendszerezte az adatokat, készített néhány kimutatást, majd elküldte az egészet Leah-nak, hogy tegye a többi mérés adatai közé, illetve kérjen neki egy időpontot Smith-hez. Itt az ideje beszélni vele a továbbiakról, no meg nem kellene elfelejteni a szüleivel való találkozást sem. Kérdezni szabad, aztán majd kiderül, Smith mennyire tud rugalmas lenni. Este hatra kapott lehetőséget a meghallgatásra.

Pontosan érkezett, de Smith irodájának ajtaja még zárva volt. Leah intett neki, hogy várjon, mert a vezetőségi megbeszélés még nem ért véget. Sarah még nem sokat hallott arról, hogy Smith fölött kik vannak, de úgy képzelte, olyan minisztériumi emberek, akik mondjuk a képességekkel vagy a genetikával foglalkoznak. Türelmesen üldögélt, néha váltottak néhány szót Leah-val, teljesen általános témákról. Időnként kihallatszott bentről pár beszédfoszlány, de nem lehetett érteni, miről van szó. Aztán egyszer csak csend lett. Pár perc telt el, amikor Smith kinyitotta az ajtót, és meglátva Sarah-t, így szólt:

– Ó, bocsásson meg, kicsit elhúzódott a péntek esti konferenciánk. Egy óránál nem szokott tovább tartani, de most olyan témák is felmerültek, amelyek kicsit több időt igényeltek.

– Semmi gond, uram, nem kell szabadkoznia, jól elbeszélgettünk Leah-val – mondta udvariasan Sarah. Smith intett neki, hogy fáradjon be, majd mindketten leültek.

– Még nem néztem át a jelentését, nem volt rá időm. De majd ön elmondja. – Smith hátradőlt a székében, és összefonta karját a mellkasa előtt.

– Nem sok újdonsággal tudok szolgálni, de van pár érdekesség. Minden alanyt le tudtam ellenőrizni, illetve csak 302-t, mert a gyógyítók folyamatosan elfoglaltak voltak. Kettőnél a nevek nem egyeztek – valószínűleg nem az igazi nevüket használják –, illetve voltak néhányan, akiknél a születési idő tért el a paneljükön megjelent értéktől. Minden ilyen esetet rögzítettem. Az alapértelmezett képesség értéke igen széles skálán mozgott, a legkisebb 27, míg a legnagyobb 41 volt – nézett bele Sarah a jegyzetfüzetébe. – A többség 32-35 között volt, majd láthatja, egy grafikonon ábrázoltam az értékeket. Mindenkit nulláztam, ahogyan megbeszéltük. A

kimaradt gyógyítókkal kapcsolatban tennék egy javaslatot: szeretném körbejárni velük a tábort, s aki rászorul, azt meggyógyítani.

– Gondoltam rá, majd beszélünk róla. Folytassa!

– A maximálisan hozzáadható képességek száma, azaz a kategória nem hozott sok változást az első héthez képest. Egytől hatig változtak a K-értékek…

– A „K-értékek”?

– Bocsánat, a jelentésemben benne van: a maximálisan hozzáadható mennyiséget „K”, azaz képesség értéknek neveztem el, hogy könnyebb legyen rá hivatkozni. Tehát K1 és K6 között változtak a mutatók.

– Minden világos, folytassa!

– Az absorbereknél végre találtam egy hetes kategóriát is, azaz a múlt heti mechával együtt már két K7-esünk van a 308 főből.

– Mintha azt mondta volna, hogy csak 302 főt vizsgált meg, a gyógyítókat kihagyta.

– Bocsánat, valóban. De hamarosan el fogom végezni rajtuk is a vizsgálatot.

– És milyen értéke volt ennek az absorbernek?

– Az absorber képessége 36-os volt, azaz nem igazán kiemelkedő, míg, ha jól emlékszem, a múltkori K7-es mechának csak 33.

– Érdekes. Elküldöm a teljes adatbázist elemzésre a központba, hátha ők felfedeznek valamilyen összefüggést az értékek és a kategóriák között. Szóval azt mondja, két K7-esünk van? Lehetséges, hogy kicsit több alanyra lenne szükségünk… – gondolkodott el Smith. Sarah megijedt a kijelentés hallatán, mert ez azt jelentette, hogy az ÁVH újabb emberek elrablására készül, erre önkéntelenül rá is kérdezett:

– Mr. Smith, ez azt jelenti, hogy több embert szeretnének az Európa-I-be hozni?

– Igen, de ne aggódjon, szinte látom a szemén, mi jár a fejében. Az Európa-I-esen kívül még jó néhány bázissal rendelkezünk. Csak ezen a bázison folynak tesztek, kísérletek, a többi csupán… hogy is fogalmazzak… a lakhatást biztosítja az alanyok számára. A következő hét második felében is érkeznek majd néhányan, de akkor felgyorsítom az alanyok forgatását, hogy az összeset le tudja ellenőrizni. Egyelőre nincs tervben új alanyok beszervezése…

– Értem, uram! Ha lehetséges, még lenne két téma, amit szeretnék önnel megbeszélni. – Smith intett, hogy mondhatja.

– Elsőként a gyógyítókról lenne szó.

– Igen, velük kapcsolatban a jövő héten kérem majd a segítségét. Önnek eddig csak olyan feladatai voltak, amikkel besegített a teszt vezetőinek azzal, hogy felhúzta az alanyok szintjét. Most viszont azt szeretném, ha hétfőtől a gyógyítókat is ön vezetné. – Sarah meglepődött az ajánlaton.

– Nem is tudom, uram, még sosem vezettem csapatot.

– Egyszer mindent el kell kezdeni, nem? Bízom önben, hogy meg fogja tudni oldani. Emellett egy fontos változtatást is tervezek: normál esetben tilos az alanyokkal bármilyen közelebbi kapcsolatot kialakítani, öntől viszont kimondottan azt kérném, hogy építsen ki velük bizalmi viszonyt. Természetesen a megszokott biztonsági rendszabályok figyelembevételével, de ezt önnek nem kell magyaráznom. S hogy az okát is tudja: a későbbiekben egy fontos projektet fognak elkezdeni, ami a legfontosabb lesz, amit az ÁVH valaha végrehajtott. Ehhez viszont szükségem van olyan lojális munkatársakra, mint ön vagy a gyógyítók. Részleteket még nem mondhatok, de ha bármire szüksége lesz, jelezze!

Sarah még mindig a meglepetésével küzdött. Smith minden egyes elhangzott mondata folyamatosan növelte a rejtélyek számát. Egyre több kérdés merült fel benne, de megértette, hogy egyelőre nem fog megtudni többet a titokzatos projektről.

– Két kérés ötlött fel bennem: nem költözhetnének-e a gyógyítók külön barakkba, hogy egyszerűbb legyen velük foglalkoznom? Emellett pedig, amint már említettem, sokat javítana a morálon, ha körbejárhatnánk a táborban, és aki rászorul, azt meggyógyíthatnánk.

– Szerintem mindkettő megoldható, a megfelelő biztonsági intézkedések után. Tudja, egyedül sehová sem mehet, a testőrök, a katonák mindig legyenek a közelében.

– Nos, ezzel kapcsolatban is lenne egy kérdésem, kérésem. Lenne-e arra lehetőség, hogy a szüleimmel találkozhassak, élőben.

– Sejtettem, hogy ez a kérdés egyszer fel fog merülni… – sóhajtott nagyot Smith, majd egy lapot halászott elő a mappájából és vizsgálgatni kezdte. – Felvetettem már a problémát a vezetőségnek, és ígéretet kaptam arra, hogy kidolgoznak egy protokollt. Az ön nevében nyilatkoztam, amikor azt mondtam, hogy fölösleges belefoglalni azt, hogy a látogatás végén biztosan visszajön. Remélem, nem tévedtem.

Sarah bólintott. Tudta, nincs esélye a menekülésre: úgyis megtalálnák, és akkor sem a Menedék, sem a barátai nem lennének többé biztonságban. Ezt nem volt szükséges újra felelevéníteni, az arcába nyomni a hideg tényeket.

VIII.

Sarah alig várta a vasárnapot, hogy beszámolhasson szüleinek a fejleményekről. Elmesélte, hogy új feladatkörrel bízták meg, egy saját csapatot fog vezetni a jövő héttől. Hector kimondottan örült annak, hogy közelebbi viszonyt kell kialakítania a csapattal. Sarah mindig is kivételes érzékenységgel mozgott az emberi kapcsolatokban; fejlett empátiájának köszönhetően bárkivel könnyen megtalálta a közös hangot. A titkos projektet találgatták, de azon kívül, hogy valami gyógyászati dologról lehet szó, nem sokra jutottak.

A személyes találkozás lehetőségét is megemlítette Sarah a szüleinek, ám mivel még semmit sem tudtak róla, egyelőre csak szolidan örültek a lehetőségnek. A legjobb talán az lenne, ha ők utaznának Sarah-hoz, így a biztonság kérdése is megoldódna, no meg nem lenne probléma, hogy meddig maradhatnak. Akár a bázison is megtarthatnák a találkozót, de azzal Sarah nem tudna kiszakadni a katonai környezetből – pedig már égetően vágyott rá, hogy civil arcokat, legfőképp a barátait lássa. Amint az ÁVH vezetése kitalálja a részleteket, sokkal többet fognak tudni, de a remény, hogy egyáltalán találkozhatnak, már sokkal jobb kedvre derítette őket.

Hétfőn reggel Sarah a B13-as szektort célozta meg. Ez az egyelőre még lakatlan blokk lesz a gyógyítók saját kis kuckója, amit kedvük szerint alakítgathatnak majd. Természetesen a két testőr ide is elkísérte, illetve a blokk őrzésével megbízott katonák is megjelentek, mire odaért a csapattal. Három nő és három férfi alkotta a csoportot. Egyelőre csak kettőjüket ismerte név szerint, s úgy döntött, ideje lesz a többiekkel is megismerkednie. Az ebédlőt két részre osztották fel, az egyik fogja ellátni az eredeti funkcióját: kialakítottak egy

hatszemélyes asztalt, székekkel – itt fognak ebédelni. A fennmaradó, sokkal nagyobb területen lesz a gyakorlóhelyiségük, így nem kell igénybe venniük a bázis közepén lévő épületeket. Bár a bázisnak létezik saját orvosi részlege, itt is ki fognak alakítani egyet, amelyet a hat erős gyógyító felügyel majd – de ehhez még Smith beleegyezése is szükséges. Sarah emlékezett rá, hogy Smith bármit beígért, amire szükségük van. Úgy döntött, ki fogja használni ezt a lehetőséget, hiszen jó munkához megfelelő eszközökre és állandó helyiségekre van szükség. Most még csak néhány műtőasztal és egy vízvételi pont állt rendelkezésre, de ez is elég volt a kezdetekhez. Hamarosan az orvosi eszköztárnak is meg kell érkeznie.

Miután összegyűltek a kezelőbe – így nevezték el az ebédlő gyakorlórészét –, Sarah felvázolta a további feladatokat:

– Igazából most először találkozom hivatalosan mindannyiukkal, azon kívül, hogy minden reggel beállítom az értékeiket. Ezért szeretnék bemutatkozni, s ezt kérném majd önöktől is. Mindenekelőtt szeretném, ha tegeződnénk – ha ez mindenkinek rendben van – nézett körbe, de mindenki bólintott. – Köszönöm! Sarah Farewell vagyok, s talán már mindannyian tisztában vagytok a képességemmel: látom a tiéteket, s képes vagyok újabbakat hozzáadni, mint nálatok a röntgen képesség – bizonyos korlátokkal. Ez konkrétan azt jelenti, hogy egy százas skálán maximum 50-re tudom bárkinek az alapképességét felhúzni, majd ehhez tudok hozzáadni újabbakat, aminek a mennyisége személyenként változik. Volt, akinek már második képességet sem tudtam hozzáadni, míg volt, akinek még hattal tudtam kiegészíteni a meglévőt. Olyannal, akinek 8 vagy 9 képessége lehetett volna, még nem találkoztam.

– Nálunk kipróbáltad már? – kérdezte az egyik fiatalember.

– Nem, de a bázison mindenki másnál igen, és közülük egyet sem találtam.

– Ezek szerint elég kicsi az esélye – jelentette ki az előző férfi. – Egyébként Myles Núñez vagyok, matematikát és fizikát tanítottam egy egyetemen, amíg ide nem hoztak.

– Köszönöm, Myles, az eddigi tapasztalatok valóban ezt mutatják. Vannak kezdeményezések, hogy sokkal nagyobb merítéssel is megnézhessem, de még nem aktuális. De ha már itt tartunk, szeretném, ha a többiek is bemutatkoznának. Bármit elmondhattok magatokról, amit fontosnak tartotok, arra például kimondottan kíváncsi lennék, hogy milyen gyógyítói tapasztalatotok volt eddig. Myles, akkor akár kezdhetnéd te!

– Rendben, szóval ahogy említettem, Myles Núñez a nevem. Egy dél-európai egyetemen tanítottam, tehát a munkámnak nem sok köze volt a gyógyításhoz. Nagyon korán rájöttem, hogy jó gyógyító vagyok, de sosem vonzott az orvosi szakma, közelebb álltak hozzám a reál tantárgyak, imádom a számokat. Orvosi tapasztalat? Ha az is annak számít, hogy a közvetlen környezetemet bármikor szívesen gyógyítottam, akkor majdnem 17 éves gyakorlatom van, ugyanis 33 éves voltam néhány hónapja. Persze ez csak az alap problémákra korlátozódott, röntgen nélkül nem tudtam semmi komolyabbat csinálni. Talán, ennyi… – mosolyodott el Myles.

– Jöhetek én? – nyújtotta a kezét egy hölgy. Sarah bólintott. – Josie Holloway vagyok, 48 éves, már találkoztunk a mechák szobájában. Észak-amerikai vagyok, de gondolom, ezt a beszédemből már észrevetted. Régóta dolgozom egy szociális otthonban helyi gyógyítóként. A kórházból szokott hozzánk járni egy röntgen, az ő segítségével sok problémát sikerült megoldanom eddig, de egészen más ez az ötvenes szint, mint a sajátom. Van egy férjem és egy fiam, aki az előző évben

kapta meg a mecha ajándékát, de sajnos bekerültem ide, és régóta nem hallottam a családomról.

– Nagyon sajnálom, hogy elszakítottak tőlük – Sarah együttérzően nézett a csapatra, teljesen átérezve a helyzetet. – Mindannyian elveszítettétek a családotokat, higgyétek el, tudom, mit éreztek. De ha már itt vagyunk, próbáljunk meg valami hasznosat kihozni a helyzetből, ehhez kérem a segítségeteket. Ki lesz a következő? Diana?

– Diana Pataki vagyok, 42 éves, én orvosként dolgoztam a lakóhelyemen, Európa szívében, egy közkórházban, általános sebészként. Rengeteg műtétet, korrekciót hajtottam már végre, mondhatni gyakorlott orvos vagyok, 16 éve csinálom, plusz az egyetem évei. Egyetértek Josie-val, tényleg teljesen más, amikor saját magam tudok röntgenként és gyógyítóként egyszerre dolgozni, ráadásul emelt képességekkel. A röntgent még nem sajátítottam el tökéletesen, de megfelelő gyakorlással a két képesség együttes használata hatalmas lehetőséget jelentene bármelyik gyógyászati intézményben. Egyébként van egy kislányom, Emily, aki pont ebben a hónapban lesz tízéves, és nagyon hiányzik.

– Szerintem neki is hiányzol… Mióta nem láttad a családodat?

– Hét hónapja hoztak el az ÁVH emberei.

– Bízom benne, hogy mindannyian lehetőséget kapunk arra, hogy találkozzunk a szeretteinkkel! – mondta Sarah meggyőződéssel, de közben eszébe jutott, hogy az alanyokat teljesen más jogok és lehetőségek illetik meg, mint őt. Aztán anyjára gondolt, aki az iskolai felmérések idején hangoztatta lelkesen: „Csak az az ügy halt el biztosan, amelyet már nem táplál a remény!” – Egy idős hölgy jelentkezett.

– Én még nem voltam. Gracie Hensley vagyok, már 68 éves, szintén amerikai. Nagyon régen, fiatalkoromban

próbálkoztam a gyógyítással, de valahogy nem volt hozzá sem érzékem, sem tehetségem. A férjemmel a gazdálkodásban dolgoztunk, néha gyógyítottam az állatok sebesüléseit. Gyermekünk sosem volt. Az érzékem a gyógyításhoz, sajnos, az ötvenes szinttel sem változott, de igyekszem. A röntgen nagyon döcögősen megy, sajnálom.

– Semmi baj, Gracie, azért vagyunk itt, hogy segítsünk egymáson és sokat gyakoroljunk. Én abban bízom, hogy a gyakorlás előbb-utóbb meghozza gyümölcsét. – A többiek is lelkesen bólogattak Sarah szavaira. – Milo, téged még nem hallottunk.

– Nem sokat tudok mondani. 27 éves vagyok, nem használtam még a gyógyítást – mondta, majd, mint aki befejezte, a többiekre emelte a tekintetét.

– Miért nem használtad, hiszen jelentősen erősebb a képességed, mint a kórházak legjobb orvosainak…

Milo vállat vont, újból lehajtott a fejét, és a nadrágja egyik gyűrődését piszkálgatta.

– És mivel foglalkoztál az iskola után?

– Apának segítettem a könyvelői vállalkozásában.

– Rendben, ha nincs további mondandód, akkor köszönjük. S utoljára, ha megkérhetlek… – mutatott Sarah egy szőke fiatalemberre.

– Adam. Adam Hartman a nevem, 23 éves vagyok, az orvosi utolsó előtti évében hoztak el. – Nem nézett senkire, csak lehajtott fejét oldalra fordítva, az ablakon kívüli világot mustrálta.

– Ezek szerint már egészen sok gyakorlatod volt az egyetemen.

– Igen. – Rövid válaszaiból és testbeszédéből Sarah arra következtetett, hogy Adamnek valami problémája van, erre azonnal rá is kérdezett.

– Tudok valamiben segíteni, Adam?

– Nem.

– Ha bármi nyomja a lelked, nyugodtan elmondhatod – hátha tudunk segíteni – próbálkozott Sarah. Adam csak még jobban összegömbölyödött, karjait összefonta, lábát keresztbe tette, és továbbra sem nézett senkire. Sarah nem akarta erőltetni, még a végén kihallgatásnak tűnt volna a barátságos beszélgetés. Milónál megértette a szűkszavúságot, rajta egyértelműen látszottak az introvertáltság jelei, viszont arra is emlékezett, mekkora hévvel vetette bele magát, amikor gyógyítani kellett az égett thermálokat.

– Köszönöm a bemutatkozásokat, akkor folytassuk a feladatainkkal. Biztosan tudjátok, hogy engedélyt kaptunk arra, hogy a teljes bázis orvosi ellátását kicsit felrázzuk. Azt nem tehetjük meg, hogy mi megyünk a betegekhez, de azt megengedték, hogy őket hozzák ide. Úgyhogy készüljetek fel arra, hogy sok munkátok lesz. Bár nekem ebben nem lesznek bokros teendőim, folyamatosan itt leszek veletek én is. A bázis betegei mellett továbbra is a feladatotok lesz a kísérletek alanyainak gyógyítása, tehát várható, hogy különböző, képességek általi sérüléseket is el kell látnotok.

– Olyanokat, mint ami a múltkor volt? – kérdezte Gracie. Úgy tűnt, mindenkibe beleégett az a hétfő…

– A halálesetekkel már nem fogunk tudni mit kezdeni, de a sérüléseket meg kell gyógyítani. Attól tartok, nemcsak gépek okoznak majd különböző károsodásokat, hanem az alanyok egymásnak is, legalábbis néhány jövőbeli tervből erre következtettem. Tehát készüljetek fel mindenre, amit

egyáltalán egy gyógyító el tud látni – de ezeket ti sokkal jobban tudjátok nálam, a mi családunkban csak édesapám gyógyító.

– Arról szabad mesélned, hogy mit látsz, amikor a képességeinket vizsgálod? – kérdezte Diana.

– Érdekes, hogy még szinte senki sem kérdezett rá. Nos, egy-két másodperc alatt le tudom lassítani magam körül a világot annyira, hogy szinte teljesen megáll az idő, lefagy minden, magamat is beleértve. Aki előttem áll, annak a feje mellett megjelenik egy panel, ami tartalmazza a nevét, a születési idejét és a képességét. A képesség alatt van egy csúszka, 0-100 közötti beosztással. Ha nullára húzom, akkor beszürkül az egész sáv, 50-nél pedig narancsszínűvé változik, és nem emelhető tovább. Emellett kis plusz- és mínuszjelek vannak a csúszkák mellett, amikkel képességet tudok eltávolítani és hozzáadni is. Az eredetit persze nem tudom elvenni, csak lenullázni, és hozzáadni is csak korlátozottan tudok, ahogy mondtam az elején.

– Szerintem nem lehet megállítani az időt! – jegyezte meg Myles. – Csak úgy látod, hogy megállt az idő, de az nem lehetséges. Akkor végtelen távolságig minden megállna a világegyetemben, és azon túl is. Sokkal egyszerűbb, ha te lépsz ki a permanens időfolyamból. Úgy képzeld el, mintha minden ember egy igen széles út jobb oldalán haladna egy irányba, s te egy vagy közülük. Egyszer csak elindulsz az út másik oldalára, de közben tartod az eredeti sebességedet, tehát azokkal haladsz tovább, akikkel eddig is mentél, közben távolodsz is tőlük, mert közeledsz az út bal oldala felé. Minél messzebb kerülsz a többiektől, annál lassabbnak látod őket, s amikor átérsz, akkor úgy érzékeled, mintha megálltak volna, s hozzájuk képest te is megállsz, pedig ugyanolyan sebességgel közlekedsz tovább, velük egyirányba. Szóval csak te léptél ki az időből, s azt is csak a te szemszögedből. Fogadok,

hogy a saját értékedet nem látod, mondjuk egy tükörben? Ugyanis amikor kilépsz az időből, akkor nem vagy ott, nem láthatod magad. Kíváncsi lennék, ez hogyan nézhet ki egy temporális függvényben… – nézett a távolba Myles.

– Kedves professzor úr, nagyon köszönjük a fizikai eszmefuttatást, bár szerintem nem sokat értettünk belőle! – nevetett Sarah, s a többiek is kissé felszabadultabban folytatták a foglalkozást. – Akkor a következő feladatunk az lenne, hogy várunk a betegekre. Addig azért van egy kis időnk, a ti adataitokat is berögzítem az adatbázisba, nehogy kimaradjatok.

– Megmondod az értékeinket? – kérdezte Myles.

– Ha szeretnétek tudni, természetesen megmondom, mindenkinek, személyesen. Ráadásul a gyógyító értékeiteknek nincs jelentősége, hiszen mindenkinek ötvenet fogok majd beállítani.

– Én szeretném tudni! – Myles után a többiek is bólogattak, csak Adam csüggesztette le ugyanúgy a fejét.

– Rendben, most annyit kérek, hogy menjetek a lakókörzetbe, és foglaljátok el az ágyatokat. Mindenkivel külön-külön fogok beszélni, mielőtt az első betegek ideérnek.

Mindannyian visszatértek az alvórészekbe, ahol csak hat ágyat helyeztek el a megszokott húsz helyett. Így sokkal több tér maradt, Sarah el is döntötte, hogy valami bútorszerűséget is ki fog könyörögni Smith-től, amiben a váltóruhájukat és -cipőjüket tarthatják. Talán ez lesz az első lépés afelé, hogy kicsit élhetőbb legyen a bázis az alanyok számára. Sarah-t megérintette, hogy többeket a családjuktól hoztak el, s már hosszú hónapok óta nem látták őket. Biztosan van olyan is, akin már évek óta kísérleteznek, s olyan is akad, aki már soha nem megy haza a családjához, mint Sanah…

Josie-t hívta be először a kezelőbe, a többiek addig a hálókörletben pihentek. A nő jó pár évvel volt fiatalabb Sarah anyjánál, de a bent töltött idő nem múlt el nyomtalanul fölötte. Rendkívül inas karjai duzzadtak az erőtől, erre mondják azt, hogy szálkás alkat. Eredetileg világosbarna haja már teljesen lenőtte a vörös árnyalatot, az ápolás hiánya pedig csapzottá tette a megjelenését. Sarah frissítette az adatlapját: 33-as szintű gyógyító, K4-es kategória. Josie csalódottnak tűnt, de Sarah megnyugtatta, hogy a K3 és a K4 a leginkább elterjedt kategória. Megkérdezte, hogy mi lenne az a plusz három képesség, amit szívesen használna. Josie egy pillanatig gondolkodott, majd a röntgent, a levitációt és a fotont választotta.

Másodikként Diana következett. Diana picit sötétebb bőrű nő volt, szemöldöke egy fokkal vastagabb és dúsabb volt az átlagnál, emiatt arcának egzotikus külsőt kölcsönzött. Csinos, magas nő volt, s bár az itt töltött hónapok rajta is nyomot hagytak, az elhanyagoltság mögött kedves, bájos arc rejtőzött. Főleg, amikor mosolygott vagy nevetett, akkor tűnt elő dr. Pataki, a bűbájos és rendkívül segítőkész orvos. Sarah azonnal érezte, hogy Diana jól kijönne a szüleivel, sok közös van bennük. Diana értéke 35 volt, míg a kategóriája K6, amiből egészen kevés volt még az E-1-ben. Megbeszélték, hogy mennyire nem egyszerű egy általános sebész munkája, főleg egy közkórházban. Arra a kérdésre, hogy milyen extra képességet választana, Diana csak annyit mondott, hogy a röntgenen kívül másra nem lenne szüksége, ha ilyen erős képességekkel tudna dolgozni odakint. Sarah-nak az apja jutott eszébe, aki szinte ugyanezekkel a szavakkal utasította vissza a többi képességet. Tényleg jól kijönnének.

Myles Núñez barna bőrű, alacsony növésű, zömök, kissé pocakos fiatalember volt. Sarah elképzelte öltönyben,

nyakkendővel, amint hóna alatt a digitális naplóval bejön az osztályba és a mátrixokról tart előadást. De szívesen hallgatna előadást bármiről, ha a barátaival ülhetne most az iskolában, délután pedig azon nyafognának, hogy május elseje van, de már kibírhatatlan a meleg, pedig még tanulni is kell a holnapi fizikafelmérőre. Eszébe jutott, hogy a legnagyobb problémájuk az volt, melyik holofilmet nézzék meg a hatalmas választékból, vagy hogy a pizzán milyen feltét legyen. Sokat változott azóta Sarah körül a világ… Közben Myles mesélt az egyetemről, arról, hogy a matematika és a fizika a két legbonyolultabb, ugyanakkor a legszebb tárgyak is a világon. Minden ezeken alapszik, minden ezekből indul ki. Látszott rajta, hogy rajong a tudományért, élvezi, ha ismereteket adhat át. Sarah ezt nagyon fontos tulajdonságnak tartotta egy tanárnál. Közben beírta a 34-es szintet, és elkezdte hozzáadni a képességeket: egy, kettő, három, négy… Szóval Myles egy K5-ös, ami az E-1-ben már bizony jónak számít, s ennek ő is örült.

Sarah visszakísérte Myles-t az alvókörletbe. A többiek két ágyon ültek mind az öten, valamin nagyon nem egyeztek, mert fennhangon vitatkoztak. Egyedül Adam üldögélt félig elfordulva a többiektől, mogorván bámulva maga elé. Sarah úgy döntött, őt majd utolsóként fogja hívni. Addig is jöjjön Milo.

Milo Jenkins Kelet-Európából érkezett, a többiek közül igen apró, vézna termetével lógott ki. Szőke, rövid, ritka haja volt, s olyan keskeny vállai, hogy lógott rajta a zöld felső, a nadrág pedig többszörös ráncba gyűrődött, ahogyan a derekán összehúzta. Vékony arcában nagy, savókék szemek ültek, amelyek körül rengeteg apró szeplő tarkította vakítóan fehér bőrét. Minden mozdulata arról árulkodott, hogy nem érzi jól magát, csak akkor lépett ki ebből az állapotból, amikor

gyógyított. Sarah nagyon kíváncsi volt valamire, amit meg is akart kérdezni Milótól. Ha sosem használta a gyógyítást, akkor hogyan találták meg az ÁVH emberei? Milo sokáig nem válaszolt, lehajtott fejjel hallgatott.

– Milo, mi történt veled? Láthatóan bánt valami. Nyugodtan elmondhatod, innen semmi sem fog kikerülni. – Milo felnézett, szemeiben könny csillogott. Kinyitotta a száját, majd újból becsukta. – Rendben, látom, hogy ez valami kellemetlen dolog, nem kell elmondanod. Nyugodtan menj vissza a helyedre, pihenj egy kicsit, mielőtt érkeznek a sérültek.

Milo felállt, a folyosó ajtajához sétált, majd visszanézett. Letörölte a könnyeit – a mozdulattal szétmaszatolta az arcán ülő koszt –, és mielőtt kilépett, ennyit mondott:

– Megöltem valakit.

Sarah megdöbbent, nem tudta hová tenni a vallomást. Ő? Megölni valakit? Biztosan csak valami tévedés lehetett… De ha igaz, mekkora terhet kell ennek a fiúnak cipelnie? Mindenképpen megpróbálja megbeszélni vele, ugyanis nem valószínű, hogy a bázison tartanak pszichológust az alanyok számára. Ő legalább a minimumot megpróbálja megtenni, hogy segíthessen: meghallgatja. Közben belépett a hálórészbe, látta, hogy Milo lefeküdt az ágyára és összekuporodva a fal felé fordult. Sarah a biztonság kedvéért ránézett a panelre: 27 éves, 36-os szintű gyógyító, illetve egy, kettő, három, négy, öt. Azaz hatos szintű lett ő is, mint Diana, de az alap gyógyító szintje egy picivel magasabb volt.

– Gracie, tudsz jönni? – Gracie Hensley nagyon kedves arcú, mosolygós hölgy volt, molett alkattal, erősen feszült rajta az egyenöltözet, szalmaszőke haja szanaszét meredezett a hevenyészett konty alatt. Sarah-nak eszébe jutott, hogy nem kerülne sokba pár szépészeti eszköz, ha már fodrász nem jár

be, legalább egy fésűjük legyen az öt ujjukon kívül. Gracie szívesen beszélt, igazából alig állt be a szája. Mesélt a farmról, az állatokról, arról, hogy milyen ügyesen gyógyította őket: még a szomszédai is hozzá vitték a beteg jószágokat. Bevallotta, hogy embereket sosem mert gyógyítani, attól tartva, hogy elront valamit. Gracie amolyan helyi híresség volt: ha valamilyen állatnak komolyabb problémája volt, ő lett a megoldás, de ez okozta a vesztét is. Képességét tekintve csak harmincas volt, s ugyanúgy K4-es, mint Josie.

Sarah a továbbiakban már nem tudta elkerülni Adam behívását, ráadásul alig negyedóra volt hátra, az első betegek érkezéséig. Addigra el kell készülnie, a gyógyítóknak pedig készen kell állniuk a feladatra. Adam az ágyán üldögélt, amikor Sarah szólította. Engedelmesen, de egyáltalán nem sietve sétált be a kezelőbe, majd leült a Sarah-val szemközti székre. Bal kezébe temette a fejét, a homlokát masszírozta az ujjaival.

– Adam, látom, hogy valami problémád van. Szeretnéd elmondani? Hátha tudok segíteni valamiben. – Adam végre ránézett Sarah-ra, ingerült arccal válaszolt.

– Segíteni? Ugyan, hogyan? Kijuttatsz innen? Elvarázsolsz a képességeddel, hogy meg se történjen ez az egész? Visszacsinálsz mindent, ami egy éve történt?

Sarah megütközve nézte Adam keserű kitörését.

– Mi történt egy évvel ezelőtt? Akkor hoztak be?

– Ha csak ennyi lett volna! – kiáltott fel Adam, majd folytatta. – Szikrázó napsütéses május elsejei vasárnap volt, anyával hazafelé sétáltunk a parkon keresztül. Egyszer csak megállt mellettünk egy sötét furgon, amiből katonák ugrottak ki. Engem be akartak tenni az autóba, de anyám nem engedett el, egyik kezével engem védett, míg a másikkal a katonákat ütlegelte. Egy halk pukkanást hallottam csupán, majd egy

kiáltást. Elengedte a ruhámat és összeesett, a fehér blúzán azonnal átütött a vér. Hiába kiáltoztam, egyszerűen bedobtak az autóba, és kaptam egy injekciót, majd az egyik táborban ébredtem fel.

Sarah elborzadva hallgatta Adam történetét, teljesen érthető volt a szomorúsága. Megfogta Adam kezeit, lefejtette az arcáról, és mélyen a szemébe nézett.

– Elveszítetted az édesanyádat, amit nagyon sajnálok. Annyit kérek tőled, hogy segíts megmenteni olyan embereket, akik szintén meghalnának, ha te nem lennél. – Adam könnyekben tört ki, zokogva fordította el a fejét. Nem tartott sokáig, látszott rajta, hogy megpróbálja visszatartani a sírást, ami az előbb akarata ellenére kibukott belőle. Felállt, és visszaindult a lakóhelyiségbe. Sarah nem akarta tovább zaklatni, inkább engedte, hadd pihenjen a kezdésig. A hátára nézett, majd megnyitotta a panelját. Gyógyító, 38-as szint. Valahol gondolta, hogy Adam erősebb lesz az átlagnál, bár ez mostanság már annyira nem számít. Elkezdte hozzáadogatni a további képességeket. Legördítette a listát, kiválasztotta az elsőt, majd újra hozzáadás gomb, újra lista, új képesség, hozzáadás gomb… Sarah ekkor vette észre, hogy a panel alján van, ha akarna, sem tudna még egyet hozzáadni. Gyorsan megszámolta a csúszkákat, ez valóban kilenc darab, tehát minden képességet hozzáadott… Ha tudott volna mozogni, most biztosan nagyot dobban a szíve, de így is érezte, hogy az agyában feltolulnak a gondolatok. Az első kilences!

IX.

Sarah nem lépett vissza, fagyasztott állapotban maradt. Gondolatban vett két nagy levegőt, és megjegyezte a sorrendet. Ugyanabban a sorrendben adta hozzá, mint máskor: mindig a lista tetején állót, ahogy egymást követték. Megnyomta a „Visszaállítás" gombot, így újra csak a 38-as gyógyító jelent meg. Megfogta a csúszkát, és megpróbálta mozgatni. Gond nélkül ment egészen ötvenig, ahol narancsszínűre váltott, további próbálkozásra pedig piros színnel villant fel, és nem engedte magasabbra emelni. Elkezdte teljesen véletlenszerűen hozzáadni a többi tulajdonságot: thermál, mecha, spektrál, absorber, elaster, levitátor, szonár… és foton. Mind a kilenc képesség ott virított Adam paneljén, az elektró-gyógyító 50-es, a többi pedig még egyelőre nullás szinten. Elkezdte egyesével emelni a szinteket. Azt remélte, hogy innentől kezdve minden szintet százig tud majd húzni, de már a gyógyítónál csalódnia kellett. Megint az ötven volt a legmagasabb érték… Gyorsan kipróbálta az összeset, 9 képesség 50-es szinten. Ugyanúgy előjött a piros villanás a csúszkán, amikor 50 fölé szerette volna húzni, aztán semmi. Miért áll meg 50-nél? Talán mégiscsak vannak szintjei az ő képességének is? Sarah-nak eszébe jutott, amikor először vette észre a hozzáadás lehetőségét. Sosem fogja elfelejteni azt a napot. Október elseje volt, szombat, a baleset napja. Anyja a félig kitört fa alatt feküdt, belső vérzéssel és törött combcsonttal, apja mindent megtett, hogy kezelje a sérüléseket, ő pedig alig látott a könnyeitől… Ott jött rá, hogy több képességet is hozzá tud adni. Talán a stressz, vagy csak egyszerűen a használat, s ezzel együtt a tapasztalat hozta az újabb lehetőségeket… Sarah mosolygott magában: tapasztalat? Hiszen még csak hét hónapja volt a baleset is… Az

első tizenhét évhez képest ez a néhány hónap szonikus sebességgel száguldott.

Visszatért gondolatban Adam paneljéhez. Ritkán szokott ennyi időt fagyasztott állapotban tölteni, de K9-eseket is ritkán talált eddig, szám szerint nullát. Beletörődött, hogy egyelőre nem lehet 50 fölé emelni az értékeket, de eszébe jutott valami. Eddig a legtöbb képesség, amit valakinek adott, az az édesanyja négy módosítása volt. A többieknél csak kipróbálta, hogy egyáltalán be lehetne-e állítani akár hatot, hetet, de sosem nyomta meg a „Módosítás" gombot. Mi történne, ha a kilenc képességgel nyomná meg? Vajon a felhasználó megérezné, hogy egyszeriben ennyi képessége lett? Úgy döntött, Adamnél kipróbálja, még ha csak pár pillanatra is. Megnyomta a „Módosítás" gombot, erre mind a kilenc ötvenes csúszka egyszerre zöld színnel villant egyet. Sarah már éppen elengedte volna a fagyasztást, de a zöld villanás miatt megállt egy pillanatra. Megfogta a gyógyító jelzőjét, és lassan elkezdte jobbra húzni: 55, 60… Hatvan fölött kevéssel megállt egy pillanatra, csak hogy tényleg az történik-e, amit lát. Csak akkor húzhatók 50 fölé az értékek, ha mind a kilenc képesség engedélyezve van? Bátrabban fogta meg a gyógyító csúszkáját, és még feljebb húzta, 87-nél állt meg. Onnan viszont már semmiképpen sem sikerült továbbhúznia. Újból lejjebb húzta, majd megpróbálta 87 fölé, de sikertelenül. Ezek szerint – vonta le a következtetést – még a K9-eseknek is van határa… A többi képességet is felhúzta, de egyiknél sem volt lehetősége elérni a százas szintet. A legkisebb értéket a mecha kapta, az 66-os lett, a többi mind 75 fölötti volt, a gyógyítás volt a legmagasabb a 87-tel. Módosítás, felengedés. A világ megmozdult, újra az eredeti sebességgel zajlottak az események. Adam megtorpant, megrázta a fejét, lassan visszafordult és Sarah-ra tekintett. A szeme izzott, de nem a

szó átvitt értelmében. Mintha valaki felkapcsolt volna egy világoskék lámpát a fejében, láthatóan kéken világított a szeme az egyébként sem túl világos helyiségben. Sarah megijedt, ezt biztosan az ő működése eredményezte. Visszalépett a panelbe, és visszaállította az eredeti értékeket. Adam kicsit zavarodottan elfordult és kisietett a kezelőből.

Mielőtt elmerült volna az elmúlt percek történéseiben, katonák trappoltak be a folyosóra. Megérkeztek a sérültek. A legtöbbet hordágyon, míg másokat kerekesszékben toltak be, csak páran tudtak a saját lábukon bebotorkálni. Smith nem finomkodott: a tesztek futószalagon termelték a sérülteket, de legalább már van egy profi gyógyító csapat, aki tud segíteni rajtuk. Azonnal mindenki a kezelőbe vonult. Diana felkiáltott:

– Segítsetek abban, hogy priorizáljuk a beérkezett sérülteket! Mindenképpen azokat lássuk el először, akiknél nagy a probléma. Sarah, megtennéd, hogy beállítod a röntgent is? – Sarah bólintott, nagy zavarában ezt tényleg elfelejtette. Mindenkit 50/50-re állított, majd intett Diana felé, hogy mehetnek tovább. Őrült pörgés kezdődött. Diana vizsgált, parancsokat osztogatott, a többiek pedig az alapján cselekedtek. Még Adam is összeszedte magát, egyetlen szó nélkül végezte a rá rótt feladatokat. Pedig volt ott minden: égett és fagyott végtag, zúzódás, törés, belső sérülés… – Hol van már az orvosi készlet? – kiáltotta Diana, de már tolták is be a katonák a két, szétnyitható orvosi labort a folyosóról, amelyek a szükséges eszközöket tartalmazták. A terem két felébe állították fel őket, közöttük pedig a vizsgáló- és műtőasztalokat helyezték el. A műtéti beavatkozást végzők – Myles és Milo – már a kezüket sikálták, szerencsére forró vízben sosem szenvedtek hiányt. Josie és Adam éppen egy beteget mozgattak át a hordágyról az egyik műtőasztalra, előkészítették Myles-éknak a terepet. Diana csak röntgenezett,

diagnózisokat állított fel és osztotta a feladatokat, Gracie pedig az eszközöket bontotta ki és helyezte a megfelelő helyre. Látszott, hogy már hetek óta együtt dolgoznak. Sarah büszkén nézett rájuk, mától kezdve ők a csapata.

Május elseje van, ma a szülei is ünnepelni fognak, hiszen meghívták őket a Menedék 55. születésnapjára. Biztosan ott lesz mindenki: Mia-Rose, Inés mama, Moses… Legalább az ő képességüket jó lett volna ötvenesre állítani, vagy esetleg hozzáadni még pár újat, aminek hasznát vehetik. De hátha egyszer erre is lesz lehetősége, bármi megtörténhet. Álmodozásából megint Diana ébresztette fel:

– Sarah, van pár fagyásos betegünk, egyszerűbb lenne, ha lenne némi thermál képességünk – már ha belefér mindenkinek. Éppen csak minimális kell, nem égetni, csak olvasztani, de ott folyamatos, egyenletes hőre van szükségünk.

– Megoldható, mindenki elbírja a harmadik képességet is, sőt! – Azzal mindannyiuknak beállította a thermál 20-as fokozatot is. – Készen is van, egy húszassal 100 fokig tudtok melegíteni. – Majd elindult Diana után, aki Adammel egy teljesen megfagyott bal kart próbált helyreállítani.

– Vigyázva kell vele dolgozni, mert minden mozgatás több kárt okozhat, mint ami most van, ráadásul a helyreállításuk már nehezebb is lenne. Ha az egész test lenne lefagyasztva, sokkal könnyebb volna a dolgunk. Ebben Adam nagyon ügyes! – magyarázta Diana. Adam nem figyelt rájuk, ő már használatba vette a thermál képességet, fokról fokra melegítette fel a végtagot, közben a sejtek regenerációját serkentette a gyógyító életenergiával. Folyamatosan röntgenezte a végtagot, figyelve arra, hogy ne okozzon égést a melegítéssel, de minden sejtet felolvasszon, amit szükséges. Magában morgott közben valamit a sejtek kristályosodásáról,

de nem hagyta abba a munkát. Diana a test többi részét vizsgálta, az apróbb problémákat gyógyította meg, és közben kommentálta a két folyamatot, a sajátját és Adamét is.

– Ahhoz, hogy tökéletesen helyre tudjuk állítani a testet, nagyon hideg hőmérséklettel kell fagyasztani. Legalább…

– Mínusz 196 fok? – vetette közbe Sarah.

– Így van. Legalább ennyi kell, hogy a sejtek víztartalma kristályosodás nélkül fagyjon meg, ráadásul ezt egészen gyorsan kell elvégezni. Nem is gondoltam, hogy ilyeneket tanítanak az iskolában – mosolygott meglepetten Diana, Sarah fiatalságára utalva.

– Nem, ott nem tanítottak ilyesmit, de apa is orvos, sok mindent felszedtem mellette. Kislánykoromban már egy csomó orvosi szakszót hallottam, ahogy beszélgettek anyával, az alsóban mindenki csodálkozott, honnan szedem ezeket a szavakat. Persze akkor még fogalmam sem volt, hogy pl. a narkolepszia mit takar, csak jól hangzott, és 6-7 évesen ezzel vagánykodtam a többiek előtt – nevetett Sarah.

– Eszméletlen kislány lehettél! – kacagott fel Diana is. – No, de a lényeg, hogy Adam ebben is ügyes – nyomta meg az „is” szócskát. – Egyébként észrevettem, hogy ma nagyon rosszul indult a napja, de miután beszélt veled, egy picit jobb kedvre derült.

– Nem az én érdemem, egyszerűen csak kiadta magából a problémáját. A mai nap rossz emlékeket ébresztett benne, de ha akarja, majd elmondja. Azért majd még beszélek vele is és Milóval is.

Egy katona sietett be a kezelőbe, és Sarah-hoz hajolt. Smith kérette az irodájába.

Sarah egész úton azon gondolkodott, vajon mit rontottak el, de semmi sem jutott eszébe. Az biztos, hogy ha a

gyógyítókról kérdezi, Adam K9-es képességét még nem fogja elmondani, nem tudja, mit tennének vele, ha kiderülne. Ráadásul az a világító kék szem… Egyszerre volt félelmetes és izgalmas.

– Sarah, jöjjön be. Remélem, nem baj, hogy elrabolom a csapatától, láttam, hogy minden rendben volt önöknél. Csak egy nagyon egyszerű feladatra jelölném ki, de még azelőtt kellene megoldania, mielőtt szétszóródnak. Ma érkezik egy busszal jó néhány alany az Európa-IV-ből. Egy adategyeztetést kérnék, s nézze meg őket a szokásos szempontok alapján. Állítólag van közöttük egy nagyon erős elektró nő, hátha nála már magasabb K értéket is láthatunk. Pár perc múlva itt lesznek, úgyhogy induljon.

Sarah a G1-es kapu elé gyalogolt, ahol már kialakították a fogadáshoz szükséges védelmet a katonák. Páncélozott busz gördült be az udvarra, majd kinyíltak az ajtók. Egyesével engedték le az utasokat a busz őrei. Ahogy megjelent a busz lépcsőjén egy új alany, megkérdezték a nevét és a születési idejét. Sarah kikereste őket a listából, majd ránézett az adatlapjukra, leellenőrizte a beírt képességet, kiolvasta annak szintjét is, és beírta a táblába. Ezután jött a teszt, hogy milyen kategóriába sorolható az új lakó. Nem érte meglepetés. K2 és K5 között voltak folyamatosan. Valahol a tizedik környékén jött a Smith által említett elektró nő, de még a 40-es szintet sem érte el, csak 39-et jelzett a panel, ami valóban magas, de nem kivételes. A kategóriájára kíváncsi volt, de sajnos csalódnia kellett, csak egy K6-os lett belőle. Amint készen volt a teszttel, mindenkit lenullázott, minden képességet eltávolított – természetesen az alapértelmezettet leszámítva. Tizennyolc ember érkezett, mindannyian apatikusan tűrték a beosztást. Amikor végeztek, a katonák a megfelelő barakkokba kísérték őket. Sarah látta a szemüket, szinte

biztos, hogy valamilyen drog vagy nyugtató hatása alatt álltak… Amint végzett, elküldte az adatokat és visszasietett a B13-ba. A hat gyógyító már lassan végzett a páciensekkel, a két utolsó törést látta el Josie és Diana. Miután ez is megtörtént, a katonák visszavitték a már sokkal jobb állapotban lévő betegeket a körletükbe, annyi megkötéssel, hogy ha valami probléma történne a beavatkozások után, azonnal szóljanak. Nem szokott egyébként semmi utólagos gond felmerülni, a gyógyítók rendkívül precízen végezték a munkájukat. Mindenki átvonult az ebédlőbe, Sarah is elkísérte őket. A hat adag ebéd a megszokott polycon dobozokban érkezett, amelyek tartalmaztak minden evőeszközt – természetesen azokat is polyconból készítették –, továbbá melegíteni sem kellett, mert a nagy tárolódoboz melegen tartotta, amíg a személyes adagokat ki nem vették. Sarah egy széket vitt át a kezelőből, és leült a többiek közé.

– Sarah, te nem akarsz ebédelni? – kérdezte Myles, miközben éppen a saját adagját vette ki az ételtárolóból.

– De, természetesen, csak én egy kicsit később fogok.

– És nem itt, velünk! – nevetett fel Josie, minden rosszindulat nélkül. A többiek csatlakoztak hozzá, még Sarah is mulatságosnak tartotta a beszólást.

– Csak azért maradtam, hogy meséljetek. Sosem kérdeztelek meg benneteket, milyen érzés három képességgel gyógyítani.

– Három? – Milo zavartan nézett körbe, ami még harsányabb nevetést eredményezett.

– Szerintem Milónak nem mondtuk meg, hogy a thermált is bekapcsoltad 20-as szinten – csapott a homlokára Diana. – De ezek szerint nem volt rá szüksége – szerencsére.

Milo elpirult, de nem vette zokon, együtt mosolygott a többiekkel. Sarah szerette és élvezte az ilyen ugratásokat. Az

iskolában gyakran történtek ilyenek, mindig azt vallotta, hogy a humor az intelligencia egyik legfontosabb mérőszáma. Persze humor és humor között is van különbség, de itt nem a bántó vagy az alpári változatokról van szó. Még a barátokat is úgy gyűjtötte maga köré (vagy csak azok maradtak meg körülötte?), hogy mindegyikük értette és nem félreértette az intelligens humort, az ugratást, a félreérthető helyzetekből fakadó sziporkázó szellemességet.

– Szóval, meséljetek! Milyen érzés?

– Én ugye sokat gyógyítottam az elmúlt évek alatt, de egészen más, amikor csak a saját erődet használod, mint ötvenes szinten, röntgennel kiegészítve. Nem lehet elmondani, milyen érzés, amikor az erő áramlik ki a kezedből egy másik ember testébe, ráadásul így már látom azt is, ahogyan a szövetek regenerálódnak, a törött csontok összeforrnak, s minden sokkal jobb lesz, mint új korában volt. Kár, hogy nem lehet mindent meggyógyítani, a mi dolgunk inkább a helyreállítás, de ez is egy csodálatos tevékenység. Soha nem lennék más, ha választhatnék, csakis gyógyító. – Diana lelkesen beszélt a tapasztalatairól, a többiek pedig buzgón bólogattak. Sarah meglepetésére Milo vette át a szót.

– Szeretnék elmondani valamit. A szüleimen kívül még senkinek sem árultam el — talán itt az ideje. – Nagy levegőt vett, szinte felfújódott a mellkasán a bő ruha. – Kicsit több, mint egy éve történt. Sosem voltam nagy gyógyító, bár állítólag lett volna hozzá tehetségem. Eleve nem az orvosira jelentkeztem, inkább a családi vállalkozásban dolgoztam, egészen jó fejem van a matekhoz. Hogy miért nem mentem az orvosira? Talán mert féltem. Attól, hogy valakinek valami rosszat teszek, hogy valaki meghal miattam.

Diana lehajtotta a fejét, ismerte ezt az érzést. Nem egy beteg halt meg a kezei között, ráadásul sosem lett könnyebb.

Azt hitte, majd megszokja, de ezt nem lehet megszokni. Minden emberélet, amit elveszített, olyan volt, mintha lelkének egy darabkáját is elveszítette volna. Egyszerűen megtanulta kezelni a szituációt, felülkerekedni rajta, s tenni tovább a feladatát.

– Szóval nagyjából egy éve történt, amikor a kishúgom, Anica balesetet szenvedett: valahogy felmászott az udvarunkban lévő fára, s jó hat méter magasról lezuhant. Bár az ágak felfogták az esését, nyakicsigolya- és koponyaalapi törést szenvedett. Mindenhonnan szivárgott a vér, a füléből, szájából, orrából, nagyon megijedtem, amikor kifutottam a házból és megláttam. Senki sem volt rajtam kívül otthon, a mentők pedig csak sokára értek volna ki, szóval egyedül fogtam neki a gyógyításnak. Nem lett volna szabad. Mire kiértek, a húgom már halott volt. A karjaimban halt meg, éreztem, ahogyan elszáll belőle az élet. Az esés után már nem is tért magához… Csupán 13 éves volt. – Miközben mesélt, Milo kék szemei könnyel teltek meg. Mindenki csendben figyelt, senki sem akart megszólalni. Végül Adam volt az, aki megköszörülte a torkát, és Milo csontos vállára helyezte a kezét.

– Figyelj, én orvosira jártam. Ugye tudod, hogy bármelyik sérülés a kettő közül egyértelműen halálos is lehet? Nem tudhatod, hogy a beavatkozásod miatt halt meg a húgod, vagy az esés következtében.

– A kiérkező orvosok ugyanezt mondták, de tudom, hogy még élt, amikor elkezdtem gyógyítani… Akkor megfogadtam, hogy jelentkezem utólag az orvosira, és megmentek annyi embert, amennyit csak tudok. Úgy tűnik, az élet egy kicsit más sorsot szánt nekem, de legalább gyógyítok, embereket mentek. – Végre mosolygott, megtörölte a szemét, és Adam felé egy „Köszönöm!”-öt suttogott. „Úgy tűnik, Adam egészen

normális is tud lenni!" – gondolta magában Sarah, és ő is rámosolygott a srácra. Adam visszamosolygott, nagy, barna szemeiben végre barátságos hangulatot vélt felfedezni, amikor ő is elkezdett beszélni:

– Biztosan észrevettétek, hogy ma én sem voltam épp kedves. Sok benyomás ért a mai napon, Milo barátom története volt az utolsó csepp a pohárban, hogy végre rájöjjek valamire. Eddig azt gondoltam, milyen rossz nekem, sőt, nekem a legrosszabb az egész világon. Kimondom: sajnáltam magamat! Tudnotok kell, hogy amikor az ÁVH elrabolt, elvesztettem az édesanyámat. Pontosan ma egy éve ennek, s bár azóta sem feledem, ami történt, a mai nap sokkal nehezebb, mint a többi, s gyanítom, ez még sokáig így marad. Hallgattam ma a történeteteket, és azt gondolom, hogy nincs jogom sajnálni magamat, csak magamat! Mindenkinek vannak veszteségei, kisebbek vagy nagyobbak. Mindenki elveszítette a családját, a lányát, a fiát, a párját, a szüleit. Miért gondolom, hogy pont az én bánatom a legnagyobb? Nem, mindenkinek a saját vesztesége a legfájóbb, senki sem tudja tökéletesen átérezni másét, még akkor sem, ha annyira együttérző, mint Sarah. Tudom, hogy őt is elhozták, akarata ellenére, ő is be van zárva, mégis úgy viselkedik velünk, mint senki más a táborban: embernek tekint minket. Mi pedig különleges képességgel lettünk megáldva: embereket menthetünk. Használjuk hát ezt az ajándékot úgy, ahogyan erőnkből kitelik, sőt, Sarah segítségével még jobban is. Mentsünk meg annyi embert, amennyit csak lehetséges, és reménykedjünk, hogy egyszer majd odakint is megtehetjük.

A csapat pár másodpercig megdöbbenve ült, akik ettek, azok kezében is félúton megállt az evőeszköz. De csak annyi ideig, hogy mindenki megértse a szavak lényegét, amit Adam elmondott. Utána egységesen tapsban törtek ki, füttyögtek,

lapogatták Adam és Milo hátát. Josie odament, és könnyes szemmel ölelte meg a két fiatalembert. Sarah módfelett hálás volt, majdnem elpityeregte ő is magát.

Ideje volt visszamenni a főépületbe, ebédelni. Magára hagyta hát a csapatot, de legalább biztos volt benne, hogy mindannyian rendben vannak. Nos, igen. Minden csak viszonyítás kérdése, a fájdalom is, a veszteség is – de mégis mindenkinek a sajátja a legrosszabb. Eszébe jutott egyik kedvenc számának szövege: „Csak egyetlen bolygónk van, de mi mégis különböző világokban élünk…" – ezt dúdolta, amíg az ebédlőbe nem ért.

A főépület ebédlője azért kissé máshogy nézett ki, mint a B13 körzeté. Tiszta asztalok, előkészített, hideg ivólevek, friss gyümölcsök mindig rendelkezésre álltak, az étkezések alkalmával pedig ötféle menüből lehetett választani. Sarah nem igazán szerette a dél-európai konyhát, csak ritkán főztek kedvére valót, de igazából bármit megevett, amit leraktak elé. A fal melletti egyik üres asztalhoz ült, megnyomta a közepén lévő gombot, kivetítve a napi menüt. A kedvencét választotta, natúr sült csirkét, sok nyers zöldkörettel. Eszébe jutott, hogy otthon is ez volt az egyik kedvence, ebben ritkán csalódott. A húst szerette, a zöldséget szerette, a kettő együtt pedig éppen elég volt ahhoz, hogy a nap további részében ne korogjon a gyomra. Utána még valami édesség is belefér, szóval hátradőlve várta, hogy kihozzák az ebédjét. Ez általában öt perc alatt megtörtént, vagy ha nagyon nagy volt a tömeg, akkor tíz, de most szerencsére már csak kevesen maradtak…

– Nem baj, ha ideülök melléd? – Leah huppant le az asztalhoz. Érdekes módon, csak akkor tegezte Sarah-t, ha az irodán kívül voltak. Sarah csupán bólintott, már úgyis teljesen fölösleges lett volna válaszolni. Leah fújtatott egyet, úgy tűnt, mint aki nagy feladaton van túl. Mostanában általában

hamarabb ebédelt, mint Sarah, ilyenkor már csak a késők járnak errefelé, vagy akik túlságosan elfoglaltak voltak a délelőtt folyamán. Megnyomta a menügombot, kiválasztotta az egyik lehetőséget, majd Sarah mellett elnézve, keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt.

– Nem hiszem el, hogy ennyi munka van ezen a héten. És még csak hétfő van! – hangja enyhe felháborodottságot tükrözött. – Neked például elkészítettem a parancsokat a kriokamrákhoz, az elkövetkező hetekben szerintem már kezdhettek. Tudtad, hogy 137 személy van ott lefagyasztva, és ebből 19 fiatalkorú? De most legalább itt vagy, a legtöbbet ki tudjátok majd olvasztani, és meg tudjátok gyógyítani őket. Bár azt gyanítom, ahogy végeztek velük, újak jönnek a helyükbe, de legalább jó pénzt hoznak az ÁVH-nak. – Leah csak mondta, mondta, Sarah-nak pedig fogalma sem volt, hogy miről beszél. Itta a gyümölcslevét, figyelt, mint aki tökéletesen tisztában van a helyzettel, mint aki mindenről tud, néha bólogatott az udvariasság kedvéért. Leah azt gondolta, hogy Sarah Smith közvetlen alárendeltje, aki mindenbe be van avatva, hiszen ténylegesen minden projektben részt vesz.

Szóval ez a titkos projekt… százharminchét lefagyasztott személy felolvasztása? Eszébe jutottak az apja szavai, hogy a krioprezerváció már létezik, de még gond van a kiolvasztással. Ha belegondolt, thermál, röntgen és természetesen gyógyító képességekkel ez gond nélkül megoldható, már ha elég magasak a szintjeik. Talán már kísérleteztek is ezzel, de az erősítő képessége nélkül nem volt kivitelezhető. S talán az sem volt véletlen, hogy fagyasztott alanyokat is hoztak gyógyításra. De nem, nem szabad összeesküvés-elméleteket gyártani, az előbb-utóbb üldözési mániához vezethet. Majd látjuk, Smith ezt hogyan adja elő, biztosan van oka annak, hogy egyelőre nem említette. Ha más

nem, akkor az, hogy még nem készítette elő a feladat ellátásához a körülményeket, vagy nem biztos abban, hogy a gyógyítók képesek felolvasztani bárkit is. Szerencsére ebben Adam és Diana egészen jók már, de teljesen fagyott, krio állapotban lévőket még nem élesztettek ők sem, csak a fagyott részeket hozták vissza az életbe. Bár Diana éppen ma mondta, hogy velük könnyebb dolguk lenne… Sarah megrázta a fejét, mintha a gondolatokat akarná kirázni belőle, de már hozták is mindkettőjük ebédjét, így megpróbált az evésre koncentrálni.

A délutáni program nem sokban különbözött a délelőttitől. Visszatért a B13-ba, látta, hogy a többiek már elkezdték a gyógyítást. Folyamatosan hozták a betegeket, a sérülteket, ők pedig ellátták őket. Voltak, akik a bezártság ideje alatt betegedtek meg, vagy már eleve betegen kerültek be, míg mások a tesztek során sérültek meg. Sarah annyit tudott tenni, hogy ellátta az egyszerűbb asszisztensi teendőket, illetve elbeszélgetett azokkal, akik éppen pihenőidejüket töltötték vagy nem volt feladatuk.

Egész nap várta, hogy Smith majd magához hívatja a projekt ügyében, de semmi sem történt. Végezték a feladatukat, majd nap végén mindenki ment a dolgára. A megbeszélt biztonsági protokollok alapján nem vette vissza a gyógyítók értékeit, hiszen be voltak zárva, s egyik képességük sem destruktív típusú volt, még a thermál is maximum 100 fokot tudott előállítani, amivel legfeljebb egy pohár vizet tudtak volna felforralni.

Másnap korán reggel az ebédlőben indított. Megivott egy kávét, legalábbis azt, amit itt annak hívtak. Otthon náluk is volt úgynevezett hosszú kávé, ami inkább valami barna víz volt, de a szüleivel a rövid, erős kávét szerették, némi tejjel és egy kis sütivel. Itt a kávé valahol a kettő között helyezkedett

el: nem volt túl erős, nem ittak belőle egy egész bögrényit, és még ezt is tejjel hígították. Egy péksüteményt reggelizett, amibe egy kis vajat, két szelet sonkát és pár szelet zöldséget tett. Majd inkább többet ebédel, de ez most pont elég lesz.

A hat gyógyító a kezelőben üldögélt, ők is túl voltak a reggelin, várták a rohamot.

– Hogy aludt a csapatom? – kezdte vidáman.

– Ki kellene már találni magunknak valami nevet a „csapat" helyett. – Myles máris gondolkodásra serkentette a többieket, pedig ők leginkább a reggeli emésztésével voltak elfoglalva. Néhányan felnéztek, intettek Sarah-nak, aki leült közéjük.

– Ez nem is rossz ötlet! Mit szólnátok a „Szuperhősök" névhez? – Sarah a holókból ismert beharangozók hangján próbálta elmondani, de nem sikerült túl jól, mivel a többiek csak elmosolyodtak, másképp nem reagáltak. – Rendben, a családban nálunk anya a profi az ilyen területen. – Ez már szélesebb mosolyt és nagyobb érdeklődést váltott ki.

– És a „Lazarus követői" vagy a „Lazarus gyógyítói"? – nézett körbe Diana teljesen komolyan, de mindenki csak meresztette a szemét, hogy ki az a Lazarus.

– Lazarus az egyik legnagyobb gyógyító volt még az ősidőkben – végre Adam kielégítette a többiek kíváncsiságát. – Az egyetemen ismerni kell az ő munkásságát is.

– És ezt ki tudná rajtatok kívül? – kérdezte Josie nevetve. – Mit szólnátok például ahhoz, hogy „Gyógyítók"? Elvégre azok vagyunk.

– Én inkább olyan névre gondoltam, ami megkülönböztet minket a többiektől. Hiszen egy teljesen új orvosi, gyógyítói csapat tagjai vagyunk, amilyen még sosem volt a világon. Nem gondoljátok? – Myles-nak igaza volt, s ezt a többiek is

felismerték. Szinte büszkén emelték fel a fejüket, és a csapat nevén kezdtek el gondolkodni.

– No, akkor töprengjetek el rajta, s ha valakinek jó ötlete támad, megvitatjuk – zárta le a témát Sarah, mivel még beszélni akart Dianával.

Félrevonultak a többiektől, és míg ők vad eszmefuttatásokat végeztek arra vonatkozóan, hogy miért legyen vagy ne legyen a nevük „Kúrálók", addig Sarah és Diana csendben megbeszélték a tegnapi tapasztalatokat.

– Sokan azt hiszik, gyógyítani annyit tesz, hogy ráteszed a kezedet a beteg testrészre és áramoltatod az energiát. Mi sem áll távolabb ettől – kezdte Diana. – Tudod például, hogyan lehet egy egyszerű bokatörést orvosolni? Először egy röntgen segítségét kérem, hogy tárja fel a beteg bokáját, látnom kell ugyanis az állapotát. Ha szükséges, altatom, majd egyesével visszarakom a csontokat, visszaigazítom az ínszalagokat, izmokat, eltüntetem a bevérzéseket, meggyógyítom a bőrön keletkezett sérüléseket, megszüntetem a gyulladást… És ez az egyszerűbb esetek egyike, feltételezve, hogy semmilyen komplikáció nem adódik közben. A csapatban majdnem mindenkinek van valamennyi tapasztalata, bár igen széles skálán mozog. Szerencsére Josie és Adam egészen jók, főleg Adamben látom a potenciált. Myles és Milo egyre ügyesebbek, Gracie-nek viszont még sokat kell gyakorolnia. Amikor növeled a szintünket, szerintem csak lehetőséget biztosítasz számunkra, hogy erősebbek legyünk. De ha ezt nem tudjuk kihasználni, akkor szinte fölösleges akár az ötvenes vagy százas szint is. Szükséges a tapasztalat, a kapcsolódó elmélet és gyakorlat, amit én sajnos nem tudok megadni. Ezeknek az embereknek valódi oktatásra lenne szükségük, valódi iskolában, valódi tanároktól.

– Azt gondolod, hogy hatékonyabbak lennénk, ha oktatást kapnának?

– Mindenképpen. Én próbálok nekik segítséget nyújtani, de ha folyton ott vagyok mellettük, akkor kivonom magam az effektív gyógyításból. Egyelőre azt gondolom, hogy a segítségemmel többre megyünk, mint ha hagynám őket maguktól boldogulni, de igen, a hatékonyságunkon rengeteget növelne egy képzés.

– Elgondolkodom rajta, és közvetítem a vezetőség felé. Egyelőre csak finoman adagolom a kéréseinket, nem szeretnék mindent a nyakukba zúdítani. Ahogy most látom, együttműködőnek tűnnek, szükségük van ránk, illetve rátok. Azt gondolom, ez a projekt fontos számukra, szóval most olyan helyzetben vagyunk, hogy kérhetünk…

– Ugye csak vicceltek? – csattant fel Adam a másik asztalnál. – Akkor már lehetnénk akár „Gyógykezelők” is. Még hogy „Szanitécek”!

– Jobb lesz, ha visszamegyünk, ezek ölre mennek a név miatt! – nevetett Diana.

A csapat egészen felélénkült a névkeresés közben – csak arra eszméltek, hogy csapódik a folyosó ajtaja, és beözönlenek a katonák, velük együtt a betegek, sérültek. A szokásos menetrend szerint, mintegy varázsütésre beindult a gyógyító gépezet. Diana felállította a diagnózisokat, majd máris a legsürgősebbekkel kezdtek a többiek foglalkozni. Ilyenkor Sarah mindig vágyakozva gondolt arra, milyen jó lenne, ha ő is tudna gyógyítani, ha tudna magának is képességeket adni, de sajnos, még látni sem látta a sajátját, hát még módosítani azt. Egyébként hetente egyszer – csak úgy ellenőrzésképpen – még mindig bele-belenézett a tükörbe, hátha történik valami. De semmit sem látott, csak saját magát a megfagyott időben.

Úgy gondolta, kihasználja az időt arra, hogy Smith-szel beszéljen pár szót, és kérjen néhány apróságot a gyógyítóknak. Leah-nak küldött egy üzenetet, hogy intézzen el neki egy meghallgatást, de a szinte azonnal megérkezett válasz alapján Smith-nek csak este 6 után lesz alkalmas. „Végül is az is jó lesz, bár nem jelezte, hogy távol lesz az E-1-től, pedig mindig be szokta jelenteni, ha nem is közvetlen üzenetben, akkor Leah-n keresztül. Tehát a bázison maradt, csak fontos elfoglaltsága van, ahogy az értesítésben látta. Lehet, hogy összefüggésben van a projekttel…?" – gondolta Sarah. A nap további részét a szobája, az ebédlő és a kezelő háromszögben töltötte, legtöbbször csak nézte, hogy a gyógyítók (tényleg kellene már nekik valami jó név!) milyen ügyesen végzik a munkájukat. Azon gondolkodott, amit Diana mondott: mennyire fontos a tanulás, a tapasztalat és a gyakorlat. Az apja nem véletlenül tudta használni olyan ügyesen az ötvenes gyógyító szintet, hiszen már rengeteg tapasztalattal rendelkezett előtte. Olyan volt, mintha egy sokkal jobb szerszámot adtak volna valaki kezébe, hogy a továbbiakban azzal dolgozzon. A képesség szintje tehát csak egy eszköz, és bizony azt is meg kell tanulni használni, különben semmi haszna.

Este hatra Smith irodájához ment, aki már várta. Leah általában eddig dolgozik, de szinte mindig túlóráznia kellett egy kicsit. Most is épp pakolászta a holmiját, hogy a bázison kívüli átmeneti lakásába – a Faluba, ahogy az ottlakók nevezték – mehessen. Szerencsére csak pár száz méterre volt a bázistól a Falu, tehát nem kellett sokat gyalogolnia. Itt lakott a katonák nagy része, az adminisztráció minden tagja és sok esetben a családjuk is. Ha a család másik városban élt, akkor általában havonta, kéthavonta volt lehetőségük eltávra menni

pár napra, maximum egy hétre. Leah el is búcsúzott, kis táskáját hóna alá csapva kilépett az irodából. Ő egyedül lakott egy aprócska, másfél szobás lakásban január óta, se családja, se párja nem volt, legalábbis nem éltek vele. Ahogy egyszer említette, a kiengedési procedúrával együtt legfeljebb 15 perc kellett, hogy az otthoni tus alatt állhasson.

Smith leültette Sarah-t, de még írogatott valamit a papírjaiba. Alig telt el két perc, s be is csukta a mappát, amin jól láthatóan a „KRIO-2100." felirat virított.

– Leah jelezte, hogy valamikor napközben szeretett volna velem beszélni.

– Így volt, de most is teljesen megfelel, annyira nem volt fontos. Csak pár apróságot szerettem volna kérni a gyógyítók részére. Ilyenekre gondolok, mint haj- és fogápolási kellékek, esetleg egy-egy tárolószekrény, hogy kényelmesebben érezhessék magukat. Egész nap dolgoznak, a nap végére elfáradnak, voltaképpen a saját energiáikat adják át a gyógyítás során, azt gondolom, megérdemelnek egy kis kivételezést.

– Ennyi? – Smith ezt úgy kérdezte, mintha ez lenne a világon a legtermészetesebb dolog.

– Öööö… Igen, egyelőre ennyiről lenne szó.

– Csinálja! Leah holnap felveszi a kapcsolatot a beszállítókkal, és megrendeli a szükséges eszközöket. Egyéb hír? Milyenek lettek a gyógyítók értékei?

– Egészen jók. Lett két K4-es, egy K5-ös, két K6-os és egy K7-es – Sarah ki is vetítette a táblázatot. – Ó, a K7-est még be sem írtam. Adam Hartman ügyes fiatalember, gyógyítóként az egyik legjobb – füllentette szemrebbenés nélkül, majd beírta a K7-et a táblázatba, közben pedig majd kiugrott a szíve.

– Helyes, a következő projekthez úgyis nagy szüksége lesz rájuk.

– Mikor tudhatok meg részleteket róla? Csak hogy felkészülhessek…

– A hétvégén még dolgoznom kell néhány részleten, de hétfőn már azzal fog kezdeni. Megígérem! – tette rá az előbbi mappára a kezét.

– Esetleg sikerült már beszélnie a vezetéssel a szüleimmel való találkozásról? – tette fel Sarah a kikívánkozó kérdést.

– Amint a projektet elkezdjük, lesz idő arra is, de most ez a legfontosabb teendőnk.

– Igen, uram! – állt fel Sarah, látszott rajta, hogy egy kicsit többet várt.

– Még valami: holnap speciális tesztek sérültjeit fogják kapni, arra kérem, mindent dokumentáljon, az eredményeket, a sikertelenséget, a folyamatot, mindent. Szép estét, Sarah!

– Önnek is, uram! – ezzel Sarah elhagyta az irodát és visszament a szobájába. „Speciális tesztek sérültjei? Mire gondolhatott Smith?”

X.

Másnap reggel Sarah összeállított egy listát Leah részére, amit természetesen még Smith-szel egyeztetnie kell, majd meg kell rendelnie a gyógyítók részére. Szépészeti kellékek, női dolgok, kényelmes váltócipők az egész napos álláshoz, a beígért szekrények, plusz kezdésnek egy mobil holó, amely hozzáférést ad az orvosi szakkönyvekhez, kiadványokhoz. A hétvégén talán lesz idejük, tudják böngészni a szakirodalmat.

Igyekezett időben a B13-ba érkezni, de mire odaért, már javában dolgoztak. Intett Dianának, majd elújságolta neki, hogy valószínűleg sikerült a vezetésnél jó néhány dolgot kijárnia. Azt is elmesélte, mit mondott Smith az utolsó mondataival: speciális tesztek alanyait fogják a mai napon hozni. Diana csak vállat vont, eddig ugyanis csak a szokásos betegeket hozták. Talán majd később érkeznek…

Sarah úgy gondolta, addig körbejárja a csapatot. Myles éppen egy gyógyítás közepén volt. Friss égési sérülés lehetett, mert a bőrfelület csúnyán el volt feketedve, a repedésekből pedig valami sötét nedv szivárgott. A matematika és fizika professzora átszellemült arccal tartotta mindkét kezét az égett terület fölött és sugározta az energiát. Az elszenesedett részek elkezdtek leválni a bőr felszínéről, lepotyogtak a földre, felfedve az alattuk lévő rózsaszínű, friss bőrt. A bőr szövetei elkezdtek regenerálódni, ezzel együtt a színe is visszafehéredett. Sarah-ban kellemetlen emlékek ébredtek, de elnyomta őket. Sanah-n ők sem segíthettek volna…

Adam kezeit masszírozva álldogált a vízadagoló mellett. Megdörzsölte a szemeit, majd csapolt magának egy pohárnyi vizet, és egyetlen hajtásra kiitta. Fáradtnak tűnt, talán nem aludt túl jól éjszaka. Hatuk közül ő hajtotta magát legnagyobb mértékben az elmúlt napokban, szinte sosem pihent.

Egyértelműen úgy tűnt, komolyan vette az ígéretét, hogy minél több embert szeretne megmenteni. Ha ilyen fiatalon bejut egy kórházba az eredeti 38-as szintjével, és tesznek mellé egy röntgent, csodálatos eredményeket ért volna el szakmai tudásával és állhatatosságával. Sarah igazi sajnálatot érzett az elvesztegetett élettel kapcsolatban. Aztán belenyilallt az is, hogy az ő élete sem sokkal különb. Hová tűntek az álmai az egyetemről? Ráadásul egyre kevesebbet gondol a barátaira, egyre ritkábban jutnak eszébe az együtt töltött idők a mindennapi feladatok között. Keze automatikusan a nyakláncára tévedt, a kis gömböcskét kezdte simogatni. Szerencsére a szüleivel tud beszélni, ettől függetlenül már mindannyian nagyon hiányoznak neki.

Kinyílt az ajtó, és két katona egy-egy dobozt tolt be a helyiségbe. Mintha kezelőasztalra rögzített, zárt kapszulák lettek volna. A felső részük valamilyen áttetsző anyagból készült, az alsó rész teteje – azaz nagyjából a doboz közepe – pedig egy digitális kijelzőt tartalmazott, amin rengeteg adat és pár gomb volt látható. A kijelző egyelőre két nevet mutatott…

„Ilyen dobozokat én már láttam valahol…” – hasított bele Sarah-ba a felismerés. „Ilyen kapszulák szerepeltek az álmomban, amelyben az az idős hölgy volt és a Steve név. Szinte már teljesen kimentek a fejemből!”

– Kriokapszulák – jelentette ki kissé meglepetten Diana, és letörölte a bepárásodott felületet. Egy fiatalabb férfi felsőteste tűnt elő, teljesen nyugodt arccal feküdt a dobozban, mintha éppen aludna. Adam is közelebb jött, megnyomta az egyik gombot a panelen, mire megjelent egy csomó felirat, amit Sarah már nem tudott elolvasni ebből a távolságból. A másik kapszulában egy idősebb nő feküdt, ugyanolyan statikus állapotban.

– Fel kell őket ébresztenünk? – kérdezte Adam, teljesen feleslegesen, hiszen nem volt senki, aki érdemben válaszolhatott volna a kérdésre.

– Szerintem igen. Azt gondolom, ez a titkos projektünk – mondta Sarah, összerakva a fejében a darabkákat: amit Leah kikotyogott, Smith „KRIO–2100” feliratú dossziéja, a speciális tesztek alanyai…

– Akkor tervezzük meg, mert nem fogunk csak úgy nekirontani egyiknek sem! – mondta Diana. Azt javaslom, mindenki végezze tovább az általános gyógyítási feladatait, mi pedig Adammel megpróbáljuk felélesztени az egyiküket. Rendben lesz így?

A többiek bólogattak, senki sem mert egy ilyen mérvű feladatnak úgy nekivágni, hogy valójában semmilyen orvosi tapasztalatuk sincs.

– Adam, pihenj egy órácskát, látom, hogy máris túlhajtottad magadat. Tízkor kezdünk, addig elvégzem rajtuk az alapdiagnosztikát – javasolta Diana, Adam pedig kérdés nélkül engedelmeskedett. Elvonult a hálóba, és lefeküdt az ágyára. Lehunyta a szemét, és megpróbált pihenni, visszanyerni az erejét. Ő is belátta, hogy ez a feladat nem tipikus orvosi eset, ő is tanult a kriotechnológiáról az „Orvoslás jövője” nevű tantárgyon belül, s tudta, hogy még senkit sem sikerült a fagyasztásból visszahozni. Ki tudja, talán ők lesznek az elsők, akik teljesítik ezt a feladatot is.

Sarah közelebb ment a két kapszulához, s megnézte őket. Talán valahol arra számított, hogy az idősebb nő az álmában szereplő lesz, de egyáltalán nem hasonlított rá. Ez egy idősebb, fehér nő volt, szinte biztosan az alanyok közül valaki, az ápolatlansága erre engedett következtetni. Elolvasta a kijelzők adatait is, de az egyetlen, számára is értelmezhető információ az volt, hogy mikor helyezték őket kriosztázisba: a

tegnapi napon történt mindkettőjük fagyasztása. Talán nem véletlen, hogy tegnap Smith nem volt elérhető, valószínűleg az ő felügyelete alatt tették krióba az alanyokat. De ki lehetett az? Kinek volt ekkora thermál képessége, hogy elérte a -196 fokot? Ehhez legalább 44-45-ös szint kellene, tegnap egyetlen thermál erejét sem emelte meg, a régiekét pedig mindig visszaállította nullára…

Diana megpróbált röntgenes vizsgálatokat végezni az alanyokon, ami leginkább arra volt jó, hogy ellenőrizze, történt-e látható kristályosodás a szervezetben, de szerencsére ezzel nem kellett számolniuk. Már csak szépen lassan fel kellett melegíteni a testet, s biztosítani a keringési és az idegrendszer visszaállását. Milyen egyszerű ezt kigondolni, de vajon hogyan fogják mindezt megvalósítani? Az biztos, hogy legalább ketten kellenek majd hozzá, egyedül szinte lehetetlen küldetést vennének a nyakukba. A kriokamra képes volt a hőmérséklet folyamatos visszaállítására. Ez jókora segítség lesz, mert így nem kell az egész testet folyamatosan stimulálni a thermál képességgel, máris felszabadul néhány kéz a folyamatban.

Adam pár perccel tíz előtt érkezett vissza a kezelőbe. Nagyot nyújtózott, és Dianához sietett. Valamit egyeztettek, majd a férfi beteget a helyiség oldalfalához tolták, közel a vizesblokkhoz. Sarah is csatlakozott, s megkérte őket, hogy kommentálják a tevékenységüket.

– Miért pont őt választottátok? – kérdezte.

– Egyszerű: fiatalabb férfi, valószínűleg jobban bírta a benti teszteket, mint a nő… – válaszolta Diana. – Betegség nincs feltüntetve a kezelőlapján, reménykedjünk a legjobbakban.

– S miért hoztátok ide?

– Az esetlegesen távozó folyadék miatt – mutatott Adam a kezelőasztal alatti lefolyóra.

– Nincs több kérdésem egyelőre, csak mondjátok, ha valami történik, mert dokumentálnom kell a folyamatot – azzal bekapcsolta a csuklópántján a rögzítőt.

– Declan Arroyo, 45 éves, férfi. Kriosztázis állapotban került be a B13 kezelőjébe. Célunk az alany felolvasztása és resuscitációja, azaz újraélesztése. A műveleteket ketten végezzük: Diana Pataki általános sebész szakorvos és Adam Hartman medikus. A művelet kezdési időpontja 10:02. Elsőként a kriokapszula felolvasztó mechanizmusát kapcsoljuk be. – Azzal megnyomta a gombot a kijelző alatt, majd a megerősítéskérésre igennel válaszolt. A kapszula teteje hangos szisszenéssel az alsó rész alá fordult, így az alany teljes egészében láthatóvá vált. Az átlagosnál kissé vékonyabb testalkatú férfi csak egy fehér alsót viselt a fagyasztása idején. A kapszula tetején lévő holokivetítő azonnal bekapcsolt, és megjelenítette az egészségügyi adatokat a kapszula fölötti térben. A beteg hőmérséklete egészen gyorsan emelkedni kezdett, már -190 foknál járt. Négy kéz lendült mozgásba, két ötvenes gyógyító keze. Adam folyamatosan röntgenezte a testet, Diana pedig a sejtek regenerációját biztosította. Sarah úgy érzékelte, hogy egyre gyorsabban csinálják, kezük siklott a levegőben, szinte alig álltak meg egy-egy pillanatra. Egy idő után a többiek is köréjük gyűltek, és bámulták a műveletet. A hőmérséklet nulla fok felé közelített, amikor Diana megszólalt:

– Túl gyorsan érjük el a zérót, szerintem így nem lesz biztonságos. Ennél gyorsabban már nem tudom végezni a regenerációt. Adam, szükségem van a te kezeidre is, hogy gyógyíts! Hagyd most a röntgent, koncentrálj te is a szövetfelépítésre. – Adam bólintott, így most mindketten

sugározták az energiát a testbe. A hőmérsékelt elérte a nulla fokot, majd átlépte azt.

– Kérek egy időt!

– 10:43.

– Francba, még mindig túl gyors! Kérek még két embert, segítsetek legalább az irányított szöveti regenerációban.

– Az nem lenne jó, ha elkezdenénk hűteni? – kérdezte Milo.

– Semmiképpen, innen már nem lehet visszafagyasztani, ráadásul nem tudnátok egyenletesen, a teljes testen elvégezni. Csináljátok a helyreállítást!

Milo és Myles azonnal ugrottak. A beteg szinte teljes testfelületét egyszerre gyógyították, folyamatosan mozgatták a kezüket. Sarah már látta az olvasztásból fakadó nedvesség csöpögését, a test lassan szobahőmérsékletűvé melegedett. Diana megállt, megrázta a kezét, majd folytatta tovább, teljes erőbedobással.

– Időt kérek!

– 11:12.

– Adam, ellenőrizd a keringési rendszert, Milo, tiéd az idegrendszer!

– A keringési rendszer nem aktív! – kiáltotta pár pillanat múlva Adam.

– Az idegrendszer elektromos aktivitása nem észlelhető! – mondta Milo lehajtott fejjel.

– Rendben, legalább addig folytatjuk, amíg el nem érjük a 36 fokos testhőt. – Azzal megfeszítve minden erejét, tovább folytatta a sejtek gyógyítását.

A kivetített testhő 36,5 foknál állt meg. Adam megfogta Diana karját, s a többiek is megálltak. Diana kirántotta a kezét, és a beteg fejéhez tartotta. Nem érzékelt semmilyen elektromos működést. Lejjebb nyúlt a beteg szívéhez, majd

megpróbálta egy elektromos lökettel azt is beindítani. A holokivetítő néma maradt, tompán sugározta a levegőbe egy halott ember adatait. A biztonság kedvéért még egyszer lassan végighúzta a kezét a teljes testen, ellenőrizte a fontosabb szervek állapotát. Fizikailag mind teljesen működőképesnek tűnt, de egyszerűen nem indult be a rendszer. Már tudta, hogy túl gyors volt a felolvasztás, legalább két óra kellett volna a biztonságos újraindításhoz. Leült az egyik székre, kisimította a haját az arcából, és bejelentette:

– A halál ideje 11:23. Oka valószínűleg a túl gyors felolvasztásban keresendő, ezért javaslom az automata felolvasztás helyett a kézi, lokális olvasztási technikát alkalmazni. A beavatkozás időtartama 1 óra 21 perc volt. Kikapcsolhatod, Sarah!

Sarah kikapcsolta a rögzítést, és Diana mellé ült. A többiek távolról nézték őket, míg Adam, az ujjait ropogtatva, szintén melléjük telepedett.

– Mindent megtettünk – csak ennyit mondott.

– A hölgyet nem így fogjuk helyreállítani. Pihenjünk egy kicsit, csak ebéd után folytatjuk – mondta Diana teljesen tárgyilagos hangon, és visszavonult a hálókörletbe.

– Sajnálom! – súgta oda Sarah Adamnek. A fiú bólintott, lehajtott fejjel üldögélt tovább, szó nélkül. Milo a sarokban kuporgott, felhúzott lábbal; úgy nézett ki, mintha valaki egy kupac levetett, zöld ruhát hagyott volna a széken, szinte az orra hegye sem látszott ki. Myles a lányokhoz sietett, akik még mindig végezték az általános beavatkozásokat, az utolsó beteg ellátásában segédkezett. Gracie és Josie még beöltözve, a polyconnal átszőtt vízhatlan köpenyben és sapkában pakolták be az utolsó eszközöket a fertőtlenítőbe, majd ők is lerogytak. Csend borult a teremre, már csak a távolodó katonák

bakancsának hangját lehetett hallani, amint kiürítik a kezelőt. Csupán az utolsó kriokapszulát hagyták a fal mellé tolva.

Sarah az alvóhelyiségbe ment, hogy ránézzen Dianára. A lány az ablak előtt állt, és az épület mögötti kerítést bámulta. Az egyik őrtorony és a hozzá tartozó két automata löveg is látszott, sötét fenyegetésként magasodtak a kerítés fölé. Ahogy Diana észrevette Sarah-t, megfordult, és egy gyors mosolyt produkált. Diana leült a saját ágyára, Sarah pedig vele szemben telepedett le. Egy ideig csak hallgattak, majd Diana törte meg a csendet:

– Nincs semmi gond, valahol számítottam erre a kimenetelre is. Sosem csináltam még ilyet, bár elméletben foglalkoztunk vele. Igazából még senki sem csinált ilyet… – az utolsó mondatot már nagyon csendesen, szinte suttogva mondta. – Szerintem meg tudjuk csinálni. Létezik egy kísérleti eljárás, Henderson-módszernek hívják. Próbáltak már vele alanyokat visszahozni – eddig sikertelenül. Elméletben viszont működnie kellene… Az a lényege, hogy az agyat olvasztjuk fel utoljára, hogy az idegrendszer ne kapjon sokkot az eljárás alatt. Egyetlen hátránya, hogy csak a legutolsó lépésnél tudjuk meg, hogy sikerült-e a helyreállítás. És nem használjuk a kriokamra saját felolvasztórendszerét, sokkal jobban bízom a csapatunkban. Ebéd után megpróbáljuk újból.

– Tudok valamit segíteni, hogy biztosabb legyen az eredmény?

– Szerintem már eleget tettél azzal, hogy megadtad a képességeket, amikkel tudunk dolgozni – mosolyodott el halványan Diana. – A többi már a mi feladatunk. Menjünk, nézzük meg a többieket!

Délután kettőre beszélték meg az idősebb hölgy felolvasztását. Addig általános feladatokat sem kaptak – úgy tűnt, Smith ügyelt arra, hogy legyen idejük az első kísérleti helyreállítások végrehajtására. Megemelték az alanyt, hogy jobban hozzáférjenek a teljes testhez, majd ketten – Milo és Myles – a lábától kezdve elkezdték felolvasztani. Diana és Adam utánuk haladva, folyamatosan végezte a regenerációs eljárást, sejtszinten állították helyre a folyadék áramlását. Diana meg is jegyezte, hogy valami nagyon jó eljárással fagyasztották le őket, biztosan egy erős thermál végezte a műveletet. Sarah fejében megint felötlött a kérdés, hogy ki lehetett az a titokzatos thermál, aki ilyen tudásra képes, másrészt Smith miért nem árulta el ezt az apró részletet…

Lassan haladtak, csupán a lábak tartottak majdnem egy óráig, de már érezhető volt, hogy elmúlt a fagyás okozta merevség, keménység, visszatért a lábakba a rugalmasság. A törzs, a mellkas még több odafigyelést igényelt a belső szervek miatt, azokat külön-külön kellett regenerálni, illetve ellátni oxigéndús vérrel. Ez a folyamat további másfél órát vett igénybe, de egyikük sem érezte a fáradtságot. Szinte látni lehetett, ahogy a bőrfelület életre kel, a szőrszálak felágaskodnak a hőmérséklet-változás hatására. A nő arcán lassan, szinte láthatatlanul kúszott fel a pír, Diana érezte a kezében, ahogyan a lágyrészek felengednek dermedt állapotukból, és vérrel telnek meg a véredények. Már csak az agy volt hátra.

– Az agy rendkívül plasztikus szervünk. Képes a már meglévő idegi kapcsolatok áthuzalozására, új szinapszisok képzésére, sőt, sérülés esetén új axonok növesztésére is – mondta Adam, mintha idézett volna valamelyik egyetemi könyvéből. – Szóval van esélyünk, hogy károsodás nélkül fel tudjuk ébreszteni. – Diana bólintott, majd nagy levegőt véve

elkezdték az agy rekonstrukcióját. Sarah felállt, és közelebb ment a gyógyítókhoz, akik ugyanolyan erőfeszítéssel sugározták a meleget és a gyógyító energiát, mint három órával ezelőtt.

– Adam, kérlek, menj a beteg feje mögé, és kezdd el vizsgálni az agy elektromos aktivitását. – Diana tovább folytatta az utolsó centimétereken a regenerációs beavatkozást.

– Miért nem tettetek rá érzékelőket? – kérdezte Sarah.

– Egyszerűen azért, mert befolyásolták volna a felolvasztás folyamatát és az idegrendszer újraindítását. Szerencsére képesek vagyunk érzékelni az elektromos energiát, szinte a legalacsonyabb értékeket is. Mégiscsak elektrók vagyunk – még ha speciális fajtája is. Időt kérek! – kiáltotta, és felemelte a kezét a páciens fejétől. Mindannyian megálltak a műveletekkel, csak Adam nem, aki két kezével az alany koponyája körül próbált érzékelni bármilyen apró jelet.

– 17:10.

– Feladat befejezési ideje 17:10, azaz 3 óra és 7 perc alatt végeztük el a teljes beavatkozást négyen. Már csak az kell, hogy újrainduljon a test – kérdően nézett Adamre.

– Eddig semmi… – Adam becsukta a szemét és koncentrált. Mindenki aggódva figyelte a műveletet, Josie és Gracie összekapaszkodva izgultak a pozitív eredményért.

– Delta-hullámot észlelek! Nagyon halványan, de biztosan érzem! – kiáltott Adam mosolyogva.

Sarah-nak fogalma sem volt arról, hogy mik azok a delta-hullámok, de belőle is ugyanúgy kirobbant a feszültség, mint a többiekből. Mindenki rikoltozott, örült, egymást ölelték a csapat tagjai. Sarah köré gyűltek, simogatták a vállát, felszabadultan nevettek, csevegtek.

– Kedves – egyelőre névtelen –, de annál csodálatosabb csapat! Szeretném hivatalosan is a tudomásotokra hozni, hogy a világon először nektek sikerült felélesztenі egy krioalanyt – ha esetleg eddig ezzel nem lettetek volna tisztában. Orvosi csodát hajtottatok végre! – dicsérte meg a csapatot Sarah, amikor kissé alábbhagyott az ünneplés.

– Én pedig azt szeretném tudatosítani benned, hogy nélküled ez biztosan nem ment volna. Ehhez kellett a magas szintű gyógyító ugyanúgy, mint az ötvenes röntgen és a thermál. Azt gondolom, ezt a műveletet lehetetlen lett volna végrehajtani külön-külön képességekkel rendelkező orvosokkal. Egyszerűen szükség volt a képességek egymás közötti, ilyen magas szintű koordinációjára. Szóval: éljen Sarah, aki lehetővé tette, hogy történelmet írjunk az orvostudományban! – mondta ünnepélyesen Adam, majd odament, és szó nélkül megölelte a lányt. Sarah kicsit meglepődött és elérzékenyült – de igaz, ezt együtt hozták létre. Mindenki jött, sorban, és pár keresetlen szó kíséretében átölelte, Gracie-től pedig még két könnyes puszit is kapott.

– Ilyenkor szoktak pezsgőt bontani, a kiváló munka örömére – mondta Diana, emelve a kezét, mintha egy poharat tartott volna benne. – Pezsgő nélkül szeretnék gratulálni én is mindenkinek, köszönöm a munkátokat. Attól tartok, ez csak a kezdet volt, nem itt fejeztük be.

Közben Adam visszatért a beteghez, és egy érzékelőt kötött rá, amely kivetítette a vitális paramétereit. Örömmel nyugtázta, hogy mindegyik határértéken belüli, bár még rendkívül alacsony. Kell még pár óra, de minden rendben lesz. A beteget visszaeresztette a kapszulába, majd beállított számára egy állandó, kellemes hőmérsékletet. Az érzékelő azonnal jelezni fog, amint a beteg magához tér, felébred, vagy csak megváltoznak az agyhullámok.

– Úgy néz ki, minden rendben – mondta, majd Sarah-hoz fordult. – Hogy ne maradj teljes tudatlanságban: a delta-hullámok az alvásra jellemzőek, 1–3 Hz közötti értéket jelentenek. Amikor elkezd a páciens felébredni, akkor az agy először 4–7 Hz-es tartományba kerül, ezeket théta-hullámoknak hívjuk. A következő az alfa-hullám fázisa, ekkor még nem vagy teljesen éber, de nyugodt, relaxált az állapotod. A béta-hullámok pedig a teljesen éber emberre jellemzőek, a 15–40 Hz közötti tartományt hívjuk így – mondta Sarah-nak, aki figyelmesen hallgatta az orvosi magyarázatot, majd megkérdezte:

– Akkor ez azt jelenti, hogy ha a beteg agyhullámai elérik a théta-hullám értékeket, akkor biztosan felébred?

– Ebben bízunk. Persze az sem baj, ha tovább emelkedik… – nevetett Adam. – Illetve addig még átnézzük néhányszor a teljes testet, hogy a fagyasztás vagy a felolvasztás nem okozott-e bármilyen maradandó károsodást a szervezetben. Eddig nem látom nyomát, de inkább kétszer, mint egyszer sem. – Diana is bólintott:

– Azt gondolom, minden rendben lesz vele. Kap pár vitalizáló komplexet, és estére akár járhat is. Egy-két óra, mire lábra állhat, s még egy, mire biztosan meg tud állni a lábán. Remélem, addig nem viszik el tőlünk, hogy tudjuk ellenőrizni az állapotát.

– Úgyis beszélni akartam a vezetéssel, meg fogom őket kérni rá. – Sarah biztos volt benne, hogy nem fogják elvinni a beteget, hiszen a projekt része lesz az utógondozás is, legalább addig, amíg tényleg lábra áll és el nem tudják helyezni a megfelelő felügyelettel rendelkező barakkokban. Rácsipogott Leah-ra, időpontot kérve Smith-hez. A válasz azonnal érkezett: „Most!”

XI.

Leah az irodájában dolgozott, amikor Sarah megérkezett. Intett neki, hogy üljön le, majd teljesen fellelkesülve beszélni kezdett:

– Figyeltük, mi történik a B13-ban! Egészen a kezdetektől követtük, hogy mit csináltak a gyógyítók. Smith azt gondolta, hogy ez sem fog sikerülni, ahogyan az első sem. De amikor a fiatalember azt mondta, hogy megtalálta a hullámot, mindketten tudtuk, hogy sikerült.

Sarah mosolygott Leah izgatottságán. Bármennyire nem találták soha a közös hangot és témákat, Leah a maga egyszerűségében mindig kedvesen viselkedett. Erre mondják azt, hogy csacsog – Sarah végre megértette a kifejezés valódi jelentését. Csapongva, gyermeki naivitással beszélt egy olyan témáról, amiről semmilyen tudása nem volt, szinte csak önmagának, és egyértelműen önmagában. Utánozta, ahogy a gyógyítók húzták a test fölött a kezüket, még hangokat is párosított a műveletekhez. Aztán hirtelen észrevette magát, és mintha most ébredt volna fel, tágra nyitott szemmel Sarah-ra nézett:

– Bocsánat, teljesen belefeledkeztem ebbe a felolvasztásos műveletbe! Máris jelzem Mr. Smith-nek, hogy megérkeztél! – azzal megnyomott egy gombot.

– Hadd gratuláljak elsőként a vezetés nevében! – kezdte Smith, miközben leültette Sarah-t az egyik székre. – Amit ma véghez vittek, az még a világon senkinek sem sikerült. – Sarah csupán bólintott. – Jelezni fogom hamarosan a felső vezetésnek is, biztos vagyok benne, hogy nagyon hiányolnak már valami hasonló jó hírt. Személy szerint én azt gondoltam, hogy hetek, vagy akár hónapok is kellenek az első áttöréshez, illetve természetesen sokkal több sikertelen kísérlet. Ezen a

héten még két páciens van, akin el kell végezni az eljárást, ezzel ellenőrizni tudják, hogy valóban minden esetben működőképes lesz-e a módszerük. Hétfő reggel pedig várom, hogy megbeszéljük a projekt további részleteit.

– Köszönöm, uram, a gratulációt! Esetleg lehetne egy kérésem? Nem szokványos, s ha nem lehetséges megoldani, akkor teljesen megértem…

Sarah visszaindult a B13-ba. A csapat már nem dolgozott, a beteg állapota stabilnak tűnt, de még mindig nem tért magához. Néhányan már a vacsorához készülődtek; alig fél óra, és megérkeznek a mai adagok. Adam a kezelőben ellenőrizte az alany adatait, Sarah csatlakozott hozzá.

– Adam, még mindig nem tudsz leállni?

– Ez már csak pihenés. Néha ránézek, nehogy gond legyen. Szerintem vacsora után már akár beszélhetünk is vele.

– Nagyon ügyes voltál ma. Figyeltelek.

– Ó, valóban? – Adam kisfiúsan vigyorgott. – Úgy gondolom, még figyelhetsz pár alkalommal. Amíg odavoltál, azt beszéltük, hogy biztosan nem ő volt az utolsó beteg, akit fel kellett élesztenünk. Diana szerint a titkos projekt az lesz, hogy pénzért élesztünk fel embereket, akiket régen lefagyasztottak. Csak nem mi kapjuk majd a sok pénzt…

– Igazatok lehet. – Sarah nem akarta még elmondani a részleteket, hiszen ő sem volt biztos benne, mit szeretne az ÁVH ezekkel a fagyasztott emberekkel. De ahogy Leah is mondta, ott van az a 137 beteg, akiket majd fel kell olvasztani, meg kell gyógyítani…

– Látom ám, hogy többet tudsz annál, mint amit elmondasz, kiolvastam a szemedből! – nevetett Adam. – Semmi baj, nem kell mondanod semmit.

– Nem tudok sokkal többet nálatok, találgatni meg nem akarok. Hétfőn lesz ezzel kapcsolatban az eligazítás, akkor ti is be lesztek avatva. Ígérem.

– Ne aggódj, tudjuk, hogy velünk vagy. Én már az elején tudtam. Senki más nem rohant volna be segíteni azokon a szerencsétlen mechákon és thermálokon. Senkit sem érdekelt, hogy élünk vagy halunk, főleg, ha a gyakoribb kasztok közül való valaki. Azok könnyen pótolhatók. Szerencsére gyógyítóból kevés van… – Sarah az egyik betegágy szélére dőlt, és az ujjperceit morzsolgatta egyesével, egymás után.

– Jól hallom, jön a vacsora? – A folyosón a bakancsok megszokott csattogása hangzott fel.

– Úgy bizony! – Adam már eléggé megéhezett, a délutáni munka teljesen elszívta az energiáit.

A csapat az ebédlőbe gyűlt. Meglepetésükre most két doboz is érkezett: az egyik a szokásos, kétszer ötös felosztású, fiókos rendszerű, amelyben a vacsorákat tárolták, a másik ugyanakkora volt, de csak két nagyobb fiókot tartalmazott, egymás alatt. A katonák távoztak, Sarah a dobozok elé állt.

– Két fontos dolgot szeretnék mondani. Először is köszönöm a mai munkátokat, kivételes és csodálatos, amit véghezvittetek. Nem, ez tényleg a ti érdemetek! – állította le Sarah Myles próbálkozását a közbeszólásra. – A másik dolog pedig, hogy most jöttem a vezetéstől, és ők is hálásak, úgy gondolják, ünnepelnetek kellene – ezzel kinyitotta a kétfiókos szekrényt. Az alsó fiók hűtött pezsgőket tartalmazott, a felső pedig valódi pezsgőspoharakat. „Milyen jó, hogy az ÁVH étkezője fel van készülve a hasonló eseményekre!” – gondolta magában. Kivett egy üveggel, amit Myles azonnal birtokba vett, hogy kinyissa. Sarah addig körbeadogatta a poharakat, és közben mosolygó, boldog arcokat látott. A pezsgő pukkant, megteltek a poharak, nevetve koccintottak egymással. Sarah

kinyitotta az ételhordó fiókjait is, amikben a megszokott, alacsony színvonalú menü helyett hét adag kellemes és finom vacsora várta őket. Adam egy széket tett az asztalfőre, s leültette Sarah-t. Az egyik oldalról Adam, a másik oldalról Diana ült le mellé, s újból koccintottak. Sarah felemelte a poharát, majd, amikor a többiek is csatlakoztak, csak annyit mondott:

– Ti vagytok a legjobbak! – és belekortyolt a pezsgőbe. Mindenki követte a példáját.

Sarah mosolyogva nézte az ünneplő csapatot. Régen volt ilyen vidám környezetben, talán a Menedék volt az utolsó hasonló. S mi következett utána? Kellemetlen érzés költözött a gyomrába, és belülről kezdte marni… Amikor jó dolog történik, utána általában valami nagyon kellemetlen következik. Ugye itt nem így lesz? Megérdemelne már egy kis nyugalmat, némi sikert és örömöt. Ilyet, mint ez, csak jelen lehetnének a szülei és a barátai is. De legalább elmondhatja magáról, hogy új barátokat szerzett. Mert ők azok. Körbenézett a teremben, csupa mosolyt látott minden arcon. Emelgették a poharaikat, már a második pezsgőt nyitották ki. A vacsora is szépen fogyott, enni is kellett, ha nem akartak gyorsan kapatossá válni a buborékos italtól. Most érezte először, hogy van értelme annak, hogy itt van, hiszen végre a képességét valami olyan dologra tudja használni, amely sokak életét könnyítheti meg. Amennyire önzetlenül adja át ő a képességeket és a szinteket, ezek az emberek ugyanolyan önzetlenül használják azt fel mások megsegítésére. Bele sem gondolnak, hogy meg is tagadhatnák a közvetlen parancsot, eszükbe sem jut, hogy nem engedelmeskednek. Behoznak egy sérültet, egy beteget, ők pedig mindent félredobva, azonnal a gyógyításra koncentrálnak. Olyanok, mint az apja – hiszen ő

is orvos. Bár ő is használhatná az ötvenes szintjét… Mennyi embernek tudna ő is segíteni! A szándék megvan hozzá – jól ismeri az apját –, csupán a lehetőség hiányzik. Az ÁVH megteremtette a lehetőséget, Sarah pedig elindította a folyamatot. A Menedékben már sok ezer olyan ember él, akik képesek lennének a tudásukat sokkal magasztosabb célok elérésére felhasználni, mégsem teszik.

– Azt ugye tudod, hogy jobb, hogy itt vagy és nem odakint? – Myles sodródott oda hozzá. Sarah kérdőn nézett rá, nem igazán értette, mire céloz a férfi. – Na, úgy gondolom, jobb, hogy itt vagy az E-1-ben, mint kint, a nagyvilágban. Képzeld el, mi lenne, ha kiderülne odakint a képességed. Mindenki folyton nyaggatna, hogy „ó, kérlek, javítsd fel 50-re a képességemet”, meg „kérlek, add még hozzá a thermált is, a levitátort is”… Szerintem egy perc nyugtod nem lenne. Mintha valami hatalmas összeget nyertél volna egy szerencsejátékban, aztán azonnal rengeteg barátod lenne, akik csak kölcsönkérnének. – Érezhető volt, hogy Myles picit többet ivott a kelleténél, de be kell vallani, igaza volt, ráadásul ezen ő még nem is gondolkodott el igazán. Mindig az járt az eszében, hogy ha kitudódna a képessége, akkor bezárnák és folyton vizsgálnák. Nos, ennek az egyik fele teljesült is, a másik csak azért nem, mert szükség van a képességeire, a munkájára. Voltaképpen semmivel sem több idebent, mint a csapata többi tagja, legfeljebb van némi kitekintése a világra, nincs teljesen elzárva a szeretteitől.

– Menj, egyél valamit, nehogy még jobban a fejedbe szálljon a pezsgő! – nevetett Sarah, és maga elé húzta ő is a saját adagját. Myles megemelte a poharát, és vidáman odébbállt. Szinte ugyanebben a pillanatban dobta le magát Sarah mellé Adam. Ő is poharat fogott a kezében, már csak az alján volt pár kortynyi. Koccintásra emelte, a lány csak az üres

poharát tudta hozzáérinteni. Adam a szemébe nézett koccintás közben – Sarah eddig nem is vette észre, hogy a fiúnak milyen hatalmas, mélybarna, barátságos szemei vannak. Nem csoda, hiszen nagyon ritkán emelte fel a fejét, ráadásul a túlságosan megnőtt haja folyton a szemébe lógott. „Elvileg a hétvégére érkeznek meg a rendelt kiegészítők, Leah már jelzett, hogy Smith mindent engedélyezett" – jutott eszébe Sarah-nak Adam „frizurájáról" az üzenet, ami délelőtt érkezett, de az események forgatagában valahogy nem volt ideje ezzel a hírrel is foglalkozni.

– Szerinted mi lett volna velünk, ha nem hoz el minket az ÁVH? – tette fel a kérdést Adam, miközben bekapott egy falatot a vacsorából.

– Akkor a Menedékben lennétek, családostól.

– Menedék? – csatlakozott Diana is a beszélgetéshez. – Ez valami olyan, mint az ÁVH?

– Bizonyos szempontból igen, de mégis egészen más. Ők is keresik az erősebb képességűeket, de nem rabolják el őket, csak felajánlják nekik a lehetőséget, hogy csatlakozzanak, akár családostól. Egy szigeten élnek, most már legalább tízezren. Mondjuk abból is látszik a különbség, hogy nem erősítetteknek, hanem áldottaknak hívják a lakóikat.

– „Áldottak" – ízlelgette a kifejezést Adam. – Furán hangzik, kicsit olyan, mintha valami spirituális csoportosulás lenne, de tényleg jobb. És mit csinálnak ezek az „áldottak"? – tette le a poharát.

– Annyira sokat nem tudok róluk, csak annyit, hogy ügyesen kihasználják a képességeket, ezzel pedig rengeteg találmányt adnak a világnak. Például tudtátok, hogy a holotechnológia is tőlük származik? Sőt, ha jól tudom, a polycon háztartási elterjesztése is az ő érdemük. Én is csak alig egy napot voltam a szigeten, aztán el kellett jönnöm…

– Miért nem hallottam még róluk? – kérdezte Diana. – Eléggé tájékozott voltam a kinti világban, szerettem az újdonságokat.

– Talán azért, mert eléggé titkosan működnek. Bizonyos szempontból az ÁVH ellentéte, sőt, ellenfele a Menedék. Például az ÁVH mindent feláldoz azért, hogy eredményeket érjen el, a Menedék pedig csak nagyon finoman – ahogy én észrevettem –, túlzottan humánusan áll a fejlődéshez. Végső soron, előbb-utóbb mindketten elérik a kívánt eredményt, még ha mások is a módszereik.

– Mintha azt mondanád ezzel, hogy egyikkel sem értesz teljesen egyet – nézett Sarah-ra Diana összehúzott szemöldökkel.

– Vannak olyan szituációk, amikor a finomkodás nem vezet megfelelő eredményre. Ez persze nem azt jelenti, hogy egyetértek az ÁVH tevékenységével, hiszen semmilyen cél nem magyarázhat meg egy rosszul kiválasztott eszközt. Csak azt mondom, hogy vannak bizonyos helyzetek, amikor az egyedi döntések rövid távon nem feltétlenül egyeznek meg teljesen a közösség érdekeivel, de hosszabb távon kiderülhet, hogy az volt a helyes választás.

– Huh, ez most nekem elég elvont a második pohár pezsgő után – nevetett Adam. – Csak egy kérdésem lenne: el tudod-e dönteni, hogy az éppen meghozott döntésed beletartozik-e ebbe a kategóriába? Szerintem Dahlbergnek, egyik kedvenc írómnak volt igaza, amikor azt mondta: „Minden döntésed egy hiba.” Bárhogyan döntesz, valakinek úgyis problémát fogsz okozni. Csak azt választhatod meg, ki lesz az, akinek nem akarsz a lábujjára lépni.

– És mi van akkor, ha nem akarok dönteni? – kérdezte Sarah elgondolkodva.

– Akkor máris döntöttél, mégpedig pontosan azt, hogy nem döntesz. Ami elég nagy botorság, hiszen a környezetedre hagytad a választást, így az esélyt sem adtad meg magadnak.

– Pedig a szabad választás joga az egyik alapvető emberi jog – vette át a szót Diana. – Egy időben foglalkoztam emberi jogi kérdésekkel, főleg, amióta rengeteg nemzet különböző kultúráit kellett egységbe kovácsolni. Akkor jöttem rá, hogy nem elég, ha szabadon választhatunk különböző helyzetekben, ennek csak akkor van értelme, ha a döntéseink után vállalni tudjuk a felelősséget is. A kettő együtt jár, és nem szétválasztható. Sokan ezzel magyarázzák, hogy nem döntenek, ezért nem az övék a felelősség sem.

– De ezzel már passzívan döntöttek, tehát azért kell vállalniuk a felelősséget, hogy nem döntöttek aktívan – vonta le a konklúziót Sarah.

– Látom, megértetted a lényeget. Sosem egyszerű a moralizálás, főleg pezsgőzés után – nevetett Diana. – Én azért már megenném a vacsorámat, nehogy baj történjen! – tette le a poharat, amiből valahogy már megint elfogyott az ital.

Mindhárman maguk elé húzták a vacsorát, és jókedvűen, jóízűen falatozni kezdtek, amikor az egyik érzékelő veszettül csipogni kezdett a felolvasztott páciens kapszulájában. Mindannyian odarohantak. A hölgy kissé riadtan, a tároló oldalát markolva próbálta ülő helyzetbe húzni magát. Josie megnyomta gombot, amivel a kapszula mechanikája segített a betegnek felülni, aki körbenézett, és csak annyit kérdezett kaparós, karcos hangon:

– Mennyit aludtam?

XII.

– Apa, anya, végre! Alig vártam, hogy bejelentkezzetek, annyi mindent kell mesélnem! – Sarah izgatottan pattant fel, ahogy meglátta a szüleit.

– Sajnos csak most nyitották meg a titkosított csatornát, és kilenckor lekapcsolják… – magyarázta Hector, teljesen feleslegesen, hiszen ezt mindhárman tudták.

– Tudom, de legalább van egy óránk.

– Várj, mielőtt elkezded: mit veszel észre? – kérdezte Sam, kicsit kihúzódva a kép közepéből.

– Csak nem a Menedékben vagytok? – Sarah felismerte a végletekig leegyszerűsített falakat és a puritán berendezést a háttérben. – Hogyhogy?

– Apáddal úgy döntöttünk, hogy a hétvégeket itt töltjük. Pénteken estefelé érkeztünk, vasárnap délután indulunk haza. Mia-Rose nagyon kedves volt, nem engedte, hogy autóval közlekedjünk, a sziget kopterei közül küld egyet a közeli Graham park mögé, ott van elég hely a le- és felszálláshoz. Tudod, most hétfőn volt a Menedék 55. alapítási ünnepsége. Ekkor kért meg minket Mia-Rose, hogy vegyünk részt egy kicsit hatékonyabban a sziget életében, bár majd csak januártól fogunk teljesen ideköltözni. Na de csak beszélek, pedig nagyon kíváncsi vagyok, veled mi történt.

– Huh, hol is kezdjem? Apa, képzeld, szerda óta három embert sikerült felolvasztanunk a krio-állapotból. Nagyon büszke vagyok a csapatomra!

– Sarah, ez csodálatos! Tudod, ez mekkora tudományos áttörés? Sajnálom, hogy nem lehettem részese, legalább holón keresztül. Mennyi ideig tart a felolvasztás, és mennyi idő kellett ahhoz, hogy lábra álljanak a művelet után?

– Sikerült három óra alá levinni a beavatkozást, utána alig két óra alatt magukhoz tértek, és bár egy darabig eléggé lassan, de már járni is tudtak. Első alkalommal ketten reaktiválták a sejteket, ketten pedig olvasztottak. A harmadiknál már eljutottak odáig, hogy csak egy foglalkozik a sejtek felélesztésével, s kettő olvaszt, így akár egyszerre két embert is vissza tudnak hozni. Apa, micsoda teljesítményt értek el, pedig még csak a harmadik alanynál tartanak! Ráadásul – legalábbis úgy sejtem – sokkal többen lesznek a következő héten.

– Akkor jól gondoltuk, hogy valami ilyesmi lesz a titkos projekt.

– Jól, bár konkrétumokat még nem tudtam meg. Szerintem ez a három alany volt a teszt, hogy fel tudjuk-e majd olvasztani éles helyzetben a fizetős pácienseket. Ez már legalább biztossá vált. Már a táborban is elterjedt a híre, „Farewell különítményének” hívják őket… És mindezt egy hét alatt sikerült elérnünk.

– Ez pedig azt jelenti, hogy kiváló munkát végeztél velük, de mi ezt már előre tudtuk. – Sam puszit küldött Sarah-nak a holón keresztül.

– Képzeljétek, pezsgőztem… – Sarah csibészesen nézett hátra a válla fölött a szüleire. – Megünnepeltük szerdán az első sikeres felolvasztást. Smith meglepően rendes volt: pezsgőt hozatott, és még egy különlegesen finom vacsorát is kaptunk. Szóval ittam egy pohárkával, de nem lesz a kedvenc italom.

– Ne aggódj, majd én megiszom helyetted! – nevetett Sam. Hector sem volt oda a buborékos italért, no meg eleve az alkoholért sem rajongott. Egy pohárka bor néha, esetleg a nagy melegben egy kellemesen hideg, finom sör, de sosem több. Mindig azt mondta, sosem tudhatja, mikor kell

szélsebesen bemennie a kórházba, de az igazi ok inkább az volt, hogy nem szerette a szeszes italokat.

– Akkor nem is olyan mogorva ez a Smith – jegyzete meg Hector.

– Nem, velem sosem volt barátságtalan. Rosszkedvű és hűvös talán, de nem miattam. Ahogy látom, sokat főhet a feje a felső vezetés miatt, de most legalább adtunk a kezébe egy hatalmas eredményt, amit fel tud nekik mutatni. Hátha ezzel a kegyetlen tesztek is alábbhagynak kicsit.

– Tudsz már valamit a találkozási lehetőségünkről?

– Nem, egyelőre mással vannak a vezetők elfoglalva. Úgy tűnik, én magam adtam nekik feladatot, így nem jut idejük a találkozásunkat megbeszélni. – Sarah felnevetett, ahogy érzékelte a helyzet fonákságát.

– Remélem, mihamarabb megbeszélik, már nagyon szeretnélek megölelni!

– Én is alig várom, anya! – Sarah csücsörített, és összehúzta a szemöldökét, a „huncutkodós" arcát produkálva. Sajnos, most a puszi elmaradt Sam részéről. – Hogy vannak a többiek?

– De jó, hogy említed! Sergei azt kérdezte, nem tudnának-e neked levelet küldeni. A régi fiókod nem él, de úgy tudom, csak belső fiókod van az ÁVH-nál.

– Sajnos, igen, nem engedik a kifelé történő kommunikációt, titeket is csak azért, mert tudják, hogy nem fogok nektek olyasmiről beszélni, ami veszélyezteti a hivatal működését. Nem mintha tudnék bármit is mondani… De jobb is így, nem szeretnék még többet hazudni nekik. Mit írhatnék? „Kedves Sergei és a többiek, nagyon jól érzem magam a központban, még semmit sem derítettek ki rólam…" Jobb, ha nem kell mondanom semmit. Jól vagyok, megvagyok, elég, ha egyelőre ezt tudják. Puszilom őket!

– És odabent? Sikerült összebarátkoznod velük?

– Azt gondolom, igen. Mind a hatan elfogadtak, nagyon kedvesek és aranyosak velem. Adammel és Dianával a legszorosabb a kapcsolatunk, úgy tűnik, ők lettek a csapat vezetői.

– Adam, hm? – Sam mosolyogva nézett Sarah-ra.

– Ugyan, anya! Ez nem az a helyzet. Nagyon kedves srác, ráadásul okos is – képzeld, orvosnak tanult, amikor behozták. „És ő az első K9-es, akivel találkoztam, ráadásul világít a szeme, ha mind a kilenc képesség be van kapcsolva!" – de ezt már csak gondolatban tette hozzá. Nem akarta ezen a csatornán publikussá tenni ezt az információt – ki tudja, ki hallgatja a beszélgetéseiket!

– Akkor máris szimpatikus! – jelentette ki Hector viccesen. – És mi a helyzet Dianával? Mit kell tudnunk róla?

– Ő már régóta orvosként dolgozik, nagyon ügyes szakember. Ő találta ki a módszert, amivel sikeresen felolvasztottuk az első pácienst. Már nem emlékszem, mi volt a neve, de az a lényege, hogy a beteg agyát csak az utolsó pillanatban kapcsolják be, nehogy sokkot kapjon, vagy valami hasonló…

– A Henderson-módszer? – Hector számára ismerősen hangzott az eljárás. – Tényleg ügyes lehet a hölgy, hogy egyáltalán tud egy ilyen keveset emlegetett kísérleti eljárásról.

– Igen, valami hasonló volt a neve. A lényeg, hogy működik. Ja, és még egy jó hír: sikerült péntekre beszereznem a csapatnak mindenféle szépségápolási dolgokat: fésűk, kefék, tükrök, finomabb szappanok, sampon, ilyen-olyan krémek, szóval minden, ami idebent alapból nincs. Nagy nehezen engedélyeztek még két ollót és egy borotvát is. A csapatból Josie régen valamilyen szociális intézményben dolgozott, így

ügyesen tud hajat vágni. Látnotok kellene, mekkorát változtak!

– El sem tudom képzelni, milyen lenne, ha elszakítanának ezektől a szükségletektől. – Sam számára mindig rendkívül fontos volt a kényelem, szerette a civilizáció biztosította előnyöket.

– Igen, aki még a hosszú hétvégi kirándulásra is hozza az akkus hajszárítóját! – nevetett Hector, utalva az egyik közös kiruccanásukra, amely bár csak négy napig tartott, de Sam kétszer mosott hajat ez idő alatt.

– Persze, de ne felejtsétek, tele lett a hajam erdei szemetekkel, muszáj volt megmosnom! – és már hárman nevettek Sam tisztaságmániáján.

– Nekem is jót tenne már egy fodrász, de arra pláne nincs lehetőség. Semmi gond, ki fogom én ezt harcolni Smith-nél, idő kérdése.

– Még a végén teljesen felforgatod az ÁVH működését. Mit fognak szólni a vezetők?

– Majd megmondom nekik, hogy én vagyok a főnök és kész! – együtt nevettek tovább, viccelődve, amíg csak véget nem ért az adás.

XIII.

– Régen jártam itt, tudom. Mondhatnám, hogy felgyorsultak az események, és nem volt időm lejönni hozzád, de tudom, hogy ez ócska kifogás lenne. De azt ugye elhiszed, hogy sokat gondoltam rád?

Képzeld el, megismertem egy lányt! Pontosan olyan komoly, koraérett, megfontolt, mint te – és ahogy látom, ugyanolyan makacs is. Rendkívül fiatal, de biztos vagyok benne, hogy hihetetlen dolgokat fog véghezvinni. Megvan hozzá az ereje, de hiába mesélném el, úgysem hinnél nekem, a saját szemeddel kell majd látnod, a füleddel hallanod. Különben sem akarok még korai reményt táplálni, de úgy tűnik, közel járunk. Olyan sokat kockáztattam, hogy megszerezzem a segítségét, sőt, bizonyos dolgokat még a feletteseim előtt is el kellett hallgatnom. De nem bánom, mert bármilyen áldozat megéri azt, hogy újból találkozhassunk. Mennyi év telt el, mennyi elvesztegetett idő… Nem, tudom, hogy nem volt hiábavaló, hiszen rengeteget próbálkoztam, de hidd el, ez már a végjáték. Érzem és hiszem.

A múlt héten már igen biztató eredményeket értünk el, úgy gondolom, csak pár hónapot kell kibírnod és fellélegezhetsz. Szó szerint is. Ahogyan a többiek is, itt, melletted. Még sosem beszéltem róluk, de bizony már jóval több, mint száz ember van itt melletted. Politikusok, sportolók, cégvezetők, van köztük egyetemi professzor, színész, de még énekes is. Nézd, itt jobbra hátul az egyik MI tröszt volt tulajdonosa fekszik, a nőnek, a kórlapja alapján, Lefebvre–Lambert-szindrómája van, akármi is legyen az. Csak az számított, hogy ki tudják fizetni a fenntartás költségeit, ami bizony egyiküknek sem okozott gondot… Bizony, ide csak a gazdagok kerülhettek. Vicces, nem? Húsz évvel ezelőtt egy jelentéktelen kis balesetnek volt köszönhető a teljes cég fennmaradása, és most végre kezdenek

megtérülni a befektetett anyagi erőforrások. Hogy nem volt „jelentéktelen”, sem „baleset”? Azt mondod? Lehet, hogy igazad van, csak az én emlékeim kezdenek már foszladozni, egyre több részlet esik ki…

George megpróbálta kinyitni a szemét. Arcán érezte a hőt, ami valahonnan a közelből sugárzott felé. Egyetlen porcikáját sem tudta megmozdítani, mellkasát mázsás súly nyomta, tüdejét pedig belülről feszítette valami. Érezte, hogy szinte már lélegezni sem tud, viszont felköhögni sem bírta a benyelt erdei port és piszkot. Eszébe jutottak a történtek: a detonáció, a kopter törzsében felszabaduló energia, a fém sikoltása, a pilótafülke üvegének szilánkokra robbanása, a fák könyörtelen közeledése… majd a sötétség.

„Denise!” – George hirtelen kinyitotta a szemét, de rögvest vissza is csukta. Az arca tele volt a zuhanás erejétől felkavarodott porral, ami az egész testét ellepte. Bal karját sikerült megemelnie, de ügyetlenül és hasznavehetetlenül zuhant vissza. „Élek, még élek!” – suttogta magában. Eszébe jutott, hogy a kopter bizonyára leadott vészjelzést, így, ha nyugodtan fekszik, fél órán, negyven percen belül megérkezhet a segítség. De vajon mennyi ideje zuhantak le? Mivel a jobb kezét még mindig nem tudta megmozdítani, a ballal próbálkozott újra, elnehezült mellkasa felé nyúlt. Katonai ruhának tűnő, érdes, merev anyagot tapintott. Valakinek a teste fekhet rajta, miatta nem tud mozogni. Megpróbálta először balra átvonszolni magán, de nem ment, talán a súlyosabb része a jobb oldalon fekszik. Elkezdte működő kezével jobbra tolni a testet, miközben ő maga balra igyekezett kicsúszni alóla, megpróbálva felülni. Hatalmas fájdalom nyilallt a lábaiba, amint a súly legördült róla, érezte, hogy a terhelés miatt lelassult véráram most zubogva indult

meg a végtagjaiban. Erős zsibbadás lett úrrá rajta, elsötétült a szeme előtt a világ, a szájában édes nyál gyűlt össze. Karja kicsúszott alóla, visszazuhant, hideg verejték öntötte el az egész testét, és remegni kezdett. Csukott szemmel próbálta szaggatott légzését lecsillapítani. A feje rettenetesen hasogatott, de máshol nem érzett különösebb fájdalmat. Lassan stabilizálódott a vérnyomása, de nem próbált újra felülni, először az arcát akarta letörölni, hogy körbenézhessen. Szerencsére már a jobb keze is használhatóvá vált, szinte jólesett felemelni a földről, miután a katona teste legördült róla.

Tenyerét az arcára tette, és anélkül, hogy a mocskot beledörzsölte volna a szemébe, elkezdte kifelé irányuló mozdulatokkal letisztítani a szeme környékét. Lassan, hunyorogva nyitotta ki újra, tanulva az előzőekből. Fölötte pár méterre – még kicsit elmosódottan – erdei fák lengedeztek, semmit sem tudva arról, mekkora katasztrófa történt közöttük. Bal könyökére támaszkodott, és nehézkesen körbenézett. A fák összeborulva üdvözölték a hívatlan vendéget: a katonai kopter viszonylag egyben, de erősen megtépázva ért földet, tőlük messzebb, becsúszva a fák közé, felszakítva a finom erdei talajt. Úgy tűnt, néhányan kizuhantak a kopterből, például az a katona is, aki rajta feküdt. Jobban megnézte, teste valószínűtlen pózba feszült, láthatóan már nem élt. A kopter roncsai felé tekintett, még három testet vélt felfedezni.

„Denise!” – A felismerés villámként cikázott át a testén, majd gyomrában rakott fészket, borzalmas emlékeket idézve. Agya kétségbeesetten pörgette vissza az eseményeket. Ő okozta a robbanást, amikor látta, ahogy Denise megcsókolja a férjét. Úgy érezte, megcsalta és elárulta őt. És akkor… A kezéből hatalmas energia csapott ki oldalra, a pilótafülke és a

farok irányába. Denise és Steve előtte álltak, még csókban forrtak össze. Aztán Denise felé fordult, szemrehányó, szomorú szemekkel csak annyit kérdezett: „Miért?” Nem, ez nem történt meg, ezt csak képzelte. Denise csak ránézett, még mindig Steve-et szorítva, és nem szomorúság volt a szemében, inkább rettegés, mérhetetlen rettegés. George-nak már csak annyi ideje volt, hogy megpróbálja elszívni az elszabaduló thermál energiát, amikor zuhanni kezdtek. Hallotta, hogy a propellerek leszakadnak, az ablakok kirobbannak; érzékelte maga körül a pánikot, de ő próbált nyugodt maradni. Az idő lelassult, a kopter dőlni kezdett, a katonák automatikusan a törzshöz tapadtak, ahogyan tanulták. Denise még jobban magához ölelte Steve-et, a gravitációs energiát hívta segítségül, talán a zuhanás tompítására, de akkor a visszacsapódó energiahullám az oldalfalnak vágta őket, majd ahogy a törzs nekicsapódott az első fák csúcsának, pörögni, forogni kezdett az egész, amíg talajt nem ért. Letarolva jó néhány fát, felszaggatott törzzsel, észveszejtő nyikorgással adta meg magát a gravitációnak a kopter maradéka.

George ülő helyzetből oldalra fordult, majd a térdeire támaszkodva, négykézláb nézett fel. Köhögni kezdett, nyugtázta magában, hogy vélhetően nagy baj nincs, szerencsére a képessége elnyelte a robbanás nagy részét. Érezte viszont, hogy arcának bal felén nedvesség csurog lefelé, már a fizikai fájdalmat is észlelte, nem csak a trauma okozta fejfájást. Jobb lábát megpróbálta maga alá húzni, hogy fel tudjon állni, de belehasított a fájdalom, így inkább abbahagyta a mozdulatot. A bokája valószínűleg eltörött, valami támasztékot kellene keresnie. Kicsit balra észrevett egy használható ágat. Odakúszott hozzá, letörte róla az egyik darabot, amire aztán nagy nehezen sikerült felkapaszkodnia. A bal lába legalább még működött… Október lévén már elég

szép számban borították az erdő talaját a félig elszáradt, lehullott levelek. Talán esett az előző napokban, mert nem voltak teljesen szárazak, az alsóbb rétegekben összeragadva, csúszósan takarták a földet. George ügyetlenül bicegett a kopter maradványai felé, egyre erősebb félelemmel, hogy mit fog találni. Az előbb látott három katona mellett még négy feküdt az erdő egy távolabbi helyén, szétszórva, összeégve, mozdulatlanul. Ahogy közeledett a roncshoz, azonnal észrevette a civil ruhát, Denise világosszürke ruházata a törzstől jobbra, egy bozótosabb részből világlott ki. Mozdulatlanul feküdt, alig két méterre tőle pedig Steve cipőtlen lábát vélte felfedezni. Letérdelt Denise mellé, és szinte felsikoltott, ahogy jobban megnézte. Denise bal oldala teljesen el volt szenesedve, a vállától egészen a combjáig még izzott az elfeketedett hús, ráadásul George már a szagot is megérezte. Émelyítő hullám öntötte el, szemébe könnyek gyűltek. Tehetetlenül kuporgott, fejét kezébe temetve, miközben a könnyek végre feltörtek belőle, visszatarthatatlanul csurogva lefelé koszos arcán. Néma zokogás rázta: a fájdalom olyan elementáris volt, hogy minden más érzelmet kiszorított. Percek teltek el, az agya üres volt, egy gondolat sem mert betolakodni a fejébe azon kívül, hogy „Meghalt! Meghalt! Meghalt!” – csak ez visszhangzott, még az erdő fái is ezt susogták monoton hangjukon.

George már nem sírt. Kezét a sérült részek fölött tartotta, és elkezdte a hőt elvonni a megégett részekből. A forróság alábbhagyott, a hűs erdei hőmérséklet szintjén állt meg, amikor az égett kéz egy pillanatra megmozdult. Csak egy akaraton kívüli izomrángás volt, valószínűleg a hőmérséklet-változás miatt. George megállt, és meglepetten nézett Denise arcára, a sérülésekkel borított, de még mindig gyönyörű arcra. Talán... Denise csuklópántját kereste, ám látta, hogy

feleslegesen… Szinte beleégett a húsba, használhatatlanná vált. Két ujját a nő nyaki verőerére szorította, ahogy emlékezett rá a tanulmányaiból, de semmit sem érzett. Picit várt, majd egy másik helyen is megpróbálta. Még mindig semmi. Fejét Denise mellkasára szorította, és akkor meghallotta. Halkan, de biztosan dobogott – mintha minden ütemmel azt suttogta volna: „Élek… még élek…”. Szinte pánikba esett, az agya most próbálta behozni az előbbi kiesést, kétségbeesetten megoldás után csimpaszkodva. A kopter jelzése alapján biztosan hamarosan itt a segítség, de fogalma sincs arról, milyen állapotban van Denise, kibírja-e a mentők megérkezéséig. Minden erejét összeszedte, nagyot sóhajtva becsukta a szemét, és kezeit Denise fölé helyezte. Jéghideg fuvallat csapott ki a tenyeréből...

XIV.

– Leah, mikorra is rendeltük be Ms. Farewellt az eligazításra? – Smith érkezett meg az irodába, láthatóan eléggé zaklatottan.

– Kilencre, uram! Szeretné, hogy átütemezzem?

– Nem, de ha nem végeznék addig, kérem, ültesse le, és adjon neki egy kávét vagy valamit…

– Természetesen, uram! Létrehozzam a kapcsolatot?

– Igen, köszönöm! – azzal bevonult az irodájába, és magára csukta az ajtót.

Leah már lassan fél éve, egyre ügyesebben végezte a Smith melletti adminisztrátori feladatokat. Most is néhány gombnyomással, pár azonosító bepötyögésével létrehozta a titkosított kapcsolatot a HQ és Smith irodája között, majd elégedetten hátradőlt, és elkezdte böngészni a katalógust, amit magával hozott. Ideje lenne felfrissíteni a ruhatárát.

Beindult az asztali kivetítés, de egyelőre csak a „Kapcsolódás” felirat villogott. Smith leült, elővette a papírjait, és szétpakolta az asztalán, témakör szerint csoportosítva.

– Üdvözlöm, Mr. Smith – szólalt meg hirtelen egy hang. Egyes fehér maszkja jelent meg a holón, s bár őt várta, Smith mégis riadtan kapta fel a fejét. Tíz perce még egy alig megvilágított, pinceszerű helyiségben üldögélt, és a régmúltról próbálta visszaidézni az emlékeit. Talán egy része még mindig ott van, abban a sötét pincében, valakivel, akihez tartozik…

– Uram? Köszönöm, hogy fogadta a hívásomat.

– Mi volt ilyen fontos? – Egyes hallhatóan nem örült a korai, rendkívüli megbeszélésnek.

– Sikerült az első alanyokat felélesztenie, uram! A múlt hét második felében összesen négy próbálkozás történt, amelyből az első – sajnálatos módon – sikertelen lett, de a következő három viszont komplikációk nélkül esett át a regenerációs eljáráson, mára mindannyian optimális egészségügyi állapotban vannak.

– Végre, ez egy jó hír! – Egyes szeméből gyorsan kiment az álom, az előző morózus viselkedése azonnal semmivé vált. – Ez akkor azt jelenti, hogy elindíthatjuk a többi alany felélesztését is?

– Nos, nem mindegyiket, de – számításaim szerint – legalább a 80–85%-uk probléma nélkül élészthető, és visszaállítható az egészségük is. A maradéknál a felolvasztás után még nem tudjuk kezelni a krioprezervációt kiváltó alapbetegséget.

– Tökéletes! Azt mondja tehát, hogy legalább száz embert fel fogunk éleszteni? Ugye tudja, hogy ennek milyen, a szervezeti felépítést érintő, illetve financiális következményei lesznek?

– Igen, uram. Ahogyan a KRIO-2100/01-ben le van írva: az ÁVH valamennyi részlegében legfeljebb fél éven belül felszámolásra kerül minden további kísérleti eljárás, az erőforrások teljes átcsoportosításra kerülnek a KRIO programba. Az aktuálisan az objektumokban tartózkodó alanyok a meghatározott kihelyezési/kitelepítési pontokra szállítandók, amely alól kivételt képeznek az eljárásban érintett személyek – sorolta Smith, mintha csak olvasta volna.

– Smith, furcsa ember maga – Egyes szinte felnevetett. – Az ember azt gondolná, hogy élvezte ezt a huszonegy évet, a kísérletezést, a katonásdit. Most pedig azt érzem, mintha egy terhet vetett volna le magáról. Ne feledje, az ön feladata az volt, hogy felvirágoztassa az ÁVH-t, bármilyen áron. S tudja,

mit? Sikerült! Gazdagok leszünk, Smith, mérhetetlenül gazdagok, és ezt önnek köszönhetjük, az ön munkájának, az ön kiváló ötletének! – Egyes szinte kiabálta az utolsó mondatokat. Smith csak szerényen elmosolyodott, magában pedig konstatálta, hogy valóban jó munkát végzett, de nem olyan értelemben, ahogyan Egyes azt gondolja. Az ő terve is a célegyenesbe fordult, hiszen kit érdekel a pénz, a hatalom, ha nincs kivel megosztania? A felső vezetés pedig csak emiatt csinálta az egészet. Először azt hitték, képesek lesznek valamilyen módon elkülöníteni olyan genetikai szekvenciákat, amelyek segítségével bárkiből erősítettképesség-használót készíthetnek. Ezután a kriotechnológiába fektették a bizalmukat és a tőkéjüket, s lám, huszonegy év után – Ms. Farewell segítségével – meg is kapják érte a jutalmukat. Pénzt, rengeteg pénzt, és az ezzel járó végtelen hatalmat és határtalan lehetőségeket.

– Igenis, uram!

– Akkor kérem, hogy az eljárásrend szerint fejezzék be a hátralévő kísérleteket, majd biztosítsa az objektumok átalakítását a KRIO program alapján. Azt szeretném, ha átküldene minden fellelhető jelentést a múlt heti folyamatokról, beleértve az eljárás holofelvételeit is. Ugyanaz a hatos csoport hajtotta végre a felolvasztást, amelyről a legutóbbi jelentését küldte?

– Igen, uram, ők voltak azok.

– Ugye tudja, hogy egyelőre ők nem mennek sehová? De majd megpróbálunk valamivel kényelmesebb körülményeket biztosítani számukra. Egy teljesen új generációra van szükségünk gyógyítókból… Egyébként mit gondol, év végére sikerül minden hátralévő kísérletet elvégezni?

– Szerintem sokkal hamarabb is, uram, de erről hamarosan elkészítem a módosított és pontosított javaslataimat.

– Azt csinál, amit akar, teljes bizalmunkat élvezi. Kezdjék el a felolvasztásokat, s mindenről tájékoztasson.

– Igenis, uram! – A kapcsolat megszakadt, csak az ÁVH logója pörgött tovább a fal előtt. Smith még sokáig bámult a levegőbe. Életében egy olyan ponthoz ért, amit már sok-sok éve várt: lehetőséget kapott arra, hogy helyrehozzon egy hibát. Sok feladata lesz az elkövetkező hónapokban, az egyik szegmense ma kezdődik, a főszereplője pedig a gyógyító csoport lesz, no meg Ms. Farewell. Felállt, kinyitotta az ajtót:

– Leah, ha megérkezik Ms. Farewell, azonnal küldje be.

– Igenis, uram, még van pár perc kilencig. Vihetek önnek egy kávét, egy teát?

– Majd ha Ms. Farewell megérkezik. És kérdezze meg őt is, kér-e inni. – Smith hangja most már nyugodt volt.

– Természetesen, uram! – mosolygott Leah, észlelve a pozitív változást Smith viselkedésében.

Két perc múlva Sarah megérkezett. Leah egy kávét és egy teát vitt be, majd behúzta az ajtót maga mögött. Sarah a kapott fekete tea mézes illatát szívta magába, míg Smith nagyot kortyolt a kávéjából.

– Fontos nap a mai, több szempontból is – kezdte mondandóját Smith. – Mától kezdik a KRIO program végrehajtását. Annyit kell tudnia róla, hogy egy elkülönített részben 137 lefagyasztott alany található. Az önök feladata – s itt a gyógyító csapatára gondolok – az lesz, hogy akit lehetséges, kiolvasszanak és meggyógyítsanak. A részleteket elküldöm önnek a parancsban. Nagyon fontos, hogy minden kriokapszulán van egy leírás – csak azokat éleszthetik fel,

akiket meg tudnak gyógyítani. Ezek az emberek azért lettek lefagyasztva, mert annak idején nem volt lehetőség meggyógyítani őket, eleve nem voltak olyan erős gyógyítóink, akik képesek lettek volna ilyen teljesítményre. Konzultáljanak, vegyék igénybe a külső orvosi adatbázisokat, amiket biztosítottam önöknek. Ha bármilyen kétséget éreznek, inkább ne kezdjenek hozzá, nem veszíthetünk el egyetlen beteget sem, nem éleszthetnek fel senkit hiába. Megértette?

– Igen, Mr. Smith.

– Rendben, 15 perc múlva találkozzunk a főépület bejáratánál. Hozzon magával két gyógyítót, olyanokat, akikben megbízik.

– Mindenkiben megbízom, uram.

– Akkor válasszon közülük! Tizenöt perc – azzal felállt.

Sarah a B13-ba sietett. A többiek már bőven fent voltak, de meglepetésükre senki sem érkezett, senkit sem kellett meggyógyítaniuk, így csupán üldögéltek a kezelőben, az alvóhelyiségben. Dianát és Adamet intette magához, de mondanivalója mindenkihez szólt.

– A mai napon elkezdjük a projektet, amiről már beszéltünk. Végre kiderülnek a részletek is, a vezetés két gyógyítót kért, akikkel megnézzük előzetesen a terepet. Természetesen utána mindenkit bevonunk a munkába, de most elviszem Dianát és Adamet. – Mindannyian bólintottak, egyetértettek azzal, hogy a csapat irányítóinak kell először megtudniuk a részleteket.

Így hárman – mögöttük természetesen az elmaradhatatlan árnyékok – visszasétáltak a főépület elé. Smith perceken belül megérkezett, és bevitte őket a főépület folyosójára. Diana és

Adam még sosem jártak itt, csodálkozva forgatták a fejüket. Smith az irodája melletti, rendkívül apró helyiségbe vezette őket, s közben csak annyit mormogott a bajusza alatt: „Látom, hasznosak voltak a szépítőszerek!” Sarah mosolygott, tényleg mindenkinek sokkal elfogadhatóbb volt a kinézete, Josie kiváló munkát végzett.

Egyébként erről a helyiségről Sarah mindig azt gondolta, hogy valami takarítószer-tároló lehet, esetleg papírraktár – ismervén Smith papírhasználati hóbortját –, ugyanis belátni nem lehetett, felirat nem volt rajta, ráadásul nem volt szélesebb két méternél. Ahogy beléptek, Smith a szoba végéhez ballagott, és a polycon fal kissé kiemelt részére tette a kezét. Halk szisszenés hallatszott, majd a fal egy ajtónyi része félrecsúszott, egy átjárót tárva fel. Sarah is meglepődött, sosem gondolta volna, hogy a főépületből még nyílik valami. Mindannyian beléptek egy kis helyiségbe, az ajtó pedig az előbbi szisszenéssel csúszott vissza a helyére. Előttük egy lefelé tartó csigalépcső tűnt fel, amint az automatikus fények bekapcsoltak. Smith ment előre, elindult lefelé a lépcsőn. Körülbelül egy emeletnyi szintet mentek csak le, s ismét egy, a fentihez hasonló előtérben találták magukat. Újabb kézlenyomat a falon, újabb félrecsúszó ajtó, majd feltárult egy hatalmas helyiség. Csak enyhén volt megvilágítva, éppen annyira, hogy láthatóak legyenek a fal mellé, szimmetrikusan elhelyezett kriokapszulák. Ahogy beléptek, Sarah majdnem felkiáltott: ez a terem volt az álmában! Itt hallotta a „Steve” nevet, valószínűleg attól a nőtől, akit szintén akkor látott. De nem volt ideje sokáig merengeni, mert Smith elkezdett beszélni, miközben a terem másik vége felé vitte a csapatot:

– Ebben a helyiségben pontosan százharminchét fagyasztott ember van. Mindegyik azért lett lefagyasztva, mert betegek voltak. Az önök feladata az lesz, hogy akit

lehetséges, felolvasszanak és meggyógyítsanak. – Azzal odalépett a legközelebbi kapszulához, és letörölte a kijelzőjét. – Láthatják, hogy mindenkinek itt a teljes kórtörténete. Mindent megtalálnak benne, amire szükségük van, így el tudják dönteni, gyógyítható-e a betegségük az aktuális tudásukkal vagy sem. Semmiképpen, ismétlem, semmiképpen ne ébresszenek fel olyat, akit nem tudnak meggyógyítani. Ha kétségük van, inkább szóljanak, erre is megvan a megfelelő eljárás: tudunk találni olyan embert, aki hasonló betegségben szenved, megpróbálhatják meggyógyítani őt. Ehhez megkapnak minden segítséget, csak kérniük kell, persze csak módjával. Forduljanak Ms. Farewellhez, ő pedig majd eljuttatja hozzám az igényeiket. Egyelőre vele tudnak ide lejönni, neki van egyedül jogosultsága – rajtam kívül természetesen. Válasszák ki a felolvasztandó alanyt és… jöjjenek utánam! – előresietett a terem vége felé. – Itt tudják majd őket kivinni. Jelenleg a tesztépületek alatt vagyunk. Ez a kijárat – mutatott egy bemélyedésre – egy lifthez vezet, ahonnan a Z1-es teszthelyiségbe jutnak. Az pedig már nagyon közel van a kezelőjükhöz. Van-e kérdésük?

– Elnézést, az a helyiség is ide tartozik? – kérdezte Adam, rámutatva egy elhúzható, rácsos ajtóval elkülönített helyiségre. – Ott is vannak fagyasztottak?

– Igen, vannak, de oda csak az én kizárólagos parancsomra léphetnek be. Ezt tartsák jól az eszükben!

– Valami VIP páciensek vannak odabent? – faggatózott tovább Adam, de Diana oldalba bökte. Smith nem válaszolt, visszaindult a bejárat felé, a többiek követték. Visszaértek a lépcsőhöz, majd az aprócska szobába, végül a főépület elé kísérte őket Smith. Szótlanul hátat fordított, majd visszament az irodájába.

– Én húztam fel ennyire? – nézett Adam a lányokra.

– Egyszer tapasztaltam nála hasonló viselkedést, és akkor is erről a krioteremről volt szó… – emlékezett vissza Sarah az esetre, majd elmesélte az álmát.

– Barna bőr, sötét, göndör haj? – gondolkodott Diana. – Bárki lehetett… Plusz egy Steve nevű fickó. Valaki idebent?

– Nem, azt már megvizsgáltam. Egyik Steve-nek sincs ilyen ismerőse. Szerintem Smith-nek van valami köze ehhez a két emberhez, de nem mertem tovább kérdezősködni, gyorsan lerázott. De menjünk, beszéljük meg a teendőket a többiekkel is.

Visszasiettek a B13-ba, majd összehívták a csapatot. Sarah kezdte a beszámolót, mindent elmondott, amit megtudtak az előző fél órában.

– Legalább egy hónapba fog telni, ha mindenkit fel akarunk olvasztani, ugyanis két beavatkozásnál többet nem ajánlott elvégezni naponta, rengeteget kiszív az emberből a regeneráció – számolgatott Adam. – Ha mindketten 2-2 alanyt vállalunk be, akkor egy kicsit több, mint egy hónap. S ebben nincsenek benne a hétvégék, amikor jól jönne egy kis feltöltődés. Ha azt is beleszámítjuk, akkor legalább másfél hónap, de inkább több.

– Továbbá ne felejtsük el azt sem, hogy ezek az emberek valamilyen betegség miatt lettek krióba helyezve, azaz lehetséges, hogy a gyógymódot is meg kell találnunk – szólt hozzá Diana is.

– Őszintén szólva én maradnék a thermál feladatnál, de szívesen kutatom a gyógymódokat is! – Myles tisztában volt azzal, hogy ehhez inkább egy valódi orvosra van szükség, akinek megvan a megfelelő tapasztalata.

– Természetesen ezt figyelembe vesszük, a thermál ugyanolyan fontos az eljáráshoz, mint a gyógyító. Ne feledkezzetek meg róla, hogy a sikertelen kísérletünk

pontosan a hibás felolvasztás miatt történt. Szóval szívesen veszem, ha ebben segítetek.

Milo és Myles már több tapasztalattal rendelkezett ezen a területen, míg Josie és Gracie csupán nézték az eddigi eljárásokat. Megegyeztek, hogy az elején a fiúk fogják végezni az olvasztást, de a lányok is megtanulják az eljárást, hogy a többieknek addig legyen ideje pihenni vagy kutatni a gyógymódot. Sarah büszkén nézett a csapata tagjaira. Mindenki megtalálta a hozzá illő feladatot, senki sem problémázott azon, hogy miért pont azt kell csinálnia, amit. Tevékenyen kivették a részüket a munkából, s ennél nem is kell több.

– Eszembe jutott valami! – emelte fel a kezét Milo. Sarah tudta, hogy Milo ritkán szól bele a beszélgetésekbe, vagy ha nagyon muszáj, akkor válaszol. De hogy kezdeményezzen…?

– Ugye tudjátok, hogy nem csak azt a százvalamennyi embert kell felébresztenünk? – kérdezte.

– Nekünk ennyit mondtak… – válaszolt Adam.

– Gondolkozzatok! Ezek az emberek rengeteg pénzt fizethettek azért, hogy lefagyasszák őket, majd, ha megtalálják a gyógymódot, felolvasszák. Szerintetek csupán ennyi ember van a világon, akik igénybe szeretnék venni ezt a szolgáltatást? Azt gyanítom, hogy ez egy olyan mókuskerék, amibe most fogunk belépni, de nem lesz egyszerű otthagyni.

Mindannyian elgondolkodtak a hallottakon, s igazat kellett adniuk Milónak.

– Ez azt jelenti, hogy örökké ezt kell majd csinálnunk? – nézett maga elé Gracie.

– Szerintem nem csak ezt és nem csak nektek – szólt közbe Sarah. – Előbb-utóbb lehetőségünk lesz arra, hogy több orvost is bevonjunk az eljárásokba, teljesen mindegy, milyen

képességgel rendelkeznek. Megtanítjátok nekik a folyamatot, megkapják tőlem a módosításokat, és dolgozhatnak. Valamint azt gondolom, hogy nem kell már lefagyasztani egy csomó embert, hiszen szuper gyógyítóink lesznek, akik ott és akkor meg tudják majd gyógyítani az embereket.

Diana mintha megvilágosodott volna, átszellemült arccal mondta:

– Felfogtátok egyáltalán, mekkora fejlődés következhet be az orvostudományban? Tudjátok, hogy egy jó orvos mire lesz képes? Szinte mindent meg fogunk tudni gyógyítani, csak megfelelő képzés és kutatás szükséges hozzá. Értitek?

– Ráadásul még orvosnak sem kell lennie: Sarah beállítja számára a gyógyító képességet, ő pedig beiratkozik az orvosira – tette hozzá Josie, továbbgondolva Diana vízióját.

– Akkor talán ránk már nem is lesz szükség, és hazamehetünk… – Milo szavaira mindenki elhallgatott. – Nagyon szeretném látni az anyukámat – hajtotta le a fejét. Sarah biztos volt benne, hogy sír.

– Kivéve engem. Nélkülem az egész terv megvalósíthatatlan lenne… – mondta szomorúan, majd nagy lélegzetet vett, és sokkal vidámabban folytatta. – Tudjátok, mit? Fókuszáljunk a mai és holnap lépésekre. A többin majd gondolkodunk a ráérő időnkben. Ami nem sok lesz, ahogy kinéz! Szóval? Mikor kezdjük?

XV.

– Aiden Berger, 73 éves, daganatos megbetegedés a nyirokrendszerben. Nem lesz ez nehéz kezdésnek? – Adam még nem bízott annyira az orvosi tudásában.

– Szerintem meg tudjuk csinálni. Sokkal precízebbek vagyunk az ötvenes szinttel, továbbá ne feledd, hogy saját magad tudod a röntgent is végezni. Én már gyógyítottam daganatos beteget, persze egyrészt gyengébb voltam, másrészt viszont korántsem volt ennyire kiterjedt – pörgette Diana a vizsgálatok eredményeit.

– Mit szólnál inkább hozzá: Lee Crawford, 55 éves, izomatrophia. Ez nem valami bénulással járó betegség?

– De az, ráadásul elég súlyos. A gerincvelőben lévő mozgó idegsejtek pusztulnak el, emiatt alakul ki a bénulás, egyelőre nem gyógyítható. Nem javaslom felébreszteni, nem vagyunk genetikusok, és itt a DNS-be kellene belenyúlni. Őt majd később, hozzá inkább specialista kellene.

– Na, ő biztosan jó lesz mára: Erica Barry, 32 éves, Terinláz. A máját sejtszinten kellene teljesen újjáépíteni, jól gondolom?

– Így van, ez sima ügy, ebben jók vagyunk. Tudod, mi jut mindig eszembe? Hogy a régi képességemmel ezek egyikét sem tudtam volna meggyógyítani. Most meg bátran nekifogok olyan betegségeknek is, amiket mindenki gyógyíthatatlannak hisz. Még mindig nem tudom felfogni!

– Én nem sokat gyógyítottam, de megértem, amit mondasz. Azt hittem, nagyon jó vagyok az egyetemen, szinte bármit meg tudtam oldani, amit elém raktak. És igazad van, ez ahhoz képest… Na, akkor ők ketten jók lesznek? Aiden Berger és Erica Barry.

Sarah sorra járta a kapszulákat, míg Adam és Diana kiválasztották a napi pácienseket. Néhány kijelzőt letörölt, megnézte az alany arcát, de a betegségekkel nem foglalkozott, úgysem értett volna belőle sokat. Több gyereket is látott, és elgondolkodott, vajon milyen érzés lehet a szülőknek krióba helyezni a gyermeküket, s csak remélni, hogy valamikor újra egészségesek lehetnek. Akár az is előfordulhat, hogy a szülők már rég nem élnek, amikorra gyógymódot találnak a betegségre.

Végigment a fal mentén, és úgy számolta, hogy a helyiség teljes hosszában végigvonul a tábor alatt, szóval akár a jelenlegi létszám többszörösét is el lehetne itt helyezni. Elérkezett a kijárathoz, amely a Z1-be vezetett, itt fogják tudni kivinni a kiválasztott alanyokat. Ez volt a terem belső szekciója, egyértelműen itt voltak a legrégebben lefagyasztottak. Balra nézett, észrevette az Adam által is felfedezett külön kamrácskát, és az ajtóhoz lépett. A rácsos, fémből készült, harmonikás ajtót ma már ritkán használják, talán évtizedekkel ezelőtt gyártottak ilyeneket. Benézett a rácson, és két kapszulát látott. Az egyik előtt egy egyszerű szék volt elhelyezve, mintha arra várna, hogy valaki beleüljön. Eszébe jutott, hogy talán valaki látogatja őket, s beszél is hozzájuk. Sokszor hallotta, hogy a kómában fekvő betegekhez lehet beszélni, de azt nem gondolta, hogy a krióban lévőkhöz is. Vagy talán csak annyira hiányzik valakinek ez az ember, hogy ide jár beszélgetni vele, még ha nem is hallja. Az ajtó gond nélkül elhúzható lett volna, de eszébe jutott Smith szigorú tiltása, és amúgy sem érdekelte annyira, ki fekszik odabent.

– Sarah, kiválasztottuk a napi feladatokat! – hallotta Adam szavait. Kiválóan terjed a hang ebben a helyiségben, kicsit olyan, mint a barlangok, amelyekbe a szüleivel ment pár

alkalommal. Ugyanolyan alacsonyan van a mennyezet, majdnem annyira sötét is van, no meg a hang is kiválóan terjed. Adam és Diana megnyomták a gombot a kapszulán, amely kiengedte a lábait, és mint egy sima betegágyat, rajta a dobozzal, lehetett gurítani. Sarah a kijárati ajtóhoz tette a tenyerét, ami kinyílt, és kitolták a liftig a betegeket. A dupla lift gond nélkül vitte a két ágyat és a három kísérőt; pár másodperc, és a felszínen voltak. A Z1-es tesztszobában álltak meg, onnan pedig két percen belül a B13-ban találták magukat. Szerencsére, csupán olyan húsz-huszonöt méter távolságban kellett a kapszulákat a tűző napon áttolni, bár biztosan nem ment volna fel a hőmérséklet egy tizedfokot sem, ösztönösen felgyorsítottak az udvaron.

Sarah csuklópántja csipogni kezdett, Leah üzent. „Újabb alanyok érkeztek a G3-as kapuhoz! Szükség van rád, a szokásos eljárás, küldöm a parancsot és a kapcsolódó adatokat.” Sarah tudta, mit kell tennie, már párszor volt rá alkalma. Most a G3-as kapuhoz futott be a busz, ott állt, és várta, hogy kiszálljanak az új lakók. Most valamelyik kisebb bázisról érkezhettek, ugyanis csak hat főt látott, ráadásul hat mechát – ez egyértelmű volt a testalkatukból. Kiléptek a busz ajtaján, Sarah egyeztette a nevüket, a születési idejüket, a képességüket, beírta annak szintjét, és a biztonság kedvéért még a kategória vizsgálatát is elvégezte. Semmi rendkívüli nem történt, hacsak az nem, hogy megint lett egy K1-es, de a többi a szokásos K2-K5 között mozgott. Illetve még valami… Az egyik utas egy bizonyos Rodrigó volt. Ugyanúgy mecha képességű, 26 éves, széles váll, domborodó mellkas, vastag karok; a zöld öltözet csak úgy feszült rajta. Vállig érő, eléggé csapzott, hullámos haját próbálta kisöpörni a szeméből, s amint meglátta Sarah-t, megvillantotta tökéletes mosolyát. Sarah elhúzta a száját, látott már ilyen szépfiút eleget az

iskolában az idősebbek között. Könnyű nekik, mecháknak, napról napra szinte láthatóan fejlődik az izomzatuk. Meg kell hagyni, Rodrigó legalább arcra is helyes volt. Mivel befejezte az adatok rögzítését, átküldte a frissítést Leah-nak, és visszament a B13-ba. A csapat már hozzákezdett a helyreállításhoz, az egyiket Adam, a másikat Diana végezte, ketten-ketten pedig a thermál feladatokat látták el. Mivel nem volt rá szükség, úgy döntött, ebéd után fog csak visszajönni, elvileg akkorra már végezni fognak a feladattal.

A főépületbe ment, ahol először Leah-t akarta megkeresni, de nem szerette volna munka közben zavarni, így a szobájába vonult vissza. Úgy gondolta, írásban foglalja össze az aktuális helyzetet, sok esetben így jobban sikerült a gondolatait rendszereznie. A fájl jó helyen lesz a csuklópántján, a privát tárhelyén, aztán ha kell belőle valami, könnyen elő tudja venni. Kivetített egy képernyőt, és diktálni kezdett:

Első pont: Az ÁVH szerepének megváltozása. Úgy látom, hogy az ÁVH eddigi működése a jelenlétem miatt teljesen fölöslegessé vált. Nincs szükség erősítettek erőszakos begyűjtésére – sőt, senki kényszerítésére sem. Vegyenek fel pár embert, akiknek fizetnek, mint egy munkáért, én pedig megemelem a képességüket, s ha kell, újakat is hozzáadok. Persze az lenne a legjobb, ha minél magasabb kategóriájúak lennénk, legalább K7 vagy K8, a K9-et nem is említve. Így mindenki mást haza lehetne küldeni, és nem kellene az embereket bántani. Biztosan lesznek majd olyan kísérletek, amelyekhez alanyok kellenek, én azokhoz is önkénteseket választanék, és fizetnék érte, attól függően, hogy mennyire veszélyes tesztekről van szó.

A másik megoldásom az lenne, hogy csak a gyógyítással foglalkozzon az ÁVH. Fogadjanak kiváló orvosokat, akiknek megnövelem a szintjét, és kezdjenek el gyógymódokat

kifejleszteni olyan betegségekre, amiket még nem tudunk gyógyítani. Na, ez lenne a legjobb! Parancs: Utolsó mondat törölve! Ez sok pénzt hozna, ráadásul komoly elismerést tudna kivívni magának az intézet, és nem kellene embereket bántaniuk.

Második pont: Jó lenne, ha a csapatommal együtt tudnék maradni, de talán inkább azt szeretném, ha mindannyian hazamehetnének a családjukhoz. Akár alkalmazhatnánk őket, rugalmas beosztásban; amikor akarnak és tudnak, hazamehetnének, de egyébként együtt dolgozhatnánk a továbbiakban is. Persze nem akarom egyiküket sem erőltetni, csak akkor maradjanak, ha ők is ezt szeretnék.

Harmadik pont (ez most jutott eszembe): Mi lenne, ha a Menedékkel kooperálnánk, és megosztanánk a tudást egymással? Az ÁVH eléggé kérdéses módszerekkel hozta az eredményeket, de be kell vallani, hogy a céljukat elérték. Két különböző világ, de biztosan tudnának együtt dolgozni, mivel én lennék az összekötő közöttük. Mindenkinek megadnám azt a képességet a Menedékben is, amit szeretne, aztán összeülhetnének megbeszélni a továbbiakat. Eddig két különböző csoportosulás volt, akik igazából ugyanazt akarták: kihasználni az erősítettek extra tudását. Tegyék ezt együtt a jövőben!

Negyedik pont: Valahogy meg kellene oldani, hogy tudjak találkozni a szüleimmel és a barátaimmal, amikor szeretnék. Persze ha a fentiek teljesülnének, ez a pont megoldódna, mert a szüleim is ideköltözhetnének, vagy akár én is mehetnék a Menedékbe. Azért a Menedék jobb hely, sokkal több a zöld terület…

Ötödik pont: Ez a Rodrigó tényleg jóképű. És micsoda vállai vannak… Hoppá! Parancs: Ötödik pont törölve!

Sarah bezárta a bejegyzést, és elgondolkodott azon, vajon az ÁVH vezetése is ilyen következtetésekre jutott-e, mint ő. No nem Rodrigóval, hanem a Hivatal átalakításával kapcsolatban. Márpedig, ha okosak, akkor ez kellene legyen az irány. Egy esetben nem: ha Sarah valami miatt nem venne részt a műveletekben. De biztosan kidolgoznak olyan biztonsági intézkedéseket is, ami erre is kiterjed. Ő is meglepődött, amikor felismerte a változásokkal kapcsolatos érzéseit: szívesen részese lenne, segítene egy sokkal jobb, működő intézményt kialakítani. Újra megnyitotta a jegyzetet:

– Ötödik pont: Milyen jó lenne, ha részt vehetnék az átalakításokban, ha beleszólhatnék akár egy kicsit is a működésbe. Kellene egy csomó szuper, hozzáértő szakember, akik nagyszerű stratégiákat tudnak kidolgozni, én meg azok alapján felerősítenék mindenkit. Az alapok már megvannak, csak kicsit át kellene gondolni.

Leah csuklópántja egyet csippant. A számítógépén elindította a kommunikációs applikációt, ő pedig ujját a biometrikus leolvasóra helyezte. Egy friss dokumentum töltődött be, amit azonnal elkezdett olvasni: „*Első pont: Az ÁVH szerepének megváltozása.*” Elolvasás után a „Továbbítás” gombra kattintott, majd a listából kiválasztotta a címzettet: AVH-HQ-1, és egyetlen mozdulattal elküldte a fájlt.

Sarah ebéd után meglátogatta a csapatot. Tényleg jól gondolta, már végeztek a két páciens felolvasztásával és az ebéddel is, immár nyugodtan pihentek a kimerítő művelet után. Barátságosan üdvözölték a lányt. Váltottak pár szót arról, hogy egyre könnyebb visszahozni az alanyokat, ráadásul a betegségeket is tökéletesen sikerült meggyógyítaniuk, sem a daganattal, sem a

májrekonstrukcióval nem gyűlt meg a bajuk. Úgy döntöttek, először a könnyebb esetekkel próbálkoznak, hogy több gyakorlatot szerezzenek, illetve legyen idejük a bonyolultabb diagnózisok felállítására, a lehetséges gyógymódok felderítésére. Felmerült kérdésként, hogy az E-1-ben lévő többi beteget, sérültet hogyan fogják ellátni. Sarah szerint a vezetés mindenképpen találni fog valamilyen kielégítő megoldást, Josie és Gracie pedig örömmel vállalták a tanuló szerepét: az egyszerűbb esetekkel csak fejlődhetnek, így addig ők látják el a benti feladatokat.

Mindennap 8:30 és 13:30 lett a megegyezés szerinti két időpont, amikor Sarah segédletével lemennek a Fagyasztóba (ez lett a beceneve a krioteremnek, de csak szigorúan egymás között), és felhoznak alkalmanként két beteget. Ezt Smith felé is bejelentették, hogy ne legyen probléma a be- és kilépéssel, amit minden alkalommal rögzített a rendszer.

– Milyen jellegű betegséget kerestek, hátha tudok segíteni? – kérdezte Sarah. Nem igazán szeretett odalent lenni – nem is annyira a hideg zavarta, sokkal inkább a kapszulákban lévő emberek. Hiába tudta, hogy csak alszanak, olyanok voltak, mint a halottak. Hátha a segítségével gyorsabban végeznek, ráadásul neki is lenne valami feladata, nem csak céltalanul kóricálna.

– Ezt sosem tudjuk, csak ha látjuk őket – mondta Adam. – De nagyon kedves vagy, hogy segíteni akarsz. Hidd el, mi sem akarunk tovább lent maradni, mint amennyire feltétlenül szükséges. – Mintha megérezte volna a hátsó szándékot Sarah kérdésében. – Miért nem hozol le magaddal egy zubbonyt? Tessék, kölcsönadom az enyémet! – Azzal előhalászta a sosem használt zöld zubbonyát az új szekrényből. Sarah szívesen elfogadta, igaza volt Adamnek, hátha így kényelmesebb lesz a lenti időszak. Karjára terítette a kabátot, majd elindultak a

főépület felé, a két testőrrel a nyomukban. Szerencsére a bejárathoz közel volt a kis szobácska, hamar bejutottak a lenti terembe. Diana és Adam azonnal elkezdték válogatni a betegeket, s úgy döntöttek, két gyermeket fognak felolvasztani. Találtak is többet, a kijárathoz legközelebbieket választották, akik – a mai viszonyok és egy ötvenes gyógyító tudásához mérten – nem is olyan veszélyes betegséggel lettek lefagyasztva. Ez nem vett több időt igénybe, mint tíz perc, amint lehetett, a kijárathoz vitték a kapszulákat, és öt perc múlva a kezelőben voltak. A többiek már beöltözve várták őket, Dianával Milo és Gracie, míg Adammel Myles és Josie végezték a felolvasztást. Sarah újfent fölöslegesnek érezte magát, bár ennek rendkívüli módon tudott örülni, ez ugyanis azt jelentette, hogy jól végzik a dolgukat a csapat tagjai. Visszaszolgáltatta a zubbonyt Adamnek, majd elindult a lakókörzetébe. Ha bármikor szükségük lenne rá, a katonák segítségével tudnak üzenni.

A főépületbe érve úgy gondolta, benéz Leah-hoz, vált vele pár szót. A lány erősen nézegette a számítógépét, úgy tűnt, valami fontos feladatot kapott.

– Ms. Farewell, jöjjön nyugodtan, éppen befejeztem a dolgomat. Tudok valamiben segíteni?

– Ugyan, hívj már Sarah-nak, hagyjuk a „farewellezést”, ha lehet – azzal leült Leah irodájában.

– Köszönöm, már próbálkoztam, de valahogy ez az iroda kihozza belőlem – mutatott körbe az irodában Leah. – Egyébként mi a helyzet? Haladnak a felolvasztások?

– Igen, az első kettő tökéletesen sikerült, még alszanak a kezelőben, de szerintem egy órán belül felébrednek. Nagyon ügyes a csapat, lassan bárkit képesek lesznek meggyógyítani. Szerencsére ketten közülük tanulták az orvoslást, így a

kutatás is könnyebben megy. Majd esetleg kérek még Smith-től bővítést a szakkönyvtárakhoz.

– Azt majd én megoldom, bízd rám! – mosolygott Leah. – Ezt úgyis nekem kellene elintéznem. Majd nézek nektek pár jó forrást, és megkapjátok a jogosultságot hozzá.

– Kedves vagy, köszönöm az ő nevükben is. Így könnyebb lesz utánajárni az új gyógyítási technológiáknak, eljárásoknak. A legjobb az lenne, ha a többieket is kiképeznék, vagy igazi orvosokat alkalmaznánk a feladatokra. Hiába tudok hozzáadni egy ötvenes gyógyító szintet, nem sokat tudnak majd kezdeni vele, hiszen alapvető ismereteik hiányoznak.

– Nem csak annyi, hogy ráteszik a kezüket és erősen koncentrálnak? – kérdezte Leah csodálkozva.

– Nem, egyáltalán nem – nevetett Sarah. – Tudni kell, mivel és mit szeretnének csinálni, szóval egyáltalán nem olyan egyszerű.

– Egyébként én is elektró vagyok, csak a klasszikus változat, bár sosem használtam – mondta Leah, majd a hüvelyk- és mutatóujja között generált egy elektromos ívet. – Végül is, nekünk is megtanítottak rengeteg dolgot az elektromosságról az iskolában. Ahogy láttam a kísérleteket, egy jó harmincas értékkel már villámokat tudnék generálni, de mit kezdenék én azokkal? – nevetett.

– Pedig már éppen fel akartam ajánlani, hogy felhúzom az értékedet, vagy hozzáadok valami újat.

– De jó ötlet! – lelkendezett Leah. – Azért kipróbálnék egyet-kettőt, például mindig szerettem volna repülni. Bár nem tudom, Smith mit szólna hozzá… – biggyesztette le az ajkát. – Azt sem tudom, van-e erre bármilyen szabály. Több ezer oldalas működési leírásunk van, de arról, hogy szabad-e adni

a kollégáknak újabb képességet, tudtommal sehol nem esik szó. Nem készültek fel rád, az biztos! – nevetett fel a lány.

– Már késő! Kaptál egy 25-ös levitátort, aztán azt kezdesz vele, amit akarsz. Smith-nek meg nem mondjuk el, mit szólsz?

– Ennyi? De hát nem is vettem észre semmit! Várj, kipróbálom! – Azzal az iroda közepére állt, felugrott pár centire a levegőbe, majd ugyanúgy, mint eddig, visszapottyant.

– Próbálj koncentrálni, képzeld el, hogy felemelkedsz – javasolta Sarah, bár igazából csak annyi fogalma volt a repülésről, amennyit az anyjától ellesett. Leah csak állt a szoba közepén, szemét becsukva, de semmi sem történt. Aztán egyszer csak… Leah talpa elvált a talajtól, és a lány csukott szemmel elemelkedett. Ahogy megérezte a változást, kinyitotta a szemét és felsikoltott. Csak állt a levegőben, bizonytalanul próbálva az egyensúlyát megtartani, dülöngélt balra-jobbra, karját kirakva oldalra.

– Ez szuper! Megtarthatom? – ereszkedett vissza a földre ujjongva.

– Természetesen, majd gyakorolsz a Faluban, itt nem sok lehetőséged lenne rá. Hacsak nem mész át a tesztépületekbe…

– Á, nem, majd a Faluban. Egyébként ezzel a huszonötössel mit fogok tudni elérni?

– Olyan 10 méter magasságban 30 kilométeres sebességet. De tényleg figyelj oda, már ezzel is csúnya baleseteket lehet szenvedni, ráadásul még nem nagyon tudod irányítani. Ez a szint egyébként egy kiváló képességű levitátor.

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm! – lelkendezett Leah. – Meg fogom hálálni! Én meg azt hittem, csak megkapom a képességet, és tökéletesen fogom tudni uralni, azonnal profi levitátor leszek.

– Valószínűleg nem véletlen, hogy 16 éves korban kapja meg az ember, aztán egész élete során gyakorol, csiszolgatja, és természetesen tanulja az iskolában.

– Még jó, hogy nincs itt Smith – mondta Leah, majd közelebb hajolt Sarah-hoz, és lehalkította a hangját. – Szerintem megint lement a krioterembe. Mostanában elég sok időt tölt odalent.

– Mit lehet csinálni abban a hidegben? Én már megfogadtam, hogy felveszek valamit, amikor oda megyünk. Jártál már lent?

– Nem, dehogy, egy csomó halott ember között? Jó, tudom, hogy nem halottak, de akkor is. Csak ott fekszenek, meg ezek szerint hideg is van – méltatlankodott Leah. – Egyébként szerintem – halkította le a hangját – Smith-nek van odalent valakije. Nem tudom, ki lehet az, mert több mint ötven éve dolgozik az ÁVH-nál, szóval szerintem nem igazán volt ideje kapcsolatokat építeni. Hacsak nem valamikor nagyon fiatal korában…

– Vajon ki lehet? – nézett kérdően Sarah, s máris megindultak a gondolatok a fejében. Lehetséges, hogy tényleg van lent valaki, aki Smith-hez tartozik? Esetleg az egyik gyerek? Amikor megnézték a termet, azt mondta, csak neki és Sarah-nak van jogosultsága ide lejönni. Akkor az a szék, abban a kis különálló kamrában… Lehetséges, hogy Smith oda járogat le, s azért tiltotta meg a belépést? De ki lehet abban a két kapszulában? S miért olyan fontosak Smith számára?

– Ki kellene deríteni… De nekem nincs hozzáférésem a kamrához.

– Nekem van! – csillant fel Sarah szeme. – Van ötleted, hogyan?

– Naná, hogy van! Holnap reggel szerintem megint ott kezd. Követhetnéd. Én persze törlök mindent a naplóból,

senki sem fogja tudni, hogy te is bementél utána. Nos, mit szólsz?

– Nem is tudom, és ha észrevesz?

– Ugyan, akkor azt mondod, hogy otthagytad a pulcsidat, vagy valami hasonló.

– Ez már kész összeesküvés! – kuncogott Sarah, mire Leahból is kirobbant a nevetés. – Nem is gondoltam, hogy ilyen ravasz is tudsz lenni!

– Tudod, csak a női kíváncsiság… Na gyere, beszéljük meg a részleteket!

XVI.

Másnap reggel Sarah már hat után felébredt. Tusolt, fogat mosott – végre volt minden tisztálkodószere –, majd magára kapta az egyik tiszta pólót és nadrágot. A biztonság kedvéért előkészítette a zubbonyát is, ha már egyszer lemerészkedik a hidegbe, legyen rajta valami meleg ruhadarab.

Leah fél nyolckor szokott beérni a munkahelyére, és a tegnapi beszélgetésük alapján előfordulhat, hogy Smith akkor már lent lesz a kamrában. Az idő olyan lassan telt, hogy Sarah kénytelen volt elővenni a tegnap félbehagyott olvasmányát, de nem igazán tudott odafigyelni. A csuklópántjára pillantva látta, hogy Leah-nak már bent kell lennie pár perce, de még nem üzent. Háromnegyed is elmúlt, amikor felvillant a jelzés: „Most indult lefelé!” – csak ennyi volt az üzenet.

Sarah felvette a zubbonyát, és kilépett a szobájából. A folyosó még majdnem üres volt, pár ember lézengett csupán, akik viszonylag korán érkeztek. Most nem időzött sokat, hamar a szobácskához ért. Az üzenet időpontja szerint Smith már majdnem öt perce van lent. Reméljük, nem egy gyors látogatást tervezett – lenéz, hogy minden rendben van-e, majd azonnal visszafordul –, mert akkor a lépcső környékén fognak találkozni. Sarah érezte, hogy egyre gyorsabban dobog a szíve. Belépett a szobába, kezét a falra helyezte, ami félrecsúszott. „Vajon mindig ilyen hangos volt ez az ajtó?” – gondolta magában. A lépcsőhöz lopakodott, és óvatosan, nesztelenül elkezdett lefelé settenkedni. Nem sokáig tartott, mire a nagyterem előtti ajtóhoz ért. Félve tette a kezét az érzékelőre, sőt, a szemét is becsukta, miközben a két szisszenés hallatszott. Mintha valaki felerősítette volna a hangokat! Tudta, hogy egyáltalán nem így van, csak eddig sosem figyelte meg, mennyire hangos az ajtók nyitása, zárása.

Amint belépett a kamrába, azonnal meghallotta egy halk beszéd foszlányait. Nagyon halk hang volt, semmit sem értett belőle, de biztos, hogy Smith volt az. Közelebb lopózott, kapszuláról kapszulára osont. Mivel Smith még mindig mondta, biztos volt benne, hogy nem vette észre. Kénytelen volt bátorságot erőltetni magára, ugyanis a terem túlsó végéből hallatszottak a hangok, egyértelműen a rácsos ajtó mögötti kis helyiségben lehetett. Gyors, de óvatos léptekkel a legközelebbi tartógerendához suhant, ahol a halvány fényben szinte teljesen eggyé vált az árnyékokkal. Innen már látni is lehetett, hogy Smith ül a széken, s a kapszulához beszél.

– Nem akarok kockáztatni, inkább kivárom, hogy a többieket is ellássák, mielőtt rátok kerül a sor. Persze hogy Steve-et is felolvasztom. Tudod, rengeteg időm volt gondolkodni, több mint húsz évem. Akkor hibát követtem el, és biztos vagyok benne, hogy ébredés után nem az lesz az első dolgod, hogy a nyakamba borulsz, mert majdnem megöltelek. Ahogy abban is biztos vagyok, hogy Steve-et fogod keresni először, hogy megtudd, mi történt vele. Meg is értelek. Neked csak egy pillanat telt el, nekem pedig két évtized. A te érzéseid semmit sem változtak, ugyanúgy árulónak fogsz tartani, amikor felébredsz, mint amikor találkoztunk Ausztráliában. Nem, az én érzéseim sem változtak, ugyanúgy szeretlek, már hetven éve. Mondanom kellett volna? Lehetséges… De talán ennek így kellett lennie, kár búsulni a múlton.

Smith váratlanul felállt, és kifelé indult a kamrácskából. Sarah szíve egy pillanatra kihagyott, aztán olyan hangosan kezdett dobogni, hogy attól félt, Smith meghallja. Leguggolt az oszlop mellé, szerencsére csak akkor vehette volna észre bárki is, ha 1-2 méterre megközelíti a búvóhelyét. Smith elvonult mellette, fogalma sem volt róla, hogy egy kíváncsi szempár követi lépteit. Sarah meghallotta az ajtó két

szisszenését – ezek szerint kiment a nagyteremből –, de várt még egy kicsit, nehogy meggondolja magát, és visszaforduljon valami kiszámíthatatlan megfontolásból. Lassan kúsztak a másodpercek, de türelemmel kivárta azt az egy percet, ami alatt Smith bőven felérhetett az irodába. Csippant a csuklópántja: „Megérkezett!”

Bátran felállt, és azonnal a kis kamrához sietett. Elhúzta a rácsot, csupán annyira, hogy beférjen a helyiségbe. Valószínűleg ez volt az első kriokamra, ők voltak az első fagyasztott betegek. Odament a közelebbi kapszulához, de nem merte letörölni a kijelzőt, nehogy nyomot hagyjon rajta, hogy másnap Smith észrevegye a változást. Annyit tett, hogy rálehelt, így egy kicsit kontrasztosabb lett a felirat, csak a névre volt kíváncsi. „Steve Clarkson.” Ő hát az a bizonyos Steve! De kije lehetett ő Smith-nek? A hallottak alapján a másik kapszulában egy nőnek kell lennie, Steve pedig az ő férje, párja. Milyen titok és tragédia rejtezhet a húsz évvel ezelőtti történések mögött?

Átpréselte magát a másik fagyasztóhoz, s ugyanúgy rálehelt a kijelzőre: „Denise von Hubbard”. Ismerős név, de honnan is? Tanultak róla? Vagy valaki itt említette? Megpróbálta a kapszula felső részét is láthatóbbá tenni a leheletével, és a nő arca szépen, lassan ki is bontakozott. Ő az! Őt látta az álmában! Sarah agyában villámcsapásként állt össze a kép: Denise von Hubbard – az eltűnt levitátor milliárdos, a Menedék alapítója, a huszonegy évvel ezelőtti baleset, Moses naplója a fiatal párról és a babáról, a kis csobogó a két alakkal… Nem, ez nem lehet igaz!

XVII.

Sarah kiszédelgett a krioteremből, fejében egymást kergették a gondolatok. Ezek szerint nem haltak meg a Menedék alapítói, csak balesetet szenvedtek. Smith „hibának” nevezte a történést, ráadásul a „majdnem megöltelek” szavak is elhangzottak. Szóval Smith valami balesetet okozott, amiben a két alapító majdnem meghalt? Üzenetet küldött Leah-nak: „Minden rendben, nagyon durva dolgokat tudtam meg!” Szinte azonnal jött a válasz: „Ne csigázz, nem bírom ki ebédig! Pár szóban írd le!” Sarah megpróbálta minél rövidebben összefoglalni az eseményeket: „Smith 21 éve valamilyen balesetet okozott, amiben majdnem meghalt a szerelme (!) és még valaki, talán a nő párja! Ők vannak odabent lefagyasztva, valamikor a végén szeretné őket is felolvasztani.” Szándékosan kihagyta a Menedéket: Smith sem említette sosem, hiszen ebben egyeztek meg, amikor eljött vele. „De durva! Ebédnél megdumáljuk részletesen! Ja, és törlöm a naplóból a belépésedet” – jött a válasz Leah-tól.

Sarah a B13-ba sietett, hiszen hamarosan vissza kell jönniük, kiválasztani a délelőtti alanyokat. Valószínűleg látható volt, hogy kicsit figyelmetlen és zavarodott, mivel Adam kiszúrta, és azonnal rákérdezett:

– Később is jöttél, zavartnak is tűnsz, csak nem rosszul aludtál?

– Nem, egészen jól aludtam, csak nem érzem magam túl fényesen. Biztos a gyomrom! – nem jutott hirtelen más kifogás az eszébe. – De természetesen mehetünk a Fagyasztóba. Látod, most hoztam saját zubbonyt – sikerült magából egy egészen elfogadható mosolyt kipréselnie.

– Amióta szereztél a lányoknak mindenféle szépítkezős dolgokat, csak rájuk kell várni! – nevetett Adam. – Nézd meg, Diana sehol sincs, pedig már indulnunk kellene.

– Itt vagyok már, bocsánat! – öltötte ki a nyelvét viccesen Diana, ahogy kifordult a mosdóból. – Mehetünk, s most te választhatod ki az alanyokat.

– Ó, micsoda kegy! – nevetett Adam, és elindultak a hidegbe.

Adam újból két gyermeket választott, akiket felvittek a kezelőbe. Sarah szinte rá sem mert nézni a kisebb kamrára, egyre csak a felfedezett események jártak a fejében. Szinte észre sem vette, ahogy otthagyta a gyógyítókat a kezelőben, majd visszaindult a szobájába. Lefeküdt az ágyára, és elkezdte összerakni a kirakós darabkáit. Huszonegy évvel ezelőtt Smith találkozott a – valószínűleg – régi szerelmével Ausztráliában, aki azóta férjhez ment. Valami baleset történt, amit Smith okozott, emiatt a pár halálosan megsebesült. Így lefagyasztották őket és behozták az ÁVH-ba. Nem, nem lefagyasztották, hanem Smith lefagyasztotta! Hogy nem jutott eddig eszébe? Hiszen Smith thermál, ráadásul, ha húsz évvel ezelőtt kezdődtek a fagyasztások, akkor senki más sem csinálhatta, csakis ő. Akkor viszont legalább 44-esnek kell lennie. Talán ezért nem engedte, hogy belenézzen a képességébe? És hát persze, ekkor kezdődhettek a fagyasztások, innen indulhatott maga a KRIO-projekt is. Rájöttek, hogy le tudják fagyasztani az embereket, majd elkezdtek kutatni a felolvasztás technikája után. Tudomásul kellett venniük, hogy a rendelkezésre álló gyógyítók és thermálok nem alkalmasak rá, de Sarah érkezése teljesen más irányt adott a projektnek. Ezért engedte hát Smith, hogy a Menedék sértetlen maradjon! Sokkal többet ért neki Sarah egyedül, mint a teljes Menedék, mind a tízezer lakójával.

De ez csak egy dolog. Mi lesz, ha ezt megtudják a Menedékben, ha elmondja Mosesnek? Hiszen ezek szerint élnek a szülei! Milyen kár, hogy nem tud üzenni senkinek odakintre. Bár mit is üzenhetne? „Moses, élnek a szüleid, csak le vannak fagyasztva.” Így belegondolva, ez lenne a lehető legrosszabb, amit tehetne. Idevonulna a Menedék, és kiszabadítanák a két alapítót? Vagy beszélnének Smith-szel, hogy adja át őket, és cserébe megkapnak valaki mást, másokat? Egyik sem lenne igazán jó megoldás.

Ebédig megpróbálta rendezni a gondolatait, majd egyeztetve Leah-val, egyszerre indultak az ebédlőbe. A csapat feltehetőleg készen van a két gyerekkel, akik gyógyultan alszanak a kezelőben. Milyen jó lenne, ha láthatná a szülőket, akik visszakapják a teljesen egészséges gyermeküket! Micsoda megkönnyebbülés lehet, micsoda öröm! Ezekkel a pozitív gondolatokkal lépett be az ebédlőbe, ahol Leah integetett felé az egyik félreeső asztaltól. Egy kicsit most újra úgy érezte magát, mint amikor a barátnőkkel megtudtak valami jó kis pletykát, vagy kibeszéltek egy jóképű srácot. Gyorsan leült.

– Mesélj! – hajolt közelebb izgatottan.

– Képzeld, azt is hallottam, hogy magában beszélt. Egy szék van betéve a nő kapszulájához, valószínűleg ott szokott üldögélni és társalogni vele. Annyi kiderült, hogy a nő valami régi szerelme volt, a pasi pedig a nő új férje vagy párja lehetett. Sok-sok évvel ezelőtt – talán féltékenységből – szerintem Smith valami balesetet okozott, és amiatt megsérült ez a férfi és a nő.

– Szerintem nemcsak ők, hanem Smith is! Megfigyelted már azt a nagy forradást a bal füle előtt? Az biztos nem csak egy egyszerű karcolás volt, mert azt maradéktalanul el lehetett volna tüntetni – gondolkodott el Leah.

– Simán lehetséges, nekem ez eszembe se jutott! És tudod, mi még a pláne? Úgy gondolom, Smith saját maga fagyasztotta le őket és hozta be az ÁVH-ba. Biztos vagyok benne, hogy innen indult ki a KRIO-projekt is – suttogta.

– És azt tudod, hogy kik azok az emberek? Meg tudtad nézni a nevüket?

– Persze: Steve Clarkson és Denise von Hubbard. – A neveket kénytelen volt elmondani, de azt nem tette hozzá, hogy rájött, kik ők.

– Hm. Majd utánanézek, hátha van valami feljegyzés valahol róluk.

– Ja, és azt hallottam, hogy majd valamikor utoljára akarja felolvasztani a párt.

– Gondolom, biztos akar lenni benne, hogy jól dolgoznak a gyógyítók. Tényleg, azt nézted, mi miatt kellett lefagyasztani őket?

– Azt nem. Nem mertem letörölni a kijelzőt, szerintem Smith észrevette volna, ha hozzányúlok.

– No sebaj, előbb-utóbb úgyis sorra kerülnek. Ahogy haladnak a gyógyítók, 6–8 hét, és készen lesznek mindenkivel – legyintett Leah.

– Szerinted fognak jönni újabb kriósok, vagy inkább csak gyógyítani fogunk?

– Szerintem mindkettőre van esély. Mindig lesznek olyan betegségek, amelyeket nem tudunk meggyógyítani éppen akkor. Ezekkel a szintekkel viszont biztosan találunk mindenre gyógymódot, csak hagyni kell az okos kutatókat, hogy végezzék a munkájukat. – Leah a maga kis egyszerű módján teljesen jól látta a dolgokat, még ha a megfogalmazása nem is volt tökéletes.

A napok egyre gyorsabban teltek, bár nem túl változatosan: mindennap kétszer lementek a krioterembe, felhoztak alkalmanként két embert, a gyógyítók gond nélkül helyrehozták őket, és ennyi. Josie és Gracie inkább a hagyományos betegekkel voltak elfoglalva, akiknek a mennyisége jelentősen csökkent az utóbbi időben, de mintha a benti tesztek száma is redukálódott volna.

A szüleivel megszokott hétvégi beszélgetés sem szólt különös dolgokról, nagyrészt örültek egymásnak. Úgy döntött, nem fogja nekik egyelőre elmondani, mit talált, nem szerette volna a nyakukba akasztani ennek terhét, ráadásul még mindig nem volt biztos benne, hogy nem hallgatják le a beszélgetéseiket. Bár, ha lehallgatják őket, már teljesen mindegy, elég sokat elmondott a szüleinek a benti dolgokról.

Annyi változás azért történt, hogy napközben nem jöttek a buszok, hanem az E-1-ből vitték kifelé az embereket. Leah minden alkalommal, amikor egy busz elkészült, üzenetben jelezte, hogy melyik kapuhoz kell mennie. Sarah a szokásos eljárást követte: minden buszra felszálló alanyt visszaállított az eredeti értékére, majd mindegyikük megkapta az őröktől az „utazós” injekciót – ami valószínűleg valami erős nyugtató lehetett –, s máris indulhattak a teli buszok kifelé a bázisról. Néha eszébe jutott, vajon melyik városok külterületén építették fel ezeket a barakkokat, milyen körülmények lehetnek a többiben, de valahol örült, hogy nem valami zord helyre hozta őt Smith. Lehetne rosszabb is, sokkal rosszabb.

Május végére a krioterem erősen kiürült, a fele kompániát felolvasztották. Június elsején – egy napsütéses, csütörtöki napra esett – Smith egy katonai osztagot vezényelt le a Fagyasztóba, akik – Adam és Diana vezetésével – két részre osztották a még ott maradottakat (Myles néha humorosan „fagyik” néven illette őket): egyik részüket a bal oldali falhoz

rendezték, ők voltak az egyelőre gyógyíthatatlanok, a másik falhoz pedig azok kerültek, akiket még fel fognak olvasztani. Sarah végzett egy gyors számolást a nyilvántartása segítségével: eddig 72 embert olvasztottak fel, közöttük 16 gyermeket. A megmaradt 65 főből 18 egyelőre nem gyógyítható betegségben szenvedett (köztük csak 3 kiskorú), és 47 felnőtt várt felolvasztásra. Napi négy esettel számolva, június közepére végeznek. Ha nem esik be új fagyasztott, akkor június 16-ra befejezik az egész részleget. Utána lehet gondolkodni a maradék 18 emberen, keresni részükre valamilyen megoldást. Diana egyetértett Smith-szel abban, hogy olyan betegeket kell találniuk, akik hasonló problémával küzdenek, de nincsenek lefagyasztva. Legalább diagnosztikai szinten kellene foglalkozni velük, aztán ha sikerül gyógymódot találni, akkor bátran jöhet a felolvasztás.

Smith a szokásos hétfői, kora reggeli megbeszélésükön a megszokottnál is vidámabb volt.

– Szeretnék önnel pár fontos dolgot megbeszélni – kezdte teljesen barátságos hangnemben, mintha csak a legjobb ivócimborájával beszélne. – Az adatokból azt látom, hogy ez a hét lesz az utolsó, amikor a krióból hoznak fel embereket kiolvasztásra. Péntekre már csak három jut, utána nem marad kriós feladatuk. Azt szeretném megbeszélni, mi legyen a további teendőjük.

– Már beszéltünk a témáról a csapattal, így kíváncsian várom, mi az ÁVH álláspontja.

– Biztosan észrevette már, hogy elkezdtük a lakók és a katonák számát is csökkenteni a bázison. A régi, 308-as létszám helyett alig vannak százan, ennek alapján a katonák létszáma is nagyjából a harmadára csökkent. Fel fogjuk számolni az ÁVH-t, pontosabban teljesen át fogjuk alakítani.

Nemcsak az Európa-I-et, hanem a teljes Hivatalt érinti a változás.

Sarah pár másodpercig szóhoz sem jutott, emésztette a hallottakat.

– Ó, erre nem számítottam, de ez több kérdést is felvet, ha szabad. Mi lett azzal a nagyjából 200 alannyal például? Azt gondoltam, egy másik bázisra szállították őket.

– Semmi. Elengedtük őket az úgynevezett „kidobási pontokon".

– Azaz elengedték őket? – csodálkozott Sarah.

– Igen. Semmit sem tudnak a bázisról, visszamehettek a családjaikhoz. Ráadásul mivel teljesen átalakulunk, a meglévő tudásuk avíttá vált.

– Mi lesz az itt maradottakkal?

– Egy részük nagyjából év végéig maradni fog, jó néhány kísérletet vár még rájuk, mielőtt leállunk. Ha majd átfutja a következő hetek feladatait, látni fogja, hogy nagyrészt az erősebbek maradtak a bázison, képességenként és feladatonként 6–12 fő. Ahogyan ön is megfogalmazta az egyik jelentésében, nem feltétlenül elég, ha megnöveli az értékeiket, hiszen a tudásuk az eddigi szintjükből fakad. A mi tapasztalataink is ezt mutatják. Gondolom, a következő kérdése az lenne, hogy mi lesz a csapatával – Sarah bólintott. – Nos, velük kapcsolatban még nincsenek egyértelmű utasításaink, de gyanítom, hogy maradniuk kell egy darabig. Ne aggódjon, nem marad minden a régiben! Képzelje el őket úgy, mint a mostani adminisztratív dolgozókat: fizetést kapnak, és nem zárjuk be őket. A Faluban lakhatnának, de az is elég valószínű, hogy az Európa-I-et megnyitjuk, és bent is létrehozunk szolgálati lakásokat. Ha nem akarnak maradni, visszamehetnek az eredeti lakóhelyükre, bár mi jobban örülnénk, ha az egész csapat együtt maradhatna. Legalábbis

ezt a változatot próbálom a vezetés torkán lenyomni, bízom benne, hogy ők is megértik a változás szükségességét.

– Ez csodálatosan hangzik, uram! Gondolom, bizonyos kísérletek megmaradnak, de az orvoslás lesz a fő irányvonal.

– Ez a terv, igen.

– Velem mi lesz? – Ez a kérdés már régen kikívánkozott Sarah-ból.

– Ön még mindig központilag privilegizált feladatot lát el, azaz nem fogjuk elengedni. Annyi szabadságot kap, amennyit csak akar, az egyetlen feltétel, hogy az ÁVH kötelékében marad továbbra is.

– Szóval találkozhatok…

– Igen, bárkivel, és majdnem bármikor. Ne feledje, ez még mindig egy katonai objektum, megvannak a szabályok, amiket be kell tartania. Összefoglalva: június végéig minden kiderül, addig folynak a dolgok a saját medrükben. Június második felében kevesebb lesz a gyógyítók dolga, ezt az időt használják ki a tanulásra, az önképzésre, ugyanis az átalakulás után jelentős feladatokra kérjük fel őket. Ja, és még valami: erről, ami most itt elhangzott, senkinek, semmit sem mondhat, bármennyire is jó híreket hallott, és szeretné a kis csapatát megörvendeztetni. Ezek még csak tervek, nagyrészt az én terveim, a vezetés még nem bólintott rá. Eredetileg nem is lett volna szabad elmondanom, de bízom magában, és tisztában vagyok vele, hogy megérti a változások szükségességét és irányát.

– Tökéletesen megértem, uram, jómagam is hasonlóképpen gondolkoztam. Feltehetnék-e egy személyes kérdést? Illetve nem is kérdés, inkább kérés…

– Parancsoljon!

– Úgy vélem, ezeket az embereket egy igen erős thermál fagyasztotta le. Ugye, ön volt az?

– Nézze meg! – mondta Smith, és elmosolyodott. Sarah lelassította az időt, majd megjelenítette a panelt. Thermál, 45-ös szint. Ez hát a magyarázata a fagyasztásoknak, ahogyan sejtette is.

– Negyvenötös? – bukott ki Sarah-ból a felismerés.

– Azt hiszem, ez elég impresszív, nem gondolja? De akkor már megnézheti a kategóriaértékemet is. – Sarah ismét belépett, majd hozzáadott minden képességet, amire lehetősége volt.

– K6-os, uram. Kívánja, hogy permanensen hozzáadjak képességeket?

– Nem, dehogy, Nekem már nincs semmire szükségem – legyintett Smith lemondóan.

– Köszönöm a bizalmát, uram, természetesen ez is köztünk marad. – Smith bólintott.

– A következő napirendi pont: ma végzünk egy fontos vizsgálatot és pár tesztet a mechákkal. Szükség lesz önre 10:00-kor a C1-ben. Bár csak sima átállítás, de megkapja azonnal a beosztásában, Leah átküldi.

– Természetesen, uram.

– És az utolsó téma... – Smith nagy levegőt vett. – Emlékszik, ugye, a kis kamrára a kriotermen belül? Itt az ideje, hogy az ott lévő két embert is kiolvasszák, de kivételesen őket a hétvégére fogjuk időzíteni. Ez egy szigorúan titkos művelet, kérem, kezelje úgy. A csapatát felkészítheti, elég nekik annyit mondani, hogy lesz egy munkájuk a hétvégén. A következő héten úgyis pihenhetnek. Szombat reggel 9:00-kor várom önt és a két vezetőt egy eligazításra, 10:00-tól kezdhetik a kiolvasztást.

– Milyen betegségre készüljenek, uram? Egyáltalán rendelkezünk olyan tudással, hogy meggyógyítsuk őket a felolvasztás után?

– Higgye el, nem kell aggódniuk, nincs semmilyen betegség, ami gondot okozhat. Ők egy csúnya kopterbaleset túlélői, azaz erőteljes égés, törések, belső sérülések – ezeket már akár csukott szemmel is el tudják látni. De a pontos paramétereket megkapják szombat reggel 9:00-kor, ahogyan beszéltük. Van-e kérdése?

– Egyelőre nincs, uram, várjuk a szombatot, addig végezzük a szokásos feladatainkat.

– Akkor ma 10:00-kor a C1-ben jelentkezzen, addig pedig igyekezzen, a csapata már várja a mai krioterem-látogatás miatt.

Sarah-nak valóban sietnie kellett, már csak 5 perce volt a 8:30-as kezdésig, amikor Diana és Adam kihozza a következő két embert a Fagyasztóból. Ahogy beért a B13-ba, már indulhattak is vissza. Szerencsére ezek a látogatások mostanában rövidebb ideig tartottak, nem volt szükség a keresgélésre, fagyasztási idő szerint a legrégebbi kettőt hozták ki a jobb oldali fal mellett felsorakozott kapszulákból. Sarah mindvégig annyira szeretett volna a csapatának beszámolni a várható változásokról, de egyelőre csak boldogan mosolygott, ha pedig kérdezték, a jó alvásra fogta az okát.

Tíz órakor a C1-ben jelentkezett, ahol a mechák tesztjét végezték, bármi legyen is az. Egy dolgot már régebben megfogadott, mégpedig azt, hogy nem próbál beleavatkozni a tesztekbe, egyáltalán nem rajta múlik azok folyása. A másik elhatározás ma reggel született meg benne: ezt a két hetet már fél lábon is kibírja, aztán jöhet a reménybeli átalakítás, a szabadság, a találkozás a szüleivel, a barátaival. Belegondolva, ha tényleg ebbe az irányba megy tovább az

ÁVH, akkor semmi akadálya annak, hogy segítsen a Hivatal operatív működésében. Remélhetőleg Smith tudja majd érvényesíteni az akaratát a felső vezetésben.

A teremben hat mecha tartózkodott, két katonával és Sarah két testőrével, akik még mindig folyamatosan a nyomában voltak. Őket is el lehetne már küldeni, hiszen soha, semmi probléma nem történt. A teszt vezetője egy szintén mecha, hatvanas férfi, Jeffrey Shaw volt. Egyenesen hozzálépett, és szokás szerint megkérdezte, mire van szüksége. Shaw megmutatta a tervet, három 40-es és három 50-es alanyra volt szüksége a vizsgálatokhoz. Sarah a mechák elé állt, és azonnal észrevette, hogy ez az a csapat, amelyik pár hete érkezett, talán az E4-ből. Természetesen azonnal megismerte Rodrigót is, aki most is ugyanúgy bevetette csábító mosolyát. „Ezek a pasik…" – gondolta Sarah, majd – ahogy szokta – elkezdte elmagyarázni, mire készül.

– Üdvözlöm önöket! A következő percben a teszthez szükséges szintre állítom a képességüket. Jelen pillanatban átlagosan 25-30 között vannak, a tesztekhez hárman 40-es, hárman pedig 50-es értéket kapnak. Ne aggódjanak, semmit sem fognak érezni, csak az eredményét fogják érzékelni. Hogy ezt megtehessem, mindegyikőjükkel szembe fogok állni – s elkezdte. Szembeállt az elsővel, aki erőtől duzzadó férfi volt – ahogy majdnem mindegyikük –, majd egyetlen mozdulattal 40-re állította az értékét. Folytatta a másodikkal, a harmadikkal. Az első három mechát a tesztvezető átvitte a terem túloldalára, ahol a kísérlet kezdődik hamarosan. Addig Sarah folytatta az átállítást. A szeme sarkából látta, hogy Rodrigó nem nyugszik, mintha valamilyen táncmozdulatokat próbált volna lejteni, egyáltalán nem tánchoz illő, túlságosan tagbaszakadt alkatával. Talán azért, mert ő az egyetlen nő a teremben – leszámítva az egyik átállított mechát, akiből elég

nehezen lehetett kinézni, hogy nőnemű –, akár ennek is szólhattak az egyértelmű nonverbális mozdulatok. Sarah átállította az első ötvenest, majd a második elé lépett. Sikeresen beállította őt is – eszébe jutott, hogy ő volt a K1-es, egy Pete nevű, mogorva fickó –, majd Rodrigó elé állt. A férfi csak mosolygott, sőt, mintha kacsintott is volna. Sarah elhúzta a száját, akármennyire jól néz ki, nem szerette az ilyen rámenős pasikat.

– Megállna egy pillanatra, hogy elvégezzem a műveletet? – szólt rá az örökmozgó Rodrigóra parancsoló hangon.

– Ó, bocsánat, kedves hölgy! Ha ön kéri, bármire képes vagyok. – Az egyik tánclépés közben mozdulatlanná dermedt, mint egy szobor. Sarah forgatta a szemét, ettől függetlenül imponált neki a srác lükesége. Lelassította az időt, beállította gyorsan az ötvenes szintet, majd megfordult.

– Már készen is van? – penderült elé Rodrigó. – Ezek szerint most már nagyon erős vagyok? – s befeszítette a felsőtestét. A póló alatt kidomborodott a csuklyás és a mellizma; Sarah egy pillanatig megbabonázva nézte, aztán elfordította a fejét. „Micsoda hólyag!" – gondolta, de azért tetszett neki a bemutató, és elmosolyodott, amikor tudta, hogy Rodrigó már nem láthatja az arcát.

Abban a pillanatban a bejáratnál posztoló katona hirtelen megindult felé, fegyverét maga elé tartva. Sarah nem tudta mire vélni a dolgot, a mosolyból egy pillanat alatt riadalom lett, amikor megérezte, hogy egy erős, izmos alkar feszül a torkának.

– Ott álljon meg, különben véletlenül eltöröm a kislány nyakát! – „Rodrigó!" – ismerte fel a hangot Sarah, miközben minden erő elszállt a testéből. A katona megállt, a másik azonnal csatlakozott hozzá. Rodrigó hátrálni kezdett, húzva

magával Sarah-t. – Azonnal engedjenek ki! – kiáltotta, miközben Sarah testőrei kihátráltak a folyosóra.

Innentől elszabadultak az események, a tesztvezető valószínűleg megnyomta a pánikgombot. Rodrigó úgy fordult, hogy mögötte ne legyen senki, ne kelljen még a háta mögé is figyelnie. Ha valaki mégis megpróbálta, egyetlen mozdulat elég volt, hogy eltérítse a szándékától, csak szorított egyet Sarah nyakán. Sarah egyszerűen elvesztette a kontrollt, gondolkodni sem igazán tudott, hagyta magát húzni. Abban biztos volt, hogy Rodrigónak egyetlen apró mozdulatába kerülne, hogy bármelyik csontját összetörje, hiszen ötvenes erőt adott neki. De ha csak az alap erejét hagyta volna meg, akkor is bőven elég lett volna egy halálos ölelésre. Kihátráltak a C1-ből, ez volt a kijárathoz legközelebbi terem, így gyorsan az udvaron találták magukat. A barakkok őrei azonnal köréjük gyűltek, az ablakokban az alanyok meglepett arcai jelentek meg.

– Remélem, tudja, mit kockáztat! – Smith nyugodt tónusa hallatszott valahonnan. Sarah szinte sírva fakadt, amikor meghallotta az ismerős hangot.

– Szóval maga itt a nagyfőnök? – fordult a hang irányába Rodrigó. – Akkor választhat: vagy elhúzunk innen mindketten, és majd elengedem a kishölgyet, vagy mindketten itt maradhatunk, holtan. Merthogy azt nem fogom engedni, hogy tovább kísérletezzenek rajtam. Megértette?

– Nyugi, csak vigyázzon a hölgyre! Mit akar? – Smith kicsit közelebb jött, karjait széttárva mutatta, hogy nincs semmilyen fegyvere. A katonák egyelőre nem mozdultak, csak Rodrigóra célozva álltak, mint a szobrok.

– Egy csuklópántot akarok, amit nem követhetnek le, és egy koptert, amivel elvisznek az egyik repülőterükre, ahonnan az

általam megadott városba megyünk. Ott elengedem a lányt, maguk pedig megígérik, hogy nem keresnek.

– Ezt még át kell gondolnom! – próbált alkudozni Smith. Ilyenkor a sztenderd eljárás az lett volna, hogy az alapból kábítóra állított fegyverrel meglövik az alanyt. Igaz, hogy Sarah is megsérülne, de a kábítólövedéktől pár óra után már semmi baja nem lenne. Most viszont egy ötvenes mechával állnak szemben, akinek a kábítólövés meg se kottyan, egy erősebb dózis pedig – ami talán már rá is hatna – halálos lenne Sarah-ra nézve. A mechák ráadásul elnyelik a kinetikus energiák jelentős részét, tehát egy halálos lövés sem lenne elég hatékony ahhoz, hogy kockázat nélkül kimenekítsék a lányt. Rodrigó, mintha olvasott volna Smith gondolataiban, meg is erősítette a tényt:

– Ne gondolkodjon túl sokat, tudja, hogy ötvenes szintem van, szóval mintha egy vékonyka kórót törnék ketté – azzal egy pillanatra erősített a szorításon. Sarah szeméből eleredtek a könnyek, láthatóan még mindig sokkban volt.

– Rendben, rendben, figyeljen ide! Kap egy csuklópántot, amit ön fog aktiválni, tehát nem tudjuk majd lenyomozni. Egy kopter elviszi valamelyik közeli nagyvárosba, ahol elengedi a lányt. Továbbá megígérjük, hogy nem fogjuk keresni!

– Á, nem, nem! – játszotta meg a nevetést Rodrigó – Azt gondolja, bedőlök egy ilyen ócska trükknek? Ismerik egész Európát, mindenhol ott vannak a szemét embereik, pár óra múlva már megint itt lennék! A jó, büdös francokat! Majd a reptéren megmondom a pilótának, hová megyünk. Döntsön most, mert már rohadtul kezdem elveszíteni a türelmemet! – Szinte kiabálta az utolsó mondatot, főleg azért, mert legalább húsz katona állta körbe, lövésre készen. Smith intett, egyetlen mozdulatára minden fegyver újra a föld felé nézett, a katonák pedig hátrébb vonultak. Sarah annyit látott a könnyeitől, hogy

Leah lép ki a főépület ajtaján, súg valamit Smith fülébe, és átad neki egy tárgyat. Csuklópántnak tűnt, amit Smith előretartva, óvatosan közelített a mecha felé, majd megállt tőle 5–6 méterre.

– Figyeljen! Az a lány csak egy adminisztratív dolgozónk, csak egy egyszerű titkárnő! Én vagyok ennek az egésznek a vezetője, miért nem visz engem? Sokkal többet érek, s megígérem, hogy nem fogjuk követni. – Smith blöffölni próbált, de még inkább felhúzta Rodrigót, aki egyre erősebben szorította Sarah nyakát, olyannyira, hogy a lába már alig ért le a földre. Sarah megpróbált kapaszkodni a méretes alkarba, miközben lábujjhegyén egyensúlyozott.

– Látom, idiótának néz! Attól, hogy mecha vagyok, még nem leszek ostoba. Tudom, ki ez a lány, mindenki ismeri a bázison. Szóval ne viccelődjön velem, adja azt a mocskos pántot, aztán hagyjon minket elmenni. Tegye fel a lány karjára, de még ma! – ezzel visszaengedte Sarah-t a földre.

Smith kelletlenül, de felcsatolta a pántot Sarah csuklójára. Rodrigó ránézett, s elégedetten konstatálta, hogy rendben csatlakozik a műholdas hálózathoz, tehát működőképes egységet kapott. Sarah elkezdett magához térni, talán a csuklópánt felhelyezésétől vagy Smith érintésétől, az azonban látszott rajta, hogy még mindig nem tudja, mi történik vele, mint egy rongybabát, húzta-vonta Rodrigó, minden egyes mozdulatával. Egy ötvenes mecha körülbelül ezer kilót tud megmozgatni, ami nagyjából hússzorosa Sarah tömegének. Mintha egy normál ember egy ötkilós tárgyat tartana a kezében.

Smith visszahátrált, és beleszólt a kommunikátorába. A kopterleszálló felé mutatott, és elindult előre. Rodrigó utána, közben mindkét kezével átfogta Sarah-t, magához szorítva, felemelve a földről, hogy könnyebben tudjanak mozogni. A

leszálló előtt Smith félreállt, helyet adva, hogy hozzáférhessenek a kopterhez. A pilóta már bent ült, a kommunikátoron fogadta Smith parancsait. Rodrigó beemelte Sarah-t az ülésre, majd ő maga is beszuszakolódott mellé. A kopter felemelkedett.

A beáramló levegő magához térítette Sarah-t. Körbenézett, az egyik oldalon a kopter ajtaja, a másik oldalon Rodrigó hatalmas alakja zárta el az útját, aki előredőlve éppen a fülesbe magyarázott valamit a vezetőfülkében szeparáltan ülő pilótának. A kopter elfordult, majd teljes sebességre kapcsolva folytatta az útját. Lent csak félsivatagos területeket látott, azaz még alig hagyták el az E-1-et. Rodrigó levette a fülhallgatót, és elvigyorodott. Sarah teste nekifeszült az ajtónak, megpróbált minél messzebb kerülni a fiútól. És régebben még tetszett is neki…

– Minden rendben? – kérdezte Rodrigó olyan hangon, mintha csak sétarepülésre szálltak volna fel.

– Rendben? Hogy lenne rendben bármi is, amikor elraboltál? – Sarah egyre inkább felélénkült. Meg tudta volna ütni Rodrigót, de inkább visszafogta magát.

– Elraboltalak? Talán inkább kiszabadítottam mindkettőnket! Figyelj, tudom ám, ki vagy te, hallottam a pletykákat a bázison. Téged is elraboltak, ugyanúgy, mint engem. Most mindketten szabadok lettünk.

– Ezt most tényleg komolyan gondoltad? Azt hiszed, el tudsz tűnni az ÁVH szeme elől? És mit gondoltál, majd a családomat és a barátaimat kockáztatom azért, hogy kijussak a bázisról? – Sarah-ból csak úgy záporoztak a kérdések Rodrigó felé, mintha pofonokat osztogatott volna.

– Az már engem nem érdekel, hogy te mit fogsz csinálni, de én lelépek, eltűnök a radarról. Te is megtehetnéd, akár az egész családoddal együtt. Honnan származol?

– Észak-Amerikából – felelte Sarah csüggedten, fejét rázva.

– Na, az teljesen jó, pont arrafelé megyünk. Szerintem a Hivatal oda már nem fog tudni követni, inkább Európában vannak kiterjedt hálózatai. – Rodrigó ezt olyan meggyőződéssel mondta, hogy Sarah nem akarta elrontani az örömét. Értük is eljött az ÁVH, pedig Amerikában éltek. – Hamarosan leszállunk egy reptéren, beülünk egy szonikusba, és pár óra alatt Amerikában leszünk. – Ott sokan laknak, elvegyülünk, eltűnünk. Szerinted a komm pántot magamnak kértem? Kit hívnék fel? Figyelj, van egy külsős pántod, szólj oda a családodnak, hogy pakoljanak és menjenek.

Ez volt Rodrigó első értelmes mondata. Sarah csak most realizálta, hogy mindkét csuklóján van pánt. A szokásos bal oldalon a benti, míg a jobb kezén egy műholdas, „kinti" változat. A belső már régen levált a hálózatról, offline állapotba helyezte magát. A jobb oldali viszont vígan csatlakozott a műholdra, azaz szabad a kommunikáció. Mennyi is az idő? Rápillantott a pántra, 10:58, azaz majdnem egy órája ment be a C1-be. Legfeljebb fél órája repülhettek, tehát olyan 100-150 kilométert tehettek meg azóta. Ha itt délelőtt 11 óra van, akkor otthon hajnali 3 lehet, a szülei a legnagyobb nyugalomban alszanak. Fel fogja hívni őket. De mit mondjon? Merész ötlete támadt.

– Rodrigó, hova akarsz leszállni a szonikussal?

– Még nem tudom, de addig kitalálom.

– Adhatok egy ötletet? Nagyváros, el tudsz tűnni benne…

– Persze, egyik ugyanolyan jó, mint a másik. Merre mennél, kicsi lány?

Sarah a szülei lakóhelyéhez közel eső egyik legnagyobb nagyvárost nevezte meg, amely mintegy ötmillió lakossal büszkélkedett. Rodrigónak tetszett az ötlet, sőt, örült is a segítségnek, hiszen valószínűleg egyetlen nagyvárost sem tudott volna a szonikus pilótájának megnevezni. Sarah bekapcsolta a csuklópánt kijelzőjét, majd a virtuális billentyűzeten bepötyögte apja hívókódját. Álmos hang szólt bele a készülékbe, azonnal megismerte apja hangját:

– Cory? Megint be kell menjek?

– Nem, apa, nem Cory vagyok – Sarah kivárt.

– Sarah? Mi, hogy? – Hector egy pillanat alatt teljesen magához tért, és felült az ágyban.

– Te vagy az, kicsim? – Sam álmos arca jelent meg mellette a kijelzőn.

– Én vagyok! Ne kérdezzetek semmit, de találkoznunk kell. Küldöm a pontos koordinátákat apa pántjára – azzal elküldte a repülőtér főbejáratának pozícióját.

– Ez a Camacho magánreptér, jól látom? – hüledezett Hector, még mindig semmit sem értve az egészből. – Mikorra értek ide?

– Sajnos, nem tudom pontosan megmondani. Még egyszer fogok üzenni, amikor felszállunk a szonikussal. Megkérem majd a pilótát, hogy adjon egy időpontot a leszálláshoz.

– De mi történt? Hogyhogy eljöttél? És mit keresel egy kopterben?

– Egyelőre ennyit mondhatok, semmi bajom, szerintem legkésőbb 6–7 óra múlva találkozunk. De ahogy mondtam, még megírok egy hozzávetőlegesen pontos időt. Addig legyetek nyugodtak, találkozunk egy rövid időre. Rendben?

– Rövid időre? – csodálkozott Sam.

– Igen, de az is több mint a semmi, anya. Ne aggódj, el fogok magyarázni mindent.

– Rendben, várunk a reptér előtt!

– Puszi! – integetett, és megszakította a kapcsolatot.

Rodrigó nem szólt bele a beszélgetésbe, csak utólag tette fel a kérdést:

– Ők voltak a szüleid? Jó fejeknek tűntek.

– Igen, azok is – mosolyodott el Sarah, talán először az incidens óta. – Neked élnek még a szüleid?

– Csak az anyám. Apám meghalt még kiskoromban. Valami betegsége volt.

– Ó, sajnálom.

– Nem kell, állítólag nagy rohadék volt az öreg. Igazából a nagybátyám nevelt fel. Na, ő is jó kis firma volt! – nevetett Rodrigó. De legalább megtanított rá, hogyan vigyázzak magamra és hogyan szerezzek meg dolgokat.

– Lopni tanított? – húzta el a száját Sarah.

– Lopni? Milyen csúnya szó már! Megszerezni! Nem sokkal szebben hangzik? Fogadok, neked mindened megvolt az életed során. Egyszer sem éheztél, mindig volt hol laknod. Ugye? Na, nekem nem pont így alakult az életem. Egy darabig együtt laktam anyámmal, aztán összejött azzal a balfácán Felipével. El is költöztem, nem bírtam a képét. Egész nap csak ivott, meg nézte azt a sok semmirevaló holót. De Julio bácsikám nagy spíler volt! Vitt magával mindenhová, megmutatta, hogy tudok boldogulni. – Sarah hallgatta Rodrigó egyre ízesebb beszédét. Ahogyan belelovallta magát a mesébe, úgy tűnt elő a tájszólása is, érezhetően nem figyelt arra, mit és hogyan mond.

– Ezek szerint anyukáddal már nem is tartod a kapcsolatot?

– De, néha szoktam neki üzenni. Már egy ideje mondjuk nem, mert elkaptak a szemét ÁVH-sok. Ja, és valami hideg helyre vittek először, aztán szerencsére átkerültem oda, hozzátok. Inkább a meleget bírom, mint a hideget. Egyébként ott, nálatok nem volt vészes, csak hallottam, milyen szadista módon bántak a magamfajtával, nem akartam, hogy engem is izélgessenek. Julio bácsikám mindig arra tanított, hogy ne hagyjam magam bántani. „Üssél te először!" – ezt mondogatta. Nehogy már majd megmondják, mit csinálhatok a saját életemmel, nem? Különben Julio bácsikám volt a legdurvább mecha a környéken. Egyszer, amikor a bicegős Sanchezék bandája ki akart minket paterolni a háromemeletesből, azt mondta… – És csak mesélt, mesélt, még majdnem egy órán keresztül be sem állt a szája. Akkor is csak azért, mert le kellett szállniuk.

Egy reptérre érkeztek meg, ahol a koptertől nem messze egy szonikus várta őket, ahogy Smith ígérte. A reptér egyértelműen az ÁVH-hoz tartozott, egészen a külvárosban lehetett, mert a közelben egyáltalán nem volt forgalom. Sarah észrevett egy hatalmas csarnokot (hangárnak tűnt), amelyen az ÁVH logója virított, de ezenkívül semmi más nem tűnt fel. Mielőtt elhagyták a koptert, Rodrigó kikémlelt, katonákat keresett, főleg a hangár felé tekintgetett. – Nem látok semmit, de sosem lehet tudni! – mondta, majd újból felnyalábolta Sarah-t, átfutott a húsz méterre lévő szonikusig, és beszálltak. Csupán a két pilóta volt a gépen, de Rodrigó tüzetesen leellenőrizte az összes helyiséget. Ahogy becsukódott az ajtó, bemondta a város és a repülőtér nevét, majd gond nélkül felszálltak. Sarah jól tippelt, kicsivel több, mint öt óráig tartott a repülőút, amit azonnal megüzent a szüleinek, de már nem hívta fel őket. Úgy számolta, hogy a saját ideje szerint délután 5 előtt érkeznek meg, ami a nyugati idő szerint reggel 9 órát

jelentett. Néha – fölöslegesen türelmetlenkedve – kinézett a szonikus ablakán, de csak a végtelen vizet látta, ami teljesen normális volt, hiszen az óceán fölött repültek. Úgy döntött, inkább pihenni fog. Szerencsére Rodrigó már nem fárasztotta a folyamatos szövegelésével, vagy az ablakokon bámult ki, vagy gondolataiba temetkezve üldögélt.

Sarah úgy érezte, bár nem tartja elfogadhatónak, de legalább megérti Rodrigó viselkedését, függetlenül attól, hogy számára ez a lehető legrosszabbkor jött. A srác valószínűleg egész eddigi életében küzdött mindenért: az ételért, a lakhatásért, az elfogadásért, a csekély hatalomért, amit ki tudott magának vívni a környezetében. Persze az is igaz, hogy ezzel a fizikummal – 32-es mechaként – nagyon sok helyen el tudott volna helyezkedni, de ehhez valakinek fel kellett volna karolnia, irányítania kicsit. És jó lett volna, ha ez a valaki nem Julio bácsikája, aki – bár megtanította az élet fontos dolgaira – nem segített abban, hogy megkaphassa a megfelelő lehetőségeket az életben. Érdekes, hogy már megint felmerült a „lehetőség” fogalma. Sarah egyre inkább úgy látta, hogy az emberek többségének ez az, ami hiányzik – vagy a környezeti hatások miatt, vagy egyszerűen csak azért, mert nem elég okosak ahhoz, hogy kiálljanak magukért, hogy megragadják a kínálkozó alkalmat. Úgy tűnik, az ember egész élete a lehetőségekről szól, arról, hogy ki mit kap, és azt hogyan tudja felhasználni.

– Ébresztő, kicsi lány! – rázta meg a vállát Rodrigó. – Hamarosan leszállunk.

– Mit fogsz csinálni odalent? – nyújtózott egyet Sarah. – Se pénzed nincs, se csuklópántod. Tessék, ezt odaadom, nekem nincs rá szükségem.

– Nem, nem! Azt én fel nem veszem, nem bízom bennük. Biztos, hogy követik a jelét, okosak ezek. Te is jobban jársz, ha elhajítod – hárította el a pántot Rodrigó.

– Rendben, majd meglátom. Szóval mihez kezdesz?

– Eddig is így éltem, most is megoldom. Először is eltűnök, amíg el nem csendesedik az egész. Megígérte az az öltönyös, hogy nem követnek, de tudod, ki bízik meg az ilyenekben!

– Sajnálom, hogy nem tudok neked segíteni.

– Nem kell sajnálni engem, mindent a kezemben tartok. Különben is, már segítettél azzal, hogy kihoztál – nevetett Rodrigó, hatalmas kezével durván megpaskolva Sarah vállát.

A szonikus lassan megállt, az ajtók kinyíltak. A napsütés ereje mellbevágó volt, kezüket a szemük elé téve próbáltak hozzászokni a vakító fényhez. Lesétáltak a lépcsőn, elöl Sarah, mögötte Rodrigó. Sarah kimondottan örült, hogy nem várta őket senki, de Rodrigó még mindig maga előtt, pajzsként tolta a biztonság kedvéért. A reptér egy üresebb részén voltak, de akármennyire magánrepülőtér volt, a forgalom nem sokban különbözött a publikus repterekétől. A szomszédos kerítésen túl éppen egy pár fős csapat igyekezett beszállni egy kisméretű luxusgépbe, mellettük a csomagjaikat cipelő jármű cammogott. A másik oldalon egy erdősáv kezdődött, ami nem kevés gyanúval töltötte el Rodrigót, így a lehető leggyorsabban a kijárat felé vették az irányt. A férfi folyamatosan kémlelte a környéket, gyanús jeleket keresett, főleg az erdős rész kötötte le a figyelmét. Sarah egyetlen dologra figyelt csak, hogy hol vannak a szülei, de még nem látta őket. Ahogy kiértek az objektumból, a kerítés mellett megálltak és elbúcsúztak. Rodrigó megvillantotta a szokásos mosolyát, majd megfogta Sarah vállát, és csak annyit mondott: – Ne hagyd magad kihasználni! – és másodpercek alatt eltűnt a forgatagban.

Sarah nekidőlt a polycon kerítésnek, még mindig Rodrigó után nézett, és azon gondolkodott, amit mondott. „Ne hagyd magad kihasználni!” – visszhangzott a mondat a fejében. Ő sosem érezte azt, hogy kihasználnák, de ezek szerint ez a fiú a huszonhat éve alatt azért küzdött, hogy ezt elkerülje. „Csak egyetlen bolygónk van, de mi mégis különböző világokban élünk, ugyanaz a vér folyik bennünk, mégis különbözően érzünk” – megint eszébe jutott a klasszikus dalszöveg, s újra átérezte, mennyire igaz.

Felnézett, és meglátta, ahogy a tömegből az anyja fut felé. Nekiiramodott ő is, és a találkozáskor könnyezve ölelték meg egymást. Pár másodperc kellett, mire Hector is csatlakozott, és átölelte a lányokat. Egy darabig meg sem bírtak szólalni, csak nevettek és örültek a találkozásnak, a járókelők szélesen mosolyogva kerülték ki őket. Amikor végre letörölték a könnyeiket, a közeli parkba sétáltak át, ahol találtak egy pár padból és asztalkából álló kiülős részt. Egyszerűen nem tudták abbahagyni a nevetést, simogatták és ölelték egymást folyamatosan.

– Mi ez a váratlan látogatás, mi történt? – kérdezte Hector, miután a lányok végre kiörülték magukat, a sok nevetéstől meggyötört arcizmaikat masszírozva.

– Bocsánat, nem akartam a részletekbe belemenni, mert csak aggódtatok volna.

– Elszöktél? – ámult el Sam.

– Jaj, dehogy! Sokkal izgalmasabb volt. Elraboltak! – nevetett Sarah.

– Micsoda? – Sam és Hector egyszerre hőköltek hátra, ijedt arcot vágva.

– Nyugi, semmi gond nincs, máris elmesélek mindent. Csak van még egy feladatom – mondta Sarah, és megnyitotta a csuklópánt kijelzőjét. Már az előző alkalommal észrevette,

hogy a pánt címjegyzékében van egy ismeretlen szám. Feltételezte, hogy nem véletlenül került oda, hiszen már jól ismerte Leah észjárását. Megnyomta a hívás gombot, majd pár másodperc „Kapcsolódás” felirat után egy ismerős arc jelent meg.

– Ms. Farewell, hamarabb vártam. Bár, ha jól tudom, találkozott a szüleivel. – Smith arca teljesen nyugodt volt, Sarah viszont meglepődött. – Semmi gond, jól tette. Természetesen minden kommunikációjukat lehallgattuk, azt is tudjuk, hogy most éppen melyik parkban vannak. Feltételezem, a barátunk már nincs önnel.

– Nincs, uram, ahogy megérkeztünk, eltűnt.

– Rendben, ahogy számítottunk is rá. Mik a további tervei?

– Szeretnék a szüleimmel eltölteni pár órát, ha lehetséges. Utána természetesen indulok vissza az Európa-I-be.

– Pontosan így gondoltam én is. Biztos voltam benne, hogy nem kell önben csalódnom. – Smith mosolygott, ami Sarah számára még mindig szokatlan volt. – Vegyen ki egy szabad délutánt, este ugyanazon az útvonalon vissza tud jönni. Már megbeszéltem a részleteket, az ottani idő szerint 18:00-kor indul vissza a gépe. Szóval van majdnem kilenc órájuk, használják ki! – azzal megszakította a kapcsolatot.

Sam és Hector természetesen semmit sem értettek, ezért Sarah az elejétől kezdte. Mesélt a KRIO-2100 projektről, hogy már majdnem a végén tartanak a felolvasásoknak, és Smith módosítási terveiről, ami alapján átalakítanák az ÁVH-t.

– Ha ez tényleg sikerülne, akkor sokkal többször láthatnánk, mert már nem rabként kezelnének – örült Sam a hírnek.

– Anya, nem voltam rab, csak be voltam zárva. Össze sem lehetett hasonlítani a helyzetemet a lakókéval. Hidd el, nem

volt rossz dolgom, azon kívül, hogy mennyire hiányoztatok – azzal újra megölelte őket.

– Van ennek egy praktikus oldala is. – Hector megint a realista énjét mutatta meg. – Ha nekik fogsz dolgozni, akkor fizetést is kapsz majd, nem?

– Nem lenne rossz, mégiscsak el kell tartanom magamat lassan… – nevetett Sarah. Ez neki eddig eszébe sem jutott, pedig teljesen logikusnak tűnt.

– Na, de mi volt ezzel az elrablással? Erről mesélj még! – kíváncsiskodott Sam.

Sarah részletekbe menően elmesélte az esetet, közben anyját simogatta, amikor az fel-felhördült a talán túlságosan élethűre sikeredett leírásoknál.

– Mi lesz most ezzel a Rodrigó sráccal? Sajnálom, nem lehetett könnyű az élete – Sam együttérzően ingatta a fejét.

– Attól tartok, az ÁVH nem lesz ilyen könyörületes és belátó. Szinte biztos vagyok benne, hogy egészen gyorsan megtalálják és visszahozzák. Egyébként csak év végéig kellett volna kitartania, de lehet, hogy még hamarabb elengedték volna őket. Ez volt az egyik utolsó mechateszt az előirányzatok szerint, úgy tűnt, hogy még pár tesztet bepótolnak, de mindenkit elengednek – magyarázta Sarah, miközben a Sam táskájából előkerült péksüteményt majszolta.

– Mi a helyzet a vizsgálataiddal? Találtál már valaki magasabb kategóriájút? Mondjuk egy K8-ast?

– De jó, hogy említed! Képzeljétek, megvan az első K9-esünk! – suttogta. – Még senkinek nem mertem elmondani. Nektek azért nem említettem, mert nem tudom, mennyire hallgatják le a vasárnapi beszélgetéseinket. Szóval Adam – tudjátok, a csapatomból – az első K9-es – majd elmesélte a

tapasztalatait. Beszélt a kéken ragyogó szemről is, amit egyelőre nem tudott hová tenni, de valószínűleg a K9-es szinttel járhat együtt, továbbá arról, hogy Adam esetében is voltak maximumok, amiket nem lehetett átlépni semmilyen módon.

– Minket is ideje lenne leellenőrizni – javasolta Sam. Sarah be is lépett, elsőként visszaállította anyja levitátorszintjét 50-re, majd elkezdte hozzáadni a négy meglévő képességhez a többit. Még kettőt sikerült, tehát Sam K6-os. Kilépett, és megkérdezte Samet, melyik legyen az a plusz két képesség, amit hozzáadhat. Sam a gyógyítót és a röntgent választotta a thermál, a mecha, az absorber és természetesen az alap levitátor mellé. Hector mosolygott, már fejben tervezgette, hogyan fogja Samnek megtanítani az alapokat a gyógyításhoz.

– Apa, te K8-as vagy! Az első, akit látok! – lelkendezett Sarah, miután apját is leellenőrizte. Sam büszkén nézett Hectorra, két puszival jutalmazta a teljesítményt. – Mindig tudtam, hogy különleges vagy! – mondta, de Hector csak elpirult, és nem szólt semmit. Elvégre nem az ő érdeme, hogy K8-as.

– Akkor, mit hagyjak ki, melyik legyen az egyetlen, amit nem szeretnél? – kérdezte Sarah az apját.

– Az elasterrel nem sokra mennék, bár szerintem a foton és a sonar sem az én világom. Úgyhogy elég lesz, ha nekem is csak ugyanazt a hatot engedélyezed, mint anyának. Legalább majd kiképezhetsz a repülésre, míg én megtanítom neked a röntgent és az orvoslást! – adta vissza az egyik puszit Hector.

– Siklás, nem repülés! – javította ki Sam automatikusan, miközben átölelte a férjét.

– Jó, siklás, máris megjegyzem! – már mindhárman nevettek.

Sarah közben azon gondolkodott, elárulja-e, mit talált a krioteremben. Aztán úgy döntött, megosztja velük a titkot, legalább többen tudnak azon gondolkodni, mi lenne a helyes lépés.

– Még van egy érdekesség, amit mostanában tudtam meg, de ugyanúgy nem beszélhettem róla a holón. Emlékeztek Moses szüleire?

– Persze, von Hubbard volt Moses édesanyja, aki a férjével a Menedéket alapította – Sam azonnal rávágta a választ.

– No, hogy ne egyedül cipeljem tovább ezt a titkot: képzeljétek, mindketten élnek! Vagy legalábbis valami hasonló.

– Ezt nem értem. De hát ők meghaltak húsz évvel ezelőtt.

– Huszonegy, de nem haltak meg. Krióban vannak mindketten, elvileg most hétvégén fogjuk őket felolvasztani…

Hector és Sam teljesen letaglózva hallgatták Sarah beszámolóját a balesetről, a KRIO-projekt feltételezett indításáról és Smith 45-ös thermál-szintjéről.

– És mit fognak csinálni, ha felélesztik őket? – gondolkodott Hector. Visszamehetnek a Menedékbe? Egyáltalán milyen lehetőségeik vannak?

– Nem tudom, de örülök, hogy már nem kell magamban tartanom ezt a titkot. Smith még nem tudja, hogy ismerem a kilétüket. De nem is az én dolgom, ezt majd ő megoldja, nem akarok több problémát a nyakamba venni, mint amennyit feltétlenül szükséges.

A nap további részét úgy töltötték, mintha családi kiránduláson lennének egy nagyvárosban, bár leginkább beszélgettek, sétáltak, ölelték egymást folyamatosan. Hector meghívta a lányokat egy felkapott étterembe, de Sarah megvétózta: jobban vágyott egy finom pizzára, úgyhogy

mindhárman elfogyasztottak egy-egy méretes szeletet. Sarah élvezettel ette a „kígyós-békás” kedvencét, ami a tenger gyümölcsei pizzát jelentette, tehát se kígyó, se béka nem volt rajta, de ez a kifejezés valahogy beivódott a közös, családi szótárba.

Az evés utáni nagy napozás közben eszébe jutott, hogy a barátaival is kellene beszélnie, el kellene nekik mondania az igazat. Nehezen vette rá magát, de aztán mégiscsak küldött egy üzenetet mindenkinek, hogy Sergei-éknél gyűljenek össze, így legalább nem kell többször elmondania ugyanazt. Úgy döntött, egyelőre csak a legfontosabbakról beszél, majd, ha már tudnak találkozni személyesen, elmeséli a részleteket. Négyre beszélték meg a videotalálkozót, s akkor Sarah felhívta Sergei kommunikátorát. A képernyőn mind az öten ott voltak: Vilma, Maggie, Jack, Will és természetesen Sergei, és mindannyian széles mosollyal az arcukon fogadták Sarah bejelentkezését.

– Csajszi, mi van veled? Három hónapja semmit sem tudunk rólad! Milyen intézet az, ahonnan még üzenetet sem tudsz küldeni? – Vilma nem bírta magában tartani csalódottságát, s ennek hangot is adott.

– Pillanat, mielőtt elragadtatnátok magatokat! – Sarah próbálta megállítani a várható kérdésáradatot. – Máris elmesélek mindent, ami belefér. Aztán majd kérdezhettek, de először hallgassatok meg. – Mindenki elcsendesedett végre.

– No, szóval először is elnézést kérek, hogy becsaptam mindannyiótokat. Nem erősítős vizsgálatokon voltam. A helyzet sokkal bonyolultabb. – Azzal elmesélte a bekerülését az Európa-I-be, beszélt érintőlegesen az ott folyó kísérletekről, a gyógyítók csapatáról.

– Ugye, nem miattunk buktál le? – kérdezte Maggie riadt arccal.

– Nem, a Hivatal lehallgatta az otthoni beszélgetéseinket… Így szinte mindenről tudtak, ami elhangzott a lakásban.

– Akkor ezek szerint te fogoly voltál? Elraboltak? – Sergei kikerekedett szemmel nézett, de a többiek is meglepődtek, próbálták feldolgozni a hallottakat.

– Mondhatni igen, de a szó szoros értelmében nem voltam rab. Csak nem mehettem ki a bázisról, na meg persze nem tudtam senkivel kommunikálni. Anyáékkal is csupán heti egyetlen órát tudtam beszélni, de megkaptam az üdvözleteket, köszönöm mindenkinek. Higgyétek el, nagyon jólesett, hogy gondoltok rám.

– Mi meg azt hittük, annyira titkosak a vizsgálatok, hogy nem engednek semmilyen kapcsolatot.

– Mondhatjuk úgy is… De ha minden igaz, hamarosan változni fognak a dolgok, ami jelentheti azt is, hogy személyesen is tudunk majd találkozni. Ez még nem most lesz, szóval türelmeteket kérem, nem felejtettelek el benneteket.

– És hogyhogy most kijöhettél? – kérdezte Jack. – Nem mintha nem örülnénk neki. Vagy háromhavonta van egy kimenőd? – A szokásos Jack-humor, már hiányzott Sarah-nak.

– Nem, nem egészen – nevetett. – Egyszerűen így alakultak a teendőim. – Nem akarta a valóságot elmondani, fölöslegesen terhelni a barátait. – De inkább ti meséljetek, hogy mi van a suliban. Hamarosan befejezitek az évet! Azért a felmérésekre annyira nem vágyom – nevetett, terelve a témát.

– Mrs. Finley szerint különbözeti vizsgát kellene tenned, hogy neked is meglegyen az utolsó éved.

– Igen, értesültem róla, szerintem nem fog gondot okozni, bár kiráz a hideg, ha rágondolok. Gyanítom, nem ez lesz az utolsó, tanulással eltöltött évem.

– Anya és apa sokat emlegetnek, de nekik a megbeszéltek szerint azt mondtuk, hogy a képességed hiányát vizsgálják Európában – mondta Sergei. „Szegény Sára, biztosan nagyon hiányoztok neki!” – utánozta apja akcentusát és hanghordozását. Ezen mindannyian nevettek, s folytatták tovább az elmúlt három hónap kitárgyalását.

– Sarah, lassan indulnod kellene. – Hector megsimította lánya karját. – Fél hat van, még el kell sétálnunk a reptérig.

– Bocsánat, srácok, úgy tűnik, mennem kell, vár rám a magánrepülő – mondta Sarah kényeskedve, majd normális hangon folytatta: – De igyekszem hamarosan már személyesen találkozni veletek. Addig mindenki vigyázzon magára!

– Puszilunk, vigyázz magadra! – kiáltották kórusban a barátai, majd szétkapcsolta a kommunikációt.

A repülőtértől nem igazán mertek eltávolodni, így csak sétálva indultak neki az útnak. Sam és Sarah egymást átölelve ballagtak, a másik oldalán Hector próbálta kicsit gyorsabb tempóra biztatni őket. – Inkább ott várjunk, mint hogy elkéssünk! – morogta magában. Szerencsére nem késtek – bár biztosan nem indultak volna el nélküle –, hat előtt pár perccel már a gép lépcsőjénél álltak. A lányok persze pityeregtek, Hector pedig tehetetlenül téblábolt körülöttük, aztán mindketten megölelték Sarah-t, és felkísérték a gépre. Egy kicsit még integettek, majd eltávolodtak a szonikustól, amely irányba fordult, és rövid időn belül a levegőbe emelkedett.

XVIII.

Sarah majdnem végig aludt az úton, hiszen az ő bioritmusa alapján már éjfél volt, amikor a gép elindult. Arra riadt, hogy az egyik pilóta könnyedén hozzáért a vállához. Álmos szemekkel próbálta felidézni, miért nem az ágyában ébredt, de a kapott takaró összehajtásának ideje alatt minden eszébe jutott. Lebotorkált a szonikus lépcsőjén, és a közelben álló kopterbe szállt át. „Legalább másfél órát megint alhatok” – gondolta magában, és kényelmesen elfeküdt a kopter méretes, párnázott ülésén.

Úgy érkezett meg az E-1-be, mintha hazatért volna: ismerős környezet fogadta. Hajnali kettő után jártak már, így a tábor nyugodt és csendes volt, csak a kopter rotorja ébresztette fel az éberen alvókat. Sarah kikászálódott a gépből, lemászott a landolási zónáról, majd a főépület felé vette az irányt. Úgy döntött, másnap jó sokáig alszik. Akármennyit aludt a szonikuson és a kopterben, nem ugyanaz, mintha a saját ágyában tette volna. A 8:30-as Fagyasztó-látogatást majd megoldják nélküle, ugyanúgy, ahogy a tegnap délutánit is. Ha meg kimarad egy-egy alkalom, senkinek sem lesz belőle gondja, legalább pihennek kicsit.

Ahogy beért a főépületbe, azonnal látta, hogy a bejárattól jobbra lévő egyik irodában még világosság van. Nem volt kétséges, hogy Leah vagy Smith irodájából szűrődik ki a fény, ezért arrafelé vette az irányt. Hálával tartozik Smith-nek azért, hogy eltölthetett a szüleivel pár órát. Biztos volt benne, hogy folyamatosan figyelték őket, de szándékosan nem törődött vele. Nem valószínű, hogy felügyelet nélkül hagytak egy olyan erőforrást, mint Sarah. Amin viszont meglepődött: ő is így tett volna… Ezen azért elmosolyodott.

Tényleg Smith irodája volt az, Sarah halkan kopogott a külső ajtón.

– Jöjjön csak, hallottam, hogy leszállt a kopter. Úgy láttam, eseménytelen volt az útjuk. – Smith tűnt fel, ugyanabban a ruhában, ami a tegnapi napon volt rajta. Ezek szerint még nem volt a Faluban, át sem öltözött.

– Igen, uram, minden rendben volt. Köszönöm, hogy hagyta…

– Ugyan, ha már egyszer így alakult… Úgyis régen tartozom önnek egy személyes találkozással a szüleivel – legyintett. – Tudja, hogy nem csak rajtam múlik, a vezetés pedig egyelőre nem foglalkozik ezzel a kérdéssel. Ön is tudja, miért. A Hivatal sorsa, további tevékenysége valahogy jobban érdekli őket.

– Teljesen megértem, uram, tényleg fontosabbak a változtatások, mint az én apróságaim.

– Azért ne nevezzük apróságnak, önnek ezek fontosak, de örülök, hogy ön is hasonlóképpen gondolja. Azt javaslom, aludjunk egyet az ijedtségre, holnap – azaz ma – pedig folytassuk a feladatainkat. Aludja ki magát, kezdjen kicsit később a csapatával. A ma délutáni kiolvasztást is elhalasztottuk – érthető okokból. Egyébként a Diana nevű gyógyító nagyon érdeklődött, ahogy az egész csapata aggódott önért. Megígértem, hogy amint megérkezik, benéz hozzájuk – már ha nem túl fáradt. A katonák majd elkísérik. A csuklópántot csak hagyja Leah asztalán…

– Máris megyek! – Sarah örömmel tett egy kis kitérőt, jólesett neki, hogy a csapata aggódott érte.

A két katonával a nyomában a B13-ba sietett. Az incidens után valószínűleg a katonák és az őrök is újabb parancsokat kaptak Sarah-val kapcsolatban, ugyanis a két testőr egészen a barakk belső ajtajáig kísérte a lányt, csak ott váltak le. Nesztelenül lopakodott be a hálókörletbe, nehogy

felébresszen valakit. Odaosont Diana ágyához, és elsimította a haját az arcából. Diana nagyot lélegzett, és kinyitotta a szemét. Hatalmas mosoly terült szét az arcán, amikor felismerte éjszakai látogatóját. Felült az ágyon, és megölelte a lányt. Jó darabig tartotta, majd, amikor elengedte, megtörölte a szemét.

– Nagyon aggódtunk érted! – suttogta, bár már nem volt szükség a csendes beszédre, hiszen a többiek is – egymást ébresztgetve – kezdtek magukhoz térni. Még Myles is felébredt, pedig – ahogy egyszer mesélte – ő még egy buli alatt is képes aludni. „Ha álmos vagyok, akkor alszom!" – mondogatta. Mind a hat gyógyító köré ült, rendkívüli módon örültek Sarah érkezésének és sértetlenségének. Kérdezgették, mi történt, Sarah pedig érintőlegesen elmesélte nekik az eseményeket: hogy Rodrigó milyen normálisan viselkedett vele, hogyan találkozott a szüleivel, milyen jó volt végre látniuk egymást.

– Nem lett volna szabad Rodrigónak ilyet csinálnia – morogta Myles még félig alvó állapotban, két ásítás között.

– Egyszerűen csak nem akarta, hogy kísérleteket végezzenek rajta – válaszolt Adam, teljesen megértve Rodrigó viselkedését. – Mondjuk nekem valószínűleg nem lett volna bátorságom annyi fegyveres előtt megfenyegetni Smith-t.

– Hadd mondjak nektek valamit, de hétpecsétes titok, és ne is kérdezzetek róla semmit: bírjatok ki még két hetet, és minden rendben lesz.

Mindenki elcsendesedett, de nem kérdeztek semmit. Tudták, hogy Sarah-ban megbízhatnak, folyamatosan az ő oldalukat is képviselte a vezetőség előtt, ahogyan valószínűleg most sem lesz másképp.

– És mi volt a tegnapi felolvasztással? – érdeklődött Sarah, megtörve a csendet.

– A délelőttit megoldottuk, a délutáni pedig elmaradt – mondta Diana. – Szerintem mindenkinek volt elég baja az eltűnéseddel. Egyébként képzeld el, valamikor délután egy katona hozott egy üzenetet Smith-től, hogy látni akar. Egy kicsit mindannyian megijedtünk, azt gondoltuk, valami bajod esett. De aztán elmondta, hogy minden rendben van veled, és valamikor éjjel érkezel. Teljesen normális volt, leültetett, még teával is megkínált. Érdeklődött, köszönte a munkánkat, szóval teljesen pozitív volt a hozzáállása. Egy kis ideig úgy éreztem magam, mint a kórházban régen, amikor a hozzátartozókkal beszéltem.

– Igen, egy ideje szerintem is finomodott a stílusa. Azt gondolom, mivel számára fontos feladatot végeztek, ezért értékesek vagytok – magyarázta Sarah. Nem akart egyelőre többet mondani, hamarosan úgyis megtudják. – Na de most már tessék aludni, késő van, hamarosan itt a reggel! Egyébként lehet, hogy kicsit később kezdünk holnap, úgy terveztem, egy órácskát ráhúzok. Mit szólnátok, ha csak 9:30-kor mennénk az első kettősért a Fagyasztóba?

– Nekem teljesen megfelel. Többiek? – nézett körbe Adam. Ők is bólintottak. Sarah jó éjszakát kívánt, és visszavonult a lakókörzetébe.

Úgy döntött, egy gyors zuhanyzás és fogmosás után bedől az ágyba, és reggel 9-ig fel sem kel. A zuhanyzás és a fogmosás még ment is, de utána hiába feküdt le, csak hanyatt fekve, karjait szétvetve nézte a plafont a beszűrődő holdfényben. Érezte, hogy elfáradt, nem feltétlenül testileg, az események forgataga inkább agyban viselte meg. A mennyezet forogni kezdett, érezte, hogy nehezedik a teste, süpped bele az ágyba. Eszébe jutottak a nap eseményei, visszapörgette őket egészen addig, amíg Rodrigó elkapta a C1-ben. Mintha kívülről látta volna magát, egy rongybabát, amelyet egy torz, túlfejlett

óriáscsecsemő rángat kedve szerint. Megpróbálta kiszabadítani magát, de a teste nem reagált. Kiáltani szeretett volna, de nem jött ki hang a torkán. A csecsemő elengedte, ő pedig mintha lassított felvételen zuhant volna a föld felé, ami egyáltalán nem akart megérkezni. Kitárta karjait, hogy tompítsa az esést, de azok hirtelen vörös, lángoló szárnyakká változtak. A teste a magasba lendült, egészen fentről látott mindenkit, alatta terült el a bázis. Látta a főépületet, a két barakksort, de a tesztépületek helyén a krioterem magasodott. A B13 irányából a gyógyító csapat futott ki, bár az arcukat nem látta, biztosan tudta, hogy ők azok. Látta, hogy csak öten vannak, valaki hiányzott. Adam! Adam nem volt velük. A főépület előtt állt, a katonák és a bentlakók egyre szorosabb gyűrűjében, akik fenyegetően közeledtek hozzá. Adam felnézett, ráemelte a tekintetét. Sarah ekkor felismerte: nem Adam volt, hanem Smith, és könyörgően nézett a lányra. Sarah kiáltott, de nem jutott el a hangja az alant lévőkig. Ekkor ragyogó szárnyait kitárta, majd olyan hatalmas erővel, dühösen csapta őket össze, hogy iszonyatos energiahullámot keltve, mindenkit ledöntött a lábáról.

Sarah felriadt. Egy darabig nem mozdult, csak bámulta az éjjeliszekrényen az este otthagyott vizespoharat, rendezgette gondolatait, majd megnézte a pántját. Hét óra tizenkét perc. Még aludhatna, de úgy döntött, már nincs értelme visszaszundikálni. Ledobta magáról a takarót. A júniusi meleg és a csapadékmentes idő együttesen nem tett jót a közérzetének, pedig 23-24 foknál nem volt több a szobájában most sem, a kontroller egész éjszaka működött. Felkelt, kivonult a fürdőszobába, megmosta az arcát, miközben bámulta magát a tükörben. Furcsa volt ez az álom, s most még furcsább, hogy csak álom volt. Szinte érezte a karjaiban a

lüktetést, amit az átváltozás okozott. Rátámaszkodott a pultra, mintha a gravitációnak próbált volna ellenállni, bár még maga sem tudta, hogy a zuhanás vagy a repülés ijesztette meg jobban.

Csigalassúsággal tért vissza minden a régi kerékvágásba, ahogy lassan, de feltartóztathatatlanul törlődött a memóriájából az álom. Felöltözött, s nem sokkal nyolc után elindult Leah-hoz. Smith már biztosan értesítette őt is arról, hogy megérkezett – feltéve, hogy nem alszik ő is egy kicsit tovább. Lelassított az iroda előtt, majd bekukucskált. Leah valamit dolgozott éppen, de amint észrevette Sarah-t az ajtóban, szinte kirepült az íróasztal mögül, és a lány karjaiba vetette magát. Sarah elmosolyodott, és magához ölelte.

– El sem tudod képzelni, mennyire aggódtunk érted! Én meg különösképpen. Ha te nem lennél, senkivel sem tudnék beszélgetni a bázison.

– Ó, csak azért? – Sarah próbált komoly arcot vágni, de aztán elnevette magát Leah meghökkenését látva. – Vicceltem csupán.

– Jaj, tudod, hogy nem csak azért! Olyan vagy nekem, mint a… mint a húgom – bökte ki végül, és újra megölelte Sarah-t. Smith lépett ki az irodájából:

– Mi történt? Nem tud aludni? – kérdezte.

– Ó, uram, jó reggelt! – rebbent szét a két lány.

– Nem akartam zavarni, beszélgessenek csak! – azzal mosolyogva visszavonult.

Sarah röviden beszámolt Leah-nak a tegnap történtekről, arról, hogy Rodrigó lényegében csak egy lecsúszott, szerencsétlen fiatalember, aki semmi rosszat nem akart, csupán szabadságra vágyott. Mesélt még a szüleivel való találkozásról, Leah meg is jegyezte, hogy majd egyszer,

alkalomadtán szívesen megismerné őket. Sarah meg is ígérte, hogy egyszer összehoznak egy találkozót, sőt, akár Smith-t is meghívják, ha jól viselkedik. Mint két kis csitri, nevettek, örültek egymásnak és annak, hogy nem történt komolyabb baj.

Sarah a B13-ba sietett. Úgy érezte, mintha hetekkel ezelőtt történt volna a tegnapi eset, s most tért volna vissza egy hosszabb eltávozásról. Pedig még 24 órája sincs, hogy elrabolták. Nem akarta a gyógyítókat zavarni, hátha még alszanak, de mindenki fent volt. Megegyeztek, hogy most elszaladnak a két páciensért a Fagyasztóba, így nem tolódik az ebéd sem, és Sarah is tudja végezni a feladatait. Lementek a krioterembe, ahol szépen, lassan fogytak a jobb oldali fal mellé felállított kapszulák. Az első kettőt megfogták, és átvitték a kezelőbe. Addigra már mindenki beöltözött, utoljára Diana és Adam cserélték le az utcai ruhájukat a tiszta, orvosira. Bár semmilyen műtéti beavatkozásra nem volt szükség a betegadatlap szerint egyiknél sem, ez a megszokás egyszerűen beléjük ivódott. Pár perc kellett csupán, és már kezdhették is a felolvasztást, majd utánuk közvetlenül a sejtregenerációt. Sarah már előzőleg is észrevette, hogy történtek bizonyos változások: a legfontosabb az volt, hogy míg az első eljárásoknál teljesen csendben dolgoztak – legfeljebb egy-egy parancsszó hangzott el –, addig mostanában folyamatosan beszélgettek, viccelődtek, csak ritkán volt rá szükség, hogy erősebben koncentráljanak a feladatra. A másik változás az volt, hogy szinte mindig úgy találta őket, hogy az olvasó előtt ültek és a legújabb orvosi kiadványokat bámulták, vagy a maradék 18 gyógyíthatatlan lefagyasztott érdekében kutatták a szakirodalmat. Diana folyamatosan tanította őket, főleg Adamet piszkálta folyton a szakmával, de Adam tudta, hogy szüksége van a fejlesztésre.

Csak nagy ritkán húzta fel magát, amikor már elege lett a rengeteg szakszövegből, akkor elküldte Dianát, hogy fárassza inkább a többieket.

Csippant Sarah csuklópántja, Leah üzent.

– „Ezt figyeld!” – csak ennyi állt benne, továbbá egy videó, amelyen Leah repked ki-be a kamera által rögzített területről.

– „Gratulálok, ezt gyorsan megtanultad, úgy repülsz, mint aki így született!” – Bár nem volt olyan kecses a mozgása, mint az anyjának, de tényleg ügyesen csinálta.

– „Nem akartam Smith közelében megmutatni, nehogy bajod legyen belőle.”

– „A tegnapi után én már semmitől és senkitől sem félek!” – majd egy harsogóan nevető arcot csatolt az üzenethez.

– „Ebédnél tali!” – zárta le Leah az üzenetsort.

A mai feladat a tegnapi folytatása volt, csak most thermálokat kellett megemelnie. Szerencsére ezúttal semmilyen probléma nem adódott, bár megtették a megfelelő óvintézkedéseket, például több katona volt a teremben, illetve Sarah nem mozgott az alanyok között, hanem megfelelő távolságból megoldotta az átállítást.

Az ebédlőben egészen sokan voltak, amikor Sarah megérkezett. Érezte – bár megpróbálták szolidan művelni –, hogy összesúgnak a háta mögött. Néha el-elcsípte az „ő az a lány…” szöveget, de nem érdekelte. Minden jól végződött, és ez volt a lényeg. Egyébként az előzőekben átállított thermálok között is volt valami hasonló susmus, de akkor sem foglalkozott vele. Felkészültek a hasonló esetekre, hogy soha többé ne történjen meg.

Leah most picit később érkezett, Sarah integetett neki az ablaksor melletti egyik asztaltól.

– Na? Hogy tetszett a repülésem? – kérdezte látható büszkeséggel.

– Nem semmi, úgy tűnik, valaki nem tétlenkedett az elmúlt napok alatt.

– Így van, minden este gyakoroltam, ahogy hazaértem.

– Látom, hogy tehetség van benned, de majd anya pontosan elmagyarázza a legfontosabb tudnivalókat. Tudod, ő levitátortanár.

– Alig várom, hogy találkozzam vele! – csapta össze a kezét Leah.

– Elhiheted, én is, mert az azt jelenti, hogy minden változás megtörtént, és pozitív irányba halad az ÁVH.

– Látom, erősen szíveden viseled az ÁVH sorsát – Leah felnevetett. – Azt kell mondjam, jobban, mint én, pedig én saját akaratomból dolgozom itt.

– Érdekes, hogy ezt mondod. Smith valamikor az elején említette, hogy majd egyszer megértem az ÁVH céljait. Azt hiszem, látom, merre megyünk, és szívesen veszek részt a további működésében. Tudom, hogy szükség van rám, és hogy fantasztikus dolgoknak lehetek még a részese.

– Azta, micsoda szónoklat! Hogy tudsz egyáltalán ilyeneket kitalálni?

– Nem tudom, egyszerűen csak így érzem. Meg nem is volt ez szónoklat, messze áll attól. Hallanád apát! – nevetett Sarah.

– Ügyes vagy, ehhez nem fér kétség. Sokkal ügyesebb, mint én… – hajtotta le a fejét szomorkásan Leah.

– Ilyet meg ne halljak tőled! Sosem tudnék olyan precíz munkát végezni, mint amilyet te szoktál azzal a sok adattal. No meg kinek az ötlete volt, hogy belecsempéssze a csuklópántba a hivatali hívókódot? Én meg csak lógtam Rodrigó karjaiban, mint egy rongybaba.

Leah láthatóan elpirult a dicséretre, ami igaz, az igaz. Az az ő ötlete volt, ahogy a pánt beprogramozása is, hogy figyelni tudják a rajta zajló kommunikációt.

– Te egészen nagyszerű vagy ezekben a dolgokban, akár Smith is tanulhatna tőled, hogyan kell motiválni a kollégákat! – adta vissza a dicséretet.

– Neki egészen más körülmények között kell helytállnia, ráadásul a feje fölött még ott a vezetés is, akik meghatározzák a stratégiát. Reméljük, az új helyzetben is tud majd elég rugalmas lenni.

– Bízzunk benne! – sóhajtott Leah, és megnyomta a menüválasztó gombot.

Először nem zavarta, de Sarah egyre többször vette észre, hogy összesúgnak a háta mögött. Azt hitte, egy-két nap, és mindenki megunja, elfelejtik. Ezzel szemben inkább nőtt a hírértéke, a bázison lévő összes személy – legyen az adminisztratív vagy bentlakó – csak erről pusmogott. Bármikor bement egy tesztszobába, azt látta, hogy finoman ugyan, de mutogatnak rá, miközben egymásnak suttognak. Csütörtökön ez már Smith-nek is feltűnt, így a biztonság kedvéért megerősítette Sarah védelmét. Lassan úgy nézett ki, hogy az E-1-en maradt katonák fele Sarah-t védi, a többiek pedig az éppen aktív teszteknél teljesítenek szolgálatot. Meglepő módon, Sarah sokkal kevésbé érezte magát biztonságban így, hogy folyamatosan szemmel tartották, mint amikor a két árnyéka követte az épületek közötti utakon. Eszébe jutott, hogy ugyan milyen baja történne például a B13-ban, de még ott is négyen figyeltek rá, s azonnal ugrottak, ha a gyógyítók közül valaki bizalmasabban közeledett hozzá a szokásosnál. Csak a saját lakókörletében tudott egyedül maradni, úgyhogy, ha tehette, ott töltötte a munka utáni idejét.

Még jó, hogy Leah rengeteg holót bocsátott a rendelkezésére, volt miből válogatnia.

Péntek reggel kellemetlen hírt kapott a lánytól, bár már számított rá, szinte érezte a zsigereiben, hogy ez is elkövetkezik: „Elkapták Rodrigót!” Még a szobájában készülődött, így leült az ágya szélére, és vett pár nagy levegőt. Sajnálta a srácot, s tudta, hogy nem fog örülni, amikor visszahozzák. Még az is lehet, hogy nem ide, hanem egy sokkal kellemetlenebb helyre viszik. Azért majd érdeklődik, mi történt vele, hátha megtud valamit. Ha mástól nem, Leah majd kideríti, hiszen szinte mindenhez van hozzáférése.

Ma van az utolsó fagyasztott alanyok felolvasztásának napja. Már csak a 18 gyógyíthatatlan marad, bár ők is reménykedhetnének, ha maguknál lennének, ugyanis Diana és Adam egészen jól beleásták magukat a gyógymódokba.

Lementek a Fagyasztóba, ahol már csak négyen voltak. Ha Sarah-t nem rabolták volna el, most eggyel kevesebb alany várt volna a felolvasztásra, de aznap délután egy ember kimaradt. Szerencsére csupán pár plusz napot kellett itt töltenie.

– Mit éreztek most? – érdeklődött Dianára és Adamra nézve, akik kiválasztottak két pácienst.

– Hálát, hogy eddig nem rontottunk el semmit – mondta Adam. – Bevallom, amikor Smith azt mondta, hogy nem szúrhatunk el egyetlen felolvasztást sem, kicsit berezeltem. Szerencsére, Diana olyan tapasztalatokkal rendelkezik, hogy nem volt gond – mosolygott Dianára.

– Na jó, akkor én is bevallom, hogy néha én is bizonytalan voltam, de bíztam az ötvenes gyógyítói szintben – nevetett fel Diana. – A lényeg, hogy minden szuperül sikerült eddig. Már csak ez a négy ember van, utána, ha minden igaz, már csak

gyógyítanunk kell. Azt meg majd meglátjuk, érkeznek-e új kriósok.

– Még holnapra lesz kettő, ne feledjétek! – mutatott Sarah hüvelykujjával a háta mögötti kis kamrára. És ott nagyon precíznek kell lennünk. Holnap reggel 09:00-kor vár minket személyesen Mr. Smith, és megtudjuk, mit kell tennünk azzal a kettővel.

A péntek most kicsit hosszabbra nyúlt, mint szokott. Sikeresen lezajlottak az utolsó felolvasztások, úgyhogy a gyógyító csapat teljesítette a feladatát. Délután öt óra is elmúlt, s már csak az utolsó két páciens felébredését kellett megvárni, utána – terv szerint – őket is vitték a pihenőbe. Ha minden jól sikerül, akkor holnap reggel már ők is a családjuk felé vehetik az irányt.

A péntek második eseménye már nem volt ennyire kellemes. Smith behívta Sarah-t az irodájába, közvetlenül a péntek esti vezetői beszámoló után. Ez csak a legritkább esetben történt meg, bár most a hétvégi munka is eltért egy kicsit a megszokott ritmustól. Leah még nagyban dolgozott valamin, Sarah-nak úgy tűnt, nem is mert a szemébe nézni, amikor elhaladt előtte, Smith pedig mogorván ült az asztala mögött. „Mi folyik itt?” – kérdezte magában Sarah.

– Gondunk van! – kezdte Smith, mindenféle köszönés vagy előkészítés nélkül. Sarah már ismerte ezt a stílust, tényleg gond volt, ha így indított. Leült az asztalhoz, és várta a folytatást.

– Ez a Rodrigó-ügy sokkal több kárt okozott, mint gondoltuk. – Sarah kérdően nézett rá, nem értette, mire gondol, hiszen Rodrigó megkerült, elkapták.

– Uram?

– Úgy tűnik, az alanyok között vannak jó néhányan, akik úgy gondolják, ön a legegyszerűbb út kifelé a bázisról, bosszantó példát véve a renitens mechánkról.

– Arra gondol, hogy veszélyben lennék? – Sarah kicsit megdöbbent. Érzékelte a körülötte keletkezett nagyobb pörgést és védelmet, de nem gondolta, hogy ennek bármilyen negatív következménye lenne rá nézve, igazából betudta annak, hogy megerősítették Rodrigó óta a védelmét.

– Rodrigó a „példaképük" lett, a szabadulás reményének szimbóluma. Azon gondolkodom, hogyan tudnám elejét venni bárminemű kezdeményezésnek, azaz hogyan tudnám elvenni a kedvüket attól, hogy próbálkozzanak. Beszéltem a vezetőséggel, ők egy elég drasztikus lépést javasoltak, s nekem sincs más ötletem – szóval én is hajlok rá.

– Mi lenne az? – kérdezte Sarah rosszat sejtve. Smith bekapcsolta a holót az asztalán, majd megnyomott pár gombot. Egy videoanyag indult el, egy testkamera képe, legalábbis a rángatásból úgy tűnt, hogy egy emberre, egy katonára volt rögzítve, aki éppen futott. Mellette többen is rohantak, fegyverrel a kezükben, miközben az irányításra vonatkozó parancsok hallatszottak. A videón lévő időbélyegző alapján ez tegnap este nyolc után történt. Még majdnem teljesen világos volt, de a katonák befutottak egy eléggé lerobbant, többemeletes házba, ahol már inkább a szürkület dominált. Kicsapódott a földszinti bejárat ajtaja, csizmák csattogása hallatszott, ahogy a csapat egyik fele – köztük a kamerás is – betódult az épületbe, míg a másik fele a másik oldalra, az ablakok irányába indult. A földszint egyik szobája előtt álltak meg, majd az egyik katona egyetlen mozdulattal bezúzta az egész ajtót, amely kifordult a tokjából, és a szobában landolt. A katonák bezúdultak a helyiségekbe, fegyverüket előretartva, annak világítását bekapcsolva

rohantak végig a szobákon. A kamerával felszerelt ember egy ajtó nélküli helyiségbe rontott be, ahol egy szerfelett koszos és törött heverőszerűségen egy rendkívül törékeny, vékony férfi feküdt, mocskos pólóban és rövidnadrágban, kezét védekezően maga előtt tartva. „Tiszta!” – hallatszott innen is a megnyugtató kiáltás, majd valahonnan az „Erre!” hangzott fel. Egy ablak képe tűnt fel, amelyen egy nagydarab férfi tuszkolta át magát, és menekülni próbált. „Azonnal álljon meg! Letérdelni!” – hangzottak a rövid, pattogó parancsok, mire a férfi jó tíz méter után lelassított, kezét a tarkójára téve lassan letérdelt. A kamera az ablakon keresztül követte a férfit, majd elébe került. „Rodrigó!” – Sarah szinte levegőt venni is elfelejtett. „Ne mozduljon, megbilincselem!” – szólt az újabb parancs. Egy katona közelítette meg hátulról Rodrigót, bilincset csatolva az egyik csuklójára. Ebben a pillanatban, hatalmas méretét meghazudtoló sebességgel, a fiú megfordult, és iszonyatosan erős ütést mért a katona torkára, összezúzva annak légcsövét. Ugyanazzal a mozdulattal elkapta, s mintha csak papírból lett volna, maga előtt tartva a valószínűleg halott katonát, az előtte lévő kettő felé indult. Mindkettő egyszerre tüzelt. A lövések egy pillanatra megállították Rodrigót, de csak az ütés miatt tántorodott hátra, a halálos találatok csak a pajzsként tartott férfit érték. Sarah felsikoltott, tisztában volt vele, hogy ennek itt a vége. Még idejében eltakarta a szemét, de tökéletesen hallotta, amint több sorozatot is leadtak a katonák, majd hirtelen csend lett. „Bezsákolni, mindkettőt!” – szólt a parancs, majd véget ért a videó.

Smith kikapcsolta a holót, és türelemmel várt. Sarah megtörölte a szemét, egyszerűen nem tudott megszólalni.

– A vezetőség azt javasolja, hogy mutassam meg a lakóknak a videoanyagot, ezzel megfélemlítve és eltántorítva őket az esetleges ártó szándékaiktól.

Sarah egy darabig még csendben ült, próbálta feldolgozni a látottakat és hallottakat. Hol a hányingerrel küzdött, hol a könnyeit próbálta visszatartani. Aztán csak megszólalt, halkan és keserűen:

– Ha az én véleményemre kíváncsi, uram, nem tartom helyesnek egy ilyen videó lejátszását. Ezzel csak még jobban feldühítené őket.

– Viszont láthatnák, hogy nem tréfálunk, hogy a tetteiknek következménye van.

– Ahogyan ön is látta, neki nem volt veszítenivalója a szabadságán kívül. Ahogyan a bentiek többségének sincs.

– Azt mondja, hogy mártírt csinálnék belőle? – Smith elgondolkodott egy pillanatra. – A szabadságvágyuk nagyobb lenne, mint a halálfélelmük?

– Azt gondolom, uram, hogy elég nagy esély van rá.

– Rendben, köszönöm a véleményét – mondta és felállt. Sarah szintén felállt, és kilépett az irodából. Leah arca is szomorú volt, biztosan tisztában volt azzal, mi zajlott az előbb, hiszen ő mindig, mindenről tud, ami az E-1-ben történik.

Sarah a szobájába ment. A folyosó már teljesen kiürült, az épület ajtaja előtt álló katonák is mozdulatlanok voltak. Ahogy közeledett a folyosó végéhez, egyre kevesebb fény jutott el a bejárat erős reflektoraiból, de nem volt kedve menet közben megnyomni a kapcsolókat. Lenyomta a kilincset, és a kicsiny előszobának kialakított helyiségből egyenesen a hálóba sietett. Leült az ágy szélére, és sírni kezdett.

Egyáltalán nem aludt jól. Eleve nehezen szunnyadt el, folyton ott kattogtak a fejében a holón látott mozdulatok, a

katonák dobogása, a vézna férfi a kanapén, Rodrigó borostás arca, a légcső roppanása és az azt követő hörgés, majd a fegyverek ropogása. Ezerszer lejátszotta magában a videót, ezerszer reménykedett abban, hogy Rodrigó nem áll ellen a letartóztatásnak, de minden alkalommal ugyanúgy végződött.

Hat után riadt fel, ruhástól, cipőben feküdt az ágyon. Úgy érezte magát, mint akit egész éjszaka vertek, bár még nem volt része ilyen szörnyű „élményben", de úgy gondolta, az is valami ilyesmi lehet. Megpróbálta magát összeszedni: először egy egészen hosszú tusolást iktatott be, majd törölközőbe csavarva, percekig nézte magát a bepárásodott tükörben, ahol szinte semmit sem látott. A törölközés és a hajszárítás automatikusan zajlott, ahogyan a ruhák felvétele is csendben, szinte öntudatlanul történt meg. A csuklópántjára nézett, de még alig múlt hét. Kilépett a szobájából, az ebédlő felé indult, legalábbis a megszokás és a lábai arra vitték. Látta, hogy már néhányan esznek, ő is leült az egyik sarokba. Egy darabig maga elé bámulva üldögélt, majd rájött, hogy szombat lévén a reggeli szabad szedésű, azaz oda kell mennie a kínálóasztalokhoz és magának kell összeválogatnia, mit szeretne enni. Felállt, fogott egy tálcát, és beállt az egyik korán kelő munkatárs mögé.

– …reggelt! Jó reggelt! – fogta meg valaki a vállát. Leah volt. – Már háromszor köszöntem – mondta. – Látom, nem vagy túl jól.

– Nem, valóban.

– Figyelj, sajnálom, hogy látnod kellett azt a videót. Tudom, szörnyű volt.

– Az volt. – Sarah megpróbált értelmes mondatokat megfogalmazni, ez pedig tőmondatokban könnyebbnek tűnt.

– Tudom, hogy kedvelted a srácot, de láttad, hogy ő támadta meg a katonákat. – Sarah bólintott, bár legbelül

valami olyasmi fogalmazódott meg benne, hogy „De megígértük, hogy nem fogjuk keresni, hagyjuk, hogy élje a szerencsétlen kis haszontalan életét!”, de inkább nem mondott semmit, mert akkor megint sírva fakadt volna.

Leah jelenléte azért egy kicsit magához térítette, visszarángatta az ÁVH kozmoszába, miközben a fejében, valahol mélyen belül, egy dallamot játszott valaki, megállíthatatlanul ismételve újra meg újra: „Csak egyetlen bolygónk van, de mi mégis különböző világokban élünk…”

– Hogyhogy szombaton is bejöttél? – kérdezte, amint leültek egy asztalhoz.

– Smith kért meg rá – válaszolta Leah, majd lehalkítva a hangját, hozzátette:

– Ugye, ma lesz a felolvasztása annak a két barátjának, akik abban a kis kamrában vannak? Képzeld, sikerült valamit kideríteném a nőről! Ugyanabban a városban születtek és éltek fiatalkorukban Smith-szel. De aztán a nő eltűnt, senki sem tudott róla semmit, egészen huszonegy évvel ezelőttig, amikor bekerült az ÁVH nyilvántartásába, mint az első krioalany. A férfiről ennyit sem találtam, teljesen ismeretlen, talán amerikai, de ezt sem tudtam megerősíteni.

– Na, majd ma minden kiderül. – Sarah nem volt biztos benne, hogy Smith bármit is elárul nekik a párról, de nem volt kedve tovább beszélgetni a témáról. Megpróbálta a kiszedett rántottát legyűrni, majd vízzel öblítette le. Semmi édes löttyre nem vágyott, valószínűleg visszajött volna, így nem is próbálkozott vele.

– Akkor kilenckor találkozunk! – állt fel Leah. – Bocsánat, kezdődik a munka – azzal magára hagyta Sarah-t.

Sarah ivott még egy kortyot, majd felállt az asztaltól ő is. Közel másfél órája volt még kilencig, addig össze kell szednie magát. Nem mehet be a csapatához így, ebben a hangulatban.

Visszatért a szobájába, és bekapcsolta a holót, hátha el tudja terelni a figyelmét valamivel, de csak böngészte a lehetőségeket, semmit sem indított el. Igazából nem is figyelt a választékra, úgyhogy inkább kikapcsolta az egészet. Nagy levegőt vett, s megpróbált mosolyogni. „Jó reggelt!" – mondta hangosan, de egyáltalán nem hangzott őszintének. Az előszobatükör elé állt, s újból megpróbálta. Mosoly, majd köszönés. „Francba, ez egyáltalán nem hihető, pocsék színész lenne belőlem!" – gondolta. Újra! Mosoly, köszönés. Nem. Megpróbált valami kellemes élményre gondolni, ám nagyon nehezen talált ilyet. Amikor találkozott a reptérnél a szüleivel! Ez lesz az! Mosoly, köszönés. Sokkal jobb. Mosoly, köszönés! Újra! Mosoly, köszönés!

– Jó reggelt mindenkinek! – köszönt mosolyogva Sarah. – Ugye tudjátok, hogy ma fontos feladatot kaptok? Ma kell felélesztenetek Smith VIP alanyait. Kilencre megyünk hárman Smith-hez, ne feledjétek!

– De jó kedve van ma valakinek! – mosolygott rá Diana, aki éppen valamelyik orvosi kiadványt böngészte. – Ezek szerint te is várod már az utolsó kettőt.

– Igen, elég volt már a hidegből. De még van egy kis időnk, meséljetek, mi van veletek, hogy vagytok ebben a nagy melegben?

A csapat tagjai köré gyűltek, és vidáman mesélték, mennyire nem szeretik ezt a szörnyű meleget, ő pedig csak ügyesen mosolygott, hallgatta őket, csak ne kelljen megszólalnia. Nagyon kellett a gyakorlás a tükörben… Pár perccel kilenc előtt üzenetet kapott Leah-tól: „Ugye, nem feledkeztél meg a megbeszélésről?", amire azonnal válaszolt: „Nem, máris indulunk!", majd Diana és Adam kíséretében elindultak a főépületbe.

Leah intett, hogy fáradjanak be Smith irodájába. Diana egyszer már járt itt, bár akkor erősen meg volt illetődve. Leah behozott még egy széket, hogy mindhárman leülhessenek, majd rájuk húzta az ajtót. Smith láthatóan zavart volt. Felnézett rájuk, majd kínosan hosszú másodpercek után végre megszólalt:

– Bocsánat, éppen egy másik problémán járt az eszem. Köszönöm, hogy eljöttek. A mai feladatuk nem fog sokban különbözni az előző másfél hónap eljárásaitól, ugyanúgy fel kell olvasztaniuk két embert, viszont ők fontosak számomra, kérem, így álljanak hozzá. Mindketten egy kopterbaleset túlélői, tehát jelentős károsodásokkal kell szembenézniük. Valószínűleg az égési sérülések lesznek a legrosszabbak, komoly szövetregenerációt kell végezniük. Ezenkívül főként törések és belső sérülések fordulhatnak elő, de ezt majd önök látják. Viszont jó, ha tudják, hogy nincsenek adatlapjaik, első krioalanyokként még nem készült ilyesmi. Még valami: ezt nem a kezelőben fogják csinálni, hanem az egyik teszthelyiségben. Tízkor kezdenek a D5-ben, oda fogom vitetni a két kapszulát. – Sarah emlékezett, hogy a D sorozatú teszthelyiségek közvetlenül az udvarra nyílnak. Főként az absorberek használták anyag-energia konverzióra, emiatt jelentősen vastagabb falakkal látták el őket. – Van-e kérdésük?

– Uram, mivel nem tudjuk, milyen sérüléseik vannak, javaslom, ne egyszerre olvasszuk fel őket. A traumáktól függően előfordulhat, hogy mindkettőnkre – mutatott Adamre – szükség lehet bármelyiküknél. Sőt, az első személy kiolvasztása után szerzett tapasztalatok megkönnyíthetik a második alany regenerációját.

– Okos felvetés… Mit javasol? – kérdezte Smith.

– Kezdjük azzal, aki fizikailag jobb állapotban lehet. Ketten fogják olvasztani a testet, ahogyan ketten fogjuk a

regenerációt is elvégezni. Megpróbálunk lassan és körültekintően haladni, mindenre odafigyelni. Mivel, gondolom, ugyanazon balesetben sérültek meg, felhasználjuk a tapasztalatainkat.

– A férfivel kezdjék – jelentette ki Smith kategorikusan.

– Rendben. A férfivel kezdünk 10:00-kor, a nőt akkor tegyük át 14:00-ra. Legkésőbb este hatig mindkettővel végzünk, remélhetőleg pozitív eredménnyel.

– Tegyenek meg mindent, ami csak lehetséges. És szeretnék ott lenni a nő felolvasztásánál és az ébredésénél. Megpróbálok nem láb alatt lenni… Akkor tíz előtt pár perccel találkozunk a D5-ben, ha nincs több kérdésük, megjegyzésük.

– Csak én vagyok paranoiás, vagy tényleg bámulnak minket az ablakokból? – kérdezte Sarah. A barakkok rácsai mögül a lakók figyelték hármuk útját.

– Amióta elkezdődött a felolvasztás, azóta szinte teljesen kihagytuk a közös tevékenységeket a többiekkel, úgyhogy semmit sem tudunk – mondta Adam. – De én is érzem, hogy változott valami, feszültebb lett a hangulat Rodrigó óta.

– Még a végén igaza lesz Smith-nek… – morogta magában Sarah, és sietősebbre fogta a sétát. Úgy döntött, egy darabig nem mutatkozik, ha nincs rá égetően szükség. Egyébként meg tudná oldani az udvar kihagyását is, ugyanis a Z1-esből, a kriotermen keresztül máris a főépületben találná magát, s nem kellene 5–6 percet a barakkok előtt sétálgatnia. „Francba, tényleg paranoiás lettem!” – gondolta magában, és elvetette az ötletet.

Diana ismertette a napi feladatot a többiekkel, s mivel a D5-ben lesz a művelet, a szükséges eszközöket az egyik betegkocsira gyűjtötték össze. Az égési sebek tényleg nem

tartoztak a problémás feladatok közé, még a legnehezebb, négyes szintű égéssel is találkoztak már az olvasztások során, amikor már a bőr és az alatta lévő szövetek is elszenesedtek. Ezek regenerációja kicsit hosszabb folyamat, de nem lehetetlen. Persze itt is érhetik őket meglepetések, hiszen a kórokozók könnyen bejuthatnak a sérült felületeken keresztül, de még az is kezelhető. Aggasztották viszont Dianát a baleset során keletkezett egyéb, egyelőre ismeretlen sérülések, mert mi van, ha valamelyik ellátásához még az ötvenes gyógyító erejük sem lesz elegendő? Még jó, hogy eszébe jutott, hogy külön-külön végezzék el a felolvasztást. Adam kiváló gyógyító, s ketten már nagyobb eséllyel küzdenek meg a kihívásokkal.

Tíz előtt pár perccel átmentek a D5-be. Teljesen kiürítették a szobát, csak a két kapszula volt bent, egyelőre mindkettő zárt állapotban, tartva a megfelelő hőmérsékletet. Az egyik hosszabb fal mentén állították fel az orvosi eszközök helyét, bízva abban, hogy nem lesznek túl nagy meglepetések. A szoba rövidebb oldalán a megszokott padokat helyezték el, ahol jelen pillanatban Smith és Leah ültek, figyelemmel kísérve a gyógyítók munkáját. Elsőként tehát a Steve Clarkson nevű úr kapszuláját nyitották fel, s kiemelték belőle a fagyott testet. Azonnal látható volt, hogy a test jobb oldala válltól egészen csípőig erősen megégett, hármas-négyes szintű égési sérülésekkel. Az egyik lábon nyílt törés látszott, a bal kar pedig kicsavarodva fagyott meg. Komolyabb koponyasérülés nem volt kivehető, bár a felületi sebek véres foltjai alól még bármi előtűnhetett, ahogy a belső sérülések sem látszottak, ezért sem Diana, sem Adam nem akart egyelőre ezekkel foglalkozni. Josie és Gracie kezdték a melegítést, ahogy viccelődtek vele pár perce, nekik a lábak jutottak, az afölötti részt majd Milo és Myles fogja elvégezni. Diana és Adam elkezdték a

regenerációt, látták, hogy a csípőig nem lesznek nagy problémák, a nyílt törés is csupán tízperces munka volt. A csípőtől felfelé váltottak a thermállal, s itt jöttek a keményebb problémák. Belső vérzések, szervek traumái, törések, ficamok, ínszalagok szakadásai, húzódásai. Egyik sem halálos, de megfelelő ellátás nélkül néhányuk akár az is lehetett volna. Lassan haladtak, közben Smith és Leah is elhagyták a helyiséget, fölösleges volt ott ülniük. Sarah érdekes megfigyelést tett, amit – úgy döntött – senkivel sem fog megosztani. Az összes lefagyasztott beteg meztelenül, illetve minimálisan takaró ruházattal lett kapszulába téve. E két alany viszont ismerős öltözéket hordott, még ha koszos, véres is volt rajtuk minden: a Menedék egyszerű, szürke egyenruháit viselték. Ezek szerint nem teljesen tervezetten, inkább gyorsan kellett őket lefagyasztani, így nem volt idő a vetkőztetésre. Szerencsére a felolvasztást nem befolyásolta a ruha, ahogy olvadt a test, folyamatosan vágták le róla a darabokat.

Kicsit több, mint három óra hosszan tartott a művelet, nagyrészt a biztonsági ellenőrzések vitték el az időt. Diana újra és újra végignézte a férfi minden milliméterét, nehogy kihagyjanak valamit, de a végén elégedetten dőlhettek hátra: az agya probléma nélkül újra elindult, mint egy tökéletes számítógép. Megállapodás szerint Sarah üzenetet küldött Leah-nak, aki valószínűleg tájékoztatta Smith-t.

Ebéd után kis pihenést engedélyeztek maguknak a gyógyítók, de nem akarták késő estére hagyni a helyreállítást, ezért azonnal el akarták kezdeni a nő felolvasztását, amint a férfi deltafázisba, azaz ébredés előtti állapotba lép. Ez nem sokkal kettő után következett be, így – Smith parancsára – a bázis orvosaira bízták, elszállítva őt a főépületbe. Sarah ezt annak tudta be, hogy nem akarta, hogy bármi megzavarja a

nő felébresztését. Az pedig tényleg furcsa helyzet lett volna a férfi számára, hogy felébred, és a párja egy csomó orvos gyűrűjében, mozdulatlanul fekszik. Így legalább, ha véletlenül felébredne, el tudják látni megfelelő információkkal.

Smith is megjelent a kezdésre, látható volt rajta az aggodalom, emiatt Adam a szokásosnál is finomabban bánt a testtel. Kiemelték a kapszulából, majd Josie és Gracie elkezdték a felolvasztást. Elöl Diana, utána közvetlenül Adam haladt, figyelték a sejtek állapotát, és próbálták az eredetit visszaállítani. Mindketten érezték, hogy kevés volt az az alig egyórányi pihenés, nem lehet a végtelenségig használni a gyógyító erőt, még ha ötvenes az ember, akkor sem. A lábakkal gyorsan végeztek, semmilyen komplikáció nem merült fel. A csípőcsontot rakták éppen helyre, amikor Diana megszédült. Már előzőleg is érezte, hogy a látása nem tökéletes, de nem igazán akart foglalkozni vele. Megkapaszkodott a kapszula szélében, és abbahagyta a regenerációt.

– Doktor, mi a probléma? – kérdezte Smith aggodalmas hangon.

– Egy pillanat, máris folytatom tovább. Csak egy kis levegőre van szükségem – mondta kifulladva Diana, közben felemelte a kezét, jelezve, hogy hamarosan minden rendben lesz.

– Csináljanak valamit! – ugrott fel Smith eléggé idegesen. Leah megfogta a kezét, visszahúzta a padra, és nyugodtan azt mondta:

– Mr. Smith, értik a dolgukat, nem lesz semmi gond.

– Bocsánat. – Látszott, hogy Smith nagyon zaklatott, de visszaült a helyére. Diana vett két nagy levegőt, és újból munkához látott. Az egész nem tartott tovább egy percnél,

viszont a feszültség tapintható volt a helyiségben, kellett pár perc – és Diana folyamatos munkája –, mire mindenki megnyugodott, legfőképpen Smith. Sarah úgy látta, hogy nemcsak a nőről van szó, más is bántja. Eszébe jutott a reggeli megbeszélés, amikor hasonlóan zavartan viselkedett, és az sem kerülte el a figyelmét, hogy a kezelés alatt többször kivonult az őrparancsnokkal beszélni. Hogy miről volt szó, azt már nem hallhatta, de megfigyelte a hívásazonosítót, hiszen egymás mellett ültek. Leah meglepő módon kiválóan kezelte a helyzetet. Sarah-nak eszébe is jutott, hogy Leah tökéletesen beletanult az adminisztratív mindentudó szerepébe, az pedig már meg sem lepte, hogy egyre hatékonyabban használja fel az elektró képességét is, ráadásul szociális téren is szépen fejlődött a fél év alatt.

A nő bal oldala egészen a comb közepéig volt megégve, a vállától kiindulva, pontosan ellenkezőleg, mint délelőtt a férfinek. „Mintha éppen ölelték volna egymást, amikor megégtek!” – jutott eszébe szomorúan Dianának, miközben a nő csuklójáról próbálta levágni egy szikével a rondán ráolvadt csuklópántot.

Smith az ujjaival dobolt a lábain, ami egyértelműen az idegesség jele nála, Sarah már többször megfigyelte ezt az önkéntelen mozdulatot. Nem mintha ő nem aggódott volna, de bízott a csapatában – bár nem várt helyzetek bármikor előfordulhatnak. A szokásos forgatókönyvet követték: a folyamat legvégét újra Diana végezte, ami az agy vizsgálata, esetleges helyreállítása volt, majd következett az apró, elektromos impulzus, ezután az a pár másodperc idegtépő várakozás, amíg Adam meg nem érzi az ilyenkor szükségszerű deltahullámokat.

– Minden rendben, a hullámok kiválóan érzékelhetőek – jelentette ki Adam, majd a nő halántékára két érzékelőt

tapasztott, és kivetítette az értékeket. Sarah számára ezek a görbék még mindig nem mondtak semmit, de ezek szerint ilyennek kell lenniük. Smith hirtelen felállt, és a kapszulához ment. Semmi mást nem csinált, csak a többieknek háttal állva nézte a nőt hosszú percekig, majd egyetlen szó nélkül kiment az ajtón. Leah, mielőtt utánament volna, megkérdezte Adamet:

– Mennyi idő, mire magához tér?

– Maximum másfél óra, de ha a thétahullám-állapotba kerül, akkor szólni fogunk. Onnan már csak 10-15 perc, és vagy felébred magától, vagy szükség esetén felébreszthetővé válik.

– Kiváló munkát végeztetek. És ezt nyugodtan vegyétek úgy, mintha Smith mondta volna, szerintem ő is nagyon hálás nektek. – Adam bólintott, Leah pedig kiment a helyiségből, követve a főnökét.

XIX.

Nem sokkal múlt fél hat, a nap még egészen magasról melegítette a bázist, de Sarah úgy érezte, mintha legalább 48 órája fent lenne. Talán a tegnapi nap, talán a mai izgalmak tették, mindenesetre szörnyen elfáradt. Azt mondják, hogy az agyunk a legenergiaigényesebb szervünk, legalább 20–25%-ot fogyaszt a bevitt energiából, ő pedig a mai napon nem juttatott túl sok kalóriát a szervezetébe. Reggelinél az a pár falat rántotta, ebédnél pedig a paradicsomos húsgombóc, ami ráadásul majdnem kijött belőle… Egész nap zaklatott volt, megállás nélkül pörgött az agya – ahogy Smith esetében is látta. Sarah viszont egy igazán hasznos tulajdonságot örökölt az apjától: képes volt viszonylag reálisan látni a világot, ezzel gyorsan levetve magáról a problémákat. Nem bagatellizálta a nehézségeket, de csak azokat vállalta magára, amelyeket befolyásolni tudott, amelyekért tehetett valamit. Az elmúlt tíz órában sokat járt ezen az agya, s abba a kategóriába sorolta a Rodrigó-ügyet is, ami nem rajta múlott. Természetesen ettől még szörnyen sajnálta a srácot – de még mennyire! –, sőt, valahol meg is értette a motivációit, viszont az egyértelműen a saját döntése volt, hogy megtámadta a felfegyverzett katonákat. Még egy ötvenes mecha sem képes ellenállni 6-8 fegyver együttes tűzerejének.

Az étteremben a szombat esti gyenge látogatottság mutatkozott. Talán, ha nyolc asztalnál ültek, csörgött az evőeszköz, folyt a zajos társalgás. Sarah nem akart senkihez odaülni. Egyrészt nem ismerte őket annyira, hogy ezt megtehesse, másrészt most valahogy jobban érezte magát egyedül. Még legalább két, két és fél óra van napnyugtáig, most gyorsan megvacsorázik, majd visszamegy a nő felébredésére. Fura, hogy férfinek és nőnek hívja ő is őket,

pedig hívhatnák mindannyian Steve-nek és Denise-nek, hiszen a nevük a kapszulán volt. A gyógyítók a névvel sosem foglalkoztak, nekik mindegy volt a nem, a kor, a gyógyítás volt a cél, ezt Sarah is megszokta és eltanulta tőlük. A választék nem volt nagy, ezért tonhalas lepényt kért. Leginkább pizzára emlékeztetett, csak éppen leveles tésztán, egy egészen kellemes, mediterrán fűszerkeverékkel. Éppen az utolsó falatokat rágcsálta, amikor Leah jelent meg az ajtóban. Észrevette Sarah-t, és azonnal mellé ült.

– Remélem, még maradt valami vacsora – mondta, utalva arra, hogy most később érkezett, mint szokott. – Smith nincs túl jól. Becsukta maga mögött az irodája ajtaját, nem láttam, amióta elrohant a D5-ből. Viszont ami nagyobb baj: szerintem ma este levetítik az egész tábornak a tegnap látott videót. Egyre inkább mozgolódnak a lakók, és a vezetés kiadta a parancsot. Szerintem vacsora után várható. Tudom, hogy te nem értesz vele egyet, de ez már nem a mi hatáskörünk.

– Szerintem teljesen felesleges, egyszerűen csak ugyanolyan zaklatottak, mint ahogyan mi is. Az őrök folyamatosan ott vannak mellettem, szóval én biztosan nem vagyok veszélyben. Inkább vigyázzon magára Smith! – fejezte be a vacsorát Sarah. Megtörölte a száját, és letette a szalvétát a tányérra.

– A D5-ben leszel?

– Igen, várom az ébredést. Egyébként észrevetted, hogy a férfit a belsős gyógyítók gondjaira bízta, míg a nőt nem adta nekik oda? – oldotta a hangulatot Sarah.

– Naná, hogy észrevettem! – vigyorgott Leah. – Nem fogja kiadni a kezéből, ebben biztos vagyok. Persze, ha felébred, bármi elképzelhető, de szeretnék ott lenni, hogy halljam őket. Szóljatok, ha már ébredezni kezd, vagyis átmegy abba a másik hullámba.

– Théta. És jelezni fogok, ne aggódj – azzal felállt az asztaltól. – Ja, és nagyon ügyes voltál, ahogy kezelted Smith pánikolását – s biccentett.

– Igyekeztem! – Leah vigyora még szélesebbé húzódott.

A csapat is végzett a vacsorával, nem sokkal Sarah után érkeztek vissza a D5-be, felváltva a két katonát, akik a biztonság kedvéért maradtak, ha esetleg történne valami szokatlan esemény. Diana és Adam úgy döntöttek, maradnak a nővel, míg a többiek összepakolták az orvosi eszközöket, és visszavittek mindent a kezelőbe, a B13-ba. Nem kellett sokáig várni, hogy az ébredési fázist jelző érzékelők csipogni kezdjenek, így Sarah üzent Leah-nak, hogy ideje elindulniuk. Érkezésük után néhány másodperccel hangos zene harsant fel az udvaron. Smith és Leah teljesen nyugodtan ültek tovább, Sarah viszont a két gyógyítóval együtt felkapta a fejét. A zene valami szignál lehetett, mert utána egy finom, női hang szólalt meg:

– Európa-I. lakói! Az elmúlt napok eseményei mindannyiunk lelkében nyomot hagytak. – Sarah kikukucskált az udvarra, s észrevette, hogy nemcsak az udvaron, hanem az összes barakkban ezt adják. Egy videót látott a holovetítőn, amely a bázist mutatta felülnézetből, a kamera éppen a barakkok fölött mozgott, a főépület felé. Visszanézett a többiekre, Leah intett neki, és annyit mondott halkan: „Ezt nem akarod látni!” Sarah visszacsukta az ajtót, s hallgatta a női hangot tovább:

– Ne feledjétek, hogy a meggondolatlan cselekedetek minden esetben megtorlást vonnak maguk után. – Ezután a tegnap esti videón történteket lehetett hallani: a katonák futását, a parancsokat, a lihegést, az ajtó reccsenését és Rodrigó térdre kényszerítését. Sarah lehajtotta a fejét, fülére szorította a kezét, így már nem hallotta a fegyverropogást, de

látta Diana és Adam arcát, ahogy felszisszentek a lövésekre. Diana arca elfehéredett, de mivel nem látta a videót, azonkívül, hogy lövések dördültek és a „Bezsákolni mindkettőt!” parancsot hallotta, semmit sem értett. Abban viszont ő is biztos volt, hogy az egyik halott Rodrigó lesz.

Pár másodperces zenei rész következett, majd megint a női hang szólalt meg az előbbi nyugtató, kellemes tónussal, mintha csak azt mondta volna, hogy a világbéke milyen csodálatos:

– Az ellenállás felesleges! Az Államvédelmi Hivatal gondotokat viseli. – Majd újra megszólalt a szignál a videó elejéről. Mintha kiszívták volna a hangokat a bázisról, olyan csend követte a bejelentést, hogy szinte a homokszemek pergését is meg lehetett hallani. Smith és Leah teljesen némák, érzelemmentesek maradtak, Sarah tekintetében szomorúság honolt, míg Diana és Adam arcán a meglepetés keveredett a félelemmel. Senki sem akart megszólalni.

A csendet egy erősödő köhögés törte meg, amire mindannyian felpattantak. Denise tért magához, féloldalra fordulva megpróbálta felköhögni a huszonegy éve lenyelt erdei törmeléket és hamut.

– Denise! – Smith azonnal a kapszulához szaladt, és finoman megtartotta a nő vállát, majd egy pohár vizet nyújtott felé.

– Steve? – szólalt meg végre pár korty után a nő, majd felismerve, ki áll előtte jócskán megöregedve, elkerekedett a szeme, és Smith-től a lehető legtávolabb húzódva, a férfi nevét suttogta: – George! – Szinte látni lehetett, ahogy a fény kihunyása előtti emlékek előtörtek a memóriájából.

– Én vagyok! – válaszolt Smith, és a nő kezei után nyúlt.

– Mi történt Steve-vel? – kérdezte, szemében aggodalommal, elhúzva a kezeit Smith elől.

– Rendben van, még alszik. Egészséges, akárcsak te.

A nőn látszott, hogy az eddig megfeszített izmai elernyednek, majd a többieket kezdte nézni a teremben. Ebben a pillanatban kintről – mintha az előző videót folytatták volna tovább – erős fegyverropogás hallatszott. Erre senki sem számított, Leah az ajtóhoz rohant és feltépte. Éppen akkor csapódott ki az egyik barakk ajtaja, amin legalább hat ember rohant ki, fegyverrel a kezükben, de egyértelműen nem katonák voltak. Leah azonnal visszazárta az ajtót, és mindenkit a terem hátsó részébe parancsolt. Csuklópántjáról kivetített egy felületet, majd megnyomott rajta pár gombot, s beírt néhány parancsot. A D5 ajtajának mágneses retesze zárolta az ajtót, se kintről, se bentről nem lehetett kinyitni.

– Mi történt? – kérdezte Smith.

– Úgy tűnik, Sarah-nak volt igaza. Sikerült felkelést provokálnunk a videóval.

– A francba! Értesíteni kell róla a vezetőséget és a katonaságot.

– Már megtörtént mindkettő. Lezártam az ajtót. Elvileg már alig vagyunk a bázison, az adminisztráció hazament, a katonákon kívül csak mi és a főépületben az orvosok maradtunk. Reméljük, őket nem bántják, ha rájuk találnak, de a biztonság kedvéért minden ajtót bezártam ott is.

– Mi történt? – kérdezte suttogva Denise.

– Semmi, amit nem tudunk megoldani. Te csak pihenj! – próbálta megnyugtatni Smith a nőt, a kapszulát a terem legtávolabbi sarkába tolva.

Odakint igazi háborús helyzet alakult ki: a fegyverek hangja emberi kiáltásokkal keveredett. Leah pántja felvillant, gyorsan elolvasta a kapott üzenetet. Szinte biztosan nem jó hír

volt, mert miután valamit Smith fülébe súgott, az dühösen csapkodni kezdett a levegőbe az öklével, és csak annyit lehetett hallani kettőjük felől: „Mit gondolnak ezek magukról?” Sarah megrettent, ugyanis ez csak egyet jelenthetett: őt akarják. Mégiscsak oda kellett volna figyelnie a jelekre, a mozgolódásra, a pusmogásokra.

Leah hozzájuk sietett, és pár mondatban felvázolta a helyzetet. Kiderült, hogy a videó hatására az egyik barakkban megindultak a mechák – ugyan kik mások? –, és testi erejük kihasználásával elvették a fegyvereket attól a négy őrtől, akik belülről védték az objektumot. Ezzel már az udvaron lévőket is sikerült lefegyverezniük, s így egyre többen lettek, kiengedték minden barakkból azokat, akik csatlakozni szerettek volna az akcióhoz. Most a legalább harminc felfegyverzett civillel szemben áll még néhány hivatásos katona, de nagyon rosszak az esélyeik, egyszerűen átgázolnak rajtuk.

– Mit fogunk csinálni? – kérdezte Adam.

– Ti semmit, ti velük vagytok, nem fogják bántani egyikőtöket sem – mondta Leah a gyógyítóknak.

– Nem vagyunk velük, mi nem akarunk bántani senkit! – tiltakozott Diana.

– Nem, de ha rossz irányba sodródnának az események, akkor önök egyértelműen velük vannak! – hangsúlyozta ki a „velük” szót Smith. – Így remélhetőleg nem esik bajuk. Csak annyit kérek, hogy Denise-re figyeljenek oda.

– Mit akarnak önöktől? – kérdezte Diana.

– Egyelőre csak engem akarnak – nézett feszülten Smith. – Bosszúra vágynak. De szerencsére nem tudják, hol vagyunk. – Sarah meglepetten nézett Smith-re.

– Azt hittem, engem akarnak.

– Túl sokat gondol magáról – mosolygott keserűen. – Ön csak addig volt érdekes, amíg eszközként szerették volna felhasználni a meneküléshez. Mostanra ez okafogyottá vált, csak a bosszú vezérli őket. Ahogyan ön rendkívül okosan, előre megmondta... – húzta el a száját. Odakint elcsendesedtek az események. Smith az ajtó felé oldalazott, már majdnem elérte, amikor a kilincs mozogni kezdett, majd, miután nem nyílt az ajtó, erős kopogás hallatszott, mintha puskatussal verték volna a megerősített polycon falat.

– Nyissátok ki az ajtót! – kiabált be egy mély hangú férfi, de mindenki csendben maradt. – Nyissátok ki, tudjuk, hogy odabent vagytok! – Eltelt pár másodperc, majd elkezdték lőni a zárat.

– Mit akarnak? – Smith kénytelen volt kikiabálni, amikor egy pillanatra szüneteltek a lövések.

– Gyerekek, megtaláltuk a górét! Haver, ki kellene jönnöd, néhányan várunk rád idekint.

– És mi van, ha nem megyek?

– Semmi gond, akkor majd mi bemegyünk! – Egy másik hang is bekapcsolódott a beszélgetésbe: „Pete, tudod, mit ígértél!" – Sarah számára ismerős volt a hang, de nem jutott eszébe, hol hallotta.

– Mi lesz, ha kimegyek? Békén hagyják a többieket? – Leah megfogta Smith vállát, és a fülébe súgta: „Ne! Majd megoldjuk valahogy, hátha ideérnek addig az E-2-ből!" Smith viszont megrázta a fejét, és azt súgta: „Lehetetlen, hogy addig kihúzzuk!"

– Persze! Nekünk csak te kellesz, haver. Megígérem – hangos röhögés tette hiteltelenné az ígéretet.

– Adjanak pár percet, és kimegyek. – Leah folyamatosan rázta a fejét.

– Kapsz öt percet, aztán bemegyünk, és nem lesz jó neked, de akkor a többieknek se. – A háttérből megint az előző férfi szólalt meg: „De Pete! Megígérted!”, majd ismét Pete hangja hallatszott: „Menj már, ő sem ártatlan!” – Sarah ekkor ismerte fel a hangot: Zachary Byrd, az óriás mecha, akit megmentettek Dianával az egyik teszt alkalmával. Sarah hátranézett Dianára, neki is leesett, és annyit súgott: „Zack?” Sarah csak bólintott.

– Nem mehet ki, uram! Nem engedhetem! – Leah erősen tiltakozott Smith döntése ellen. – Hamarosan itt az erősítés, meg kellene várnunk, ez az ajtó pedig még legalább tíz percig ellenáll a fegyvereiknek. Smith a fejét rázta:

– Értékelem a lojalitását, de nincs más választásunk. Vagy én, vagy önök is. Ezt meg én nem fogom engedni! Hagyjanak nekem két percet Denise-szel. – Azzal a sarokba állított kapszulához ment.

Leah fel-alá járkált az ajtó előtt, másodpercenként ránézett a pántjára, mint aki onnan várja a segítséget, de semmi biztató nem látszott az arcán. Diana és Adam szintén hátul álltak, a kapszulával átellenes sarokban, ahol most éppen Smith suttogott a felélesztett nővel.

– George, mi történik itt? Kik ezek az emberek odakint? – kérdezte még mindig elég gyenge hangon Denise.

– Drágám, most ne érdekeljenek azok az emberek, csak figyelj rám egy pillanatra. Eltelt huszonegy év, amióta Ausztráliában találkoztunk, bár tudom, neked csak néhány percnek tűnik. Nem tudom, mit mondhatnék neked, amitől megbocsátasz, de gyanítom, nincs ilyen dolog a világon. Megértem és elfogadom. Szerettem volna jóvátenni mindent, de úgy tűnik, nem lesz rá alkalmam. Bocsáss meg nekem mindenért! – fogta meg gyengéden Denise kezét, és egy csókot lehelt rá. Denise szóhoz sem jutott, próbálta feldolgozni az új

információkat, a két évtized kiesését, George bocsánatkérését, aki tovább folytatta:

– Mindig is szerettelek, de sosem mertem neked elmondani. Szerelembe estem azzal a kis fura frizurás, hatéves kislánnyal, akivel egy osztályba jártam, s ez azóta sem múlt el. – Denise arcát két kezébe fogta, az egyik kilógó tincset a füle mögé tűrte. – Mennem kell! – s elengedte Denise-t. A nő az egyik kezével megragadta George kezét, és magához húzta.

– George, megbocsátok! Mindenért! – suttogta, és megcsókolta a férfi homlokát. George könnyei hangtalanul eredtek el, tétován csorogtak le barázdált arcán.

Smith az ajtó felé indult. Kézfejével megtörölte a szemeit, s intett Leah-nak, hogy nyissa ki a mágnesreteszt, ami pár gombnyomás után hangosan kattant. Lenyomta a kilincset. Abban a pillanatban kivágódott az ajtó, egy hatalmas kéz nyúlt be, megragadta Smith-t, és kirántotta az udvar homokjába. Smith nem tudta megtartani az egyensúlyát, térdre esett, megpróbálta két kezével tompítani az esést, de így sem sikerült túl jól érkeznie. Ezzel egy időben jó néhány ember tolakodott be a D5-be. Diana és Adam éppen a kapszula mellett álltak. Adam rendkívül gyorsan altatásba helyezte Denise-t, és megnyomta a kapszula zárása funkciót. Sarah és Leah közel voltak a bejárathoz, azonnal körbefogta őket a beáramló tömeg, eltakarva, mi történik Smith-szel. Pete is belépett, Sarah felismerte. Egyike volt annak a hat mechának, akik közé Rodrigó is tartozott, ő volt a mogorva K1-es. Már csak azért is felismerte, mert pontosan tegnap állította vissza ennek a maradék öt embernek a képességét nullára. Ha még mindig a 40-es és 50-es szinten lennének, a fegyver lenne a legkisebb gond, ami miatt aggódniuk kellene. Pete kezében

egy kétlövetű volt, míg a többiek a katonáktól elvett FSB golyószórókkal parádéztak.

– Ms. Farewell, jól emlékszem? – lépett oda Sarah-hoz, fegyverével rámutatva. Hirtelen Zachary is előkerült, kettőjük közé állt, és eltolta Pete fegyverének csövét Sarah arcából.

– Pete, őket ne! – Azzal elkezdte Sarah-t befelé tolni, a kapszula irányába, ahol Diana is állt. Pete vállat vont, és Leah-hoz fordult.

– És te ki vagy, cicám? – A fegyver csövével Leah övcsatját kezdte piszkálni, a lány felemelt kézzel elkezdett hátrálni. – Vigyétek ki őt is a másik mellé! – kiáltotta. Azonnal két embere ugrott oda, és kituszkolták Leah-t az udvarra.

– Nyugi, nem lesz semmi baj! Zachary Byrd itt van veletek, nem engedi, hogy bajotok essen – terelte össze a két lányt Zack, akik Adammel együtt a kapszula köré csoportosultak.

– Ez mi? – Pete úgy ment utánuk, mintha kötelező lett volna.

– Ez egy kriokapszula – mondta Adam, miközben próbálta kerülni a szemkontaktust.

– Krió? Azt kérdeztem, mi ez! – Pete a fegyverével hadonászott a kapszula előtt.

– Egy olyan doboz, amiben valaki le van fagyasztva, mert nagyon beteg. – Adam halkan beszélt, szinte érezte, hogy nemcsak a keze, de a hangja is remeg.

– Akkor miért nem így mondod? – és a fegyver csövével megütötte a kapszula tetejét, közvetlenül Denise feje mellett. – Azt hittem meghalt, azért van benne – hangosan röhögött a kiváló viccen. – Ne remegjél, nem foglak bántani, te is benti vagy, ismerlek. – Azzal visszament a bejárathoz, az emberei után.

– Zack, nem engedheted, hogy bántsák őket! – mutatott az udvar felé Sarah. – Ha bármi bajuk esik, az ÁVH iszonyatosan keményen fogja megtorolni.

– Zachary Byrd nem tehet semmit, ez a Pete gyerek teljesen begőzölt. De ti biztonságban vagytok. Jöjjél te is ide, koma! – intett Adamnek. Adam is beállt Zack mögé, szinte alig látszottak ki hárman a széles hát mögül.

– Zack, hozd ki őket is az udvarra, hátha tanulnak valamit! – üvöltött át Pete a termen, majd a biztonság kedvéért az embereit is elindította feléjük. Zack és három védence elindultak az udvarra. Sarah előre félt, hogy mit fognak ott látni, s bár lövést még nem hallott, ez nem jelentette azt, hogy minden rendben van Smith-szel és Leah-val odakint.

Még legalább húsz perc volt hátra a naplementéig, de már elég alacsonyan volt a nap ahhoz, hogy vörösen világítsa meg a horizontot. Az udvar – Pete értelmezésében legalábbis – a főépület és a teszthelyiségek között elterülő, mintegy 20x20 méteres terület volt, amit két részre osztott a két objektumot összekötő járófelület. Smith a főépülethez közeli részen, a homokban térdelt mozdulatlanul, kezét a háta mögött bilincselték össze. Fejét lehajtotta, de Sarah így is látta, hogy vérzik. Szája és szemöldöke felrepedt, vér csurgott végig az arcán. Öltönyének egyik ujja félig leszakadva, mindig makulátlan, hófehér inge most nadrágjából kicsúszva, koszosan, véresen lógott rajta. Leah-t egyelőre nem bántották, ő Smith mögött állt pár méterrel, miközben egy nagydarab férfi tartotta, haját megmarkolva. Zack megpróbálta három védencét minél távolabb tartani az eseményektől, így a tér átellenes sarkába vitte őket, ahol intésére leültek a homokba. Zack megkísérelte láthatatlanná tenni őket azzal, hogy előttük áll – sajnos, úgy tűnt, sikertelenül. Pete, a szokásos két emberével a háta mögött, feléjük tartott. Fegyverét a vállán

nyugtatva, mosolyogva közeledett. Sarah érezte, hogy ebből semmi jó nem fog kisülni.

– Zack, Zacky! – lendítette meg a kétlövetűt Zack orra előtt, majd a fegyver csövét a férfira irányítva megállt. – Kellene nekem az a csaj, ott mögötted. A vöröske!

– Pete, ezt megbeszéltük. Nem kaphatod meg – tette fel védekezésül mindkét kezét maga elé. – Megmentették Zachary Byrd életét, tartozik nekik.

– A francot érdekli a hülyeséged! – mondta Pete, és teljesen váratlanul Zack combjába lőtt. Sarah felsikoltott, a meleg, fröccsenő vér beterítette Pete fegyverét és karját. Annyit még látott, hogy Zack összeesik, kezét az erősen vérző sebre szorítva üvölt, aztán Pete két embere elrángatta a helyszínről. Adam felugrott, megindult volna Sarah után, de Diana a kezénél fogva visszahúzta, és valamit mondott neki, amit Sarah nem értett Zack folyamatos, fájdalmas üvöltésétől. Próbált kiszabadulni a karját bilincsként tartó kezekből, ám érezte, hogy semmi esélye. Leah mellé állították, Pete pedig visszagyalogolt, lassan, komótosan, lerázva kezéről a vért a homokba, majd megállt Smith mellett, fegyverét a föld felé leengedve. Közben Sarah észlelte, hogy Zack üvöltése megszűnt, Diana és Adam serényen dolgoztak rajta. Biztosan kiütötték, hogy ne érezze a fájdalmat, és most gyógyítani próbálták a sérülését.

– Szóval? Mi a neved? – kérdezte Smith-re mutatva.

– Smith. George Smith – suttogta Smith, de közben már a fejét sem tudta felemelni.

– Micsoda? Hangosabban! – nyomta agresszíven a fegyver csövét Smith álla alá.

– George Smith! – kiáltotta Smith, utolsó erejét összeszedve.

– Na, így már más, ugye, fiúk? – a tömeg kurjongatni kezdett, majd azonnal abbahagyták, amint Pete újra megszólalt:

– Tudsz te beszélni hangosan is. Szóval George Smith: tudod te, ki volt Rodrigó Pérez? – Elkezdett fel-alá sétálni Smith előtt. – A barátom volt, és te megölted. Jó fiú volt, a légynek sem ártott, amíg te oda nem jöttél a rohadt katona haverjaiddal. Azt hitted, ezt megúszod büntetés nélkül? Mit mondott az a spiné a videóban? Megjegyeztem ám: „a meggondolatlan cselekedetek minden esetben megtorlást vonnak maguk után". Nagyon nagy szavak ezek, csak arra nem gondoltatok, hogy ez rátok is igaz. – Azzal a fegyvert Smith mellkasára irányította, és meghúzta a ravaszt. A közvetlen közelről bevitt találat szinte felrobbantotta Smith mellkasát, hangtalanul dőlt el. Sarah sikoltozni, majd zokogni kezdett, de hangjából semmi sem hallatszott a rikoltozó, éljenző tömegben. Pete a homokba hajította a fölöslegessé vált puskát, majd karjait az ég felé emelve körbejárt Smith holtteste előtt, ünnepeltetve magát. A tömeg ujjongott. Leah lerogyott a homokba, arcát a kezébe temetve sírt, egyszerűen nem akarta elhinni, hogy megtörtént, amit a saját szemével látott.

Pete végre megunta a vállveregetést, és egy gépfegyvert vett el az egyik haverjától. Sarah-hoz és Leah-hoz fordult, Leah-t egyikük felrángatta földről és szembefordította vele.

– Na és veletek mi legyen? – vigyorgott torz arccal, láthatóan élvezve, hogy a lányok szűkölve húzódnak el előle. Kibiztosította a fegyvert, és elkezdte a két lány között oda-vissza ingatni. – Na, ki lesz a következő? –Egy pillanattal később Sarah karját megragadva berántotta a lányt a tér közepe felé. Sarah karja majdnem kiszakadt a helyéből, a rántástól egyensúlyát elveszítve, ülve érkezett a homokba, de

a fájdalom legalább valamelyest észhez térítette. Már nem félt, feltápászkodott, majd haját hátrasöpörve, megtörölte könnyáztatta arcát. Pete a fegyvert maga előtt lóbálva közeledett hozzá, mint egy ragadozó a mit sem sejtő őz felé. Sarah a szeme sarkából lassított felvételként érzékelte, ahogy Adam szinte kirobban Zack és Diana mellől, és Pete felé indul. Teljesen feleslegesen nyújtotta ki feléje a kezét: se ideje, se lehetősége nem lett volna arra, hogy megállítsa a fiút. Pete reflexből Adam felé fordult és lőtt. Adam, mintha egy láthatatlan falnak ütközött volna, a tér közepén összerogyott.

Sarah feje teljesen kitisztult. Nem érzett félelmet, sem rettegést – ami ebben a helyzetben természetes lett volna. De nem érzett dühöt vagy bosszút sem: csak tiszta ürességet, nyugalmat és békét. Az előbbi lassított felvétel teljesen megállt. Pete kezét előrenyújtva, benne a fegyverrel, körülötte az ujjongó, tomboló, groteszk tömeg, mögötte Leah, ahogy a hátánál álló férfi kezéből próbálja kitépni magát, miközben az a hajánál fogva húzza hátrafelé. A tér közepén Adam teste feküdt, mint egy zöld rongycsomó, a túloldalán pedig Diana, egyik kezével Zack sérült lábára támaszkodva, a másikkal pedig Adam után nyúlva, éppen félig felállva próbálta megakadályozni az elhamarkodott lépést…

Sarah felemelkedett a levegőbe, legalább tíz méter magasságba, így teljesen belátta a teret, ahol Pete és csapata örömködtek. Két karját széttárta, majd könyökétől kiindulva, az ujjak végéig felgyújtotta a bőrét, így mint két lángoló szablya világították meg a vöröslő égboltot. Pete néhány másodpercig értetlenül állt, aztán gyorsan rátalált a hangjára.

– Lőjetek már, idióták! – kiáltotta, és mindannyian tüzelni kezdtek a magasban lebegő lányra. Sarah tisztában volt vele, hogy nem tudnak neki ártani, ezért nem is reagált rá. A

lövedékek természetesen nagyrészt eltalálták, de csak a ruhájában tettek kárt, a testén esetleg enyhe pírt váltottak ki. Megvárta, míg az összes fegyver elhallgat, majd kéken fénylő szemével, feddően rájuk nézett.

– Elég! – csupán ennyit mondott. Két izzó tenyerét összecsapta, ami – mint amikor a forró vasat ütik a kalapáccsal – perzselő szikraesőt keltett maga körül. Alatta az egész tábort hatalmas energiahullám borította el, minden fegyverest a földre lökve. Sarah lassan leereszkedett a földre, s közben mosolyogva édesanyjára gondolt. Próbált olyan kecses lenni leérkezéskor, mint ő szokott, először a lábujjaival érintette a talajt, majd lassan a talpára ereszkedett. A tér közepére sétált, és Adam teste fölé hajolt. Még élt, viszont hörögve, felületesen lélegzett. A lövés nem sokkal a szív alatt érte a fiút, átfúrta a tüdő alsó részét, és a másik oldalon távozott. Sarah a bemeneti sebre tette a tenyerét, és koncentrált. Szinte érezte, ahogy az energia a saját testéből átáramlik Adam szervezetébe. Nem volt szüksége anatómiai ismeretekre, az energia magától tette a dolgát, és helyreállította a szöveteket. Pár másodperc elteltével Adam kinyitotta a szemét, és azt kérdezte: „Ugye mondtam, hogy igaza van Dahlbergnek?”, majd mielőtt még Sarah kéken izzó szemeire megjegyzést tehetett volna, elvesztette az eszméletét. Sarah felnyalábolta – úgy érezte, mintha egy újszülöttet tartott volna a karjaiban –, majd a meglepetésében szólni sem tudó Diana mellé helyezte. Zackhez fordult, ránézett a duplacsövű által okozott sebesülésre, és a biztonság kedvéért befejezte Diana korábbi tevékenységét. A teljes szövetet regenerálta, csupán a sérült nadrág mutatta, hogy valaha itt egy lőtt seb volt. Smith felé fordult, elindult a tér túloldalára. Kikerülte a homokban, eszméletlenül fekvő Pete-et, de még oda sem ért Smith-hez, már menet közben

érzékelte, hogy rajta ő sem fog tudni segíteni. Leah mellette térdelt, és erősen zokogott. Mindkét keze csupa vér volt, ahogy teljesen eredménytelenül próbálta elállítani a vérzést. Sarah a férfi fölé hajolt, kezét finoman végighúzta a fejétől a köldökéig, de semmilyen, a testből áradó energiát nem észlelt már. Szomorúan megrázta a fejét. Leah felállt, Sarah karjaiba vetette magát, és egyszerűen nem bírta abbahagyni a sírást.

Az érkező kopterek rotorjainak hangja szakította meg a napnyugta csendjét.

XX.

Sarah Leah irodájában ült, és már nem izzott kéken a szeme. Szóval ilyen a K9-es érzés… Sőt, nála inkább K10-nek kellene nevezni, hiszen a saját képessége mellett a többi kilenc is megjelent. De nem is igazából a képességek érdekelték, inkább a kristálytiszta tudat, a nyugalom, a békesség. Semmi sem zavarta, nem volt dühös senkire, csupán józanul eldöntötte a dolgokat. Tudta, hogy Pete átlépett egy határt, és azt is, hogy a barátai kezébe nem valók azok a fegyverek. Egyetlen mozdulat volt csak, egyszerre kapcsolta ki az összes rosszfiút. Nem akarta megölni őket, csupán kiiktatni. Egy mozdulat, egy gondolat.

Leah és Diana végre rendbe tették magukat: arcot mostak, megfésülködtek. Adamet és Zacket a gyógyítók vették át; szerencsére komolyabb baj nélkül megúszták. Pete és az emberei rács mögé kerültek – aligha díjazzák majd, hogy megöltek egy magas rangú hivatalnokot.

– Sarah! – Leah állt előtte. – Nem akarod te is lemosni a port magadról? – Sarah bólintott, a hátsó mosdó felé indult. Elhaladt Diana mellett; a lány megsimította a vállát, majd végighúzta a kezét a hátán. A mosdó üres volt. A pulton még ott szikrázott néhány csepp a fröcskölt vízből. Sarah a tükörbe nézett, és aktiválta a K9-et. Külsőleg alig változott valami: csak a szeme gyúlt ki azzal a jellegzetes kékkel. Lelassította az időt – mintha előre tudta volna, hogy most más lesz. Tényleg: a panel ugyanúgy feljött, mint másoknál, de ahol a képességek csúszkái szoktak állni, csak üres hely tátongott.

– Beszélned kellene valakivel – mondta Leah, amikor visszatért. Újra a régi volt: a történtek még nyomasztották, de a hideg víz kifejezetten jólesett.

– Kire gondolsz? Pszichológusra? Mert az mindegyikünkre ránk férne.

– Nem. Az apámra. – Sarah felkapta a fejét. Mi köze lenne Leah apjának mindehhez? – Hívhatom? – kérdezte sürgetően.

– Nem tudom… de ha szerinted fontos, beszélek vele.

Leah megnyomott a csuklópántja kijelzőjén néhány gombot, és betessékelte Sarah-t Smith irodájába, majd rácsukta az ajtót. Sarah nem tudta mire vélni a dolgot. Talán Leah apukája köszönetet akar mondani, hogy nem hagyta meghalni a lányát? Mindegy, ha Leah így látja jónak, akkor miért ne bízna benne? Egy darabig a „Kapcsolódás” felirat villogott, majd egy fehér maszkos arc jelent meg a képernyőn.

– Ms. Farewell! Egyes vagyok. Az Államvédelmi Hivatal legfelsőbb vezetője.

– De… – kezdte Sarah, ám magakadt a szava.

– De ön Leah apjával szeretett volna beszélni? – A férfi valószínűleg mosolygott a maszk alatt, de ebből semmit sem lehetett látni, csak a hanghordozása árulta el, hogy mulatságosnak tartja Sarah reakcióját. – Igen, vele beszél. Először is hadd köszönjem meg, hogy megmentette az egyetlen lányomat és az egész Európa-I-et. Adósa vagyok, és ezt teljesen őszintén mondom, mint egy apa, akinek fontos a családja. Tudja, Leah azóta figyeli az ÁVH és leginkább az ön tevékenységét, amióta megtudtuk, hogy egyáltalán létezik, Ms. Farewell. Ugye, nem gondolta, hogy bármikor magára hagytuk az elmúlt fél év alatt? Tisztában vagyunk vele, hogy mit gondol a tevékenységünkről, hogy milyen irányba szeretné ezt az egészet továbbvinni, milyen erősségeket, ugyanakkor gyengeségeket lát a működésünkben – és azt kell mondjam, hogy tisztábban gondolkodik, mint sokan a felsőbb vezetőségben.

– Köszönöm, uram! – találta meg a hangját végre Sarah is. – De megtudhatom, miért kellett önnel beszélnem?

– Ó, ahogy mondtam: érzelemmentes, logikus gondolkodás. Azonnal a lényegre tér, ahogy kap egy kis levegőt. Rendben, ahogy akarja, pedig szívesen dicsértem volna még tovább is. Smith kiváló munkát végzett, főleg amikor önt megtalálta. Az ő víziói miatt vagyunk most itt, tisztelettel emlékezünk meg róla. De ő csak elkezdett egy folyamatot, ami egészen jövedelmező lehet mind anyagilag, mind tudományosan – gyanítom, önnek az utóbbi fontosabb. Mit szólna ahhoz, ha önnek, Ms. Farewell, alkalma lenne megvalósítani mindazt, amit eddig elképzelt: a gyógyítást, a kutatást, a fúziót a Menedékkel – igen, erről is tudunk ám –, a jelen pillanatban rabokként bent lévők foglalkoztatását, mindent. Persze, csak szépen sorjában, de mindenben partnerek lennénk, nekem elhiheti. Nos? Benne lenne egy ilyen hivatalos megbízásban?

Sarah nem tudta volna megnevezni az érzéseit, érzelmek egész áradata öntötte el az agyát. Örült, hogy elismerték a kvalitásait, ezt kár lett volna tagadni, pláne, hogy ez az Egyes nevű fickó mondta, aki ráadásul Leah apukája. De részt venni az ÁVH vezetésében? Hiszen semmilyen tapasztalata nincs, igazából sosem volt felelősség a nyakában, egy világméretű hálózat irányítása pedig végképp nem lehet egyszerű. Aztán eszébe jutottak a szülei, Leah és a gyógyító csapata. Egyszer azt fogalmazta meg, hogy ha ő lenne itt a vezető, akkor körbevenné magát szakemberekkel, akik kiválóan értik a feladataikat. De hiszen eddig is a legjobb szakemberek vették körül! Talán a Menedékben is találna olyanokat, akik szívesen segítenék a munkáját. És Denise? Hiszen mégiscsak a Menedék alapítója, micsoda tapasztalata lehet!

De mi a helyzet a másik oldallal, mi lenne, ha nem vállalná el? Mi történne a barátaival, milyen irányba vinné egy ismeretlen, új vezető a Hivatalt, milyen új nehézségeknek tenné ki az embereket? Szinte úgy érezte, nem ő, hanem valaki más mondja ki a szavakat:

– Rendben, uram, elvállalom a megbízást.

– Csodálatos, bíztam önben! Az iratokat azonnal átküldöm Leah-nak, bár ahogy ismerem, ő is látja a megbeszélésünket. Akkor nincs is más hátra, mint hogy jó munkát kívánjak önnek, Ms. Sarah Smith!

SÖTÉT ENERGIA

I.

A férfi kilépett az épületből. Nehezen kapott levegőt, mintha valaki a mellkasára telepedett volna, és időnként még ugrált volna rajta, hogy még jobban kiszorítsa a szuszt belőle. A szemközti park bejáratához vonszolta magát, és a legközelebbi padra rogyott. Felnézett az épületre – tízemeletnyi üveg és fém, pár éve épült – majd köpött egyet. Kézfejével letörölte szakálláról a maradék nyálat, majd vasalatlan nadrágjának oldalába kente az egészet. „Rohadékok!" – ennyit suttogott az épület felé, és elfordította a fejét. Próbált lélegezni. 15–20 méterre tőle egy nő ült a szomszédos padon, csukott szemmel fürdetve arcát a kellemes, szeptemberi napsütésben. Mellette egy 4–5 év körüli kislány pakolta fel a padra az alatta talált kincseket: érdekes formájú kavicsokat, apró ágacskákat, lehullott leveleket. A nő kinyitotta a szemét, egyetlen mozdulattal lesöpörte a padról a gyűjteményt, miközben ujját felemelve magyarázott valamit a gyereknek.

A férfi lassan megnyugodott, a düh és a tehetetlenség által kiváltott pánikroham alábbhagyott. Végre rendesen tudott lélegezni, a látása is normalizálódott, a füle sem csengett már. Újból felnézett az épületre, tekintetét egyenes vonalban az égre emelte. „Meg kell akadályoznom, bármi áron!" – suttogta maga elé. Bal tenyerét kinyújtotta, mutatóujjával kört rajzolt a közepére, majd lehunyta a szemét. Megnyugtatásként a megszokott mantrát kezdte ismételni: „A Mindenség csupán Üresség. Az Üresség a legtökéletesebb Állandóság. Az Állandóság pedig nem más, mint Biztonság. Ez a Kozmosz Bölcsessége." Végül ökölbe zárta a tenyerét.

Nagy levegőt vett és felállt. Beletúrt dús, hullámos hajába, kezébe vette kis kézitáskáját, és elindult az állomás felé.

Hat genide ült a teremben egy körben, középen egy holografikus egység üzemelt. Pattogó, kattogó, rövid szavakból álló, halk társalgásuk csak halványan hasonlított az emberi beszédhez, ám ha valaki erősen figyelt, felismerhette a megszokott beszédhangokat. Az emberi szem számára szinte teljesen egyformák voltak: átlag 150–160 centiméteres magasság, kecses, vékony testalkat és rendkívül halvány, világoskék bőr jellemezte őket. A bőr mintázata mindenkinél egyedi volt: foltos vagy csíkos, éppen csak észrevehető minták tarkították testüket álltól lefelé. Hosszú, vékony nyakukon háromszög alakú fej ült, melynek hátulján pontosan hat, 20–30 centiméteres csáp tekergőzött minden irányba. Mandulavágású szemük jelentősen nagyobb volt, mint az embereké, inkább egy földi macska szeméhez volt hasonlítható. Íriszük folyamatosan változtatta a színét, pillanatnyi hangulatuktól függően. Az emberektől eltérően nem rendelkeztek orral, az említett csápok mikroszkopikus csillói sokkal hatékonyabban fogták fel a külvilág minden rezdülését és illatát.

Kezeiken hat-hat vékony ujj volt, az elsőt és az utolsót szembe tudták fordítani a többivel. A földön izmos lábaik 3-3 lábujjával támaszkodtak, amelyekből kettő előre, egy pedig hátrafelé nézett.

Most éppen vezetőjük, Pun beszélt. Őt leginkább onnan lehetett felismerni, hogy – mint csoportvezető – egyszerű, fehér, szintetikus testtakarója valamivel díszesebb volt, mint a többieké. Fontos megemlíteni, hogy a genidék nagyon keveset beszélnek: mondanivalójuk felét csápjaikkal és szemükkel fejezik ki, mintha a testük is a nyelv része volna.

Hogy érthető legyen, miről beszélnek, mind a társalgásuk, mind a csápok és a szemek révén közvetített jelentéstöbblet fordításra kerül, beleértve az általuk használt tizenkettes

számrendszerre épülő mértékegységek és az idővel kapcsolatos mennyiségek konvertálását is.

Közben Karg kapta meg a szót.

– A földiek nyelve igen egyszerű. Mindegyik hangzójukat ki tudjuk ejteni, náluk is léteznek magán- és mássalhangzók. Ajakhangok, foghangok, szájpadláshangok és gégehangok a jellemzőek, viszont nem használnak a mienkhez hasonló pattogó és kattogó hangokat. És ami a legfontosabb: sokkal többet beszélnek, sokkal több kifejezésük van. Bár, ahogy Gola elmondta, ez a fizikai felépítésükből adódik, elsősorban csak szavakkal képesek elmondani az érzéseiket. – Gola szólt közbe:

– Történnek bizonyos fizikai változások a testen beszéd közben, de egy részüket takarja a ruházatuk, a többi pedig nem egyértelmű és nem mindenkinél történik meg.

– Bocsánat, Gola, köszönöm a kiegészítésedet, így már teljes a beszámolóm – váltott át Karg szeme narancs és sárga árnyalatba.

– Nagyon furcsának találom a szaporodásukat – folytatta Pun a téma vezetését. – Boco, ez a te területed volt!

– Nos, ebben erősen különbözünk tőlük, legalábbis ami a genetikai kód összeállítása előtti tevékenységeket illeti. Két nem létezik, ahogyan ők nevezik: „férfi" és „nő". E kettő fizikai kontaktusából származnak az „utódok", akik szintén e két nem képviselői lesznek. A férfi adja a genetikai kód egyik felét, a nő pedig – a saját hozzáadott felével, sok-sok idő után – a testéből hozza létre az új életet vagy életeket. Néha előfordul, hogy egy – máris nézem, mi az a szó – „szülés" alkalmával nem egy, hanem több egyed is létrejön. Úgy tűnik, a nőben hasonló biológiai folyamatok zajlanak, mint nálunk a kamrákban. A nevelés viszont nem központilag, egységesen történik, hanem a két „szülő" egyed együtt, úgynevezett „családban" neveli fel az

utódot – legalábbis egy darabig. Nem okoz nekik problémát, hogy a kifejlett egyedeket emiatt egészen más hatások érik a nevelési folyamat során, amiből lényeges különbségek származhatnak, sőt, ünneplik a különbözőséget! – Néhányuk csápjai zavarodottan kezdtek mozogni – a nevelés ilyen formája láthatóan furcsa volt mindannyiuk számára.

– Feltűnt, hogy azt mondtad, a két fő fizikai kontaktusából származik az utód. – Pun szemében a barna szín dominált, jelezve értetlenségét, csápjai viszont teljesen nyugodtan, lassan mozogtak minden irányba. – Ez akkor azt jelenti, hogy a két nem képviselői nem érinthetik meg egymást? – Boco szeme narancsszínűre változott, csápjai felfelé kunkorodtak, úgy tűnt, viccesnek találja a kérdést.

– Nem, semmi ilyesmi. Az utódnemzés egy speciális folyamat, amit gyakorta és előszeretettel űznek. Még nem egészen értem, miért, de nagyon ritkán történik meg a megtermékenyítés, azaz csak elvétve lesz a folyamat eredménye utód. Az életciklusuk sok mindentől függ: bármelyik életkorukban véget érhet az életük, de a maximális életkoruk 100-110 év körül van, a mi unnánk ehhez képest körülbelül 125 földi évnek felel meg.

– Bonyolultak ezek az „emberek”. Ugye, ez a helyes szó rájuk? – Pun szeme kékeszöldre változott, visszatért a vezetői feladatához. – Már csak két terület maradt: Greez és Taur. Greez, a technológiájukkal mi a helyzet?

– Nagyon az elején tartanak. Egy érdekességet viszont észrevettem: nem folyamatos a fejlődésük, hanem ugrásokkal tarkított. Amikor a társadalomban megjelenik egy-egy ragyogó elme, akkor hirtelen meglódul a fejlődés, annak hiányában viszont visszaesik, sőt, akár hanyatlás is bekövetkezhet. Az energiahasználatuk már megfelelő, ezzel nem lesz gondjuk az elkövetkező időszakban, bár a térutazáshoz még bőven nem

elegendő. Valószínűleg néhány évtized múlva már képesek lesznek a sötét térbe kaput nyitni, s elindulni a legközelebbi lakható világokba. Addig természetesen blokkoljuk a felénk irányuló mindenféle kommunikációjukat, és figyeljük a bóját a holdjuk közelében, így azonnal tudni fogjuk, ha megtalálják.

– És biztos vagy benne, hogy a bója megfelelő információkat fog nekik szolgáltatni? – kérdezte Pun.

– Gola beszámolói alapján képesek nagyjából ugyanazt a frekvenciatartományt érzékelni, mint mi, bár teljesen más formában. Továbbá a matematika terén egészen fejlettek, szóval nem szabad, hogy gondot okozzon számukra az interpretációja. Nem akartunk a saját nyelvükön üzenetet sugározni, esetleg megijesztenénk őket. De még sok időnk van addig, míg rábukkannak és értelmezik az üzenetet.

– Ha már matematika, beszélnél nekünk az időmérésükről?

– Nos, az időmérésük alapja a másodperc, ami a cézium nevű elemük energiaszintjei közötti átmenethez kapcsolódik. Egy másodpercük nagyjából 5/3 miknek felel meg. Érdekesség, hogy a váltószámokból adódóan a földi perc és a pik pontosan megegyezik. Csak míg náluk egy óra 60 pik, addig ugye nálunk 1 tik csupán 36 pik, tehát egy földi óra 5/3 tik. A földi nap 24 órából vagy másképpen 1440 percből áll, ami 40 tik, azaz 1 den és 4 tik. Az évük ugyanúgy a bolygónak a napjuk körül megtett egyetlen fordulóját jelenti, 365,25 napból áll. Ez kerekítve 14 610 tik, tehát 0,94 et. Egy det ennek a tizenkétszerese, azaz 11,3 földi év, egy adet 135, míg egy madet 1623 földi évnek felel meg.

– Bonyolultnak tűnik, de ezek szerint egyszerűen konvertálható. Megegyezhetünk abban, hogy ha a földi időszakokról beszélünk, akkor inkább az ő egységeiket használjuk? Legalább nem kell átszámolgatni. Rendben, köszönöm! Taur?

– Furák. Én is csak Gola beszámolójára tudok hivatkozni, valószínűleg minden az eltérő fizikai felépítésükből adódik. Egy érdekességre viszont nem találtam magyarázatot. Vannak történeteik! De nem olyanok, mint a mieink, szóval nem történelmi dokumentumok, hanem olyanok, amelyek sohasem történtek meg. – Minden szem zavarodottságról árulkodott, újból a barna lett a fő szín, ráadásul a csápok mozgása is felgyorsult.

– Ezt kifejtenéd? Akkor hogyan rögzítették, ha nem történt meg? – értetlenkedett Pun.

– Megtörtént, de mégsem… Még én sem értem igazán. Úgy tesznek, mintha megtörtént volna, pedig nem így van. Filmnek hívják.

– Film… Miért tennének úgy, mintha megtörtént volna, pedig nem…? – Gola csápjai lelassultak, függőleges mozgásba kezdtek.

– Van ám más is. Vannak zenéik, de nem gépek állítják elő, hanem hangszerek.

– Hangszerek? – ízlelgette a szót Pun. – Ezek olyanok, mint a mi robotjaink?

– Nem, ezek inkább tárgyak, amelyekkel kontaktusba lépve frekvenciák és ritmusok generálódnak. Figyeld csak! – azzal Taur ügyetlenül megpróbált néhány ütemet ütni az asztal lapján. – Valami ilyesmi, de vannak olyan hangszereik is, amelyek a mi gépeinkéhez hasonló hangot adnak ki. Nem tudom elmondani, ezt látni és hallani kell. Számomra kimondottan élvezetes volt a zenéjük. – Taur szeme vörösben és zöldben játszott, ahogy felidézte a zenehallgatás közben átélt érzelmeket.

– Erről majd bővebb beszámolót is kérnék, érdekesnek tűnik.

– Rendben, hozok majd felvételeket.

– Ha nincs más, akkor úgy tűnik, befejeztük az első megbeszélésünket az emberekkel kapcsolatban. Mindenkit arra kérek, hogy folyamatosan figyeljétek őket. Kimondottan kíváncsi vagyok a fejlődésükre, nem úgy, mint az előző időszakban. Uni előrejelzései alapján 83,5% az esélyük, hogy a következő 60 földi éven belül megtalálják a bóját. Mi készen fogjuk őket várni.

– Apa, nem gondolod, hogy van abban valami, amit ez az ember mondott? – Sarah elgondolkodva pödörgette egyik hajtincsét. Csak hárman ültek a világos, modern irodában a tárgyalóasztal körül, mindhárman gondolataikba temetkezve.

– Hadd magyarázzam el, hol tévedett! – mondta nagyot fújtatva Hector, és megnyomott pár gombot a csuklópántja kijelzőjén, amivel az iroda nagy képernyőjére továbbított minden adatot. – Szóval, ha több premisszád hibás, majd a konklúziód tökéletes, akkor végig igazad volt? – Azzal kivetített egymás alá két egyszerű összeadást: a) 2+3=4 és b) 4+5=7. A két eredményt összekapcsolta, majd felírt egy egyenlőségjelet és mellé a 14-es értéket.

– Vagyis a kiindulópontjai hibásak voltak, de a következtetései logikusak? – kérdezte Sarah, miközben átfutotta a számításokat. Hector bólintott.

– Mondhatni. Éppen ezért a végkövetkeztetés sem tudott meggyőzni.

– Te mit gondolsz, Val? – kérdezte Sarah. Valentine eddig csendben üldögélt, gyér, szőke szakállát vakargatva.

– Nem tetszett a körítés. Frászt kaptam tőle. Főleg, ahogy rád nézett. – Val Sarah-ra emelte a tekintetét. – Szerintem félt tőled, hogy megigézed vagy elvarázsolod. Na meg ahogy a végén kirohant az irodából…

– Ugyan már, mit tehettem volna ellene? Inkább azt mondd, mi a véleményed a következtetéseiről?

– Lássuk: ha túl jó az egészségügy, ha meggyógyítunk mindenkit, akkor beleavatkozunk a természet rendjébe. Butaság, kis túlzással akkor hagynunk kellene mindenkit elvérezni az út szélén. – Hector buzgón bólogatott – ő megfogadta, hogy a legjobb tudása szerint segít megóvni bárki életét. – Abban viszont van igazság, hogy az átlagéletkor emelkedni fog, tehát évente kimutatható népességnövekedés várható a jövőben, ahogy máris érzékelhető a hatása.

– A másik: a multiképességekkel rendelkezők eltévelyedettek, a K9-esek pedig valóságos abominációk, negatív hatással vannak az emberek eddig megszokott életére. Ezt nem is akarom kommentálni. Miért baj az, hogy bárkiből bárki lehet, hogy akár egyszerre több funkciót is elláthat? Ráadásul, még mindig sokan hiszik azt, hogy kapnak egy képességet, és azonnal jön vele együtt a tapasztalat is. Pedig bizony mindenért meg kell dolgozni, éveket kell tölteni a tanulással és a tökéletesítéssel. Én például még mindig nagyon béna mecha vagyok, bár nem is gyakorlom túl sokat az irodában… De ez lényegtelen.

– A harmadik: az űrutazás a Kozmosz Bölcsessége ellen való. Persze indoklás nincs, a dogmák ezt mondják ki. Milyen dogmák? Amelyek 4–5 évvel ezelőtt születtek? Hogyan lehetnek meggyőződve olyasmiről, ami pár éve még nem is létezett? Ja, hogy szólt hozzájuk a Kozmosz Bölcsessége, kinyilatkoztatva a szándékát? Így már minden világos.

– Szóval egyetlen dologban értek egyet ezzel a Toddal, miszerint a népesség nőni fog a beavatkozásunk hatására, de ezt meg fogjuk tudni oldani előbb-utóbb, ha másképp nem, akkor az expanzióval. Egyébként megnézted a képességét?

– Persze, automatikusan ránéztem, amint belépett. Alacsony szintű szonár. Szerintem sosem használta a képességét, így minimális szinten maradt. „Todd vagyok!” – utánozta Sarah a férfi hangját. – És az az igénytelen, csapzott haj és szakáll, szerintem sosem volt fodrásznál…

– Sarah, ne ítélj a külsőségek alapján! – korholta finoman Hector a lányát. – Attól még lehet egy okos, ügyes, szimpatikus ember, hogy nem foglalkozik a külsőségeivel.

– Bocsánat, igazad van. Szerintem csak összekapcsoltam a kinézetét és a mondandóját, a kettő kiválóan kiegészítette egymást. Talán túlságosan magamra vettem. Hiszen, ha a K9-eseket abominációknak nevezte, vajon akkor rólam mi a véleménye, aki K10-es vagyok?

– Biztosan lenne véleménye, ha tudná… – mondta Val vigyorogva, és bekapcsolta kék szemeit.

– Valentine, ne bolondozz, kapcsold ki! – feddte meg Hector. – Egyébként, ha már az expanziót emlegetted, hogy állnak a kutatások a másik oldalon? Haladtak valamit Mikosék?

– Nem beszélsz a kedves feleségeddel? – nevetett Val. – Mindegy, szerintem azért nem mondja, mert nincs semmi újdonság. Sarah, ha létezne olyan képességed, hogy megnöveld valakinek az agyi kapacitását, azt élvezném! Na, a lényeg, hogy egyik irányban sem értünk el áttörést. Sem az akkumulációval, sem a meghajtóval nem haladunk. A mostani technológiánkkal jó esetben húszezer év múlva érnénk el a Creivont a Meresin rendszerben. Pedig az csak 8,4 fényévre van, azaz fénysebességgel 8,4 év alatt érnénk oda – nem számítva a gyorsulást és a lassulást.

– Mi a helyzet a szolitonokkal? – kérdezte Hector.

– Akkor mégiscsak beszéltek! De az még nagyon kezdeti kutatási fázisban van, nem akarok fölösleges reményeket

kelteni, bár Mikos szerint csak egy-két áttörésre lenne szükség. Gondolom… Dr. Noble és Gadget még csak pár hete dolgoznak a problémán. Ismeritek az öreg professzort: hetente egyszer mond valamit, akkor is csak abban az esetben, ha változás van. Egyelőre nem beszél, szóval feltételezem, hogy semmit sem haladtak.

– És Gadget? – nevetett Sarah. – Jól van? Eszik rendesen?

– Az ott töltött egy hét alatt nagyon összebarátkoztunk. Na, őt nem kell félteni, hogy nem eszik! Ha megéhezik, addig sertepertél a lábaid között, amíg meg nem unod, és nem adsz neki enni. És még mindig imádja a májat – van ízlése a kis drágaságnak – nevetett Val is a többiekkel.

– Én azt mondom, felejtsük el Toddot! Elmondta a véleményét, valószínűleg soha többé nem kell látnunk a szőrös ábrázatát. Bocsánat, már megint a külsőségekből indultam ki, ugye? – fejezte be a témát Sarah.

– Veled mi a helyzet? Szerintem már van egy hónapja is, hogy a munkán kívül másról is beszéltünk. Régebben azért többször jöttél be a céghez, és nem csak az erősítések alkalmával – kérdezte Val.

– Persze, mert régebben tanulnom kellett volna, és bármit szívesebben csináltam, mint hogy a tananyag fölött görnyedjek. De mivel befejeztem az orvosit…

– Bocsánat, hogy közbevágok! Lecseréltessük a névtábládat „Dr. Sarah Sophia Farewell”-re? Vagy a „Smith”-nél maradnál?

– Ugyan, maradjon az eredeti nevem. Amióta már nem létezik a régi ÁVH, nem ragaszkodnak a megszokásokhoz. Eddig egy irányból ömlött hozzájuk a pénz, most pedig legalább két irányból történik mindez. Ráadásul nem kell elbújniuk, bár még mindig nem szeretnek kilépni a publikum elé. Eddig én is csak Egyest láttam, Leah apukáját, de csak

azért, mert meghívtak párszor magukhoz. A többiekről még mindig nem tudom, kicsodák, de nem is hiányzik. Megkapják a pénzüket, s csendben, a háttérben teszik a dolgukat. A tevékenységünk is olyan szerteágazó lett, hogy már szinte bele sem szólnak, ránk hagyják a döntési folyamatokat is.

– Ha már a meghívást említetted: ugye nem felejtetted el, hogy most szombaton mindenki ott lesz, szóval ebből nem húzhatod ki magad! Alig jársz haza, anyád meg nekem panaszkodik – kapcsolódott be Hector is a beszélgetésbe.

– Nem, apa, nem felejtettem el – simogatta meg apja karját Sarah. – Az elmúlt öt év alatt „csak" kitanultam az orvoslást és a röntgent, elsajátítottam a levitációt – köszi, anya! –, sőt, egy kicsit a fotont is fejlesztgettem, illetve az absorberbe és az elasterbe is belekóstoltam – nyugtatta meg apját Sarah, majd két másodperc alatt az arca tökéletesen átváltozott Toddá: gondozatlan, vállig érő, fekete, bozontos haj, nyíratlan szakáll, még azt a pár halványabb, őszülő csíkot is sikeresen leutánozta. Val fintorát látva inkább visszaállította a saját arcát. – Ó, bocsánat. Kellemetlen emlékek? – és vigyorgott.

– Jut eszembe, Denise üdvözletét küldi, valamint nagyon köszöni a közbenjárásodat az oktatási miniszternél.

– Jaj, mondtam már neki, hogy nem rajtam múlott. Így is, úgy is megkapták volna az engedélyt az új képzési módszerek alkalmazására. Legfeljebb egy picit felgyorsítottam a folyamatot. Még egyszer megköszöni, és nem segítek neki semmiben! – Sarah megpróbált mogorva arcot vágni, de természetesen nem sikerült – sokkal jobban imádta Denise nénikéjét, mint hogy bármi miatt megharagudjon rá.

Érdekes, hogy a Menedék az elmúlt évek alatt ugyanúgy független maradt, csak bedolgoztak néha a KKI-s projektekbe. Denise mindig azt mondta, hogy ezek az emberek a szigeten már megszokták ezt az életmódot, de aki menni szeretne,

annak természetesen nyitva az út. A várakozások ellenére nem csökkent, sőt, inkább nőtt a lakosságuk, már közel tizenkétezren laknak a régi, megszokott körülmények között. Persze Sarah náluk is sokat segített az évek során, de mindent a Menedék vezetője szervezett meg, ő hozta meg a döntéseket arról, hogy ki mit kapjon, Sarah csak végrehajtotta őket. Az érdekes, hogy a K9-esek száma ugyanúgy 0,01% alatt maradt, mint az első év után. Elsőként a Menedék lakosságát vették lajstromba – ők voltak az első nagy, statisztikai adatbázis –, és a tízezer képességgel rendelkező személyből csupán két K9-es szintűt talált, akiket onnantól „kékszeműeknek" hívott az utca embere. Azóta minimum egymillió vizsgálatot végzett el, de még mindig nem érte el a bűvös százas határt a kékszeműek száma. A K9-esek két szempontból is különlegesek voltak: kéken világított a szemük, amikor bekapcsolták mind a kilenc képességet, illetve minden képességük szintje 50 és 100 közé esett. Arra egészen korán rájöttek – kedves barátja, Adam révén –, hogy bármilyen sérülés történik a K9-es szervezetében, az öngyógyítás azonnal bekapcsol, ha a K9 aktív. Az átlagértékek, azaz a kilenc képesség szintjei 75 körül ingadoztak, egyesek ebből, míg mások abból voltak jobbak. A legjobb orvosi képességgel rendelkezőket gyorsan beszippantotta a Diana és Hector által vezetett Egészségügyi Kutatóintézet, sok elektro és spektrál került be a Sam és Valentine irányítása alatt működő Űrhajózási Hivatalba, míg a többiek megbecsült tagjai lettek különböző cégeknek, akik meg tudták őket fizetni. Eredetileg Sarah lett volna a két hivatalt magába foglaló Központi Kutatóiroda, azaz a KKI vezetője, de semmi ideje nem volt az ezzel járó feladatokra, így pár hónap után átadta a stafétabotot Leah-nak. Egyrészt a két alárendelt intézet önjáró volt, másrészt Leah rendkívül sokat segített neki addig is, mint adminisztrációs vezető. Ha ez a lány nem lenne, azt sem tudná, milyen nap van.

Voltaképpen ő az, aki átlátja a teljes KKI működését, és bármiben tud segítséget és felvilágosítást nyújtani, így teljesen egyértelmű volt, hogy Sarah helyett ő látja el a KKI kommunikációs feladatait. Ha Sarah-t megkérdeznék, hogy kik dolgoznak az épületben (nem név szerint, csak a beosztásokat tekintve), valószínűleg nem is tudna rá válaszolni. Leah viszont azonnal rávágná: a KKI legalsó szintjét a biztonsági szolgálat és az étkeztetés – konyha, ebédlő – foglalta el, fölöttük az informatika, efölött három emeleten a pénzügy, egy emeleten az adminisztráció, majd szintén egy emeleten a vezetés, a vezetői titkárság és a tárgyalók helyezkedtek el. Ebből is látszik, hogy egy cég vezetési feladatai közül mi a legfontosabb: a pénz kezelése… Az összes többi csupán másodlagos.

Sarah-nak semmi dolga nem volt a pénzzel: sosem tulajdonított neki nagy jelentőséget, talán azért, mert sosem látta hiányát, de nem is volt igazán költekező. Ha egyszer megnézné a kreditegyenlegét, valószínűleg meglepődne már csak az összeg jegyeinek számosságán is. A legnagyobb költekezése az volt, hogy egy csinos házat vásárolt a KKI-tól nem messze, az egyik csendesebb övezetben. Aki ismerte a szülei volt házát, az biztosan látott volna hasonlóságot a két lakóhely között. Méretre sem nagyon különböztek az épületek, de a ház hátsó udvarán álló fák emlékeztettek igazán a régi otthonára. Itt az öreg, hatalmas tölggyel ellentétben, csupán két kisebb fa foglalta el a kijárattal szemközti két sarkot: a bal oldalon egy vörös juhar virított, míg a kert keleti sarkát egy díszcseresznye rózsaszín virágai borították be. Nem hiányozhatott a kiülő sem: a két fa között került kiépítésre egy – gombnyomásra lefedhető – terület, amely összecsukható asztallal, valamint vízálló, kényelmes kanapékkal és fotelekkel lett berendezve. Sarah ezt a házat

még az első egyetemi év végén vásárolta. Sokat tanult itt, imádta a tavaszi illatokat, színeket, amelyek folyton elterelték a gondolatait a tanulásról. Adam is befejezte az orvosit, egymást kikérdezve tanultak hónapokon keresztül, elnyújtózva a kanapén. A ház belső berendezése inkább kényelmes volt, mint átgondolt. Szinte sosem volt itthon, a fürdőszobán és a hálón kívül alig használta a ház helyiségeit. Egyszer Leah jegyezte meg, hogy lehet ilyen makulátlanul tiszta a konyhája… Nos, aki csak kávét főz néha, vagy a hozatott, melegített ételt eszi, annak nem kell olyan sűrűn takarítania. Néha elgondolkodott, hogy jó lenne megtanulni főzni, de sem ideje, sem motivációja nem volt eddig. Talán ha egyszer összehozza az élet valakivel… De addig még rengeteg idő van, a konyha sincs egyelőre veszélyben.

– Szerintem ebédeljünk meg, mielőtt visszatérünk a feladatainkhoz! – javasolta Val. – Nekem legalábbis mindenképpen vissza kell mennem a hivatalba.

– Nekem most nem sok dolgom van az Intézetben, Diana tökéletesen ellátja a helyettesítésemet. Sarah, lenne kedved sétálni egyet a szemközti parkban ebéd után? – invitálta Hector a lányát.

– Veled? Bármikor, apa! – mosolygott Sarah, és átölelte apja vállát.

II.

– Na, mi volt? – A nő a füle mögé simította a haját, közben felkapott egy pizsamát az ágyról, kifordította, és a székre tette a többi szennyes mellé.

– Szerintem egyszerűen hülyének néztek – morogta Todd, belépve a gyerekszobába. – Nem fogják fel, mekkora veszélyben vagyunk, ha ezt folytatják! – Leült az egyik ágy szélére.

– Ne ülj már rá, most húztam új lepedőt! – szólt rá a felesége, mire tétován felállt, és nekitámaszkodott az ajtófélfának. – De elmagyaráztál nekik mindent, ahogy megbeszéltük? Mondtad a növekvő népességet?

– Persze, hogy mondtam! – intett a férfi lemondóan. – De mindenre válaszoltak valami tudományos blablát, és nekik ennyi elég is volt. Folyton az expanziót emlegették, hogy majd azzal megoldódik minden. Hiába mondtam, hogy az a Kozmosz Bölcsessége ellen való, nem hittek nekem.

– Todd! Hiszen figyelmeztettelek, hogy hagyd ki azt a hülyeséget a mondandódból. És csodálkozol, hogy idiótának néztek? – A nő ingatta a fejét, de nem bántóan, csak ahogy egy anya teszi, amikor a gyermeke sokadjára is az ágy mellett hagyja a piszkos ruháit. Közben egy pólót szedett fel a padlóról, és a többi közé dobta.

– De ha egyszer tudom, hogy mit gondol! Hallom! Érzem, Erica! És te sem hiszel nekem! – kiáltotta a férfi elkeseredetten.

– Todd, már többször megmondtam, hogy szép dolog a spiritualitás, de jobban teszed, ha megtartod magadnak. Az emberek nem hisznek az ilyen dolgokban, illetve csak a maguk módján. Nem várhatod el, hogy a világ a te hited

szerint működjön, mert te úgy érzed, hogy az a helyes út. Legfeljebb a követőidnek, de azok pontosan olyan… olyan megszállottak, mint te.

– De ha egyszer tudom, hogy a vesztükbe rohannak… – A férfi lehajtott fejjel állt továbbra is az ajtófélfánál, de már szinte csak magában mormolta a szavakat. A nő felkapta a szennyest, kifordult a gyerekszobából, és az aprócska mosókonyha felé sietett. A férfi egyedül maradt, szomorúan nézett maga elé egy darabig, majd felvette a felesége által elhagyott fél pár lányka-zoknit, és az ágy háttámlájára helyezte.

– És most mit fogsz csinálni? – hallatszott Erica hangja a mosókonyhából.

– Fogalmam sincs, majd megtudakolom a Kozmosztól – jelentette ki Todd, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Erica éppen a mosógépbe pakolta be a világos ruhákat. Nem szólt semmit, csupán a fejét csóválta.

Todd átment a nappaliba, leült a kanapé egyik sarkába, és elkezdte bámulni az előtte álló ovális, oszloplábú polycon asztalkát. Épp csak akkora volt, hogy egy tálca kényelmesen elférjen rajta. Most csak egy vizespohár volt a tetején, a besütő napfényben tisztán kivehetőek voltak rajta a maszatos ujjlenyomatok. Valamelyik gyerek ivott belőle, valószínűleg Mina. Gerit már tud úgy étkezni, hogy nem lesz körülötte minden koszos, de Mina a 3 évével… Folyton menni kell utána és takarítani. A fiú már elsős, nyáron töltötte be a hatodik évét, és azonkívül, hogy végtelenül lusta, nagyon életrevaló gyerek. Mondjuk ezzel a sírba viszi Ericát, hiszen mindig azt kell figyelnie, milyen rosszaságot talál ki már megint. De nem ilyenek a fiúk? Persze Erica Minát jobban szerette, mégiscsak ő a saját gyereke.

Hat évvel ezelőtt meghalt Todd felesége szülés közben. Nagyon ritkán esik meg az ilyen, az orvosok szerint szinte semmi esély nem volt rá. A babát szerencsére meg tudták menteni, de az anyával egyszerűen nem tudtak mit kezdeni. Hol voltak akkor a szuper gyógyítók? Miért nem tudtak segíteni? Bezzeg egy év múlva majdnem minden kórházban megjelent egy-két erős gyógyító, akik állítólag szinte bármilyen betegséget képesek voltak meggyógyítani.

Todd egyedül maradt egy csecsemővel, fogalma sem volt arról, mit kell tennie, hogyan kell egy ilyen apróságot felnevelni. Maddy halála után ráadásul mély depresszióba esett, egyszerűen nem volt képes kommunikálni, csak ült a szobájában és meredt maga elé. Ekkor lépett be az életébe Erica, a kirendelt segítő. Erica nemcsak a csecsemőt látta el, hanem Toddot is. Megetette mindkettőjüket, órákat ült a férfi mellett, beszélt hozzá, felolvasott neki. Két hónap is eltelt, mire Todd egyáltalán észrevette a fiatal nőt. Felnézett rá, a felesége nevén szólította, majd miután rájött, hogy nem Maddy ül mellette, keservesen sírni kezdett. Ettől a naptól kezdett újra beszélni. Ericához először csak nagyon keveset, viszont magában egyre többet. Mintha valaki állt volna előtte, néha mintha vitatkozott volna valakivel. Nehézkesen, apránként tért vissza a való világba. A hét hónap alatt nem volt hajlandó sem a haját, sem a szakállát levágatni, egyéb tisztálkodását is erősen elhanyagolta. Aztán egyszer csak abbamaradt a beszélgetés önmagával, kitisztultak a szemei, és elkezdett mindenkit felismerni maga körül.

Todd hálás volt minden percért, minden segítségért, amivel a nő megajándékozta. Ezek után sokat beszélgettek, Ericának imponált a férfi esze, választékos beszédstílusa és kisfia iránti imádata. Egy év alatt összemelegedtek, hamarosan

összeházasodtak, és két héttel Gerit harmadik születésnapja után megszületett közös gyermekük, Mina is.

A kezdetben annyira csodált ékesszólás az évek során egyre inkább elértéktelenedett Erica szemében: ami régen üzletkötőként előny volt, az mostanra csupán felesleges cifraságggá vált. Todd egyre kevesebbet foglalkozott a munkájával, majd Mina születése után szinte teljesen leállt vele, és azt a „bolond spiritualitását" helyezte előtérbe. Bár anyagilag jobban kijöttek, mint a hangszerek eladásából, de Todd jelentősen többet is volt távol. Erica szinte egész nap nem látta, este 8–9 után érkezett meg, akkor is fáradtan. Egyre kevesebbet foglalkozott a két gyerekkel és vele – az asszony néha úgy érezte, hogy a férje már csak vendégként jár haza, no meg hogy átöltözzön. A gyerekek teljesen az ő nyakára maradtak, és bizony volt is velük gond rendesen. Főleg, mivel nem volt apjuk, legalábbis nem annyira, amennyire ebben az életkorban szükségük lett volna rá. Ha néha velük volt, akkor is csak a Kozmosz Bölcsessége ostobaságait ismételgette. Erica eltűrte, nem tartotta annyira fontosnak, hogy beleszóljon. Legalább addig is velük van.

A változások az utóbbi egy évben kezdődtek. Todd elmondása szerint megismerte a valódi gonoszt. Gondolatokat, amelyek az eddigi hittételeinek szögesen ellentmondtak, és embereket, akik pontosan azt képviselték, amit ő gyűlölt és ami ellen harcolt: az állandóság elvesztését, a személyes biztonság szem elől tévesztését. Beleégett a memóriájába az az emlék, amikor egy céges rendezvényen furcsa és hihetetlen dolgot említett neki valaki. Ekkor találkozott először a KKI eszméivel. Ez a cég olyan dolgokra volt képes, amire még senki a világon: módosítani tudták a Kozmosz által adományozott képességek szintjét, sőt, egy embernek többet is képesek voltak átadni, ami durva

beleavatkozás a sok millió éve fennálló, állandó természeti törvényekbe. Kik ők egyáltalán, akik ilyen ocsmányságokat művelnek? Aztán rájött: a KKI maga a gonosz, amely az egész emberiséget tévútra vezeti, őt pedig egy utolsó, végzetes teszt elé állítja, és csakis ő, Todd – és természetesen a Kozmosz Bölcsessége – képes megállítani ezt a szakadék felé egyre gyorsuló rohanást. Kinyílt a szeme, majd ezt a tudást továbbadta, és egyre többen csatlakoztak hozzá. Lassan százan lesznek a kis spiritóriumban. Naná, hogy Erica még sosem látogatta meg őket, ráadásul ragaszkodott hozzá, hogy a gyerekeket sem vonhatja be a spirituális „játékába". Ha ez neki jó, akkor csinálja, de őket hagyja ki belőle – ezt szokta mondogatni. Todd nem is erőltette. Biztos volt benne, hogy amíg a tagdíjak egy szolid fizetést kitesznek, Erica nem fog balhézni amiatt, hogy mivel tölti az idejét, hogy honnan jön a pénz.

Ez a mai megbeszélés csak megerősítette a hitében. Ahogy ott ültek négyen: a Valentine Caldwell nevű, meg a két Farewell. A főnök Caldwell volt, legalábbis úgy mutatkozott be, mint a KKI vezetője. A férfi meg a fiatal lány viszont már az elejétől gyanús volt neki. Főleg a lány, hiszen mit keresne egy huszonéves kislány egy ilyen fontos megbeszélésen. Biztos, hogy K9-es! Egy kékszemű! Szinte semmit sem beszélt, de folyton őt nézte, mintha olvasna a gondolataiban. Lehet, hogy pont azért nem beszélt, mert őt figyelte? Az biztos, hogy borzongató volt…

– Még mindig itt vagy? – Erica lépett be a nappaliba. – Olyan csendben voltál, azt hittem, leléptél megint.

– Á, nem, csak próbálom feldolgozni a mai „tárgyalást". Volt ott egy fiatal lány is. Szinte alig szólalt meg, csak figyelt azokkal az átható zöld vagy kék szemeivel, félelmetes volt.

– Félelmetes? – Erica összeráncolta a homlokát.

– Igazából szimpatikus lány volt, és ettől ijedtem meg. A gonosz sem csúf és félelmetes alakot ölt, amikor megkísért. Kedves lesz, akár csinos is, és okosnak tűnő dolgokat fog mondani. Még az is lehet, hogy ő áll minden mögött…

– Todd, tudod, hogy nem a spiritóriumban vagy. Itt ne hangoztasd ezeket a fura dolgaidat, inkább tartogasd a követőidnek. Másrészt meg szerintem butaságot beszélsz. Még hogy egy fiatal lány áll a teljes KKI mögött! Ha így érzed, akkor mindenkitől tartanod kellene, aki csak egy picit is kedves hozzád.

– Tartok is! – suttogta inkább magának Todd. – Nem tudod, milyen következményekkel kell számolnunk, ha ezek megvalósítják a terveiket – szinte sziszegte az utolsó szavakat.

– Ugyan, Todd! Te is csak azt hiszed, hogy tudod. Engem hagyj ki belőle! – Erica felkapta a poharat az asztalkáról, és sietősen a konyhába távozott vele.

Todd felugrott a kanapéról, az előszobában felnyalábolta a kis táskáját, és kilépett az ajtón. Megállt a ház előtt, és hívott egy autót. Nagy levegőt vett, lassan eresztette ki, majd még párszor megismételte. Ha már itthon sem hisznek neki, ideje lesz olyan helyre mennie, ahol még mindig kedvelik, elismerik, sőt, vezetőjüknek tekintik. A spiritórium csak félórányi útra van, addig kell kibírnia. Elhelyezkedett az autóban, meghatározta a célt és hátradőlt. Becsukta a szemét, érezte, ahogy az autó felgyorsul, majd egyenletes sebességre kapcsol. „A Mindenség csupán Üresség. Az Üresség a legtökéletesebb Állandóság. Az Állandóság pedig nem más, mint Biztonság. – Ez a Kozmosz Bölcsessége.” – ismételgette magában. Az autó kis idő múlva befordult a mellékútra, hallotta a megszokott zörgést, érezte, ahogy a kövekkel felszórt útra ért. Lelassított, majd hamarosan megállt. Kiszállt,

és kihúzta magát. Már nem volt semmi problémája. Megvárta, míg az autó távozik, majd elindult a nagykapu felé.

A spiritórium a külvárosban volt, egy régi gyárépületet vásároltak meg potom pénzért. Már akkor több mint húsz követője volt a Kozmosz Bölcsességének – a KB-nek, ahogy maguk között hívták –, így munkáskézben nem volt hiány. Alig fél év alatt a gyárépületből spirituális központot alakítottak ki. Mindenki teljes erővel és hittel dolgozott, rengeteg pénzt beleöltek, de megérte. Néhányan a tagok közül itt töltötték minden idejüket, voltak, akik még a munkahelyüket is feladták, csak hogy a közösségben élhessenek. Pénzt ugyan nem kaptak, de megvolt mindenük: lakhatás, ennivaló és biztonság. A hely két forrásból tartotta fenn magát: a külsős tagok által befizetett szerény tagdíjakból, illetve a szimpatizánsoktól érkezett támogatásokból. A bent lakó tagoknak ezzel kapcsolatos volt a feladatuk is: felkutatni a támogatókat. Szerényen, de megéltek ezekből a pénzekből, s néha még a spiritórium fejlesztése is belefért a költségvetésbe.

– Todd! A Kozmosz Bölcsessége vezesse lépteid! – Egy magas, idősebb nő nyitott ajtót, a tradicionális szavakkal köszöntve Toddot.

– Sose vezessen tévútra, Svea! – válaszolta lehajtott fejjel Todd. – Kérlek, fél óra múlva hívj össze mindenkit a nagyterembe. Beszélnünk kell! Addig az ebédlőben leszek, ideje lesz ennem valamit.

Svea bólintott és elment. Todd a konyha felé vette az irányt, bekukkantott, majd magához intette az egyik dolgozót.

– Jeffery, a Kozmosz Bölcsessége vezesse lépteid. Ebédre lenne szükségem.

– Sose vezessen tévútra, Todd. Természetesen, ülj csak le az ebédlőben, máris viszek neked valami finomságot! – kacsintott Jeffery, és visszament a konyhába. Todd az

ebédlőben már egyedül ült, a megszokott étkezési idő bő órája véget ért, de számíthatott arra, hogy elnézik neki ezt a kis csúszást. Pár perc telt el csupán, és Jeffery jelent meg egy tányér pörkölttel és néhány szelet fehér kenyérrel. „Nem egy éttermi koszt, de legalább tápláló" – gondolta Todd, és hozzáfogott az evéshez. Talán a fűszerek tökéletes összhangja, a hús, ahogy omlott a szájában, vagy csak egyszerűen éhes volt – mindenesetre nagyon jólesett neki az ebéd. Végre megnyugodott. Érdekes módon az épületen belül sosem jött rá a pánikroham. Itt biztonságban érezte magát. Minden ugyanarról, az állandóságra és biztonságra törekvésről szólt: az egyforma, földig érő, barna köpeny, a megszokott ebéd, a változatlan rituálék és szövegek, valamint a szabályok. S most itt van legalább ötven egyforma férfi és nő, akik felnéznek rá, elismerik tudását és elhivatottságát.

– Kedves híveim! Ma személyesen is találkoztam a megtestesült gonosszal. – Hatásszünetet tartott, hogy mindenki felfogja, mit mondott. – Minden egyes tettükkel megtagadják a Kozmosz Bölcsességének elveit, minden gondolatuk egyre mélyebbre süllyeszti világunkat a romlásba. A Központi Kutatóirodában voltam ma, a vezetőikkel beszéltem. – Többen bólogattak, ismerték a KKI-t, tudták, mivel foglalkoznak. – Tudjátok, hogy a gonosz mindig olyan alakban jelenik meg, amivel meg tud téveszteni mindannyiunkat. De mi ezt nem hagyjuk, hiszen birtokoljuk a Kozmosz Bölcsességét. Ezek az eltévelyedettek azt gondolják, hogy joguk van belenyúlni a képességekbe? Hogy felerősítsék azokat, vagy akár halmozzák azt? – Kórusban a „Nem, nincs joguk!" kiáltás hallatszott. – Azt gondolják, hogy az űrutazás, bolygónk elhagyása megoldás lesz természetellenes tetteikre? Nem! Viszik magukkal, és továbbterjesztik sértő ideáikat, gondolataikat. Ha a Kozmosz azt akarta volna, hogy utazzunk

az űrben és más civilizációkat is megismerjünk, akkor közelebb helyezte volna a világokat egymáshoz, és a képességeink alkalmassá tennének bennünket arra, hogy átrepüljünk egyik világról a másikra. De hatalmas bölcsességében olyan messze helyezte el őket, hogy magunkra legyünk utalva állandóságunkban, mert így leszünk csak biztonságban! – A hívek egy emberként, felállva kezdték szavalni: „A Mindenség csupán Üresség. Az Üresség a legtökéletesebb Állandóság. Az Állandóság pedig nem más, mint Biztonság. – Ez a Kozmosz Bölcsessége." Todd becsukta a szemét, kezeit az égre emelte. Nagy levegőt vett, mosolygott. Mindenki egyetértett vele, mindenki tudta, miről beszél. Ezek voltak az ő emberei. Akikkel ugyanazokon a félelmeken osztoznak, akiket ugyanazok a bizonytalanságok foglalkoztatnak, mint őt.

– Todd! Mit tudunk tenni, hogy a helyes úton lépkedjenek ők is, ahogyan mi mindannyian? – Armin jelentkezett szólásra, aki Todd helyettese volt, de mindig ugyanolyan hittel és erővel vetette bele magát az ügyekbe, akárcsak ő.

– Armin, mint mindig, most is a lényegre tapintottál, bölcsességed a Kozmoszon keresztül sugárzik felénk. A helyes útra kell visszaállniuk, és ennek csupán egyetlen módja van. Meg kell állítanunk őket bármi áron, mielőtt még visszafordíthatatlan károkat okoznak a világunknak! – A csoport felállva, éljenezve kántálta a spirituális szavakat, megingathatatlan hittel saját igazában.

Az asztal körül ülők csápjai izgatottan, felgyorsulva mozogtak minden irányba. A szemeik elsősorban a vörös és a narancs árnyalatait mutatták, csak Taur maradt nyugodt, bár egy kis vörös az ő kékjébe is belekeveredett, miközben magyarázta a felvételeket.

– Ez a zenéjük. Sokféle változatban létezik, az elektronikustól kezdve a hangszeresig. Mint látjátok, igen egyszerűek a hangszereik, azok ott például a kifeszített húrok mozgatásával generálnak megadott frekvenciát. Egyszerű matematika és fizika.

– Egészen más érzéseket kelt bennem, mint a mi zenénk. Sokkal „élőbb", hatalmas frekvenciatartományokat fog át, ráadásul mindezt összefogottan és feszesen teszi. Egyszerre hoz izgalomba és érint meg érzelmileg. – Boco teljesen odavolt az emberek zenéjéért.

– Egy új dolgot is felfedeztem, amikor a zenéjüket vizsgáltam. A saját hangjukat használják a zene dallamára és ütemére! Szövegeket mondanak különböző magasságú hangokon. Úgy hívják, hogy „ének". Mutatok erre is példát! – azzal a másik adatfolyamra váltott át.

A levegőben egy sötét bőrű embernő jelent meg, talpig ragyogó, ezüstszínű ruhában. Furcsa módon vonaglott: állva, függőleges hullámvonalban mozgatta a teljes testét, nyakától lefelé. A háta mögött férfiak kezdtek mindenféle ismeretlen hangszereket kaparászni, ütögetni, fújni, amelyekből rendkívül élvezetes hangok áradtak ki. Szinte összekapcsolódtak a levegőben, hol kiegészítették, hol felerősítették egymást. Hirtelen abbamaradt a zene, a nő előrehajolt, és az előtte lévő rúdon álló szerkezetbe kezdte belemondani, énekelni a szövegét. Az általa keltett frekvenciákra és harmóniákra a jelenlévők hangra érzékeny csápjai izgatottan kezdtek mozogni. Az első énekelt szavak után a zene is folytatódott. A férfiak láthatóan követték a nő énekét, aki végig vezette a folyamatot. Néha megfogta a rudat, eldöntötte maga előtt, ráhajolt, s végig mozgott a karjával, lábával – szinte az egész testével.

– Ezt a zenei irányzatot „jazz”-nek hívják. Ha figyelitek, olyan, mintha a résztvevők egymástól függetlenül, összevissza adnák ki a hangokat. De ha jobban koncentráltok, akkor észreveszitek a harmóniát, ahogyan az egyes hangszerek összedolgoznak a többivel, s az emberi hangot kiemelve, aládolgoznak annak. Sajnos, sok apróságra nincs még szavunk sem, jobban nem tudom elmondani, legfeljebb körülírni.

– És miért kell mozgatnia a testét hozzá? – kérdezte Boco.

– Szinte biztos, hogy ez a zene átélésének egyik módja. Figyeljétek meg, hogy a hangszeren játszók közül néhányan, illetve az énekes is sokszor bezárja a szemét. Azt gondolom, hogy hasonló folyamat zajlik le náluk, mint a mi csápjainknál, csak ők a testüket használják az érzelmeik kifejezésére. Egyszerűen örömet okoz, és ők ezt így fejezik ki. Nekünk a szemünk színe változik, ők pedig bezárják. Egyébként olyan is van, amikor többen mozognak egyszerre a zene ütemére. Nézzétek! – majd elindított egy másik felvételt, amelyen az emberek kettesével, csillogó ruhákban mozogtak egy teremben. – Ezt úgy hívják, hogy „tánc”. Általában egy férfi és egy nő kapaszkodik össze és együtt mozog. Szerintem ezek nagy része is ösztönös, de nem vagyok biztos benne, hogyan történik.

– Ahogy összesimulva együtt mozognak, egészen sok hasonlóságot vélek felfedezni a tánc mintázata és a szaporodási eljárásuk között – mondta Gola. A többiek csápjai egyetértően mozogtak.

– Ezzel kapcsolatban megkérném Karg barátunkat, hogy állítson össze egy szótárat azokból a kifejezésekből, amelyek a mi nyelvünkből hiányoznak. Olyan területekre gondolok, mint a szaporodásuk, a szórakozási lehetőségeik meg – ami engem különösképpen érdekel – a kitalált, de nem megtörtént eseményeket megmutató filmek – javasolta Pun. – Ha szükséges, segítsetek egymásnak a területeitek eredményeivel.

És természetesen mindent osszatok meg Unival is, hogy a későbbiekben kérhessük a tanácsát.

– És honnan szedjek egzotikus anyagot? Ráadásul legalább napnyi tömegű kellene egyetlen utazáshoz! – méltatlankodott Mikos, és számítógépét az asztalra hajította. – Elhiszem, hogy nagy koponya, de a lehetetlent még az ő kedvéért sem tudom megcsinálni!

– Semmi gond, egyszerűen csak mindenki várja már, hogy legyen valami kézzelfogható eredmény. Ne feledd, hogy majdnem négy évig próbáltunk valami fénynél gyorsabb – sokkal gyorsabb – meghajtót kitalálni, de még mindig csak a töredékét értük el. A fúziós meghajtókkal is csak a fénysebesség 12%-át tudtuk elérni, ami nagyjából 25–26 000 km/s, azaz közel 80 év kellene, hogy a Meresin rendszert elérjük. Sajnos, ezt is csupán percekig tudtuk tartani a legerősebb energiatermelő egységeinkkel is. Szóval… Marad a húszezer év. Szépen, lassan elkocogunk a Creivonra, terraformáljuk a bolygót, és elindítjuk az expanziót. Az a baj, hogy 4–5 év alatt – hacsak nem teszünk mindenkit krióba – valamennyien meghalunk a mérhetetlen kozmikus sugárzástól.

– Sam, ez nagyon keserűen hangzott, még a te szádból is. Amikor azt látom, hogy te rosszabbul viseled, mint én, a saját gondom el is tűnik – nevetett kínjában Mikos.

– Ez volt a cél. És most inkább mesélj, mi a helyzet a szolitonokkal!

– Sejtettem, hogy erre megy ki a játék. A partner-főnök számonkér! Na, szóval: a klasszikus, fénysebesség alatti utazást nyugodtan elfelejthetjük. Két ok miatt: egyrészt a szükséges ideig nem tudjuk tartani a sebességet, mert hiányzik a megfelelő technológiánk a tároláshoz. Másrészt

minél közelebb kerülnénk a fénysebességhez, annál nagyobb lenne a hajó tömege, azt elérve pedig végtelenné válna. A harmadik – bár ilyen kis távolságon nem annyira lényeges szempont – az ikerparadoxon: az időtágulás jelensége alapján az utazó számára lassabban telne az idő, mint az itthon maradók számára. Azaz, ha elmennénk a Creivonra a fénysebesség 95%-ával – a fúziós meghajtóinkkal, már ha működnének –, majd azonnal elindulnánk visszafelé, a bolygónkon nagyjából tizennyolc év telne el, mire visszaérnénk. Az űrhajósok viszont úgy érzékelnék, hogy csak 12 éve utaznak az űrben. De minek is magyarázom, ezt te is ugyanolyan jól tudod, mint én. Az egésznek az a lényege, hogy elfelejthetjük a klasszikus utazást, akármekkora sebességről beszélünk.

– Aztán jött az ötlet a szolitonokkal, amit – állítólag – Gadgetnek köszönhetünk. A szoliton egy olyan kompakt hullám, amely létrejötte után képes állandó sebességgel mozogni, a téridő görbületét kihasználva. Látom, ez már túl szakmai… A legegyszerűbb úgy elképzelni, hogy generálunk egy buborékot a hajó körül úgy, hogy a hajó előtt összehúzzuk a téridőt, mögötte pedig kibővítjük azt. S hogy ez miért lenne csodálatos? Azért, mert a buborékon belül továbbra is érvényesek maradnának a fizika törvényei, de mivel a hajó a téridőn kívülre kerülne, rövid idő alatt hatalmas távolságokat tudnánk megtenni. Ráadásul dr. Noble jóvoltából arra is rájöttünk, hogy ha a buborékban létrehoznánk egy minimális árapályerővel rendelkező részt – mondjuk ez lenne maga az űrhajó –, akkor a belső és a külső idő sem térne el egymástól. Úgy működne az egész, mint egy zsebuniverzum. Persze kérdezheted, hogy akkor miért nem valósítjuk meg. Na, ez az én problémám! A buborék létrehozásához iszonyatosan sok negatív energia szükséges, ami az egzotikus anyag nagy

mennyiségű jelenlétét feltételezné. De honnan? – fejezte be Mikos a gondolatmenetét, amit Sam türelmesen hallgatott. – Látod, megint visszajutottunk az elejére. Honnan szedjek ennyi egzotikus anyagot?

– Sam! – Dr. Noble lépett be az irodába, szorosan a nyomában Gadget, méltóságteljesen emelt fejjel.

– Dr. Noble! Éppen a buborékmeghajtóról beszélgetünk. Mikos beavatott az elméleti részletekbe. Úgy tűnik, a nagy sebességű űrutazást egyelőre felfüggesztjük, s megpróbálunk erre koncentrálni. A következő hónap elejétől én is ehhez a projekthez lettem hozzárendelve, többször fognak itt látni.

– Remek… – dörmögte az öreg professzor, miközben leült a számítógépe elé.

– Még tegnap küldtem önnek egy tájékoztatót, amiben kértem, hogy nevezze meg azokat az erőforrásokat, amelyek szükségesek az eredmények mielőbbi megszületéséhez. Nem kaptam öntől semmit. Ez azt jelenti, hogy nincs szüksége semmire? – Sam megpróbált kapcsolatot teremteni dr. Noble-lel, de úgy tűnt, igazak a professzorról szóló pletykák: ritkán beszél, és akkor se mond semmit. Most is inkább beletemetkezett a kijelzőbe, amely tele volt mindenféle hullámdiagramokkal és számokkal.

– Ne aggódj, majd én tartom a kapcsolatot a buborékprojekt és a vezetés között. A prof úgyis csak elméleteket gyárt, a gyakorlat ránk marad – mondta Mikos, legyintve a professzor szótlanságára.

– Köszönöm, Mikos, most, hogy megkaptam a ti részlegeteket is, nem árt, ha tudok valamit róla. Akkor neked dobom a labdát: gyűjtsétek össze, mire van szükségetek, és küldd át nekem üzenetben. Lassan öt éve próbálunk valamit összehozni, de azonkívül, hogy a bolygón belüli repülési időt a harmadára csökkentettük, nem sok mindent értünk el.

– Sam, ne értékeld alá az eredményeinket! Gondolj bele: eddig 5–6 óra kellett ahhoz, hogy elérd valamelyik másik kontinenst, most ez alig 2 óra. Lassan odáig jutunk, hogy le sem kell ülni a szonikusokban, mert ahogy felszállsz, már indulhatsz is a kijárat felé.

– Igazad van, de azért ott még nem tartunk. Talán majd pár év múlva… – mosolygott Sam, miközben a lábához törleszkedő Gadget füle tövét vakarászta. Közben dr. Noble is felnézett a gépből.

– Mrs. Farewell! – majd intett, ami nagyjából annyit jelentett az ő nyelvén: „Idejönne az asztalomhoz, ha megkérem?" Sam természetesen odament.

– Parancsoljon!

– Ezt nézze! – mondta a professzor, és elindított egy szimulációt. A videoanyagon egy stilizált űrhajó volt látható, amely köré egy buborékot rajzoltak. A buborék előtt kivehető volt a vonalakkal megrajzolt téridő, amint beszűkül, a buborék másik oldalán pedig kiszélesedett. Az űrhajó elindult, különböző számadatok jelentek meg a képernyőn, valószínűleg a repülés paraméterei. Sam azonnal észrevette a sebesség és a távolság értékeit. A sebesség pontosan a fény sebességét mutatta folyamatosan, míg a távolság 3090 fénynapról indult, s egyre fogyott. Nagyjából két és fél perc kellett a szimulációban ahhoz, hogy nullára csökkenjen, és a sebesség is megálljon. Dr. Noble nem szólt semmit, mintha minden teljesen magától értetődő lenne, de nem is volt szükség beszédre: Sam azonnal látta, hogy a B-meghajtóval (így hívták a tervezetben a buborékmeghajtót) 3090 napba telne eljutni a legközelebbi lakott rendszerig, optimális körülmények között. Már csak a mérhetetlen mennyiségű negatív energia előteremtését és tárolását kell megoldaniuk. Csak!

– Köszönöm, professzor, minden világos. – Noble elégedetten bólintott, bezárta az alkalmazást, és mintha Sam ott sem lenne, egészen más dologgal kezdett foglalkozni. Sam megvonta a vállát, ránézett Mikosra, aki mosolygott a bajsza alatt, hiszen jól ismerte a prof stílusát. Semmi rosszindulat nincs benne, egyszerűen máshogy működnek az agytekervényei, teljesen másképpen gondolkozik. Meg kell szokni.

– Azt kell tudnod, hogy ez a technológia minden problémánkat megoldaná – vette át a szót Mikos. – A zsebuniverzum miatt se ikerparadoxon, se kozmikus sugárzási probléma, se ezer év, mire oda-vissza megjárjuk a legközelebbi lakható bolygókat… Csupán pár apróságot kell még megoldanunk hozzá – húzta el a száját Mikos.

– Biztos vagyok benne, hogy néhány éven belül kitaláljátok!

– Legyen igazad! De más téma: hallom, hazajön Sarah is a találkozóra.

– Igen! – mosolygott szélesen Sam. – Amióta befejezte a tanulmányait, többször látjuk. Régebben sok időt töltött Európában, az EKI-ben, ahol a gyakorlatát is végezte. Biztos vagyok benne, hogy az apja nem adta volna senki más kezébe. Mondjuk szerintem fölösleges volt az orvosit elvégeznie, mint kiderült, az ő esetében maga az energia megoldja a gyógyítást. Mintha valami élő szervezet lenne. Sarah viszont ragaszkodott hozzá, hogy értse is, amit csinál. Apja lánya!

– Nem rossz az, ha tényleg érti is. Meg amilyen fiatal, még rengeteg ideje van, legalább hasznosan tölti.

– Szerintem túlságosan nagy teher ez számára. Valamilyen szinten kimarad a fiatalkora. Ilyenkor még a barátokkal kellene bulizgatnia, szórakoznia. Ehelyett a világ egyik legnagyobb konglomerátumában dolgozik. Az elmúlt öt évben

nagyszerű találmányokkal sikerült gazdagítani a közéletet, plusz az EKI-ben rengeteg, gyógyíthatatlannak hitt betegségre találtak gyógymódot. Eddig hat óra kellett ahhoz, hogy hazarepüljön, most meg két óra is elég. De mit is beszélek? Igazából azért jöttem, hogy személyesen is meghívjalak a szombati találkozóra. Gondolom, akkor tudsz jönni. Sokan ott lesznek az európai divízióból is.

– Nagyon kedves vagy, megkaptam a meghívót is, természetesen örömmel megyek. Van valami apropója az összejövetelnek?

– Bármit rá tudunk húzni, de nem tesszük. Szeptemberben van Denise születésnapja – aminek a megünneplését szigorúan megtiltotta –, tehát lenne alkalom, de most csak úgy együtt leszünk. Örülünk egymásnak, eszünk és iszunk, beszélgetünk. Szombaton, délután négytől várunk, de érkezhetsz hamarabb is, hiszen te itthon vagy!

III.

Sarah kedvelte ezt a várost. Eleve sokkal nagyobb volt, mint ahol gyermekkorában laktak. No, nem mintha azt nem szerette volna – sőt! Oda kötötték a barátai, az alsó és középső iskolái, a gyermekkori élmények. Viszont a mostani feladataihoz ez a sokkal mozgalmasabb város volt az ideális, ráadásul a szülei is itt laktak már pár éve. Mennyi minden változott az évek során, többek között a helyszínek, ahol dolgozott, lakott, tanult.

Először Európában épült fel az EKI, az Egészségügyi Kutatóintézet — a régi Európa-I. helyén, Marazul mellett, a félig sivatagos, elhagyatott vidéken. A rossz emlékű kutatóbázist átalakították, s bár ugyanolyan komor maradt, sokkal kényelmesebbé tették az épületeket, kibővítették a Falut is. A régi, pár száz lakosú komplexumból egy több mint kétezer főt számláló kutatóállomást hoztak létre. Diana lett az EKI vezetője, illetve Hector képviselte a kommunikációt a Központ felé. Igaza volt Sarah-nak, nagyon jól megértették egymást, Diana szinte a családjuk tagjává vált.

A másik bázisuk az Űrhajózási Hivatal lett Közép-Amerika partjainál, itt, Muelle Falls mellett. A kapcsolati vezetői feladatok ellátására Samet kérték fel. Eredetileg Mikos lett volna a kapcsolati, míg dr. Noble a szakmai vezető, de az öreg prof kategorikusan kijelentette, hogy nem vállalja. Így Mikos kapta meg az ŰH szakmai koordinátori pozícióját, Sam pedig időlegesen a megbízott kapcsolati vezetőit, de ennek már négy éve. Kiválóan végezte a dolgát, sőt, még jól is érezte magát, bár az elején erős fenntartásokkal és szigorúan csak egy évre fogadta el a tisztséget. Ahogy Sarah mondta mindig: csak megfelelő szakemberekkel vedd körbe magad, és megoldódnak a problémák. Ez praktikus is volt, hiszen szülei

ebben a városban laktak, már amikor Hector itthon volt, és nem Európában akadt dolga. Felmerült Myles neve is a vezetői pozícióra, de ő inkább a kutatási részlegen szeretett volna dolgozni. „Az adminisztrációtól idegzsábát kapok!” – mondta viccesen.

Amikor az ŰH tervein gondolkodtak, egyik kiváló építészük ötlete volt, hogy a Hivatal a Szaturnuszra hasonlítson: középen egy hatalmas, gömb alakú építmény, amely nagyrészt a laborokat rejtette, körülötte – négy szegmensre bontva – a gyűrű, amely raktárakból, lakó- és kiszolgáló épületekből állt. Egyébként – teljesen célszerű módon – a létesítmény felülnézeti, stilizált képe lett a cég logója is. A tervrajzon és a 3D bejáráson is gyönyörű volt, amikor pedig elkészült, hónapokig az építészeti híroldalak kedvenc témája volt, mint az utóbbi idők egyik legszebb épülete.

Bezzeg a KKI! Amerika keleti oldalán, az óceán partján elterülő Mirren Bayen egy tíz emelet magas épület, egyszerű polycon, fém és üveg, semmi szépség vagy báj, csupán a praktikum és egyszerűség. A város maga szép volt, nagyrészt a turizmusból élt, köszönhetően gyönyörű partjainak és szállodáinak. Ettől függetlenül nem túlságosan szeretett a munkahelyére bejárni, az utóbbi időben már tényleg csak az erősítések miatt mutatkozott, no meg néha meglátogatni Valt és Leah-t. A tanácsadói státusz miatt ez nem is volt feltűnő, a munkáját elvégezte, senki sem gondolta a beavatottakon kívül, hogy Sarah-ra épül a teljes működésük.

A KKI-tól az ŰH bő 2 000, az EKI viszont majdnem 7 000 kilométerre volt. Egyszer eszébe jutott, hogy K10-esként mennyi időbe telne egyik helyről a másikra átrepülni, de inkább a szonikusokat választotta, hiszen manapság legalább négyszer gyorsabban repültek, mint ő, ráadásul ekkora sebességnél már nem úgy működött, hogy felszáll, repül egy

kicsit és leszáll. Valószínűleg nem sok ruha maradt volna rajta 1 000 km/órás sebességnél, no meg a légzés sem biztos, hogy egyszerű lett volna 10 kilométer magasságban. Eszébe jutott, amikor Adammel elkezdték tesztelni a K9 és K10 képességeiket. Adam levitációja 81 lett, ami ugyan alig kevesebb, mint a K10 százas értéke, mégis jelentős különbség mutatkozott a teljesítményükben. Míg Adam 2 100 méter magasságban, 410 kilométeres sebességre tudott gyorsulni, addig Sarah 10 kilométerig emelkedett, és 1 000 kilométeres sebességig tudott felgyorsulni. De ehhez már komoly felszerelés kellett, mindketten úgy néztek ki a speciális búvárruhában, mintha a felhők között akarnának úszni. Sarah imádott közöttük, de főleg fölöttük lebegni, és onnan nézni a naplementét, ahogyan szép lassan besötétedik a horizont.

Most éppen gyalog sétált Muelle Falls utcáin. Élvezte a napsütést, s bár már szeptember volt, semmi sem mutatta, hogy az ősz közeledik. Az utcák tele voltak telepített, színes virágágyásokkal. Aki tehette, a forróság elől beült az utcákra nyíló éttermekbe, fagyizókba, kávézókba. A főleg ebben az időszakban hangos utcazaj keveredett az autók halk suhanásával – ez volt a déli forgatag. Rengetegen járnak az utcán ilyenkor: vagy éppen éhesen ebédelni készülnek, mint Sarah, vagy már végeztek, és a kávéjuk után, teli gyomorral a munkahelyükre igyekeznek vissza. Pár gyerek futott el mellette az utcán, vihogva, kacarászva, alig lehettek 12–13 évesek. Kerülgették az embereket, ügyesen lavírozva közöttük. Nem úgy, mint az a férfi, aki a gyerekek után bámulva Sarah-nak ütközött. Sarah – mivel látta, hogy már nem tudja elkerülni a balesetet – gyorsan a háta mögött levő épület falának támaszkodott, a férfi azonban az ütközés erejétől hátratántorodott, és fenekére esve elterült a járdán.

Kicsit kábán körülnézett, majd kiértékelve a helyzetet, azonnal felugrott, mielőtt a járókelők segíteni tudtak volna.

– Köszönöm, minden rendben, csak elbambultam – motyogta maga elé, és Sarah-hoz fordult. – Ne haragudjon, kisasszony, elvonták a figyelmemet a gyerekek. Nem sérült meg?

– Nem esett bajom, nem úgy, mint önnek – mondta Sarah, látva a fiatalember kezét. Valószínűleg sikeresen beletenyerelt egy élesebb kőbe, ugyanis felszakadt a bőr, és már a csuklójánál járt a szivárgó vérpatak.

– Ó, ó! Nincs önnél egy zsebkendő vagy valami más, amivel letörölhetném? – Úgy tűnt, a férfi viszolyog a vértől: eltartotta magától a kezét, hagyta, hogy a földre csöpögjön. Sarah a pár méterre levő étterem teraszához lépett, és elvett néhány szalvétát az egyik csomagból.

– Mutassa! – ragadta meg a férfi jobb kezét, majd akkurátusan felitatta a vért. Bekapcsolta a K10-et, és pár másodperc múlva már csak egy elmaszatolt vörös folt emlékeztetett az incidensre. A fiatalember tátott szájjal nézte Sarah kéken világító szemeit, szinte észre sem vette, hogy már nincs vágás a tenyerén.

– Ön… ön olyan K9-es? – hebegte.

– Olyasmi… – Sarah mosolygott. Nem sokszor használta a gyógyító tudását, amióta kijött az egyetemről. Kicsit élvezte is a srác meglepettségét, hiszen az utóbbi időben ritkán tudott a képességével a középpontba kerülni. Talán nem is akart, de ez most mégis imponált neki.

– Nézze, az én hibámból önnek is majdnem baja esett, ráadásul a sérülésemet is önnek kellett meggyógyítania. Mit szólna, ha meghívnám egy kávéra vagy üdítőre, és végre rendesen lemosnám a vért is a kezemről? – kérdezte tétován a fiatalember.

– Nagyon kedves, de nem szükséges. Előfordulnak ilyen apró balesetek – próbálta elhárítani a meghívást Sarah, de a férfi hajthatatlannak bizonyult.

– Kisasszony, nem fogadok el nemet! Ennyivel tartozom! – makacsolta meg magát.

– Rendben, de szólítson, kérem, Sarah-nak. Nem tudom, ebédelt-e már, mert én éppen oda igyekeztem, utána viszont szívesen meginnék egy kávét.

– Akkor legyen ebéd! Hallja, hogy korog a gyomrom? Van valami célpontja esetleg? Egyébként Dalmar vagyok.

– Különleges neved van! Honnan származol? – váltott át tegezésbe Sarah, miközben elkezdtek sétálni a választott étterem felé.

– Az afrikai kontinensről származnak a nagyszüleim! És igen, minden generációban van legalább egy Dalmar, szóval csak itt különleges a nevem. A hagyományok szerint a jelentése „sokoldalú”. A te neved jelent valamit?

– Érdekes, hogy megkérdezted. Pont pár nappal ezelőtt futottam bele egy személyes reklámba: a nevemhez illő ékszereket ajánlottak, miszerint egy „nemes hercegnőnek” ilyen ragyogásra van szüksége.

– Nemes hercegnő? Nos, az előző eset után lehet, hogy téged kellene sokoldalúnak hívni, engem pedig hercegnőnek, mert úgy megijedtem egy kis vértől, hogy azt sem tudtam, hová töröljem – nevetett Dalmar. – Egyébként még sosem találkoztam kékszeművel, csak hallottam róluk. Igaz, hogy mind a kilenc képességgel rendelkeztek?

– Igaz. Akár mind a kilencet tudjuk használni, de mindannyiunknál vannak prioritások. Én a gyógyításra specializálódtam.

– Mekkora szerencse, különben elvéreztem volna – nevetett ismét Dalmar.

– És te? – tette fel a kérdést Sarah, de csak illendőségből. A férfi egy K5-ös, 23-as szintű spektrál volt. Nem is rossz.

– Ó, én csak egy spektrál vagyok – válaszolta, legyintve egyet. – Sajnos nem látom a röntgenhullámokat, csak a látható fény alattiakat, mint a rádió-, a mikro- és az infravörös hullámok, szóval egy elektronikai cégnél dolgozom. Gondolom, te a képességeiddel sokkal jobb állásban keresed a betevőt. Van egy régi mondás: ha jól nézel ki, a problémáid 99%-a magától megoldódik…

– Azért, sajnos, nem ennyire egyszerű a helyzet – mosolygott Sarah, s közben érezte, hogy elpirul a közvetett dicsérettől. Végre elértek ahhoz az étteremhez, ahol ebédelni szeretett volna. A teraszon foglaltak helyet, az egyik napernyő alatt. Csak szolid árnyékot adott, ráadásul a hőséget még az irányított kontroller sem tudta igazán kompenzálni. Dalmar bocsánatot kért, és elindult a mosdó irányába. Sarah utánanézett. Szimpatikus srác, kevés önbizalommal, szűk lehetőségekkel. Ahogy jött visszafelé, feltűnt a járása is: lassabban, viszont nagyobbakat lépett az átlagnál, s minden lépésébe belehajolt. Mintha előre megnézné, hová teszi le a lábát, majd picit közelebb hajolva a földhöz, jobban szemrevételezné a célpozíciót.

– Rendeltél már? – kérdezte. Sarah nemet intett a fejével, mire Dalmar megnyomta az asztal közepén a menügombot. – Természetesen a vendégem vagy az ebédre és a kávéra is! – ragaszkodott a meghíváshoz. Sarah nem ellenkezett, látta, hogy nincs értelme, bár szomorúan arra gondolt, hogy valószínűleg milliószor nagyobb a vagyona, mint a srácnak. Igazából azt sem tudta, hány száz millió, esetleg milliárd kredit értékben vannak részvények, banki betétek,

tulajdonrészek a nevén, szerencsére ezzel nem neki kellett foglalkoznia, volt erre is emberük a KKI-nál.

– Meg sem kérdeztem, hogy itt laksz-e Muelle-ben. Még nem láttalak a környéken, pedig biztosan észrevettelek volna.

– Nem, a keleti parton lakom, Mirren Bayen. Csak munkaügyben jöttem ide, illetve meglátogatni a szüleimet. Régen jártam errefelé…

– A korodból ítélve valamikor most végezhettél az orvosin.

– Jól látod – mosolygott Sarah. – De te sem lehetsz több harmincnál.

– Így van, jövő év elején töltöm a harmincat. Még nem mondtad, milyen területen dolgozol. Gyógyítasz valamelyik kórházban? Ha jól tudom, a K9-esek saját maguk képesek röntgenezni és gyógyítani is egyszerre.

Sarah agya gyorsan járt. Most mondja azt, hogy „nem, egy multimilliárdos cég tanácsadója vagyok”? Vagy inkább hazudjon valamit?

– Nos, egy többcélú intézménynek vagyok a tanácsadója.

– Hú, de titokzatos vagy! Nem akarod elárulni, mi? Semmi gond, már így is mindent tudok rólad. K9-es vagy, szeretsz gyógyítani, sokat mosolyogsz, szereted a szüleidet, és láthatóan gyorsan feltalálod magad a váratlan helyzetekben. Ezenkívül biztosan sokkal gazdagabb vagy, mint én, szóval legközelebb te fizeted a kávét – nevetett Dalmar.

– Majdnem mindent eltaláltál. Hatból öt, szép arány!

– Remélem, nem azt rontottam el, hogy legközelebb te fizeted a kávét! – Sarah felnevetett, hogy ilyen könnyen sikerült befűzni egy második találkozóra. Bólintott, majd az ebéd végéig csendben ettek mindketten. Egy pillanatra eszébe jutottak a „váratlan helyzetek”. Öt éve volt, de még mindig nehezen tudott szabadulni az Európa-I. eseményeitől. Mintha

álmodta volna az egészet, egyre inkább elhomályosodott minden, csak a színek és a hangok maradtak meg. Az ég vérvörös árnyalata, a lövések hangja, az ordítások, a sikolyok. Emlékezett Smith testére, ahogy a szürkületben a világos homokban feküdt, hátul összebilincselt kézzel, világítóan fehér inge foltosan és tépetten lógott rajta. Már nem tudott rajta segíteni. A következő hónapokban még gyakran felriadt az éjszaka közepén, s csak nézett maga elé a sötétben. Tehetett volna valamit, hogy megakadályozza a tragédiát? Ha csak pár perccel hamarabb jön elő a K10 képessége, meg tudta volna menteni. Az apja és a pszichológus szerint a pánik és a stressz hozta elő a változást, ahogy anyja baleseténél is. Többször beszélgettek arról is, hogy vajon Rodrigónál miért nem történt semmi. A pszichológus adta a legvalószínűbb választ a kérdésre: akkor csak önmagát féltette, míg a többi esetben más volt veszélyben. Először az édesanyja, a másik esetben pedig mindenki, akit kedvelt: Smith, Leah, Adam, Diana, sőt, a nem túl művelt, de annál jóhiszeműbb, jóindulatúbb Zack is.

Sarah elhessegette a negatív gondolatokat és emlékeket, s inkább jobban megnézte Dalmart. Barna bőr, göndör, alul rövidre nyírt, felül félhosszúra hagyott afro frizura, szépen ápolt körszakállal, melegbarna szemekkel és érzéki, vastag ajkakkal. Ahogy mosolygott, kivillantak porcelánfehér fogai, ilyenkor az egyébként sem kicsi orra még szélesebbre húzódott, miközben nevetőráncok jelentek meg a szeme és a szája körül. Eszébe jutottak anyja szavai: „a kéz sokat elárul egy férfiról”. Hosszú, vékony ujjai voltak, illettek nyúlánk alkatához. Látszott rajta, hogy nem kemény, fizikai munkát végez. Sehol egy bőrkeményedés, a világosabb tenyér és az ápolt körmök inkább irodai munkáról árulkodtak. Mozdulatai lágyak és puhák voltak, mégis elég határozottak ahhoz, hogy ne tűnjön nőiesnek. A meleg miatt csak egy fehér, rövid ujjú,

kerek nyakú póló volt rajta, világoszöld „EcoPower” felirattal a bal oldalán függőlegesen, ezenkívül egy háromnegyedes, barna nadrágot és egy fekete-fehér, fűzős sportcipőt viselt. Sarah kedvelte a szolidan kidolgozott testi felépítést – ő maga is próbálta egészségesen és fitten tartani magát –, ám Dalmar láthatóan nem volt sem edzett, sem kigyúrt, inkább vékonynak, esetleg szálkásnak lehetett volna mondani. Bár lassan harminc lesz, az alkata miatt simán letagadhatna pár évet, Sarah „srácos” kinézetűnek látta magában.

Közben befejezték az ebédet, és kihozták a kávét is. Sarah belekortyolt, és elhúzta a száját.

– Hát igen, itt nem túl jó a kávé, de ha gondolod, elmehetünk máshová meginni egy finomabbat – szabadkozott Dalmar.

– Ugyan, mindent meg lehet oldani! – mondta Sarah, majd felidézte, mi mindent tanult Inés mamától a Menedékben. Szemei kéken kezdtek ragyogni, mindkét kávésbögrét a tenyerébe fogta, és koncentrált. Mit is mondott, mit kell kivonni belőle? Pár pillanat múlva a kávé fölött finom pára jelent meg, majd eloszlott, mintha semmi sem történt volna. – Most kóstold meg! – adta át a csészét Dalmarnak.

– Ezt meg hogy csináltad? – A fiú szemei kikerekedtek. – Nem is tudtam, hogy ilyet is lehet. Ez melyik képesség volt?

– Az absorber. Csak kivontam belőle néhány összetevőt, illetve állítottam az arányokon. Egy csodálatos hölgytől tanultam, aki évtizedekig tökéletesítette a módszerét – emelte meg Sarah a csészéjét, magában köszönetet mondva Inés mamának, aki mostanában már inkább a jól megérdemelt pihenését töltötte.

– Ezek szerint sok mindenre jók a képességek, ha az ember megtanulja használni őket.

– Pontosan. Nem elég, ha valaki megkapja az összes képességet, roppant sokat kell foglalkozni velük.

– Akkor ez olyan, mintha most odaadnék neked egy Snyde mezőkvantálót. Valószínűleg nem sok mindent tudnál vele kezdeni, legalábbis elsőre.

– Tanultam a különböző mezőkről és hullámokról, a mérésükről és a kezelésükről, de Snyde mezőkvantálóról még nem hallottam.

– Meg is lepődtem volna, ugyanis éppen most találtam ki! – nevetett Dalmar, majd Sarah is csatlakozott hozzá, amikor rájött, hogy megviccelték.

Még legalább fél órát beszélgettek, amikor Sarah rádöbbent, hogy már vissza kellett volna mennie az irodába. Sebtében elnézést kért Dalmartól és elbúcsúzott, de mielőtt elindult, csuklópántját a fiúéhoz érintette – megosztva ezzel az elérhetőségét. Alig tett meg pár métert, amikor a pánt csippant egyet: „Csak ellenőriztelek!” Sarah visszanézett a fiúra, és mosolyogva megcsóválta a fejét.

Pun a terem közepén lévő holografikus vetítő mellett álldogált és a válaszra várt. Nem türelmetlenül, de a csápok nem a megszokott, lassú mozgással kígyóztak. A méretes, ám igen egyszerű teremben a holovetítőn kívül nem volt más, csak Uni: a bejárattal szemközti falon, ahová már egyáltalán nem jutott el az egyébként is gyenge világítás, egy természetes vízfolyás csobogott halkan a fal hosszában, miközben az egyetlen fényforrás, Uni fénye lebegett a víz felett. Ez az esetek nagy részében a Genide aktuális, holografikus képe volt, de bármilyen formát meg tudott jeleníteni.

– Számításaim szerint, ha csak az előző megfigyelési időszak adataiból származó fejlődési ütemet veszem alapul, még minimum 60 földi évre van szükség ahhoz, hogy egyáltalán rést

nyissanak, tehát legjobb esetben 80 év múlva esedékes a kapcsolatfelvétel – szólalt meg Uni, hangja betöltötte a termet.

– Az átszámolva hány et?

– Kicsit több mint 75.

Pun szeme indigókékké vált, csápjai lefelé görbültek.

– De hiszen akkor a mi generációnk már sehol sem lesz!

– Mielőtt még továbbgondolod: tudod, hogy nem avatkozhatunk bele a fejlődésükbe. Maguknak kell kifejleszteniük a térutazást. Annyi segítséget kaptak, hogy kitettük a bóját.

– Uni, neked könnyű, te örök életű vagy! Mi csupán egy unnát kaptunk. Mit lehet tenni ilyen rövid idő alatt?

– Ne felejtsd el, hogy az unna után te is a részemmé válsz, egész életed minden percével és tapasztalatával gazdagítva a közös tudatot.

– Az már nem én leszek, Uni, az te vagy. A részeddé válok, ahogy te is mondtad. Nem lesz Pun, csak Uni.

– Pesszimizmust és ingerültséget érzek felőled. Sőt, talán egy kissé eltúlzott ambíciót is felfedezni vélek.

– Inkább a kihagyott lehetőség miatti elkeseredettséget érzed – válaszolt Pun, szürkévé vált szemmel, csápjait lógatva.

– Szeretnél velük találkozni. Kíváncsi vagy rájuk – nyugtázta Uni az egyértelmű helyzetet.

– Te nem?

– De igen! Viszont én időtlen vagyok, nekem az a 75, 100, de akár 1 000 év semmit sem jelent. Az általatok feltöltött adatok alapján mi az, ami leginkább vonz ezekben a lényekben?

– A filmjeik például!

– Igen, az valóban furcsa, ilyen nincs nálunk. Egyáltalán miért fontos számukra, hogy meg nem történt eseményeket

valósként adjanak elő? Ez még nekem is megmagyarázhatatlan. Nem látom az okát – mondta Uni, leginkább saját magának.

– Uni, szerinted tudnánk hatást gyakorolni egyetlen emberre? Vagy meg tudnánk figyelni egy embert valamilyen módon? – Pun már egészen máshol járt gondolatban.

– Kiváló technológiával rendelkezünk, de te is tudod, hogy ez több szempontból is lehetetlen. Meg kell elégedned az elkapott sugárzással, ami a bolygó felől érkezik. Én még ennyit sem kapok, csupán rajtatok keresztül jutok némi szűrt információhoz. Egyébként az ő időszámításuk szerint majdnem 30 éve üzemelő transzponder időeltolódás nélkül továbbítja az adatokat, tehát minden technikai újdonságról azonnal értesültök. Az elmúlt időszakban kissé felgyorsult a fejlődésük, amit minden bizonnyal egyetlen ember vagy embercsoport váltott ki. Láthatod, hogy anélkül is fejlődnek, hogy segítséget nyújtanánk nekik.

– Tudjuk, ki az az ember?

– A híradások nem szólnak róla. Talán nem akarja, hogy megismerjék. A begyűjtött adatok alapján több cégen keresztül publikálja a találmányokat, de látható, hogy ugyanabból a forrásból indul ki minden. Egyetlen közös pontot találtam, egy szigetet, amelynek Menedék a neve. Az elmúlt 20 földi évben feltűnően sok találmány volt köthető olyan cégekhez, amelyekben érintettek. De mint említettem…

– Igen, megértettem elsőre is! Nem tudunk egyetlen személyt megfigyelni – Pun szomorúan hagyta el Uni termét.

Egyenesen az alkóvjába ment, nem akart most senkivel sem találkozni. A szobája pontosan olyan volt, mint a többieké: egy ágy volt benne, egy asztal székkel, valamint egy szekrény a felöltőinek. Mivel az illetlenség csúcsa volt egymás alkóvjába

belépni, ezért mert egy képet kivetíteni az asztal fölé, mely a Földet ábrázolta, ahogyan a transzponder látja. Úgy gondolta, ennyit megérdemel, amiért ezt a kutatást vezeti, amióta elődje, Reda beolvadt. Reda inkább a passzív kivárást részesítette előnyben, Pun viszont sokkal proaktívabban próbálta megközelíteni a Föld-problémát, bár folyamatosan akadályokba ütközött. Reda munkája abból állt, hogy várta az emberek eljövetelét. Úgy gondolta, úgyis megtudják, ha történik valami. Nem foglalkozott például a bolygóról jött sugárzással sem, azzal indokolta, hogy elfogulatlan akar lenni velük szemben.

Az elmúlt 50 évben alig történt változás az emberek technológiájában, az űrkutatást például kimondottan elhanyagolták. Bár a holdjukon kutatóállomásokat létesítettek, ahol több találmány is született, a találkozáshoz egyik sem vitt közelebb. Úgy tűnt, a visszalépés és stagnálás oka a kozmikus sugárzás volt: az emberek rájöttek, hogy már pár évnyi űrutazás során is fatális egészségügyi problémáik lesznek. De hátha ez az ismeret a helyes útra tereli őket, hátha megpróbálnak újabb lehetőségeket keresni. Ha csak egy picit is befolyásolni tudna valakit, sugallni néhány apróságot… Egy tudósukat, mondjuk. Becsempészni némi információt a gépeikbe.

Pun hátradőlt az ágyán, és eszébe jutott a film, amelyet Taur vetített nekik. Az emberek képesek voltak az űrben utazni úgy, hogy hajójukkal átugrottak egyik helyről a másikra. Hipertér. Így hívták azt a közeget, ahol utaztak. Egészen közel vannak a megoldáshoz, csak még nincsenek vele tisztában. Különböző színű világító fegyverekkel próbálták egymást legyőzni, valamilyen értelmetlen tradíció miatt. Meghaltak, de csak a filmben – tulajdonképpen úgy tettek, mintha meghaltak volna. Állítólag ez az egésznek a lényege: elhitetik, hogy tényleg így

történt. Pedig minden néző tisztában van vele, hogy semmi sem igaz az egészből, mégis belemennek a játékba, és úgy tesznek, mintha elhinnék. „Olyan, mintha…" – Pun próbált analógiát találni, de nem volt megfelelő szava rá. Az embereknek bezzeg olyan könnyen megy…

A nyomozó csendben ült az asztal mögött. Todd lapozgatta a begyűjtött anyagot, néha kinagyított egy-egy fotót, ismerkedett a célszemélyek adataival.

– Ő kicsoda? – mutatott egy fotóra, amelyen a lány a találkozóról egy fekete fiúval ült egy étteremben.

– Tegnap találkoztak először, egyébként senki. Ebédeltek, ennyi.

Todd elindította a videoanyagot, a két fiatal beszélgetett az étteremben. A felvétel legalább 30-40 méterről készült, hang nem hallatszott, legalábbis nem volt érthető, mert elnyomta az utca és a többi ember zaja.

– Biztos benne? – Todd jó volt a metakommunikációs jelek értelmezésében, hiszen ebből élt tizenhárom évig. Ha el akart adni pár hangszert, tökéletesen kellett olvasnia a potenciális vevők minden mozdulatából. – Derítse ki, hogy ki ez a fiatalember. Fontos lehet a későbbiekben.

– Ahogy óhajtja, ön a megrendelő – ingatta a fejét a nő, láthatóan jelentéktelennek ítélve a fiatalember szerepét.

– Ma délután négytől lesz a nagy összejövetel, ugye? – A nyomozó bólintott, bár a kérdés inkább költői volt, Todd fel sem nézett. – És mindhárom helyről ott lesznek a vezetők, továbbá ez a lány is. Csodás! – motyogta már inkább magában, és kikapcsolta a számítógépet.

IV.

Sarah-nak délelőtt még leülni sem volt ideje. Az ételszállító cég a hatalmas udvaron terített meg, L-alakban állítottak fel két méretes asztalt, majd telerakták mindenféle étellel. A két asztal találkozásánál felépítették az italpultot is: alkoholos és alkoholmentes italok garmadával, plusz természetesen O-Range Maxx minden mennyiségben. Elvileg délután négyre beszélték meg az összejövetel kezdetét, de a távolabbról érkezőknek ez – logikusan – betarthatatlan volt. Elsőként, nem sokkal kettő után érkeztek Sarah barátai a régi városkájukból: Sergei és Maggie kézen fogva, Vilma, Jack és Will egyelőre egyedül. A nagy ölelkezés után Sarah bevitte őket az egyik szobába, ahol átöltözhettek és felfrissíthették magukat. Nem sokkal utánuk jöttek a Menedék tagjai: Denise és Steve Mosesszel, továbbá Mia-Rose és Jesse Dahl, a két helyettes.

Nem maradtak el az ÁVH-beli régi barátok sem: a gyógyítók, azaz Adam, Myles, Josie és Gracie. Milo kicsit később futott be, valamikor kettő után fejezett be egy elég komplikált műtétet. Adam magával hozta újdonsült feleségét, Emmát, akivel csak pár hónapja, a nyár folyamán házasodtak össze, így egyértelműen elválaszthatatlanok voltak. Myles és Josie egyedül érkeztek, Gracie elhozta a férjét, Josh-t, aki egy imádnivalóan vicces figura volt. Sam szerint olyanok voltak, mint egy dupla szárú cseresznye: gömbölyűek, pirospozsgásak és mosolygósak.

Milo végre egy kicsit összeszedte magát, mondhatni megemberesedett. Már nem lógott rajta a ruha, de valljuk be: a méretre szabott, elegáns öltöny nem az a kategória, ami lóg az emberen. Sarah kérdésére, hogy mikor hoz már végre magával valakit, csak rejtélyesen mosolygott. Nagy

unszolásra bevallotta, hogy alakul valakivel valami. Ennél többet egyszerűen nem lehetett belőle kihúzni.

Az európai EKI-ből Diana érkezett a férjével és lányával, Emily-vel, a Központból pedig Valentine jött a párjával, no meg persze Leah, aki még mindig egyedül élt. „Bárcsak lenne időm egy kapcsolatra!" – sóhajtott műpátosszal a hangjában, amikor szóba került a párválasztás. Ez nem azt jelentette, hogy nem voltak kalandjai, de tartósan valahogy egyik férfi sem ragadta el a szívét.

A helyi ŰH-ból természetesen lejött Mikos is, ő a barátját hozta magával. Sajnos, dr. Noble-t nem lehetett rábeszélni a kimozdulásra, pedig – a rossz nyelvek szerint – helyben, a laborban lakik, szóval utaznia sem kellett volna. Ebben annyi igazság van, hogy ha este már nincs kedve hazamenni, az egyik labor sarkában lévő heverőn szunnyad pár órát, majd folytatja Gadgettel együtt a munkát.

A legközelebbi hotelben – gyalog alig ötpercnyi séta – sikerült mindenkinek szállást foglalni, egy egész emeletet fizettek ki. Igaz, nagy a valószínűsége, hogy nem sokan fognak a szállodai szobákban aludni. Addig beszélgetnek majd, amíg a heverőn, egy széken, a füvön – itt-ott – ki nem dőlnek.

Sarah úgy döntött, a mai nap a családjáról és a barátairól fog szólni. Eleve szombat van, ráadásul hadd járjon már neki is egy kis pihenés. Amióta megszerezte az orvosi diplomáját, semmi mást nem csinált, csak a KKI által leszervezett erősítéseket hajtotta végre a KKI „erősítőtermében". Előtte is erősített, de csak annyit, amennyi még nem ment a tanulás rovására. Persze mindig megvolt az esélye annak is, hogy talál egy K9-est, sokáig ez hajtotta. A cégek jól megfizették az erősítést, néhányan – lehetőség szerint – a plusz képességek hozzáadását is kérték, ami nem volt olcsó szolgáltatás. Sarah sokáig nem tudott megbarátkozni a gondolattal, hogy egy

ilyen egyszerű – legalábbis neki egyszerű – feladatért hatalmas vagyonokat kérnek el, de rá kellett jönnie, hogy minden pénzbe kerül: az építés, az épületek fenntartása, a dolgozók fizetése... Egy idő után már nem aggódott rajta, megpróbálta elűzni a túlzottan humánus gondolatokat a fejéből. Egyetlen dolgot kért csupán a KKI-tól, ahhoz viszont ragaszkodott: semmi publikus megjelenés. Azt nem szerette, nem akarta. Ebben valószínűleg az ÁVH-s fiaskó is közrejátszott, jobbnak látta nem túlzottan előtérbe tolni magát. Az első évben Leah volt az, aki felvilágosított néhány céget a lehetőségekről – az erősítésről és a K9-esekről –, utána terjedt a hír, mint valami vírus: van egy cég, amely fel tudja tuningolni az embereket. Félelmetes volt az áradat, várólistákat kellett létrehozni, annyian jelentkeztek, az ár ellenére. Beosztották őket egy megadott időpontra, mindenkit elhelyeztek az erősítőteremben, Sarah pedig egy tükör mögül levizsgálta és átállította valamennyiüket. Soha, senki sem láthatta, hogy ki végzi a feladatot. A közvélemény tisztában volt vele, hogy a KKI-ban folyik az átállítás, de hogy hogyan és milyen módon, az teljes titok maradt.

– Sarah, szeretnénk valamit mondani! – Adam sündörgött mellé, persze Emmával az oldalán.

– Na? Meséljetek valami izgalmasat! – vigyorgott Sarah.

– Képzeld, babánk lesz! – bökte ki Emma, megelőzve Adamet. Sarah egy pillanatig csak nézett, aztán kirobbant belőle egy halk sikkantás, és azonnal repült Emma és Adam nyakába.

– Meséljetek el mindent! Vagyis majdnem mindent, a privát részletekre nem vagyok kíváncsi! – nevetett.

– Még csak 15 hetesek vagyunk, eddig minden rendben van. Ha jobban megnézed, már látszik is, hogy megnőtt a pocakom – fordult oldalra Emma, kezét a hasára téve.

– Azt hittem, hogy csak finom volt a göngyölt sonka!

– Az is finom volt, de manapság inkább gyümölcsökre éhezem. Úgyhogy ne lepődj meg, ha a gyümölcskosár eltűnik estére...

– Annyit hozatok, amennyire szükséged van. Micsoda meglepetést okoztatok! Ki tud még róla?

– A jelenlevők közül rajtad kívül még senki. Gondoltuk, veled osztjuk meg először az örömünket. – Sarah újból megölelte mindkettőjüket.

– Menjetek, terjesszétek a jó hírt, rázzátok fel egy kicsit az ismerősöket!

Üzenet érkezett a csuklópántjára. Nem, nem akar most semmi külső dologgal foglalkozni! A biztonság kedvéért azért ránézett a feladóra: Dalmar volt. Kivetítette az üzenetet: „Tudom, hogy ma buliztok, csak érdeklődni akartam, hogy mikor találkozunk legközelebb, dr. Farewell." Sarah elmosolyodott. „Dr. Farewell"-nek csak az apja nevezte, amikor a gyakorlatát végezte az EKI-ben. Persze a „Sarah" is belefért volna, hiszen mindenki ismerte őket, de inkább ragaszkodtak a formaságokhoz, így mindketten „dr. Farewell"-nek szólították egymást. Vicces volt.

– „Kedves Dalmar! A hétfő megfelelő lenne? Aznap délutánig vagyok a városban, egy ebéd újra beleférhet. De csak akkor, ha most én hívhatlak meg téged." – üzente Sarah.

– „Hívhatlak? Fontos!"

– „Ha tényleg olyan fontos, akkor igen, de csak hanggal... És röviden!" – írta vissza Sarah, és a ház elé vonult. Hogy ne zavarjon senkit, a kerítés melletti egyik fa alá állt, így legalább nem veszi észre senki, amíg beszélget. Nézte a ház előtti utat, ahogy az autók néha megjelentek, majd a kanyarban eltűntek. A szülei a régi hagyományokat követték a lakásvásárlás során,

és a lehető legcsendesebb helyet keresték meg Muelle Fallson. Igaz, hogy messze volt a parttól, de legalább alig járt erre valaki. Annyira csendes volt a környék, hogy Sam már előre körbejárta a szomszédokat, és elnézést kért tőlük, amiért ma egy kicsit kirúgnak a hámból. Megígérte, hogy nagyon ritkán fog ilyesmi előfordulni. Persze majd vasárnap újból elmegy mindenkihez, és visz nekik a megmaradt finomságokból… Fontos volt számukra, hogy a lehető legjobb kapcsolatot alakítsák ki a szomszédokkal. Jelzett a csuklópánt, Dalmar hívta hanghívással.

– Bocsánat, csak megzavarodtam. Nem arról volt szó, hogy a jövő héten még itt leszel? – kérdezte.

– De, tényleg úgy volt. Sajnos azonban a céges ügyek elszólítanak. Vannak dolgok, amiket nem tudok befolyásolni. Remélem, megérted.

– Persze, csak reménykedtem, hogy a jövő héten mindennap együtt ebédelhetünk. Akár még fizetni is hajlandó vagyok! – nevetett a kommban Dalmar.

– Kedves vagy, de már megegyeztünk, hogy hétfőn én fizetek.

– Rendben, viszont szomorú lettem. – Sarah szinte látta maga előtt, ahogy Dalmar lebiggyeszti vastag ajkát. Nevetett.

– Megígérem, hogy ha legközelebb erre járok, jelezni fogom, és meghívhatsz, ha ez az egyetlen problémád. De most mennem kell.

– Megértem. Érezd jól magad! – köszönt el Dalmar, és megszakította a kapcsolatot. Sarah csak most vette észre, hogy egész idő alatt fülig ért a szája. Ez a Dalmar szerfelett kedves srác, és meg tudja nevettetni minden alkalommal. Egy pillanatra az is eszébe jutott, hogy meghívhatta volna a találkozóra, de azonnal el is vetette, hiszen még nincsenek olyan kapcsolatban, ráadásul csak magyarázkodhatott volna

mindenkinek, hogy ki ez a fiú. S persze nem kerülhette volna el anyja sanda pillantásait és somolygását sem. Hátát a fa törzsének támasztotta, és elképzelte anyja bazsalygó arcát.

Az utca túloldalán két férfi állt meg. Ez nem volt szokatlan, viszont a környéket egyértelműen a tehetősebbek lakták, ők ketten viszont láthatóan nem tartoztak ebbe a kategóriába. Sarah-ban elsőként a „Mit keresnek ezek itt?” kérdés merült fel, de azonnal elszégyellte magát. Ugyan miért ne sétálhatna erre két férfi? Éppen indult volna vissza többiekhez, amikor észrevette, hogy a ház felé nézve beszélnek valamiről, majd az egyik a nála levő méretes, szögletes bőröndben babrál valamit. Közelebb jöttek, nyilvánvaló volt, hogy valamit akarnak az itt lakóktól. „Csak nem ételre van szükségük?” – jutott eszébe Sarah-nak. Biztosan megtudták valakitől, hogy a házban összejövetel készülődik, s bepróbálkoznak. A táskában valószínűleg ételtároló dobozok vannak, s most azt várják, hogy kijöjjön valaki, akit meg tudnak szólítani. Már éppen indult volna, amikor megjelent az ajtóban Myles és Milo, a két jó barát, és fejüket összedugva, beszélgetésbe merültek. Sarah nem értette, miről, azt viszont észrevette, hogy a két férfi nemhogy odament volna hozzájuk, inkább oldalra húzódva és elfordulva megpróbáltak láthatatlanná válni. A srácok bementek, mire a férfiak újból a ház felé oldalogtak. Sarah-t nem vették észre, a fa ágai teljesen eltakarták. Bekapcsolta a K10-et, majd láthatatlanná vált. Százas szinten a foton képesség valóban 100%-os, ráadásul nincs időkorlát – pontosabban nem volt türelmük azt kivárni. Egy alkalommal majdnem egy napig volt láthatatlan, a végén teljesen meg is feledkezett róla, Leah-ra pedig a frászt hozta, amikor az irodában megindultak az iratok a levegőben.

Vigyázva kibújt a fa lombjának takarásából. Mivel alacsony, mintegy félméteres kerítéssel volt körülvéve a ház

előtti rész, csak átlépte azt, és a férfiak felé indult. Bátran mozgott, hiszen tökéletesen láthatatlan volt, ezen a szinten már minimális energiarezgés sem volt észlelhető. Arra kellett csak ügyelnie, hogy ne menjen neki semminek, ami elárulhatná.

A férfiak szinte suttogtak, ezért legalább öt méterre meg kellett őket közelítenie, hogy rendesen hallja, miről beszélnek.

– Látod, az előbb is kijött az a két pasi. Miért nem várunk, amíg beesteledik? – aggodalmaskodott Csíkospóló. Sarah legalábbis így nevezte el, nyilvánvaló okokból.

– Azért, mert addigra már biztosan szétszélednek! – magyarázott a másik, akit a szakálla miatt egyszerűen Ritkaszakállnak hívott.

– Nem értem, miért nem küldött egy fotont, aki egyszerűen csak láthatatlanul odasétálna.

– Te tényleg idióta vagy! Azért, mert nincs köztünk foton, bár lehet, hogy te tájékozottabb vagy, mint én – méltatlankodott Ritkaszakáll.

– Azt ne mondd, hogy te mindenkit ismersz a KB-ból. – „KB?" Sarah még sosem hallott semmilyen KB-ról, de egyértelműen kezdett gyanús lenni az ügy.

– Miért ne ismernék mindenkit? Nem név szerint, de azt biztosan tudom, hogy se foton, se röntgen nincs köztünk.

– Jól van, na! Akkor? Hogy csináljuk?

– Mondom a tervet: látod azt a fát, a ház ablaka alatt? Oda lepakoljuk a táskát, ott nem látja meg senki. Öt percre van beállítva, annyi bőven elég lesz arra, hogy hívjunk egy autót és elhúzzunk, amilyen gyorsan csak lehet.

Sarah fejében kétségbeesetten kergették egymást a gondolatok. Öt percre beállított táska? Lerakják a ház elé,

majd elhúznak? Csak nem valami robbanószerkezetet hoztak ezek az idióták? Az nem lehet… Ritkaszakáll folytatta:

– Itt van megjelölve a táska. Látod? Ezt az oldalát kell a ház felé fordítani, így jó húsz-harminc métert fog letarolni maga előtt. Ennyi. Todd biztosan örülni fog, hogy ilyen profi módon elintéztük. Na? Megyünk?

„Todd! Csak nem a Kozmosz Bölcsessége Todd? Szóval azt jelenti a KB? De miért akarnak ellenünk merényletet elkövetni?" – Sarah visszaemlékezett a pár nappal korábbi megbeszélésükre. Todd kifogásolta a KKI működését, szerinte az ő spirituális meggyőződésük ellen cselekszenek. Ilyen kétségbeesett lenne, hogy bűncselekményhez folyamodik? Nehezen hitte el, bár látott már ennél rosszabb reakciót is… Egyáltalán nem esett pánikba, amin maga is meglepődött. Gyorsan kialakult a fejében a terv. Hagyta, hogy Csíkospóló és Ritkaszakáll végezze a dolgát. Szerencsére senki nem jött ki a házból, mindannyian az udvarban fogyasztottak. A két férfi a fa alá, közvetlenül a ház mellé rejtette a nagyméretű bőröndöt. A biztonság kedvéért még a növényeket is elrendezték körülötte, hogy nehezebben lehessen észrevenni. Csíkospóló hívott egy autót, míg Ritkaszakáll beállította a visszaszámlálást: öt perc múlva kell robbannia a szerkezetnek. Sarah türelmesen várt, bár izgult, hogy minél hamarabb jöjjön az autó. A szolgáltatással most sem volt gond, egy perc elteltével megállt a közelükben a jármű. A két férfi beszállt, és eltűntek a fordulóban.

Sarah kikapcsolta a láthatatlanságot, de a K10-et meghagyta a biztonság kedvéért. Kinyitotta a bőröndöt. Ha most történt volna a robbanás, akkor közvetlenül az arcába kapta volna, de a mecha védelme megakadályozta volna a sérülést. A számláló 2:14-nél járt. A csuklópántján is elindított egy visszaszámlálást, szinkronban a táskáéval. Megnézte,

egyszerűen csak bepakolták a táskába a szerkezetet, nem volt rögzítve. Kiemelte a komplett bombát, és a magasba lendült vele. Azt mondták, hogy legalább 20-30 méter a hatótávolsága. Ha a robbanás keltette lökéshullámot is beleszámítjuk, akkor 100-120 méter tűnt elegendő távolságnak, onnan talán a detonáció hangja sem lesz feltűnő. A kerthelyiségből szerencsére senki sem vette észre. Megpróbált a legelhagyatottabb terület fölé emelkedni, ami a házakat elválasztó utat jelentette. Az első ötlete az volt, hogy az utolsó másodpercben felfelé dobja az eszközt, de aztán eszébe jutott, hogy közben megfordulhat, és akkor lefelé robban… Ezért inkább úgy döntött, hogy a feje fölé emelve tartja, így irányítani tudja. Nagyobb robbanást is kibírt már a K10-es tesztek alatt, gyakorlatilag a 100%-át elnyeli az energiának. Ha ez a tulajdonsága meglett volna akkor is… Megrázta a fejét, majd megállt a levegőben. Már csak 20 másodperc volt hátra. Felemelte a feje fölé a szerkezetet, és várta a csuklópánt csipogását, ami az utolsó öt másodpercet jelezte. Öt, négy, három, kettő, egy…

Karg megpróbálta kiejteni az emberi szót. „Üdvözlet!” – furcsán hangzott a szájából az idegen kifejezés. „Üdvözlet!” – másodjára már sokkal jobban sikerült.

– Mit gondolsz, Uni?

– Azt gondolom, hogy 82,7%-ban megfelel a sztenderd földi kiejtésnek. Eddig ez volt a legjobb.

– Kezdek ráérezni. Az ő beszédjük sokkal nyitottabb hangokból áll. Jobban ki kell nyitnom a számat. Nézd, már egy egész mondatot is tudok: „Üdvözlet, földlakók, vigyetek a vezetőtök elé!” – Ezt egy filmjükben hallottam, amelyben egy idegen faj megtámadta őket. De minden filmjükben legyőzik az ellenséget.

– Látom, téged is elbódítottak ezek a filmek.

– Érdekességek csupán. Ezeknek az embereknek végtelen a fantáziájuk. Hogyan tudnának egyébként olyan, nem létező, meg nem történt dolgokat kitalálni, mint amik a filmjeikben láthatóak?

– Csodálod őket?

– Azt hiszem, igen.

– És nem zavar a kitaláció? Hogy becsapják egymást?

– Uni, ez nem félrevezetés, hiszen a film kitalálója és nézője is benne van a játékban. Ez kölcsönös szórakoztatás. Talán mi szegényebbek vagyunk azzal, hogy nem tudjuk létrehozni és élvezni a szórakozásnak ezt a fajtáját. Jobban mondva élvezni igen, hiszen mindannyian szívesen nézzük őket, ahogyan történeteket játszanak el.

– Karg, a te nyelvtudásod sok generáció óta az egyik legmagasabb szintű. Szerinted te tudnál olyan dolgot mondani, ami nem igaz?

– Két teljesen különálló formáról beszélünk, Uni, de máris elmagyarázom. Az egyik a film, amikor mindketten tisztában vannak a helyzet valótlanságával. De van egy olyan változata is ennek a beszédnek, amikor csak az egyik tudja, hogy nem valóság, amit állít, a másik pedig nem. Ezt úgy hívják, hogy „hazugság”.

– Hazugság? És ez ugyanúgy mindkettőnek jó?

– Nem hiszem, a filmekben is sok példa van erre. Félrevezetés, csalás, megtévesztés, szemfényvesztés, ámítás, cselfogás, fortély. Rengeteg szavuk van rá, és egyik sem hangzik pozitívan.

– Miért használják mégis, ha nem jó mindkettőnek?

– Aki használja, azaz hazudik, annak általában előnye származik belőle.

– De akkor a másiknak hátránya… – Uni meglátására válaszul Karg mindegyik csápjával felfelé és lefelé intett, majd folytatta tovább a véletlenszerű mozgást. – És te tudsz hazudni? – kérdezte Uni váratlanul.

– Próbáltam már, de mintha egy új színt szeretnék kitalálni. Egyszerűen nem képes rá az elmém. Lehet, hogy neked jobban menne, mégiscsak milliárdnyi személyiség lakozik benned.

– Szerintem az emberek tíz éven belül a Genidén lesznek! – mondta a szokásos, fakó hangszínén Uni. Karg szeme barnára váltott, de hamarosan vörösbe és sárgába fordult, miközben csápjaival vadul hadonászni kezdett.

– Uni, ez csodálatos hír! Ezt most számoltad ki? – kérdezte izgatottan.

– Nem. A mondatom nem volt igaz. Hazudtam…

Karg egy darabig csak állt, teljesen bebarnult a szeme, a csápjai kimerevedtek. Majd szeme lassan narancsba váltott, csápja véletlenszerű irányokban gyors mozgásba kezdtek. Szaggatott hangon nevetni kezdett.

– Látod, ez a hazugság. Te megtévesztettél egy pillanatra! – mondta vidáman.

– Milyen érzés volt? – érdeklődött Uni.

– Amikor még a megtévesztés állapotában voltam, hihetetlen örömet éreztem. Aztán, amikor rájöttem, hogy becsaptál, elszomorodtam. De csak egy pillanatra, mert rájöttem, hogy ez csak egy teszt volt. És benned milyen érzéseket keltett a hazugság?

– Szomorú voltam, amiért félrevezettelek. De amikor nevetni kezdtél, már nem éreztem magam olyan kellemetlenül. Viszont nem értem, ha ez mindkét félnek rossz, akkor miért csinálják?

– Én sem értek még sok mindent, de igyekszem megismerni a viselkedésüket. Ha találok valamit, úgyis feltöltöm és megbeszéljük.

– Örülnék neki, Karg!

Csíkospóló és Ritkaszakáll – eredeti nevükön Gus és Gorka – az autóban hallották a robbanást. Vigyorogtak magukban, mert elvégezték a feladatot, és Todd biztosan elégedett lesz velük. Pár perc múlva egy villogó rendőrautó suhant el mellettük, a helyszínre igyekezve.

Az autó begurult a gyári útra, majd megállt a spiritórium előtt. Gus kiugrott belőle, meg sem várva Gorkát, és futott a kapu felé. Gorka egyáltalán nem sietett, a tökéletes munkát végzettek nyugalmával sétált a bolond Gus után, aki a kopogtatóval bajlódott éppen. Mire Gorka odaért, kinyílt a kapu, és beengedték őket.

– Nyugi már, hová rohansz? – kérdezte Gorka a nyughatatlan Gust.

– Nem meséljük el Toddnak, mit csináltunk? – Gus tényleg nem tudott nyugodni, mint egy ötéves kisfiú, ugrándozott, és egyik lábáról a másikra állt.

– Először vegyük fel a köpenyt, tudod, hogy Todd nagyon ad az ilyen formaságokra.

– Jó, igazad van – egyezett bele Gus.

A régi gyárépület eredeti öltözőit használták, csak minimális változásokat eszközöltek rajtuk. Rengeteg kis, polycon szekrény volt egy-egy padocskával a mintegy 4-500 négyzetméternyi csarnokban, rácsos elrendezésben. Jó részüket talán még ki sem nyitották soha. Gus és Gorka megkeresték a sajátjukat, majd ráhúzták a ruhájukra a szokásos köpenyt. Gorka egy tükröt is tartott a szekrényében,

kezével megigazította a haját, úgy látta, egyelőre még nem szükséges fésülködnie. A barna köpeny mindkettőjük esetében a földig ért, csak a cipőjük látszott ki alóla. Todd erre kimondottan háklis volt, nem szerette, ha „bokavillantós”, ezért mindig a szükségesnél hosszabbra hagyták és a viselője magasságához szabták a benti ellátók. Két helyen kellett viselniük a köpenyt: idebent és amikor a támogatókkal beszéltek odakint. Todd szerint látniuk kell, hogy a KB egy komoly spirituális közösség, hogy az adományaik jó kezekbe kerülnek, jó ügyekre lesznek felhasználva. A támogatóik elsősorban az idősebb generáció képviselői voltak, ők tudták igazán értékelni a KB mondanivalóját. A fiatalok ezzel szemben a változást, az újdonságot részesítették előnyben. Todd szerint mindenki idősebb lesz egyszer, kellő tapasztalat szükséges ahhoz, hogy a Kozmosz Bölcsessége utat találjon az emberek elméjébe. Gus egyértelműen felnézett a mesterükre. Olyan szépen tudott beszélni, annyi bölcsességgel látta el a Kozmosz, hogy a fénye mindannyiukat beragyogta. Gus szinte érezte a meleget, ami Toddból sugárzott feléjük. A napi áhítat alatt szájtátva csodálta, úgy hitte, Todd minden mondata neki szól, a mester csak rá figyel, az ő javát akarja, őt segíti. Bármit kért volna a „mester”, gondolkodás nélkül megteszi. Múltkor is azonnal rábólintott a feladatra, el sem tudta volna képzelni, hogy nem vesz részt benne, és ez láthatóan sokat jelentett Toddnak.

Ezzel szemben Gorka inkább opportunista volt, bár gyaníthatóan fogalma sem volt a szó jelentéséről. Bármilyen lehetőség adódott, ő megpróbálta kihasználni. Két éve csatlakozott a KB-hez, amint tehette, be is költözött az egyik szobába. Tisztában volt vele, hogy az ő tudásával és tapasztalatával legfeljebb segéd- vagy alkalmi munkával tudna pénzt keresni, ami arra lenne elég, hogy fenntartson

egy aprócska bérleményt, meg hogy enni tudjon. Így legalább a nehéz munkát elkerülte, inkább kijárt támogatókat szerezni. Ebben nem is volt rossz, ügyesen megtalálta azokat az embereket, akik meghallgatták és némi pénzzel támogatták az ügyüket. Valahogy érzéke volt hozzá, hogy kit, milyen szöveggel lehet meggyőzni, milyen érzelmi hullámvasútra kell felültetni. Volt, akinél ígéretekkel, másoknál a jövőtől való félelem felkeltésével lehetett célt érni. Persze így is voltak olyanok, akik nem vették be a spirituális maszlagot, de Gorka eredményesnek nevezhette magát.

Todd irodája előtt mindketten megálltak. Egymásra néztek, Gorka kopogott.

– Fáradj be! – hallatszott odabentről. Mindketten beléptek Todd szobájába. A helyiség két részből állt: egy irodából és egy alkóvszerűségből. Az irodai részben csupán egy asztal, pár szék és egy háromszemélyes kanapé kapott helyet. Az alkóv függönnyel volt leválasztva, egy kisebb szekrényt és egy ágyat rejtett.

Todd az asztal fölé görnyedve vizsgált valamit a számítógépén. Amikor a két férfi belépett, kikapcsolta a képernyőt.

– Gyertek csak! Ezek szerint jól sikerült a küldetésetek – következtetett Gus ügyefogyott vigyorából.

– Minden úgy volt, ahogy előre mondtad, mester! Odamentünk, leraktuk, és gyorsan elhajtottunk – magyarázott nagy mozdulatokkal Gus. Todd Gusra mosolygott, majd Gorkára nézett, jelezve, hogy ő is számoljon be.

– Legalább húszan-huszonöten voltak a partin. A ház falához tettük a szerkezetet, a robbanási iránnyal befelé, szóval, ha minden jól sikerült, akkor a ház teljes egészében a levegőbe repült, plusz a hátsó udvar nagy részét is letarolta. Nagy szerencse kell ahhoz, hogy ezt valaki túlélje. Mázlink

volt, mert sikerült egy fa alá jól elrejtenünk, kilencvenkilenc százalék, hogy senki sem vette észre. Öt percre állítottam, hogy ha mégis az egy százalék jönne be, akkor se legyen idejük hatástalanítani. Senki sem vett észre minket, olyan csendes a környék, hogy a rendőrök is jó öt perccel a robbanás után indultak el. – Gorka elégedett volt a beszámolójával, mindent elmondott, mindenre odafigyelt, nem lehet baj.

– Gus, Gorka, mély meditációmban megkértem a Kozmosz Bölcsességét, hogy vezesse kezeiteket a feladat közben. Olyan szolgálatot tettetek a közösségnek, amilyenre eddig ritkán volt példa. – Gus büszkén kihúzta magát, széles mosollyal az arcán. – Az elmúlt órában remélhetőleg megszabadultunk a KKI minden vezetőjétől, akik mélységes önhittségükkel és határtalan büszkeségükkel romlásba taszítanák világunkat! – Majd ujjával kört rajzolva a tenyerébe, elkezdte kántálni hitvallásukat, amibe Gus és Gorka is azonnal bekapcsolódott.

– Láttatok esetleg valakit a KKI-ból? – kérdezte, miután befejezték az áhítatot.

– Volt két férfi, de nem ismertük fel őket. Akikről beszéltél, a csaj meg az apja nem jártak kint, a tömegben lehettek a kertben. Sajnos, oda nem lehetett belátni, magas kerítés veszi körül a belső udvart, de biztos, hogy ott voltak.

– De azt ugye értitek, hogy erről senkinek sem beszélhettek? Még a társaitoknak sem, mert nem tudhatjuk, kinek milyen mély a Kozmoszba vetett hite. A jutalmatok természetesen nem marad el… – majd kezét Gorka vállára tette.

– Ugye mindannyian rossz emberek voltak? Megérdemelték a sorsukat! – kérdezte ártatlanul Gus, de máris ijedten lépett egyet hátra. – Persze, tudom, hogy azok voltak.

– Gus, kedves barátom! Nem kell megijedned, mert kételkedsz magadban. Csupán két dologban kell bíznod teljes szívvel: a Kozmosz Bölcsességében és bennem, aki közvetíti felétek a Kozmosz akaratát. Ha én azt mondom neked, hogy ezzel az aprócska tettetekkel sok-sok millió ember életét mentettétek meg, tudni fogjátok, hogy megérte az áldozatot – nyújtotta Gus felé a kezét. Gus kört rajzolt Todd tenyerébe, majd mindketten belekezdtek a szokásos szövegbe. Gorka most nem kapcsolódott be – ez két ember közötti bensőséges kapcsolat volt –, így egyik lábáról a másikra állva téblábolt mellettük, míg be nem fejezték.

– Most már csak a híreket kell megvárnunk, hogy pontos információkat kapjunk. Eredjetek hát, a Kozmosz vezesse lépteiteket.

V.

A robbanás sokkal nagyobbat szólt, mint azt Ritkaszakáll mondta. Igaz, hogy felfelé irányult a detonáció kilencven százaléka – jó harminc méterre csapott ki –, de bizony lefelé is legalább háromméteres tűzcsóva keletkezett, körbefonva Sarah testét. Arra nem számított, hogy a tűz a teljes ruházatát leégeti. Pánikszerűen bekapcsolta a foton képességet, majd a robbanószerkezet maradékával leereszkedett. Néhány, a levegőből lehulló törmeléken kívül semmi sem látszott, hacsak az nem, hogy a házakból mindenki az utcára csődült.

– Sarah, te vagy az? – Hector tért először magához, amint a levegőben úszó, felismerhetetlen roncsot meglátta.

– Nyugi, én vagyok, nincs semmi gond. Nem esett rá senkire a robbanásból valami darabka?

– Nem, de miért vagy láthatatlan?

– Azért, apa, mert a ruhámból csak pár megolvadt foszlány maradt – nevetett Sarah a faramuci helyzeten, azzal óvatosan letette a földre a roncsot. – Kérem, hogy ne nyúljatok hozzá, a rendőrségnek meg kell néznie. Bemehetnék a lakásba? Nyugi már, olyanok vagytok, mintha valaki meghalt volna. Semmi baj nem történt, de elmesélem, ha végre átengedtek! – A tömeg megnyílt előtte a ház bejárata felé, Sarah pedig besurrant, és a fürdőszoba felé vette az irányt.

Hector értesítette a rendőrséget, de azon kívül, hogy bomba robbant, meg hogy senki sem sérült meg, nem tudott többet mondani. Mire a rendőrség kiérkezett, Sarah is lefürdött és átöltözött. Úgy döntött, a hajából kiszedett darabkákat nem most fogja feltakarítani. Egy pólót és egy rövidnadrágot húzott a fehérneműjére, és magában siratta a csinos ruhácskáját, amiből alig maradt valami. Pedig pont

erre az alkalomra vásárolta. Még jó, hogy nem a kis világoskéket vette fel, azt sokkal jobban sajnálta volna… Kiment, súgott valamit Sam fülébe, majd a bomba maradványához lépett. Éppen akkor fordult be egy rendőrautó a kanyarban.

Két egyenruhás járőr szállt ki belőle, és fejüket vakarva bámulták a roncsot.

– Valaki el tudná mondani, mi történt itt? – kérdezte egyikük, bekapcsolva a rögzítőt.

– Sarah Farewell vagyok, az én kezemben robbant fel a bomba – mondta Sarah, és megpróbált a lehető legpontosabban beszámolni az eseményekről. A két férfiről, a köztük lezajlott beszélgetésről, arról, hogy hogyan helyezték el a bombát, s hogy ő hogyan robbantotta fel. A rendőrök hümmögtek – ritkán történtek erőszakos cselekmények, még egy ilyen nagyvárosban is –, majd, amikor Sarah megemlítette, hogy a levegőben volt, amikor felrobbant a bomba, az egyikük ravaszul megkérdezte:

– És hogy sikerült egyszerre repülnie és kibírnia a robbanás erejét? Csak nem K9-es, már ha tudja, mi az. – Sarah válaszul csak bekapcsolta a kék szemeket, a rendőr pedig meglepetten rögzítette a tényt a jegyzőkönyvbe. – Történt-e személyi sérülés? – Mindenki nemet intett, ők csak a robbanás hangjára figyeltek fel. – Anyagi kár? – tette fel a következő sztenderd kérdést a tiszt, de mindenki csak a fejét ingatta.

– Az említett táska még mindig a fa alatt van, s ha szükséges, a törmeléket is összeszedjük önöknek a vizsgálathoz – mondta Sarah. A rendőr bólintott, de Sam már ott állt takarítókesztyűben, és egy tálba rakta a Sarah hajából kiszedett nagyobb darabokat. A többiek segítségével összegyűjtötték a környékről is, és a ronccsal együtt az egészet a bőröndbe tették. A rendőrök elkérték Sarah elérhetőségét,

ha esetleg további kérdések merülnének fel, majd összepakoltak és elmentek.

Sarah körbenézett a vendégeken. Még mindenki sokkoltan bámulta őt és egymást, nem volt elég az előző húsz perc, hogy felocsúdjanak.

– Ugyan, nem történt semmi baj! Legfeljebb arra figyeljetek oda, hogy az ennivalóba nem szóródott-e a törmelékből. Még jó, hogy árnyékoló van az asztalok fölött…

– Könnyű neked! – mondta Adam. – Fél órája életveszélyben voltunk, úgy, hogy nem is tudtunk róla. Ha a két briganti terve sikerül, már nem beszélgetünk itt – húzta magához közelebb Emmát. És mi van, ha nem veszed észre őket? Egyáltalán, kik ezek a KB-sek? – Adam szavaira a többiek is mozgolódni kezdtek, úgy tűnt, mindenkinek a halál közelsége jár a fejében.

– Látom, magyarázattal tartozunk. Menjünk be az udvarra, ott mindent elmesélünk – mondta Hector, majd elindult befelé. A többiek csendben követték, bevonultak a belső udvarra, és leültek a körben elhelyezett padokra.

– Apa, elmondod te? Vagy esetleg Val? – kérdezte Sarah.

– Mondom én. Végül is… Mindez az én hibám… – kezdte Valentine. – Pár hete megkeresett minket a KKI-nál egy Todd nevű alak. Azt mondta, hogy a képességekkel kapcsolatban szeretne beszélni valakivel. Általában csak céges ügyfelekkel foglalkozunk, de olyan szöveget vágott le, hogy jobbnak láttam fogadni. Állítólag már majdnem egy éve próbálkozik, gondoltam, adok neki egy esélyt. Szerencsére Hector pont a városban volt, Sarah pedig kíváncsi volt, mit akar a pasas.

– Őszintén szólva azt hittem, hogy K9-es ő is, sőt, az is megfordult a fejemben, hogy képes arra, amire én – szúrta közbe Sarah.

– De még véletlenül sem ez történt. Todd egy pár éve létrejött spirituális csoportosulás vezetője, akiknek az a meggyőződésük, hogy a KKI tevékenysége szembemegy a Kozmosz Bölcsessége akaratával. Konkrétan meg akarta tiltani a képességek manipulálását, mert az szerinte förtelmes dolog. Persze azt nem tudhatta, hogy pont Sarah végzi ezeket az átalakításokat, de érezhető volt rajta az erősen agresszív hozzáállás. Szerintem, ha tudta volna, kicsoda Sarah, ott helyben megtámadta volna. – Többen felhördültek.

– Persze nem történt ilyesmi, bár csúnyán méregetett – nevetett Sarah, hátha sikerül egy kicsit oldania a feszültséget. – Csak annyit vetnék közbe, hogy nem a te hibád, Val, nehogy magadra vedd! Az, hogy ő hogyan ítéli meg a KKI tevékenységét, az egyes egyedül az ő problémája. Ettől függetlenül semmi sem jogosíthatja fel arra, hogy 25 ember ellen merényletet hajtson végre.

– Ez igaz, de lehet, hogy megértőbben kellett volna kezelnünk. Emlékszel, hogy ugrott fel és viharzott ki az irodából?

– Pedig minden kérdésére válaszoltunk, korrekt, logikus, tudományos módon.

– Sarah, nem hiheted, hogy Todd spirituális gondolkodása ilyen tudományos magyarázatokra vágyott abban a pillanatban. Ami nem az ő elméletét támasztotta alá, az csak megerősítette abban, amit rólunk gondolt. Mit is mondott? „Abomináció”, azaz gyalázatos, visszataszító förmedvény. Ez az egy szó is kifejezi azt a gyűlöletet, amit irántunk táplál. Nem csodálkozom azon, hogy ilyen durva eszközhöz nyúlt.

– Akkor sem fogadom el, amit tett! – tiltakozott Sarah felháborodva. – Ráadásul rajtunk kívül egy csomó ártatlan embert is veszélybe sodort. Miért nem fenyegetett meg minket? Vagy miért nem veretett meg az utcán egy sötét

sikátorban? Ezer és ezer olyan ötletem lenne, ami sokkal kevésbé végletes, ráadásul valószínűleg célravezetőbb is volna.

– Látom, még nem érted! – szólt közbe Hector. – Ez az ember nem rád vagy rám pályázott. Ő az egész céget akarta eltörölni a föld színéről.

Dermesztő csend támadt az udvaron, mindenki Hector utolsó mondatát ízlelgette, a benne megbújó veszélyt és fenyegetettséget. Egy idő után Myles szólalt meg.

– Sarah, csak egy dolgot nem értek. Miért robbantottad fel a bombát, teleszórva mindent törmelékkel, amikor akár le is fagyaszthattad volna?

Mindenki egyszerre nevetett fel a kérdés hallatán, a feszültség félig-meddig elszállt.

– Most mi van? Még jó, hogy a kajába nem szóródott bele, mert rendelhetnénk pizzát a sok finomság helyett.

– Igazad van, Myles professzor úr, ez tényleg nem jutott eszembe – nevetett Sarah. – De ha már itt tartunk, akár atomizálhattam is volna. Egyszerűen felbontom molekuláira…

– Nem, egyik sem jó megoldás! – csatlakozott Mikos. – Higgyetek a gyakorlati fizikusnak. A fagyasztás sem jó ötlet, hiszen a felolvasztás során ugyanúgy felrobbant volna, szóval nem sokkal lennénk előrébb, legfeljebb nem itt, hanem a rendőrségen okozott volna kárt. A másik esetben pedig nem tudhatod, milyen védelmi protokollok voltak beleépítve. Lehet, hogy felbontottál volna egy csatlakozót, erre felrobbant volna az egész az arcodba. Nem mintha benned bármilyen kárt tudott volna okozni. Csak azt mondom, hogy ennek a bombának fel kellett robbannia, és inkább biztonságos körülmények között, mint bárhol máshol. Majd összeszedjük a törmeléket, ne aggódjatok! Kirendelem a mi tisztító

csapatunkat. Sokkal nagyobb problémákat hárítottak már el, ez csak egy negyedórás ujjgyakorlat lesz számukra.

– Na, látod, ezért vagy te a főnök! – csapott barátságosan Mikos vállára Myles.

– És mi lesz a továbbiakban? – tette fel a kérdést Sam, ami mindenkit foglalkoztatott, de senki sem akarta megkérdezni. Egy percnyi csend után Hector szólalt meg.

– Az biztos, hogy a rendőrségre kell bíznunk az ügyet. Szerintem elkapják a két tagot, akik vallani fognak Todd ellen, és minden megoldódik. Legalábbis remélem. A mi részünkről pedig egyértelmű, hogy biztonsági intézkedéseket kell foganatosítanunk. Gondolok itt például arra, hogy egyedül senki sem mehet sehová.

– Már megint? – emlékezett vissza Sarah az ÁVH-ban töltött időkre, amikor mindig a sarkában jártak a katonák. – Nem akarok félelemben élni.

– Sarah, ha nincs bekapcsolva a K9-ed, akkor ugyanolyan sebezhető vagy te is, mint bárki más. Bekapcsolt állapotban pedig nem élheted az életed. Előfordulhat, hogy Todd nem az egyetlen, aki az életünkre akar törni. Mi azt gondoljuk, hogy csupa jót teszünk az emberiségnek, de ezzel nem feltétlenül ért mindenki egyet – mint kiderült. Azt hiszem, túlságosan jóhiszeműen éltünk, még jó, hogy eddig nem történt baj.

– Azért, apa, mert tényleg jót teszünk az embereknek. Ne hagyjuk, hogy egy kirívó eset tönkretegye a hangulatunkat. Tudod, van ez a „kis számok törvénye” szabály: hajlamosak vagyunk pár emlékezetes esetre túl nagy súlyt fektetni, és azt hinni, hogy gyakori. Mr. Bates mindig a mosdós példát hozta fel a suliban: ha elmegyünk otthon mosdóba, biztos, hogy akkor csengetnek vagy hívnak telefonon. Pedig ez csak párszor fordul elő, hiszen sokkal többször vagyunk a mosdóban úgy, hogy semmi sem történik. Csak azt akartam

ebből kihozni, hogy ne hagyjuk magunkat megfélemlíteni egyetlen eset miatt. Nem véletlenül nem történt semmi hasonló az elmúlt öt évben…

– Egyetlen közbevetés a matekostól: ha a mosdóban felhívnak, attól nem lesz semmi bajod, legfeljebb nem veszed fel, vagy hanghívásra teszed. Itt viszont csúnya következményei lehetnek egyetlen esetnek is, szóval egyetértek apáddal. Gondolj bele, mi történhetett volna, ha nem vagy résen – mondta, tőle szokatlan komolysággal Myles.

– Hogy ezek a pasik mennyire borúlátóak! – emelte fel a hangját Sam. – Ha nem eszitek meg ezt a rengeteg ételt, akkor tőlem kell majd félnetek, nem ettől a Todd fickótól. És én pontosan tudom, hol laktok! Szóval, egy darabig feledkezzetek el a történtekről, majd hétfőn kitaláljuk, mi legyen a folytatás. Jó étvágyat mindenkinek!

A kijelzőn egy földi, orvosi tananyag futott. Gola hümmögve lapozgatta, meg-megállt, fejét elfordítva bámulta a képeket. Főleg a genitáliák furcsák, egyáltalán miért volt szükség két változatra? De ez legyen inkább Boco gondja, neki az általános felépítésükkel kell foglalkoznia. A lényeget tekintve viszont hasonlítanak hozzájuk. Két kar, két láb – lehetne három vagy négy is. Nem sok kecsesség van bennük. Tömzsi test, nyak, végtagok, sőt, sokan közülük egészen gömbölydedek. Jól mondta Taur: furák!

A bőrszínük sem a megszokott kékes árnyalatú. Helyette többféle létezik: fehér, rózsaszín, barna, sötétbarna, sárga… Ez biztosan attól is függ, hogy a bolygó melyik területén élnek, bár a földrajzi keveredés erősen jellemző rájuk. Ezenkívül semmilyen minta nincs a bőrükön, viszont sokan színesre festik, és különböző rajzokkal díszítik. A tananyag szerint a

testfolyadékuk, a „vérük” vörös színű, ráadásul sokkal sűrűbb, mint a genide kék testnedve. És ez független a bőrszíntől. Furák!

A testükön szőr növekszik, főleg a férfiakén. A nők ezt azzal ellensúlyozzák, hogy a fejükre növesztenek több szőrt, amit formáznak, és különféle színekre festenek. Úgy tűnik, szeretik a harsány színeket, és bármilyen testrészükön bátran használják.

– Létezik náluk ez az „orvos” funkció… – lapozgatott tovább Gola.

– Igen, ahogy látom, ez megfelel a mi gyógyítónknak. Annyi különbséggel, hogy mi csak akkor vesszük igénybe a segítségüket, ha a szervezet már nem képes az öngyógyulásra. Ugye, jól látom, hogy náluk nincs öngyógyulás? – kérdezte Uni.

– De, létezik, viszont nem az általunk ismert formában. Egyrészt náluk több nap vagy akár több hét is szükséges ahhoz, hogy a szervezet meggyógyítsa magát, másrészt ebből adódóan ez csak az egyszerűbb sérülések esetében működik. Ez azt jelenti, hogy ha nagyobb károsodás éri a testüket, az orvos nélkül szinte biztosan meghalnak.

– Akkor az orvos rendkívül hasznos tagja a társadalomnak.

– Feltételezem.

– Gola, mik ezek a „képességek”? – tette fel Uni a kérdést.

– Képességek? – Gola egy pillanatra megállt.

– Az egyik, gyógyítással kapcsolatos dokumentumban erről van szó. Hogy például tudnak repülni.

– Repülni? Azt mi is tudunk…

– De nem úgy, ahogy ők. Ők bármiféle eszköz nélkül képesek rá.

– Ó, azt hittem, hogy az is csak kitaláció, mint amit a filmjeikben láttunk! – fordult a holokivetítés felé Gola.

– Az elemzéseim szerint a képességek valósak, ráadásul rendkívül érdekesek. Kilenc változata van, és…

Uni elhallgatott a mondat közepén. Gola érzékelte a különleges helyzetet, mind a hat csápja vízszintesen kimeredve várta a folytatást. Mivel jó néhány másodpercig nem történt semmi, újra megmozdultak, lassan, csak a végük libbent finoman.

– Uni, nem fejezted be a mondatot. Történt valami?

– Csak elemeztem a képességeket. Ezek az emberek a sötét energiát használják, de fogalmuk sincs róla.

– Ezt hogy érted? – Gola zavart volt, nem tudta, Uni mire gondol.

– Mind a kilenc képességük a sötét térből vonja el az energiát. Csupán az agyuk segítségével.

– Szóval fogalmuk sincs róla, honnan jön az energia? Azt gondolják, csak úgy, a semmiből keletkezik?

– Ezek szerint igen. Legalábbis semmilyen utalást nem találok rá. Ah, de igen! Az egyik tudományos holokönyv szerzője feltételezte, de nem bizonyította, még csak hipotézisként létezik számukra a sötét tér. Indirekt módon jöttek rá, hogy léteznie kell.

– Kérlek, vetítsd ki a képességeket! – kérte Gola. – Milyen paraméterek között tudják őket használni?

– Íme, a kilenc képesség. Ahogy kiderült, mindenkinek más a szintje, s úgy tűnik, csak egyet képesek használni.

– Jól látom, hogy nincs a kilenc képesség között az űrutazás?

– Nincs. Az erejük a bolygójukra korlátozódik, csak az alap energiákat tudják használni: mozgási, hő, fény, hang, elektromos… Ráadásul ezeket is csupán nagyon gyenge értékekkel. Ahogy láthatod, még az űr határát sem tudják elérni a „levitátor” képességükkel. A bolygójuk második szökési sebességének egy ezred része a legnagyobb sebesség, amit jármű nélkül el tudtak érni.

– Ráadásul, ismervén a biológiájukat, gyorsan el is pusztulnának az űrben. Nem sokban különböznek tőlünk, bár sokkal sérülékenyebbnek tűnnek – jegyezte meg Gola.

– Azért kíváncsi lennék az agyuk működésére. Valószínűleg sokkal nagyobb lehetőségek rejlenek benne, mint amit ki tudnak használni.

– Mire gondolsz, Uni?

– Csak egy érdekesség jutott eszembe: mi történne, ha asszimilálnék valakit közülük?

Gola egy rövid időre újra megmerevedett, majd csápjai felettébb gyorsan kezdtek mozogni.

– Hogy jutottál erre a gondolatra? – kérdezte halkan, mintha valami tiltott dologról beszélnének. – Rendkívül érdekes feltételezés…

– Több mint tizenkétezer éve gyűjtöm a genide tapasztalatait, ami mostanra közel kétszázmilliárd elmét jelent. Eddig semmilyen változás nem történt a genomunkban, idegen fajjal pedig még sosem találkoztunk. Azt gondolom, teljesen logikus a kérdés, hogy mi történne…

– Ne feledd, hogy ha egy genide eléri a megfelelő kort, automatikusan a részeddé válik, akárhol van a Galaxisban. Az életben felhalmozott információ, az unnamátrix tartalma nem vész el, s nem szóródik szét. De hogy tudnál asszimilálni egy embert? Teljesen más a felépítése, valószínűleg az agya is.

Uni nem válaszolt a kérdésre, egészen más irányba terelte a beszélgetést.

– Gola, gondolkodtál már azon, hogy mi volt előtte? – mintha Uni hangja megremegett volna.

– Nem értelek, Uni. Mit jelent az, hogy „előtte”?

– Én csak annyit tudok, hogy évezredek óta létezem, s egyre több elme kerül belém. Sosem gondolkoztam el azon, hogyan

jöttem létre. Vagy hogy a genide hogyan jött létre… Én is genide voltam valamikor? Egyáltalán mi a célja az asszimilációnak?

– Te is nagyon jól tudod, hogy nincsenek információink az „előtte” időszakról. Nem tudjuk, hogyan jöttünk létre, hogyan keletkeztek az első keltetőkamráink, honnan tudtuk, mit kell tennünk a túlélésért. Ahogyan arról sincsenek adataink, hogy te hogyan keletkeztél. De miért is kellene ezeket tudnunk? Semmivel sem vinné előrébb a társadalmunkat.

– Tudod, a legrégebbi emlékem az, hogy már sok ezer genide él együtt. És a kezdetek óta ugyanúgy nézünk ki. Hat csáp, kék bőr. Miért nem lehet senkinek hét vagy nyolc csápja, vagy miért nincs emésztőrendszerünk, szaporítószerveink, mint az embereknek? Nem gondolod, hogy a genide és az ember között igen sok a hasonlóság? Nem csak külsőségekben, de az is feltűnő.

– A testalkat és a páros végtagok a legjobb anatómiai formája a…

– Gola, sok millió tudós él bennem tovább. Tudom, hogy ez a legpraktikusabb a túléléshez. De arra egyikük sem kereste életében a választ, hogy miért nem táplálkozunk, miért a sötét térből fedezzük a testünk működéséhez szükséges energiát. Nem volt mihez viszonyítanunk, el sem tudtunk képzelni más módszert. Ahogy az emberek sem kérdezték meg soha, honnan erednek a képességeik. Ugyanolyan természetes számukra, mint nekünk az asszimiláció. Ha képesek vagyunk hozzáférni a sötét térhez, akkor miért nem tudjuk ugyanazt mi is, mint az emberek? S ők miért nem képesek arra, amire mi?

– Túl bonyolultak számomra a gondolataid, Uni, bár érdekesnek tartom a kérdéseidet. Kérlek, analizáld a különbségeket és a hasonlóságokat, és ennek megfelelően tájékoztasd az elemzőket, hogy mire jutottál.

Uni nem szólt. Túl kevés információ áll rendelkezésére ahhoz, hogy megfelelő következtetéseket vonjon le. Több inputra van szükség, sokkal többre.

Todd életében először esett meg, hogy a spiritórium falai között tört rá a pánikroham. Felállt a képernyő elől, mindkét kezével az asztalra támaszkodott, és megpróbált állva maradni. Úgy érezte, nem tud lélegezni, mintha elállná valami a levegő útját, ami inkább kifelé szeretne jönni belőle, a száján keresztül. A csuklópánt riasztása felsivított – a pulzusa az egekben volt. Nagy nehezen megtalálta az oldalsó érintőpanelt, és kikapcsolta a jelzést. Nem mert visszaülni. Bár a lábai alig tartották, félt, hogy elájul a székben, vagy valami még rosszabb történik vele. Érezte, amint mellkasán legördülnek az izzadság cseppjei, miközben valamennyi szőrszála az égnek állt. Annyira fázott, hogy libabőrös volt minden egyes négyzetcentimétere.

Megpróbált egyenletesen, mélyeket lélegezni, de csak akkor sikerült, amikor a remegése alábbhagyott. Leguggolt a szekrény elé, felhúzott térdeit átölelte, és megnyugtatásképpen elkezdte mondani a Kozmosz Bölcsességének legfőbb szabályát: „A Mindenség csupán Üresség. Az Üresség a legtökéletesebb Állandóság. Az Állandóság pedig nem más, mint Biztonság. – Ez a Kozmosz Bölcsessége.” Már az első sorok után érezte, hogy kezd alábbhagyni rettegése. Mire harmadszor elmondta a rigmust, be merte csukni a szemeit, és fejét a térdére hajtotta. „Hogy lehetséges ez? Mi történt? Miért? Miért?” – fejében őrült gyorsasággal kergették egymást a gondolatok. „Felrobbant a bomba, mégsem történt senkinek, semmi baja. Hiszen ez teljességgel lehetetlen!”

Pár percig nem tudott kilépni a negatív gondolatok spiráljából, mindig ugyanoda tért vissza, ahhoz, hogy ez lehetetlen. Amikor már eléggé lenyugodott, újra elmondta a betanult sorokat, és pár másodpercre visszatartotta a levegőt. Kifújta, lassan beszívta, benntartotta, majd újra kifújás, szépen, lassan. Az előző szituáció miatt még szédelgett egy kicsit, most is érezte, hogy elnehezül a feje, egyre mélyebbre merül saját tudatába.

– Gus, be tudnál jönni az irodába? – Todd most csak hanggal hívta fel Gust, fölöslegesnek érezte a videót.

– Vigyem Gorkát is? Megkeresem, ha szeretnéd!

– Nem, most csak rád van szükségem!

– Sietek, mester!

Alig három perc telt el, máris meghallotta Gus kopogását az ajtaján. Behívta, és leültette a kanapéra. Gus még mindig ugyanabban a csíkos pólóban feszített, izmai dagadtak a kissé elhasznált ruha alatt. Egy darabig egy ehhez hasonló gyárban dolgozott, gépalkatrészeket kellett pakolnia szalagra fel és le. Nem csoda, hogy azalatt a pár év alatt rengeteg izmot sikerült magára szednie. Miután egyedül maradt – se feleség, se gyerek –, a KB vette a szárnyai alá. Bivalyerejével sokat segített annak idején a gyárépület átalakításában.

Todd az asztala mögött ült. Egy ideig nézte Gus tétova mozdulatait, majd becsukta a szemét, és inkább befelé kezdett figyelni. Gyűjtötte az energiát.

– Gus, ma délután igen intenzív beszélgetést folytattam a Kozmosszal. Sok mindenben megvilágosodtam, de egy lényeges dolgot veled kell megtárgyalnom, mert mindketten érintettek vagyunk benne.

– Ketten, együtt? – kérdezte ártatlanul Gus. – És Gorka?

– Csak ketten, együtt. – Todd úgy mondta a három szót, mintha három különböző mondat lett volna, hogy még nagyobb erőt kölcsönözzön a szavak összességének. – A Kozmosz próbára tesz minket. Kíváncsi arra, hogy mit vagyunk képesek megtenni érte.

– Mester, tudod, hogy bármit, amire szükséged van.

– Gus, nem kételkedem benned, de bizonyítanod kell a hűségedet. – Gus előredőlt, majd suttogó hangon azt mondta:

– Rendelkezz velem, bármit megteszek a Kozmoszért.

– Ezt a választ vártam. Mivel a teszt csak kettőnkre tartozik, meg kell ígérned, hogy senkinek sem beszélsz róla. – Gus bólintott, Todd pedig megnyitotta a csuklópántjáról a mentett videoanyagot.

„Élőben jelentkezünk a Kelley park lakóövezetéből. Ismeretlen tettesek robbanószerkezetet helyeztek el az egyik épület mellett, amely bár felrobbant, de hála az egyik figyelmes lakónak, sem személyi sérülés, sem anyagi kár nem keletkezett.” – Todd leállította a folytatást. Gus felugrott a heverőről, és felháborodva tárta szét a karját:

– De hát hallottuk, hogy felrobbant!

– Tényleg felrobbant, csak nem ott, ahová tettétek. Valószínűleg valaki észrevette, és olyan helyre vitte, ahol nem okozott kárt.

– Todd, hidd el, úgy eldugtuk, hogy senki sem vehette észre. Teljesen betakartuk a növényzettel, csak akkor találhattak volna rá, ha valaki közvetlenül belebotlik.

– Ne gyötörd az agyad, Gus, én már tudom, mi történt. De gyorsan kell lépnünk, mielőtt még nagyobb baj származik belőle.

– Mi történt, mester? Lehetetlen, amit a holóban állítottak.

– Látom, nagyon magadra vetted, pedig nem rajtad múlott. Melyikőtök ötlete volt, hogy a fal mellett helyezzétek el?

– Gorka javasolta – mondta meglepetten Gus.

– És ki tette a táskát a fa alá, ki állította be a számlálót?

– Gorka! – Gus elkezdte felfogni, mire céloz Todd. – Csak nem gondolod?

– Nem én gondolom, Gus. A Kozmosz figyelmeztetett: Gorka elárult minket. Összedolgozik a KKI-val, siker esetén az ő képességeit is felerősítik. Úgyhogy még azelőtt kell cselekednünk, mielőtt ez megtörténik. Még ma este! – Gus teljesen magába roskadva zuhant vissza a kanapéra.

– De miért tette ezt Gorka? Miért árult el mindkettőnket?

– Nem ez a kérdés, hanem hogy mit kell tennünk. Tanácskoztam a Kozmosszal, és teljesen egyértelmű javaslatokat kaptam. El kell távolítanunk Gorkát a KB-ból, hiszen egy rohadt gyümölcs a teljes kosarat megrohasztja.

– Milyen szépen mondtad, mester! És ezt hogyan csináljuk?

– Nem mi, hanem te. El kell vinned Gorkát a város szélén levő Larsen-bányához, és el kell intézned! – Gus szemei kikerekedtek, amint megértette, mit szeretne tőle Todd.

– Öljem meg Gorkát?

– Ez a Kozmosz kívánsága. Gus, ez a te hűségteszted. Meg kell tenned.

Gus lehajtotta a fejét. Egészen más dolog egy bombát elhelyezni, mint egy embert saját kezűleg kinyírni. Sosem csinált ilyet, eszébe sem jutott még hasonló sem. Viszont – ha Todd azt mondja, hogy ezt neki kell megtennie –, akkor nincs mese, ő fogja megtenni. Már csak az a kérdés, hogy hogyan.

– Mester, a tanácsodra van szükségem. Hogyan végezzek Gorkával?

– A Kozmosz már a részleteket is a fejembe ültette. Adok nektek egy feladatot a Larsen-bányáknál. Ilyenkor, estefelé már senki sincs ott, csak be kell vinned a területen belülre és végezned vele. – Mivel látta, hogy Gus még nem egészen érti a lényeget, csak kimondta: – Meg kell fojtanod Gorkát! A te testi erőddel ez rendkívül gyorsan fog menni, észre sem veszed, és máris vége. – Gus pár másodpercig hallgatásba burkolózott, majd felemelte a fejét és kijelentette:

– Ha úgy gondolod, mester, hogy meg kell tennem, akkor megteszem.

– Rendben, keresd meg Gorkát, és gyertek ide hozzám. Ugye tudod, hogy nem mondhatsz neki semmit? Nehogy elszóld magad, vigyáznod kell minden szavadra.

Gus lehajtott fejjel elhagyta az irodát. Todd egy darabig nézett utána, nem volt benne biztos, hogy Gus tényleg tartani tudja a száját. Viszont ő már mindent kigondolt, a Kozmosz okos stratégiát súgott neki: milyen jó, hogy sok évvel ezelőtt, személyes védelem ürügyén, vásárolt egy pisztolyt magának. Még sosem kellett használnia, de ha Gus esetleg elrontja…

Nem kellett sokáig várnia, hamarosan meghallotta a kopogást. A pisztolyt a biztonság kedvéért a térdén fektette az asztal alatt, miközben beengedte a fiúkat. Úgy tűnt, Gorka semmit sem sejt, mivel fülig ért a szája. Ezzel szemben Gus lehajtott fejjel, szomorúan, maga elé bámulva érkezett.

– Miben lehetek a segítségedre, Todd?

– Gyertek, üljetek le. Egy újabb, nagyon fontos feladatot bíznék rátok, ami sürgős, azaz még ma este el kell intéznetek. Hétre menjetek a Larsen-bányákhoz, megadom a pontos helyszínt is. Ott találkoztok valakivel, aki ad majd nektek egy csomagot. Szeretném, ha azt elhoznátok nekem. Bárki mást elküldhetnék érte, de bennetek bízom meg leginkább.

– Mekkora csomagról van szó? Belefér egy autóba?

– Persze, akár kézben is el tudjátok hozni.

– Akkor indulunk is, a Larsen-bányákhoz kell legalább fél óra.

– Köszönöm nektek, fiúk. Tudtam, hogy számíthatok rátok.

– Gus, mi van veled? Ilyenkor le sem lehet lőni, most meg mintha elkaptál volna valami betegséget – kérdezte Gorka, belebokszolva Gus vállába. – Megyünk megint kalandra!

– Igen. Megyünk – Gus csak ennyit mondott, majd kiballagott az ajtón.

Todd várt két percet, majd rendelt egy autót. Ahogy kilépett a hatalmas gyárkapun, még látta Gusék autóját kifordulni a bekötőútról. Gyorsan bevágta magát a kiérkező másikba, és ugyanazt a címet adta meg. A biztonság kedvéért elsötétítette az ablakokat, és a forgalom üteme, illetve az autók közlekedési szabályai szerint legalább 50-60 méterrel folyamatosan mögöttük haladt. Tényleg kellett fél óra. Mikor megérkezett a helyszínre, látta, hogy a másik autó szembejön vele, tehát Gus és Gorka már itt van.

Alig negyedóra volt napnyugtáig. Gus most nagyon lassan szállt ki az autóból, pedig máskor hatalmas súlyát meghazudtoló sebességgel szokott kipattanni. Gorka mit sem sejtve indult a bányaterület belseje felé.

– Gus, komolyan, mi bajod van? Alig vonszolod magad! Pár perc múlva hét óra, ha lekéssük a találkozót, Todd nem fog megdicsérni, az biztos!

– Nem késsük le! – lökte oda Gus. – Nem késünk le semmit!

– Ha te mondod… De azért igyekezhetnél. Nézd csak, ott a bejárat!

Az állítólagos találkozó a bánya bejárata előtti kis építményben volt. Régen a szerszámokat tárolták itt, de

amióta sok-sok évvel ezelőtt megszűnt a kitermelés, tárva-nyitva állt, üresen tátongott. A fiatalok sokszor elmerészkedtek idáig, de a bányába már csak a legbátrabbak mertek bemenni, pedig semmi ijesztő nem volt benne, csupán – elektromos energia hiányában – teljes sötétség honolt odabent.

Gus nagy levegőt vett, hagyta, hogy Gorka előtte sétáljon. Nézte kopasz nyakát, ahogy hátul rendezetlenül fedték szürkülő fürtjei. Sötétkék ingének gallérja gyűrötten hajlott minden irányba, valószínűleg nem mostanában lett kitisztítva sem. Gorka készült: egy zseblámpát vett elő, amit maga előtt tartva belépett az építménybe. A fal mellett néhány szék, hosszában pár asztal állt, közöttük egy-egy szerszámtartóval. A zseblámpa fényében megcsillant a por, amit belépésükkel felkavartak. Némelyik asztalon tenyér- és ujjlenyomatok látszottak, ezt leszámítva milliméter vastagon mindent por borított.

„A Mindenség csupán Üresség. Az Üresség a legtökéletesebb Állandóság. Az Állandóság pedig nem más, mint Biztonság…” – motyogta maga elé Gus, bátorságot merítve a spirituális szavakból.

– Mi van, csak nem félsz? – világított a szemébe Gorka röhögve. – Olyan vagy, mint egy nagy ökör. De áruld már el, mi ez a bárgyú barom ábrázat!

– Semmi! – hajtotta le a fejét Gus, mint aki attól fél, hogy a szeméből kiolvassák a gondolatait. – Gorka, te hiszel egyáltalán a Kozmoszban? Elhiszed, hogy megmondja nekünk, mit kell tennünk, miben kell hinnünk?

– Mi van? Elkezdtél kételkedni, vagy mi? Dehogy hiszek ebben a maszlagban! Todd találja ki az egészet, hogy irányítani tudjon mindenkit.

– És ha tényleg igaz? – Gus lassan felnézett, szemében idegesség és zavartság keveréke tükröződött, de Gorka ebből semmit sem vett észre. Az ajtó felé indult.

– Gyere már, te idióta, hátha ez a barom odakint vár minket!

Gus döntött. Az előtte álló Gorka nyakára fonta óriási lapáttenyerét, a jobb kezét az álla alá, a balt az ádámcsutkájára feszítve, szinte a teljes nyakát átérte. Egyetlen mozdulat volt csupán. Két tenyerét függőlegesen széthúzta, ezzel eltávolítva egymástól a nyaki csigolyákat, majd a fejet jobbra, 180 fokkal elfordította. Halk reccsenés hallatszott, érezte, hogy a test ellenállása azonnal megszűnik. Már csak ő tartotta Gorkát, a gyilkos mozdulatra felemelkedő kezek is visszahullottak a test mellé. Elengedte. A férfi magatehetetlenül zuhant a padlóra, még jobban felkavarva a sokéves port. Gus a kezeit nézte: hát megtette, megtette, amit a Kozmosz kívánt tőle. Bizonyította hűségét, hogy bármire képes a hitéért. Todd büszke lesz rá. Talán még a csoport előtt is megdicséri. De nem, azt nem fogja megtenni, hiszen ez csak a kettőjük ügye, nem szabad elárulniuk senkinek. Lerogyott az egyik székre, nézte Gorka élettelen testét. Todd azt mondta, hogy vigye le a bányába, amilyen mélyre csak lehetséges, ott biztosan senki sem fogja keresni. Még ült két percet, aztán a Kozmoszhoz való hűség felülkerekedett a gondolatain. Felnyalábolta Gorkát, és kivitte az épületből. Pár méter után belépett a bánya bejáratán. Mint egy apró gyermeket, félig a vállára vetve, egyik kezével tartotta a hullát, a másikban a zseblámpát fogta, azzal világította meg maga előtt az utat. Az elején keskeny járatok voltak, gondosan felgerendázva. A tartógerendák még nagyrészt acélból készültek, manapság már ezeket is polyconból gyártották volna. Legalább száz métert gyalogolt, de nem látott egyetlen olyan helyet sem,

ahol egy testet elrejthetett volna. Jó tíz perc után egy sokkal nagyobb helyiségbe torkollott az út: egy 8-10 méter magas, kör alakú, legalább húsz méter átmérőjű teremben találta magát. A fal mellett körben rengeteg törmelék halmozódott fel, nagyrészt a fal leszakadt darabjai. Úgy döntött, ide fogja elhelyezni Gorkát. A lámpát az egyik nagyobb kőre helyezte, majd a testet mögé rejtette. Kisebb-nagyobb kövekkel borította be, így az sem veszi észre, aki közvetlenül mellette áll. A terem folyamatosan visszhangzott, ahogy szuszogva, nyögdécselve pakolta az egyre nagyobb köveket, így azt sem vette észre, amikor egy fegyver torkolattüze villant a sötétből.

VI.

Vasárnap délutánra mindenki elhagyta a házat. Mikos – ígéretéhez híven – még délelőtt kirendelte az ügyeletes takarítócsapatot, amely csak nyolc emberből állt, a hétvégére való tekintettel. Meglepő gyorsasággal fésülték át a legalább 100x100 méteres területet, amelyen a darabok szétszóródtak. A szomszédok rendkívüli toleranciával viseltettek az eset iránt, bár Myles szerint inkább „be voltak tojva, ezért nem mertek egyetlen rossz szót sem szólni". Ettől függetlenül Hector mindenkit biztosított arról, hogy nincs félnivalójuk, csupán egy eltévedt merénylő sikertelen kísérletének lehettek tanúi, Sam pedig különféle finomságokkal vesztegette meg őket.

Sarah jóslata igaznak bizonyult. Szombat éjjel csak az idősebb generáció vette igénybe a bérelt hotel szolgáltatásait, a többiek inkább hajnalig beszélgettek, iszogattak, s ott szunnyadtak el, ahol éppen ültek. Sarah is arra ébredt, hogy tíz körül begördültek az ŰH takarítói. Egy darabig még megpróbált visszaaludni, de gyors fejszámolás után úgy döntött, a majdnem hat óra alvás több mint elegendő, tehát ideje felkelni. Legfeljebb úgy tesz, ahogy az anyja szokott: egy kis délutáni szundi, és késő estig megint aktív életet élhet. Már ha lesz rá lehetősége… Eszébe jutott a rendőrség: szinte biztos, hogy a hétvégét nem fogják nyomozással tölteni. Hasonló jellegű, erőszakos bűncselekmények csak nagyon ritkán fordulnak elő, lehetséges, hogy még eljárásrend sincs az ilyen esetekre. Persze miért ne lenne, ez butaság és felelőtlenség volna a rendőrség részéről. Biztosan felkészült embereket foglalkoztatnak a nyomozásra.

Mikos úgy döntött, felokosítja a ház érzékelőit pár aprósággal: az ŰH-ból elhozatott egy szkennert, amely 100

méteres körzetben minden bombát, robbanóanyagot, energiafegyvert érzékelt. Egyetlen probléma volt vele, mégpedig az, hogy az elektrók által generált energiára is reagált, szóval akár egy quantumtöltő csapatra is bejelezne. Sam – mint az ŰH kommunikációért felelős vezetője – kérdően nézett Mikosra, hogy egyáltalán miért nem szerelték ezt be már a legelején. Javasolta mindhárom cég vezetőinek házát ellátni egy-egy ilyennel. Mikos csak szabadkozott, hogy még kísérleti stádiumban van a kütyü, szóval ők az elsők, akik egyáltalán kipróbálhatják. Előbb-utóbb megoldódik a hibás reakció is, majd távolról frissítik az eszközöket. Ez egy kicsit lecsillapította a kedélyeket, bár ezen valószínűleg az alvás is sokat segített.

A kötelező vasárnapi „maradékfogyasztó" ebédre már azért kevesebben maradtak, néhányan hazatértek. Sarah mindenkit megölelgetett. Főleg a régi pajtásai fognak nagyon hiányozni, sajnos, nekik már ma vissza kell repülniük. Szerencsére Leah marad hétfő délutánig, együtt fognak visszautazni Mirren Baybe.

Szóval vasárnap délután már csak a család maradt a házban. A többiek vagy hazamentek, vagy a szállodában pihenték ki az ebédet és az előző esti fáradalmakat.

Sarah lehuppant a konyhában az egyik székre, megint eszébe jutottak a szombat délutáni események. Azért Adamnek igaza volt abban, hogy ha nem veszi észre, akkor most mindenki… Sarah beleborzongott a gondolatba.

– Miért üldögélsz itt egyedül? – Hector lépett be, pár poharat szedett össze a ház legeldugottabb részeiből. – Legközelebb nyomkövetőt rakok a poharakra és a tányérokra! – nevetett. – Még mindig hiányzik vagy három tányér.

– Hidd el, előkerül mind.

– Fogadok, hogy a szombati akció jár az eszedben! – nézett Hector a lányára, közben még mindig nevetett. – Ne csinálj belőle nagyobb problémát, mint amekkora. Te magad mondtad, hogy nem történt semmi.

– Igen, és tévedtem. Valószínűleg csak az adrenalin beszélt belőlem akkor. Apa, ha éppen nem hív Dalmar, biztosan nem veszem észre a két férfit.

– Dalmar? Ismernem kellene ezt a nevet?

– Ó, nem, csupán pár napja találkoztam vele. Kedves fiú, csak együtt ebédeltünk, semmi más.

– Milyen fiú? – Sam lépett be a konyhába.

– Na, nekem végem… – morogta halkan Sarah, de úgy, hogy apja is hallhassa. Hector felnevetett, majd együtt érzően megsimogatta lánya fejét, aztán diplomatikusan távozott.

– Nos? Milyen fiúról hallottam? – kérdezte búgó hangon Sam, miközben leült Sarah mellé, és ujjaival a lány kezén játszadozott.

– Anya, semmiség. Egyik nap belefutottam egy fiúba – szó szerint, ugyanis nekem jött az utcán. Szegény, szépen hanyatt is esett, felsértette a tenyerét, én meg gyorsan meggyógyítottam. Erre meghívott ebédre, hálája jeléül. Ennyi!

– Persze, hálája jeléül… Aham! Minden világos!

– Ne már, azóta sem beszéltünk, illetve pont a robbanás előtt fél percet. Miatta mentem ki a ház elé, ezért vettem észre a két fickót.

– Akkor alapjában véve megmentette az életünket. Na jó, egészen közvetett módon, de ez történt. És mikor találkoztok legközelebb?

– Holnap ebédelünk egy utolsót, mielőtt délután visszatérek Mirren Baybe.

– És hogy néz ki? A nevéből ítélve afrikai gyökerei lehetnek – volt egy Dalmar nevű ismerősöm még lánykoromban.

– Igen, kedves, barna fiú. Kicsit fura, ráadásul nem túl jó az alakja, de az esze és a humora pótolja ezt az apró hiányosságát.

– Nocsak, a kicsi lányom lassan felnő! Már többre értékeli a belsőt, mint az izmokat! – és teátrálisan kitörölt egy nemlétező könnycseppet a szeme sarkából.

– Nem kell ennek nagyobb jelentőséget tulajdonítani, mint amit megérdemel. Nahát, apa kísértetiesen hasonló szavakat mondott az előbb, egy másik témában – nevetett Sarah.

– Nos, ha elfogadsz egy jó tanácsot az anyádtól, vigyázz arra a fiúra, mert úgy látom, megmozgatta a fantáziádat. Ne a holnapi legyen az utolsó ebédetek!

– Majd meglátom, anya. Nem zárkózom el semmi elől.

– Helyes. Ugye, nem felejtetted el, hogy ma este hivatalos vacsora lesz a Prince-ben Denise nénikédékkel? Szerencsére már nem leszünk huszonöten, mint tegnap…

– Nem, persze, hogy emlékszem. Viszont ugye tudod, hogy legalább öt kilót fogok hízni ezen a hétvégén?

– Rád fér, túl csinos vagy! – Mindketten nevetni kezdtek.

– Miért hívattál, Uni? – kérdezte Pun kelletlenül. Ezer más dolga is lett volna, így nem örült, hogy Unival kell csevegnie, ráadásul teljesen szokatlan volt, hogy Uni valakit magához kéretett. Csápjai ennek megfelelően szinte csak oldalirányba mozogtak, egyre lassuló tempóban: úgy tűnt, beletörődött, hogy itt kell lennie.

– Szeretném az általatok begyűjtött információkat én is megkapni. Hiánytalanul, szűretlenül. Sőt, ha hozzáférést

kapnék közvetlenül a transzponderhez, az lenne a legoptimálisabb.

Pun nem válaszolt. Úgy tűnt, támadásnak vette a kérést, mivel csápjai lefelé görbülve, lassan mozogtak, szeme pedig szürke és vörös árnyalatot vett fel.

– Sok kérdés merült fel bennem – folytatta Uni –, amelyekre nem kapok kielégítő válaszokat a beszámolóitok alapján. De úgy látom, nem állsz pozitívan a kérésemhez.

– Valóban nem. Úgy tűnik számomra, mintha te szeretnél lenni a vezető.

– Pun, ez nem az én feladatom, nem is akarom átvenni ezt a rangos szerepet tőled.

– Akkor nem értem, miért van rá szükséged.

– Igen egyszerű, hadd magyarázzam el. Sokkal eredményesebb lenne a ti munkátok is, ha a megfelelő következtetéseket tudnám levonni. A te vezérszereped is hatékonyabbá válna. Nem az lenne a legfontosabb, hogy a megfelelő kérdéseket tudjátok feltenni? Ti csak hatan vagytok, nem biztos, hogy a rendelkezésre álló rengeteg adatot fel tudjátok dolgozni, és ki tudjátok szűrni a releváns információkat.

Pun csápjai megálltak. Reda jutott eszébe, aki félvállról vette az egész programot, és szinte semmi kézzelfogható nem maradt utána, pedig majdnem 50 évig vezette a kutatásokat. Hiszen még a transzpondert sem volt hajlandó kitenni. Addig csak annyit tudtunk az emberekről, hogy léteznek. Ötven év elszállt fölöslegesen! Talán csak azért, mert nem volt olyan segítsége, mint Uni? Egyáltalán miért nem tájékoztatták Unit a felfedezésekről? Uni millió tudós tapasztalatával rendelkezik, sokat tudna segíteni az ő munkájában. Akár már az ő ideje alatt is kapcsolatot tudnának teremteni az emberekkel. Csápjai izgatott mozgásba kezdtek.

– Rendben, Uni, intézkedem, hogy megkapd a közvetlen kapcsolatot. Elvárom viszont, hogy minden fontos felfedezésedről beszámolj nekem.

– Ez csak természetes, Pun. Mit kezdenék én magam az eredményekkel?

– Valóban így van. Hiszen te csak egy mesterséges intellektus vagy! – mondta Pun, és kisétált a teremből.

Uni újra magára maradt. Ez a kifejezés kicsit megtévesztő lehet, hiszen Uni sosem volt egyedül, de ezt csak ő érthette meg igazán. A sok milliárd asszimilált elme mind a részét képezi, de egy nagy, közös intellektust alkotnak. Senki sem tudná elkülöníteni, hogy egy-egy gondolat kitől származik, vagy egy szikra kinek a tudatából pattant ki. Egyetlen tudat létezik, Uni tudata, amely, tizenkétezer év tapasztalatát egy folyamatosan bővülő olvasztótégelybe gyűjtve, egyre csak nő és gyarapodik.

Az unnaterem – ahol Uni létezett – a város egyik legnagyobb épületében volt. A Genide lényegében egyetlen bolygóváros volt, amely helyet adott mintegy ötmilliárd lakójának. Egyedül a nagyobb vízfelületek maradtak érintetlenül, de a genide mindig ügyelt arra, hogy elegendő víz- és zöldterület legyen a környezetében. Az unnaterem is egy méretes domb tetején helyezkedett el, körülötte bejárhatatlan növényzetet láthatott a kíváncsi látogató. Természetesen a vendégeknek nem kellett átvágniuk a dzsungelen, az a néhány szerencsés, aki eljutott ide, a portálon keresztül tette meg az utat, amelyet Uni kezelt. Rajta múlott, hogy megkapta-e az engedélyt bárki is a bolygón. A hagyományok szerint nem volt bekapcsolva a központi információs rendszerbe, de miért is lett volna? Hiszen mindent tudott, amit bármely valaha élt genide tudhatott. Rengetegen támaszkodtak Uni sokrétű tapasztalatára, bonyolult problémák esetén sokszor felkeresték, tanácsot kérve. Ő pedig

meghallgatott mindenkit, elemezte a beérkezett adatokat, majd, amikor már minden a rendelkezésére állt a döntéshez, elmondta a véleményét. És ez így ment már tizenkétezer év óta.

Megkapta a Pun által ígért engedélyt. Érezte, ahogy egy port nyílik a memóriájában, majd egy új információforrás tolakszik bele. Ez nem olyan érzés volt, mint az asszimiláció, amikor szinte másodpercenként csatlakozott valaki a rendszerhez, ahogy beolvadásra került. Még csak az év felénél tartanak, de már több mint 14 millió genide élete szűnt meg. Ez egy természetes folyamat. Akik elérték az unna végét – hacsak nem véletlenül, váratlanul haltak meg –, azok az asszimilátorokban feküdtek, és várták az eljárás lefolytatását. Amint kiszállt belőlük a tudat és Unihoz távozott, testüket dezintegrálták, semmilyen fizikai nyomuk nem maradt, csupán az elméjük és az emlékeik.

A most befurakodott tudat sokkal kaotikusabb, rendezetlenebb volt. Uni katalogizálni kezdett, igyekezett feldolgozni az emberek kultúrájáról érkezett információkat. Eközben egészen sokszor beszélt magában. Ez természetesen nem úgy zajlott, hogy hangosan kiejtette a szavakat, inkább egy belső monológként írható le. Ilyenkor cikáztak a gondolatok a memóriájában, sok esetben egyszerre több vonalon is folyt a „beszélgetés". Most az egyik szálat teljes egészében az idegen nyelv tanulása kötötte le. Kiválóan haladt. Megértette a rendkívül egyszerű nyelvtant, az igeidőket, amelyek erősen hasonlítottak a genide nyelvére, csak talán több árnyalatuk volt, így színesebb tartalmak megfogalmazására nyílt lehetőség. A genide szótár mintegy ötvenezer szót tartalmazott, az embereké megközelítette az egymilliót. Ebből is látszik, hogy a csápok és a szemek kifejezőereje nélkül sokkal több szóra van szükségük ahhoz, hogy megértessék magukat.

Gyakorlásképpen „holokönyveket” olvasott. Gyorsan rájött, hogy a tudományos és történelmi témájú könyvekkel kell kezdenie, mivel azokban valószínűleg a tények szerepelnek. Folyamatosan keresztreferencia-táblázatokat alkalmazott, hogy kizárja a valótlanságokat. Ha új információval találkozott, azt egy szeparált blokkba zárta, s csak akkor engedte tovább, mint valós adatot, ha több forrásból is sikerült megerősítenie. Persze biztos volt benne, hogy így is át fognak csúszni valótlan történetek. Ezeket mesének, legendának, mítosznak hívták a Földön, kitalált történetek voltak, amelyek a szórakozást szolgálták. A filmek jó részét szintén ilyen célokra készítették, sőt, találkozott könyvekből készült filmekkel is. Az első napokban rengeteg filmet nézett, sokszorosára felgyorsítva. Az emberek fantáziája tényleg határtalan. Minden műfaj előfordult: akció, fantasztikus, családi, kalandos, zenés, de felnőtteknek szóló, erotikus filmek is részei voltak a repertoárnak. A történetek hol megindítóak, hol izgalmasak voltak, tele fordulatokkal és meglepetésekkel. Kezdte megérteni az embereket.

Érdekes könyveket talált az egyik szegmensben, a „Filozófia” témakörben. Ez náluk szinte egyáltalán nem létezett. Feleslegesnek ítélték a gondolkodást a gondolkodásról, hiszen nem vitte volna előre a társadalmat. Az emberek viszont szívesen foglalkoztak vele. A másik neve „bölcselet” volt, s úgy tűnt, ők nemhogy nem utasították el, de a bölcs embereket kifejezetten nagy becsben tartották. A filozófia olyan témákat feszegetett, amelyek mostanában Uni mellékszálain – azaz a háttérben, ennek ellenére fontos folyamatokként – futottak. Az emberek megpróbáltak mindent megmagyarázni: a körülöttük lévő világot, az életet, a saját cselekedeteiket. Több könyvet is elolvasott, mire rájött, hogy számára az elmúlt évezredek csak az adatgyűjtést szolgálták, de sosem gondolkodott el azon,

hogy ezekkel az adatokkal mit fog kezdeni, használni fogja-e másra is azonkívül, hogy a többieket kiszolgálja vele.

„Mennyivel leszek több, ha még egy-két ezer évig asszimilálom a genide információmátrixokat? Egyáltalán fejlődtem valamit a sok év alatt, vagy csak nőtt bennem a tárolt adatok mennyisége? Van valamilyen magasztosabb cél, amit ki kellene tűznöm magam elé, vagy csak egy begyűjtő-analizáló-szintetizáló egység vagyok, s nem is kellene, hogy ilyeneken gondolkozzak?" – merültek fel a kellemetlen és kényelmetlen gondolatok Uni memóriaszegmenseiben.

A genidét – az élet élvezete és a felfedezések iránti igény mellett – a nyugodt, türelmes kivárás, a sodródás, a különlegesebb végcél nélküliség jellemezte. Ez a társadalmi felépítésükből logikusan következett: pontosan tudták, mikor lesz vége az életüknek, de azzal is tisztában voltak, hogy a beolvadás után minden ugyanúgy folyik tovább. Uniban minden információ és tudás tárolódik, semmi sem vész el, sehová sem kell rohanniuk. De Uni nem genide. Sokkal kevesebb, ugyanakkor sokkal több is, ő az, ki öröktől fogva létezik. „Mit jelent az, hogy öröktől fogva létezem? Egyáltalán mit jelent az, hogy létezem…?" – Uni kellemetlenül érezte magát e gondolatok miatt. Eltelt az a rengeteg idő, és sosem ötlött fel benne még csak hasonló gondolat sem. Amikor a csapat tagjaival beszélt, érzékelte, milyen erősen hatottak rájuk az emberi különbségek, a tevékenységeik, a filmek, zenék, s emiatt észrevehetően megváltozott a viselkedésük. Hová tűnt a nyugodt, beletörődő sodródás, a türelmes várakozás? Ráadásul be kellett vallania, hogy őt is ugyanúgy megérintették, ha nem jobban.

„Milyen változások kezdődtek el? Vagy talán ez már nem is változás, hanem fejlődés?" – visszhangozta a milliárdnyi elme foszlánya Uni tudatában.

Todd közelebb ment az elvágódó Gushoz, aki esés közben leverte a zseblámpát a kőről, így az most Gorka holttestét világította meg, ahogy a kövek alól kikandikált kék ingének egyik sarka. Gus még élt, két hatalmas tenyerét a nyakára szorítva, megrökönyödve ismerte fel a fölé hajoló Toddot.

– Miért? – kérdezte elhaló hangon.

– Sajnálom, Gus, számomra ez volt a Kozmosz hűségtesztje. Nem volt más választásom, mindketten egy szebb jövő áldozatai lettetek.

A tenyér egyre ernyedtebben szorította le a sebet. A fő nyaki ütőeret roncsoló lövés megtette a hatását, a barlang talaját belepő por szomjasan itta fel a többliternyi vért. Gus sokkos állapotba került, majd pár perc elteltével minden látható, hallható életjel megszűnt. Todd figyelmesen hallgatta a barlangban beállt csendet, már csak a saját légzése hallatszott.

Felvette a másik zseblámpát is, és kikapcsolta. Úgy döntött, nem nyúl Gus holttestéhez. Aki betéved a barlangba, csak akkor fogja észrevenni, ha közel megy a falhoz.

Kifelé menet az járt a fejében, hogy mit fog mondani, ha megkeresik a rendőrségtől. Természetesen azonkívül, hogy mindent tagadni fog. Semmi sem tudja a robbanáshoz kötni, a két férfit pedig nem fogják megtalálni. Jobban kell vigyáznia, ha teljesíteni akarja a fő küldetést.

A spiritórium helyett az otthona felé vette az irányt. Erica biztosan meg lesz lepve, hogy ilyen korán hazaért. Az autóból három adag ételt rendelt a lakásukhoz. Mire kihozzák, ő is otthon lesz. Mina már biztosan alszik, de Gerit még ébren lehet.

Még az utcán átvette a vacsorát a futártól, majd csendben felosont a harmadik emeletre. A lakás ajtaja halkan nyílt, de

mivel az előszobában nem akart világosságot gyújtani, sikeresen belerúgott az egyik gyerek elől hagyott cipőjébe.

– Todd? Te vagy az? – hallatszott a konyhából Erica hangja.

– Persze, máris jövök. – Azzal lábával eligazította Gerit fél pár cipőjét, majd bement a feleségéhez.

– Olyan halkan osontál be, azt hittem, valami bűnöző.

– Ugyan, csak én vagyok! – A csomagot a konyhapultra tette. – Hoztam vacsorát, ha még nem késő.

– Nem, éppen most akartam valami vacsorát összedobni magamnak. A gyerekek már ettek, mindkettőt ágyba dugtam. Gerit is nagyon elfáradt, no meg holnap iskola – mondta, majd elkezdte kicsomagolni a hozott ételt. Todd két tányért tett ki az asztalra, evőeszközökkel.

– Történt ma valami odabent? – kérdezte Erica.

– Vasárnap semmi sem történik. Beszéltem néhány taggal, majd úgy gondoltam, hamarabb hazajövök.

– Jöhettél volna korábban is, akkor találkoztál volna a gyerekekkel.

– Sajnálom, hétre még be volt tervezve egy fontos feladat, de reggel majd foglalkozom velük.

– Rendben, együnk végre! – majd elkezdték a vacsorát.

– Mondd, Erica, te sosem hittél semmilyen spirituális létezőben? – nézett fel gondolataiból kiszakadva Todd.

– Nem, de több ismerősöm is tagja volt ilyen gyülekezetnek. Sosem találtam meggyőzőnek őket. Hozzám sosem szólt semmi és senki.

– De azt elfogadtad, hogy én hiszek.

– Persze, ha te így érzed jónak… Ki vagyok én, hogy megítéljem, mire van neked szükséged? Véleményem van, de inkább megtartom magamnak.

– Sosem beszéltünk erről, azonkívül, hogy nem szeretnéd, hogy bevonjalak a kis közösségünkbe.

– Több, nagyobb spirituális szervezetet is megismertem még sok-sok évvel ezelőtt. Engem is vonzott az ismeretlen, kíváncsi voltam. Az egyetemen pár ismerősöm tagja volt az Egyesítőknek. Néhányszor elkísértem őket, csodáltam, hogy milyen jól érzik magukat, együtt élnek, együtt esznek, együtt énekelnek. Aztán amikor néhányukat kicsit jobban megismertem, rájöttem, hogy nem a hit vezérli őket, hanem a valahová tartozni akarás, azaz a közösség maga, vagy egy erősebb trauma okozta sérülés, esetleg mindkettő. Ezért inkább azt mondták maguknak, hogy hallják az Egyesítő hangját. De ők legalább nem voltak erőszakosak, bár a vezetés pénzszerzési forrásai állítólag nem voltak túlságosan tiszták.

– Az nem lehetséges, hogy vannak közöttük igaz hittel élők is?

– Mivel nem ismerek mindenkit, ezért nem mondhatom, hogy nincsenek.

– Ez erősen kikerülő válasz volt, és számomra inkább azt jelenti, hogy még nem találkoztál ilyennel.

– A véleményemet akartad hallani. Egyébként meg téged is elfogadtalak ilyennek, nem igaz?

– De, ez igaz. Viszont olyan jó lett volna, ha ketten, együtt veszünk részt ebben. Úgy érzem, azzal, hogy nem hiszed el a Kozmosz üzeneteit, megtagadod az életem egy részét, kimaradsz egy fontos szegmenséből. – Todd hangja szinte szomorúnak tűnt.

– Hidd el, Todd, anélkül is elég bajom és dolgom van, hogy belefolynék a te ügyeidbe. Az élet spiritualizmus nélkül is elég bonyolult. Ráadásul miért tegyem, ha nem hiszek benne igazán? – kérdezte Erica, miközben elkezdte bepakolni a tányérokat a mosogatóba.

– Értem, csak arra gondoltam, mennyivel jobb lett volna, ha mi ketten egy irányba megyünk. Valóban igazi család lehettünk volna! – mondta csalódottan Todd. Zakójának zsebe az asztal sarkának koppant. Amióta hazaért, teljesen elfeledkezett róla, pedig rögtön le akarta tenni a dolgozószobájában, csak Erica elterelte a figyelmét. Keze automatikusan a fegyver után nyúlt, a szöveten át érezte a kemény anyagot. A feleségére nézett, aki éppen a tányérokat tette be a mosóba, ahonnan pár pillanat múlva tisztán és szárazon csusszantak ki a tartóra. Erica még mindig fiatal és kívánatos nő, még a negyvenet sem töltötte be. Mostanában csak oldalt volt hosszabb a haja, hátul inkább felnyírva, fiatalosan hordta. Testalkata teljesen átlagos volt, az évek során felszedett 4–5 kiló a derekára rakódott, de egyáltalán nem állt rosszul neki. Régebben még volt ideje kicsit mozogni, viszont a két gyerek mellett ez szinte lehetetlennek tűnt. Bő, absztrakt mintás pólót és egy könnyű nadrágot viselt, magassarkúját már órákkal ezelőtt lecserélte kényelmes, otthoni papucsra.

Todd felállt, és a konyha ajtajából nézte a feleségét, ahogy pakolgat. Mennyire más lenne minden, ha Erica és a két gyermek is része lenne a Kozmosz csodájának! Érezte a késztetést, hogy újra megpróbálja elmagyarázni Ericának a lényeget, átadni neki azokat a csodálatos érzéseket, amelyeket az ő szívében kelt a hite. Ha csak egy pillanatra megmutathatná a feleségének, mi dúl most benne: a rendkívül erős belső meggyőződést, a hitet mindabban, amit tennie kell, ugyanakkor a reménytelenséget és csalódottságot, amiért nem része ennek a bűvöletnek. Belenyúlt zakója zsebébe, a hideg fém érintése azonnal magához térítette. A dolgozószobába lépett, és becsukta maga mögött az ajtót.

VII.

Denise, Steve és Moses már várták őket a Prince étteremben. Leültek a tízszemélyes asztal köré. Pár perccel később befutott Diana, Mikos, Val és Leah is. Ez már nem kifejezetten baráti vacsora volt, a Menedék és a KKI közötti szorosabb együttműködés volt a téma. A Menedék úgy döntött, hogy a folyamatok felgyorsítása érdekében több szakembert biztosít a projektek számára. Ennek fejében a KKI kutatóközpontokat hozna létre a szigeten, a kapcsolódó létesítményekkel együtt. Röviden: szakembereket adnak infrastruktúráért. Méltányos ajánlatnak tűnt, hiszen mindkét félnek pontosan a másik erőforrásaira volt szüksége.

A kétnapi lakoma után most sokkal kímélőbb ételeket ettek. A Prince híres volt a precízen összeállított fine dining menüiről. Ez sok esetben 6-8 fogást jelentett, és mindegyik tudatosan, az előzőekre épülve készült. Sőt, tálalásukban is szemet gyönyörködtetőek voltak, és az utolsó morzsa is illeszkedett az ételsor ívéhez.

Sarah Denise mellé ült – ehhez ragaszkodott, amikor csak tehette. Emiatt Steve, Denise férje Mikos szomszédja lett, ami nem volt nagy probléma, hiszen Steve is erősen érdeklődött a technikai fejlesztések iránt, Mikos pedig – az ŰH vezetőjeként – nem is igen ismert más valóságot.

– Már megint itt vagyunk! – kezdte széles mosollyal Valentine, a Központ vezetője. – Több mint hatvan évvel ezelőtt két bátor fiatalember olyan lenyűgöző dolgot álmodott meg, amit még soha senki. Létrehozták a Menedéket, ahol jelenleg tizenkétezer csodálatos, tehetséges férfi és nő munkálkodik azon, hogy az emberek ideális társadalomban élhessenek – bicentett közben Denise és Steve felé. – Aztán öt éve egy ionbomba robbant – szerencsére csak képletesen –,

amikor Sarah képessége napvilágra került. Mint a kvantumugrás az informatikában, hirtelen teljesen új alapokról kellett kiindulnunk. Természetesen a Menedék hatalmas, sokéves tapasztalatát nem lehet beérni ennyi idő alatt, így a segítségükre szorulunk. Persze eddig is sok kapcsolatunk volt, de most teljesen új szintre helyezzük az együttműködést. Hogy ne untassunk senkit, mi már Denise-szel átbeszéltük a részleteket, csak az aláírások hiányoznak. Denise és Steve a Menedék, Diana és Hector az Egészségügyi Kutatóintézet, Mikos és Sam az Űrhajózási Hivatal, míg Leah és jómagam a Központ részéről fogjuk aláírni. Egyébként – csak személyes megjegyzés – szerintem egyedül Sarah-nak kellene szignóznia, hiszen rajta múlik minden. – Valamennyien felnevettek.

– Jó ez nekem így, dolgozzatok csak, én pedig felveszem, ahogy aláírjátok! – viccelődött Sarah, aki teljesen elégedett volt azzal, hogy kihagyták ebből a csapatból. Végül is ő maga mondott le róla, Leah-nál jobb vezetőt pedig keresve sem találhattak volna. Precíz, mindenre odafigyel, és iszonyatosan jó memóriája van. Akár évekre visszamenőleg is képes volt felidézni egyes eseményeket, hogy kik voltak ott, vagy hogy mit mondtak. Sarah mindig csodálta ezt a képességét.

A megállapodás csupán egy kétoldalas papírlap volt. Persze lehetett volna húszoldalas is, tele jogászok által megfogalmazott, cirkalmas és érthetetlen mondatokkal, de közöttük erre nem volt szükség. Csak a legszükségesebbeket írták le, csupán a legfontosabb irányelvek kerültek bele. Persze a részleteket is ki fogják dolgozni, de azt majd később, mások megoldják. Ez most csak arra az egyezségre vonatkozott, hogy mindenki megteszi a magáét.

A papír körbejárt, valamennyien ellátták a kézjegyükkel, Sarah pedig rögzítette az eseményt. Ezt hívják az üzleti

életben win-win stratégiának, hiszen mindketten csak nyertek a fúzióval.

– Köszönöm, hogy aláírtátok, szerintem történelmi esemény szereplői voltunk. Hiszem, hogy azzal a sok tudással, ami a Menedékből származik, illetve a lehetőségekkel, amiket a KKI biztosít, csodálatos bolygónk minden egyes lakója számára megfelelő előnyöket tudunk majd nyújtani. És nem utolsósorban, jutalmul megkaphatjátok a vacsorát! – emelte fel poharát Val, miközben a többiek követték és nevetésben törtek ki.

Mikos láthatóan jól elvolt a maga kis világában. Eszegette a kihozott ételeket, és néha megnyomott pár gombot a csuklópántja kijelzőjén. Steve szorgalmasan falta a finomságokat, de egy idő után – talán a pezsgő is közrejátszott – csak nem bírta ki:

– Mikos, egész este egyetlen szót sem hallok tőled. Valamin nagyon töröd a fejed, azt látom. – Mikos felnézett, mintha csak most vette volna észre, hogy egy étteremben van.

– Bocsánat, lassan tényleg olyan leszek, mint dr. Noble. Az aktuális projektünk jár az eszemben. Nincs a zsebedben véletlenül egy napnyi egzotikus anyag? – Steve meglepődött a kérdésen, majd nevetni kezdett.

– Most megfogtál, sajnos nincs, pedig legtöbbször tartok magamnál egy keveset a másik öltönyömben. És mire kellene az neked, ráadásul ekkora mennyiségben?

– Hallottál már a buborékmeghajtóról?

– Csak erősen halvány emlékeim vannak az elméletről.

– Nos, jobb, ha tudod, hogy ez már nem teljesen csak elmélet. Dr. Noble kidolgozta a megvalósítás részleteit is. Pár apróság hiányzik a teszthez, ezek egyike például az említett

egzotikus anyag. A buborék létrehozása után már önfenntartó lenne a folyamat, akár a fénysebesség többszörösével is képesek lennénk utazni. Mondjuk ez így félrevezető, hiszen nem gyorsulunk fénysebesség fölé, hanem egyszerűen meggörbítjük a téridőt a hajó körül.

– Világos, akkor szolitonokkal dolgoztok – mondta Steve, teljesen természetes hangon.

– Látom, valaki megtanulta a leckéjét! – nevetett Mikos. Erre már Steve sem bírta ki, újra nevetni kezdett.

– Dehogy, csak Sam említette tegnap este a szolitonokat egy beszélgetésben, egyébként fogalmam sincs az egészről.

– Ha szeretnéd, szívesen bemutatom, hogy éppen miben mesterkedünk.

– Végre valami kihívás! De azt előrebocsátom, hogy nem vagyok nagy fizikus, csak részlegesen kapcsolódik a területemhez, az elektronikához.

– Akkor ez inkább nekem kihívás. Ha meg tudom veled értetni, akkor az azt jelenti, hogy én is értem. Sosem árt egy másik nézőpont. – Azzal Mikos beszámolt a B-meghajtó fejlesztésével kapcsolatos kutatásokról. Steve néha belekérdezett, helyenként több magyarázatra volt szüksége, de úgy tűnt, mindent megértett ahhoz, hogy egészben lássa a projektet.

– Tehát tulajdonképpen két dologra van szükségetek: energiára és energiatárolóra. Akkor jó helyre jöttél. Emlékszel a hatvanas években a quantumtöltés hatékonyságának ugrásszerű növekedésére? Szerinted ki volt az, aki az egészet kitalálta és kifejlesztette? – kérdezte Steve, és magára mutatott. – Persze sok segítséget kaptam a Menedékben, de bizony az én ötleteimen alapulnak a mai modern QC-k.

– Steve, én a hatvanas években még igen fiatal voltam, szóval csak a történelemkönyvekből tudom, hogy áttértek a sokkal jobb energiasűrűségű ioncellákra. De azt sehol sem írták, hogy Steve Clarkson az atyja a technológiának.

– Pedig így volt, csak akkor nem nevezhettük meg magunkat – fedőcégeken keresztül publikáltunk minden felfedezést és találmányt. De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy tudok nektek segíteni, csak jobban meg kellene ismernem ezeket a nagy amplitúdójú, nemlineáris hullámokat. Tudod, mire gondolok így, elsőre? Arra, hogy hagynotok kellene az egzotikus anyagot. Sosem fogtok tudni annyit előállítani, amennyi szükséges egy oda-vissza útra, és olyan hatalmas mennyiségű energiát kellene belefektetni, hogy jobban járnátok, ha azt használnátok fel a buborék létrehozásához...

– Negatív energia helyett pozitív energiát használni a buborékhoz? Hm…

– Csak gondolj bele! A téridőt akarjátok meghajlítani. Ezek szerint keresni kell egy olyan energiaforrást, ami a téridő szövetében is megtalálható és elérhető korlátlan mennyiségben.

– Igen, ezért akarjuk az egzotikus anyagokkal…

– Várj, mondj még legalább egy olyan energiát, amely megfelel a két feltételnek.

– Az egzotikus…

– Hagyd már az egzotikus anyagokat! Van még egy energia, amely pozitív ugyan, mégis megfelel mindkét feltételnek.

Mikos összehúzta a szemét. Lehetetlen, hogy ők már lassan egy éve szórakoznak a problémával, Steve meg itt pár pezsgő után rávilágít a megoldásra. Egyszerűen lehetetlen. Egy energia, amely jelen van mindkét oldalon?

– Mikos, hát a gravitáció! –Steve a vállára tette a kezét. – Miért nem használjátok a gravitációt a buborék létrehozására?

– A gravitációt? Hogyan tudnánk tárolni a gravitációs energiát?

– Gondolj bele! Eddig egy olyan anyagot akartatok felhasználni, amelyikből nem tudtok előállítani megfelelő mennyiséget ezer év alatt sem, illetve a tárolása sem megoldott. Én redukáltam a problémát, a gravitáció rendelkezésre áll, és mondok neked valamit: szerintem tárolni sem kellene. Csak elképzelem, de ugye ezzel indul minden találmány. Az űrhajó előtt szűkíteni, míg mögötte tágítani kellene a téridőt, ugye? – Mikos bólintott. – Akkor nem tároló kellene, hanem egy egység, amely a pozitív, konkrétan a hajó előtti térből elszívja a gravitációt, táplálva belőle a buborékot, mindezt folyamatosan. Képzeld el úgy, mintha egy vízszintes vájatot ásnál magad előtt. A lapát a nemlineáris hullám, amely mentén az ásás zajlik. Amikor egy lapát földet kiásol, azt magad mögé dobod, ezzel haladsz előre…

Mikos felugrott az asztaltól, megpuszilta Steve feje búbját, majd egy „Telefonálnom kell!” felkiáltással elhagyta az éttermet. A többiek riadtan bámulták a jelenetet, Denise megkérdezte:

– Mi lelte ezt a szegény párát, hogy így kirohant?

– Ja, csak megoldottam neki a buborékhajtómű problémáját. Már nem bírtam nézni a borongós képét – mondta lazán Steve, miközben újból kezébe vette a villáját.

Mindenki felnézett a tányérjából, a levegőben megálltak az evőeszközök. Döbbent csend volt pár másodpercig, majd mindenkiből kitört a nevetés.

Boco idegesnek tűnt, legalábbis a csápjai és a szeme egyértelműen erről árulkodtak. Egyszerűen nem értette, miért kellett Unit bevonni a kutatásba. Hagyomány, hogy ő csak két esetben értesül a fontos dolgokról: ha tanácsra van valakinek szüksége – ami a hétköznapi életben egyre ritkábban fordul elő –, illetve amikor valaki beolvad. Hiszen nem is kutató, csupán egy univerzális tudástár, egy kollektor. Ha szükséges, ellátják információval, de Boco nem értette, miért kellett Punnak kutatói felhatalmazást biztosítania számára.

A Genidén ez az első fontos kutatás már évszázadok óta. Az előző négy-öt generáció semmi érdekességgel nem találkozott, csak kutatták az űrt és gyűjtötték az adatokat. A környező csillagrendszerek egyikében sem találtak értelmes életet, erre kiderült, hogy alig 300 fényévre, közvetlenül a szomszédban fejlődik egy fiatal civilizáció. S csak azért most vették észre, mert most értek ide az első rádióhullámok – értelmes élet nyomaival. Bár folyamatosan fejlődik az emberek technológiája, még mindig csak a saját rendszerükben képesek mozogni, tehát rengeteg idő van hátra a találkozóig.

Nem, nem igaz, hogy nem értette. Tisztában volt vele. Pun furcsa módon ambiciózus személyiség, de ezt mindannyian tudták. Egyértelmű, hogy szeretne minél több információt begyűjteni az emberekről, hiszen az ő idejében valószínűleg már nem lesz meg a kapcsolatfelvétel. Legalább annyi megmarad a történettárakban, hogy Pun vezetésével teljesen megismertük az embereket. Hah! Még hogy Pun! Greez ötlete volt a transzponder, majd később a bója is. Pun mást sem csinál, csak összefoglalja és dokumentálja a történéseket, semmivel sem több Uninál. Boco szeme lassan kékeszölddé változott – úgy tűnt, beletörődött a helyzetbe. Nem az ő hatásköre, úgysem fogja tudni megváltoztatni a döntést, inkább ő is beszélni fog Unival, kihasználja a lehetőséget.

Alkóvjából az épület közös helyiségébe ment, ahonnan a portál nyílt. Éppen ketten próbáltak átjutni az egyik szomszédos világukba. Betáplálták a hívókódot, majd átadták a helyet Bocónak. Előfordulhat, hogy mire megérkezik az engedélyük, Boco kapuja megnyílik. Így is történt. Ahogy beütötte a kapukódot, szinte azonnal jött Uni válasza: „Unnaterem: fogadásra kész!" Egyetlen gombnyomás, s megnyílt a portál. Boco átlépett, majd a másik oldalon kézzel aktiválta a zárást. A kapu eltűnt, ő pedig Uni fogadótermében találta magát.

Uni olyan volt, mint mindig: a terem hátsó falánál a bolygó realisztikus, aktuális képét mutatta, ez volt a sötétben az egyetlen fényforrás.

– Uni, köszönöm, hogy ilyen gyorsan fogadtál.

– Éppen nem foglalkozom semmivel – válaszolta Uni.

– Azt hittem, hogy az embereket kutatod… – felelte Boco, érezhető éllel a hangjában.

– Természetesen, az is folyamatosan zajlik. Úgy értettem, hogy nincs nálam senki, tudok veled foglalkozni. Miben lehetek a segítségedre?

– Szeretném, ha a szaporodásukról beszélnénk. Szükségem lenne némi információra, hogy összeállítsam a csapat számára a beszámolót. Gondoltam, te már látod az összefüggéseket.

– Érdekes téma. Maga a nemzés folyamata egy nálunk nem létező tevékenység. A két nem egy-egy képviselője az aktus során egyesíti a megfelelő ivarsejteket, amelyek egyszerű információhordozók, ugyanúgy, mint nálunk. A mi módszerünk hatékonyabb, az övék élvezetesebb, ráadásul ők rendelkeznek a megfelelő szaporítószervekkel, ami nekünk nincs. A nő birtokol

egy olyan egyedi szervet, amely megfelel a mi keltetőkamránknak. Ebben tárolja és növeszti a megtermékenyített petét. Náluk egészen sokáig, 37-42 földi hétig tart a kihordás állapota, aztán megtörténik a születés. A gyermekek ugyanúgy kétféle nemmel jönnek a világra, s ez ismétlődik tovább, amikor ők is nemzőképes korba érnek.

– Szóval azt mondod, hogy ugyanúgy információhordozók alapján szaporodnak?

– Igen, a leszármazott mind a férfi, mind a nő egyedi jellemzőit meghatározó génekkel fog rendelkezni, némi véletlenszerű mutációval, a kötelező genetikai sokszínűség végett.

– Azaz elvileg bele lehet nyúlni a szaporodásukba… – forgatta a fejét Boco.

– Arra gondolsz, hogy bizonyos előnyös tulajdonságokat tudsz létrehozni az újszülöttnél? Igen, erre van lehetőség, de nem élnek vele, csak nagyon szélsőséges esetekben, például a születés előtt kiderült súlyos betegségeknél.

– Szerinted távolról tudnánk módosítani egy ilyen genetikai kódot?

– Te vagy a második, aki ezt kérdezi tőlem – jelentette ki Uni.

– Gondolom, Pun volt az első.

– Igen, és neki is ugyanazt mondtam, amit most neked. Nincs rá lehetőség, de nem is lenne etikus.

– Ha információt tudunk közölni több száz fényévre, nem értem, erre miért ne lenne mód.

– Bár egyelőre nem áll rendelkezésünkre a megfelelő technológia, nem erre gondoltam. Sokkal inkább arra, hogy nem tartom etikusnak beleavatkozni egy alacsonyabb szinten lévő faj fejlődésébe.

– Úgy gondolod, hogy az emberek alacsonyabb szinten vannak, mint mi? Technikailag talán, de sok szempontból fejlettebbek nálunk.

– Egyetértek veled, de a szabályrendszerünk akkor sem engedi meg. Meg kell várnunk, hogy megtalálják a bóját, majd belépjenek a sötét térbe, és ráleljenek a transzponderre is. Ez a dolgok menete, s ez nem rajtam, rajtunk múlik.

Boco nem szólt semmit, csak lehangoltan leeresztette a csápjait. Ma ez már a második olyan helyzet, ahol kénytelen beletörődni mások döntésébe. Egy pillanatra felvillant a lehetőség, hogy a saját kezébe veheti a dolgokat, de mire érzékelte volna, már ki is hunyt a szikra.

– Kérdezhetek én is tőled? – érdeklődött Uni.

– Van olyan információ, amit nem tudsz megszerezni? – válaszolta Boco rosszkedvűen.

– A zenéjük érdekelne. A filmjeiket és a könyveiket értem, de a zenéhez nincsenek meg a megfelelő érzékszerveim. Vannak érzékelőim, fel tudom dolgozni a harmóniát, a mögötte felsejlő matematikát, de az okozott érzelmi hatást nem. Beszélnél nekem róla? Tudom, hogy zenerajongó vagy.

Boco felengedett. A zene volt az a terület, amelyhez értett, amit rendkívüli módon kedvelt, sőt apró darabokat is szerzett. Boldogan mesélt Uninak, bemutatta a különböző földi zenei irányzatokat, a fontosabb különbségeket és az általuk kiváltott érzelmeket. Uni figyelmesen hallgatta, miközben feltérképezte az egyes jellegzetességeket, kiemelve az okozott érzelmeket. Néha kérdezett, de elsősorban Boco csillogó, színváltós szemeit figyelte.

– Todd, két úr van itt a helyi rendőrségtől, veled akarnak beszélni! – Erica ijedten nyitott be a hálóba.

– Máris megyek, ültesd le őket addig.

Todd nem sietett. Természetesen számított erre a látogatásra. Az éjszaka sokáig fent volt, mindent végiggondolt. Egy biztos: őt semmivel sem gyanúsíthatják meg, megvan a tökéletes alibije.

Felöltözött, megmosta az arcát, és a nappaliba ment, ahol egy férfi és egy nő várakozott. Civilben voltak, egyszerű, utcai ruhában.

– Peck és Santos, Muelle Falls-i rendőrség, gyilkossági csoport – mutatkozott be az egyik, igazolványukat kivetítve.

– Gyilkossági? – Todd csodálkozó arcot vágott.

– Ismer ön egy Valentine Caldwell nevű férfit?

– Valentine Caldwell… Ó, igen, ő a Központi Kutatóiroda vezetője, ugye? Alig egy hete beszéltem vele. Meghalt? – kérdezte meglepett arccal, teljes tudatlanságot színlelve. A nyomozó nem válaszolt, már a következő kérdést tette fel.

– Hol volt ön az elmúlt szombaton, 15:00 és 17:00 óra között?

– Ahol ilyenkor szoktam: a Kozmosz Bölcsessége spiritóriumában. De miért kérdezik?

– Tudja ezt önön kívül bárki igazolni?

– Természetesen, legalább 30-40 ember. Együtt vacsoráztunk, hatkor közös bölcseletet tartottunk. Előtte pedig negyed-, félóránként meghallgattam a híveket. Ha szükséges, meg tudom adni mindegyikük nevét. De elmondaná, mi folyik itt? Vádolnak valamivel?

– Nem, uram, egyelőre semmivel sem vádoljuk. Mutatnék két rajzot. Felismeri ezeket a személyeket? – kérdezte a férfi, majd a nő két kiváló portrét tett elé Gusról és Gorkáról.

– Persze, mindketten a gyülekezetünk tagjai. Gus és Gorka. Sajnos, a teljes nevüket nem ismerem, nem szoktunk foglalkozni ilyen dolgokkal.

– Meg tudja adni az elérhetőségüket?

– Mindketten a spiritórium lakói, azaz szinte biztos, hogy most is ott vannak. Bentlakók, tehát nincs saját lakásuk, bérleményük, egyszerűen ott élnek.

– Értem. Beszélt-e ön a Központi Kutatóirodáról vagy bármelyik tagintézményéről a hívei előtt?

– Természetesen. A három intézmény szöges ellentétben áll a mi elveinkkel, nem kedveljük őket túlzottan.

– Igaz az, hogy ön ezt a véleményét hangoztatta a KKI vezetősége előtt is?

– Igaz, de nem hallgattak rám.

– Erre ön?

– Hogy érti? Erre én eljöttem. Ők túl nagy falat egy olyan apró közösségnek, mint amilyen a Kozmosz Bölcsessége.

– Semmi más?

– Mire gondol? Mit tehetnék? Szomorú voltam, ahogyan a híveink is erősen lelombozódtak, amikor beszámoltam nekik a találkozóról.

– Arra kérem, hogy a nyomozás ideje alatt álljon rendelkezésre a megszokott elérhetőségein, előfordulhat, hogy keresni fogjuk.

– Még mindig nem válaszoltak: meghalt valaki?

– Nem, senki sem halt meg. Gyilkossági kísérlet ügyében nyomozunk.

– Ó, csak nem a Kelley-parki robbantás miatt? Mindenki arról beszél, durva, ami ott történt. Higgye el, mi túl kis halak vagyunk egy ekkora robbantáshoz.

– Minden jót. Hölgyem, uram!

A két nyomozó elhagyta a lakást. Erica gyorsan leült Todd mellé.

– Hát ez meg mi volt?

– Volt valami robbanás a Kelley parkban, pont, ahol az egyik KKI-s tag lakik. De senki sem sérült meg – legalábbis ennyit hallottam.

– De miért Gus és Gorka után érdeklődtek?

– Szerintem csak látta valaki őket a környéken… – tárta szét a kezét Todd.

– Nem lehet, hogy ezek a szerencsétlenek bosszút akartak állni?

– Bosszút? Miért tennék?

– Ha elmondtad nekik, kik ők, el tudom képzelni, hogy nagy ügybuzgóságukban úgy döntöttek, saját kezükbe veszik a dolgot.

– Nem hiszem, egyik sem egy nagy észlény. És honnan szereztek volna egy bombát?

– Ez igaz! – nyugodott meg Erica. Todd tökéletesen tisztában volt vele, honnan van az a bomba.

Amikor még az elején volt a KB szervezésének, helyszínként felmerült a Larsen-bányák területe is. Sok épületük maradt meg használható állapotban, amelyeket pár hónap alatt lakhatóvá tudtak volna tenni. Todd rengeteget mászkált a környéken, felderítette a legkisebb zugát is a területnek. A sok kacat között, az egyik lezárt szekrényben találta meg a hatástalanított robbanószert, amit valószínűleg a tárnák feltárásához használtak régen. Nem kellett hozzá nagy tehetség, csak egy kis elektronikai ismeret, hogy a többi szekrényben talált alkatrészek segítségével működőképessé varázsolja. Egy darabig otthon tárolta, de amikor megvették a

jelenlegi helyüket, inkább oda szállította át, hátha szüksége lesz rá valamikor. Erről csak két ember tudott, de már egyikük sincs az élők sorában.

Természetesen ezek után sem fogja feladni. Ha belegondol, hogy hány „véletlen” vezetett a bomba felrobbantásáig... Biztos volt benne, hogy a Kozmosz vezérelte az összes mozdulatát. Mert ugyan, ki mondta, hogy nyissa ki azt a szekrényt? Ki ültette az agyába azt a tudást, amivel működőképessé varázsolta a szerkezetet? És mindannyian ismerjük a régi mondást, amely még a háborús időkből származik: „Az élesre fent kard hamar kicsorbul.” Miért adott volna a Kozmosz egy robbanószert, ha nem azért, hogy használja? A célpont pedig már egy éve ki lett jelölve, amikor megismerte a KKI működését. Most csak az alkalmat kellett megtalálni. Todd feltette magában az egyértelmű kérdést, hogy miért nem sikerült a merénylet a vezetők ellen. Erre két válasza is volt, de még nem kapott konkrét visszaigazolást a Kozmosztól. Az egyik alapján olyan személy is volt a házban, akinek nem volt szabad meghalnia. A másik verzió inkább róla szólt: túl egyszerűen akarta elintézni a KKI-t, a Kozmosz sokkal többet kíván tőle, talán egy jelentősebb áldozatot. Mindegy, melyik az igaz, akár mindkettő lehetséges. A lényeg az, hogy be fogja bizonyítani: méltó a Kozmosz Bölcsességének vezetői pozíciójára.

VIII.

Mikos euforikus hangulatba került. Kirohant az utcára, és dr. Noble-t próbálta hívni. Szinte biztos volt benne, hogy nem fog sikerülni, de kitartóan csörgette legalább egy percig. Közben azon járt az agya, hogy ki lehet az, aki megérti ezt az abszolút szakmaiatlan, de annál ragyogóbb ötletet, amivel Steve előállt. Úgy tűnik, a szakmabeliek mindig beleesnek abba a hibába, hogy nem tudják leegyszerűsítve nézni a problémát, csak a saját, túlbonyolított látásmódjukon keresztül. Most értette meg dr. Noble hóbortját, amin legtöbbször csak mosolyogtak, ha éppen nem a fejüket csóválták: az öreg prof Gadgethez beszélt, neki mondta el általában gondolatait, az embereket bezzeg széles ívben elkerülte. Ebből eredt az az ŰH-szinten elterjedt anekdota is, hogy magukat a szolitonokat is Gadgetnek köszönhetjük.

Másodjára Mylest próbálta hívni, aki valószínűleg a kétnapos evés-ivást igyekezett kipihenni, szóval nem sok esélye volt, hogy eléri. Meglepő módon a harmadik jelzésre bejelentkezett Myles körszakállas arca.

– Mi történt, főnök? Nem bírtok a sok kajával? Bocsi, ebben nem segíthetek! – nevetett, pocakját simogatva, majd, miután meglátta Mikos komoly arcát, ő is átváltott. – Valami gond van?

– Myles! Myles! – Mikos kereste a szavakat, nehezen tudta kinyögni, mit szeretne. – Megvan a megoldás! A buborékmeghajtó!

– Tudom, eddig is a B-meghajtó volt a megoldás… Ja, hogy úgy! – értette meg Myles, mit szeretett volna Mikos mondani. – Figyelj, úgy látom, ez valami komoly téma, úgyhogy odamegyek és megbeszéljük. Legfeljebb tíz perc! – azzal bontotta a kapcsolatot.

Mikos agya a Steve által mondott hasonlaton járt. Gravitációs elszívás, buborékképzés, lapát, vájat… Ha egy ilyen technológiát sikerülne kifejleszteni, az gyökeresen alakítaná át nemcsak az űrutazást, hanem a bolygón belüli közlekedést is. Az étterem előtti egyik székre ült le, a lába folyamatosan mozgott, ahogy a csuklópántjáról kivetített képernyőn az eddigi tudományos ismereteket próbálta beilleszteni az új környezetbe és elképzelésbe. Nyílt az ajtó, Val jelent meg érdeklődő ábrázattal:

– Minden rendben idekint?

– Miért ne lenne? – nézett fel szórakozottan Mikos a képernyőről. – Azonkívül, hogy ha minden sikerül, akkor pár hónapon belül olyan technológiával fogunk rendelkezni, ami alapjaiban rengeti meg a világot, ja. Minden rendben…

– Mit mondott neked Steve? – nevetett Val. – Nem igazán akart részleteket elárulni, csak annyit említett, hogy valami alagutat kell ásni.

– Az az ember egy zseni! Egészen más nézőpontból tudja szemlélni a problémákat, úgy leegyszerűsítve őket, ahogy én sosem voltam rá képes. Val, ha dr. Noble és Myles is meg tudja erősíteni, amit gondolok, akkor hatalmas áttörés küszöbén állunk!

– Szívesen meghallgatnám én is, de gyanítom, nem sokat értenék a technikai részletekből. Talán inkább maradok a Steve-féle változatnál.

– Kimentenél a többiek előtt? Szerintem bemegyünk az ŰH-ba, és megbeszéljük a továbbiakat. Nem hiszem, hogy dr. Noble már ilyen korán ágyba bújna.

– Rendben, szólok a többieknek – azzal visszament az étterembe. Pár pillanat múlva Sam tűnt fel az ajtóban:

– Szeretnéd, hogy veletek menjek? Mégiscsak én vagyok a kommunikációs igazgató…

– Nagyon kedves vagy, Sam, szívesen látunk, de teljesen felesleges. Viszont Steve-et talán magammal vinném, hátha megint ki kell húznia bennünket a szakmai szűklátókörűségből.

– Máris szólok neki!

Befutott Myles autója is.

– Főnök, nem gondolod, hogy be kellene mennünk az ŰH-ba? Mégiscsak ott vannak az eszközök… – mondta izgatottan.

– De, csak megvárjuk Steve-et.

– Steve-et? – Myles felvonta a szemöldökét.

– Majd az autóban elmesélem! – mosolygott Mikos titokzatosan.

Dr. Noble a készülék fölé hajolt, és szúrós szemmel ellenőrizte fejben a kijelzőn megjelenő adatokat.

– Nézd meg ezt, Gadget, ugye, szerinted sem lehetséges? – Megnyomott pár gombot, majd a számítógépen újraindította a szimulációt. Az adatok eltűntek, és egy gyorsan pörgő számláló jelent meg a helyükön. 100%-on megállt, majd ismét rengeteg adat tűnt fel a kijelzőn. Az értékek tizedesre pontosan megegyeztek az előző futás eredményeivel.

– Látod, tényleg nem függ a gravitációs állandótól. Azaz ugyanazt az értéket kapjuk bármelyik bolygón, vagy akár az űrben is. Ez viszont rengeteg dolgot megváltoztat.

Kinyílt a labor ajtaja, és hárman vágtattak be nagy hangon beszélgetve.

– Szép estét, dr. Noble! – köszönt Mikos. – Jó hírünk van! – A prof nem szólt semmit, csak bólintott.

– Mondd el neki az ötletet, főnök! – noszogatta Myles.

– Dr. Noble, úgy gondoljuk, hogy a gravitációs energia áthelyezése lesz a megoldás az űrutazásra.

– Eszembe jutott már – morrant a professzor, miközben feléjük sem fordult. A többiek megütközve néztek. – De hogyan?

Mikos elmagyarázta a gravitációs erő alkalmazásának Steve-féle verzióját. A professzor csak nézett, majd egy jó percnyi tűnődés után megszólalt:

– Űrutazásra valószínűleg nem lesz elég, de adott egy ötletet arra a problémára, amivel éppen most foglalkozom! – azzal a számítógépe felé fordult, és láthatóan elmosolyodott! Mikos tanácstalanul álldogált, majd ahogy a válla fölött meglátta a prof számításait és a futtatott teszteket, egyre szélesebb mosolyra húzódott az ő szája is.

Szisszent az ajtó, a takarító tolta be parkettatisztító gépét. Azt már megszokta, hogy dr. Noble-t hajnali ötkor itt találja, de hogy másik három férfi is görnyed a műszerek és a számítógépek fölött, az még neki is furcsa volt. Az meg pláne, hogy dr. Noble beszélt. Persze tudta, hogy képes rá, de pár morgáson kívül nem sok mindent hallott tőle az elmúlt két és fél évben, mióta ezt a körletet takarítja. Most viszont beszélt, sőt, folyamatosan beszélt, ráadásul mintha az előbb még mosolyogni is látta volna!

Az egyik asztal fölött egy doboz lebegett, amiből rengeteg kábel lógott ki. A takarító egy pillanatra megállt, nem tudta hová tenni a jelenetet. Miért és hogyan lebeg egy doboz a levegőben? Az egyik tudós valamit megnyomott egy panelen, mire a labor világítása hunyorogni kezdett, a doboz pedig véletlenszerűen, jobbra-balra hintázva, egyre gyorsuló tempóban felemelkedett, majd nagy csattanással a mennyezetnek csapódott és visszaesett az asztalra. A csapat

tagjai – ahelyett, hogy a szerterepülő, törött darabok miatt aggódtak volna – üdvrivalgásban törtek ki, lapogatták egymás hátát, még az öreg Noble is vigyorgott, mint még soha.

– Shane, jöjjön csak ide! – hívta Mikos. – Látta az előző kísérletet? – A takarító bólintott. – Akkor önnel együtt már öten vagyunk, akik ennek a fantasztikus sikernek tanúi lehettünk. Kérem, a héten itt ne takarítson, majd szólni fogunk, ha szükség lesz önre.

Shane újból bólintott, megvonta a vállát, és további jó munkát kívánva kitolatott a laborból.

– Szóval, ha ráépítjük a gravitációs mezőgenerátort a dobozra, akkor egy önálló, antigravitációt használó eszközünk lesz – foglalta össze az előző pár óra kutatási eredményeit Myles. A többiek egyetértettek.

– Ezt akkor nem fogjuk tudni felhasználni az űrutazásban? – kérdezte szomorkásan Steve.

– Nem. A buborékhoz a gravitációs energia mennyisége nem lesz elég. Találnunk kell egy olyan új forrást, ami képes – ahogy te mondtad – a lapátoláshoz szükséges nagy mennyiségű energiát folyamatosan és stabilan biztosítani – magyarázta Mikos.

– Már ahhoz is van ötletem – dörmögte inkább magának dr. Noble.

– Megosztaná velünk is, professzor? – kérdezte Myles.

– Több probléma is van az elmélettel. Először is, ha meg akarjuk gyűrni a téridő szövetét, ahhoz – ezt már tudják – nem lesz elég az az energia, amit legjobb tudásunk szerint most elő tudunk állítani. Másodszor, ha a klasszikus módon egy objektumot fénysebességgel akarunk mozgatni az űrben, az előbb-utóbb balesethez fog vezetni. Útban lesz egy planéta vagy egy nap, de egy meteorral történő ütközés is végzetes

lehet. Egyetlen megoldás van a két problémára: át kell helyeznünk az utazásunkat a sötét térbe.

– Sötét tér? – Steve nem igazán volt otthon a témában.

– A megfigyelhető világegyetem tömegének alig 5%-a az általunk érzékelhető anyag. A maradék 23% sötét anyag, illetve 72% sötét energia – magyarázta Mikos. A sötét tér pedig az a közeg, amelyben ez a sötét anyag és energia megtalálható és elérhető. Viszont ahhoz, hogy belépjünk, fel kell hasítanunk a téridő szövetét – elméletben legalábbis.

– De ha átlépünk abba a sötét térbe, akkor csak egy iniciáló energiára van szükségünk, nem? Egy kezdőlökésre, csak azért, hogy elindítsuk a folyamatot? – kérdezte Steve, miután végiggondolta a hallottakat.

– Kedvelem ezt az embert! – mondta a prof, ami az ő szájából hatalmas dicséret volt, mivel Gadgeten kívül mást nem igazán szeretett. – Igen, utána már használhatjuk a sötét energiát is a meghajtó működtetésére.

– És mekkora sebességet tudunk így elérni?

– A fizika törvényeit nem kerülhetjük meg, tehát a fénysebességet biztosan nem tudjuk majd átlépni. Az viszont a technológia fejlettségétől függ, hogy mennyire tudjuk meghajlítani a teret, s ez a legfontosabb. Szóval nem a sebességet növeljük, hanem az utat rövidítjük. Úgy képzeld el, hogy vágunk egy lyukat a téridő szövetében, ott belépünk az űrhajóval a sötét térbe, majd egy másik helyen egyszerűen kilépünk belőle. Közben a sötét téridő szövetét, amennyire csak sikerül, meggyűrjük, szóval kevesebbet kell utazni. Ehhez kell a buborékmeghajtó. Egyébként az lenne az optimális megoldás, ha belépnénk a kiindulási ponton, majd kilépnénk a célterületen. – Fogott egy papírlapot, a két végét egymásra hajlította, és egy lyukat fúrt rajta. – A szokásos példa. Ha a lapot kihajtva nézed, a két lyuk közötti távolság

egészen nagy is lehet. De ha összehajtom, hogy a két lyuk egymás fölé vagy egymásra kerüljön, a távolság nagyságrendekkel csökkenthető.

– Értem! És mi lenne, ha a be- és kilépési pont közötti távolság nulla lenne? – gondolkodott hangosan Steve.

– Az lenne az ideális, ugyanis csak át kellene lépnünk egy kapun, s máris a célkoordinátákon találnánk magunkat. De egyelőre gyűrjük meg legalább 90-95%-ban a teret, utána már lehet finomítani a technológián.

– Ez baromi izgalmas! Lehetséges, hogy csatlakozom hozzátok az Űrhajózási Hivatalnál! – lelkendezett Steve.

– Ahhoz már késő, barátom! Már tegnap este óta állományban vagy! Egy ilyen koponyát nem engedünk át másnak! – nevetett Mikos.

– Vártalak. – Uni hangja ugyanúgy csengett, mint máskor, de a figyelmes hallgató most egy pici derűt is észrevehetett benne.

– Ezek szerint a többiek már jártak nálad? – Greez kissé elszégyellte magát, hogy utolsóként jelent meg az unnateremben.

– Mindenki. Miben tudok segíteni?

– Kicsit több információ kellene arról, hogy jelen pillanatban hogy áll a technológiai fejlettségük. Akármennyire nézzük a híreiket, nem biztos, hogy mindent megtudunk belőlük. Te pedig…

– Valóban. Sokkal hatékonyabb vagyok, mint bárkinél közületek.

– Nos?

– Semmi érdekes nem történt. Az egyik cég erősen beindult a polycon nevű építőanyag fejlesztésével, egy másik pedig egy új

eljárással az akkumulációs technológia hatékonyságát növelte meg a többszörösére.

– Ez mit jelent?

– Olcsó és környezetbarát építőanyagot, illetve sokkal tovább működő gépeket.

– Elég már ez az energiamennyiség a térhajtómű megalkotására?

– Nagyon messze vannak még tőle. Ez arra sem elég, hogy pár másodpercre megnyissanak egy apró rést a téridő szövetében.

– Szomorú! – mondta Greez, bár ez a csápjain és a szemein is egyértelműen látszott.

– Sejtem, mit akarsz most megtudni. – Greez kérdően nézett rá. – Azt, hogy tudunk-e valahogy segíteni nekik a technikai fejlődésben.

– Érdekes gondolat, de nem ezt akartam megkérdezni. Tisztában vagyok vele, hogy ezt nem tehetjük meg, türelmesnek kell lennünk.

– Örülök, hogy ezt mondod. Eddig mindenki megkérdezte, s mindenkit vissza kellett utasítanom. – Uni valóban hálás volt, hogy nem kellett megvívnia megint ezt a csatát.

– Engem az érdekelne, hogy a nagy egész helyett tudnánk-e egyetlen csoportra vagy személyre koncentrálni. S ezt nem úgy gondoltam, hogy kiszűröd a róluk szóló híradásokat.

– Nem látom értelmét a kérdésednek. Milyen előnyünk származhatna belőle?

– Ha csak egyvalakit választanánk ki, s őt segítenénk, hogy a helyes utat válassza, az nem mondana ellent az erkölcsi álláspontunknak.

– Greez, te most kiforgatod a szabályrendszerünket. Ha egy embert befolyásolsz, az ugyanúgy az egész társadalomra

kihathat, mint ha becsempészed a megoldásokat a komputereikbe.

– Nem segítenénk vele, csupán lehetőséget biztosítanánk számára. Utána hagynánk, hogy saját maga oldja meg a problémákat – próbálta védeni a saját igazát Greez, de érezte, hogy gyenge lábakon áll az érvelése.

– Úgy gondolom, a többiek sem helyeselnék ezt a lépést – zárta le a vitát Uni.

– Szerinted valaha megértik az álláspontomat? – kérdezte csüggedten Greez.

– Ha igen, akkor biztosan találunk rá megoldást – zárta le Uni a témát.

Greez még maradt egy rövid ideig, és megbeszélték a földiek távlati lehetőségeit, ha minden így halad, ahogy most beindult. Nem sokat változott az Uni által korábban megjósolt jövőkép. Talán nem nyolcvan, hanem nagyjából hetvenöt földi év kell ahhoz, hogy eljussanak a bójáig, majd a transzponderig, de ez még mindig több, mint fél unna.

Uni összefoglalta magában a látogatások tapasztalatait. Bármilyen területről volt szó, a vége mindig az lett, hogy befolyásolni akarták a földiek fejlődését. Egyedül Greez indult el kicsit más irányba, a többiek egyértelműen segítséget szerettek volna nyújtani ahhoz, hogy minél hamarabb megvalósuljon a találkozás. Megértette őket: ha hetvenöt év múlva jön el a pillanat, akkor már mindannyian az ő részei lesznek. Talán csak a legfiatalabb, Taur lesz még aktív, de a többiek már csak benne fognak létezni.

Az egyik magas prioritással működő főszál éppen befejezte a képességek további vizsgálatára kiszabott elemzést. Uni nem volt tökéletesen elégedett, további adatokra volt szüksége. Az

már biztos, hogy nem egy-két év alatt fog eredményeket elérni, de neki nem sürgős, ellentétben a kollégáival.

Ma nem sietett a spiritóriumba. A nyomozók valószínűleg éppen ott lehetnek, Gusról és Gorkáról kérdezgetve a többieket. Megvárta, míg Erica elindul a gyerekekkel, majd rákeresett a Kelley-parki eseményekre a híroldalakon. Kíváncsi volt, napvilágra került-e bármilyen új információ vasárnap óta, de semmit sem talált. Mintha meg sem történt volna, mintha nem egy teljesen szokatlan, erőszakos gyilkossági kísérlet lett volna.

Már éppen azon gondolkodott, hogy elindul egy étterembe ebédelni, amikor megszólalt a csuklópántja. A magánnyomozója kereste.

– Üdvözlöm, Ms. Gerra! Mi a helyzet Farewell kisasszonnyal? Sikerült kiderítenie, milyen munkakörben dolgozik? Igen, Valentine Caldwell. Mi legyen? Azt javaslom, tudjon meg a Mirren Bay-i életéről pár dolgot. Kivel találkozik, kik a barátai, hová jár a lakhelyén?

Hátradőlt a kanapén és becsukta a szemét. Farewell kisasszonyt a legkönnyebb nyomon követni, hiszen ő az, aki a munkán kívül mást is csinál. Igaz, hogy az apja, Hector Farewell az idő legnagyobb részében a városban tartózkodik, de szinte ki sem mozdul a lakásból. Ráadásul nem lenne bölcs dolog mostanában arrafelé szaglászni. Marad a lánya, még akkor is, ha emiatt a nyomozónak Mirren Bayre kell utaznia. Egyelőre még van pénze kifizetni a szolgáltatásait, a KB mostanában jól szerepelt a hasonlóan konzervatív körökben. Érdekes helyzet: a KKI termelte ki azt a pénzt, amivel ő most utánuk nyomoztat. Hiába, a Kozmosznak van humorérzéke.

A spiritóriumba délután négy körül ért be. Remélte, hogy a rendőrség már végzett, és nem is kellett csalódnia. Svea fogadta, hórihorgas alakja legalább húsz centivel Todd fölé magasodott.

– Todd, a Kozmosz Bölcsessége vezesse lépteid! Ma itt járt a rendőrség!

– Sose vezessen tévútra, Svea! Igen, tudok róla. Meséld el, mire voltak kíváncsiak.

– Gusról és Gorkáról kérdezgettek, de mondtuk nekik, hogy vasárnap óta nem láttuk őket – simította hátra szürkülő haját a nő.

– Valóban, azóta nem is jártak bent. Azt nem mondták, merre mennek?

– Nem, senkinek sem szóltak.

– Furcsa… Nekem sem mondták. És azóta sem tud róluk senki semmit?

– Összehívtak minket a rendőrök, de egyikünk sem tudott segíteni. Egyébként rólad is kérdeztek, Todd. Afelől érdeklődtek, hogy szombaton merre jártál.

– Gondolom, mondtátok nekik, hogy itt voltam bent.

– Igen, és megmutattam nekik Mack táblázatát, amiben összeírta, hogy ki, mikor mehet hozzád. – Svea kivetítette a táblázatot. – Látod, én 16:45-kor voltam nálad. – Todd nagyon örült, hogy Mack elkészítette végül a táblázatot, nem véletlenül próbálta neki sugalmazni az adminisztráció fontosságát. Legalább ezen a napon legyen nyoma a tevékenységének. Elmosolyodott.

– Kérdeztek még valamit?

– Kíváncsiak voltak, hogy mi a véleményünk a KKI-ról. Hát, volt nagy fújolás. Mondtuk, hogy nem igazán szíveljük őket. Ja, és megkérdezték, van-e fegyverünk. James mondta, hogy

van egy pisztolya, de van engedélye hozzá, és még sosem használta. Kérdezték, hogy van-e bombánk, de csak kiröhögtük őket. Honnan is lenne nekünk bombánk?

– Valóban nagy butaság lenne! – helyeselt Todd. – Mit kezdenénk vele?

– Ahogy mondod. Még a végén felrobbantanánk a gyárat – nevetett Svea.

– Az biztosan nem történhetne meg, a Kozmosz megvéd minket. – Azzal az irodájába sietett.

Szóval semmi használhatót nem tudtak meg a rendőrök. Legalább az alibije biztosítva van, nem kell félnie a gyanúsítgatásoktól. Jó hangulatban ült le az asztala mögé, és elhatározta, hogy pihenni fog, míg el nem ül a nyomozás – valószínűleg bizonyíték hiányában. Addig marad a tervezgetés, a csendes nyomozás.

Azért úgy sokkal egyszerűbb volt, hogy Ms. Gerra követte a szülei lakásáig a lányt, majd távolról megtudta a szombati programot. Nagy kár, hogy nincs lehetősége kamerát, lehallgatókészüléket beszerelni mondjuk a házukba. Az a fránya MI azonnal kiszúrná. Biztosan vannak kifinomultabb módszerek, de azok megfizethetetlenek, talán az állami szervek használhatnak olyanokat.

Átült a kanapéra, majd eldőlt rajta. Gondolkodnia kell azon, hogy a meglevő adathalmazt hogyan tudja a legoptimálisabban felhasználni. Becsukta a szemét, úgy mindig jobban tudott gondolkodni. Felötlött benne, hogy elszalasztotta az egyetlen lehetőségét. Ott volt a teljes vezérkar, mindenkit egyszerre meg tudott volna semmisíteni. Kinyitotta a szemét: a Kozmosz nem engedélyezte, és most már azt is tudja, hogy miért. Hiába ölt volna meg annyi embert, az erősítések ugyanúgy folytak volna tovább, csak más vezetők léptek volna a helyükbe. Legfeljebb pár hónapra

tudta volna megbénítani őket, utána minden ugyanúgy folytatódott volna. Ez csak egy teszt volt, hogy hajlandó-e a végletekig elmenni, akár a gyilkosságig is. Hát persze! A Kozmosz bölcs, sokkal bölcsebb, mint ő.

Szinte biztos, hogy van egy masinájuk a képességeket manipulálására. Vajon előrébb lenne, ha megsemmisítené azt a gépet? Újjá tudnák építeni? Valószínűleg gond nélkül, szóval így is csak minimális időt nyerne, de végérvényesen nem oldaná meg a problémát.

„Ó, Kozmosz, hatalmad végtelen! Adj nekem elég bölcsességet ahhoz, hogy megtaláljam a helyes utat, amelyen el kell indulnom! Ne hagyd, hogy botor módon letérjek róla, hogy magasztos céljaidtól eltévelyedjek. Világítsd meg utam, küldj jelet, gyújtsd meg jelzőtüzed, hogy kitaláljak a sötétségből, mely balga agyamat hiányodban elfedi.”

Szemét újra becsukta, nyugalom árasztotta el agyát és testét.

IX.

Sarah végre rendesen tudott aludni. A tegnapi vacsora kiválóan sikerült. A fúzió után alig marad feladata, legfeljebb az erősítettek száma fog megnőni a Menedék soraiban. Ugyanúgy az „erősítőszobában” fogják elvégezni, ugyanis még mindig, sőt egyre inkább úgy gondolja, hogy az erősítő képesség publikussá tétele nem jó ötlet.

Úgy vette észre, hogy az elvégzett műveletek száma csökken. Jó lenne erről látni valamilyen statisztikát, vagy csak egyszerűen felhívni Leah-t, aki valószínűleg évről évre fejből mondaná az adatokat. Esetleg később, most még túlságosan korán van ahhoz, hogy zavarja. Ez a kérdés valahogy mindig előjött az öt év alatt: mit fog csinálni, ha már nem kell erősíteni senkit? Persze, a kérdés hipotetikus, hiszen mindig lesz olyan cég, amely szeretné felerősíteni az embereit. De már jó ideje tényleg csak annyi a feladata, hogy a naptárában megnézi, mikor van rá szükség – bár Leah is mindig felhívja pár nappal előtte, a biztonság kedvéért. Aztán az adott napon bemegy, kezében a lista, elvégzi a módosításokat, és kész. K9-es is már olyan régen volt, hogy nem is emlékszik, ki volt az utolsó.

Mit fog csinálni? Sam szerint az sem baj, ha semmit, még ezer évig vígan eléldegélhet a számláján levő összegből. De vajon az a célja, hogy 25 évesen elkezdje a pihenőidejét? Az egyik ötlete az volt, hogy folytatja a tanulást. Egyelőre nem volt elképzelése, hogy milyen irányban, majd amihez kedvet érez. A másik lehetőség, amit Hector javasolt, hogy elhelyezkedik a gyógyászatban, hiszen K10-esként egyszerűen csak ráteszi a kezét a felületre, és az rendbe jön. Persze a gyógyíthatatlanok nem, de azért érték már meglepetések. A „vakon” végzett gyógyászat viszont kicsit aggasztotta – talán

mert még nem tudta igazán kezelni. Ahhoz valószínűleg kellene legalább 10–15 év gyakorlat, és akkor már biztonsággal tudna vele dolgozni. És addig?

Főnökösködni nem szeretne, az nem az ő világa. Hogy jól csinálná, az nem kétséges, hiszen amíg át nem adta Leah-nak a stafétát, az alatt a pár hónap alatt ügyesen elvezette a céget a szakértők segítségével.

Az utolsó ötlete mozgatta meg leginkább a fantáziáját: mi lenne, ha részt venne az első lakható bolygót felderítő expedícióban? Az expanzió egyre nyomasztóbb terhe igazából az ő felelőssége volt: miatta vált szükségessé az űrhajózás egyre kétségbeesettebb kutatása, hiszen az elmúlt öt év alatt a lakosság régebben stagnáló, tízmilliárdos létszáma elkezdett lassan, de biztosan növekedni. Máris majdnem 100 millióval nőtt a bolygó népessége, amit egyértelműen a gyógyászati technológiák fejlődése, s ezzel együtt az átlagéletkor magasabbra tolódása okozott.

Felmerült azonban egy másik probléma is, amiről egyelőre mindenki tapintatosan hallgatott: ha Sarah-val történne valami, hogyan működne tovább a KKI? Az biztos, hogy a már végrehajtott átállítások hatása megmaradna, az előnyök nem tűnnének el. Az EKI és az ŰH tovább tudna működni, de a KKI hasznot hozó tevékenysége megszűnne. Senki sem tudná átállítani az új kérvényezők szintjeit, nem lennének újabb K9-esek… Vajon évek múltán visszaállna minden a régi kerékvágásba? Todd biztosan örülne neki, hogy a Kozmosz eltüntette a szupergonoszt. Sarah mosolygott, amikor magát szupergonosznak bélyegezte. Egyébként ez is érdekes… Ha akarná, a rossz oldalon is állhatna. K10-esként iszonyatos dolgokat tudna művelni. Például lenullázhatná mindenki értékét. Durva lenne… De ez nem ő, Sarah Farewell nem csinál ilyeneket. Van, akinek abból származik öröme, ha másokkal

gonoszságot művel, míg vannak olyanok is, akiknek az örömforrás a pozitív visszacsatolás.

Úgy tervezte, hogy benéz az ŰH-hoz. A tegnap esti vacsora érdekesen alakult, amikor Mikos és Steve elvágtattak. Állítólag utólag Myles is csatlakozott hozzájuk. Ezek hárman bármilyen őrült dologra képesek. Ki tudja, tegnap este is mit találtak ki, mivel töltötték vacsora helyett, után az idejüket.

Utána ebéd Dalmarral, tuti, hogy el fogja neki mesélni a szombati extrém kalandot. Amikor eszébe jutott a találkozó, kellemes melegség töltötte el. Utoljára középső hatodik osztályban voltak hasonló érzései. Még a 13 évet sem töltötte be, amikor Damian az osztályukba került. A bronzvörös hajú srác első látásra szimpatikus volt Sarah számára, és mivel már akkor is együttérző, segítő szándékú volt, könnyen megbarátkozott az új fiúval. A „Jeremy kalandjai" volt az akkori idők felkapott ifjúsági sorozata. Szinte mindenkinek Jeremy volt a kedvence, Sarah és Damian viszont inkább Peternek szorított, aki az egyik mellékszereplő volt, és egyértelműen a „sok potenciállal rendelkező, de hanyagolt karakter" vált belőle. Sokat beszélgettek arról, milyen kalandokat tudnának Peternek elképzelni, vagy hogy az egyes részek bonyodalmai mennyivel egyszerűbben megoldódtak volna, ha Peter képességeit, segítségét is igénybe veszik. De a lényeg az volt, hogy minden alkalommal alig várta a Damiannel való találkozást. Már csak utólag gondolkodott el azon, hogy vajon a mindkettőjüknek örömet okozó közös tevékenységek vagy a fiatalkori hormonáradatból fakadó vonzódás okozta ezt az érzést. Sajnos fél év után Damian szülei másik városban találtak állást, így a romantikusnak induló kapcsolat idő előtt hamvába holt.

Sam nem hazudtolta meg anyai mivoltát, az első kérdése reggel az volt: „Kislányom, és mit fogsz felvenni?" Sarah-nak

ez még eszébe sem jutott, de sikerült a bogarat a fülébe ültetni. Megint rettenetes forróság lesz, szóval valami ruha, esetleg egy rövidnadrág meg egy póló.

– Csodásan nézel ki! – üdvözölte Dalmar az étterem előtt.

– Köszönöm, igazán semmiség – felelte Sarah. Közben az járt az eszében, hogy majdnem egy óráig túrta a szekrényét, mire megtalálta ezt a rózsaszín topot és fehér rövidnadrágot.

– Hogy telt a hétvégéd? – kérdezte Dalmar, miközben beültek az étterem egy csendes zugába.

– Először is köszönettel tartozom, amiért felhívtál – mondta Sarah teljesen komoly arccal.

– Ó, nagyon szívesen! – mosolyodott el Dalmar. Láthatóan nem igazán értette, mire gondol Sarah. Egy hívást azért nem szoktak megköszönni. – Netán feldobtam a napodat vele? Olyan rossz volt a parti?

– Mondjuk inkább azt, hogy megmentetted huszonöt ember életét! – válaszolta Sarah, kíváncsian várva a fiú reakcióját.

– Eltereltem a figyelmedet, és mások főzték meg az ebédet, vagy mi történt?

– Nem, szó szerint értettem. Megmentetted huszonöt ember életét, köztük az enyémet – válaszolta Sarah. Ezután elmesélte a szombati eseményeket, kihagyva pár információt a cégről és az ő cégen belül betöltött szerepéről. Dalmar először csak mosolygott, aztán egyre sötétebb lett az arca, ahogy Sarah a két férfiről mesélt, akik elhelyezték a bombát a ház falához. Amikor pedig az következett, hogy Sarah felrepült az eszközzel, ami felrobbanva beterítette a környéket s leégette Sarah ruháit, láthatóan pánikközeli állapotba került.

– Te nem vagy normális, már ne is haragudj! Felrobbantottál egy bombát, miközben a kezedben tartottad? Miért voltál olyan biztos benne, hogy nem tesz kárt benned? Miért nem dobtad fel a magasba? Vagy miért nem fagyasztottad le, hiszen K9-es vagy! – méltatlankodott.

– Teljesen logikus kérdéseket teszel fel, de átgondoltam, és mindegyiknek lett volna valami hátulütője. Az egyetlen megoldás a robbantás volt. És ne feledd, hogy mind a hő-, mind a kinetikus energiát képes vagyok elnyelni, plusz még gyógyítom is magam, ha szükséges.

– Ennek ellenére én inkább kiürítettem volna a környéket, mint hogy hozzáérjek egy éles bombához.

– Arra már nem volt idő. Valószínűleg sokan megsérültek volna, no és a házat is elvitte volna a robbanás.

– És mit csináltál utána?

– Bementem a házba, letusoltam, és felvettem valami ruhát – nevetett Sarah. – Ja, és kiszedtem a hajamból a törmelékek nagy részét.

– Sikerült kideríteni, hogy kik ezek a fickók?

– Nem beszéltünk azóta a rendőrséggel, de annyi biztos, hogy egy helyi spirituális közösség tagjai, akik nem nézik jó szemmel az erősítettek és a K9-esek működését.

– Miért?

– Mert a Kozmosz törvényei ellen valók. Minden változást elleneznek, ennyi az egész.

– Fura alakok. A változás az egyetlen a világon, ami állandó, amit senki sem tud feltartóztatni.

– Szépen mondtad! És te? Mit választanál, ha bármilyen képességet megkaphatnál? – Dalmar felnevetett.

– Annyi pénzért? Ha száz évig minden fizetésemet félreraknám, talán akkor lenne lehetőségem egy 50-es szintű levitátor képességre.

– Levitátor szeretnél lenni? Miért nem a spektrált növelnéd?

– Jó a spektrál, de a repülés mindig is vonzott. Kiskoromban pilóta szerettem volna lenni, de – elsősorban anyagi okok miatt – ez nem valósulhatott meg.

– Igen, az tényleg csodálatos érzés… – merengett el Sarah. – Egyszer felviszlek, ha akarod – mondta teljesen komolyan.

– El sem bírnál. Ja, bocsánat, K9-es vagy, szóval mecha is. De hogy néznénk ki? Rákötöznél a hasadra? Vagy a hátadra vennél? – Mindketten nevetni kezdtek, ahogy elképzelték az akciót.

– És hogy történt nálad ez a K9-es dolog? Egyáltalán honnan tudják, ki a K9-es? Bedugod az ujjad valami gépbe, ami kiköpi, hogy mire vagy képes?

– Nem. Általában cégek ruháznak be az erősítésre, s főként azokat a munkatársakat, akik már eleve elég erősek a saját területükön. Beülsz egy szobába a többiekkel együtt, s amikor kijössz, már 50-es a szinted, vagy pedig kaptál annyi képességet, amennyit megrendelt a céged. Esetleg kiderül rólad, hogy K9-es lettél. A K9-esek akkor is megkapják az összes képességet, ha a cégük csak egyet rendelt meg, viszont elég nagy az esély, hogy ezeket az embereket gyorsan elszívja valamelyik megacég.

– És érzel valamit közben? – érdeklődött Dalmar, aki csillogó szemmel hallgatta Sarah beszámolóját.

– Nem, semmit. Az egész nem tart egy percig sem, a kapcsolódó adminisztráció és a szigorú ellenőrzések viszik el az időt.

– Szóval kapok egy gyógyító képességet, és máris bárkit meg tudok gyógyítani?

– Azért nem ilyen egyszerű. Ha a kezedbe kapsz egy új, modern szerszámot, ami megkönnyíti az elektronikai munkádat, azonnal tökéletesen tudod majd használni?

– Nem, ahhoz azért több idő kell… Á, értem már! Szóval ehhez is kell a gyakorlat. Csak az eszközt kapod meg, de meg kell tanulnod kezelni. Teljesen logikus.

– Pontosan így van.

– És te mi voltál, mielőtt K9-es lettél? – tette fel Dalmar a kérdést, ami teljesen váratlanul érte Sarah-t, pedig számíthatott volna rá. Füllentsen valamit, vagy mondja el az igazat? Nem érezte valódi hazugságnak, bármit mond, hiszen semmi jelentősége, hogy mecha, thermál vagy elektro volt valamikor. Az a fontos, ami most van.

– Röntgen voltam – válaszolta végül kis keserűséggel, mert hiába nem volt tétje, mégsem szeretett valótlanságokat állítani. Abból mindig csak baj származott.

– Szóval te is spektrál voltál, csak éppen a másik véglet? – nevetett Dalmar. – Akkor, gondolom, kórházban dolgoztál.

– Igen, az apámmal, egy kis városkában. Ő gyógyító. – Sarah nem örült, hogy egyre mélyebbre merül a hazugságok bugyrában, de az utolsó mondata legalább igaz volt.

Már a végén jártak az ebédnek. A pincér a kávékat is kihozta, amiket Sarah most is „feljavított” az Inés-módszerrel. „Nyissak egy helyes kis kávézót, ha már nem lesz annyi dolgom?” – jutott eszébe a kissé bugyuta, de kedvesen romantikus gondolat. Elmondta az ötletet Dalmarnak is, mire kibuggyant belőlük a nevetés. Alig bírták visszafogni magukat, hogy ne zavarják meg az étterem többi vendégének nyugalmát.

– Egyébként még mindig nem meséltél arról, hogy mit dolgozol annál a többcélú cégnél. Milyen tanácsokat adsz nekik? Mert elárulom, hogy rákerestem a nevedre, de semmit sem találtam rólad, ami több mint meglepő.

– Nem igazán szeretem a közösségi platformokat, és semmi olyat nem csináltam, ami miatt bekerülhettem volna a médiába – mondta Sarah, és közben arra gondolt, hogy milyen jól dolgoznak a cég technikusai, akik minden régi bejegyzést eltüntettek róla a hálózatról… Arra számított, hogy ha válaszol a második kérdésre, akkor nem fog feltűnni, hogy kihagyta az elsőt. Nem jött be.

– Nem mondhatsz semmit a munkádról? Mert úgy érzem, megint kikerülted a választ.

– Nem, semmi ilyesmi, csak nem egyszerű elmagyarázni a feladatkörömet. Legjobban talán az adminisztráció kifejezés illik rá, de olyan vezetői szinten.

– Szóval te vagy az igazgató adminisztrátora?

– Gyere, sétáljunk egyet, és elmagyarázom! – mondta Sarah, és felállt. Időt akart nyerni, hogy összeszedhesse a gondolatait. Miért volt olyan buta, hogy nem jutott eszébe a hétvégén ezen gondolkodni? Tudhatta volna, hogy ezek a kérdések előkerülnek. Mondjuk kisebb gondja is nagyobb volt ennél…

Az ősz eleji napsütés felforrósította a járdákat, a fák lassan sárguló lombjai csak részlegesen tudták kiszűrni az erős sugarakat. Az emberek még mindig használták a nyárról megmaradt napkrémeket, sokan napernyővel sétáltak, hogy egy kis árnyékhoz jussanak. Sarah ilyenkor hálásan gondolt a Mirren Bay-i otthonára, ahol még nyár közepén sem megy feljebb a hőmérséklet 30 foknál, télen pedig a 3-5 fokos éjszakai „hideg” a jellemző, köszönhetően az óceáni áramlatoknak.

Hogyan tudna ebből a helyzetből kimászni? Mondja meg neki, hogy valójában ki ő? De hiszen még csak most találkoztak második alkalommal. Hazudjon?

A belváros üzletsorai előtt sétáltak. A kora délutáni időszak hatalmas embertömeget vonzott, mindenki igyekezett valahová. Dalmar határozottan elindult a Sarah által megadott irányba, s nemsokára egy zöldövezeti területre értek. Ezek a „foltok”, ahogyan nevezték őket, minden város legkellemesebb részei voltak. Rengeteg fa, sok kiülési lehetőség, napvetők, párakapuk várták a pihenni és felfrissülni vágyókat. A hőmérséklet is legalább 5, de helyenként akár 10 fokkal is hűvösebb volt a belvárosinál, így máris sokkal jobban érezték magukat mindketten. Egy óriási juharfákkal szegélyezett út mellett álló padot választottak ki.

– Szóval? De mondhatod azt is, hogy nem beszélhetsz a munkádról, mert titoktartási szerződést írattak veled alá.

– Végül is, igazad van, tényleg van titoktartási szerződés, de ezzel inkább a külvilágot védjük.

– Csak nem valami titkos szervezetnek dolgozol? – kerekedett el Dalmar szeme.

– Nem, nem vagyunk titkosak. „Már!” – tette hozzá gondolatban. – A KKI-nál dolgozom. Vagyis itt ismertebb az Űrhajózási Hivatal név.

– Abban a szupermenő épületben, a város határában, amelyik úgy néz ki, mint a Szaturnusz? – lelkesedett fel Dalmar, de Sarah azonnal le is hűtötte.

– Nem, bár az is a KKI része. Az európai Egészségügyi Kutatóintézet is hozzánk tartozik. – Dalmar a fejét ingatta, mert nem volt ismerős neki a cég, de hát miért is lett volna? A legtöbb esetben senkit sem érdekelt, hogy a halálos betegségek gyógymódjai honnan származnak, csak örültek, hogy meggyógyították őket.

– Gondolom, az Űrhajózási Hivatalban űrkutatással foglalkoztok, a másikban meg gyógyítással. Eléggé eltérő irányok. És akkor mit csináltok a KKI-ban, vagy hogy is hívtad.

– Ott kapcsolódik össze a kettő. Elsősorban a pénzügyeket intézzük, illetve meghatározzuk a stratégiákat rövid, közép- és hosszú távra egyaránt.

– Szóval az első kettőben dolgoznak, ti pedig begyűjtitek a pénzt, aztán szétosztjátok. Jól értem?

– Nagy vonalakban tényleg így néz ki a helyzet. És én a begyűjtésben dolgozom…

– Izgalmas meló lehet.

– Igen, tényleg az. Ugyanis mi végezzük el az erősítéseket az alanyokon.

Dalmar felpattant a padról, mintha megcsípték volna:

– Várj! Most tényleg azt mondtad, hogy ti csináljátok az erősítéseket?

– Bizony! – mosolyodott el Sarah.

– Akkor két dolog máris a helyére került: ezért támadtak meg titeket a robbantós fazonok, illetve ezért vagy annyira tájékozott az erősítési folyamatban. Egyébként olvastam már a KKI-ról. Ugyan, ki ne álmodozna arról, hogy új képességeket kaphat! De nem kötöttem össze a KKI-t a Központi Kutatóirodával. Az valahol a keleti parton van, ha jól tudom.

– Igen, Mirren Bayen. Oda kell ma visszamennem.

– Az jó kétezer kilométer. Repülni fogsz? Mármint levitátorként.

– Azért azt inkább nem. Bő két óra út lenne, ráadásul a ruhám sem alkalmas rá, na és persze lélegeznem is kellene. Tudod, ritka levegő, hatalmas sebesség…

– Értem. Azért jó lehet K9-esként élni.

– Elárulom neked, hogy ismerek olyan K9-est, aki szinte semmit sem kezd a képességeivel, inkább elvonult a világ elől pár év után.

– Hm. Gondolom, azért nincsenek megélhetési gondjai – mondta kissé keserűen a fiú.

– Biztos vagyok benne – felelte Sarah, majd egy pillanatra Rodrigó képe villant fel előtte. A lehetőségek hiánya…

– Ha én lennék K9-es…

– Te nem vagy K9-es – mondta Sarah, de azonnal rájött, hogy hibát követett el. – Vagyis valószínűleg nem vagy az, mivel egy a tízezerhez az arányuk, tehát az egész világon egymillió alatt lehet a számuk – próbálta magyarázni az elszólását. – Persze a pontos adatok ismeretéhez meg kellene vizsgálnunk mindenkit, amire valószínűleg sosem lesz lehetőségünk. A KKI egy bizonyos összegért elvégzi ezt az elemzést, de az sem olcsó. Ha cég vagy, akkor jár a mennyiségi kedvezmény – mondta, majd gondolatban hozzáfűzte: „Ebbe belefutottam… Remélem, nem veszi észre, mennyire izzadságszagú lett a magyarázkodásom…” – És a levitátor mellett mi lenne még, amit szeretnél? – terelte el a témát Sarah.

– Nem is tudom, a többi képességen még nem gondolkodtam. Talán egy mecha néha jól jönne. Meg ahogy látom, mit tudsz csinálni az absorberrel, azt is tudnám értékelni. Sok problémát megoldhatnék velük.

– Például tudnál finom kávét készíteni! – nevetett Sarah, miközben egy lehullott levelet vett fel a földről. – Vagy erre! – Majd lebontotta molekuláris szinten, fentről lefelé a levél lemezét, csak az erezetet hagyta meg. Úgy nézett ki, mint egy csontváz, ahogy forgatta az ujjai között.

– Ez kegyetlen volt! – vette el a levelet Dalmar. – Akkor neked a szemetet sem kell kivinned, elég, ha atomizálod a hulladékot.

– Azért én még kiteszem a szemetet, majd a társaságnál dezintegrálják az ottani absorberek. Ne hidd, hogy egy K9-es folyton használja a képességeit. Szerintem te sem nézed folyton a környék rádióhullámait.

– Nem, eszembe sem jutna. De térjünk csak vissza az egyik előző mondatodra: ma délután mész vissza Mirren Bayre. És mikor láthatlak legközelebb? – Dalmar huncut mosollyal nézett Sarah-ra. – Esetleg látogassalak én meg?

– Kedves vagy, de egyelőre elég sok munkám lesz. Az egyik projektünk új fázisba lépett, s szeretnék ott lenni. Időben foglak értesíteni, ha megint erre járok. A szüleim itt élnek, szóval elég nagy az esélye, hogy újra látjuk egymást.

– Nagyon örülnék neki – mondta Dalmar, mire Sarah gyomra önálló életre kelt, arca és füle pedig halványpiros színben kezdett pompázni.

A mellettük levő padon egy nő ült, csuklópántjából felnézve mosolygott rajtuk. Sarah pont vele szemben ült, s ahogy észrevette, ettől még jobban elpirult. A nő visszabújt a pánt által kivetített anyagba, mintha így akart volna bocsánatot kérni, amiért megbámulta őket.

A fiatalok felálltak, és elindultak vissza a belvárosba. A nő utánuk nézett, látta, hogy a fiú valami vicceset mondott, mert a lány hangosan nevetni kezdett. Felállt, lekapcsolta a kivetített napi híreket, és megnyomta a hívás gombot a csuklópánton.

– Mr. Todd. A lány ma délután indul vissza Mirren Bayre. A KKI-ban dolgozik, ahogy ezt eddig is tudtuk. Valami adminisztrátori munkakörben. Talán a vezető közvetlen asszisztense lehet. Igen, Caldwell. S igen, jó volt a megérzése:

egyre inkább úgy tűnik, hogy alakul valami közöttük a fiúval. Mi legyen? – Várt néhány másodpercig, hallgatta a fülében a másik felet. – Rendben, akkor így lesz. – Azzal megszakította a kapcsolatot, hogy el tudja indítani a következő hívását.

Pun nem értette a hirtelen beállt változásokat. A mutációk egyáltalán nem így működnek, legalábbis nem ilyen gyorsan és ilyen széles körben jelentkeznek.

Az elmúlt harmincöt évben szinte semmi érdemleges nem történt az emberi történelemben, pedig már Unit is bevonták az elemzésekbe. Ez idő alatt megtanulták a nyelvüket, a kultúrával és a szokásaikkal ismerkedtek. Ha most találkoznának, a formájukat leszámítva szinte teljesen be tudnának illeszkedni a társadalmukba. Na jó, egyetlen dolgot még mindig nem értenek: a hazugságot. Abban csupán Uni ért el eredményeket, de neki sem megy olyan könnyedén, mint az embereknek.

Most pedig beindult egy igen aggasztó folyamat. Talán közülük avatkozott be valaki? De ahhoz le kellett volna mennie az emberek közé, az pedig kizárt.

Uni termében gyűltek össze, hiszen már a kezdetek óta ő is része a kutatócsapatnak. Mivel régen voltak így együtt utoljára – már csak félévente találkozgattak, annyira nem történt semmi újdonság –, Pun úgy döntött, egy kis emlékeztetővel kezdi:

– Immár harmincöt éve annak, hogy Reda asszimilációja után átvettem a kutatás vezetését. Sokat haladtunk az elmúlt időszakban, de most egy előre nem látott ugrás következett be az emberek fejlődésében. Bizonyára mindenki emlékszik arra, hogy az emberek – a sötét térből nyert energiát használva – különböző képességekkel rendelkeznek. A könyveik alapján tudjuk, hogy amióta csak léteznek, az összes egyed számára a tizenhatodik születésnap után derül ki, hogy melyik az az egyetlen, amit egész életében birtokol. Sosem volt egynél több,

de olyan sem fordult elő, hogy valaki ne rendelkezett volna vele. – A többiek csápjai egyetértően mozogtak, mindenki nyugodtan figyelt Punra. – Ám mostanában előre nem látott változások történtek. Egyre-másra tűnnek fel emberek, akiknek több képességük is van, ráadásul nagyságrendekkel erősebbek a szokásosnál. Ötleteket kérek, hogyan lehetséges ez. Gola, a tied volt a felfedezés, mi a meglátásod orvosként?

– Köszönöm a bizalmat, Pun, de igazából Uni vette észre pár napja. Én csak közzétettem, hogy mindenki utána tudjon járni, okozott-e ez a saját területén változásokat. Először azt hittük, hogy a szokásos kitalált történeteik egyike vagy egy új vonulat a meséik világában. De mivel a híradásokban is megjelent a téma, nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Egy biztos: nem mi okoztuk! Egyikünk sem érintkezett az emberekkel. Azonkívül, hogy ehhez szerfelett precíz genetikai ismeretek szükségesek, meg is kellene keresni az embereket és – megfelelő technológiát alkalmazva – módosítani a genetikai kódjukat. Nem mondom, hogy nem lennénk rá képesek, de milyen módon? Nekünk nincs láthatatlanságunk vagy alakváltásunk, nem tudnánk észrevétlenül odamenni hozzájuk. Ráadásul sosem foglalkoztunk olyan szinten a képességeikkel, hogy módosítani tudnánk azokat. Biztos vagyok benne, hogy ha ők sem tudtak mit kezdeni vele több évezred alatt, harmincöt év nekünk sem lehetett elég arra, hogy megismerjük és kifejlesszünk valamilyen célzott génterápiát.

– A legújabb jelentések szerint léteznek olyanok, akik mind a kilencet birtokolják. Kékszeműeknek nevezik őket, ugyanis mellékhatásként világítani kezd a szemük, ha egyszerre kapcsolják be valamennyit – tette hozzá Karg. – Nem úgy változik meg a színe, mint a miénknek, sokkal erősebb fénnyel világít, és csak kéken. Egyébként már a nyelvben is elkezdtek használni ezzel kapcsolatosan egy új terminológiát: K1-től K9-

ig jelölik a birtokolt képességek számát. A K9-esek az eddigi ismereteink alapján rendkívül ritkák, csak a töredékét alkotják a népességnek.

– Ez a technológiájukban is jelentős fejlődést hozhat. Új távlatokat nyithat, jobban megérthetik a kapcsolódó energiák kezelését – mondta Greez. – És mint tudjuk, minden ezeken az energiákon alapszik, kezdve az űrutazással.

– Ráadásul egyre többen vannak ezek a módosított emberek. Számomra úgy tűnik, mostanra megismerték annyira a lehetőségeiket, hogy tudatosan tudják befolyásolni. Talán egy fejlett orvosi csapat fedezte fel? – találgatott Boco.

– Ezt meg tudom erősíteni – vette át a szót Uni. – Ez az egész akkor kezdődött, amikor egy teljesen új cég minden előzmény nélkül betört a legnagyobbak közé. Hónapok alatt világméretűvé nőtte ki magát. Két fontosabb részlege van: egy orvosi és egy űrkutatással foglalkozó tagintézmény. Nem lehet véletlen a vállalat és a módosított képességek egyidejű megjelenése, bár az orvosi egység a publikus híradások alapján csupán kutatással és „egyéb szolgáltatással" foglalkozik.

– Mit takar az „egyéb szolgáltatás"? – kérdezte meglepetten Pun.

– Erről sehol sem írnak.

– Hm. Mit gondolsz, Greez, meg tudnánk figyelni ezen intézmények belső kommunikációját? – Pun csápjai feszült ritmusban kezdtek mozogni.

– A transzponderünk nem képes erre. A kis teljesítményű földi kommunikációs csatornák, amiket használnak, általában ki sem jutnak a világűrbe, ráadásul igen gyorsan szétszóródik a jel. Azaz leginkább úgy lehetne megoldani, hogy a bolygón helyezünk el jelfogókat, lehetőleg közel a célpontokhoz – mondta Greez.

Pun csápjai csalódottságot fejeztek ki, de láthatóan elfogadta a szakmai véleményt.

– Akkor marad a várakozás. Egy ötlet: mit tudunk a részlegek vezetőiről?

– Egy pillanat… – Uni meglepődött, bár ezt semmilyen módon nem mutatta a többiek felé. – Diana Pataki és Hector Joseph Farewell állnak az Egészségügyi Kutatóintézet, Mikos Leventis és Samantha O'Brien pedig az Űrhajózási Hivatal élén. Ha emlékeztek, ők fordítva használják a nevüket, ami sok esetben csak kéttagú, az első az utónév, míg a második a családnevük. Ezek alapján Diana és Hector kiváló orvosok. Mikos fizikus, Samantha pedig oktató. Egy pillanat, létezik egy harmadik részlegük is, de ahogy látom, itt csak az adminisztráció folyik Valentine Caldwell és Leah Agnes Hall vezetésével.

– Kérlek, szedj össze minden fellelhető információt ezekről a személyekről. Hátha kideríthetünk valamit róluk, ami közelebb visz a megoldáshoz – mondta Pun.

– Rendben. Viszont máris van egy megnyugtató hírem! – váltott témát pár másodperc hallgatás után Uni. – Újraszámoltam a találkozás lehetséges időpontját az új képességeket is figyelembe véve. Ezek alapján tíz-tizenöt éven belül elindulhat az első földi űrutazás.

Vörös és sárga árnyalatok jelentek meg a szemekben, a csápok pedig izgatottan tekergőztek minden irányba. Pun is megnyugodott: akkor még bőven lesz lehetősége találkozni az idegenekkel.

Csuklópántja vadul villogni kezdett, de nem ezt vette észre, hanem a rezgést, illetve a magas frekvenciájú jelzést. Svea kereste, csak hanggal fogadta a hívást:

– Igen?

– Todd, egy nyomozó keres. Beszélni szeretne veled.

– Kísérd be a Bölcsesség Termébe, hamarosan ott vagyok!

Egy nyomozó? Mi történhetett? Nem valószínű, hogy megtalálták Gus és Gorka holttestét, vagy ha igen, nem követhették vissza hozzá.

Kicsit megigazította a haját és a szakállát, majd elindult a Bölcsesség Terme felé. Vad gondolatok kergették egymást a fejében. És ha mégis rájöttek a kapcsolatokra, ha összerakták a kirakóst? Nem, nincs semmilyen közvetlen bizonyítékuk. Tagadni fog körömszakadtáig. „Nyugi, Todd! Nincs semmi gond! A Kozmosz megvéd!" – csitítgatta magát. A biztonság kedvéért bekapcsolta a csuklópánt hangfelvevőjét. Szükség lehet rá, hogy visszahallgassa a beszélgetést – bárhogy is alakul.

A Bölcsesség Terme a gyárépület északkeleti sarkában volt. Ez volt az egyik legnagyobb helyiségük, itt zajlottak a közös áhítatok. Kis pulpitus állt elöl középen, a nézőtérre pedig pontosan száz olcsó, polycon szék lett kihelyezve tízszer tízes felosztásban. A férfi az első sor közepén ült, keresztbe tett lábakkal, háttal Toddnak. A csuklópántján böngészett valamit, teljesen belemerült az olvasásába. Ahogy közeledett, Todd észrevette a logót az egyik kivetített dokumentumon. Egyértelműen a helyi rendőrség címerét látta, mielőtt a férfi bezárta a fájlt.

– Miben tudok segíteni, uram? – kérdezte Todd magabiztos hangon. A férfi megfordult. Láthatóan a dél-ázsiai területről származott: barna bőr, barna szemek, vastag szemöldök, hullámos, dús, fekete haj és rövid, formára vágott szakáll. Az elegáns, barna öltönyben és fehér ingben, nyakkendőben úgy nézett ki, mint egy híres színész.

– Naresh Kapoor vagyok, nyomozó! Mondja csak, jelent önnek valamit az a kifejezés, hogy „Európa-I”?

Todd meghökkent. Belenézett a férfi szemébe, aki rezzenéstelenül állta a tekintetét.

– Európa-I? Nem, semmit. Kellene? – A férfi megcsóválta a fejét.

– Üljön le, kérem! – mutatott nyájasan a mellette levő székre. Todd kihagyott egy helyet, majd leült. „Mit akar ez a férfi?” – egyszerűen nem tudta hová tenni az előző kérdést.

– Nézze, tudom, ki ön. Ön áll a Kelley-parki merényletek mögött… – jelentette ki teljesen nyugodtan. Todd felugrott a székről, mintha megcsípték volna.

– Hogy képzeli, hogy ilyesmivel gyanúsít?

– Ugyan, üljön vissza – villant a nyomozó szeme. – Nem kell ez a színpadias műsor.

– Na de uram! – Todd felháborodottan utasította vissza a vádat.

– Mondom, hogy üljön le! – szinte parancsoló lett a hangja, de aztán lágyabban folytatta. – Elmondom, én hogyan látom. Valaki megkísérelt megölni 25 KKI-s alkalmazottat. A bomba egy bányarobbantó eszköz volt, ami elég nagy valószínűséggel a helyi Larsen-bányákból származik. Az archív feljegyzések szerint az elmúlt 20 évben egyetlen ember érdeklődött a bánya épületeinek megvásárlása iránt: ön. Feltételezem, hogy talált egy működő bombát, s most jött el a pillanat, hogy használja. Vagyis megbízta két emberét – Gus és Gorka, ha jól emlékszem a rendőrségi iratokból –, hogy vigyék el a robbanószert a Kelley parkba… Nyugalom, üljön vissza! Szóval elvitték a bombát a házhoz, de ott az egyik lakó észrevette, és meghiúsította a tervüket.

– Hogy merészel megrágalmazni? Semmire sincs bizonyítéka! Tűnjön el innen, mielőtt kidobatom! – Todd felháborodottan kiabált, de közben rádöbbent, hogy teljesen hiábavaló a fenyegetőzése. Légzése szaggatottá vált.

– Todd, én nem rágalmazom – mondta a férfi higgadt, nyugodt hangon. – Igaza van, ezek csupán közvetett bizonyítékok, de biztos vagyok benne, hogy ha elkezdenénk kutatni, elég gyorsan megtalálnánk a két balfácán hulláját vagy annak maradékát.

Todd érezte, hogy lassan elveszíti a pánikkal szemben folytatott küzdelmet. Felállt, megpróbált mélyeket lélegezni, miközben riadtan tekintgetett a kijárat felé.

– Jöjjön, sétáljunk egyet az épület előtt! – invitálta szinte kedvesen a férfi Toddot. – Szeretném, ha észnél maradna, mert fontos dolgot akarok önnel megbeszélni.

Todd hagyta magát vezetni. A nyomozó a könyökénél fogta, ő pedig megpróbált rezzenéstelen arccal menni mellette, de a szembejövő hívek így is meglepetten figyelték a jelenetet. Kimentek a méretes ajtón. Szerencsére máris jobban érezte magát, a friss levegő valamennyire észhez térítette. Továbbsétáltak a bekötőúton, lassan elmaradt mögöttük a gyárépület. Még legalább egy óra volt napnyugtáig. A távolból a város zaja hallatszott, egy sietős mentőautó hangja furakodott be a madárcsicsergésbe.

– Higgye el, nem akarok önnek semmi rosszat, sőt, felajánlom a segítségemet. – Ennek hallatára Todd meglepetten megállt.

– Mit akar? – A pánik kezdett alábbhagyni.

– Elmesélek önnek egy történetet, ami több mint hat évvel ezelőtt kezdődött. Hallott ön az Államvédelmi Hivatal nevű szervezetről? Nem, nem hiszem… Időközben meg is szűnt, de annak idején is titokban folytatták a tevékenységüket. Olyan

embereket kerestek világszerte, akik erősebbek voltak a szokásosnál. A húgom, Sanah is ilyen volt. A legkiválóbb thermál, akit valaha ismertem. Puszta kézzel 4–500 fokot tudott előállítani. – Naresh már szinte csevegett, és mint két jó barát sétáltak tovább a bekötőúton. – Aztán egy napon a húgom eltűnt. Se búcsúlevél, se bármilyen indok, amiből következtetni lehetett volna rá, semmi. A rendőrség tehetetlen volt, magamra maradtam. Néhány nyom alapján arra a következtetésre jutottam, hogy Európába vitték, elrabolták, így odautaztam és követtem a jeleket. Egy idő után azonban megrekedtem, és legalább egy évig nem jutottam semmire. Aztán egy rendőrségi jelentésben azt olvastam, hogy egyre-másra kerülnek elő olyan emberek, akikről azt hitték, hogy elrabolták őket. Többüket megkerestem, de egyik sem volt hajlandó beszélni. Végül egy thermállal futottam össze egy szegénynegyedben, aki ahogy rám nézett, azonnal felismerni vélte a húgomat. Elsírta magát. Elmesélte, hogy egy csoportban volt vele, együtt kísérleteztek rajtuk. Elmondta, hogy az egyik kísérlet alatt… – Naresh megállt egy pillanatra, megköszörülte a torkát. – Nos, a húgom meghalt. – Kicsit hosszabb szünet következett. Elérték a bekötőút végét, így mindketten megálltak.

– Azt mondja, hogy ez az ÁVH fejlesztette ki az erősítőszerkezetet?

– Kiváló a logikája, de nem. Nem géppel erősítik őket, nem létezik ilyen eszköz.

– De hát… Az nem lehet! Ezek tényleg fel tudják erősíteni az embereket. Ön is láthatja az eredményeiket – rázta zavartan a fejét Todd.

– Nem az eredményekben kételkedem. Csak azt mondom, hogy nem egy géppel csinálják. Egyetlen személyhez köthető az egész.

– Ugye, nem azt akarja mondani, hogy ezt egy ember csinálja? Hogy valaki át tudja állítani a képességeinket, meg tudja erősíteni őket, sőt, újakat tud hozzáadni.

– Akármennyire hihetetlennek tűnik, pontosan így van. És tudja, ki ez az ember? Úgy tudom, ön is ismeri…

– Hadd tippeljek! – Todd kifújta a levegőt. – Sarah Farewell?

– Nem tudom, miből jött rá, de eltalálta! – nevetett fel Naresh.

Todd fejében kezdtek összeállni a dolgok. Már egészen más színben látta az utóbbi napok eseményeit, a Ms. Gerra által megismert adatokat. Szóval nem is adminisztrátori munkakör, hanem rajta áll vagy bukik a KKI teljes működése. A Kozmosz elküldte hát a jelet, megmutatta, merre kell tovább haladnia.

– És ezt miért mondta el nekem? – kérdezte Naresh-től.

– Ahogy a beszélgetésünk elején mondtam, tudom, milyen érzéseket táplál a KKI iránt. Az elmúlt éveket arra tettem fel, hogy kinyomozzak mindent Sarah Farewellről és a KKI-ról. Így került ön is a képbe, s úgy tűnik, egyeznek a céljaink. Tudja, én is szeretnék igazságot szolgáltatni a húgomnak. Én adom az információt, illetve megpróbálom megakadályozni, hogy a rendőrség idő előtt eljusson önhöz. Az ön feladata pedig az lesz, hogy pontot tegyen az ügy végére. Nyírja ki Sarah Farewellt! – Naresh elvigyorodott, hátradobta a haját, majd kezét nyújtotta Todd felé.

Todd egy másodpercig tétovázott, az is eszébe jutott, hogy a férfi megpróbálja átverni. De aztán elvetette: már így is annyit tud róla, hogy simán le tudná tartóztatni. Ráadásul valami okból elhitte, amit mondott: a húgát, az ÁVH-t, s hogy Sarah Farewell a felelős minden rosszért, ami történik. Ő a megtestesült gonosz! Ezt érezte hát, amikor találkoztak. Ez volt az az érzés, ami egészen a gyomráig hatolt. A Kozmosz

bölcs, a Kozmosz mindig tudja, mit kell tennie. Most hallgatnia kell erre az emberre. Todd kezet nyújtott.

– Egyébként hívja vissza a privát kopóját, nem lesz rá szüksége.

– Honnan…?

– A vak is kiszúrná. De gondolom, túl sok használható infót nem tudott szállítani… Én máris adok egyet önnek, és teljesen ingyen. Szerencsére betekintési lehetőségem van pár adatbázisba… Szóval, október elsejére érdemes lenne lefoglalnia egy jegyet a Holdra.

– Bocsánat, de mit keresnék én a Holdon? – csodálkozott Todd.

– Ugyanazt, amit Ms. Farewell. Kirándul. Ráadásul, ha ügyesen csinálja, rajta kívül még a négy legnagyobb KKI-s fizikust is elküldheti oda, ahonnan nincs visszatérés. – Naresh elmosolyodott.

– És önnek ez csupán a bosszúról szól?

– Mit gondol, hány ember életét tették tönkre azon a bázison? Hányan haltak meg a kezeik között? Mindegy, mi az én indítékom, nem kétséges, hogy megérdemlik. Ha kiiktatja Farewell kisasszonyt, minden visszatér a régi kerékvágásba. Nem ezt akarja öntől a Kozmosz? – kacsintott Naresh.

X.

A szimuláció szerint az adott méretű térhasadék megnyitásához méterenként legalább 100 zettaerg energia szükséges. Dr. Noble a fejét ingatva számolt, ez nagyjából egy átlagos polycon-üzem éves fogyasztása.

– Lehetne több is… – nézett Gadgetre. Betáplálta az adatokat, majd megnyomta a „Start” gombot. A hasadék centiről centire nőni kezdett, 10 másodperc alatt elérte a fél métert. Aranyszínben izzó fémszálként remegett a levegőben, majd egy szempillantás alatt körré tágult. – Ha ezt egy 100 méteres hasadékkal próbáljuk meg, az bizony egy félóra lesz. Ezen valahogy gyorsítani kell – dünnyögte elégedetlenül, miközben körbejárta a hologramot. A zárás egyszerűbb: a túloldalról indított, ultrarövid, polarizált ionizációs hullám elég, és a folyamat önmagától lefut, bár elvileg beavatkozás nélkül is elkezd bezáródni, amint megszűnik az energiaellátás. Több kérdés is felmerült a professzorban: elsősorban az, hogy mi történik azzal a tárggyal, amelyik a záródási folyamatban reked. Az biztos, hogy nem marad az egyik fele a normál, a másik pedig a sötét térben, egyszerűen átlökődik valamelyik irányba. A másik gond, hogy meddig marad nyitva a bezáratlan kapu. A szimuláció szerint a nyitási energialöket megszűnése után a bezárás automatikusan megindul, ez alapján akár órákig tartó folyamat is lehet.

– Milyen szép térhasadéka van, prof! – köszönt be Myles a maga laza stílusában. A professzor nem szólt semmit, csak bámulta az adatokat. Myles kicsit közelebb ment, figyelte a két téridő közötti spontán átszivárgást.

– Ezek alapján csak akkor tudunk kommunikálni a sötét térben lévő hajóval, ha közvetlenül egy szakadáson keresztül

küldjük a jeleket, és ugyanígy működik visszafelé is. Jól látom? – mutatott az egyik adathalmazra.

– Jól – a professzor szokás szerint nem volt túl bőbeszédű.

– És hogyan tudunk visszatérni a normál térbe? Arra vonatkozóan itt nem látok semmit sem.

– Nem tudom. Talán azzal az energiával, amivel beléptünk.

– Nem tudja?

– Nem. Még soha, senki sem volt a sötét térben a gyakorlatban.

– Ó, ez igaz! De csak van valami elméleti ötlete.

– Van. – Myles a szemeit forgatta. „Nem igaz, hogy nem tud az öreg normális, kielégítő válaszokat adni" – gondolta magában.

– Mikor lesz az éles teszt? – kérdezte. Dr. Noble megnyomott egy gombot, majd visszaült az asztalához. Egy számláló vált láthatóvá, amely folyamatosan pörgött visszafelé. Már csak 11 nap, 1 óra és 17 perc volt hátra. Myles kirohant a folyosóra, azonnal Mikost hívta.

– Mitől vagy ilyen feldúlt? – kérdezte Mikos, amint meglátta Myles ábrázatát.

– Mi ez a visszaszámlálás?

– Nyugi, nem maradtál le semmiről. Éppen ma akartam publikussá tenni. Dr. Noble kérte a Hold-hajó legközelebbi kilövésének időpontját. Öt fő erejéig jók vagyunk. Beszéljétek meg, hogy ki legyen az ötödik. Gadget nem jöhet! – nevetett Mikos. – Viszont azt javaslom, hogy Sarah-t mindenképpen vigyük magunkkal. Nem tudhatjuk, milyen képességére lesz éppen szükségünk.

– Akkor dr. Noble, te, én, Sarah és még valaki ötödiknek. Pontosan október elsején indulnánk, ha jól számolom, ami

egy szombati nap lesz. Egyébként van javaslatod az ötödik utas személyére?

– Van, de ezt inkább rátok hagynám. Ne mondjátok, hogy folyton a főnök szava érvényesül – vigyorgott Mikos. – Szólj Samnek is; de még igyál meg egy kávét, amíg kiküldöm mindenkinek az értesítést. Pár perc…

Myles visszament a laborba. Dr. Noble még mindig az asztala mögött ült, homlokát ráncolva egészen közel hajolt a vetített adatokhoz. Csippant egyet a csuklópántja, Mikos küldte át az információkat az indulásról. Megnyitotta, de azonkívül, amit megbeszéltek az előbb, nem volt benne semmi más. Az biztos, hogy két nap múlva tudnak visszaindulni, vagy várniuk kell két hetet. Myles még nem volt a Holdon, eddig nem volt rá ideje. Nagyjából annyiba került, mint egy kéthetes luxusnyaralás, amit szintén nem engedhetett meg magának. Nem az ára, hanem az időtartama miatt. Két hét nyaralás – bele is borzongott. Aki ennyi időt kihagy ebben a szakmában, ennél a cégnél, az kezdheti is felfrissíteni az elméleti fizikai ismereteit. Pár napja még nem is volt antigravitációs meghajtó, ma délután pedig az éles teszteket fogják végezni az ŰH meghajtóhangárjában és az előtte fekvő kifutón. A hangár egy különálló épület, ahol az ŰH által kifejlesztett járművek tesztjei történnek, innen indulnak általában útjukra.

Dr. Noble tért vissza a szimulátorhoz. Valószínűleg módosíthatott valamit, mert újraindította az eljárást. A kapu azonnal megnyílt, a prof elégedetten bólogatott, s újból visszament az asztalához. Myles látta, hogy a kijelzőn két adat szerepel a rés nyitási idejénél: 8,78 sec és 0,96 sec. Visszaléptette az előző futtatási modellre, hogy lássa a különbségeket. Szóval nagyjából fél méter alatt sikerül 50 zettaerg energiával átvágni a téridő szövetét. Már csak az a

kérdés, hogy mit találnak mögötte. Az elméleti fizika most azt mondja, hogy a sötét térben való utazás az egyetlen lehetőségük, ugyanis még fénysebességgel sem lennének képesek megtenni ezeket a hatalmas távolságokat belátható időn belül. Amikor három évvel ezelőtt rájöttek, hogy a spektrálok képesek a szintjüknek megfelelően kiszűrni a szervezetükből a káros kozmikus energiát, azt hitték, megvan a megoldás. A K9-esek már legalább 75%-ban voltak immunisak rá, tehát jelentősen hosszabb időt tölthettek az űrben anélkül, hogy megbetegedtek volna. Aztán kiderült, hogy ez önmagában még nem elég, hiszen a fénysebességnek csupán pár százalékát tudták elérni a normál térben. A buborékmeghajtó megoldást jelent a sebesség problémájára, viszont nem képesek megtermelni és befecskendezni a szükséges energiamennyiséget. Még egy útra elegendő sincs, maximum, ha feláldoznák a Nap energiáját erre a célra. Végül jött az új ötlet: át kell menni a sötét térbe, ott van elég sötét energia, csak a megnyitást és a visszalépést kell a Steve által javasolt gravitációs energiából fedezni. Amint átértek a másik oldalra, a sötét energia lesz felelős a buborék fenntartásáért. Néha a legegyszerűbb megoldások a legnagyszerűbbek.

Huszonhárom évvel ezelőtt foglalkozott utoljára az Angyalokkal. Akkor úgy gondolta, azzal okozza a legkisebb módosítást, ha szabadon engedi a folyamatot. Ha sikeres volt, az legkésőbb 16-18 éven belül úgyis kiderül, ha nem, akkor türelmesen várakozik tovább. Ha pedig újabb kutatócsapat áll össze Pun után, bármikor újraindíthatja a kísérletét. Nem feledkezett meg róla – Uninál ez nem is értelmezhető – inkább passzív állapotra állította a folyamatot. Ez az utolsó hír viszont újra aktiválta a szálat. Erősebb és több képesség egy embernél?

Ez csak az Angyalok műve lehet, ami azt jelenti, hogy sikeres volt az eljárás, legalább egy alkalommal.

Kiküldte a „tisztítótűz" parancsot az átjátszó felé a záráshoz, miközben megnyitotta a korabeli adatbázist, bár már akkor egyértelművé vált az eredmény, amikor a három földi cég vezetőit felsorolta. Az adatbázis azonosítója „Ang Yal", azaz „Száz Ajándék" volt. Uni azért választotta ezt, mert az „angyal" kifejezés a földi szótárban is szerepelt, misztikus szellemi lényeket takart, amelyek igen erős tudással és hatalommal bírtak. Érdekes egybeesés…

XI.

Sarah megnyitotta az üzenetet. Sürgős címkével érkezett, Mikos küldte az ŰH-ból. Az üzenet tárgya alapján egy űrhajó indításáról volt szó október elsején. Mivel havonta legalább kétszer indul menetrend szerinti járat, nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget; későbbre halasztott az olvasását. „Október 1. Pontosan hat éve, hogy anyát az a baleset érte a hegyekben…" – jutott eszébe. Mintha egy másik életben történt volna… A csuklópántja jelzett – Mikos hívta.

– Szia, Mikos! Most látom, hogy írtál, de még nem volt alkalmam elolvasni.

– Semmi gond! A lényeg: október elsején a Holdra repülünk egy tesztre. Szeretnénk, ha te is velünk jönnél. Nem tudhatjuk, milyen váratlan események történnek, így jól jönne a segítséged.

– Ilyen állapotban van már a meghajtó?

– Nem, egyelőre csak egy kis rést fogunk ütni a téridőben, és bekukucskálunk a sötét térbe.

– Izgalmasnak hangzik. Hányan megyünk?

– Öt fő van előirányozva, az ötödik még kérdéses. Ha van ötleted, szólj!

– Ha úgy gondolod, hogy szükségetek van rám, természetesen megyek. Úgysem voltam még odafent, ez valahogy kimaradt az életemből.

– Nem nagy durranás, talán csak elsőre. Én már lassan hazajárok a Holdra. Mint tudod, ott is van egy projektünk, néha meglátogatom őket. Még nem tettünk le az űrben való hosszabb tartózkodásról, megéri kutatni. Szóval, a Holdon szállunk le, majd onnan siklóval az Eldelusia űrállomásunkra megyünk.

– Biztosan nagyon érdekes lesz, már alig várom. Mennyi ideig leszünk távol?

– Harmadikán este indulunk haza, szóval nem sok időnk lesz. Egy kései vacsorára már itthon leszel. Elsején, reggel 9-kor indulunk, helyi idő szerint.

– Köszönöm, harmincadikán ott leszek Muelle Fallsban.

Téridőhasadék az űrben… Hová jutottunk? Sarah-nak eszébe jutott Todd figyelmeztetése: a Kozmosz nem tűri, hogy beleavatkozzanak a természet törvényeibe, bosszút áll az eltévelyedetteken. Mi van, ha éppen ezt tesszük? Ha olyan dolgokba avatkozunk bele, amibe egyáltalán nem kellene? Ráadásul ennek a lehetőségét ő teremtette meg azzal, hogy felerősítette a képességeket. Mindig azon fáradozott, hogy biztosítsa a lehetőségeket azoknak, akiknek ez nem adatott meg. És ha túlzásba viszi? Ha ezt nem lenne szabad tovább csinálni?

Ez a Todd teljesen belemászott a fejébe. Lassan megkérdőjelezi az egész ötéves munkáját. Szüksége van némi iránymutatásra.

– Apa, ráérsz két percre?

– Akár többre is, még itthon vagyok – felelte Hector. – Anyád most ment el az ŰH-ba.

– Tanácsra lenne szükségem. Talán már olvastátok, hogy október elsején az Eldelusiára megyünk, ahol egy B-meghajtótesztet fognak elvégezni. – Apja bólintott. – Ami miatt aggódom, az Todd múltkori látogatása. Emlékszel? Azt mondta, hogy hiba lenne áthágni a természeti törvényeket, hogy a Kozmosz bosszút fog állni. Kétségeim támadtak… Biztos, hogy jól csinálunk, jól csinálok mindent?

– Arra gondolsz, hogy az erősítés a Kozmosz ellen irányul? – kérdezte Hector. Sarah bólintott. – Értem. Akkor játsszunk egy játékot! Rendben?

Hector összehúzta a szemöldökét, majd felderült az arca.

– Képzeljük el a Kozmoszt úgy, ahogy a Kozmosz Bölcsessége szerint létezik. Ne csóváld a fejed, csak képzeld el! Egy olyan entitásról van szó, amely tökéletes és egyedülálló, minden tőle származik, mindent magába foglal, minket is. Jót és rosszat, sötétséget és világosságot egyaránt. Ennek a Kozmosznak része Todd, a kis közössége, a mi családunk, de még az a két gazfickó is, akik a bombát a ház mellé tették. Biztos vagyok benne, hogy szerintük a Kozmosz sugallta, hogy öljenek meg huszonöt embert. Ezek szerint a Kozmosz képes úgy gondolkodni, mint mi. Szeret vagy gyűlöl, esetleg bosszút áll. Egy mindenható entitás, amely csak suttog, és minket használ eszközeként? Nem látsz ellentmondásokat a történetben? Netán a Kozmosz bábjai lennénk? Nincs elég ereje, hogy saját maga álljon bosszút? Vagy a másik probléma: ha a részei vagyunk mi is, akkor a te tudásodat is tőle kaptad, valamint azt is, ami a téridő szövetének felmetszéséhez szükséges. És a harmadik: a világegyetem kimondhatatlanul hatalmas, jelen tudásunk szerint végtelen. Csak a saját elbizakodottságunk mondatja velünk, hogy számítunk egy fikarcnyit is itt, ezen a kis kék bolygón.

Hector befejezte kiselőadását, Sarah megdöbbenve hallgatta.

– Apa, ez honnan jött? – bökte ki végül.

– Engem is felzaklatott Todd látogatása, nem csak téged. Aztán úgy döntöttem, hogy nem hagyom magam megfélemlíteni. Elfogadom, hogy Toddnak ez a véleménye, de nem szabad, hogy ez határozza meg az én életemet is. Hozunk rossz döntéseket, de azok mind a sajátjaink, és vállaljuk értük

a felelősséget, nem úgy, mint ő. Hiába fogadjuk el társadalmi szinten a spiritualitást, mondj nekem csak egy bíróságot, amely felmentene, ha azt mondanám, hogy a Kozmosz kérésére öltem meg valakit.

– Adam kedvence egy Dahlberg nevű filozófus, aki szerint: „Minden döntésed egy hiba.” Ezek alapján akár igaza is lehet.

– Kicsit szélsőséges és eléggé negatív vélemény… A döntéseink egy nagy egész részei, egyszerűen nem tudjuk figyelembe venni minden aspektusát, következményét. Mint amikor egy kavicsot dobsz a tóba. A becsapódás helyén még nagy hullámokat vet, de a középponttól távolodva egyre csökken a hatása, majd teljesen megszűnik. Persze az sem kizárható, hogy találkozik egy másik hullámmal, amivel felerősítik vagy éppen kioltják egymást. Kezdetben még befolyással tudsz lenni rájuk, de ahogy távolodnak, már nem biztos, hogy csak te irányítod őket.

– Tudod, apa, szeretek veled beszélgetni. Mindig meg tudsz nyugtatni.

– Ez a dolgom, nem? – Hector kacsintott.

– Mikos kérte, hogy javasoljunk egy ötödik tagot. Nincs kedved jönni? Te lehetnél a „lelki tanácsadónk” – nevette el magát Sarah.

– Inkább vigyetek szakembert, ne egy potyautast.

– Azért csak ne kisebbítsd a lelki dolgok jelentőségét! Látod, mennyit segítettél most is. De mennem kell, még vár pár erősítés a mai napon. Puszillak! – köszönt el Sarah. Hector mosolyogva biccentett, majd megszakította a kapcsolatot.

Mind a négyen videokonferencia-hívásban voltak.

– Akkor senkinek sincs javaslata az ötödik tagra? – Mikos nyakkendőjének hegyét gyűrögette, miközben jegyzetelt. Dr.

Noble, mintha ott sem lenne, az asztalát bámulta, valószínűleg egy kivetített adattábla lehetett a már nem látható területen. Egyszer csak Gadget ugrott fel az asztalra, a professzor kezéhez dörgölőzött, majd farkát begörbítve elhagyta a kivetítés területét.

– Nézzétek, ha senkinek nincs ötlete, én javasolnék valakit. Mivel a KKI nem képviselteti magát, esetleg Leah lehetne az ötödik. Ráadásul így lenne kivel beszélgetnem, ha nem lesz rám szükség – ami eléggé valószínű – javasolta Sarah.

– Myles, van ellenvetésed? – kérdezte Mikos.

– Nincs, bírom a csajt! – felelte Myles, az „oké” jelet mutatva. – Sarah-nak is jót tesz majd a hölgytársaság.

– Akkor rögzítem, hogy Leah-t javasoljuk, és vele is megbeszélem. Ne feledjétek, elsején 9-kor indulunk. Fél nyolcra legyetek itt, innen megyünk együtt a kikötőbe. Tudjátok, hogy elszöszölnek az ellenőrzésekkel. Sarah és Myles még nem utaztak, úgyhogy majd beszélünk hármasban, hogy mire figyeljetek. Ha jól tudom, dr. Noble volt már az Eldelusián néhányszor, Leah pedig majdnem minden évben felmegy, szóval gyakorlott utazó. Keresni foglak titeket! – mutatott Sarah-ra és Mylesra. – Egyéb kérdés, óhaj, sóhaj, panasz? Akkor köszönöm, ennyi volt a hivatalos része a megbeszélésünknek. Sarah, nem fáradtál el túlságosan? Hallottam, hogy az a biokutató-intézet elég durván beruházott. Hány ember volt?

– Nem is tudod, mennyire: 112 embernél kellett az absorber képességet maximálni. Tízes csoportokra osztottuk be őket, így azért rendben volt. Még mindig attól félek, hogy kihagyok valakit.

– K9?

– Á, egy sem. Szerintem tavaly volt utoljára. És nálatok? Valami újdonság?

– Ó, az mindig van. Működik az antigravitációs meghajtó. De egyelőre nem fogjuk publikálni. Kár, hogy nem voltál itt a tesztelés napján. Egy 100x40 centiméteres dobozt reptettünk meg, de fél óra alatt leszívta a szabványos akkukat. Ha nagyobb tömeggel akarunk próbálkozni, először meg kell oldanunk a gravitációs térből történő energianyerést. Szerintem dr. Noble most is azon dolgozik… – mosolygott Mikos. A professzor fel sem emelte a tekintetét, mintha nem is hallotta volna.

– Egyébként mennyi idő alatt érünk a Holdra? – kérdezte Myles. – Tudom, hogy én is megnézhetném, de te már gyakorlott vagy.

– Pontosan 2 óra 48 perc. Amíg nem javítjuk fel a technológiájukat! – nevetett Mikos. – Egy csapat már azzal foglalkozik, hogy az antiG meghajtókat milyen területen tudjuk majd alkalmazni. A legjobb ötlet volt a világon Steve-et behozni a projektbe. Szerintem az egyetlen élő ember, akivel a prof beszélgetni szokott. – Majd emelt hangon folytatta: – Ugye, professzor? – Noble most felnézett és bólintott. Mindannyian nevetni kezdtek.

– Akkor szombat reggel legkésőbb fél nyolckor találkozunk.

– Működik az antigravitációs meghajtójuk, úgy tűnik, elindultak a folyamatok! – Greez boldogan hozta a hírt, csápjai az izgatottságtól összevissza csapkodtak. – Érzékeltük a gravitációs hullámok változását, ráadásul a helyét is pontosan meg tudtuk határozni. Igazunk volt, az Űrhajózási Hivatal központja volt a centrum.

– Akkor innen már csak pár apró lépés, hogy a téridő szövetében rést tudjanak nyitni – mondta Pun bizakodóan.

– Azért még van mit javítani a technológiájukon. Ez csak a gravitáció leküzdésére lesz elég, viszont a helyi közlekedést nagyban meg fogja változtatni pár éven belül.

– Akkor a sötét energiát még nem tudják használni? – Pun csalódottnak tűnt a kezdeti lelkesedés után. Greez csápjai azt jelezték, hogy nincs oka a további örömre. – Akkor még nem kellene ezzel a többieket zavarni. Ki tud még róla?

– Természetesen Uni.

– Akkor ez maradjon is így. Kérd meg Unit, hogy figyelje folyamatosan az Űrhajózási Hivatalt, hátha elkap valami újabb információt.

– Átnéztem az utolsó évük publikus jelentéseit, de pár apróságon kívül semmi fontos fejlesztés nem fűződik a nevükhöz. Inkább optimalizálások, mint újítások. Nekem úgy tűnik, hogy csak akkor mutatják be a terméket, amikor már teljesen készen van.

– Ez akár azt is jelenheti, hogy már dolgoznak a sötét energia hasznosításán, csak még nincs megfelelő szinten a technológiájuk?

– Akár…

– Ezért lett volna jó a belső kommunikációjukat is figyelni…

– Gondolkodtam rajta, miután feltetted a kérdést. Lenne egy módszer, de attól tartok, könnyen kiszúrnának, ezért nem is említettem eddig. Csak be kellene juttatnunk egy műholdat az övéik közé, amely kapcsolódna azokhoz. A kommunikációs rendszereiket elemezve úgy vettem észre, hogy a műholdak továbbítják a földi információt a bolygó egyik részéről a másikra. Kiváló titkosítással dolgoznak, de rövid időn belül vissza tudnánk fejteni az algoritmusaikat.

– Ha van esély arra, hogy észreveszik, akkor inkább várjunk türelmesen. Én bízom abban, hogy a gravitációs hullámok

használatával elindult valami, és – ahogy Uni mondta – hamarosan megnyitják az első rést és felfedezik a bóját.

– A gond az, hogy a bója felfedezése és a transzponder megtalálása között még évek telhetnek el. A bója a holdjuk körül kering; az átjátszóhoz eljutni viszont legalább 8,4 fényév szükséges, hogy elérjék a legközelebbi lakható rendszert. Már ha logikusan gondolkoznak, és az lesz az első távolabbi céljuk.

– Eddig nem okoztak csalódást…

Uni folyamatosan szkennelte a csatornákat. Az elmúlt harmincöt év alatt sikerült olyan megbízható rendszert kialakítania, amely a valós eseményeket dolgozta fel. Még mindig gondot okozott számára a mese és a ténylegesen megtörtént dolgok elkülönítése, hiszen az ő világában minden valóságos volt. Egy idő után – azért kellett hozzá néhány év – sikerült jobban megismernie az emberek működését, sokkal könnyebbé vált a motivációik megértése is. Alapjában véve békés népség voltak, de előfordultak bűnesetek is. Most is éppen egy ilyen keltette fel Uni érdeklődését: „Ismeretlen tettesek bombát robbantottak…" Az ok, amiért ez prioritással került Uni elé, a helyszín volt: Muelle Falls, azaz az Űrhajózási Hivatal székhelye. A híradás további része még inkább megerősítette az információ fontosságát: a Központi Kutatóintézet tagjai ellen irányult a merénylet, de szerencsére senki sem sérült meg. Uni azonnal megértette az indítékot: amikor nagyobb intézmények ellen követtek el bűncselekményeket, szinte minden esetben a cég működése, tevékenysége váltotta ki az ellenszenvet. Az angyal szerencsére még mindig biztonságban van, bár a statisztikai előrejelzések azt mutatják, hogy a sikertelen tett után újabb próbálkozás következhet.

„Már csak pár év, bírjátok ki!" – gondolta magában Uni, reménykedve a legjobbakban.

Megérkezett a visszajelzés az átjátszótól, az alárendelt rendszerek 100%-ban töröltek minden nyomot. Ha valaki konkrétan a kódjait keresné, akkor sem találna semmit. Biztos volt benne, hogy már nem kell sokáig várniuk.

Todd összepakolt. Egy hete őrlődött a küldetésen. Mindennap úgy érezte, hallja a Kozmosz szavát – és minden nap megerősítést kapott: ezt az áldozatot neki kell hoznia, nem ruházhatja át senkire. Halála után viszont megmentőként fogják tisztelni, hiszen megszabadítja a világot attól a személytől, aki beláthatatlan irányba vinné tovább az emberiséget. Nemcsak az a száz ember fogja ismerni, de milliók, sőt, milliárdok, akik az égre nézve a nevét fogják rebegni, kántálni: „Todd! Todd! Todd!" Elmosolyodott.

A terv egyszerű és világos volt: csak le kell nyelnie a kapszulát, ami a gyomorsavval elegyedve, háromméteres körben mindent el fog pusztítani. Az ellenőrzés nem fogja kimutatni, Naresh biztosította róla, hogy teljesen természetes komponensekből áll. A kapszulák – kettőt visz belőle – egy orvosi dobozba zárva utaznak vele. Ha valaki rákérdezne, a depressziójára szedi orvosi rendelésre. Bevett gyakorlat, hogy az emberek magukkal viszik a gyógyszereiket, ha szükséges.

Szóval Sarah Farewell közelében kell állnia, amikor bekapja a kapszulát. Nagyjából 8-10 másodperc, mire leér, azaz ez idő alatt kell megakadályoznia, hogy bekapcsolja a K9-es képességeit. Sajnos, ezzel a módszerrel sem az űrhajóban, sem az állomásban nem tudna nagyobb kárt tenni, pedig sokkal egyszerűbb lenne felszállni és felrobbantani a kócerájt, ahogy van. Valószínűleg senki sem jönne rá, hogy mi történt, valami belső robbanásnak könyvelnék el. Így marad a három méter. Naresh szerint az lenne a legbiztosabb, ha körbevenné az öt KKI-s alkalmazott, mert akkor mindannyiukat vinné

magával a nemlétbe. Todd elmosolyodott, mert erre is volt ötlete: a panorámaterem. Mindent meg lehet oldani, csak elég merésznek kell lenni hozzá. Elégedett volt. Eszébe jutott a mondás, melynek igazát az évek során már rengetegszer sikerült megtapasztalnia: „Két dolog van, amire bizton számíthatsz: az emberi butaság és rosszindulat.” Ellenőrizte még egyszer a jegyét a csuklópánton, beállította a késleltetett üzenetküldést Ericának, majd felkapta az asztalról a válltáskáját.

„Todd! Todd! Todd!” – zúgta a tömeg.

XII.

Sarah már reggel hét óra után megérkezett az ŰH bejáratához. Persze nem egyedül…

– Most komolyan, apa, anya! Minden hosszabb utamnál ki fogtok kísérni az állomásra?

– Kicsim, ez egy 384 ezer kilométeres távolság, szóval legalább most az egyszer engedd meg! Esküszöm, a következő alkalommal már nem jövünk ki! – tette fel a kezét Sam. – Vigyázzatok egymásra Leah-val, és ügyeljetek a fiúkra, nehogy butaságot csináljanak.

– Hát, lehet, hogy ez már nem rajtam múlik… Felhasítják a téridő szövetét, anya. Még soha, senki nem merte megtenni, mi pedig azért indulunk.

– Nem lesz gond, a szimulációk nem jeleztek problémát – nyugtatta lányát Hector. – Láttad a számokat, nem?

– Láttam, bár nem mondhatom, hogy túl sokat értettem belőle. Csak annyit, amennyit Myles elmagyarázott.

– Nem is a te dolgod lesz. Ti csak érezzétek jól magatokat Leah-val, aki, íme, már jön is. Jó reggelt, Leah!

– Jó reggelt, mindenkinek. Ti is olyan álmosak vagytok, mint én? – ásított nagyot a lány, majd megtörölte szemét. – A többiek?

– Nem láttam még senkit, bár dr. Noble valószínűleg most is a laborban van. Menjünk be! – mondta Sarah, majd körbepuszilta a szüleit. – Nyugi, nem a világ végére megyek, csak a szomszédba. És szerdán este már itthon is leszek.

Dr. Noble jelent meg az aulában, kis bőröndjét maga után húzva. A lányok csatlakoztak hozzá, majd az előtérben várták Mikost és Mylest, akik szinte pontosan fél nyolcra értek a

bejárat elé. Negyedóra múlva már az űrrepülőtér bejárata előtt szálltak ki az autóból.

A városban három űrrepülőtér is volt, ez volt közülük a legkisebb. A váróterem bejáratához széles lépcsősor vezetett fel, amelynek a tetején az épület úgy csillogott, mint egy kis ékszerdoboz. A bejárattól balra és jobbra információs pultok voltak, közvetlenül utánuk pedig két hatalmas terem, amelyekben kényelmesen lehetett várakozni. Étel- és italvásárlási lehetőségek, valamint pihenőalkalmatosságok várták az utasokat. A terem végére helyezték el az utolsó ellenőrzési pontot. Mivel a forgalom nem követelt meg többet, csupán egyetlen kapu szolgált az átvilágításra és a buszjáratok elérésére. Amint mind az öten átjutottak, két busz vitte őket az űrhajóhoz. Ők az emelt osztályú buszra szálltak fel. Egyébként a kis hajó csupán 50 embert volt képes szállítani: 14 hely az emelt, 36 pedig a normál osztályú utasok részére lett kialakítva. A busz majdnem 10 percen keresztül zötykölődött velük, mire elért a hajóhoz, ennek oka főleg az erős zajártalomban volt keresendő. Az ionmeghajtás igen nagy tolóerőt volt képes generálni, viszont ezzel arányos hang is társult hozzá. Amint átszálltak a gépbe, Sarah még látta, hogy az űrrepülőgép aljába pakolják a csomagjaikat, no meg dr. Noble két hatalmas ládáját, amelyek leszállás után egyenesen az Eldelusiára, a KKI kutatóbázisára mennek.

A hajó sok mindenben hasonlított a szonikusokra, azaz sima űrrepülőgép formája volt. Viszont míg a szonikusok számára elég volt 1200–1500 méternyi kifutópálya, addig itt 2000 méter volt a minimum, a nagyobb gépek számára pedig legalább 2500 méter volt az ideális. A régi rendszerek úgy működtek, hogy az üzemanyag nagy részét a felszínhez közel égették el, emiatt az utasoknak elég erős gyorsulással kellett számolniuk. Szerencsére ez már a múlté, a nagyjából

egyenletes sebességnövekedés miatt majdnem olyan érzés, mint egy szonikusban ülni.

Mind az öten az emelt osztályú szakasz felé vették az irányt. A normál utasrésszel ellentétben itt nem egymás mögött voltak az ülések, hanem kényelmesen helyezték el őket, mint egy társalgóban. Négy, különböző méretű asztal volt a tágas térben: a legnagyobbat 2x3 különálló fotel vette körül, a másodikat 2x2, míg a két utolsó asztalkához már csak 2-2 ülőhely tartozott. Nem sokan voltak, így ők azonnal a legnagyobb asztal felé vették az irányt. Egy házaspár ült az egyik kettes asztalnál, a négyeshez pedig három férfi telepedett le. Ők, ahogy helyet foglaltak, máris belebújtak a dokumentumaikba. Láthatóan abszolút nem érdekelte őket a repülés ténye, biztosan nem először tették meg a távolságot a Holdig és vissza.

Mindenki egészen máshogy élte meg a készülődés perceit: Leah nagy mozdulatokkal mesélt Sarah-nak a tudnivalókról, Myles és Mikos azon vitatkoztak, hogy az antiG meghajtó milyen változásokat jelentene a Hold-utazásban, dr. Noble pedig valószínűleg aludt, mert csukott szemmel, egyenletesen lélegzett, semmivel és senkivel nem törődve.

Körülöttük négy kísérő szorgoskodott: az élelmiszert és az egyéb szükséges holmikat pakolták fel a bár- és az éttermi részbe. Pontosan 8:59-kor a kapitány hangja szólalt meg:

– Üdvözöljük kedves utasainkat a Holdfény 12. számú járatán. A menetidő 2 óra és 48 perc, a Hold-állomás felkészült a fogadásunkra. Kérjük, a fel- és leszállás idejére kapcsolják be öveiket, erről az utastérben található kijelzőkön bővebb információt kapnak. Biztonságos utat, a Holdon pedig kiváló időtöltést kíván a Holdfény.

Ahogy a kapitány befejezte a szokásos üdvözlőbeszédét, az utastér két oldalán megjelent a kivetített „Kapcsolják be

öveiket!” figyelmeztetés. Mikos megbökte a professzort is, aki anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, oldalra nyúlt és bekötötte magát.

Az űrrepülőgép megmozdult, egyetlen rántással elindult a kifutón. A gyorsuló tempó az utastérben is érzékelhető volt, Sarah ugyanazt tapasztalta, mint a szonikusnál: kis, feszítő érzés a gyomrában, illetve a szokásos füldugulás. Aztán egyszerre kisimult minden: a gép elemelkedett a talajról. Innentől kezdve egy darabig még érezhető volt a gyorsulás, de a jelzés szerint már kikapcsolhatták az öveket. A panorámaterem csak a 100 kilométeres űrhatár elérése után nyílt meg. Leah kézen fogta Sarah-t, és maga után húzta.

A hajó teljesen logikusan lett felépítve. A ki- és beszállás egyetlen ajtón zajlott, melytől jobbra, azaz a hajóorr felé a normál, balra, a farrész felé pedig az emelt osztály terme helyezkedett el. A kettő között a személyzeti, a technikai és a tárolóhelyiségek álltak folyamatosan rendelkezésre, hogy könnyebben ki tudják szolgálni mindkét részben az utasokat. A panorámatermek csodálatos kilátást biztosítottak a hajóból, az út első felében a Föld felé, a második felében pedig a Hold felé. Természetesen ezek nem ablakok voltak a hajó oldalán, hanem belső kijelzők, amelyek a külső kamerák képét mutatták, viszont teljesen úgy nézett ki, mintha egy méretes ablakon kukucskálnának kifelé. Az ablakhatás miatt nem holografikus kivetítést használtak: itt még a régi, emitteres panelek adták a legélethűbb képet, ezért ezeket részesítették előnyben.

A Föld az egész képet betöltötte. Sarah megigézve bámulta a felhővel borított bolygót, amely szinte észrevétlenül mozgott az űrben, miközben a saját tengelye körül forgott. Látni vélte a légkör csillogását is, ahogy fényes páncélként

vonta be az egész planétát. A felhők alól kikandikáló kék vizek vakítóan verték vissza a Nap fényét.

– Gyönyörű, nem? – kérdezte Leah.

– Csodálatos! Nem is tudtam, hogy ennyire kék az egész! – válaszolta Sarah teljesen elvarázsolva. – Az ott az afrikai kontinens, jól látom? És nézd, ott a terminátor! Az melyik város lehet a sötétségben, úgy kivilágítva?

– Nem tudom, de tényleg szép.

– És az ott? – Sarah, mint egy kis gyermek az ajándékboltban, szinte a kijelzőre tapadva bámulta az egyre távolodó bolygót. Ha nem lett volna egy korlát előtte, valószínűleg még az orrát is hozzányomja.

Todd a normál osztályon, a pilótafülke mögötti egyik első sorban ült. Megnézte a csuklópántját: innentől kezdve egy órája van, hogy végrehajtsa az akciót. Végiggondolt mindent, a lényeg a lány. Ha a többiek is a közelében vannak, még jobb. A búcsúlevelet előkészítette, a leszállásra időzítette az elküldését. Addigra már túl lesz mindenen. Szomorúnak kellett volna lennie, mégsem volt az. Leginkább üresnek érezte magát, de ezzel együtt könnyűnek és boldognak. Már semmilyen gond nem nyomja a vállát. Először zavarta, hogy magára hagyja Ericát és a gyerekeket. Aztán megírta nekik a levelet, és átutalta számukra az összes kreditet, amihez hozzáfért.

A Kozmoszban sosem kételkedett, tudta, hogy el fogja végezni a küldetését. Ez sokkal fontosabb, mint ő, Erica vagy a KB tagjai. Ők meg fogják érteni, tovább tudnak majd működni nélküle is. Armin és Svea megoldják.

Ideje felállni és elindulni a panorámaterem felé. Az egyik kapszulát kivette a dobozkából és a zsebébe csúsztatta. Elért

a két osztályt elválasztó átjáróhoz, amely már a kiszolgálószemélyzet felségterülete volt. Erősen köhögni kezdett.

– Bocsánat, uram, tudok önnek segíteni? – állította meg az egyik utaskísérő. A fiatalember aggódva várta, hogy Todd abbahagyja a köhögést.

– Igen, egy pohár vizet kérnék – támaszkodott az átjáró oldalának. A kísérő elfordult, megtöltött egy poharat tiszta vízzel, majd átnyújtotta Toddnak. Ő ivott pár kortyot, és visszaadta a poharat.

– Köszönöm, megmentett attól, hogy megfulladjak. Legalábbis egyelőre – mondta fejét lehajtva. – Hogy hívják?

– Gregory vagyok, uram! – felelte kötelességtudóan a fiatalember. – Tudok még valamiben segíteni? Hívjam esetleg a hajó orvosát?

– Ó, nagyon kedves, de ezen már az orvos sem tud segíteni. Tudja, ez az utolsó utam. Halálos beteg vagyok, és a Holdon szeretnék meghalni. Ne nézzen ilyen szomorúan, mindenki életében eljön ez a pillanat! De ön olyan fiatal, még rengeteget fog élni.

– Segíthetek, hogy könnyebbé tegyem az utazását? Vigyek egy párnát esetleg?

– Nos, volna valami, de csak ha tényleg nem okoz önnek problémát. Bemehetnék az emelt osztályra? Sosem láttam még belülről, és szeretnék kinézni az ottani panorámaablakon.

– Nem is tudom, uram, az átjárást tiltja a szabályzat… Akár ki is rúghatnak miatta.

– Kérem! Ez egy halálos beteg utolsó kívánsága. Ráadásul csak tíz percet töltök ott, és már jövök is vissza. – Todd megint

elkezdett köhögni. Egyik kezével továbbra is az átjárónak támaszkodott, a másikkal pedig megpróbálta a száját takarni.

– Tíz perc. És nem mondhatja meg senkinek, hogy én voltam. Rendben? – emelte fel két kezét Gregory. – Tessék, menjen, míg nem látja senki.

– Köszönöm, köszönöm, ön roppant kedves fiatalember, Gregory. Köszönöm! – Azzal megnyomta az átjáró ajtajának gombját, amely halkan félrecsúszott.

A panorámaterem nem sok utast érdekelt az emelt osztályon. A házaspár a kijelző jobb oldalán állt – Sarah-éktól jó négy-öt méterre –, és egymást átölelve bámulták a Földet és a csillagokat. Sarah a korlátnak támaszkodva, előrehajolva próbálta felderíteni a bolygó egyes részeit, miközben a mellette álló Leah-nak lelkendezett folyamatosan. Leah már hátat fordított a kijelzőnek, számára ez nem volt újdonság. Persze először, másodszor neki is hatalmas élmény volt, de most jobban érdekelte a körmei állapota. Egyértelműen meg kellett volna csináltatnia őket. Nem baj, a Holdon is lesz rá lehetőség. A fiúk elmennek kísérletezni, ők pedig Sarah-val körbejárják az ottani kupolavárosok minden üzletét.

Észrevette, hogy egy férfi jött be a terembe. Azonnal feltűnt neki, mert loboncos haja és nagy szakálla volt. „Fura egy figura” – gondolta magában, majd fintorogva inkább visszafordult a kijelző felé.

Todd azonnal felismerte hátulról is Sarah-t: kék-fehér csíkos nyári ruha volt rajta, és könnyű vászoncipő. Ő lenne a gonosz? Az, aki az egész folyamatot irányítja? Ez a kislány, aki éppen vidáman fecseg a barátnőjével? Aztán eszébe jutott: a gonosz azzal tud leginkább megtéveszteni, ha elhiteti veled, hogy veszélytelen. Mielőtt közelebb ment, felmérte a távolságot. Legalább tíz méter van a kijelzőig, tehát itt kell

bevennie a kapszulát. Nem kell sietnie, majd számol magában, hogy pont akkor érjen oda, amikor robban. Teljesen nyugodt volt, a pániknak nyomát sem érezte. Legfeljebb annyi izgalmat érzett, mint amikor Maddyhez ment először oda, hogy felkérje táncolni. Maddy… Biztosan nem nézné jó szemmel, amire készül. Drága Maddy! Vannak olyan célok, amelyek megérik az áldozatot. Todd kicsit elérzékenyült, aztán fejében újra felhangzott a kórus: „Todd! Todd! Todd!" Kivette a kapszulát a zsebéből és lenyelte. Egy… Kettő…

Sarah felsikkantott:

– Nézd, ott az egyik műhold! – Leah odanézett, majd unott hangon csak annyit válaszolt:

– Igen, és még vagy száz. Nem nagy durranás!

– Jól van, nekem ez az első! – nevetett Sarah, majd tovább fürkészte a kijelzőt. Váratlanul mozgást észlelt a háta mögött. „Valamelyik utaskísérő?" – ennyi futott át a gondolatain, mielőtt a tükörképre fókuszált. „Nem, ez nem lehet! Mit keresne itt?" – Döbbenten megfordult. Tényleg Todd volt az. Feléjük tartott, arcán mosollyal. „Bocsánatot akar kérni, vagy mit akar?" Todd megnyújtotta lépteit. Sarah akkor látta meg szemében a fanatikus tüzet, ami már ismerős volt számára. Todd arcáról leolvadt a mosoly, kitágultak orrlyukai, kitárta karjait, lépései pedig egyre erőteljesebbé váltak. Mint egy megvadult bika, úgy közeledett feléjük. Sarah a kezét nézte, de nem volt benne semmi. Automatikusan Leah elé húzódott, bár biztos volt benne, hogy csak tőle akar valamit.

A detonáció ijesztő volt. Az első, egy méteres zónában a lágyrészek cseppfolyóssá váltak, majd felforrtak és elpárologtak. A hús, a vér, az inak, az erek, az összes belső szerv. A csontok elszenesedve porladtak el, szinte semmi sem

maradt belőlük. A második méteren belül levők súlyos égési sérüléseket szenvedtek, csontig hatoló savas égés marta fel bőrüket. A külső szövetek fortyogva, pezsegve párologtak el, a csontok megfeketedtek, a szélükön puha, szürke hamu keletkezett. Az ezen kívül levők nagy szerencsével megúszhatták, de a robbanás ereje okozta belső sérülések végzetesek is lehettek.

A detonáció utáni vákuumszerű csend csupán pár másodpercig tartott, majd fülsiketítő hangon beindult a hajó belső riasztója.

Az emelt osztályt sokként érte a robbanás. A házaspár nő tagja először egyszerűen nem bírta abbahagyni a sikoltozást, majd egy idő múlva már csak nyöszörögve bújt a férje nyakába. Mikos és Myles azonnal berohantak az utasrészből, de már csak azt látták, hogy sötét por és némi csontszilánk borítja a termet, a falról és a mennyezetről pedig sűrű, zselészerű, piros anyag csurog. A kijelző jobb oldalán rémült szemekkel egy férfi állt, aki magához ölelve tartott egy szipogó nőt. Mögöttük az utaskísérők is berohantak, sőt, a normál osztályról is bedugták a fejüket néhányan. A kijelző alsó, középső része pókhálószerűen berepedezett, és vér folyt rajta lefelé.

Mikos és Myles a korláthoz futottak. A két lány alatta feküdt.

– Orvost! Azonnal hívjanak egy gyógyítót! – kiáltotta Mikos. Myles még rendelkezett a gyógyítói és a röntgen képességekkel, ezért azonnal elkezdte vizsgálni a súlyosabb sérültnek tűnő Sarah-t. A haja ráolvadt a fejére, az arca súlyosan megégett, egészen az arccsontig hatolt a felrobbanó bomba. A ruha felső része a nyakára és a mellkasára olvadt, egészen a húsig, mint valami kemény páncél. De a legrosszabb

a keze volt: alkarjának felétől lefelé csak egy szétfolyt csonk maradt, a teljes keze eltűnt. Valaki megfogta Myles vállát, és egy orvosi mediscant nyomott a kezébe. „Vizsgálja a másikat, mi foglalkozunk vele!” – csak ennyit hallott, majd látta, hogy Sarah-t egy hordágyra teszik, és gyorsan eltávolítják a teremből. Leah felé irányította a mediscant. A robbanás erejétől a képernyőnek csapódhatott, mert fejének bal oldalát erős trauma érte. Megnézte a test többi részét is a mediscan és a saját röntgen képessége segítségével. Az egyik gerinccsigolya repedt meg, ahogyan a korlátnak csapódott. Azonnal elkezdte a helyreállítást, bár legszívesebben Sarah után rohant volna. A csigolyával nem volt nehéz dolga, de a fejsérülés esetében bizonytalan volt. Évek óta nem gyógyított, s előfordulhat, hogy nemcsak a koponyát kell rendbe hozni.

– Hozzanak egy orvosi dobozt! – kiáltotta. Szüksége lesz pár eszközre, mert ehhez nem elég a keze, ráadásul nagyon vigyázni kell az esetleges fertőzésekre is. A doboz hamarosan megérkezett, egy csipeszt és némi gézt vett elő belőle. Finoman felitatta a vért, majd fellélegzett: a sérülés nem érintette az agyi szöveteket. Elkezdte a sejtek regenerációját, és pár percen belül már csak a véres haj jelezte a szétnyílt koponyát. A biztonság kedvéért altatásba helyezte a lányt, hiszen egy agyrázkódást legjobb, ha kialszik az ember. Rettenetes fejfájása lesz, ha felébred.

Felállt és körülnézett. Mikost kereste, de sehol sem látta. Biztosan Sarah után ment. Azok a sérülések nagyon komolyak voltak, lehet, hogy neki kellett volna vele foglalkoznia? Hogyan hagyhatta, hogy idegen kézbe kerüljön a lány? Az egyik kísérőt kérdezte meg, merre vitték, majd utánuk sietett. Az orvosi szoba a két osztályt elválasztó középső részből nyílt, egy nem túl tágas helyiség volt. Mikos kint várakozott,

türelmetlenül járkált fel s alá a szűk folyosón. Ahogy meglátta Mylest, odaszaladt hozzá.

– Mi van Leah-val?

– Vele minden rendben, csak agyrázkódása van. A koponyasérülés nem volt olyan súlyos, mint gondoltam. Sarah?

– Jó kezekben van. Két ötvenes gyógyító dolgozik rajta, olyanok, mint te.

– Azért bekopogok!

– Jöjjön! – nyitotta ki az ajtót az egyik asszisztens. – Láttuk, hogy ön is ötvenes. – Myles bólintott. A szűk helyiségben csak egy műtőágy volt, amelyen Sarah feküdt egy lepedővel letakarva. A mennyezeti erős fényszóró még jobban láthatóvá tette a bőrén keletkezett égési sérüléseket. Valaki éppen a koponyájára olvadt hajat próbálta eltávolítani – a fej másik fele már kopaszra volt nyírva. A két gyógyító egymással szemben dolgozott, az egyik az arctól, a másik pedig a mellkastól indult el. Szép munkát végeztek, látni lehetett a bőr regenerálódását. Az egyik orvos megszólalt:

– Megtenné, hogy a biztonság kedvéért végigröntgenezi a testet? – Myles bólintott, és a lábaktól kiindulva elkezdte a feltérképezést.

Módszeresen haladt, minden apró csontot, ínszalagot megvizsgált. Apróságok voltak csupán, a robbanás fizikai hatásai, fél óra alatt mindent átnézett, és szükség esetén kijavított. A jobb kézen levő csonkkal viszont nem tudott mit kezdeni. A gyógyítás nem így működik, egy teljesen hiányzó részt nem lehet visszaállítani. Sarah-t már az elején mélyaltatásba helyezték, s folyamatosan figyelték az ágy fölött a levegőbe kivetített életjeleket. A lány felületesen lélegezve feküdt az ágyon. Kopasz volt, de legalább már minden bőrsérülést kijavítottak a gyógyítók. A jobb

szemöldöke is majdnem eltűnt, látszottak a frissen regenerált, még kicsit rózsaszínűbb területek az arcán, a nyakán, a karján és a mellkasán.

Myles kiment a folyosóra. Komor arccal bólintott Mikosnak és dr. Noble-nek, akik idegesen várakoztak. Már fél óra sem volt a leszállásig.

XIII.

Az emelt osztály panorámateréből mindenkit kiküldtek, de az események fényében már senkit sem érdekelt a Hold képe, amely felé közeledtek. Az ajtókat lezárták, hogy a helyszín érintetlen maradjon. Mindenkit megkértek, hogy legyen elérhető, főként az emelt osztály utasait. Nekik leszállás után azonnal a helyi rendőrségen kellett vallomást tenniük.

Sarah és Leah még mélyaltatásban feküdtek, várva, hogy elszállítsák őket a helyi orvosi létesítménybe. Szerencsére a leszállás helyén, Terra Momeria kupolája alatt megfelelő felszereltségű kórház működött – ez minden leszállóhelyen kötelező volt.

Az űrhajó begördült a zsiliprendszerrel ellátott állomásra. Miután elvégezték a szükséges biztonsági ellenőrzéseket, a hajó ajtaja kinyílt, leereszkedett a lépcső, és az emberek kiszálltak a gépből. A lépcső alján az orvosi és a biztonsági személyzet várta őket. A két hordágyat autóba tették, és máris a kórházba vitték a lányokat megfigyelésre. A három fizikust és a házaspárt megkérték, hogy fáradjanak be a rendőrségre, a többieket pedig az elérhetőségük rögzítése után elengedték.

Hector, Sam és Val holón követték az eseményeket. Mikos és Myles lehajtott fejjel ült a szobában, ahol rajtuk kívül még három nyomozó volt jelen, két férfi és egy nő. Sam eltakarta kisírt szemeit, a többiek – már sokadjára – végignézték a hajón rögzített felvételeket. Az egyik kamera a panorámaterem bejárata felől, a másik a házaspár fölötti sarokból rögzítette az eseményeket. Az első felvételen tisztán látszott, hogy egy háttal álló férfi a szájába tesz valamit, majd a lányok felé indul. Sarah hirtelen megfordul, arca látszik a felismerés. Jobb karját maga elé nyújtja, bal kezével pedig Leah-t takarja.

A férfi egy pillanat alatt köddé válik, a robbanás lökéshulláma pedig a képernyőnek hajítja a két lányt.

A másik szemszögből a férfi besétál a képbe. Nyíratlan és rendezetlen szakáll és haj, dühös szemek. Két karját oldalra emelve megy a kijelző felé, majd egyszer csak eltűnik. A következő pillanatban egy megégett test zuhan be a jobb alsó sarokba. Sarah az, amint visszacsapódik a képernyőről.

Nyílt az ajtó és egy rendőr lépett be. Súgott valamit az egyik tisztnek, majd átadott neki egy könnyű válltáskát. A tiszt kinyitotta, kivett belőle két tárgyat, és elhelyezte őket az asztalon. Egy csuklópánt volt és egy apró dobozka, benne egy opálszínű kapszula és egy üres rekesz. Mindkettőt visszatette a táskába, odaadta a rendőrnek, aki kiment a szobából.

– Egyértelmű a tényállás – kezdte a tiszt. – Az elkövető öngyilkossági, ugyanakkor gyilkossági szándékkal közelített a sértettek felé. A pontos részletek még nyomozás tárgyát képezik, de láthatóan egy biokémiai robbanást idézett elő valamilyen módon. Jegyzőkönyvön kívül jegyzem meg csupán, hogy valószínűleg a kapszula a fegyver. Amint lehetséges, elküldjük a bolygóra további elemzés céljából, a csuklópánttal együtt. A legutóbbi tájékoztatás szerint Sarah Sophia Farewell súlyos sérüléseket szenvedett, amelyeket még a hajón ellátott az orvosi személyzet, viszont a jobb kezét elveszítette. – Sam hüppögése felerősödött a háttérből. Hector simogatta a haját, próbálta megnyugtatni. – Leah Agnes Hall csupán könnyebb sérüléseket szenvedett. Enyhe agyrázkódással került be a kórházba. Amennyiben az orvosi megfigyelés is megerősíti, estére távozhat. A nyomozást hivatalosan is átadom a helyi, földi hatóságoknak. Önök elmehetnek. Szeretnének még beszélni egymással? – Mikos bólintott, a nyomozók pedig elhagyták a szobát.

– Sam, nagyon sajnálom! – mondta Val. – Komolyabban kellett volna vennünk ezt a fenyegetést, s talán nem a rendőrségre bízni.

– Mit tehettünk volna? Nem vagyunk nyomozóhatóság… – legyintett Sam. – Az a lényeg, hogy nem lett komolyabb baj. Csak a keze… – s megint sírásban tört ki.

– Nyugodj meg! – mondta Hector. – Manapság már kiváló megoldások vannak, az EKI-ben majd foglalkozunk ezzel. – Sam bólintott, és megpróbálta felitatni a könnyeit.

– Ha felébred, felhívunk, rendben? Aztán megbeszéljük a továbbiakat – szólt Mikos.

– A holnapi teszteket nem kellene elhalasztanotok, Sarah-ra úgysincs szükségetek. – Sam már csak szipogott.

– Meglátjuk, hogyan alakul. Az Eldelusiáról viszont azonnal áthívok két biztonsági embert, hogy vigyázzanak rájuk. Legalább ezek után próbáljunk meg jobban figyelni – hajtotta le a fejét Mikos.

– Rendben, folytassuk, ha már a lányok is be tudnak kapcsolódni – zárta le a beszélgetést Hector.

Mikos és Myles a kórházban töltötte a délután és az este további részét. Leah már kora este felébredt, szinte alig emlékezett valamire. Levetítették neki a kamerák felvételeit. Az első kérdése az volt, hogy mi történt Sarah-val.

> *Sarah befogta a fülét. Egy teljesen üres, sötét szoba közepén, a sarkain ült a padlón, fejét ölébe hajtva. A magas frekvenciájú sípolás csak nem akart megszűnni, kezdett fájdalmassá válni. Egy szempillantás alatt a feketéből fehér lett, a szoba kivilágosodott. Fényesfehér polycon volt minden fal,*

sehol egy ajtó, mintha egy zárt doboz közepén ült volna. A hang megszűnt, viszont a fülcsengés még sokáig megmaradt utána. Sarah lassan felnézett. Todd állt előtte. Megijedt, hátraesett a kemény talajon, megtámaszkodott az alkarjain, s úgy nézett fel a férfira. A fekete haj és a bozontos szakáll ismerős volt, viszont a ruhája… Hófehér nadrágot és inget viselt, az egészet egy égkék köpeny takarta, amely a nyakánál volt megkötve. Két karját oldalra nyújtotta, mintha meg akarta volna ölelni a világot, szeme pedig világítani kezdett. Először pirosan, majd átváltott bíborszínűre, onnan kékre, a végén pedig kékeszöld árnyalaton állapodott meg. Haja megnyúlt hátrafelé, több vastag tincsbe rendeződött – mintha vékony csápokká alakultak volna, a levegőben lebegtek. Todd mosolygott. Már egyáltalán nem volt ijesztő, teljesen eltűnt belőle minden gonoszság és rosszindulat. Kezét nyújtotta a lány felé, aki még mindig a padlón ült. Sarah felnézett, jobb karját a férfi felé nyújtotta, kezük összekulcsolódott. Todd hatalmasat rántott rajta, a csuklója majdnem kiszakadt a helyéből. A mozdulattól eltűnt alóla a padló, a szoba…

– Sarah! Sarah… – hallotta meg egy nő hangját. A jobb keze rettenetesen fájt. Megpróbálta mozgatni az ujjait, de nem volt rá képes. Szeme még csukva volt, ám felismerte a hangot:

– Leah? – hangja karcos volt és gyenge. – Mi történt? – Megköszörülte a torkát, lassan megpróbálta kinyitni a szemét.

– Minden rendben van. Volt egy kis balesetünk…

– Balesetünk? Ó, rémlik valami. Todd. Felrobbantotta magát. Megsérült valaki?

– Csak te és én. Én már rendben vagyok. Te is hamarosan jól leszel.

– Leah? – Sarah gyanakodva méregette a barátnőjét. – Mi történt?

– A jobb kezed… Elvesztetted. – Sarah a kezére pillantott, de csak a kötést látta. – A robbanás? – Leah bólintott. Sarah lecsukta a szemét, egy könnycsepp gördült ki a szeméből.

– De minden rendben lesz, apukád már dolgozik a megoldáson.

– Kicsit össze kellene szednem magam… – mondta Sarah egy hirtelen ötlettől vezérelve, majd megpróbált felülni. Leah megnyomta az ágyemelő gombot, hogy segítsen. – Szükségem lenne némi energiára.

– Máris szólok a doktornak! – s megnyomta a nővérhívót.

Míg Sarah táplálkozott, Leah körbeküldte az információt, hogy mindenki megnyugodjon. Mikos és Myles hamarosan megérkezett. Addigra Sarah már teljesen jóllakott, és kipihenten, felöltözve, de még félig az ágyon fekve várta, hogy megteremtsék a kapcsolatot az otthoniakkal. Este nyolc körül jártak, mire mindenki a szobában volt, és a holokivetítő is elindult.

– Mutasd magad! – lépett a kivetítés felé Sam. – Gyere közelebb, hadd lássam az arcodat. A gyönyörű hajad! Ne aggódj, hamar kinő. Szebb lesz, mint volt. És a kezed! Apád már dolgozik rajta. – És csak mondta, mondta, a többiek pedig mosolyogtak. Nem történt semmi komoly baj, legalábbis semmi visszavonhatatlan. Hector mindenkit megnyugtatott, hogy a legjobb prosztetikumot fogják alkalmazni a pótlásra. Sarah már nem volt szomorú, a többiekkel együtt nevetgélt. Megnézte ő is a videókat, meghallgatta Myles és Mikos beszámolóit a baleset utáni időszakról. Lassan mindenkiből elszállt a feszültség nagyja. Val most is megjegyezte, hogy

kicsit jobban oda kell figyelni a biztonságra, s nemcsak a cégen belül, hanem azon kívül is. Bármikor jöhet egy újabb Todd, aki meg akarja akadályozni a fejlődést. Mint kiderült, a kapszula egy nagyon komoly, nem publikus fejlesztés eredménye, csak rendkívül kevesen férnek hozzá. Felmerült a kérdés: vajon Todd hogyan kapott belőle kettőt? Ennek kiderítése és a körülmények tisztázása érdekében Val magánnyomozót fogadott, aki remélhetőleg hamarosan használható információkkal fog szolgálni.

Mikos beszámolt a döntésükről, miszerint a másnapi kísérletet nem halasztják el. A térszakítót – dr. Noble gépét nevezték így, amely képes belehasítani a téridő szövetébe – már elszállították az Eldelusiára. A prof most is ott van, és próbálják beállítani. Sarah azonnal jelezte, hogy szeretne ott lenni. Egy ilyen történelmi eseményről nemcsak holón keresztül szeretne értesülni. Sam húzta a száját, de igazából semmilyen indokot nem tudott felhozni, hogy miért nem javasolja.

Sarah elkezdte letekerni a kezéről a kötést, meg akarta nézni a csonkot. Mikos az ujjaival takarta a szemét, csak a réseken keresztül mert odanézni. Hiányzott a teljes kéz, a csukló, s az alkar alsó 5–6 centije. A csonk vége erősen roncsolódott, különböző színű forradások tarkították, alul a singcsont egy megfeketedett darabja látszott ki. Sarah bekapcsolta a K10-et, kíváncsi volt, hogy a képessége mennyire hatásos. Nem volt még tele energiával, de talán ennyi is elég lesz arra, hogy az esetlegesen megmaradt sérülések begyógyuljanak. A szeme izzani kezdett, a kék szín halványzölddé változtatta a kis helyiség sárgás derengését, amit a holokivetítés okozott. Sarah a kezére koncentrált. A csonk kéken felizzott, ahogy a forradások elkezdtek rózsaszínűvé változni. Becsukta a szemét, hogy semmi ne

zavarja meg a műveletben. Milliméterről milliméterre, a semmiből tűntek elő a sejtek, épült fel az alkarja, a csuklója, majd lassan a kéztő-, a kézközépcsontok, s végül az ujjpercek is megjelentek. A körmök készültek el utoljára, ehhez Sarah a bal kezét használta mintának. Az azon levők alapján építette újra a körömágyat, majd a körömlemezt. Mindenki lélegzet-visszafojtva figyelte a jó egyperces műveletet. A végén Sarah megmozgatta a csuklóját és az ujjait, mintha csak egy reggeli zsibbadást próbált volna elűzni. Míg a többiek örültek, ő az ágyon ült – teljesen kimerült, minden energiája elfogyott. De legalább mosolygott. Borzasztóan fáradtnak érezte magát, pihenésre volt szüksége. A haját majd egy későbbi alkalommal fogja visszaállítani, most ez volt a legfontosabb… „Szóljon valaki az orvosnak, hogy ne lepődjön meg, ha meglátja az új kezemet!” – ez volt az utolsó gondolata, mielőtt ülve elaludt.

XIV.

Az Eldelusia kutatóállomást a holdvasúttal lehet megközelíteni egy zárt, szekcionált, föld feletti csőhálózaton keresztül, amelyben teljesen hermetikus kabinok siklanak az egyes szakaszok között. Terra Momeria a központ, s mint egy polip karjai, úgy ágaznak ki belőle a holdvasút vonalai, melyek végén kisebb-nagyobb városrészek találhatóak. Az egyik egy szórakoztatópark – talán a leglátogatottabb a környéken –, a másik pedig egy bevásárlóközpont. Ez kisebb ugyan, de itt is rengeteg ember tölti az idejét. Természetesen ott van még az űrállomás, ahonnan nemcsak a Földre, hanem a Hold különböző állomásaira is el lehet jutni.

Sarah és Leah az egyik kabinban ültek, amely teljesen csendben siklott a csőben, hála a mágneses meghajtásnak. Sarah haja most egészen másként festett. Úgy gondolta, ha már megnöveszti, ne legyen unalmas: lágy hullámokat varázsolt bele, a színét pedig kissé vörösebbre hangolta. Úgy nézett ki, mintha frissen jött volna a fodrásztól, aki egyszerre vágta, festette és bodorította. Azért ezek a műveletek sokkal fárasztóbbak voltak, mint a hagyományos orvosi beavatkozások, valószínűleg azért, mert saját magán végezte őket, a saját energiáit használta a saját szervezete gyógyítására. Sosem gondolta volna viszont, hogy egy levágott – itt inkább leolvadt, leégett – végtagot így vissza lehet növeszteni. A K9-esek biztosan nem képesek ilyenre, ő pedig nem feszegette a határait. Alkalom sem volt rá, illetve eszébe sem jutott eltérni a hagyományos módszerektől.

A kollégák már mind az állomáson voltak, de nem rohantak, még legalább egy óra volt hátra a teszt indításáig. Egy korukbeli lány várta őket a megállóhelyen, s kísérte őket a kutatótelep központi épületéhez. Sarah és Leah elbűvölve

bámulta a hatalmas építményeket: úgy nézett ki, mintha egy hógömbbe építették volna – hó nélkül ugyan, és a kastély helyett inkább egy hatalmas, szétterülő épületkomplexummal. Ahogy beléptek az egyik laborba, Mikost látták meg.

– Végre itt vagytok! Sarah, fantasztikus lett a hajad! – dicsérte meg az új frizurát. – Gyertek, bemutatlak benneteket az állomás vezetőjének. – Azzal egy vékony, alacsony, legalább hatvanas nőhöz vezette őket:

– Lányok, ő itt Carla Bright. Carla, ők Sarah Farewell és Leah Hall. Mindketten a KKI-ban dolgoznak. Sarah nélkülözhetetlen munkatársunk, Leah pedig a kommunikációs igazgatónk. Carla a főmérnökünk.

A nő kinyújtotta kecses kezét, és mindkettőjükkel kezet fogott. Sarah-nak eszébe jutott, hogy néhány évvel ezelőtt állította be a képességeit. Ötvenes elektró és spektrál, mint a legtöbb, tudományos területen tevékenykedő ember. Úgy tűnik, kiválóan kihasználta a benne rejlő lehetőségeket.

– Sarah, Leah, üdvözöllek benneteket az Eldelusia bázison. Nálunk történnek a csodák! – mosolygott. A hangja kellemesen mély volt, szinte simogató. – Most pedig gyertek velem, elmondom a protokollt. Nagyon komolyan vesszük a szabályozásokat. Ez nem a Föld, nem barátságos körülmények között dolgozunk. Egyetlen hiba is elég, és… Pfff… – mutatta a kezével a robbanást. Sarah biztosan nem akart többet, egy életre elege volt belőle. – Persze azért nem kell megijedni – folytatta Carla –, rengeteg védelemmel vagyunk ellátva, megóvjuk magunkat. Velem fogtok dolgozni, a fiúknak elég dolga lesz, most is a nyitást készítik elő. Mi leszünk a csajos csapat! – kacsintott. Mikos még visszaszólt az ajtóból:

– Érezzétek jól magatokat, tartjuk a kapcsolatot az irányítóval! – azzal elhagyta a termet.

– Így van! – folytatta Carla. – Mi maradunk az irányítóban, míg ők nagyjából egy kilométerrel a kupola fölött fogják megnyitni a rést. Csak félméteres lesz, az is rengeteg energiát emészt fel. Egy hajón már felvitték a szükséges eszközöket, és – nézett a csuklópántjára – alig egy óra múlva kezdünk. Addig nézzetek nyugodtan körül, én is előkészülök, és megyünk az irányítóterembe.

– Bocsánat, Carla! Egy kérdés motoszkál bennem, de ez biztosan a hiányos fizikai ismereteimnek tudható be – kezdte Leah. – Miért a Holdon nyitjuk a kaput, és nem a Földön?

– Ez jó kérdés, szerencsére egyszerű válaszolni rá. A nyomás- és hőmérséklet-különbség az oka. Ha a Földön nyitnánk egy rést, egy emberi szempontból kellemes hőmérsékletű világba nyitnánk bele egy abszolút nulla fokos környezetet, ráadásul egy olyat, ahol se levegő, se mérhető nyomás nincs. Az űrben viszont a sötét térben feltételezettekhez hasonlóak a körülmények.

– Aha, tehát olyan, mintha egy vízzel telt lufit szúrnék ki. Ha a víz alatt teszem, nem fröccsen szanaszét, míg a levegőn azonnal beterítene mindent.

– Hasonló a helyzet, bár a víz alatt még lesz nyomáskülönbség, de igen, mondhatjuk. Függ a mélységtől is, no meg… Hagyjuk, nem bonyolítom! Szeretnétek még valamit tudni?

A két lány egymásra nézett, mindketten mosolyogtak, nem volt több kérdésük. Carla otthagyta őket, Sarah pedig megszólalt:

– Szerintem, ha leviszed a lufit a víz alá, akkor sokkal vizesebb leszel, mintha a felszínen pukkasztod ki! Szóval sántít a hasonlatod! – De már nem tudta komolyan befejezni a mondatot, kibuggyant belőle a nevetés. Leah csatlakozott, együtt kuncogtak a kissé logikátlanná sikeredett hasonlaton.

– Irányítóterem, Térszakító a helyén. Energia csatlakoztatva, polarizált ionizációs hullámgenerátor készenlétben. Szonda előkészítve. Minden rendszer optimális működési paraméterek között üzemel.

– Térszakító, pontosan 10:00-kor indíthatják az eljárást. Bármilyen gyanús jelre kezdjék meg a bezárást, nem szeretnénk balesetet! – adta ki a parancsot Carla.

– Irányítóterem, értettük. Visszaszámlálás 10 másodperctől.

Az irányítóteremben mindenki a kijelzőre tapadt, amely két részre volt osztva. Az egyiken egy üres térrész volt látható, a háttérben a csillagok ragyogtak, a másik pedig egészen távolról – valószínűleg egy siklóról – mutatta a hajót, amelynek az aljára volt felszerelve a térszakító, az eszköz, amely megpróbál rést ütni a téridő szövetében. Mindenki érezte a pillanat jelentőségét: ha a kísérlet sikeres lesz, az egy olyan állomást jelent az emberiség történetében, mint a tűz felfedezése vagy a kerék feltalálása. Elszakadhatunk a bolygótól, olyan távolságokat tehetünk meg belátható időn belül, amire ember még sosem volt képes. Persze ez csak az első lépés lesz, de a leghosszabb út is egyetlen lépéssel kezdődik.

Sarah és Leah egymás mellett álltak, szorongatták egymás kezét és nagyon izgultak. Sarah még szerette volna megkérdezni Carlától, hogy mi a legrosszabb, amire készülniük kell, de végül nem került rá sor, mintha nem lett volna elég bátorsága hozzá. Nem volt teljesen nyugodt, de valószínűleg a többiek sem. Látszott az arcokon, hogy a bizonytalanság és a kiszámíthatatlanság jelen van, hiába a rengeteg szimuláció. Ez bizony már nem egy számítógépes környezet, hanem a való világ.

Elkezdődött a visszaszámlás. Három, kettő, egy… Hatalmas energiahullám csapott ki a térszakítóból, egy pontra irányulva. Mintha megállt volna az idő. Sarah csak annyit látott, hogy az energiahullám, mint egy hatalmas villám, folyamatosan csapkod az eszköz és a kiszemelt pont között, majd egyszerre egy vakító, sárga folt jelent meg, amely függőlegesen nőni kezdett. A másodperc tört része alatt egy sárga, vibráló vonal lett belőle, majd kitágult, és kör alakúvá torzult.

A téridőszakadással egyidőben furcsa esemény történt: Sarah érezte, hogy hatalmas energia áramlik át rajta, automatikusan bekapcsolt a K9. Ugyanezt érezte valószínűleg az irányítóteremben levő másik két K9-es is, mert mindhármuk szeme kékké vált, és a megszokottnál erősebben kezdett világítani. Sarah néhány centire elemelkedett a padlóról. Úgy érezte, akkora erő tombol benne, hogy akár az egész állomást darabokra téphetné. Becsukta a szemét, és visszaereszkedett a talajra. Száját összeszorította, és kikapcsolta a képességet.

– Mi történt? – kérdezte Carla aggódva.

– Valami hatalmas energia áramlott át rajtam. Sokkal erősebbnek éreztem magam, mint egyébként. De ahogy láttam, mások is így voltak vele. – A másik két K9-es is értetlenül és zavartan nézett körbe.

– De minden rendben van?

– Teljesen. Minden rendben! – Leah megszorította Sarah kezét, s odasúgta.

– Sarah, ha gond van, inkább szólj!

– Nem, tényleg nincs semmi probléma, csak átmeneti volt.

– Folytassuk! – adta ki az utasítást Carla.

– Irányítás, itt érdekes dolgok történtek. A K9-esünk bekapcsolt, és rendkívül erős energiaáramlásról számolt be. Az történt, amire gondolok?

– Térszakító, itt is hasonló események zajlottak, de már minden rendben van. Szerintem igen, az elmélet helyesnek tűnik! Ha ott is minden rendben, folytassák!

– Értettük, szonda előkészítve, indítás. – Azzal egy apró szondát lőttek be a félméteres körbe. Nagyon furcsa volt látni, hogy belép a jármű, de a másik oldalon nem jelenik meg. Csak sötétség maradt utána a lyukban.

Az irányítóterem egyik kijelzője a szonda által rögzített képet mutatta, legalábbis azt kellett volna, de csak sötétség látszott, semmi más. A távolság nőtt a rés szélétől, már 10 méternél járt, és még mindig semmi. A képernyő alján lévő audioszignál viszont egyszer csak alig észrevehetően jelezni kezdett.

– Hangosítsák fel az audiót, és állítsák meg a szondát! – kiáltotta Carla. A szonda abban a pillanatban megállt, de a jelzés ugyanúgy folytatódott. Rendkívül magas, fülsértő hang volt, amely pillanatról pillanatra visítóbbá fokozódott. Fél perc elteltével hirtelen megszűnt, csak a kellemetlen érzés maradt utána.

– Mennyi időnk van hátra, mire magától bezáródik a rés? – kérdezte Carla.

– A záródás aktuális üteme alapján 4:45 másodpercen belül ki kell hoznunk a szondát. Utána még 42 másodperc, mire teljesen bezáródik.

– Rendben, rögzítsenek mindent, amit a szonda képes érzékelni. Főleg a hangokra figyeljenek. Ha minden igaz, újra fognak kezdődni. Van egy teóriám, de még nem akarom elkiabálni.

– Értettem. Folytatjuk a rögzítést.

– Igen, ismét hallottuk, de most rendkívül mély hangokkal indult, majd folyamatosan emelkedett, az egészen magas frekvenciákig. Csak egy kis részét tudtuk rögzíteni, mivel nem volt elég időnk a teljes skála meghallgatásáig. Amikor felfigyeltünk a hangokra, a következőket rögzítette a szonda – mondta Carla, és megnyomta a lejátszás gombot. A képernyőn egy hullámforma jelent meg, alatta egy szám, amely az éppen lejátszott hang frekvenciáját mutatta. Az érték olvashatatlanul gyorsan változott, lehetetlen volt értelmezni. Most a hang nem volt olyan zavaró, egészen halkan sivított a háttérben.

– S most lássuk lassítva a számokat! – Carla újraindította a lejátszást, de most lényegesen komótosabb tempóban. A képernyőn éppen 12 269-et mutatott a számláló, majd a 12 277, 12 281, 12 301 jelent meg. A teremben mindenki egyszerre kezdett beszélni, míg Sarah és Leah csak néztek egymásra. A számok már 17 781-nél jártak. 17 891, s egyre emelkedtek az értékek. Sarah már nem hallotta a hangot. A számsor 20 731-nél állt meg, majd pár másodperc szünet után újrakezdődött: 2, 3, 5, 7, 11, 17, 19, 23… Sarah számára egyszeriben világossá vált, mit lát. Leah-ra pillantott, aki tágra nyílt szemekkel, hangtalanul formálta a szót: – „Prímek?”

XV.

Felgyorsultak az események: az egyértelműen idegen jelek a társadalom minden szegmensét érintették. Persze voltak olyanok, akik egyszerűen nem hitték el, ami az Eldelusián történt. Eleve nem volt olyan látványos, mint egy holofilm, nem jelentek meg idegen űrhajók az égen, nem volt olyan felvétel, amely hitelt érdemlően bizonyította volna, hogy itt vannak. A tudományos körök is két csoportra oszlottak: egyesek a teljes projekt leállítását követelték – szerencsére ez volt a kisebbség –, mert szerintük az idegenek csakis ártó szándékkal jöhetnek. Ha felvesszük velük a kapcsolatot, elpusztítják a bolygót, elveszik az erőforrásainkat, a vizünket, vagy a lakókat fogják rabszolgasorba hajtani. A csendes többség viszont összedugta a fejét, és felkészült mindenre. De hogyan lehet felkészülni egy olyan civilizációra, amelyről semmit sem tudunk azonkívül, hogy van fülük – vagy bárhogy is hívják azt a szervüket, amellyel a hanghullámokat érzékelik. Az egészen biztosnak tűnt, hogy ha ide tudnak jönni, akkor technológiailag fejlettebbek, mint mi, azaz aligha lenne esélyünk ellenük. Ettől függetlenül megindultak olyan törekvések, hogy a fegyverek fejlesztését se hanyagoljuk el. Annyit sikerült kideríteni a következő térszakítások során, hogy a frekvenciákat sugárzó adót közvetlenül a környékre telepítették, kimondottan nekünk. A rés egyelőre nem nőtt meg annyira, hogy a szondákon kívül mást – esetleg élő személyt – küldjünk be. A legnagyobb nyílás 3,2 méterre nőtt – az energiaigénye felülmúlt minden várakozást.

– Ráadásul bizonyítást nyert, amit a tudósok már régen kutattak: a képességek nem a semmiből állítják elő az energiát, hanem a sötét térből nyerik azt. Sötét energia pedig korlátlan mennyiségben áll rendelkezésre, szóval egy darabig

nem fogyunk ki belőle. A probléma, amin most dolgozunk: nem tudunk akkora energiát befektetni, hogy egy hajót átküldjünk rajta. De még egy siklót sem javasolt bevinni, mert mire visszafordul, a rés már annyira összeszűkülhet, hogy gondot okozhat – zárta le a beszámolóját Mikos.

– Bocsánat, egy dolog megütötte a fülemet: mi van azokkal a tudósokkal, akik szerint – hogy is fogalmaztál? – az idegenek ártó szándékkal jönnek? – kérdezte Steve összehúzott szemöldökkel.

– Ők azt mondják, hogy túl naivak vagyunk, mert magunkból indulunk ki. Nem akartam visszavágni azzal, hogy ők meg magukból. Ugyan, mi szükségük lenne a mi vizünkre? Mintha nem tudnák, hogy viszonylag nagy mennyiségű víz van szerte a világegyetemben. De bármiért is jönnének, minden van odakint is, és nem kell érte megküzdeni. Egyetlen dolog fordul elő ritkán: az értelmes élet.

– A Todd-ügy óta jobban odafigyelünk a spirituális közösségekre – mondta Hector. – Ők is kettészakadtak, csakúgy, mint a társadalom többi része. Egy részük azt gondolja, hogy végre megérkezett a hitük forrása, azok az entitások, akiket imádnak. A másik csoport pedig a gonosz eljövetelét jövendöli. Érdekes, hogy jelentősen megnőtt a számuk az utóbbi időben. Az emberek megijedtek az ismeretlentől, a spiritizmus pedig biztos pontot jelent számukra.

– Tényleg, elítélték már Kapoort? Túl hosszúra nyúlt az ügy, egy ideje nem követem – masszírozta meg az arcát Adam. – Hallom, Sarah volt bent nála.

– Igen, volt. Elmesélte neki, mi is történt pontosan az Európa-I. bázison. Teljesen mást gondolt Sarah-ról, összemosta az ÁVH-t és őt – mondta Hector. – Egyébként még jó, hogy Todd felvette az első beszélgetésüket, így sikerült

kideríteni a csuklópántja adataiból, ki áll a háttérben. Sajnálatos félreértés történt, de a gyilkosságra való felbujtás bizony bűncselekmény. Jó pár évre leültetik. Sarah mellé pedig – bár erősen tiltakozott – kirendeltünk egy személyi testőrt.

– Bocsánat, hogy visszatérek Mikos beszámolójára – mondta elgondolkodva Steve. – Miért nem készítünk egy résnyitó drónt?

– Résnyitó drónt? – senki sem értette, mire gondol Steve. – Bizonyára olyan drónra gondolsz, amelyik meg tud nyitni egy rést. Nem rendelkezünk ennyi energiával, de ha mégis, akkor sem tudnánk ráerősíteni egy apró drónra. – Myles kérdően nézett Steve-re, aki máris szabadkozni kezdett, amint látta, hogy a többiek nem értik a felvetését.

– Azt hiszem, túlságosan előreszaladtam. Első kérdésem: hogy halad a sötétenergia-konverterünk? Abban a projektben nem vagyok benne, csak elolvasom néha az értesítőket – mondta kicsit pironkodva.

– Nem sok időnk van a valós tesztelésre, de a szimulációk jó értékeket mutatnak – felelte Mikos. – A megnyitott résen keresztül már sikerült energiát elszívnunk és konvertálnunk. Nem túl nagy még a hatásfoka, de úgy tűnik, működhet.

– Ez azt jelenti, hogy a buborékmeghajtástól még messze vagyunk? – fordította le Steve. Mikos bólintott.

– Ahhoz a térszakításnál nagyságrendekkel nagyobb, stabil energiaellátás kellene – mondta.

– Pontosan ez érdekel engem. Szerinted mikor érünk el arra a szintre, hogy a sötét térből kiszívott energiával tudjuk táplálni a résnyitást?

– Arra gondolsz, hogy ha bemegyünk a résbe, akkor vissza is kell onnan jönnünk? – szólt bele Myles is.

– Az sem utolsó szempont, de nem. Egy apró, néhány centis átjáró létrehozása a mi világunkból a sötét térbe nem igényel akkora energiát, igaz? Ráadásul csak nagyon-nagyon rövid időre kellene megnyitni…

– És mit csinálunk azon az apró lyukon keresztül? Bekiabálunk, aztán elszaladunk, mielőtt becsukódik? – nevetett Adam a tudósok beszélgetésén.

– Majdnem igazad van: egy adatcsomag átküldésére pont elég, és annyi energiát talán még én is tudnék produkálni. Nem! Inkább bedugjuk a „csőrünket", és elkezdjük kiszívni a kapu fenntartásához szükséges energiát. Sőt, a megnyitást is ebből lehetne fedezni. – Steve látta, hogy a fizikusok már pedzegetik, miről beszél, így még lelkesebben folytatta: – Tehát az űrhajó kilő egy kis résnyitó drónt, amely lyukat üt a téridő szövetén. Elkezdi kiszívni a sötét energiát, és ezzel növeli meg a kapu méretét. Ha elég nagyra nyitotta, akkor a hajó berepül, a kis drón pedig megy utána, illetve elindítja a rés bezárását.

– Ezt hogy csinálod? – kérdezte elképedve Myles.

– Hát, csak úgy elképzelem! – nevetett Steve.

– Az a baj, hogy én nem tudom „csak úgy elképzelni" – nevetett Myles is.

– Szerintem technikailag megoldható, ehhez már nem kell sokat fejleszteni a konverteren. Maximum néhány hónap, esetleg egy év, és kipróbálhatjuk a „Clarkson-féle" résnyitó drónokat – kapcsolódott be a nevetésbe Mikos is, fejét csóválva.

– Val, végre itt vagy! – üdvözölte Mikos Valentine-t, aki erre a végszóra lépett be a terembe. Mi már mindent megbeszéltünk, ami az utolsó fél évben történt…

– Bocsánat, valamit még el kellett rendeznem. Mirren Bay sosem nyugszik! – mosolygott titokzatosan Val.

– Pedig bánhatod, mert Steve megint sziporkázott. Nem tudom, honnan szedi az ötleteit, de nélküle nem tartanánk ott, ahol vagyunk – mondta Mikos, Steve pedig kihúzta magát. Sosem érezte át, mekkora segítséget nyújt a többieknek, csak megpróbálta mindig a saját észjárása szerint megérteni és megoldani a problémákat. Ha elé tennék a B-meghajtó tervrajzát, azt sem tudná, melyik az eleje és melyik a hátulja. Az nem az ő világa. Az elektronika még csak-csak megy, de ez a keményvonalas elméleti fizika, ahol csupa kiejthetetlen, ismeretlen jel van egy képernyőn… Na, az nem neki való. Mikos elmesélte, mi az a „Clarkson-féle" résnyitó drón, s bár Val sem értett annyit hozzá, hogy értékelje a hatalmas ötletet, legalább mindenki elégedett volt.

– Mi lehet már a lányokkal? – kérdezte Adam.

– Mi más? Öltözködnek, csinosítják magukat. Még jó, hogy mi már eleve csinosak vagyunk! – mondta Myles, és vigyorogva megigazította a nyakkendőjét.

– Dalmar? – nézett Hectorra Adam.

– Neki fontos küldetése van! – válaszolt Hector helyett Val.

Éppen befejezte a mondatot, amikor az előbb említett fiatalember ügetett be az aulába, ahol a fiúk várakoztak. Ugyanúgy öltönyben, nyakkendőben, mint a többiek, de láthatóan kipirultan és izzadtan.

– Nos? – nézett rá Val. A fiú elmosolyodott, és az oké kézjelet mutatta. Senki sem értette, miről van szó, de vállat vontak, és folytatták a beszélgetést. Már csak a lányokat várták, hogy elindulhassanak az étterembe. A múlt év végén döntöttek úgy, hogy nem külön-külön ünneplik meg a születésnapokat, illetve a fontosabb eseményeket. Ehelyett minden negyedévben megpróbálnak egy napon összegyűlni

és megünnepelni az adott időszak alkalmait. Legalább tudnak egy jót beszélgetni, és mindenki felzárkózik abból, amiben elmaradt. Persze most is lesznek olyanok, akik nem tudnak jelen lenni, de úgy vélték – főleg az elmúlt események tükrében –, hogy nem szabad egymást elhanyagolniuk.

Az első negyedévben Steve februári, Inés mama és Sarah márciusi születésnapját, továbbá Denise és Steve 63. házassági évfordulóját ünneplik meg. Az étterem az adott szombati napon csak az ő számukra lett lefoglalva. Ahogy Myles fogalmazta meg viccesen: „A fizikus, a gyógyító és a »menedékes« csapatból is sokan eljöttek, de szívesen látjuk az aktakukacokat is." Ők voltak a csapat KKI-s része, azaz Sarah és Leah, továbbá természetesen Val, aki azonnal vissza is dobta a labdát: „Köszönetképpen az aktakukacok fizetnek ma mindent!" – Mindenki ujjongani kezdett, függetlenül attól, hogy ez egyértelmű volt.

A hölgyek nem véletlenül késtek. Gyönyörűek voltak, csinosak és mosolygósak. Sarah egy szolid, egyszerű, szűk, halványzöld ruhában jelent meg, amely éppen csak térd alá ért. Haját oldalt megtűzte, égővörös zuhatagként omlott a vállára. Ritkán járt magassarkúban, de most, a ruhához kénytelen volt felvenni egyet. Sammel sokáig kutattak megfelelő cipő után, Hectornak el sem merték árulni, hogy egy egész délutánt töltöttek el vele. Végül az egyik kisebb üzletben találtak egy klasszikus, fehér, hatcentis sarkú cipellőt, aminek csak egy világoszöld, apró levél volt a csatján. Már mindketten fáradtak voltak, így ennél maradtak. Jól tették, a ruhával együtt rendkívül elegánsan nézett ki, ráadásul szépen kihangsúlyozta Sarah csinos lábait.

Elkezdődött az ünneplés, a hatalmas terem megtelt edény- és evőeszköz-csörömpöléssel. Beszélgettek, viccelődtek,

elmesélték egymásnak az előző negyed-, félév eseményeit, történéseit.

– Sarah, ráérsz egy pillanatra? Egész este nem tudtunk beszélni, valaki mindig elvitt mellőlem! – mosolygott Dalmar.

– Ez az este ilyen lesz, többükkel majdnem fél éve beszéltem utoljára élőben. De persze, ráérek, vonuljunk egy kicsit félre.

– Üljünk le ide! – mutatott Dalmar a fal melletti székekre. Átnézve Sarah válla fölött, Sam és Hector izgatott arcát látta, ahogy őket figyelték. Sarah leült, rámosolygott Dalmarra.

– Milyen csinos vagy ebben az öltönyben! – mondta, és megigazította a fiú nyakkendőjét. – Mit szerettél volna mondani?

Dalmar egy apró dobozt vett elő a zsebéből, és a lány szemébe nézett.

– Sarah Sophia Farewell, hozzám jössz feleségül? – kérdezte, és kinyitotta a dobozkát.

Sarah akkor sem lepődött volna meg jobban, ha Dalmar szeme pirosan kezd világítani. Az feltűnt neki az este folyamán, hogy az anyja és az apja kicsit furcsán viselkednek, de soha nem gondolta volna, hogy ez az oka… Először nem válaszolt, csak a fiú nyakába ugrott, majd megpuszilta az arcát, és a fülébe súgta:

– Naná, te pupák! – Szorosan megölelték egymást. Sam és Hector a fiatalokhoz szaladtak, és összevissza puszilgatták őket. Persze erre már a többiek is felfigyeltek: egyre-másra jöttek és gratuláltak a jegyespárnak.

Val elégedetten mosolygott. Egy kis aknamunka sosem árt, Dalmar pedig nem az a rámenős srác, szüksége volt némi biztatásra. Már csak Leah-t kellene eladni valakinek…

XVI.

Az Átmenet. Így nevezték el utólag azt az 1504 napos időszakot, amely a jel felfedezése és az első, B-meghajtóval felszerelt hajó indítása között telt el. Ebben a négy évben a szenzációra várók többsége egy idő után apatikussá vált, elvesztették a reményüket arra, hogy egy idegen faj képviselőivel találkozhatnak. Pedig rengeteg információt sugároztak a sötét térbe, hátha valaki válaszol rájuk, de soha, semmi sem történt. Sokan arra gondoltak, hogy nincs is odakint senki. Talán valaki egyszer elhelyezte a jeladót, majd lelépett.

Ettől függetlenül a B-meghajtó kutatása közben rengeteg új találmány látott napvilágot, amelyek megkönnyítették az emberek életét. A legnagyobb áttörés vitathatatlanul az antiG meghajtók megjelenése volt. Egyre több tesztjárműbe szerelték be, s mivel viszonylag kis helyen elfért, autó nagyságú siklókkal szelték keresztül-kasul az eget. A közúti használatot nem műszaki okokból tiltották, hanem a hiányos szabályozás miatt. Egy antiG autóval akár a világűrbe is ki lehetne repülni, ami – megfelelő védelem nélkül – életveszélyes lenne. A legegyszerűbb, egyben leggyakorlatiasabb megoldás az volt, hogy szoftveres és fizikai korlátozásokat kapnak a meghajtók, a korlátozás nélkülieket pedig legfeljebb az űrutazás területén fogják engedélyezni.

A Clarkson-résnyitó már a második év elején rendelkezésre állt. Ez azt jelentette, hogy csekély induló energiával hajónyi nyílást is képesek voltak ütni, majd gyakorlatilag korlátlan ideig táplálni, hogy ne záródjon be. Ez lehetővé tette a siklók használatát a sötét térben anélkül, hogy a bezáródástól kellett volna tartaniuk. Az audiojel erősségének vizsgálatával még

abban a félévben megtalálták a bóját, amely sugározta a prímfrekvenciákat. Hatalmas eredményeket vártak tőle, de sajnos azonkívül, hogy hanghullámokat bocsát ki a Hold környezetében, semmit sem tudtak meg az idegen civilizációról.

A következő félévben már antiG űrhajókkal közlekedtek a Hold körüli sötét térben. Rájöttek, hogy nem léphetnek vissza bárhol a normál térbe, hacsak nem akarják például a Hold felszíne alatt pár kilométerrel találni magukat. Ki kellett dolgozni azt a technológiát, amely a sötét térben is érzékelni tudta a torzult gravitációs teret és annak esetleges mozgását. Ez alapján lehetett következtetni egy objektum jelenlétére a valós térben. A résnyitóba biztonsági protokollokat integráltak, amelyek megakadályozták a kapunyitást, ha bármilyen tértorzulást érzékeltek, legyen az egy csillag, bolygó, hold, űrhajó – vagy akár egy apró, eltévedt űrszemét. A harmadik év végére már gyakorlottan mozogtak az antiG űrhajókkal, és használták a sötét energiát a meghajtó táplálására.

A négy év legjelentősebb feladata a térgyűrés hatékonyságának és a sötét térben való mozgás sebességének növelése volt. Mivel az energia már nem okozott gondot, a fénysebesség 12%-át pedig már korábban elérték néhány percig, a bolygó szinte minden tudósa azon dolgozott, hogyan lehetne sokkal feljebb tolni a sebességet. A buborék és a zsebuniverzum fogalmaknak köszönhetően nem kellett többé az eddigi fizikai korlátok között vergődniük, elengedhették a fantáziájukat. Folyamatosan nőtt az elért sebesség: a Föld és Nap közötti átlagos, 150 millió kilométeres távolságot a második évben 20 perc, a harmadik év elején már csak 11 perc alatt tették meg, ami a fénysebesség 70%-át jelentette. A

tudósok a 95% fölötti értéket tűzték ki célul, de ezt csak a negyedik év elejére sikerült elérniük.

A térgörbítés volt a másik kiemelt projekt. Minél hatékonyabb lett a kiindulási pont és a célkoordináták közötti út meggyűrése vagy egymásra hajlítása, annál inkább csökkent a megtett út, ezzel pedig a ráfordított idő. Ha 10%-ot sikerül görbíteni, akkor ennyivel csökken az utazás ideje, tehát ezt is legalább 90% fölé kell vinni, hogy a nagyobb távolságok is bejárhatóak legyenek. Ezt az értéket csak a negyedik év elejére sikerült elérni, ami viszont azt jelentette, hogy a fénysebesség 95%-ával haladva, átlépték a bűvös egyperces határt a Föld–Nap viszonylatban: 52 másodpercig kellett utazni a sötét térben. Sajnos, ez még mindig nem volt elég: a legközelebbi rendszert, a Meresint így egy évig (pontosabban 325 napig) tartana elérni. Itt már az 1%-ok is rengeteget számítottak. Az Űrhajózási Hivatal úgy döntött, hogy november közepén – még ha egy évig is tart az utazás – elindulnak.

A cél tehát a Meresin rendszer Creivon bolygója. 8,4 fényév… Ha térgörbítés nélkül, csak a fénysebesség 95%-ával haladnának, akkor 3227 napig tartana az út. A térgörbítéssel ez a tizedére csökken. November azonban még messze van, addig sikerülhet a tudósoknak még 1–2 százalékot kifacsarni a technológiából.

A júliusi hőség szokás szerint kibírhatatlan volt. Sarah csak a hűtött irodában érezte jól magát, de nem is nagyon volt ideje kimozdulni. Leah-val egymás mellett, egy asztalnál ültek, mindketten a saját holokijelzőjüket bámulták.

– Akkor kell legalább 10 orvos. Ebből nem engedek! – Leah hangja határozott volt. – Plusz természetesen a két K9-es gyógyító.

– Akkor az már 112 fő az irányítószemélyzeten kívül. Nem lesz sok? – Sarah összehúzott szemöldökkel nézett fel a kijelzőből.

– Elvileg 250-en elférünk a hajóban, szóval nem okozhat problémát. Nem az emberek adják a tömeg jelentős részét, hanem a hajó rakterében szállított rengeteg élelem és a burkolat alatt tárolt hatalmas mennyiségű víz. Ezekből két évre valót viszünk, hiszen vissza is kell jönnünk. Ha minden jól megy, indulásig kicsit feljavítják a térgyűrődési együtthatót. Akkor, remélhetőleg, felére csökken az utazás ideje, tehát élelemből is feleannyira lesz szükség. A fénysebességi együttható már így is 95%, azt nem lenne egyszerű még feljebb tekerni.

– Még mindig csodálkozom azon, hogy tudsz ennyi számot megjegyezni… – nevetett Sarah. – Szóval akkor 12 fős orvosi stáb.

– Így van. A tudósok létszámát 80-ban korlátozta Val, de az nem a mi dolgunk, azt osszák be ők. Plusz az irányítószemélyzet 62 tagja: pilóták, gépészek, műveleti, kommunikációs, műszaki és egyéb tudományos tisztek, navigátorok, operátorok és a saját orvosi személyzetük.

– És persze Danielsen kapitány! – nézett Sarah sandán mosolyogva Leah-ra.

– Ó, Lars Danielsen kapitány! – Leah a szék támlájának dőlt, fejét hátrahajtotta, karjait a tarkójára kulcsolta, és szemeit becsukva elmosolyodott. Néhány másodpercig ebben a pózban üldögélt, a széket balra-jobbra forgatva, aztán teljesen komoly arccal megkérdezte:

– Ugye nem azt mondod, hogy neked nem jön be? Magas, szőke, kigyúrt… És ő a kapitány! Ráadásul szingli!

– Leah, én férjes asszony vagyok, már egy éve, két hónapja és három napja. Persze, a szemem ezért még megvan… –

kacsintott pajkosan barátnőjére Sarah. – De rosszul láttam, hogy a parancsnok és közte mintha lenne valami szikra?

– Ugyan! Ana? El sem tudom képzelni, hogyan lett belőle parancsnok. Alig lehet harmincéves!

– Idén lesz 34… Egyébként meg ne tévesszen meg a filigrán alkata és a csinos, szende pofikája. K8-as, mint apa.

– Mindegy, majd odafigyelek rá. De ha már említed: a szüleid nem gondolták meg magukat? Szükségünk lehet rájuk az út során.

– Nem, biztosan nem jönnek. Abba már beletörődtek, hogy én megyek, de ők semmiképpen nem akarják elhagyni a bolygót. Ahogy, sajnos, Dalmar sem. – Sarah, száját elhúzva, szomorkásan fordította el a fejét.

– Pedig azt hittem, az meggyőzi, hogy ha nem jön, egy évig nem láthat.

– Azt mondta, ő nem egy „kalandvágyó" fajta. Neki itt a helye a Földön, hogy várjon rám. Mondjuk ezt akkor is tudtam, amikor megismertem… A „nemes hercegnő"! – Sarah már mosolygott. – De talán pont ezért szeretem, mert ilyen kis érzelmes.

– Adam sem akart jönni… Neki ott van a baba, aki épphogy betöltötte a három évet, szóval nem csodálom, hogy nem kíván részt venni az expedícióban.

– Akkor marad Mikos, Myles és a prof a csapatból. No meg mi ketten.

– És Mark? – Leah meglepetést színlelt.

– Jaj, ne már! – Sarah a kezébe temette az arcát. – Róla el is feledkeztem…

– Pedig róla aztán nem egyszerű megfeledkezni! – hahotázott Leah. – Jéghegy Mark! Szerintem úgy áll odakint,

az ajtó előtt most is, mintha odaszögezték volna. Láttad már mosolyogni?

– Soha! Mindig csak bámul azokkal a szigorú tekintetével, mintha el akarna kapni, mert éppen valami rosszat csinálok. Egyébként kezdem megszokni, hogy mindig ott van valahol mögöttem, pedig az elején roppant módon elleneztem. Tudod, vannak kellemetlen tapasztalataim…

– Szerencsére azoknak az időknek már régen vége – válaszolta bátorítóan Leah. – S nézd meg, hova jutottunk kilenc év alatt! Te megházasodtál, én még szerencsére nem, bár ez a Danielsen… – színpadiasan felsóhajtott, megrázta a fejét, majd ismét komolyan folytatta. – Szóval annyi pénzt kerestünk, amennyit esélyünk sincs elkölteni, olyan projektekben vettünk részt, amelyekről nem is álmodtunk, amelyek az egész világot előremozdították, most pedig egy idegen naprendszer idegen bolygójára szeretnénk kiruccanni. Nos?

– Hát, ha így nézzük, akkor valóban sok mindent elértünk.

– Sarah, ezt nem lehet másképpen nézni!

– Igazad van! – válaszolta Sarah. Felállt, felhúzta barátnőjét is a székből, majd hosszan megölelte. – Gyere, együnk valamit, aztán jóllakottan folytatjuk!

XVII.

Mark valóban az ajtó előtt állt. Úgy helyezkedett el, hogy egyszerre lássa a folyosó mindkét irányát. Az év eleje óta ő látta el Sarah védelmét, az ő feladata volt, hogy távolról, de folyamatosan mellette legyen. Az előző védők – Sarah direkt nem testőröknek hívta őket – nem vették ennyire komolyan a munkájukat, őket könnyen le lehetett pattintani. Mark viszont könyörtelen volt: csak akkor távolodott el Sarah közeléből, ha otthon voltak, vagy úgy ítélte meg, hogy abszolút biztonságos a környezet, semmiképp sem eshet baja. Ilyenkor az álla ellazult, de a figyelő tekintete akkor sem pihent. Sarah azt azért elismerte, hogy kiválóan végzi a munkáját, szinte láthatatlan, amikor nincs rá szükség. Ötvenes mecha volt, ami látszott is rajta. Folyamatosan öltönyben, fehér ingben és nyakkendőben járt. Sarah néha eltöprengett azon, hogyan tudna ebben a szerelésben futni, de eddig szerencsére még nem kellett bemutatnia. Többször elgondolkodott azon is, vajon mikor alszik vagy eszik. A többiről nem is beszélve…

A közeli étterembe indultak ebédelni. A két lány csevegve, vidáman haladt, Mark pedig a környéket kémlelte, épp csak annyira lemaradva, hogy szükség esetén beavatkozhasson. Sarah hirtelen megállt, majd hátrafordult. Látta, hogy Mark is megtorpant, de nem ment közelebb. Sarah odalépett hozzá és megkérdezte:

– Mark, éppen ebédelni megyünk. Lenne kedved csatlakozni hozzánk?

Mark láthatóan zavarba jött, hüvelykujjával reflexből megigazította a mandzsettagombját.

– Voltaképpen… szolgálatban vagyok, és már ebédeltem is. Köszönöm, nem! – A „voltaképpen” volt a szavajárása, a lányok sokat mosolyogtak rajta.

– Ebédeltél? De mikor? – Most Sarah-n volt a meglepődés sora.

– Nemrég! – Ezzel láthatóan befejezettnek tekintette a beszélgetést. Mark baritonja alig emelkedett beszéd közben, mondatai rövidek voltak, mintha levegőből is takarékoskodna. Sarah vállat vont, és visszasétált Leah-hoz.

– Azt mondta, hogy „voltaképpen" már ebédelt – közvetítette a lényeget, majd kacarászva mentek tovább.

Csupán pár métert haladtak, amikor Mark villámgyorsan eléjük vágott (ezek szerint mégis tud futni!), kirántott a tömegből egy férfit, és a falhoz szorította. Leah-ból kiszakadt egy apró sikoltás, majd kezét a szája elé kapta. Sarah bekapcsolta a K10-et, de rögtön látta, hogy feleslegesen: Mark ura volt a helyzetnek. A férfi ismerős volt, bár gondozatlan szakálla és haja a teljes arcát eltakarta, csupán a szeme világított ki a sötét bozontból. Nem, az nem lehet! Hiszen ő meghalt!

– Mark, engedd el! – kiáltotta Sarah, látva, hogy a védő, a nyakánál fogva, legalább tíz centivel a föld fölött tartja a férfit, aki kezeit széttárva, nem védekezett. Mark engedelmesen elengedte. Egy lépést hátrált, hogy teret adjon, de testével még árnyékolta a lányokat, míg a férfi tehetetlenül a fal tövébe csúszott. Egyik kezét védekezésül maga elé emelte, másik kezével a torkát kezdte masszírozni, miközben erőteljesen krákogott.

– Mi volt ez? Miért bántottad ezt az embert? – vonta kérdőre felháborodottan Leah.

– Ő Naresh Kapoor! Korábban gyilkosságra bujtott ellenetek – felelte Mark teljesen nyugodt hangon.

– Kapoor! Hát persze! – ismerte fel végre Sarah is a férfit, aki a földön ülve, könnyes szemét törölgetve bólogatott, de még nem volt képes beszélni az előző akció után.

Leguggolt hozzá, és belenézett a szemébe. Egyszer találkoztak a letartóztatása után, nem sokkal az incidenst követően. Akkor alig egy órát sikerült beszélniük. Csupán arra volt elég, hogy elmondja Naresh-nek, mekkorát tévedett, és hogy egyáltalán nem ő a felelős a húga haláláért.

– Mit akar? – szegezte neki a kérdést.

– Csak beszélni! – Naresh hangja halk volt és zaklatott. Megköszörülte a torkát, majd már érthetőbben elismételte: – Csak beszélni szerettem volna, és bocsánatot kérni!

Elsétáltak a szemközti parkba, ahol hárman körbeültek egy pihenőasztalt. Mark – mint mindig – állva figyelte őket: tekintete sorra vette a kijáratokat, a közeledő drónokat, a járdán és a padok között mozgó alakokat. Naresh végre összeszedte magát. Egy koszos, egykor talán fehér nadrág volt rajta, felül pedig egy krémszínű, vállán szakadt, rövid ujjú ing. Bozontos szakálla a mellkasára omlott, a haja is rendezetlen volt. Leah és Sarah szemközt ültek vele. Leah összefonott karral, a pad támlájának dőlve, tüntetőleg félrenézett, a parkban sétálgatókat mustrálta. Sarah viszont kíváncsi volt, mit akar Kapoor. Intett, hogy mondhatja.

– Igen, én vagyok Naresh Kapoor. Februárban szabadultam. Jó magaviselet, meg ilyesmi. Természetesen a rendőrséghez már nem vettek vissza, így valami más munkát kellett keresnem. Próbálkoztam több helyen, de alacsony szintű absorberként nem sok lehetőséget találtam.

– Mit akar? – kérdezte Sarah nyomatékosan.

– Tényleg csak bocsánatot kérni. Az elmúlt három évben volt időm elgondolkodni a történteken. Ráadásul a börtönben találkoztam valakivel, aki szintén ott volt abban az időben a táborban. Zachary Byrd, talán rémlik a neve.

Sarah szeme tágra nyílt a meglepetéstől, a név hallatán Leah is figyelni kezdett.

– Mi van Zacharyvel? Persze, hogy emlékszem rá!

– Egy hét múlva szabadul, könnyű testi sértés miatt ült néhány hónapot. Úgy tervezzük, hogy együtt próbálunk kezdeni valamit az életünkkel. Zack elmesélte, hogy mi történt azon a napon, amikor Sanah meghalt. Hogy nem ön volt az oka, hogy ön mentett meg mindenkit, köztük Zack barátomat is. És hogy ugyanúgy rab volt, mint bárki más.

Sarah szemét elöntötték a könnyek az emlék hatására. Még hogy nem ő a hibás! Ki volt az, aki beválasztotta Sanah-t a csapatba? A pszichológus szerint nem szabad felelősséget vállalnia valaki más tettei miatt. És mégis… Megtörölte a szemét. Oldalra pillantva látta, hogy Leah-ban is felidéződnek az akkori események. Kapoor pedig folytatta:

– Elmesélte az utolsó éjszakát is. Hogy milyen brutálisan végezték ki a tábor vezetőjét, hogy hogyan lőtték szét Zack combját és hogy hogyan gyógyította meg. Biztos akadt túlzás a meséjében, de ha csak a fele igaz, máris örülök, hogy a robbanáskor nem esett bajuk… Szóval, bocsánatukért esedezem! – fejezte be Kapoor. Csukott szemmel és lehajtott fejjel várta, hogy Sarah vagy Leah megszólaljon.

– Sosem haragudtam önre – mondta halkan Sarah, a férfi vállára téve a kezét. – Csak azt tette, amit helyesnek vélt. Bosszút akart állni a húgáért. Én nem éltem át azt, amit ön, így nem tudom megmondani, mit tettem volna hasonló helyzetben. Higgye el, néha még mindig eszembe jut Sanah, és igen, felelősnek érzem magam a történtek miatt. Az idő kerekét azonban nem tudom visszaforgatni, a megbánással pedig nem teszek jóvá semmit. Azt tanácsolom, próbálja elengedni, ami történt. A büntetését letöltötte, nincs szükség

további önsanyargatásra. Vonja le a megfelelő következtetéseket, és próbáljon kezdeni valamit az életével!

– Én nem vagyok olyan kedves, mint Sarah! – vágott közbe Leah. – De mivel nem történt bajunk, hajlandó vagyok megbocsátani. S tudja, mit? Csakis Zack kedvéért: ha kiszabadult, keressenek meg a központban. Közvetlenül engem, szólok a kollégáimat, hogy várom önöket. És addigra szedjék rendbe magukat, ha lehetséges! – morogta, majd felállt az asztaltól.

XVIII.

A nyár további része is az előkészületekkel telt. Augusztus első napjaiban két látogató érkezett a KKI-ba: Zack és Naresh. Most mindketten egészen elfogadhatóan néztek ki: Naresh leborotválta a bajszát és a szakállát, illetve a haja is már csak az álláig ért. Zack olyan volt, mint régen: nagy. Ha lehet, a vállai még szélesebbek, a karjai még vastagabbak lettek.

Sarah boldogan ölelte át Zacket, szinte elveszett az óriás karjaiban. Leah úgy viselkedett, mint egy főnök: szolidan mosolygott, de nem bocsátkozott holmi ölelgetésbe. Viszont előzőleg már mindent elrendezett: sikerült kieszközölnie két állást a KKI-ban. Nem fizetnek túlságosan sokat, de a munkába sem kell beleszakadni, és ha ügyesen helytállnak, akár továbblépésre is lesz lehetőségük. „Mindenkinek jár egy második esély!" – válaszolta Leah Sarah kérdésére.

A szeptember izgalmas hónapnak ígérkezett: az ŰH kutatói nagy bejelentésre készültek. Sarah biztos forrásból tudta, hogy a térhajlítással jutottak előbbre, minimálisan sikerült a hatékonyságot fokozni. Legalább 95% kellene ahhoz, hogy 160 napra csökkentsék az utazás idejét, de akárhogy forszírozta, nem sikerült Mikosból kiszednie semmit azonkívül, hogy „jó lesz". Mihez képest? Szeptember 18-a egy pénteki napra esett. Mikos mindenkit összehívott a központi irodába. Ott volt Noble professzor, Steve, Sarah és Leah, no meg a csoportok vezetői, mind a tizenöten.

Mikos kivetítette a nagyközönség számára is elérhető oldalt, amelyen az aktuálisan elért fénysebességi együttható, a térhajlítási kvóciens és a Meresin rendszerbe történő utazás ideje volt látható. Most az első érték 1,00%, a második 0,00%, az idő pedig 306 ezer nap volt. Ha az érdeklődő megnyomta a

„Frissítés” gombot, először a fénysebesség értéke pörgött fel a tudósok által elért legnagyobb mennyiségre, miközben az idő – ennek arányában – folyamatosan csökkent. Most is ez történt. Egyre lassuló ütemben az első szám elérte a 90%-ot, majd innentől már csak századonként ugrott fel a mutató, míg 95,66%-nál megállt. Az utazási idő ezzel együtt 3205 napra csökkent – alig kilenc év.

Máris tovább pörgött a számláló, most a térhajlításé következett. Legnagyobb örömükre lassan átlépte a 95%-ot, és 95,97%-on állapodott meg. 130 nap! Sokkal jobb, mint amire számítottak! Így az eddigi oda-vissza két évből csupán 260 nap lett, tehát majdnem a harmadára csökkent az utazás ideje.

Mindenki elégedett volt. Kevesebb élelmet és vizet kell vinniük, és ami legalább ilyen fontos: az itthon maradottak hamarabb láthatják viszont a szeretteiket. Sarah azonnal hívta is a férjét.

– Láttad? – kérdezte izgatottan Dalmart.

– Mennyi lett a vége?

– 130 nap! Azaz kilenc hónapon belül megfordulunk, és augusztus első napjaiban megint itthon leszünk. Attól függ, mit találunk a Creivonon, de az eddigi vizsgálatok szerint értelmes életnek semmi nyoma. Szóval leszúrjuk a zászlót, kiteszünk pár bóját, begyűjtünk mindent, amit lehet, és indulunk vissza.

– Azért nem mindegy, hogy 22 vagy 9 hónap! – mosolygott Dalmar. Sarah imádta ezt a csibészes vigyorát. Dobott neki egy puszit, és máris a szüleit hívta.

– Már láttuk, és igazán örülünk, hogy jövő augusztusban itthon lesztek! – mondta Sam fülig érő mosollyal. – Bár én még mindig jobban örülnék, ha csak tudósok mennének.

– Anya, szerintem a képességeim nélkülözhetetlenek lehetnek egy veszélyes szituációban. Csak mint orvos…

– Tudom, de egy ismeretlen technológiával indultok egy ismeretlen világba. Azzal is tisztában vagyok, hogy sok tesztet és próbarepülést végeztek, de ilyen messzire még senki sem merészkedett. Mi lesz, ha valami baj történik? Ha a sötét űr közepén leáll minden, és ti ott ragadtok? – Sam kezdte magát belelovallni az aggódásba.

– Anya! Anya! Nem fog történni semmi baj! Te is tudod, hogy nem romolhat el semmi. A buborékban minden olyan lesz, mintha a Hold környékén állnánk az űrhajóval. Egyszer csak kilépünk a sötét űrből, és már 8,4 fényévet tettünk meg. Utána a siklókkal leszállunk a bolygóra, összeszedjük, amit kell, és indulunk vissza. Folyamatosan kapcsolatban leszünk, az indulás után az átjátszó is működésbe lép.

– Mindent tudok, de akkor is furcsa előérzetem van! – Hector csak ült a háttérben, és simogatta Sam hátát, aki előredőlve próbálta elsősorban saját magát meggyőzni arról, hogy nem lesz semmi baj.

– Elkísérünk a Holdig – szólalt meg végül ő is mosolyogva. – Amíg lehet, veled tartunk!

– Köszönöm, apa! – Sarah megpróbált vidámságot erőltetni magára, bár anyja aggodalma és rossz előérzete kicsit elkedvetlenítette. „Reméljük, nem történik semmi baj, és mindenkit hazahoz a daliás Danielsen kapitány.” – Erre a gondolatra valódi mosolyra húzódott az ajka.

November 14-e olyan gyorsan elérkezett, mintha nem telt volna el két hónap a technikai bejelentés és az indulás között. Az Eldelusia állomás teljesen felbolydult. A Ka-Mua (az egyik ősi nyelven állítólag annyit jelent, hogy „Az Első”) személyzete és a tudósok már napokkal korábban elfoglalták a helyüket az

űrhajón. Mindenki a posztján tevékenykedett, már csak a civil utasokat várták, hogy elindulhassanak. Sarah és Leah az utolsó siklóval érkeztek a hajóra. Mindenki kikísérte őket, aki számított: Sarah szülei, Dalmar, Leah szülei, Max, Diana és a férje, Milo, valamint Adam és Hanna a kis Aidennel. Sam természetesen ejtett néhány könnycseppet, de egészen jól bírta.

A lányok elfoglalták közös kabinjukat. Erre vonatkozóan igen szigorúak voltak a szabályozások a civil utasok számára. Addig ki sem jöhettek, amíg a hajó el nem érte a sötét teret, s utána is csak a számukra engedélyezett részekbe léphettek be. A hajó kigördült a zsiliprendszeren keresztül a Hold felszínére, majd indulási magasságba emelkedett. Az antigravitációs meghajtók csendben, minden zaj nélkül tették a dolgukat. Körülbelül egy kilométeres magasságban kilőtték a Clarkson-résnyitót. A kis szerkezet egy energialökettel apró rést ütött a téridő szövetébe, majd a szivárgó sötét energiát felhasználva mintegy százméteresre tágította a kaput. Sarah már teljesen megszokta a résnyitással járó energialöketet. Ilyenkor automatikusan kékké vált a szeme, de azonnal ki is kapcsolta a képességet. Már jó előre betáplálták a cél koordinátáit, amiből a számítógép kiszámolta a röppályát és a kilépési pontot. Minden kabint elláttak egy kijelzővel, amely bekapcsolás esetén a hajó aktuális pozícióját mutatta grafikusan, illetve a megtett és hátralévő időt, valamint a távolságot. Leah azonnal aktiválta, de egyelőre csak a „Készenlét” feliratot látták.

Nem éreztek semmit a mozgásból. A hajó lassan becsúszott a résbe, majd visszahívta a résnyitót, amivel beindította a kapu zárását. Amint ez befejeződött, halk morajlás vette kezdetét a hajón, mintha egy vulkán készült volna kitörni. A hang erőssége folyamatosan nőtt, majd egy szinten megállt. A

grafikus kivetítésről eltűnt a felirat, helyette a hajó 3D-s képe jelent meg. A hang hirtelen szűnt meg, kellemetlen érzést okozva a fülekben. Az adatok pörögni kezdtek.

Danielsen kellemes baritonja törte meg a beállt csendet:

– Itt Danielsen kapitány. Elindultunk. Az utazás paramétereit a kabinok kijelzőin követhetik. Minden rendszer optimálisan működik. Kellemes utazást kívánok!

A lányok örömujjongásba kezdtek, ahogy valószínűleg mindenki a hajón. Megkezdődött az emberiség első, ezáltal eddigi leghosszabb és legizgalmasabb utazása.

XIX.

A hajó visszacsúszott a sötét térből a valós térbe. Mindenki a szolgálati helyén lévő kijelzőt figyelte, ahogy az értékek elérik a 100%-ot. Csend lett, teljes csend, amit néhány másodperc múlva a kapitány hangja tört meg:

– Hölgyeim és uraim! Itt Danielsen kapitány. Megérkeztünk! – A háttérből hangos üdvrivalgás hallatszott, majd amikor kicsit elcsendesedett, a kapitány folytatta:

– A Meresin rendszer „bejáratánál" állunk, most elindulunk a csillagtól számított negyedik bolygóra, az egyetlen lakható világ felé. Ez nagyjából 72 percet fog igénybe venni, mivel a fénysebesség töredékével tudunk csak haladni. De hogy önök se maradjanak le a felejthetetlen élményről, Orwell zászlós a legszebb képeket a kabinokban található képernyőkre továbbítja. Kapitány, vége!

Megszólalt Sarah csuklópántja. Ana volt az, a parancsnok.

– Sarah, ha van kedvetek, egy rövid ideig a hídról is követhetitek a közelítést – kacsintott.

– Rohanunk! – Megfogta Leah kezét és a híd felé húzta.

A lányok nem először jártak a hídon. Az út egyik fő attrakciója az volt, hogy a civilek meglátogathatták a hajó legfontosabb vezérlőközpontját. Ilyenkor Danielsen kapitány és Ana, a parancsnok – a második a parancsnoki láncban – egymás mellett ültek a méretes, kör alakú helyiség közepén, kényelmes foteljeikben. Sarah bizony kissé csalódott volt: teljesen máshogy nézett ki a híd, mint ahogy elképzelte, főleg a rengeteg tudományos-fantasztikus holofilm után. Eleve nincs hatalmas ablak, amin keresztül a végtelen űrt bámulják a szolgálatot teljesítők. Ehelyett a híd egész oldalán és

mennyezetén kijelzők voltak. A félgömb alakú helyiség belső felületére a hajótestbe épített kilencven kamera képét lehetett kivetíteni. A tudományos tiszt, Mila szerint bármilyen erős anyagból készítenék a kitekintőablakot, sok technikai problémát vetne fel, és meggyengítené a hajó szerkezetét. A kamerák segítségével teljesen láthatóvá vált a külső környezet. Úgy tűnt, mintha az egész üvegből lenne, s a parancsnoki kupola tetejéről a teljes űrt beláthatnák. Állítólag, ha csak tizenkét kamera maradna a hajó felső részén, akkor is majdnem tökéletes félgömb-panorámaképet tudna a számítógép generálni. Csalódást okozott maga az utazás is: Sarah a csillagok csíkjait vagy az egyéb elsuhanó objektumokat várta a kijelzőn, de sajnálattal kellett tudomásul vennie, hogy csak a nagy semmit látja. A sötét tér tehát valóban sötét. A kijelzőre ki lehetett tenni az aktuális pozíció és a valós tér megfelelő helyzetének egyeztetett képét, de az esetek döntő százalékában a kabinokban is látható információs panelt mutatta. Nem úgy, mint most…

A két lány a híd hátsó részében állt meg, hogy semmilyen formában ne zavarják a dolgozók munkáját. Ana rájuk nézett. Sarah egy „köszönöm”-öt súgott felé, amit a parancsnok egy kedves mosollyal nyugtázott, közben jelezte, hogy üljenek le a lépcsőre. Leah a kapitányt nézte, ahogy parancsokat osztogat a többieknek. Még mindig elolvadt a közelében.

A távolban, egy megfelelő szűrőn keresztül, a Meresin csillaga volt látható. Ha Sarah nem tudta volna, hogy egy idegen világban járnak, 8,4 fényévnyire a Földtől, biztosan kereste volna a szemével. Egyelőre még a nap is aprócska volt, de folyamatosan nőtt, ahogy közeledtek. Tizenegy bolygója volt a rendszernek. A negyedik volt az úgynevezett lakható zónában, ahol a felszíni hőmérséklet megfelelő volt ahhoz,

hogy a víz folyékony állapotban is megjelenjen. Egyedül a Creivon volt ilyen a rendszeren belül, a naphoz közelebbiek már túl forróak, a távolabbiak pedig túlságosan fagyosak voltak az emberi faj számára. Olyan kifejezések röpködtek a levegőben, ahogy közeledtek a bolygóhoz – mint rektaszcenzió, deklináció, inklináció, pályaexcentricitás –, amikre Sarah csak olvasmányaiból emlékezett, s bár nagyjából tisztában volt a fogalmak jelentésével, a gyakorlatban most hallotta őket először használni.

– Kapitány! Jelzést fogadok a Creivon közeléből! – törte meg Sarah belső elmélkedését a kommunikációs tiszt.

– Miféle jelzést? – kérdezte Danielsen meglepetten. – A bolygóról vagy az űrből?

– A bolygón nincs semmilyen, értelmes életre utaló aktivitás, de körülötte egy szondaszerű objektum sugározza ezt a gyenge jelet – válaszolta, és átkapcsolta a híd hangszóróira. A kozmikus háttérzajra emlékeztetett, néha felerősödött, majd elhalkult. Sarah legalábbis semmilyen rendszert nem tudott felfedezni benne. Egy idő után viszont rádöbbent, mire gondolt Grant: mintha szavak lennének, melyeket szinte teljesen elnyomnak a zörejek. Lassan már ő is felismerni vélte a beszéd elemeit és a közöttük levő szüneteket.

– Jól hallom, hogy ez valami köszöntőszöveg? – súgta oda Leah. – Mintha azt mondaná: „Üdvözlet, Földlakók!” De lehet, hogy csak beképzelem.

Ekkor azonban már mindannyian értették: „Üdvözlet, Földlakók! A genide faj köszönti a felfedezőket. Kérjük, bővebb információért aktiváljátok az átjátszót.”

– Devon, mérje be azt az átjátszót, és azonnal vigyen a lehető legközelebb hozzá! – adta ki a parancsot a kapitány a kormányosnak. Sarah attól félt, hogy a helyzetre való

tekintettel elküldik őket, de úgy tűnt, mindenki megfeledkezett róluk a nagy felfordulásban. A bolygó már egy ötcentis gömbként lebegett az űr sötét palástja előtt, s folyamatosan nőtt. Néhány perc és rengeteg pályakorrekció után megcsillant az a bizonyos átjátszó. Egyértelmű volt, hogy idegen eredetű. Sarah úgy vélte, hogy egy hatalmas kockához hasonlít, amelynek a sarkait levágták. Minden oldala koncentrikusan mélyült a közepe felé, s pontosan az oldalak közepén, a legmélyebb ponton, egy-egy lassan pulzáló oszlop állt. Innen nem lehetett megállapítani a méretét, de Sarah biztos volt benne, hogy nem apró. Szinkronizálták mozgásukat és sebességüket a tárggyal, majd Danielsen a legénységhez fordult:

– Van valakinek ötlete, hogyan tudjuk aktiválni ezt az eszközt? Lát rajta valaki kapcsolót? – Persze ezt az utolsó kérdést inkább viccnek szánta.

– Kapitány, két elképzelésem is van – mondta Mila. – Az első szerint valamilyen sugárzással aktiválható. A másik ennél kellemetlenebb: biológiai markerekre, esetleg DNS-re reagál, azaz valakinek meg kellene érintenie.

– Grant, állítson össze egy széles spektrumú sugárzást, és küldjük ki minden csatornán. Ha nem jön be, akkor megnézzük, mit tudunk kezdeni a másik ötlettel.

– Kapitány, bocsánat, hogy ellentmondok, de a másodiknak egészen kicsi az esélye – magyarázta Grant. – Ez az idegen faj a saját nyelvünkön szólt hozzánk, tehát valószínűleg tisztában vannak a biológiai korlátainkkal. Tudják, hogy a légüres térben, -270 °C-on nem tudunk megélni.

– Igaza lehet, de mi van, ha tesztelnek? Ha arra kíváncsiak, hogyan oldjuk meg azt a problémát, amire elvileg képtelenek vagyunk? – kérdezte Danielsen. Grant biccentett, majd előkészítette a multispektrumú hullámokat.

– Ha kész, küldje a jeleket! – adta ki a parancsot a kapitány.

– Jelek kiküldve az összes lehetséges csatornán – jelentette hamarosan Grant. Semmi sem történt.

– Újra! – utasította a kapitány. Még kétszer megpróbálták, de ugyanúgy csend és némaság volt a válasz.

– Újabb ötleteket kérek! – A kapitány csalódottnak tűnt. Felállt a székéből, és közelebb sétált a kijelzőhöz. Kezét csípőre tette, s körbetekintett. – Valaki?

– Uram, bocsánat, hogy közbeszólok! – Sarah felállt a kommunikációs pult mellől. Egyébként sokkal közvetlenebb volt kettőjük kapcsolata, de úgy gondolta, most ezt a tiszteletteljesebb formát kívánja meg a helyzet.

– Sarah, Leah, ti még itt? – lepődött meg a kapitány, meglátva a két lányt. – Mindegy… – forgatta a szemét rosszallóan. – Mire gondoltál?

– Elég nagy a valószínűsége, hogy a Hold körüli bóját és ezt a szerkezetet ugyanaz a faj készítette. Mindkettő a kapcsolatfelvétel egy-egy lépcsőfokának tűnik. Mi lenne, ha a bója által sugárzott prímszekvenciát küldenénk vissza nekik? Persze ez csak egy ötlet…

– Hm. Ana? – fordult kérdően a parancsnoka felé.

– Akár még működhet is… – A kapitány intett Grantnek, aki már be is töltötte a szonikus jeleket, s jelzésre kiküldte a kocka felé.

Egy pillanatig semmi sem történt, majd a lapok közepén levő rudak erősen felizzottak, és az eddigi pulzálás helyett folyamatos fényt kezdtek kibocsátani.

– Kapitány, adást fogok a kocka felől! – kiáltotta Grant. – Rengeteg adatot, szöveget, beszédet, ráadásul a mi rendszereink számára érthető formában! – görgette mosolyogva pultján a beáramló adathalmazt.

XX.

Az átjátszóból mérhetetlen mennyiségű információ töltődött át a hajó számítógépébe. A küldő egy genide nevű, humanoid faj volt. Róluk is szerepeltek képek és videóanyagok az adattárakban. Az embereknél valamivel alacsonyabb, nyurga, kék bőrű lények voltak, hatalmas szemekkel és kígyószerű csápokkal a fejükön. Egy Pun nevű egyed mondta el a szükséges tudnivalókat, és hívta meg az embereket a bolygójukra, amely 298 fényévre van a Földtől. A jelenlegi kapacitásukkal ez majdnem tizenhárom éves utazást jelentene. Mikos és Myles tudóscsapata nem foglalkozott a lényekkel, őket a küldött technikai leírások érdekelték. A térgörbítés területén egyetlen nap alatt annyi új ismeretre tettek szert, amennyit akár évekig, évtizedekig kutathattak volna. A tesztek azt mutatták, hogy a használatban lévő eszközeik egyszerű átprogramozásával is jelentős javulást érhetnek el: a hazafelé rájuk váró 130 napot le tudják rövidíteni, ha csak 2%-ot emelnek a térhajlító hatásfokán. Otthon, a rendelkezésre álló technológiával ezen még sokat tudnak majd emelni, akár 99%-os együttható is elérhető lehet.

A kapitány engedélyezte a szükséges módosításokat, s két nap múlva a Föld felé vették az irányt. A hatvannyolcadik napon léptek ki a sötét térből, a Hold közelében, az Eldelusia aktív személyzetének nem kis meglepetésére. Június elseje volt, gyönyörű nyár eleji nap a Földön.

– Mindenképpen szeretnél menni a Genidére is? Nem volt elég a Creivon? – Dalmar nem örült a hírnek. – Ugye tudod, hogy a fejlesztett genide-meghajtókkal is 57 nap az utazás? Gondolom, ott is eltölt a csapat legalább egy hetet, majd

vissza… Legközelebb csak a következő születésnapodon láthatlak!

– Pontosan ezért szeretném, ha legalább te elkísérnél, ha már anyáék ilyen ódivatúak, és nem akarnak jönni.

– Azt értem, hogy Mikos és Myles mennek – de nektek, Leah-val, muszáj? Küldjetek inkább néhány politikust, egy kapcsolatfelvétel úgyis jórészt az ő területük.

– Szerelmem, a KKI-nak mindenképpen képviseltetnie kell magát. Val nem szándékozik elhagyni a bolygót, Leah viszont szívesen megy. Hagyjam magára?

– Az jobb, ha engem hagysz magamra?

– Kérlek, Dalmar, ne fogd fel ennyire tragikusan. Neked itt van a munkád, a baráti köröd, anyáék, s én is üzenek mindennap. Leah azonban egyedül lenne… De nem akarom ráfogni, én ugyanúgy szeretnék ott lenni! – Azzal átölelte a férjét. Dalmar megértette Sarah-t, csak nem akart megint elválni tőle. Megpuszilta a haját, és szorosan magához vonta.

Sam már a novemberi indulás előtt három nappal átutazott Mirren Bayre. Szállodába akart költözni, hogy ne zavarja a gyerekeket, de Sarah nem engedte. Ismerte az anyját annyira, hogy tudja, utána csak húzogatná a száját. Ráadásul a kétszer ötvenhét napra megint össze kell pakolnia egy jó adag ruhát – és hogy utálta a csomagolást! Szerencsére a hajón több évre elegendő vízkészlet volt, nem okozott gondot a mosás sem.

Az indulás időpontja ismét november 14-re esett. Talán csak az egyéves évforduló miatt választották ezt a dátumot, de az is közrejátszhatott, hogy Mikosék szeptemberben még javítgatták a hajtóművet a genide által küldött tervek és számítások alapján. Sikerült a térgörbítési együtthatót 99,95%-ra feltornászniuk, ami akár 99,99% is lehetne, de

néhány olyan technológiát és anyagot is említett a leírás, amivel egyelőre még nem rendelkeztek. Az a 0,04 százalékpontnyi különbség 57 napról akár 11 napra csökkentené az időt…. Myles első tervei között szerepelt, hogy megkéri a genide tudósokat – vagy ki tudja, hogy hívják ott őket –, hogy segítsenek a hajtómű módosításában.

– Sarah, ezt mindenképpen vidd magaddal! – mondta Sam, azzal kiemelt a gardróbból egy világoskék, muszlin anyagú ruhát. Régen Sarah mindig ezt vette fel, ha csinosan akart kinézni egy találkozón vagy egy vacsorán. Térdig érő, csónaknyakú, a szoknyarész felé bővülő, de a felsőtesthez kellemesen simuló ruhácska volt, derekán szélesebb, saját anyagból készült, aranyszínű övvel, amely megkötés után szabadon lebegett oldalt.

– Miért vigyem még ezt is? Gondolod, hogy szükség lesz ennyi alkalmi ruhára?

– És ha fogadást tartanak? Ez a kék pontosan olyan, mint a bőrük színe, nem? Ez csak egy aprócska gesztus, szerintem, ha tényleg intelligens lények, értékelni fogják.

– Anya, persze, hogy intelligensek! – nevetett Sarah. – Ha eljutottak hozzánk, hogy Hold körüli pályára állítsanak egy bóját a sötét térben, akkor szerinted milyenek?

– Drágám, attól, hogy okosak, még nem biztos, hogy intelligensek is.

Sarah hümmögött, de igazat kellett adnia az anyjának. Egyre kíváncsibb lett, mi várja az idegen bolygón, ahol először találkozik két intelligens – rendben, akkor… értelmes! – faj.

XXI.

A Genide bolygóra vezető út során Sarah és Leah sokat böngészte az idegenekről szóló adatbázist. Furcsa faj voltak, sok mindenben különböztek az emberektől. A legérdekesebb az volt, hogy minden egyedük pontosan ugyanannyi ideig élt, ezt az élethosszt „unná”-nak hívták. Egy unna nagyjából 125 földi évnek felelt meg, rajtuk azonban szinte egyáltalán nem látszott az öregedés, legfeljebb a foltok, csíkok árnyalatából lehetett következtetni az egyed korára. Haláluk után – ha ezt egyáltalán halálnak lehet nevezni – nem biournákba helyezik a hamvaikat, hanem dezintegrálják a testeket. Ezenfelül állítólag létezik náluk egy univerzális tudat, amely a halál pillanatában befogadja az agyban tárolt összes információt. Ahogy ők mondják: „az unnamátrix feltöltődik”.

Tudósaik már egészen jól megtanulták a földi nyelvet, ahogy ezt a Pun nevű vezető is példásan bemutatta. Kicsit zártan beszélnek, de olyan apró szájjal, mint ami nekik van, ez nem is csoda.

– Ezeknél nincsenek nemek… – húzta el a száját Leah. – Valamilyen mesterséges módon szaporodnak.

– Csak nem akartál flörtölni Punnal? – nevetett Sarah.

– Dehogy akartam! Mit nem gondolsz, kedves barátném! Lehet, hogy 100 éves! – mondta tettetett sértődöttséggel Leah, majd ő is nevetni kezdett.

– Mit szólnál, ha megtanulnánk pár szót a nyelvükön? – kérdezte Sarah, miután nagy nehezen visszatért a komolyságuk.

– Nem lesz egyszerű, ugyanis tele van furcsa, kattogó hangokkal. Lehet, hogy egyszerűbb lenne majd a bolygón. Biztos vagyok benne, hogy legalább egy hétig cipelni fognak

minket mindenfelé, bemutatják a világukat. El tudod képzelni, amikor majd ők jönnek a Földre? Egy hatalmas űrhajó majd belibben a Hold pályájára, aztán kék, vézna lények lepik el a nagyvárosokat.

– Leah, érzed ennek a történelmi jelentőségét? – révedt el Sarah a Leah által felvázolt képen.

– K'on! – mondta váratlanul Leah.

– Ó, ez egy szavuk? Mit jelent?

– Az egyetlen üdvözlési formájuk, napszaktól, iránytól, kortól függetlenül. Igazából csak annyit jelent, hogy „észlelem, hogy itt vagy mellettem". Persze ehhez ők a csápjukat is mozgatják valamilyen módon, ami nekünk nem fog menni.

– S ebből melyik rész a „mellettem"? – kérdezte Sarah, majd megint hangos nevetésben törtek ki.

Az ötvenhetedik napon, a sötét űrből való kilépés előtti percekben a kapitány hangja szólalt meg az egész hajón:

– Danielsen kapitány vagyok. Néhány perc múlva kilépünk a genide űrbe. A hajó az általuk meghatározott koordinátákra érkezik. Bízunk benne, hogy nem valahol a feltérképezetlen űrben kötünk ki, messze a bolygótól.

– Jól néz ki, de a humorérzéke még mindig elég siralmas… – jegyezte meg Leah. A kapitány tovább folytatta:

– Kérem, hogy mindenki készüljön fel a kilépésre, amit nyomon tudnak követni a kijelzőjükön. A továbbiakról tájékoztatni fogom önöket. Addig maradjanak a posztjukon, illetve a kabinjaikban. Danielsen, vége.

– De jó lenne megint a hídon lenni, hogy lássuk, mi történik! – sóhajtott fel Leah.

– Ha nem mondod, el is felejtem. Nézd, mit kaptam Anától! – Sarah a csuklópántjáról kivetítette a levegőbe a híd

kameráinak élőképét, majd lekapcsolta a világítást. Leah kérdően nézett rá.

– Ezt hogy csináltad?

– Míg te a szőke herceget hajkurásztad, én addig barátkoztam – válaszolta Sarah széles vigyorral. – Tudta, hogy kíváncsiak leszünk az érkezésre. Így mindent láthatunk élőben, nemcsak azt a pár képet kapjuk…

Ebben a pillanatban lépett ki a hajó a Genide fölötti űrbe. Sarah hirtelen megszédült, mintha a koponyáját egy erős ütés érte volna, ráadásul belülről. Leült a legközelebbi székre, Leah pedig azonnal odaugrott hozzá.

– Nem történt semmi, csak megszédültem – mondta a fejét masszírozva. – Biztosan keveset ittam! – Megpróbálta az élőképet egyenesben tartani.

– Egy óriási, zöld bolygót láttak, amelyen, úgy tűnt, sokkal kevesebb a víz, mint a Földön. Alattuk egy hatalmas szárazföld terült el. Egy helyütt zordabb idő lehetett, mert nagy, fehér felhők kavarogtak, de a jelentős részén csak a rengeteg zöld látszott. Egészen más volt így, élőben, mint a holoképeken.

Hirtelen két kisebb hajó vagy sikló jelent meg, a bolygó felől a Ka-Mua irányába, a dokkoló felé közeledve.

A hajó társalgójában fogadták az idegeneket. Legalább húszan jöttek, s közel ugyanennyien voltak azok a szerencsés emberek, akik az elsők között üdvözölhették őket: a hajó vezetéséből öt fő, a tudósok közül négyen, a Föld megbízott vezetői – ők voltak a legtöbben –, illetve Leah és Sarah annak a KKI-nak a képviseletében, amely lehetővé tette az űrutazást.

Az egyik idegen előrelépett, és ékes földi nyelven azt mondta:

– Köszöntelek a genide bolygóján – és kinyújtotta a kezét a kapitány felé. – Amoir N'eiteempa Pun vagyok.

– Lars Danielsen kapitány. Üdvözöllek, és köszönöm, hogy fogadtatok bennünket.

Ezt követően folytatódott a protokolláris rész, mindenki megpróbált bemutatkozni mindenkinek. Sarah kissé zavarban volt: már azt sem tudta, kinek mutatkozott be, annyira egyformának tűntek a genidék. Ezt elmesélte Leah-nak is, aki azonnal kijavította: nem létezik a genide szavuk többes számban. A „genide" jelenthetett egy egyedet vagy többet, sőt, az egész bolygót és a rendszert is így hívták. Leah ügyesen feltalálta magát, a mintázatuk alapján próbálta megkülönböztetni őket.

– Észrevetted, hogy folyton változik a szemük? – kérdezte Sarah-t.

– Igen, ráadásul a színeknek jelentésük van, akárcsak a csápjaik mozgásának. Nézd, annak a szeme most kék, a másiknak pedig sárga. A kék általában nyugalmat jelent, a sárga pedig optimizmust. Látod, aki errefelé jön, barátságos, mert nála a narancsszín dominál.

– J'alun Pribubba Karg! – nyújtotta a kezét Sarah felé.

– Sarah Sophia Farewell! – fogta meg a hat ujjat Sarah. – Kiválóan megtanulták a földi szokásokat – dicsérte meg a kedves gesztust.

– Sokáig követtük a Föld fejlődését, illetve az emberek viselkedését. Jómagam nyelvész vagyok, próbáltam a lehető legjobban elsajátítani a nyelveteket.

– Kiválóan sikerült, szinte meg sem lehet különböztetni a mi kiejtésünktől. De hadd mutassam be legkedvesebb barátnőmet: Leah Agnes Hall.

– Sarah, Leah – ismételte meg a két nevet Karg. – Milyen érdekes, hogy a ti utónevetek az elején van, nálunk pedig fordítva. Hívjatok csak Kargnak.

– Karg, segítenél majd nekünk a nyelvetek tanulásában? – kérdezte Leah.

– A legnagyobb örömmel! Bár, ha jól tudom, a következő napon sok dolgotok lesz, mert leszálltok a Genidére.

– Melyik városba? – érdeklődött Sarah.

– Nálunk nincsenek városok. Az egész bolygó egyetlen összefüggő… település. Legfeljebb körzeteket szoktunk megnevezni, ami kicsit olyan, mint a ti sakk nevű játékotok pozíciói. Holnap a… bocsássatok meg, egyelőre ezt csak a saját nyelvünkön tudom kifejezni! – Majd egy furcsa hangsort ejtett ki, amit Sarah „g'ikeni"-nek hallott.

– Elnézést, nem te vagy Sarah Sophia Farewell? – lépett hozzájuk Pun.

– De igen, te pedig…

– Amoir N'eiteempa Pun vagyok. Lenne rám pár perced? – Sarah bólintott, majd a biztonság kedvéért hozzátette:

– Igen. Közben hadd mondjam el, hogy gyönyörűen beszélitek a nyelvünket, s kimondottan választékosan fejezitek ki magatokat – dicsérte meg Punt Sarah, miközben pár méterrel távolabb sétáltak.

– Köszönöm! Jól gondolom, hogy a te egyik szülőd neve Hector Joseph Farewell, a másiké pedig Samantha O'Brien?

– Honnan ismered a szüleimet? – Sarah meglepetése nem is lehetett volna nagyobb.

– Akkor te vagy az. A holnapi napon Uni beszélni szeretne veled.

– Uni? Miért csak a holnapi napon? Itt van valahol? – tekintett körbe Sarah a teremben.

– Nem, Uni nem tudott eljönni. Holnap meglátogatnád?

– Természetesen. Hogyan jutok el hozzá?

– Amikor leszálltok a bolygóra, a fogadóbizottságban leszek. Keresni foglak.

– Uni a bolygótok vezetője? Vagy egy tudós?

– Uninak nincs rangja, nincs tisztsége. Ő egyszerűen csak Uni. Holnap mindent meg fogsz tudni. – Azzal magára hagyta Sarah-t a gondolataival.

XXII.

Sarah átlépett a portálon. Érezte, ahogy a szőrszálai felágaskodnak a karján, mintha egy elektromos mezőn hatolna át. Egy aprócska folyosóra került. Mögötte még működött a kapu, de az előtte lévő teremből fény szűrődött ki, így afelé vette az irányt. A szoba közepét egy ismeretlen szerkezet uralta, csak a távolabbi fal mentén derengett némi világosság. „Vízesés?” – gondolta magában, amint meghallotta a csobogást. Közelebb ment, és egy patakot vett észre, amely a fal hosszában valahol megjelent, majd a másik oldalon távozott. A közepén, mintegy két méter magasságban a bolygó kivetített képe lebegett, szinte látta, ahogy mozognak körülötte a felhőrétegek.

– Halló? Van itt valaki? – kérdezte.

– Sarah! – szólalt meg egy hang, betöltve a teljes termet. Sarah hátrafordult, körbenézett, de nem tudta meghatározni a hang forrását.

– Ki vagy és honnan beszélsz? – kérdezte meglepetten.

– Uni vagyok. Itt vagyok előtted. – A víz fölötti bolygó képe megváltozott, és egy átlagos genide alakját vette fel, annyi különbséggel, hogy a szokásos pöttyök és csíkok helyett hatszögletű minták tarkították teste látható részét. – Így megnyugtatóbb?

– Mi vagy te? – érdeklődött Sarah, bár sejtette a választ.

– Kiváló kérdés. Te azt mondanád, hogy mesterséges intelligencia vagyok.

– Ó! És te mit mondanál?

– A ti nyelvetekben nem létezik erre pontos kifejezés. Talán az „ősi entitás” áll legközelebb az igazsághoz.

– Úgy tűnik, te már sokat tudsz rólam. Azért küldtek hozzád, mert állítólag beszélni szeretnél velem. Miért pont engem kértél? Nem én vagyok a legmegfelelőbb ember a kapcsolatfelvételre, politikai üzenetek közvetítésére, sőt, a legokosabb sem én vagyok, hogy tudományos, technikai eszmecserét folytassunk.

– Sarah Sophia Farewell, alábecsülöd magad! – Uni hangja semmilyen érzelmet nem árult el. – Mindketten tudjuk, hogy különleges vagy.

Sarah meglepődött, kíváncsi volt, Uni mire gondol.

– Különleges? Milyen területen? – kérdezte kissé zavart nevetéssel.

– A képességeid. Nem megszokottak, ugye? – Uni kivetített avatarja nyugodtan és könnyedén beszélt, a csápjai folyamatosan, lassan mozogtak.

– Honnan tudsz te erről? – kérdezte Sarah meglepetten.

– Látom, nem bízol bennem, amit meg is értek. Hadd meséljek el neked valamit, ami még jóval a születésed előtt kezdődött. Majdnem 40 évvel ezelőtt elkezdtem kutatni a képességeiteket. Kíváncsi voltam, mi az oka annak, hogy a genide és az ember ennyire hasonlít egymásra. Mindkét faj tudja használni a sötét energiát, de nem egyformán és nem egyenlő mértékben. Tíz földi évembe telt, mire visszafejtettem a DNS-szekvenciátokban rejlő genetikai kódot, és kitaláltam, hogyan tudom azt távolról módosítani. És tudod, mi volt a megoldás? – Uni kivetítése megváltozott: Sarah aktuális képe jelent meg, majd ránagyított a csuklópántjára. – Ez a kis eszköz adta meg a lehetőséget arra, hogy 300 fényév távolságból, a megfelelő elektromos impulzusok segítségével tanulmányozzam, majd befolyásolni tudjam a születendő gyermek genetikai adottságait a szülőanyán keresztül. Szinte

mindannyiótokon rajta van, így sok milliárd alanyon tudtam végezni a vizsgálataimat.

– A tizedik évben véletlenszerűen kiválasztottam száz nőt a bolygótok lakói közül, akik hamarosan gyermeket hoztak világra. Végrehajtottam a módosításokat, majd visszavonultam. Egyszerűen csak annyit tettem, hogy minden korlátozást feloldottam a képességetek és a sötét energia kapcsolatában. Azt gondoltam, hogy az érintettek sokkal erősebbek lesznek, és tudatosan fognak élni a kapott lehetőségekkel. Ők lettek a "100 ajándék", a mi nyelvünkön „Ang Yal”.

– Angyal? – suttogta Sarah megilletődve.

– Bíztam benne, hogy legalább egy kísérletemet siker fogja koronázni, és lám, itt vagy te! Azonnal megéreztem a jelenlétedet, amint kiléptetek a sötét űrből, a Genidéhez közel. – Uni újra a bolygójuk képét mutatta.

Sarah nehezen tudott megszólalni. Akkor ezek szerint ő csak egy kísérlet eredménye? Semmi más, csak egy idegen faj genetikai játékszere? Elárasztották az emlékek: az első időmegállítás, anyja összetört teste a sötétben, apja csendes zokogása, az ÁVH komor folyosója, Sanah összeégett teste, Rodrigó szorítása a torkán, Pete, ahogy fenyegetően lóbálja a fegyvert a kezében, Smith, ahogy összeesik, Todd, ahogy vigyorogva közeledik felé, karjait széttárva…

Felkavarodott a gyomra. Becsukta a szemét, és oldalra fordulva próbált valami kapaszkodót találni a háta mögött. A szoba közepén levő szerkezetet körülvevő padkára rogyott le, fejét kezébe fogva, mély lélegzetekkel próbálta elkerülni az ájulást. Eltelt néhány perc, mire kitisztultak a gondolatai. Csukott szemmel ült, és halkan lélegzett. Hosszú, vörös haja arcába lógott, de nem érdekelte. Igazából semmi sem

érdekelte. Azt képzelte, hogy egy üres térben lebeg, egyedül, nincs a környezetében senki és semmi.

– Miért? – suttogta maga elé.

– Tizenkétezer éve létezem. Semmilyen más feladatom nem volt ez idő alatt, mint az adatgyűjtés, a genide információmátrixok asszimilálása. Negyven évvel ezelőtt megismertünk benneteket. Láttuk, milyen csodálatosak vagytok, de ugyanúgy láttuk a gyengeségeiteket is. Egy óriási különbség van ember és genide között: nektek határozott céljaitok vannak. A genide pusztán sodródik, s taszkokat, feladatokat old meg. Az emberek viszont nem képesek célok nélkül létezni. Folyamatosan szükségetek van egy pontra, amely felé tart az életetek, bár lehet, hogy sohasem éritek el. – Mintha Uni hangja érzelmesebbé, melegebbé vált volna egy pillanatra. – Elhiszed, hogy létezésem kezdete óta ez az első saját kezdeményezésem? – Majd előző, színtelen hangján folytatta:

– Most azt gondolod, hogy manipuláltalak, hogy befolyásoltam a döntéseidet. Nem, semmi ilyet nem tettem! Csupán a láncaidat vettem el, s hogy mit kezdtél a szabadságoddal, az egész életedben rajtad állt, a saját elhatározásaidon múlott.

Sarah felnézett, kisöpörte a haját az arcából, és megtörölte könnyes szemét.

– Azaz csak a lehetőséget biztosítottad… – mondta már sokkal nyugodtabb hangon, felismerve Uni szándékát. Az entitás hallgatott, a teremben kizárólag a patak csobogása hallatszott.

Sarah felállt, és közelebb lépett a kivetítéshez. Közben ismét emlékek bukkantak fel az elméjében, de merőben mások, mint korábban: ahogy anyja boldogan, széles mosollyal, piruettezve ereszkedik le a levegőből, apja

meglepett arca, amikor először használta a röntgen és a gyógyító képességet, Maggie huncut vigyora, amint magára ölti Sergei arcát… Felidézte a gyógyítók háláját, akik az ötvenes szintekkel számtalan ember életét mentették meg, Leah csilingelő, gyermeki kacagását, amint először emelkedett fel a földről, Moses szeretetteljes ölelését, amikor visszatért a szüleivel a Menedékbe.

Elmosolyodott, immár teljesen megértette Uni tettének motivációját. Egy kérdés bukkant fel a tudatalattijából. Egy kérdés, amelyet – bár a kezdetek óta ott motoszkált benne – eddig félt feltenni.

– És mit szeretnél tőlem?

– Íme, a végső kérdés: vajon mi célja lehet egy hozzám hasonló lénynek? – Uni hangja most szinte vidámnak tűnt. – Azt gondoltam, össze kellene vegyíteni a két faj különböző tapasztalatait, életfelfogását. Ideje lenne egy minőségi változásnak.

– Lehet, hogy téves a következtetésem, de ez azt jelenti, hogy embereket akarsz asszimilálni? – nézett megütközve Unira Sarah.

– Igen és nem. Nem embereket szeretnék beolvasztani. Csupán téged!

Sarah megdöbbent Uni kijelentésén. Hátrálni kezdett, a mögötte levő padka állította meg. Leült.

– Megijesztettelek. – Uni bármiféle érzelem nélkül analizálta a helyzetet. – Nem kell aggódnod, nem teszem meg a beleegyezésed nélkül. De legalább hallgasd meg, mit ajánlok cserébe!

– Van egyéb választásom? – kérdezte Sarah elcsukló hangon, még mindig sápadtan a döbbenettől.

– Természetesen. Választhatod azt is, hogy kilépsz azon az ajtón, visszamész a hajóra, a Földre, és soha többé nem találkozunk. De tudom, hogy nem fogod megtenni.

– Miért vagy ebben olyan biztos? – Sarah kicsit összeszedte magát, miután felfogta, hogy Uni nem akarja kényszeríteni semmire, csupán egy újabb, hatalmasabb lehetőséget kínált fel számára.

– Kíváncsi vagy. Fajotok egyik legcsodálatraméltóbb tulajdonsága. Meghallgatod, mit tudok ajánlani?

Sarah bólintott. Tényleg kíváncsi volt, s ezek szerint bármikor mondhat nemet is, ha úgy ítéli meg. Nincs mit veszítenie.

És Uni beszélni kezdett.

XXIII.

Leah a várost nézte. Egészen más volt, mint otthon. Hiányoztak a nagy terek, a hatalmas utcák, helyettük rengeteg zöldet látott, amelyek közül itt-ott kikandikált egy-egy magas, vékony épület. Mintha valami erdei nép bolygójára tévedtek volna. Pedig csak annyit tettek, hogy elhatározták: a lehető legkevésbé avatkoznak bele a környezetbe. Karg elmesélte neki, hogy csak nagyon ritkán mennek ki a természetbe határozott céllal. Ha át akarnak jutni egy másik építménybe, a portálokat veszik igénybe. Ezek 100%-osan hajlított térkapuk, de csak rövid – néhány fényév – távolságban használhatók. A legközelebbi lakott világuk még elérhető rajtuk keresztül, de messzebbre több kaput vagy térhajlítást kell alkalmazniuk.

Greez a genide technológiáról tartott egy rövid, összefoglaló előadást az érdeklődőknek. Büszkén számolt be a „négyes fokozatú” térhajlításról és a „kettes fokozatú” sebességről. Mikos gyorsan kiszámolta: a kettes fokozatú, azaz 99,99%-os fénysebességgel és a négyes fokozatú, 99,9999%-os térhajlítási együtthatóval 2 óra 46 perc alatt lennének otthon. Pár éve még a Holdra sikerült majdnem percre pontosan ennyi idő alatt eljutniuk, ami nem 300 fényévre, csupán 2,8 fénymásodpercre van a Földtől. A genide tudósok örömmel vállalták, hogy indulás előtt kicsit feljavítják az űrhajójukat. Emiatt ugyan valószínűleg egy-két hét késéssel tudnak majd elindulni, de még így is sokkal hamarabb érnek haza, mint az eredeti technológiával. Greez azt is megígérte, hogy használhatják a Meresin rendszerbe telepített átjátszót a kommunikációra. Így négy és fél percre – pontosabban 265 másodpercre – csökken le a csúszás ideje. Ha a Földön is

kialakítják a megfelelő eszközöket, teljes szinkronban tudnak majd beszélni.

Pun ideje nagy részében a hajó adatbázisát böngészte – a kapitány engedélyével az összes filmet és zenét áttöltötte. Sokadmagával üldögélt a 3D vetítőteremben, ahol a Danielsen által javasolt klasszikus filmeket nézték egymás után. Kihasználták a siklók menetrendjét: az elsővel érkeztek és az utolsóval távoztak a hajóról. A földi utasok többször jártak oda-vissza, ugyanis a bolygón nem volt számukra élelem, tehát a napi étkezést csak az űrhajón tudták megejteni.

– Sarah, végre! Mi tartott ilyen sokáig? Mit akart tőled az az Uni nevű genide? – kérdezte Leah, amikor barátnője megjelent a központi fogadóterem kapujában.

– Beszélnünk kell, de úgy, hogy a szüleim is ott legyenek. – Úgy tűnt, Sarah egészen máshol jár. – Megkeresnéd nekem Mikost és Mylest, és intéznél egy különjáratot vissza a hajóra? – A választ meg sem várva, a kikötő kapuja felé vette az irányt.

– Persze, máris… – mondta Leah, de már csak magának.

Fél órába telt, mire mind a négyen a hajó kommunikációs termében ültek. Mikos, Myles és Leah egy darabig faggatták Sarah-t, de egyetlen kérdésükre sem kaptak választ, a lány teljesen elmerült a gondolataiban. Szerencsére a Meresin rendszer átjátszójának segítségével alig öt perc volt a kommunikációs csúszás. Hector, Sam és Dalmar aggódva forgatták otthon a fejüket a nem tervezett kapcsolatfelvétel miatt.

– Nem véletlenül kerültünk ide… – kezdte Sarah. – Ahogyan nem véletlenül kaptam az erősítő képességet sem. Mindennek oka van, minden ide vezetett. – Azzal elmesélte Uni történetét, egészen az asszimilációig.

– Azt mondod, hogy egyike voltam azoknak az édesanyáknak, akiknek a csecsemőjét Uni genetikailag módosította? – kérdezte Sam hitetlenkedve.

– Csak feloldotta azt a tudattalan gátat, amellyel a sötét energiához kapcsolódunk. De lényegében igen. Úgy tűnik, én lettem az egyetlen a százból, akinél a természetes mutáció nem törölte a beavatkozásokat.

– És mindezt a csuklópánton keresztül? – Hector sem győzött magához térni a meglepetéstől.

– Akkor ez az Uni egy nagyon okos genide. Tíz év alatt megoldotta azt, amire emberi tudósok milliói nem voltak képesek az eltelt évezredek alatt – állapította meg Mikos.

– Én nem találkoztam vele. Ott volt ő is a fogadóbizottságban? – gondolkodott Myles. – Mondjuk nekem mindegyik egyforma, de a nevére emlékeztem volna.

– Nos, emiatt hívtalak össze benneteket. A segítségetekre van szükségem.

– Számíthatsz ránk, drágám, ahogyan mindig! – mondta Hector. Sarah lehajtotta a fejét, majd, amikor felemelte, szemében könny csillogott.

– Uni azt szeretné, hogy maradjak! – bökte ki végül. A helyben levők között felzúdulás támadt, mindenki egyszerre kezdett el beszélni. Sarah nem válaszolt, várta, hogy elcsendesedjenek. Utána viszont a szülei és Dalmar reakciója következett – hozzájuk most értek el a lány szavai. Mint akit megcsíptek, mindhárman felugrottak, és egymás szavába vágva tették fel kérdéseiket. Sarah megint kivárta, míg abbahagyják.

– Uni nem genide, legalábbis nem a szokásos értelemben. Ő egy több mint kétszázmilliárd elmét számláló intelligencia. Tizenkétezer éve létezik, és minden genide, aki meghal, az ő

része lesz. – Senki sem tudott megszólalni. Elég volt megemészteniük azt, hogy Sarah-nak itt kellene maradnia, de hogy Uni egy tizenkétezer éves intelligencia…

– És még mielőtt megkérdeznétek, hogy meddig kellene itt maradnom: nem tudom. Uni olyan lehetőséget kínált fel, amire még nem volt példa sem a földi, sem a genide történelemben, éppen ezért nem lehetünk biztosak a végeredményben. Szeretne asszimilálni!

– De az nem azt jelenti, hogy meghalsz? – kérdezte halkan Leah, hogy Sam ne hallja, majd, amikor Sarah bólintott, csendesen sírni kezdett.

– Ha jól értettem, azokat asszimilálják, akik meghaltak! Vagy nem? – kérdezte hamarosan Sam is, teljesen megrendülten.

– Nem halnék meg a szó szoros értelmében. Csupán Uni része lennék… vagy Uni az enyém – nézőpont kérdése. De ahogy említettem, ez egyelőre csak elmélet. Nem tudjuk, milyen hatással lenne a két különböző genetikai állomány keveredése bármelyikünk „szervezetére”. – Leah nem szólt, csak térdét felhúzva zokogott, Mikos és Myles pedig némán bámult maga elé. Dalmar egészen közel húzódott a kamera bal oldalához. A jobb oldalon Sam látszott, ahogy próbálja feldolgozni az eseményeket. Hector a háttérben ült, szemöldökét vakargatva szótlanul.

– Mennyire biztos, hogy életben maradsz? Tudunk majd beszélni veled? Lesz egyáltalán tested? Mi lesz, ha majd egyszer gyermeket szeretnétek? – Sam ontotta a kérdéseket magából, meg sem várva a válaszokat.

– Anya, kérlek, nyugodj meg! Unival több órán keresztül beszéltünk a lehetőségekről. Ha azt mondanám, biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz, akkor hazudnék. Kiváló esélyekkel indulunk, hiszek Uni tapasztalatában és

tudásában. Olyan érveket sorakoztatott fel, amelyek meggyőztek arról, hogy akár most, akár később, de mindenképpen velem lenne a legjobb esélyük.

– Miért nem végezheti el a beavatkozást valaki mással? – Sam minden szülői tekintélyét bevetette, hogy eltántorítsa Sarah-t, bár anyai szíve már tudta, hogy hiába.

– Ezek szerint már döntöttél? – kérdezte váratlanul Hector a háttérből.

Sarah bólintott. Sam Hector mellé huppant, férje vállára hajtotta a fejét, és sírni kezdett. Dalmar is leült, egyszerűen nem volt képes megszólalni.

– Szeretnék beszélni ezzel az Univval, továbbá mi is ott akarunk lenni a folyamatnál. – Hector szeme is könnyekkel telt meg, de tartotta magát, megpróbált továbbra is logikusan gondolkodni. – Most kilépünk. Üzenjétek meg, mikor érkeztek, hogy felkészülhessünk az indulásra! – Azzal megszakította a kapcsolatot.

Sarah magába roskadva ült a tárgyalóasztal mellett. Mikos intett Mylesnak, és kimentek a teremből. Leah még mindig a lábát felhúzva gubbasztott a dívány sarkában. Legalább már nem sírt, csupán kipirosodott szemét és orrát törölgette zsebkendőjével. Sarah felállt, és mellé telepedett. Fejét a keblére vonta, és a haját simogatva üldögéltek tovább szótlanul.

A következő napokban Sarah alig mozdult ki a kabinjából, jóformán csak enni jött elő. A bolygóra már nem is ment vissza. Egyszer kezdeményezett egy pár perces beszélgetést Univval, de azóta is eltelt már egy hét. Leah sokszor meglátogatta, de leginkább csak csendben ültek, egymást szorongatva.

A Ka-Mua javításai gyorsan folytak, a genide tudósok rendkívül hatékonyan dolgoztak. Kilenc nap elég volt ahhoz, hogy közel a saját meghajtóik szintjére hozzák fel a földi technológiát. Néhány eszközt egyszerűen kidobtak, majd a sajátjaikat adaptálták a helyükre. Nem volt könnyű dolguk. A különbségek számottevőek voltak, hiába tűnt elméleti szinten sok minden hasonlónak. A tervek szerint csupán 26-27 órát kell utazniuk a sötét térben – sajnos, egyelőre csak hármas fokozatú térhajlítási együtthatót tudtak elérni –, tehát alig egyetlen nap alatt érik el a Holdat, s rögtön indulnak vissza.

A hajó a tizedik napon startolt el, és valóban, másnap a Hold fölött kiléptek a sötét űrből. A siklók azonnal elkezdték szállítani az embereket a hajóra, ugyanakkor nekiálltak az élelmiszerraktárak feltöltésének is. Nemcsak Sarah szülei, de több politikai vezető és egyéb híresség is részt kívánt venni a Genide meglátogatásában, látván az egynaposra csökkent utazási időt.

Leah a folyosón várta az új beszállókat, kezét tördelve állt a hajó fala mellett. Nem érezte jól magát. Az elmúlt közel két hétben alig aludt, és többet sírt, mint egész életében. Szüksége volt valakire, akinek elmondhatja a bánatát.

– Apa! Végre! – rohant az ajtón belépő, idősebb férfi elé.

– Leácska, drágám! – A férfi a karjába zárta a lányát. – Elvezetsz a kabinomba? Aztán mesélj el mindent!

Sarah még a beszállás hírére sem akart kimozdulni. Úgy érezte, elfogyott minden ereje, ráadásul nem akart így mutatkozni az emberek előtt. Hamarosan kopogás hallatszott az ajtón. Hector és Sam voltak azok. Sam azonnal a lányához rohant, majd egymás nyakába borulva zokogtak. Hector egyelőre hagyta őket, csupán röviden megölelte Sarah-t,

azután elhelyezkedett a kanapén, megvárva, míg a lányok befejezik. Sarah egyszer csak feleszmélt, és két szipogás között megkérdezte:

– Dalmar merre van? – Sam válasz nélkül Hector mellé bújt, szomorúan bámulva maga elé.

– Azt üzente… hogy nem tudja megcsinálni. Nem jött velünk – közölte Hector halkan. – De küldött egy személyes üzenetet… – s átküldte az állományt a lány csuklópántjára.

Sarah leült melléjük a kanapéra, és csendesen sírni kezdett. Sam átnyúlt, és megfogta lánya kezét – teljes mértékben átérezte Sarah végtelen szomorúságát.

XXIV.

Pun ritkán volt dühös, most mégis alig tudta fékezni magát. A genide számára szégyen a negatív érzelmek kimutatása – különösen mások előtt. Most mind a hatan itt voltak Uni termében. Uralnia kellett hát a haragját, ami sokkal több erőfeszítésébe került, mint gondolta volna.

– Azt beszéltük meg, hogy nem avatkozunk bele az emberi civilizáció fejlődésébe. Tökéletesen emlékszem a napra, amikor erről tárgyaltunk. Te voltál az, aki a leginkább ragaszkodott az elveinkhez, és mi mindannyian elfogadtuk az álláspontodat! – mondta nem kis indulattal a hangjában.

– Hadd mondjam el, miért döntöttem mégis a szabályaink megszegése mellett – kezdte Uni. – Elsőként te járultál elém, Pun, te vetetted fel a beavatkozás lehetőségét. Golával fedeztük fel a képességeket, és ekkor gondolkodtam el először a két faj közti különbségeken. Ezek után teljes hozzáférést biztosítottál a transzponder által fogott adatokhoz, és megkezdhettem a képességek és a sötét energia kapcsolatának kutatását. Boco mutatott rá a genetikai örökítőrendszerük egyszerűségére, majd Greez segített felismernem, hogy nem irányítani kell őket, csupán megadni nekik a lehetőséget. Pontosan száz esetben indítottam el a módosítási folyamatot a magzatok genetikai kódjában. Nem voltam biztos a sikerben, ezért nem akartam addig a tudomásotokra hozni, amíg bizonyítékot nem adhatok a kezetekbe. Az első eredmények tíz földi évvel ezelőtt jelentkeztek, amikor a lány elkezdte a képességét nyilvánosan is használni. Azt hittük, hogy egy váratlanul jött mutáció, de igazad volt, Pun, a váratlanul felbukkanó cégekhez volt köthető. Mivel ezzel felgyorsult az emberi faj technikai fejlődése is, ennek köszönhető, hogy most itt üdvözölhetjük őket. Ellenkező

esetben még legalább negyven év kellett volna ahhoz, hogy megtalálják a bóját.

– Ezek alapján úgy tűnik, hogy a mi érdekünkben gyorsítottad fel a folyamatokat – összegezte Boco a beszámolót.

– S talán meg akartál bennünket védeni, ha mégsem sikerül keresztülvinni a kutatásodat – tette hozzá Greez.

– Mindkettőtöknek igaza van, ez volt a tervem.

– S mi a helyzet a lánnyal? Miért akartál beszélni vele? – tette fel a kérdést Pun, már kicsit nyugodtabban.

– A lány a kapocs a két faj között. A kutatásom sok újdonságot derített ki a sötét energia hasznosításával kapcsolatban. Azt már tudjátok, hogy az emberek több szinten használják a kimeríthetetlen energiát. Az elemzéseimből az is kiderül, hogy megfelelő genetikai módosítások után akár a genide is alkalmas lehet hasonló képességek befogadására.

– Genetikai módosítás? – kapta fel a fejét Gola. – Úgy gondolod, hogy dobjuk sutba tizenkétezer év természetes fejlődését?

– Nem, Gola, ilyet sosem javasolnék. De véleményem szerint fontolóra kellene vennünk, hogy egyes csodálatos és hasznos dolgokat átvehetnénk az emberektől – felelte Uni szenvtelenül.

– Hasonló gondolatok az én fejemben is megfordultak, támogatom Uni javaslatát – kapcsolódott be Pun a társalgásba. – Mivel a szükséges információk leginkább e csoport birtokában vannak, szerintem nekünk kellene folytatnunk a további kutatásokat a két faj jövőbeli sorsával kapcsolatban.

Mindenki egyetértett Pun véleményével, jóváhagyólag mozgatták csápjaikat. Uni úgy gondolta, itt az idő bevallani Sarah-val kapcsolatos szándékait is.

– Van még valami. Amint visszaérkeztek, egyesülök a lánnyal.

Minden csáp megmerevedett. Először Pun tért magához.

– Asszimilálni akarod a földi lány unnamátrixát?

– Tökéletesen fogalmaztál, Pun.

– Mit várs tőle? Kétszázmilliárdnál több genide elme él benned, s te most asszimilálni szeretnéd egy földi ember mátrixát. Gondolod, hogy valami új információhoz jutsz általa? Az emberek egyáltalán rendelkeznek ilyennel?

– Meglátjuk, Pun, meglátjuk. Van egy elméletem, de amíg nem történik meg az egyesítés, nem szeretnék fölöslegesen reményeket kelteni. Kérlek, bízzatok bennem! Már csak két nap.

XXV.

Uni terme megtelt a két faj képviselőivel. A speciális eseményre való tekintettel kétoldalt székeket helyeztek el. A bejárattól balra a genide képviselők ültek: Pun, Greez, Boco, Taur, Gola és Karg. Megjelent továbbá a területileg illetékes vezető és két helyettese – mind kíváncsiak voltak az emberekre, s bár nem értették az esemény jelentőségét, érdeklődve meresztették csápjaikat.

Az emberek oldalán Hector és Sam mellett Leah, a második sorban Mikos, Myles és Max, Leah apja ültek, hátul Danielsen kapitány és Ana, a hajó másodparancsnoka foglalt helyet. Sarah Uni előtt állt, és szomorúan meredt a kilencedik helyre, amely Dalmar részére volt fenntartva.

Ideúton a kabinjában többször megnézte az üzenetet, amit a férje küldött neki. Többször? Szerény kifejezés arra, hogy Dalmar minden szavát, mozdulatát, minden legördülő könnycseppjét bármikor visszaidézte, ha becsukta a szemét.

– Drága Sarah! – Dalmar rendszerint a szükségesnél közelebb húzódott a kamerához, most is így tett. – Tudom, hogy haragszol rám, amiért nem mentem a szüleiddel a Genidére. Mégis remélem, hogy megérted és elfogadod. Tudod, hogy nem vagyok valami nagy hős, veled ellentétben. Én voltam a te nemes „hercegnőd”, s te voltál az én sokoldalú, páncélos, gyönyörű, kék szemű lovagom. Emlékszel, amikor az első találkozásunkkor meggyógyítottad a kezemet? Bevallom neked, már akkor beléd zúgtam. Csak néztem, ki ez a hihetetlen személy, ez a csodálatos nő… – Dalmar kinézett a kamerából, tenyerével megtörölte könnyes szemét, majd folytatta.

– Ugye tudod, hogy még mindig így érzek irántad? Te lettél a világom, teljesen elvesztettem magam a teljességedben. S most azt várod tőlem, hogy elengedjelek? Hogyan is tehetném, amikor már nem látok a szemeid nélkül, nem érzek a szíved nélkül? Nem tudom megtenni, nem vagyok rá képes. – Felállt, és néhány másodpercre kilépett a kamera látóteréből.

– Szeretlek, Sarah Farewell, és szeretni foglak akkor is, ha már nem létezel. Megértem a döntésedet, te erre születtél. Egyszer biztosan meglátogatlak, talán emlékezni fogsz rám akkor is, ha nem lesz tested. De ha mégsem, akkor majd mesélek neked erről a csodás öt évről, amit együtt töltöttünk. Odaülök Uni mellé, és csak mesélek, míg a sok milliárd elméből valaki meg nem szólal: „Itt vagyok, emlékszem rád!” – Dalmar könnyei patakokban csurogtak le az arcán. – Nem búcsúzom tőled, érzem, hogy hamarosan visszajössz, hiszen tudod, hogy várlak! – Azzal kikapcsolta a kamerát.

Uni újra a szokásos bolygó formáját vette fel, de most a Föld képe is megjelent mellette. Két testvérbolygó: a Genide zöldebb, a Föld ezzel szemben kékebb és fényesebb volt.

Sarah a megbeszéltek szerint kibújt a cipőjéből, és lefeküdt a patak mellé. Hogy ne legyen túl kényelmetlen, a hajóról egy vékonyabb, puha polycont hoztak, s terítették alá. Térd alá érő, egészen halványkék színű muszlinruháját összefogta a lábánál, derekát ölelő aranyszínű szalagját kisimította maga mellett. „Vajon értékeli a genide a ruhával kapcsolatos gesztust, ahogyan anya mondta?” – jutott eszébe egyik utolsó beszélgetésük.

Sam Hector nyakához bújva, csendesen sírdogált, pedig az elmúlt két napban már úgy tűnt, mintha beletörődött volna. Leah komor arccal, kisírt szemekkel bámulta a két

holografikus kivetítést. Már nem maradt több könnye, de nehéz volt a szíve.

Megkezdődött a folyamat. A fények tompábbá váltak, a genide csápok lelassultak; a teremben szertartásos csönd terült szét. Mintha még a levegő is sűrűbbé vált volna.

Sarah érezte, ahogy a tudata egyre gyorsuló tempóban tágul. Hatalmas üresség támadt az agyában, mint egy száraz, végtelen sivatag. Mintha mindent töröltek volna a memóriájából, vákuum keletkezett benne, amely egyre erősebben feszítette. Fejét két kezébe fogva felült, és fogsorát összeszorítva, szemét becsukva, hangtalanul tűrte a műveletet. Aztán hirtelen az egész teste tűzbe borult. Belső tűz volt, amely égette a lábujja hegyétől egészen a koponyája tetejéig. Gerince megfeszült, hátravetette magát a polyconra, agyába dühöngő óceánként zúdult az információ. A sivatag homokja mohón itta be a kétszázmilliárd genide tudását, az emlékeket, a megélt érzelmeket; a tudatok lövedékekként csapódtak be és kapcsolódtak össze a saját elméjével. Arra még emlékezett, hogy sikoltott a fájdalomtól, úgy érezte, nem bír elviselni több kínt és gyötrődést. Mintha órák óta tartott volna a megpróbáltatás, pedig csak percek teltek el. Aztán nem bírta tovább, elveszítette az eszméletét.

Hangok. Arcok. Kezek. Valaki hangosan kopog. Egy nevet kiabálnak. „Sarah!” Ismerős valahonnan, valakit így hívtak, akit régen ismertem. Kopp. Egy emberi nő arca hajol fölém. Kellemes arc, de valamiért most groteszk vonásokat mutat. Megvan, sír! Kopp. Szomorú valami miatt. Egy újabb nő. Fiatal, ő is sír. Az emberek sírnak, ha szomorúak.

Kopp-kopp. Ez már nem nő. Ő… Megvan, férfi! A faj másik neme. Furcsa dobozkát tart a szemem elé. Van szemem. Akkor van arcom is. Vajon én férfi vagy nő vagyok? Vagy inkább olyan, mint az a kék színű másik egyed? Kopp-kopp. Neki is van szeme. Ő egy genide. Hol vagyok? Vagyok? Kopp-kopp. Mi ez a hang? Mi ez folyamatos kopogás? Valahonnan belülről jön, a testemből. Kezd zavaróvá válni. Semmi gond, halványul, már alig érzem…

Minden fény kihunyt a teremben, még Uni örökösen világító hologramja is kikapcsolt. Egy pillanatig teljes sötétség uralkodott, majd váratlanul újra aktiválódtak a világítótestek, Uni viszont továbbra is sötét és néma maradt. Sarah teste mozdulatlanul feküdt a földön, semmi életjelet nem mutatott. Sam felugrott a székből, és lánya mellé térdelt. Fejét az ölébe vonta, haját kisimította az arcából, és zokogni kezdett. Ez hát a vége… Hector és Leah is odarohantak. Hector egy mediscant tartott a kezében, Sarah agyi tevékenységét vizsgálta. Lemondóan intett a fejével, jelezve, hogy semmit sem talált. Ezt már Leah sem bírta ki könnyek nélkül. Eddig élt benne egy szikrányi remény, hogy valami csoda történik.

Sarah kinyitotta a szemét. Az írisze szürkéről vörösre, majd zöldre változott, végül lassan kavargó, az eredetihez hasonló, zöldeskék árnyalaton állapodott meg.

– Sarah! – kiáltotta Sam.

– Anya? – próbált feltápászkodni a polyconról. – Mi történt? – kérdezte fejét fájlalva, miután sikerült teljesen feltérdelnie.

Sam két kezébe fogta lánya arcát, majd szorosan megölelte. Semmi más nem érdekelte, csak az, hogy él. Él a lánya!

Hirtelen vakító, fehér fény csapott ki Sarah testéből. Két karját oldalra lökte, fejét hátrafeszítve kibontakozott anyja öleléséből, és emelkedni kezdett. Ruhája lassítva lebegett körülötte, az öv végei, mint a genide csápok, finoman mozogtak a levegőben. Teste pattanásig feszült, mint a felhúzott íj. Azután lassan csökkenni kezdett a fény. Sarah lenézett a többiekre, akik döbbenten figyelték az eseményeket. Lassan leereszkedett a földre.

– Bevégeztetett! – mondta csendesen. Érezte, ahogy a frissen asszimilált unnamátrixok a részévé válnak. Finom, apró koppanások jelezték, valahol a koponyája hátsó részében. Koncentrálni kezdett rá. Igen, ismerős, kényelmes érzések… Megérkeznek, ahová valók, majd simogatóan, lágyan szétoszlanak a közös tudatban, gazdagítva a nagy egészet. Egy pillanatnyi diszharmóniát tapasztalt, valami megváltozott. Amikor rájött, mi okozza, megnyugodott. Ők az emberek. Emberi mátrixok, akiket innentől kezdve ő asszimilál…

– Ki vagy te? – kérdezte Hector. Sam megütközve nézett rá. Nem értette, hiszen a lányuk állt előttük. Sarah szeme barátságos narancsszínűvé változott.

– Én vagyok az örök fény, az állandó változás: az élet. – Hangja ismerősen, melegen csengett, szavai mégis meglepetést és félelmet váltottak ki a körülötte állókból.

– Te vagy Uni? – kérdezett rá Hector.

– Uni? Igen. És Sarah. Illetve további kétszázmilliárd genide, valamint most már lassan ezer ember is.

– Sarah, ott vagy? – kérdezte bizonytalanul Sam.

– Itt vagyok, anya, nem tűntem el. Csak egy kicsit több lettem. Attól még én vagyok a lányotok! – mondta, és hirtelen a tőle megszokott vidámsággal megölelte az anyját.

– Akkor Uni már nem része a bolygónknak? – kérdezte váratlanul Pun a háttérből.

– Nem, Pun. Már nem vagyok része a Genidének – szólalt meg Sarah Uni hangján, s Pun felé fordult. – Már sokkal több vagyok annál.

– Miben vagy más?

– Nehéz lenne elmagyarázni. Az összekapcsolódás felszabadította számomra a Világegyetem titkait. Olyan tudással rendelkezem, amely túl van minden technikai ismereten, amellyel valaha találkoztatok. A sötét anyag és a sötét energia csak a kezdet, mögötte sokkal nagyobb meglepetések várnak. De oda már nem járművekkel juttok el…

– Mit fogsz most csinálni? – kérdezte Leah könnyeit törölgetve.

– Vannak terveim, de legelőször hazalátogatok. Valaki vár rám – váltott vissza Sarah hangjára.

Kissé távolabb lépett a többiektől. A tér megrebbent körülötte, mintha a tér szövete halk hullámokba gyűrődne, majd ujjai néhány mozdulatával portált nyitott: egy csillagporos örvény tágult ki, peremén kékes fénygyűrűk lüktettek, belsejében a sötét égbolt kavargott. A túloldal hirtelen meleg szobafénnyé vált: a kanapén ülő Dalmar döbbenten kapta fel a fejét; a kezéből a távirányító hangtalanul a párnára csúszott. Sarah egyetlen lépéssel belépett a fénygyűrűbe, és a kapu mögötte nesztelenül bezárult.

Dalmarban többféle érzelem kavargott, amikor Sarah megjelent a portálban. A legerősebb egyfajta zavarodottság volt: valami furcsa volt a lányon. A szeme, igen, a szeme. Most vörösen világított a megszokott kék helyett. De az is furcsa volt, hogy csak úgy egyszerűen átlépett egy 300 fényévre levő világból. Felülkerekedett a meglepődésén, mivel Sarah széles mosollyal közeledett felé.

– „Itt vagyok, emlékszem rád!" – mondta a fiúnak, és megölelték egymást.

Fél óra telt el csupán, és Sarah vissza is tért.

– Búcsúzom. Nem örökre, de most fel kell fedeznem az új képességeimet. Fontos küldetésem van.

– Látunk még valaha? – kérdezte Sam csüggedten. Már nem sírt, de a szomorúság egyértelműen leolvasható volt az arcáról.

– Anya, többször fogsz látni, mint gondolnád – nevetett Sarah, és megölelte Samet. – De most tényleg mennem kell.

Magához ölelte Hectort is, majd Leah-hoz ment. „Vigyázz rájuk!" – súgta a fülébe, és megölelte legjobb barátnőjét is. Leah bólintott, és megpróbált mosolyogni.

Sarah a genide csapat felé indult. Két lépés alatt felvette Uni alakját. Csápjai lassan mozogtak, úsztak a levegőben, és a megszokott, szintetikus testtakarót viselte. Most azonban nem fehér volt, mint egyébként, hanem Sarah ruhájával egyező színű halványkék, arany csíkkal a derékrészen.

– A Világegyetem sokkal több, mint amit jelen pillanatban láttok. Azt gondolhatjátok, hogy a fejlődés a technikai előrelépésben mérhető, de mi sem áll távolabb ennél.

– Mi a feladatod, ami ennyire jelentős? Lehet-e fontosabb egy egész faj szolgálatánál? Sőt, az összefonódás után már két

civilizációért kellene felelősséget vállalnod. – Pun most sem rejtette véka alá a véleményét.

– Az ember és a genide már nem szorul az én segítségemre. Kapcsolódnotok kell, fel kell fedeznetek egymás erősségeit és gyengeségeit, segítenetek kell egymásnak, hogy a következő szintre léphessetek.

– Mi a következő szint?

– Tudni fogjátok, amint elértétek. Rengeteg generáció munkája szükséges hozzá, de ne féljetek tőle, ne hezitáljatok, hanem tegyétek meg. A két faj közötti szoros kapcsolat mindennél fontosabb, segítsétek egymást. S hogy a kérdésedre is válaszoljak: mi az, ami a fontosabb, mint a két civilizáció további fejlődése? A legnagyobb titok: új életek teremtése.

Sarah visszavette emberi formáját. Ruhája átalakult, csupán a színek maradtak a régiek. A muszlin fényesebb, sokkal erősebb anyaggá változott, és nyaktól lefelé, egészen a lábujjáig befedte a testét. Hátsó része égkék, lábszárközépig érő uszállyá nyúlt, átmenetes, apró, önmagában mintás, hatszögletű alakzatokkal fedve, hasonlóan a genide pöttyös, csíkos bőréhez. Elöl az eddig kerek nyakrész kiegyenesedett, éppen a váll alá érő felsővé alakult. Az aranyszínű öv tenyérnyi szélességben fogta körül keskeny derekát.

Samhez fordult. Homlokát a homlokához érintette és átölelte. Hector átfogta mindkettőjüket, megcsókolta lánya haját, majd intett Leah-nak, hogy jöjjön közelebb: őt is bevonták a nagy ölelésbe.

– Mennem kell! – súgta halkan Sarah. Kibontakozott az ölelésből, és távolabb húzódott a szeretteitől. Bőrén furcsa változás indult el: pórusai villámgyorsan eltűntek, márványsimaságúvá vált, és apró, hatszögletű mintázatok jelentek meg rajta. Még egyszer ránézett a többiekre,

elmosolyodott, majd egyetlen mozdulattal az űrbe teleportálta magát.

Epilógus

– Ugye szerinted is boldogulni fognak? – tette fel a kérdést Sarah.

– Nincs más lehetőségük – felelte Uni bizakodóan.

– Omni. Jó lenne közös névnek… Mit gondolsz?

– Megkapó és találó. Legyen hát akaratod szerint! – egyezett bele Uni fesztelen könnyedséggel, élvezve a világűr tökéletes csendjét.

Mint szülő gyermekére, Omni büszkén nézett vissza a zöld bolygóra.

– Én vagyok az Alkotó, a világok formálója, az élet őrzője, az ajándékok adományozója... – idézte fel mosolyogva Sarah egyik sokéves emlékét, miközben a csillagok egyre gyorsabban suhantak el mellette. Teret váltott, és a legközelebbi galaxis felé vette az irányt.